ΘΗΣΑΥΡΟΣ

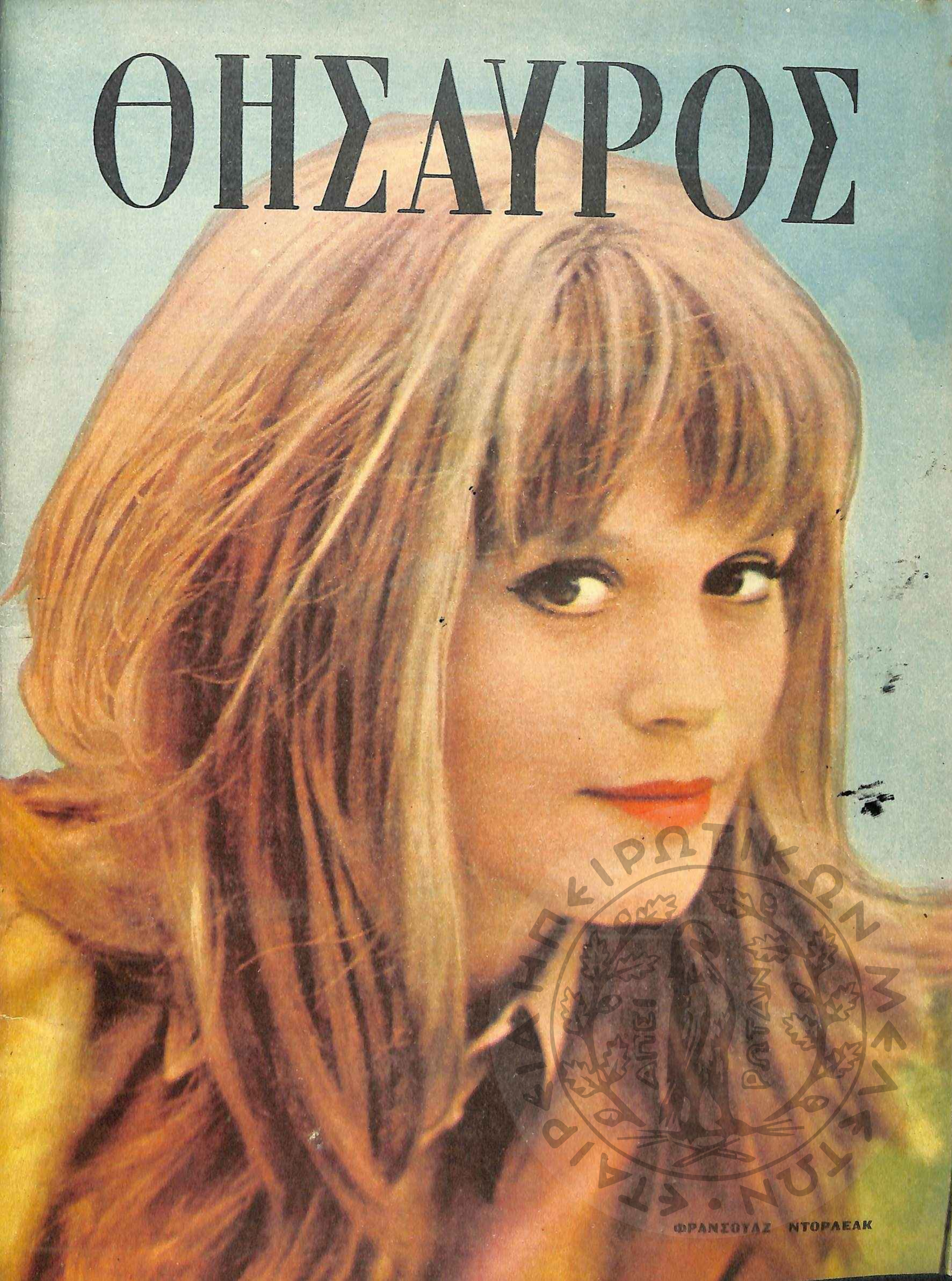

ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΝΤΟΡΛΕΑΚ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

NIVEA
NIVEA
SUN OIL
NIVEA
SUN OIL
NIVEA
Sunbath
grease free tan
NIVEA
Creme

Γρήγορο μαύρισμα μὲ προϊόντα Nivea!

Sun Oil (σὰν ὄιλ): προστατεύει ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο, δίνει στὸ δέρμα ὁμοιόμορφο μελαχροινὸ χρῶμα. Πωλεῖται καὶ σὲ πρακτικὴ συσκευασία μὲ spray (ψεκαστῆρα).

Sunbath (σὰν-μπάθ): πρωτότυπο ἀνθηλιακὸ γαλάκτωμα γιὰ ἕνα βαθὺ μαύρισμα. Ἀπορροφᾶται ἀμέσως ἀπὸ τοὺς πόρους. Προστατεύει ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα, δὲν λεκιάζει τὰ ροῦχα, δὲν ἀφίνει γυαλάδα στὸ δέρμα.

Κρέμα: Ἀπαραίτητη μετὰ ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ ἡμέρα. Δροσίζει, ξεκουράζει καὶ ἀναζωογονεῖ τὴν ἐπιδερμίδα.

ΕΙΔΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Προφθάστε νὰ ἀγοράσετε μὲ 50 μόνο δραχμὲς τὸ «Καλοκαιρινὸ Nivea - Set»(εἶναι μιὰ εὔχρηστη πλαστικὴ θήκη ποὺ περιέχει: Sun Oil ἢ Sunbath, κρέμα καὶ μιὰ πολὺ ὡραία μπάλλα Nivea)

ΑΘΗΝΑΙ, 16 ΙΟΥΛΙΟΥ 1964 — ΕΤΟΣ ΚΖ' ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 1338 ΔΡΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΦΙΛΟΔΟΞΙΕΣ

ΜΟΥ διηγήθηκε τὸ δρᾶμα της καὶ σᾶς τὸ μεταδίδω ὅπως τὸ ἄκουσα: «Ἦταν μὲ τὸν ἄντρα της — αὐτὸ τὸ ξέραμε ὅλοι — ἕνα ὑποδειγματικὰ ταιριασμένο ζευγάρι. Τοὺς φθονοῦσαν οἱ φίλοι καὶ οἱ γνωστοί τους γιὰ τὴν ἰδανικὴ κατανόησι ποὺ βασίλευε μεταξύ τους, τοὺς μακαρίζανε γιὰ τὴν εὐτυχία τους, χτυποῦσανε ξύλο γιὰ νὰ μὴ τοὺς ματιάσουν. Ἐκεῖνοι χαμογελοῦσαν ὅταν βλέπαν τοὺς ἄλλους ν' ἀποροῦν καὶ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίζουν σὰ σπάνιο φαινόμενο. Τὸ μυστικό τους — ἐξηγοῦσαν — ἦταν ἁπλό: Συμφωνοῦσαν μεταξύ τους στὰ περισσότερα. Εἶχαν κοινὰ γοῦστα, κοινὲς προτιμήσεις. Ἔτσι, καὶ στὶς ἐλάχιστες περιπτώσεις, ποὺ συνέβαινε νὰ 'ρθοῦν σὲ κάποια ἀντίθεσι, ἦταν εὔκολο νὰ συμβιβάσουν τὶς διαφωνίες τους. Κι' ἡ ζωή τους κυλοῦσε ἤρεμη, ἀδιατάραχτη...

— Ὡς τὴν ἡμέρα, εἶπε μ' ἕνα ἀναστεναγμὸ ἡ κυρία, ποὺ μπῆκε στὸ σπίτι μας, τὸ μικρόβιο καὶ τὸ μόλυνε.

Ἐκεῖνος, ποὺ προσβλήθηκε ἀπὸ τὸ μικρόβιο, ἦταν ὁ σύζυγος. Ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ κανεὶς δὲν τὸ περίμενε, τὸ φοβερὸ μικρόβιο τῆς φιλοδοξίας προσβαλε τὸν ὀργανισμό του, τὸν ἔκανε, μέσα σὲ μερικὲς μέρες, ἐντελῶς ἄλλο ἄνθρωπο.

— Γίναμε κάτι χειρότερο ἀπὸ ἐχθροί, γίναμε ξένοι, μοῦ ἐξωμολογήθηκε ἡ γυναῖκα του. Ἡ συμφωνία, ἡ κατανόησι, ἡ ἁρμονία, ποὺ ὑπῆρχαν ἀνάμεσά μας, χάθηκαν μονομιᾶς. Δὲν τὸν καταλαβαίνω, κι' οὔτε αὐτὸς θέλει νὰ μὲ καταλάβη. Ἔχει κλειστῆ καθένας μας σ' ἕνα ἀδιαπέραστο τεῖχος ψυχικῆς μοναξιᾶς.

Στὴν ἀρχή, δὲν εἶχαν δώσει τὴν παραμικρὴ σημασία στὴν παρουσία τοῦ ὕπουλου ἐχθροῦ, ποὺ φανερώθηκε μεταξύ τους. Γελῶντας, εἶχε γυρίσει ἐκεῖνος ἕνα μεσημέρι καὶ ἀνακοίνωσε στὴ γυναῖκα του:

— Ξέρεις, ὁ τάδε (κι' ἀνάφερε ἕναν ἀπὸ τοὺς πέντε ὑποψηφίους, ποὺ διεκδικήσανε, τὴν προπερασμένη Κυριακή, τὸ δημαρχιακὸ ἀξίωμα στὴν πρωτεύουσα) μοῦ προτείνει νὰ μὲ βάλη στὸ ψηφοδέλτιό του. Φυσικά, τοῦ δήλωσα πὼς δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἐπιθυμία νὰ γίνω δημοτικὸς σύμβουλος. Ἀλλ' αὐτὸς ἐπιμένει — καὶ τοῦ ἔχω ὡρισμένες ὑποχρεώσεις. Νὰ δοῦμε τώρα πῶς θὰ τὸν ξεφορτωθῶ.

Ἡ γυναῖκα του σήκωσε τοὺς ὤμους:

— Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος, ἂν ἐπιμένης, νὰ φροντίσης νὰ τὸν ξεφορτωθῆς. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τὸν ἀφίσης νὰ σὲ βάλη στὸ ψηφοδέλτιο καὶ νὰ τοῦ δηλώσης πὼς δὲν πρόκειται ν' ἀνακατευτῆς σὲ τίποτ' ἄλλο.

— Μὰ δὲ μοῦ ζητάει ν' ἀνακατευτῶ, ἐξήγησε ἐκεῖνος. Τὸ μόνο, ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ ἐνισχύση, ὅπως λέει, τὸ συνδυασμό του μὲ τὰ ὀνόματα μερικῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν καλὴ κοινωνικὴ θέσι καὶ ἐπιτυχημένη ἐπαγγελματικὴ σταδιοδρομία. Εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆ πὼς συγκεντρώνω καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ προσόντα. Καὶ πῶς, ἂν δεχτῶ, τοῦ προσφέρω μιὰ ὑπηρεσία, χωρὶς νὰ ζημιωθῶ ἐγὼ στὸ παραμικρό.

— Σωστὸ εἶναι, δήλωσε ἡ κυρία. Τί ἔχεις νὰ ζημιωθῆς;

Ἐκεῖνος δίστασε:

— Νὰ ζημιωθῶ, ὄχι, εἶπε. Ἀλλ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲ μ' ἀρέσουν. Ποτέ, ὅπως ξέρεις, δὲ μὲ τράβηξε τίποτα ἔξω ἀπὸ τὴ δουλειά μου.

Αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Κι' ἦταν, ἴσως, ἕνα ἀπὸ τὰ μυστικὰ τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας τους. Ὑποδειγματικὸς σύζυγος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἀρκεῖται σὲ μιὰ καλὴ ἐπαγγελματικὴ σταδιοδρομία, ποὺ δὲ γυρεύει νὰ πάρη θέσεις, νὰ «φτάση», ν' ἀναδειχτῆ. Οἱ ἀφιλόδοξοι ἄντρες εἶναι γεννημένοι γιὰ τὸ γάμο.

— Δὲν ἤθελε, μοῦ ὡμολόγησε ἡ κυρία. Καὶ τὸν πῆρα ἐγὼ στὸ λαιμό του, μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲν τὸ βρῆκα σωστὸ νὰ πῆ ὄχι σ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν εἶχε ὑποχρεώσει. Μά, ποῦ μποροῦσα νὰ φανταστῶ πὼς θὰ γινόταν αὐτὸ ποὺ ἔγινε; Πῶς νὰ ὑποθέσω, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος σὰν κι' αὐτόν, ποὺ δὲν ἐνδιαφέρθηκε ποτὲ γιὰ καμμιὰ προβολὴ καὶ κανένα ἀξίωμα, θὰ κυριευόταν, μὲ τόσο μένος καὶ τόσο πάθος, ἀπὸ τὴν ἔμμονη ἰδέα νὰ γίνη δημοτικὸς σύμβουλος;

Τὸ πάθος αὐτὸ δὲν ἐκδηλώθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ εἶπε τὸ ναὶ στὸν ὑποψήφιο δήμαρχο. Ἀποφασισμένος νὰ μὴν κάνη τὸ παραμικρὸ γιὰ νὰ ἐκλεγῆ, δὲν ἀνακοίνωσε τὴν ὑποψηφιότητά του οὔτε στοὺς πιὸ στενοὺς φίλους του. Τὸ μάθανε αὐτοὶ μόνο ὅταν δημοσιεύτηκαν οἱ συνδυασμοὶ μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων στὶς ἐφημερίδες. Καὶ τρέξανε νὰ τὸν συγχαροῦν, νὰ τοῦ σφίξουν τὸ χέρι, νὰ τοῦ εὐχηθοῦν καλὴ τύχη.

— Θὰ σὲ βγάλουμε! τοῦ δηλώσανε. Ἄνθρωποι σὰν κι' ἐσένα εἶναι πολύτιμοι, εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ τὸ Δῆμο. Ἔκανες θαυμάσια, ποὺ ἀποφάσισες νὰ προσφέρης τὶς ὑπηρεσίες σου.

Πῆγε νὰ τοὺς πῆ πὼς δὲν εἶχε ἀποφασίσει στὰ σοβαρὰ κάτι τέτοιο, πὼς δὲν εἶχε κανένα ζῆλο νὰ προσφέρη ὑπηρεσίες, μὰ δὲν τὸ εἶπε. Ἡ ἀνέλπιστη αὐτὴ ὑποδοχὴ τῆς ὑποψηφιότητάς του τὸν εἶχε ξαφνιάσει, μὰ τὸν εἶχε καὶ κολακέψει.

— *Μὴν* τὰ παραλέτε, ἄκουσε τὸν ἑαυτό του νὰ λέη. Ποιός μὲ ξέρει, γιὰ νὰ μὲ ψηφίση γιὰ σύμβουλο;

Οἱ φίλοι διαμαρτυρήθηκαν: Ποιός τὸν ἤξερε; Αὐτόν, μὲ τέτοιο ὄνομα, μὲ τέτοιες ἱκανότητες, μὲ τέτοιες ἐπιτυχίες στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα;

— Ὅτι θὰ βγῆς, εἶναι σίγουρο, τὸν διαβεβαίωσαν. Μόνο ποὺ θὰ χρειαστῆ νὰ κινηθῆς κι' ἐσὺ λιγάκι, ἐννοεῖται.

Ὑπάκουσε, χωρὶς νὰ ξέρη κι' ὁ ἴδιος πῶς καὶ γιατί, στὴ συμβουλή τους. Κινήθηκε, στὴν ἀρχή, «λιγάκι». Ἔπειτα περισσότερο, ἀκόμη περισσότερο. Τύπωσε φωτογραφίες, γύρισε σὲ συνοικίες, ἔβαλε διαφημίσεις στὶς ἐφημερίδες. Μπῆκε σὲ ἔξοδα. Ἡ γυναῖκα του τὰ εἶχε χαμένα. Τὴν τελευταία ἑβδομάδα, σήκωσε ἀπὸ τὴν Τράπεζα σχεδὸν ὅλες τὶς καταθέσεις του, τὶς σκόρπισε στὴν αὐτοδιαφήμισι. Αὐτὸ ἔκανε νὰ ξεσπάση ὁ πρῶτος καυγᾶς μεταξύ τους.

— Ἐσὺ ἔλεγες πὼς δὲ θ' ἀνακατευτῆς! τὸν εἰρωνεύτηκε.

Τὴν κύτταξε παγερά:

— Ἀφοῦ μπήκαμε στὸ χορὸ θὰ χορέψουμε, δήλωσε. Τί θάθελες, λοιπόν; Νὰ χάσω μιὰ σίγουρη ἐκλογή, γιὰ νὰ μὴν ξοδέψω λίγα χρήματα παραπάνω; Δὲν καταλαβαίνεις τὸ ἠθικὸ κέρδος, τὴν κοινωνικὴ προβολή, τὸν ἀντίκτυπο στὴ σταδιοδρομία μου;

Δὲν καταλάβαινε. Καὶ δὲν κατάλαβε οὔτε τὴ θλῖψι, τὴ συντριβή του, τὴν ψυχικὴ καταρράκωσί του, ὅταν πληροφορήθηκε ἀπ' τὸ ραδιόφωνο, τὸ βράδυ τῶν ἐκλογῶν, τὴν ἀποτυχία του.

Ἔκανε, μάλιστα, τὸ χειρότερο: Τὸν περιγέλασε γιὰ τὴν ἧττα, γιὰ τὸ ναυάγιο τῶν ὀνείρων του. Κι' ἐκεῖνος τῆς πλήρωσε τὶς εἰρωνεῖες μὲ φράσεις σκληρές, ποὺ πρώτη φορὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἡ κυρία ἔσμιξε μ' ἀπελπισία τὰ χέρια της:

— Ἔχασε τὴν ἐκλογή, χάσαμε τὴν εὐτυχία μας, τὰ χάσαμε ὅλα, εἶπε. Φοβερὸ πρᾶγμα ἡ φιλοδοξία στὸν ἄντρα.

— Προπαντός, ὅταν ἔχη σύζυγο, παρατήρησα.

Καὶ συμφώνησε...

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

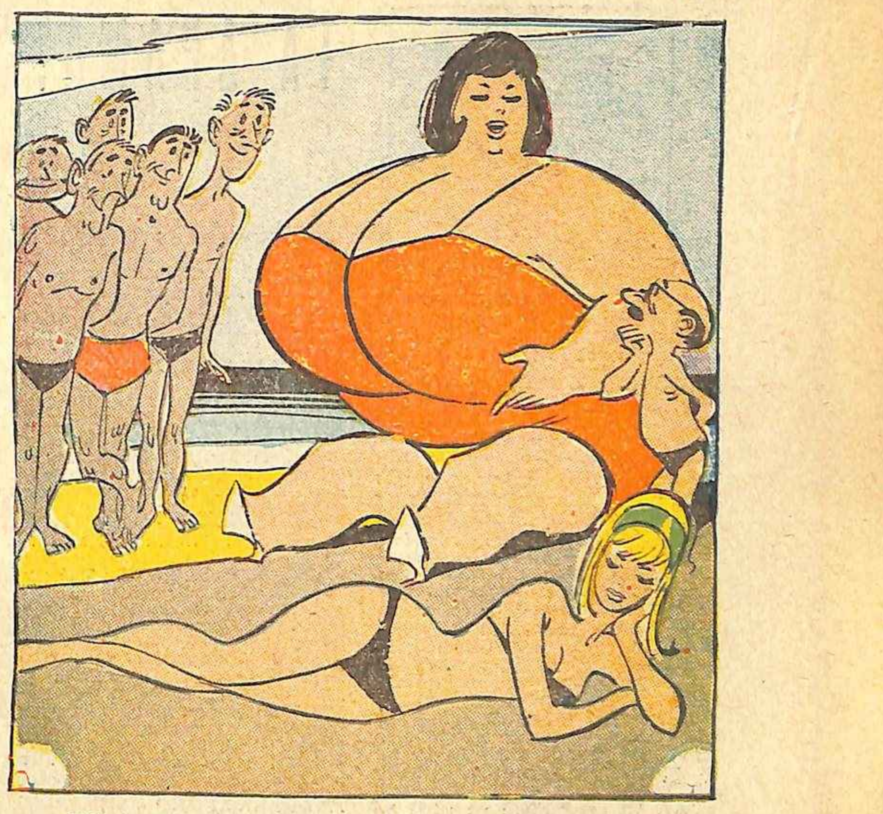

— Εἶδες, Ζαχαρία, πόσος κόσμος στέκεται καὶ θαυμάζει τὸ καινούργιο μου μαγιό;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΟΓΚΟ: Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΤΣΟΜΠΕ!... ΣΕΛ. 6
Τὰ παρασκήνια τῶν τελευταίων ἀποφασιστικῶν ἐξελίξεων.
ΤΑ «ΓΙΑΤΙ» ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ » 15
Ὠφέλιμες ἀπαντήσεις, πάνω σ' ὡρισμένα φυσικὰ φαινόμενα.
ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΓΑΜΠΕΣ » 16
Γιὰ νὰ μὴ φαίνωνται οἱ γερασμένες.
Η «ΚΡΕΜΑ ΤΩΝ 8 ΩΡΩΝ» » 17
Καὶ ἡ «βόμβα» μὲ ἰώδιο γιὰ τὰ μικρὰ τραύματα.
ΧΑΡΗΣ ΚΟΥΦΙΔΑΚΗΣ » 32
Ὁ πρόδρομος τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ στὴ Νότιο Ἀφρική.
«ΤΡΙΟ-ΡΩΜΑΙΟ» » 33
Ἡ ἀθηναϊκὴ καντάδα ξαναζῆ στὶς ταβέρνες τῆς Κυψέλης.
«ΕΙΝΑΙ ΟΛΑ ΨΕΜΑΤΑ, Ο ΒΑΝΤΙΜ ΑΓΑΠΑ ΕΜΕΝΑ» » 34
Ἔρωτες, φιλοδοξίες καὶ ἀπογοητεύσεις τῆς Κατερὶν Ντενέβ.
ΠΡΟΟΔΕΥΕΙ Η ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ » 36
Κερατοειδὴς γάτας σὲ ἀνθρώπους.
ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΤΡΩΝΕ... ΑΕΡΑ » 37
Ἡ ἀεροφαγία ἔχει νευρικὴ προέλευσι.
ΟΙ ΤΕΝΤΥΜΠΟ·Υ·ΔΕΣ ΑΝΑΣΤΑΤΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ » 45
Θὰ ἐπαναφερθοῦν οἱ σωματικὲς ποινές;
ΜΙΣΕΙΤΕ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ; » 56
27 συμβουλὲς γιὰ νὰ κάνετε πιὸ ξεκούραστα καὶ πιὸ ἄνετα τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ.
ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ » 57
Γιατὶ ἀπαγορευόταν ἡ εἴσοδος στὶς γυναῖκες.
Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ » 63
Τὸ μπικίνι στὴν πλάζ. — Κλασσικὰ μαγιὼ μὲ μοντέρνες γαρνιτοῦρες. — Φανταιζὶ μαγιώ. — Πρωϊνὰ φορέματα ἀπὸ «τουὰλ-ντὲ-λέν». — Ἀμπιγιὲ μεταξωτὰ φορέματα. — Σύνολα μὲ ρίγες. — Μοντέρνα ἐμπριμὲ φουρώ. — Ἡ γκαρνταρόμπα τῆς κοπελλίτσας κ.ἄ.
ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ » 67
Ἕνα συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ρόμπερ Φίς.
ΕΝΑΣ ΠΡΟΔΟΜΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ... » 81
Μεταμόρφωσε σὲ δολοφόνο ἕνα ἥσυχο ἄνθρωπο.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ὁ καϋμὸς τῆς μάνας

«ΑΓΑΠΗΤΗ μου φίλη, ἔλαβα τὴν ποδίτσα γιὰ τὸ μικρό μου καὶ σ' εὐχαριστῶ. Σὲ παρακαλῶ, φρόντισε νὰ πᾶς νὰ μοῦ βρῆς δυὸ-τρία μάλλινα ζιπουνάκια, ποὺ τὰ χρειάζομαι. Πρόσεξε νὰ εἶναι καλοφτιαγμένα καὶ νἄχουν χρῶμα θαλασσί.

Δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη κοντὰ στὸν ἄντρα μου καὶ στὸ ἀγοράκι μου, ποὺ εἶναι μόλις ἑνὸς μηνός. Πρέπει νὰ ξέρης, φίλη μου, ὅτι οἱ σύζυγοι, πρὶν κάνουν παιδιά, ἀγαπιοῦνται ἐγωϊστικά. Ὅταν ὅμως τὸ πρῶτο τους παιδὶ ἔρθη στὸν κόσμο, ἀγαπιοῦνται τότε χάριν τοῦ μωροῦ, ποὺ μὲ τὰ χεράκια του στερεώνει γιὰ πάντα τὰ συζυγικὰ δεσμά.

Ἡ καρδιά μου εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸ παιδί μου. Καὶ ὅμως, ὑπάρχει μέσα ἐκεῖ θέσι καὶ γιὰ ἄλλους, ὅπως τὸν ἄντρα μου, τὴ μητέρα μου, ἐσένα...

Ἡ ζωὴ ἔχει ἀλλάξει πιὰ γιὰ μένα. Τὰ περασμένα μου χρόνια μοῦ φαίνονται σὰ χαμένα. Αἰσθάνομαι ὅτι τώρα ἀρχίζω τὴν πραγματικὴ μου ζωή...

Ἀχ, θὰ προσπαθήσω νὰ κάνω ὅσο μπορῶ πιὸ γλυκὸ τὸ βίο τῶν δυὸ ἀγαπημένων μου πλασμάτων! Πόσο θὰ τοὺς ἀγαπῶ!»

ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

«Ὁ σύζυγός μου εἶναι χρυσὸς ἄνθρωπος... Κρατάει τὸ παιδάκι μας ἀδέξια, ἀλλὰ χαίρεσαι νὰ τὸν βλέπης...

Ὅταν μοῦ τὸ φέρνη, τυλιγμένο στὰ μάλλινα ρουχαλάκια του, περπατάει σιγὰ-σιγά. Ἔπειτα ἀκουμπάει τὸ θησαυρό μας στὸ κρεβάτι, κοντὰ στὸ προσκέφαλό μου. Πολλὲς φορὲς ἐγὼ κι' ὁ ἄντρας μου μένουμε πολλὴ ὥρα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ μικρό μας καὶ τὸ κυττάζουμε. Παρακολουθοῦμε τὶς κινήσεις τοῦ χαριτωμένου αὐτοῦ ἀνθρωπάκου.

Ὁ Ζὰν θέλει νὰ μοῦ κάνη τὸ παιδί μας διπλωμάτη. Τὸ βλέμμα του, λέει, εἶναι προωρισμένο γι' αὐτὸ τὸ στάδιο. Δὲν κάνει πολλὲς χειρονομίες, ἀλλὰ οἱ λίγες αὐτὲς ποὺ κάνει, εἶναι ὅλο σημασία.

Τὸ κορμάκι του εὐωδιάζει καὶ τὸ ἄρωμα αὐτὸ μοῦ μεθάει τὴν καρδιά. Ποιοὶ δεσμοὶ ἀόρατοι μᾶς κρατοῦν δεμένες μὲ τὰ παιδιά μας; Φαίνεται πὼς εἶναι ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ψυχή μας. Δὲ μπορῶ πῶς ἀλλοιῶς νὰ ἐξηγήσω γιατὶ καταλαβαίνω ἀμέσως τί ζητάει· ἂν πεινάη, ἂν κρυώνη, ἂν νυστάζη...».

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΜΕΡΕΣ

«Ὁ μικρός μου μεγαλώνει, ὅλο μεγαλώνει... Ἀφοῦ χορτάση γάλα, ἀποκοιμιέται κατακόκκινος στὴν ἀγκαλιά μου. Τὰ πόδια του ἁπλώνονται, τὸ κεφάλι του γέρνει στὸ στῆθος μου, τὰ μάτια του κλείνουν, ἐνῶ τὸ στόμα του ἐξακολουθεῖ νὰ κινῆται ἐλαφρά, σὰ νὰ θηλάζη...

Ἀνασηκώνω τὸ φόρεμά μου καὶ τὸ σκεπάζω. Ἔπετα κάθομαι καὶ τὸ κυττάζω...

Εἶναι δικό μου, ἐντελῶς δικό μου! Τὸ τρέφω μὲ τὸ γάλα μου, τὸ ἀποκοιμίζω μὲ τὴ φωνή μου καὶ τὸ ντύνω, τὸ χαϊδεύω, τὸ ὑπερασπίζω μὲ τὰ χέρια μου. Ἡ εὐτυχία εἶναι γλυκειὰ καὶ δὲ συλλογίζομαι ἄλλο, παρὰ πὼς τὸ παιδί μου εἶναι γιὰ μένα τὸ πᾶν...

Κι' ὅταν σκέφτωμαι πὼς ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ ἔχουν πλάϊ τους τέτοιες ἀπολαύσεις καὶ τὶς περιφρονοῦν, τὶς ἐλεεινολογῶ καὶ τὶς λυπᾶμαι...».

ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ

«Τὸ παρὸν εἶναι γιὰ μένα εὐτυχισμένο. Ἀλλὰ ὅταν κυττάζω τὸ μέλλον, τὰ μάτια μου σκοτεινιάζουν. Μοῦ φαίνεται πὼς διακρίνω ἐκεῖ τὰ σημάδια μιᾶς καταιγίδας...

Ἴσως κατὰ τὴν πικρὴ ἐκείνη ἐποχὴ τῆς ζωῆς, ποὺ ὀνομάζουν νεότητα, ἴσως τότε νὰ μὲ λησμονήσης γιὰ λίγο, μικρό μου! Ἴσως ἄλλα χέρια θὰ χαϊδεύουν τὰ μαλλιά σου! Ἴσως ἄλλα χείλη ν' ἀκουμποῦν φλογερὰ στὸ μέρος, ὅπου ἀγγίζανε τόσες φορὲς τὰ δικά μου!

Ἀλλὰ ποῦ θὰ μοῦ πᾶς; Ὅταν θὰ κουραστῆς ἀπὸ τὸ ἐπίμονο ταξίδι σου καὶ θὰ δῆς πὼς ὑπάρχει ἀπάτη καὶ κακία στὸν κόσμο, θὰ γυρίσης ξανὰ στὴν ἀγκαλιά μου! Θὰ πέσης κλαίγοντας στὰ χέρια μου καὶ θὰ ζητήσης νὰ κρύψης τὸ κεφάλι σου στὸν κόρφο μου! Θὰ μοῦ ζητήσης νὰ σοῦ σφουγγίσω τὰ δάκρυα κι' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω, κλαίγοντας ἀπὸ χαρά, τὸν ἀσπασμὸ τῆς παρηγοριᾶς καὶ τῆς ἐλπίδας!...».

ΜΕΤΑ ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

«Ὁ μικρός μου ἔγινε τώρα σωστὸς ἄντρας... Χτὲς γύρισε ἀπὸ τὴν ἐξοχή, παχύς, ροδοκόκκινος. Ἀνεβαίνει στὰ καθίσματα, σταματάει τὰ ρολόγια, βάζει τὰ χέρια του στὶς τσέπες, σὰν πλούσιος χτηματίας...

Ὅταν ξυπνῶ τὸ πρωῒ καὶ βλέπω τὰ παπουτσάκια του κοντὰ στὰ μεγάλα παπούτσια τοῦ πατέρα του, ἡ καρδιά μου σκιρτάει ἀπὸ ἀγαλλίασι. Ὁ νοῦς μου τότε γυρνᾶ στὰ περασμένα. Πότε περνάει ὁ καιρός!

Τώρα μὲ δυσκολία θὰ μποροῦσα νὰ τὸν σηκώσω ψηλά, ἂν μοῦ τὸ ἐπέτρεπε βέβαια ἡ ἀντρική του ἀξιοπρέπεια. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρης ὅτι τὴ μισὴ μέρα τὴν περνάει ὡπλισμένος σὰ στρατιώτης. Τὸ σπίτι μας ἔχει γεμίσει ἀπὸ τὰ ὅπλα του, τὰ πιστόλια του, τὰ σπαθιά του...

Μὴ νομίσης ὅμως πὼς τὸ ἀγγελοῦδι μου ὕστερα ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔχει καρδιά... Δὲ φαντάζεσαι πόσο εἶναι πονετικὸ καὶ πόσο μ' ἀγαπάει! Τὸ βράδυ, ὅταν τελειώνουμε τὸ δεῖπνο, ἔρχεται κοντά μου, μοῦ φτιάχνει τὰ μαλλιά, ὅπως τοῦ ἀρέσει, καὶ μοῦ δίνει φιλιά... Ἔχουμε κουβέντες ταχτικὰ καὶ τὰ «γιατί» του πέφτουν σὰ χαλάζι. Ἐννοεῖται ὅτι σ' ὅλα πρέπει νὰ τοῦ δίνω ἀπαντήσεις.

Αὐτὲς τὶς μέρες ἡ γιαγιά του εἶναι λίγο ἄρρωστη. Κάθε βράδυ, λοιπόν, ὅταν κάνη τὴν προσευχή του, προσθέτει κι' αὐτὰ τὰ λόγια:

— Θεέ μου, κάνε μου καλὰ τὴ γιαγιά, ποὺ τὴν ἀγαπῶ πολύ...

Ἀλλὰ σ' ἀφίνω καὶ πάω στὸ δωμάτιό του. Τὸ ἀκούω νὰ βήχη... Ἀπὸ τὸ πρωῒ τὸ βλέπω καταβεβλημένο. Φαίνεται πὼς κρύωσε...».

ΜΕΤΑ ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ

Χτὲς τὸ μεσημέρι εἴχαμε ἰατρικὸ συμβούλιο. Ὁ παλιὸς γιατρὸς τοῦ σπιτιοῦ μας ἦταν δακρυσμένος, ἂν καὶ θέλησε νὰ μοῦ κρυφτῆ. Ἀλλὰ ἐγὼ τὸ εἶδα τὸ δάκρυ του...

Λοιπόν, τὸ παιδί μου, εἶναι ἄσχημα; Ὤ, μ' αὐτὸ εἶναι φριχτό, φίλη μου! Οὔτε νὰ τὸ συλλογίζωμαι δὲ μπορῶ... Οἱ ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ μ' ἐνθαρρύνουν, ἀλλὰ ἡ καρδιά μου τρέμει...

Ὅλη τὴ νύχτα εἶχε πυρετό... Οἱ γιατροὶ δὲν τὸ ἄφισαν καθόλου... Τοῦ ἔκαναν διαρκῶς ἐνέσεις καὶ τοῦδιναν κάθε τόσο φάρμακα... Ὤ, νἄβλεπες πῶς κατάντησε τὸ ὄμορφο αὐτὸ πλᾶσμα, ποὺ τὸ καμάρωνε ὅλος ὁ κόσμος! Ὁ γιατρὸς παράγγειλε πάγο... Θεέ μου! Θεέ μου! Πάει νὰ μοῦ φύγη ὁ νοῦς! Θὰ τὸ χάσω, λοιπόν, τὸ παιδί μου; Ὤ, γιατὶ τέτοια ἀδικία;

Πόσο ἔχει ἀδυνατίσει!... Τὰ στεγνά του χείλη δὲ βγάζουν λέξι... Τὰ ματάκια του δὲν ἔχουν τὴν πρώτη τους λάμψι. Εἶναι σβυσμένα... Μονάχα ποῦ καὶ ποῦ χαμογελοῦν τὰ χείλη του... Ἀλλὰ τὸ χαμόγελό του εἶναι τόσο ἄτονο, ποὺ μοιάζει, σὰ νὰ μᾶς ἀποχαιρετᾶ.

Μά, ὄχι! Ἀσφαλῶς ὑπερβάλλω τὰ πράματα. Δὲν εἶναι τόσο ἄσχημα ὅσο φαντάζομαι... Πιστεύω μάλιστα πὼς θὰ γίνη καλά...

Σήμερα τὸ πρωῒ δὲν κρατήθηκα... Νόμισα πὼς εἶχε ἀποκοιμηθῆ κι' ἄφισα ἕνα λυγμό. Μά, ἄξαφνα ἄνοιξε τὰ μάτια του. Καὶ μοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Μαμᾶ, μ' ἀγαπᾶς;...

Ἂν τὸ ἀγαπῶ! Μὰ ἐγὼ μπορῶ νὰ πεθάνω γιὰ χάρι του...».

ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

«Βρίσκομαι τώρα στὴν ἐξοχή, ἀλλὰ καμμιὰ ὠφέλεια δὲ βλέπω. Ἡ ἀδυναμία μου μεγαλώνει κάθε μέρα καὶ ἡ ὑγεία μου χειροτερεύει.

Ἂν τυχὸν καὶ δὲ γυρίσω πίσω, σὲ παρακαλῶ, νὰ κυττάξης τὸ ντουλάπι, καὶ νὰ βρῆς τὰ τελευταῖα του παιγνίδια. Θὰ διακρίνωνται ἀκόμη ἀπάνω τους τὰ ἴχνη ποὺ ἄφισαν τὰ μικρὰ δάχτυλά του...

Σὲ παρακαλῶ νὰ τὰ μαζέψης καὶ νὰ τὰ κάψης ὅλα μαζί. Γιατὶ τώρα μοῦ εἶναι ἀνώφελα, ἀφοῦ θὰ πάω πολὺ γρήγορα ν' ἀνταμώσω τὸ μικρὸ μάρτυρά μου...

Ὑγίαινε, ἀγαπητή μου... Τὰ δάκρυα δὲ μ' ἀφίνουν νὰ προχωρήσω... Ἡ συντριμμένη φίλη σου».

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Γιὰ τὸν Ἔρωτα

— Ὁ κόσμος ἀγαπάει ὅσους τὸν κολακεύουνε, μὰ δοξάζει μόνο ὅσους τὸν βρίζουν.

★

— Ἡ χειρότερη ἀπ' ὅλες τὶς ἀρρώστιες, εἶναι ἡ ἀναίδεια.

★

— Ὁ δανειστὴς εἶναι χειρότερος ἀπὸ τὸν ἀφέντη. Ὁ δεύτερος ἔχει στὴ διάθεσί του μόνο τὸ σῶμα μας, ἐνῶ ὁ πρῶτος ἐξουσιάζει τὴν ἀξιοπρέπειά μας.

★

— Τὰ λόγια τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου μοιάζουν μὲ τὴν ἄμμο, ποὺ σηκώνει ὁ καυτερὸς ἄνεμος: τυφλώνει τὸν ὁδοιπόρο καὶ τὸν κάνει νὰ κλαίη.

★

— Πολλὲς φορὲς τὰ πλούσια γερατιὰ κλέβουν τὶς χαρὲς τῆς φτωχῆς νιότης.

★

— Τὸ πρῶτο παιδὶ κάθε γυναίκας εἶναι... συνέχεια τῆς τελευταίας της κούκλας.

★

— Μεγάλο κακὸ εἶν' ὁ ἔρωτας, μὰ ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ κατορθώση νὰ τὸν ἀποφύγη!...

Λεπτὶ

— Ὁ ἀπατημένος στὸν ἔρωτα δὲ μπορεῖ νὰ βρῆ σὲ τίποτα παρηγοριά.

Μοντεσκιὲ

— Ὁ ὑμέναιος εἶναι ἕνα μεγάλο σακκί, μέσα στὸ ὁποῖο βρίσκονται 99 ἔχιδνες καὶ ἕνα χέλι!...

Ζαλοὺ

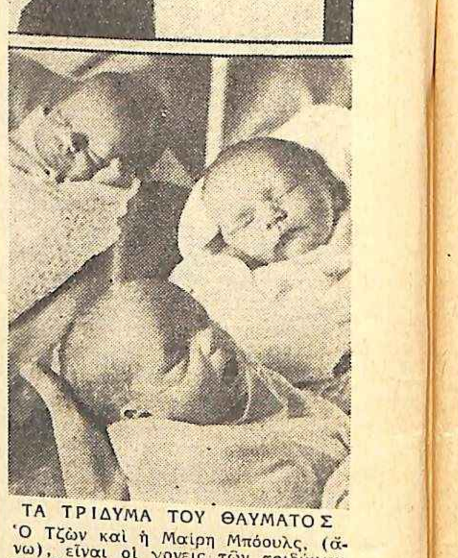

ΤΑ ΤΡΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

Ὁ Τζὼν καὶ ἡ Μαίρη Μπόουλς, (ἄνω), εἶναι οἱ γονεῖς τῶν τριδύμων, ποὺ βλέπετε στὴν κάτω φωτογραφία. Τὸ γεγονὸς δὲ θὰ παρουσίαζε τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ ἂν ἡ εὐτυχισμένη μητέρα τῶν τριδύμων δὲν ἦταν παράλυτη ἀπὸ ἡλικίας 15 χρόνων καὶ δὲ ζοῦσε ἀπὸ τότε πάνω σὲ μιὰ ἀναπηρικὴ πολυθρόνα. Πρὶν τρία χρόνια ἡ Μαίρη παντρεύτηκε τὸν Τζὼν Μπόουλς καὶ παρὰ τὴν ἀπαγόρευσι τῶν γιατρῶν, τὸ ζεῦγος ἀπέκτησε πρὸ ἔτους ἕνα γυιό. Τώρα ὅμως τὰ τρίδυμα δημιουργοῦν γιὰ τὴν ἀνάπηρη μητέρα προβλήματα στὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς δὲ θὰ βρῆ εὔκολα μιὰ λύσι.

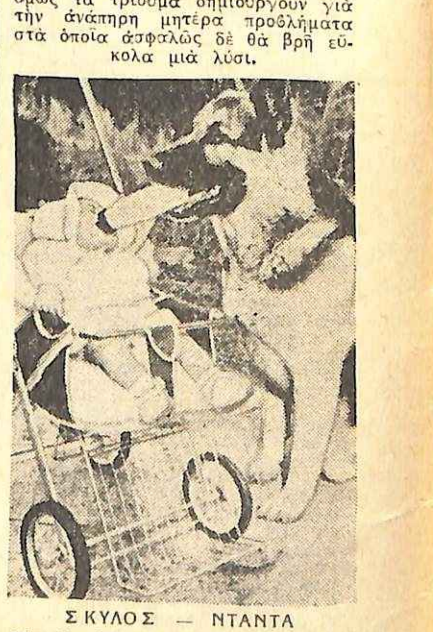

ΣΚΥΛΟΣ — ΝΤΑΝΤΑ

Δύσκολα βρίσκει μιὰ μητέρα σήμερα μιὰ νταντά, στὴν ὁποία νὰ ἐμπιστευτῆ τὸ μωρό της ὅσο βρίσκεται στὴν ἀγορὰ γιὰ ψώνια ἢ γιὰ ἕνα δίωρο, ποὺ θὰ τῆς ἐπιτρέψη νὰ παρακολουθήση τὴν προβολὴ κάποιας ταινίας, ποὺ παρουσιάζει μεγάλο ἐνδιαφέρο. Μιὰ νεαρὴ Ἀγγλίδα μητέρα βρῆκε τὸν τρόπο ν' ἀναπληρώση τὸ κενό: Γύμνασε τὸ σκύλο της καὶ τώρα ὁ «Φλόκυ» ὄχι μόνο φυλάει τὸ μωρὸ ὅσο λείπει ἡ κυρία του, μὰ ξέρει καὶ νὰ τοῦ δώση τὸ μπιμπερὸ στὴν κατάλληλη ὥρα.

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν εἶχε τὴ δύναμι ἀντιστάσεως καὶ γρήγορα ἦρθε ἡ ὁλοκλήρωσι.

ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΧΩΡΙΖΟΥΝ

ΠΩΣ ἄλλαξε... Καὶ δὲν πέρασαν δὰ αἰῶνες. Ἐφτὰ χρόνια μόλις. Στὸ Γυμνάσιο πήγαινε τότε ἐκείνη. Φοιτητὴς ὁ νέος. Φλογερὸ τὸ εἰδύλλιο ποὺ ἀναπτύχθηκε στὴν ἐπαρχιακή τους πόλι. Φλογερό, ἀλλὰ καὶ προχωρημένο. Κανεὶς ἀπ' τοὺς δυὸ δὲν εἶχε τὴ δύναμι τῆς ἀντιστάσεως. Ἡ ὁλοκλήρωσι, ὕστερ' ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς γνωριμίας. Δὲν μετάνοιωσαν. Γιατὶ νὰ μετανοιώσουν; Μήπως δὲν ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ παντρευτοῦνε; Ὑποσχέσεις, ὅρκοι, σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. Ἀπόλυτη ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἑνὸς στὸν ἄλλον.

Μόνο ποὺ χρειαζόταν καιρός. Νὰ τελείωνε τὶς σπουδές του ὁ νέος, νάκανε τὸ στρατιωτικό του, ν' ἀποκτοῦσε μιὰ βάσι οἰκονομικὴ γιὰ νὰ καλύπτουν τὶς στοιχειώδεις, τουλάχιστον, ἀνάγκες τους, κι' ὕστερα ἡ ζωὴ δική τους.

Ἄλλωστε, καὶ τώρα τὴ χαίρονταν τὴ ζωή. Συχνὲς οἱ συναντήσεις τους, ἱκανοποιημένοι οἱ πόθοι τους. Σίγουροι γιὰ τὸ μέλλον. Ἀπολαμβάνοντας τὸ σήμερα κεντοῦσαν ὄνειρα γιὰ τὸ αὔριο τους. Τὸ σπίτι, ἡ οἰκογένεια τὰ παιδιά. Δρόμος χωρὶς ἐμπόδια, ἐξασφαλισμένα τὰ χρήματα γιὰ τὶς σπουδές.

Μόνο ποὺ θὰ χρειαζόταν κάποια περίοδο νὰ χωριστοῦνε. Στὸ ἐξωτερικὸ ἔπρεπε νὰ συμπληρώση ὁ νέος τὴν κατάρτισί του. Κι' ὅταν ἐπέστρεφε, θὰ ἦταν περισσότερες οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Περιζήτητοι καὶ καλοπληρωμένοι οἱ ἐπιστήμονες τοῦ κλάδου του.

Πρὶν χωριστοῦνε θέλησαν νὰ φορέσουν καὶ τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀρραβῶνα. Δὲν εἶναι πάντα πρόθυμοι οἱ γονεῖς. Ὅλο καὶ προβάλλει τὶς ἀντιρρήσεις της μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ παρατάξεις. Ὑπῆρξαν καὶ τώρα μερικὲς ἐπιφυλάξεις. Πάντα οἱ γονεῖς ὀνειροπολοῦν κάτι καλύτερο ἀπ' αὐτὸ ποὺ προσφέρεται στὰ παιδιά τους. Οἱ ἐπιφυλάξεις τους ὅμως δὲν ἦσαν ἔντονες. Μικρὴ ἐπιμονὴ τῶν παιδιῶν ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ τοὺς ἀφοπλίση. Μὲ τελικὴ συμφωνία ἔγιναν οἱ ἀρραβῶνες. Γεγονὸς κοινωνικὸ στὴ μικρὴ πολιτεία, ὅπου οἱ οἰκογένειες τοῦ μνηστῆρα καὶ τῆς μνηστῆς ἀνήκουν στοὺς προκρίτους.

Εὐχές, δεξιώσεις, ἀσπασμοὶ καὶ χωρισμός.

Ἀκολούθησε πυκνὴ καὶ θερμὴ ἀλληλογραφία. Τρία γράμματα τὴν ἑβδομάδα. Ὁ καιρὸς ποὺ περνοῦσε, ἀντὶ νὰ κατευνάση, ζωήρευε τὴ φλόγα τους. Μὲ τὰ μοῦτρα ἔπεσε ὁ φοιτητὴς στὴ μελέτη. Νὰ τελειώση μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, νὰ πάρη τὸ πτυχίο του, νὰ τὸ ἀξιοποιήση καὶ νὰ παντρευτῆ.

Κανονικὰ περνοῦσε τὶς ἐξετάσεις του. Κάπου ὅμως σκάλωσε. Εἶναι καὶ τυχερὰ αὐτά. Μιὰ ἀναποδιά, καὶ ἀπορρίπτεσαι. Πόσοι ἄριστα καταρτισμένοι ποὺ τὴν παθαίνουν καὶ πόσοι ἀνέτοιμοι ποὺ παίρνουν βαθμό.

Τὸ σκάλωμα αὐτὸ δὲ θὰ εἶχε μεγάλη σημασία ἂν δὲν συνδεόταν μὲ τὸ στρατιωτικό. Εἶχε λήξει τὸ ὅριο τῶν ἀναστολῶν. Ἢ ἔπρεπε νὰ τὰ παρατήση καὶ νάρθη στὴν Ἑλλάδα νὰ ὑπηρετήση ἢ νὰ μείνη ἐκεῖ ποὺ ἦταν συνεχίζοντας τὶς σπουδές του καὶ νὰ κηρυχθῆ ἀνυπότακτος.

Ὑπάρχει τέτοιο θέμα γιὰ ὅλους τοὺς φοιτητές μας ποὺ σπουδάζουν στὸ ἐξωτερικό. Πρὸς τὴ ρύθμισί του βαδίζει τὸ ζήτημα. Ἡ τύχη ὅμως τοῦ σημερινοῦ νέου ἔχει κριθῆ ἀπὸ πέρσι. Καὶ κρίθηκε ἄσχημα. Δὲν ἐπέστρεψε νὰ ὑπηρετήση. Σκέφθηκε πώς, ἂν διέκοπτε τὶς σπουδές του, θὰ τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ ξαναρχίση. Λαχταροῦσε δὲ τόσο πολὺ ν' ἀποφοιτήση. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ μείνη. Κάτι ἄλλο: Πῆρε καὶ ξένη ὑπηκοότητα. Ἀλλοιῶς δὲ μποροῦσε νὰ σταθῆ ἐφόσο, ὅταν τὸν κήρυτταν ἀνυπότακτο, τὸ ἑλληνικὸ προξενεῖο δὲ θὰ τοῦ ἀνανέωνε τὸ διαβατήριο. Ἀλλὰ ἔτσι δὲν ὑπῆρχε πιὰ πιθανότητα νὰ ἐπιστρέψη στὴν Ἑλλάδα ὥσπου — ὁ Θεὸς ξέρει πότε — νὰ ρυθμισθῆ ὁριστικὰ τὸ ζήτημα.

«... Αὐτὰ ἔγιναν πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια. Ἀπόκτησα ξένη ὑπηκοότητα καὶ τελείωσα τὶς σπουδές μου. Πρὶν ἀκόμη πάρω τὸ δίπλωμα μοῦ προσέφεραν μιὰ σπουδαία θέσι μὲ μεγάλο μισθό. Τέτοιο μισθὸ οὔτε νὰ τὸν ὀνειρευθῆς στὴν Ἑλλάδα. Τὸ αἴσθημά μου ὅμως γιὰ τὴ μνηστή του ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι δυνατὸ ὅπως πάντα, ὅπως καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας μας. Κι' ἐκείνη τὸ ἴδιο...».

Τότε πιά, μιὰ ποὺ ἦταν ἀδύνατη ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ μνηστῆρα στὴν Ἑλλάδα, ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦνε καὶ νὰ ζήσουν στὸ ἐξωτερικό, ὅπου τόσο λαμπρὴ τοῦ ἀνοίχθηκε σταδιοδρομία.

Νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε, οἱ γάμοι ἔγιναν. Ὁ πατέρας συνώδευσε τὴν κόρη του. Ἡ μητέρα στὸ πλευρὸ τοῦ γυιοῦ της.

Τὸ ὄνειρο τῶν παιδιῶν ποὺ ἔφθασε στὴν πραγματοποίησί του.

«Ἐδῶ ὅμως εἶναι ποὺ ἀρχίζει τὸ δράμα μου. Κάτι φοβερό, κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενα. Πῶς νὰ σᾶς τὸ περιγράψω; Ἡ μνηστὴ ποὺ εἶδα ἐδῶ δὲν εἶναι ἐκείνη ποὺ ἄφησα φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Πῶς ἄλλαξε!.. Μοῦ φάνηκε ἄσχημη, μαραμένη, κακοφτιαγμένη. Συγκρατήθηκα πολὺ γιὰ νὰ κρύψω τὴν ἀπογοήτευσί μου ὅταν τὴν εἶδα. Ἦταν σὰ νάπεφτε βόμβα στὸ κεφάλι μου».

Ἐντελῶς διαφορετική... Ἦταν ἄραγε τόση ἡ ἀλλαγή; Θὰ καταλάβαινε ἀλλαγὴ ἂν ἔμενε στὸν τόπο καὶ δὲν ἀπομακρυνόταν ἀπὸ κοντά της; Ἢ μήπως, μὲ τὸν καιρό, ἡ ἀπόστασι καὶ ἡ φαντασία τὸν ἔκανε νὰ λησμονῆ τὴν πραγματικὴ καὶ νὰ πλάθη μιὰν ἄλλη ποὺ πλησίαζε περισσότερο τὸ ἰδανικό του;

Δὲν ἀποκλείεται καὶ τοῦτο: ὅτι, δηλαδή, ἡ παραμονή του σὲ ξένη χώρα τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξη γοῦστα, ἀντιλήψεις, κριτήρια. Τέσσερα χρόνια μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἄλλος κόσμος, ἄλλος κύκλος, ἄλλο ἐπίπεδο μορφώσεως. Γνωρίσθηκε μὲ κοπέλλες καλλιεργημένες, μὲ συμφοιτήτριές του, εὐρωπαῖες, χαριτωμένες, ἀεράτες, καλοδεμένες. Μαζὶ δὲ μ' αὐτό, μέσα στὸ κλίμα τῆς ἐποχῆς, ἐνημερωμένες, ἱκανὲς νὰ κρατήσουν σὲ ὑψηλὸ τόνο συζήτησι πάνω στὰ θέματα τοῦ καιροῦ μας. Γυναικότητα καὶ κομψότητα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ προσωπικότητα.

Ποῦ νὰ σταθῆ κοντά τους ἡ ἐπαρχιωτοπούλα του, μὲ τὶς φτωχὲς γνώσεις τοῦ Γυμνασίου μὲ τὰ δυὸ κουτσοαγγλικά της, μὲ τὰ λίγα ρομαντσάκια ποὺ διάβασε, μὲ τὶς ἀδεξιότητές της... Ἀπὸ τὶς πρῶτες στὴν ἐπαρχία της· ἐκεῖ ὅμως ποὺ βρέθηκε τώρα ἔνοιωθε χαμένη, ἐκμηδενισμένη. Σὰν τὴ βοσκοπούλα ποὺ πέφτει ξαφνικὰ σὲ ἀθηναϊκὸ σαλόνι.

Τὴν κυρίευσε τὸ σύμπλεγμα τῆς κατωτερότητας. Στὸ περιβάλλον ἐκεῖνο ἔχασε καὶ τὸν λίγο ἀέρα ποὺ εἶχε κι' ἔγινε κακομοιροῦλα.

«Δὲν εἶναι μόνο ἡ ἐντύπωσι ποὺ σχημάτισα ἐγώ. Σκέφθηκα πῶς θὰ τὴν παρουσίαζα στοὺς φίλους στὶς φίλες στοὺς καθηγητές μου ποὺ σκεπτόμουν νὰ καλέσω στὸ γάμο. Τοὺς τὴν εἶχα παρουσιάσει σὰν καμμιὰ θεὰ τοῦ Ὀλύμπου. Θάπεφταν κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὰ σύννεφα. Βρισκόμουν σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Τί νάκανα; Νὰ τῆς δείξω τὴν ἀπογοήτευσί μου. Θὰ ἦταν ἀπάνθρωπο, σὰ νὰ τὴ σκότωνα. Νὰ προχωρήσω στὸ γάμο; Θὰ σκότωνα τὸν ἑαυτό μου. Παρηγοριόμουν μὲ τὴ σκέψι ὅτι ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς θὰ τὴ συνήθιζα. Ἦταν ὅμως ἀδύνατο νὰ τὴ συνηθίσω...».

Ὄχι μόνο δὲν συνήθιζε, ἀλλὰ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα τὴν ἔβλεπε νὰ γίνεται χειρότερη. Ἴσως ἐπειδὴ κι' ἐκείνη, συνειδητοποιώντας πιὸ πολὺ τὴν πραγματικότητα ἔχανε περισσότερο τὸ θάρρος της.

Κατάστασι δυσάρεστη καὶ γιὰ τοὺς δύο. Ἔμεναν μόνοι καὶ βρίσκονταν σὲ ἀμηχανία, δὲν εἶχαν τί νὰ [illegible]νε. Τὸ καταλάβαινε κι' ἐκείνη [illegible] κάτι δὲν πήγαινε, ὅτι δὲν ἦταν προσαρμοσμένη στὴν ἀτμόσφαιρα. Οὔτε εἶναι ἀπὸ τὶς κοπέλλες ποὺ ἑλίσσονται. Θάμενε ἔτσι ποὺ ἦταν, ξένη στὸν ξένο τόπο, ξένη στὸν κύκλο ἐκείνου ποὺ θὰ γινόταν ἄντρας της. Ἕνα σκεῦος οἰκιακὸ καὶ τίποτα παραπάνω.

Τὸ ἔβλεπε ὁ νέος, τὸ διαισθανόταν τὸ κορίτσι. Ἀλλὰ δὲν ἄνοιγαν τὸ στόμα τους νὰ μιλήσουν. Ἐκεῖνος ἀπὸ συμπόνια γιὰ τὸ κορίτσι, ἀπὸ ντροπὴ ἀπέναντι τοῦ πατέρα της, ποὺ μετακινήθηκε γιὰ νὰ συνοδεύση τὴν κόρη του. Ἐκείνη πάλι πῶς νὰ πάρη τὴν ἀπόφασι καὶ νὰ γκρεμίση μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια της τὸ ἰδανικό της;

Προχώρησαν στὸ γάμο. Γάμος κλειστός. Κανένας καλεσμένος. Ἔκανε τὰ πικρὰ γλυκὰ ὁ γαμπρός. Εἶχε πάντα μιὰ ἀμυδρὴ ἐλπίδα ὅτι... ὅτι θὰ τὴν συνήθιζε ἢ ὅτι ἐκείνη θὰ μεταμορφωνόταν, θὰ ὕψωνε τὸ ἐπίπεδό της. Ὁ γάμος ἔγινε ἀπὸ τὸν ὀρθόδοξο ἱερέα ποὺ εἶναι στὴν πόλι ἐκείνη. Οἱ γονεῖς ἔφυγαν. Μόνοι οἱ νεόνυμφοι. «Ἡ κατάστασι ὅμως δὲν ἀλλάζει. Ἂν ἀλλάξη σὲ κάτι, ἡ ἀλλαγὴ εἶναι στὸ χειρότερο. Μὲ κόπο τὸ λέω, ἀλλὰ ντρέπομαι γιὰ τὴ γυναῖκα μου. Ἀποφεύγω νὰ ἐμφανίζωμαι μαζί της καὶ νὰ τὴν παρουσιάζω. Κι' ἐκείνη αἰσθάνεται ἄσχημα ὅταν βρίσκεται ἀνάμεσα σὲ ξένους ποὺ εἶναι ἀνωτέρου ἐπιπέδου».

Ἀφόρητο παρουσιάζει τὸ βίο του ὁ νέος. Τὰ ὅρια τῆς ἀντοχῆς του λέει ἔχουν ἐξαντληθῆ. Χωρὶς νὰ τὸ θέλη τῆς φέρεται ἄσχημα. Ἔγινε ἀπότομος, σκαιός, βάναυσος. Καταλαβαίνει ὅτι ἡ κατάστασι αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέση. Μοναδικὴ λύσι θεωρεῖ τὴν διάλυσι τοῦ γάμου. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ πάλι τοῦ φαίνεται τόσο σκληρό. Πῶς νὰ τὴ διώξη; Μὲ ποιὰ δικαιολογία; Ἀπαρνήθηκε τοὺς γονεῖς της, ἀπαρνήθηκε τὸν τόπο της γιὰ νὰ μένη ξένη — ξένη καὶ γιὰ τὸν ἄντρα της — σὲ μιὰ πολιτεία ποὺ δὲν ἔχει τίποτα νὰ τῆς πῆ, ὅπου δὲν ὑπάρχει κανεὶς δικός της.

Καὶ τοῦ εἶναι τόσο στοργική, τόσο ἀφοσιωμένη... Τὸν κυττάζει στὰ μάτια.

Πῶς ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του καὶ νὰ τῆς πῆ: «φύγε»; Θὰ ἦταν ἀπάνθρωπο. Ἀλλὰ μήπως λιγώτερο ἀπάνθρωπο εἶναι κι' ἔτσι ποὺ τὸν βλέπει ἀπέναντί της;

Δύσκολη — ἀναγνωρίζουμε — ἡ θέσι του. Δὲν θἄνοιωθε τόσο ἄσχημα ἂν ὑπῆρχε ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη θὰ τὰ κάλυπτε ὅλα. Ἂν ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴ γυναῖκα του, ἀντὶ νὰ ντρέπεται γι' αὐτὴν θὰ τὴν καμάρωνε καὶ θἄκανε τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ μικρήνη τὴν ἀπόστασι, νὰ τὴ φέρη πιὸ κοντὰ στὰ δικά του μέτρα. Ἡ ἀγάπη του θἄδινε φτερὰ καὶ σ' ἐκείνην. Φωτισμένη ἀπὸ τὶς φλόγες του, δυνατὴ καὶ περήφανη ἀπὸ τὸν ἔρωτά του, θὰ λυτρωνόταν ἀπὸ τὰ συμπλέγματα ποὺ τὴν βασανίζουν καὶ τὴν κάνουν νὰ βουλιάζη στὴν ἀφάνεια.

Ἡ ἀγάπη ἔλειψε. Ἡ ἀπουσία τῆς ἐρωτικῆς πνοῆς ψυχραίνει καὶ δηλητηριάζει τὴν ἀτμόσφαιρα. Κι' ἀφοῦ λείπη αὐτὴ ποὺ ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιο λίθο τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας, τότε τὸ μόνο ποὺ μένει εἶναι νὰ χωρίσουν τοὺς δρόμους τους ποὺ εἶναι οὐσιαστικὰ χωρισμένοι. Σκληρό, βέβαια. Ὄχι ὅμως πιὸ σκληρὸ ἀπὸ τὴν παράτασι μιᾶς ζωῆς ὅπου ὁ ἕνας ταπεινώνει κι' ἡ ἄλλη ταπεινώνεται.

Σπ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΚΟΓΚΟ Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΤΣΟΜΠΕ

Τὰ παρασκήνια τῶν τελευταίων ἀποφασιστικῶν ἐξελίξεων

Ὁ νέος πρωθυπουργὸς Μωϋσῆς Τσομπέ: Μιὰ ξαφνικὴ ἐπιστροφὴ ποὺ κρύβει πολλά.

TON Ἰούνιο τοῦ 1960, τὸ Κογκό, βελγικὴ ἀποικία μέχρι τότε, ἀνηκηρύχτηκε κράτος ἀνεξάρτητο, μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἐμφυλίου πολέμου καὶ ἀναταραχῆς, ὅπου ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς ἐθνικῆς ἀπελευθερώσεως μοιραία ἔφτασε καὶ σὲ μερικὲς ὑπερβολὲς καὶ ἐνῶ τὰ τεράστια ἀποικιακὰ συμφέροντα ἔδιναν τὶς τελευταῖες παρασκηνιακὲς μάχες.

ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

Τὰ τέσσερα χρόνια, ποὺ πέρασαν, ἤτανε μιὰ διαδοχὴ κρίσεων καὶ ἀγώνων, ποὺ διεκόπτοντο ἀπὸ τὴν περαστικὴ ἠρεμία, ποὺ ἄφηνε τοὺς κυριώτερους πρωταγωνιστὲς τοῦ δράματος τοῦ Κογκὸ γιὰ λίγο ἥσυχους, ὥσπου νὰ ξαναρχίσουν, μὲ μεγαλύτερη ὁρμή, τὴ δρᾶσι τους.

Οἱ δυνάμεις τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν προσπάθησαν νὰ παίξουν τὸ ρόλο τοῦ εἰρηνοποιοῦ καὶ μέχρις ἕνα σημεῖο, τὸ πέτυχαν. Ἀλλὰ τοὺς τελευταίους μῆνες, ἡ παρουσία τους εἶχε γίνει τελείως συμβολικὴ καί, πρὶν λίγες μέρες, καὶ οἱ τελευταῖες δυνάμεις τῶν «Κυανοκράνων» ἀποσύρθηκαν. Ἡ «ἐπιχείρησις Κογκὸ» εἶχε τελειώσει γιὰ τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη, ἀφοῦ στοίχισε 500 ἑκατομμύρια δολλάρια περίπου.

ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ;

Οἱ δυνάμεις τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν εἴχανε κατορθώσει νὰ δημιουργήσουν μιὰ σχετικὴ ἰσορροπία γύρω ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι τοῦ πρωθυπουργοῦ Συρὶλ Ἀντούλα.

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τῶν τελευταίων «Κυανοκράνων», τὴ στιγμή, ποὺ τὸ Κογκὸ γύρισε μιὰ καινούργια σελίδα τῆς ἱστορίας του, ὁ Μωϋσῆς Τσομπέ, ὁ ἐξόριστος πρώην πανίσχυρος ἡγέτης τῆς Κατάγκα, ὁ φίλος καὶ συχνὰ τὸ ἀνδρείκελο τῶν Βέλγων καὶ Ἄγγλων ἰμπεριαλιστῶν, ποὺ τὰ συμφέροντά τους εἶναι τεράστια στὴ «Μεταλλευτικὴ Ἑταιρεία», ξαναεμφανίσθηκε στὸ προσκήνιο τῆς πολιτικῆς τοῦ Κογκό, σὰν ὁ ἄνθρωπος, ποὺ θὰ σώση τὴ χώρα, σὰν ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐθνικῆς ἑνότητας.

ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ Ο ΤΣΟΜΠΕ!..

Καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, Καζαβούμπου, δὲ δίστασε νὰ τοῦ παραδώση τὴν προεδρία τῆς Κυβερνήσεως, ἐνῶ ὁ νέος πρωθυπουργὸς ἀποφάσιζε νὰ ἀπελευθερώση καὶ τὸ φυλακισμένο Ἀντουὰν Γκιζένκα, φίλο τοῦ δολοφονημένου πρώην πρωθυπουργοῦ τῆς χώρας Πατρὶς Λουμούμπα...

Ἡ προσπάθεια δημιουργίας μιᾶς πραγματικῆς Κυβερνήσεως ἐθνικῆς ἑνότητος, εἶναι φανερή. Τὰ οὐσιαστικὰ ὅμως ἀποτελέσματα εἶναι ἀκόμα ἄγνωστα.

Τοὺς τελευταίους μῆνες, οἱ ἐπαναστατικοὶ πυρῆνες τῶν ἀνταρτῶν κέρδισαν ἀρκετὸ ἔδαφος. Λέγεται, μάλιστα, ὅτι οἱ ἀντάρτες «κυττάζουν» πολὺ περισσότερο πρὸς τὸ Πεκῖνο παρὰ πρὸς τὴ Μόσχα...

Πρωταγωνιστής, βέβαια, τῶν νέων αὐτῶν ἐξελίξεων, εἶναι ὁ νέος πρωθυπουργός. Ἡλικίας 45 ἐτῶν, πρώην πρόεδρος τῆς πλουσιώτερης ἐπαρχίας τοῦ Κογκό — τῆς Κατάγκα — ὁ Μωϋσῆς Τσομπὲ ἔχει πολλοὺς θαυμαστάς, ἀλλὰ καὶ περισσότερους ἐχθρούς.

Πολλοὶ τὸν κατηγοροῦν σὰν ὑπεύθυνο τῆς δολοφονίας τοῦ Λουμούμπα, ἂν καὶ βέβαια δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις, καὶ ὁ ἴδιος τὸ ἀρνεῖται.

Ἡ «Μεταλλευτικὴ Ἑταιρεία» τῆς Κατάγκα, ποὺ διαθέτει τεράστια οἰκονομικὰ μέσα, στὸ παρελθόν, εἶχε ἐνισχύσει μὲ τρόπο ἀποφασιστικὸ τὸ σημερινὸ πρωθυπουργό. Καὶ οἱ δυνάμεις τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ἔδωσαν σκληρὲς μάχες ἐναντίον τῶν μισθοφόρων τοῦ τότε προέδρου τῆς Κατάγκα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἑνοποίησι τοῦ Κογκό.

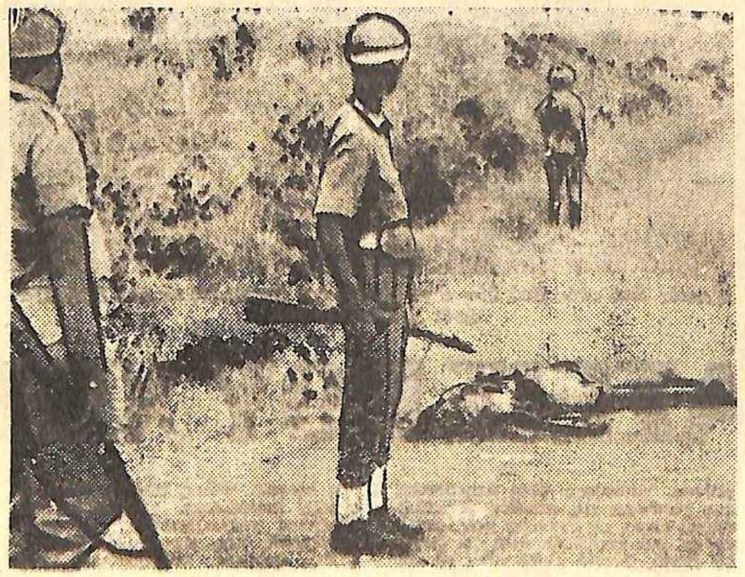

Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὶς μάχες τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Κογκό: Νέοι ἐμφύλιοι πόλεμοι;

Ο ΑΝΤΟΥΛΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

Ὁ δεύτερος πρωταγωνιστὴς τοῦ Κογκὸ εἶναι ὁ μέχρι τώρα πρωθυπουργὸς Συρὶλ Ἀντούλα. Ἡλικίας 43 ἐτῶν, πρωθυπουργὸς ἀπὸ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1961, ὁ Ἀντούλα, στηριζότανε σὲ τρεῖς κυρίως δυνάμεις. Πρὶν ἀπ' ὅλα, στὴ λεγόμενη ὁμάδα τῆς «Μπίνζα». Ἡ «Μπίνζα» εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πλούσιες συνοικίες τῆς Λεοπολντβίλ, ὅπου μαζεύτηκαν τὸ καλοκαίρι τοῦ 1960, μερικοὶ ἰσχυροὶ παράγοντες τῆς πολιτικῆς τοῦ Κογκό, γιὰ νὰ μελετήσουν τὴν ἐξέλιξι τῆς καταστάσεως στὰ πρῶτα βήματα τῆς ἀνεξαρτησίας.

Η ΟΜΑΔΑ ΤΗΣ «ΜΠΙΖΝΑ»

Ἡ ὁμάδα τῆς «Μπίζνα» ἀποφάσισε τὴν ἐκδίωξι τοῦ Λουμούμπα ἀπὸ τὴν ἐξουσία, ποὺ τὸν θεώρησε σὰν ὑπεύθυνο τῆς ἀναρχίας, ποὺ εἶχε ἀρχίσει ν' ἁπλώνεται σ' ὅλη τὴ χώρα. Ὁ Μπομπόκο, ὁ Μαμπότι, ὁ Ἀνανύ, ὁ Νεντάκα, εἶναι τὰ κυριώτερα μέλη αὐτῆς τῆς ὁμάδας, ποὺ δὲν ἔχει καθωρισμένη πολιτικὴ γραμμή, ἀλλά, πάντως, θέλει νὰ ἀποφύγη τὴ διείσδυσι τῶν Σοβιετικῶν ἢ τῶν Κινέζων στὸ Κογκό.

Τὸν Ἀντούλα ἐπίσης, πρώην συνδικαλιστὴ καὶ μετριοπαθῆ σοσιαλιστή, ἐνίσχυαν οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ τὰ περισσότερα τῶν νέων ἀφρικανικῶν κρατῶν.

Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας εἶναι ὁ Ζοζὲφ Καζαβούμπου, ἡλικίας 47 ἐτῶν, ποὺ συχνὰ υἱοθετεῖ μιὰ καιροσκοπικὴ πολιτικὴ καὶ ποὺ ἀσφαλῶς ἀποτελεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντες ἀνθρώπους τοῦ Κογκό.

Ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ εἶναι ὁ Ζοζὲφ Μομπούτου, μόλις 34 ἐτῶν, ποὺ δήλωσε, πρὶν λίγες μέρες: «Ὁ στρατὸς τοῦ Κογκὸ σταμάτησε νὰ ἀναμιγνύεται στὴν πολιτική. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ὑπακούη σὲ ὁποιαδήποτε Κυβέρνησι...».

ΠΙΕΡ ΜΟΥΛΕΛΕ, Ο ΑΝΤΑΡΤΗΣ

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά — τῶν ἀνταρτῶν — ἀποφασιστικὸ ρόλο παίζει ὁ Πιὲρ Μουλέλε, ποὺ διετέλεσε καὶ ὑπουργὸς στὴν Κυβέρνησι Λουμούμπα. Ἔχει ταξιδέψει πολύ, ἰδιαίτερα στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴν Κίνα — καὶ κατηγορεῖται ἀπὸ ὡρισμένους., ὅτι ἐκφράζει τὴν κομμουνιστικὴ πολιτικὴ τοῦ Κογκό...

Οἱ τελευταῖες δυνάμεις τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ἀποχωροῦν: Τὸ Κογκὸ παραδίδεται στὸν ἑαυτό του...

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ

Πίσω, βέβαια, ἀπὸ τὴν ἀπότομη ἐπιστροφὴ τοῦ Τσομπὲ στὸ προσκήνιο τῆς πολιτικῆς τοῦ Κογκό, ὑπάρχει πολὺ παρασκήνιο.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ ρόλος τῶν περισσότερων σχεδὸν πολιτικῶν τοῦ Κογκό — ἐκτὸς ἀπ' αὐτούς, ποὺ ἀναφέραμε — ἔγινε διακοσμητικός.

Ὁ Μωϋσῆς Τσομπὲ ἐμφανίζεται περίπου παντοδύναμος.

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μόλις γλύτωσε τὸ θάνατο στὴν Κατάγκα, ποὺ ἔφτασε καταδιωκόμενος χωρὶς διαβατήριο στὸ Παρίσι, ποὺ τὸν κατηγόρησαν σὰν καταχραστὴ καὶ «δολοφόνο», γίνεται ξαφνικὰ πρωθυπουργὸς τοῦ Κογκό.

Μαζὶ μὲ τὸν Τσομπέ, τελείως ἀθόρυβα, γύρισε καὶ ὁ Ἀλμπὲρ Καλλοντζί, ὁ «βασιλιᾶς» τῆς ἀδαμαντοφόρου ἐπαρχίας τοῦ Κασάϊ.

Ὁ Τσομπέ, βέβαια, γιὰ νὰ δείξη τὴν καλή του θέλησι, ἀποφάσισε ἀμέσως τὴν ἀποφυλάκισι τοῦ Γκιζένκα, ὑπαρχηγοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Λουμούμπα. Ἀλλὰ ἡ ἀποφυλάκισί του παίρνει μᾶλλον συμβολικὸ χαρακτῆρα, γιατὶ ἡ ὑγεία του ἔχει σοβαρώτατα κλονισθῆ.

Ὁ Τσομπὲ ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ ὅλους τοὺς κύκλους τῆς πολιτικῆς τοῦ Κογκό, χωρὶς καθόλου νὰ ἀποκλείση καὶ τὰ στελέχη τοῦ κινήματος τοῦ Πατρὶς Λουμούμπα.

Μέχρι ποιὸ σημεῖο ἡ Κυβέρνησι «ἐθνικῆς ἑνότητος» τοῦ Τσομπὲ θὰ ἐπιτύχη, εἶναι ἄγνωστο.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Πάντως, στὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Τσομπὲ ἔπαιξαν παρασκηνιακὸ ρόλο κυρίως οἱ Βέλγοι καὶ οἱ Ἄγγλοι, ποὺ ἔχουν τεράστια συμφέροντα στὸ Κογκό.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔμειναν μᾶλλον ἀδιάφοροι στὴν ἐπιχείρησι «ἐπιστροφὴ τοῦ Τσομπέ», δεδομένου, ὅτι τὸν εἶχαν πολεμήσει, κυρίως διὰ μέσου τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

Πάντως, μπροστὰ στὸ δίλημμα «ἀναρχία ἢ Τσομπέ», θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ ὑποστηρίξουν τὸ νέο πρωθυπουργό.

Εἶναι, πάντως, χαρακτηριστικό, ὅτι ἡ Μόσχα ἔσπευσε νὰ διαμαρτυρηθῆ, γιὰ τὴν «παρουσία» τοῦ Τσομπὲ στὸ Κογκὸ καὶ ἡ διαμαρτυρία αὐτὴ περιπλέκει τὴν κατάστασι καὶ ξαναφέρνει στὸ προσκήνιο τὸ Κογκό, σὰ διεθνὲς ἐκρηκτικὸ πρόβλημα...

Ο ΤΣΟΜΠΕ «ΑΛΛΑΞΕ»;

Ἂν καὶ εἶναι περίπου βέβαιο, ὅτι μεγάλα οἰκονομικὰ συμφέροντα καὶ διεθνῆ τρὰστ ἔπαιξαν τὸ ρόλο τους στὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Τσομπέ, δὲν εἶναι ἀπολύτως βέβαιο, ὅτι ὁ νέος πρωθυπουργὸς θὰ εἶναι τὸ πειθήνιο ὄργανό τους.

Τὸ περιβάλλον τοῦ νέου πρωθυπουργοῦ καλλιεργεῖ τὴ γνώμη, ὅτι ὁ Τσομπὲ ἐπανέρχεται σὰν ὁ ἐνσαρκωτὴς τῆς πραγματικῆς ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας, ἀπόλυτα χειραφετημένος ἀπὸ τὶς ξένες ἐπιρροές.

Ἀλλά, βέβαια, τελικά, αὐτὸ θὰ κριθῆ ἀπὸ τὶς κρυφὲς καὶ φανερὲς πράξεις του.

Γιὰ τὴν ὥρα, παρὰ τὶς προσπάθειές του, δὲ φαίνεται, ὅτι ὁ νέος πρωθυπουργὸς κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχη τὸ σχηματισμὸ μιᾶς ἀληθινῆς Κυβερνήσεως ἐθνικῆς ἑνότητας.

Κι' αὐτό, σίγουρα, κανένας δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἐπιτύχη αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ Κογκό. Ἡ ἐσωτερικὰ κατάστασι εἶναι πολὺ δύσκολη. Τὰ προβλήματα, ποὺ ἀντιμετώπιζε ἡ Κυβέρνησι Ἀντούλα δὲ θὰ λυθοῦν «ὡς διὰ μαγείας» ἀπὸ τὸν Τσομπέ.

ΚΙΝΕΖΟΙ ΚΑΙ ΡΩΣΟΙ

Ἡ κινεζικὴ πολιτικὴ δὲν κρύβει καθόλου, ὅτι θεωρεῖ τὸ Κογκὸ ὥριμο γιὰ μιὰ ἐπαναστατικὴ πολιτική.

Ἡ σοβιετικὴ πολιτική, διαμαρτυρήθηκε ἐναντίον τοῦ Τσομπέ, ἀλλὰ στὶς πράξεις της εἶναι πολὺ προσεχτική.

Θὰ χρειαζότανε νὰ διαθέτη κανεὶς ἀπεριόριστη αἰσιοδοξία, γιὰ νὰ ὑποστηρίξη, ὅτι ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Τσομπὲ εἶναι τὸ φάρμακο γιὰ τὴν κρίσι τοῦ Κογκό.

Πάντως, αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ μόνος σοβαρὸς ἀντίπαλος τοῦ Τσομπέ — ἂν βεβαίως θελήση νὰ κινηθῆ ἐναντίον του — εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ Μομπούτου, ποὺ θεωρεῖται ὁ «ἰσχυρὸς ἀνὴρ» τῆς Λεοπλντβὶλ καὶ ποὺ ἀναμφίβολα ἔχει τὴ δύναμι νὰ κάνη ἕνα στρατιωτικὸ κίνημα, μὲ βεβαιότητα ἐπιτυχίας.

Γιὰ τὴν ὥρα, πάντως, καὶ ὁ Μομπούτου ὑπακούει στὸν Τσομπέ...

Ο ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΜΟΜΠΟΥΤΟΥ

Οἱ παρασκηνιακὲς δυνάμεις, ποὺ κινοῦνται στὸ Κογκό, ἴσως θέλουν νὰ ἔχουν τὸ Μομπούτου σὰ μιὰ «ὕστατη λύσι», σὲ περίπτωσι ἀποτυχίας καὶ τοῦ Τσομπέ. Ἕνα πραξικόπημα τοῦ Μομπούτου, αὐτὴ τὴ στιγμή, θὰ μπέρδευε περισσότερο τὴν κατάστασι.

Στὸ μεταξύ, ἑτοιμάζεται τὸ Σύνταγμα τῆς χώρας, πού, ἂν τελικὰ δῆ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, προβλέπει τὴ μείωσι τῆς δυνάμεως τοῦ Κοινοβουλίου καὶ τὴ συγκρότησι ἑνὸς καθεστῶτος «Προεδρικῆς Δημοκρατίας».

Ἕνα τέτοιο, βέβαια, καθεστὼς θὰ εἶναι περισσότερο ἰσχυρό, καὶ θὰ προσδώση μιὰ σχετικὴ ἰσορροπία στὴν ἐσωτερικὴ πολιτικὴ τῆς χώρας.

ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ;

Γιὰ τὴν ὥρα, ἕνα εἶναι περίπου βέβαιο: Ἂν τελικὰ ἀποτύχη ἡ προσπάθεια αὐτὴ «ἐθνικῆς ἑνότητος» τοῦ Μωϋσῆ Τσομπέ, τὸ Κογκὸ θὰ βαδίση πρὸς ἀνοιχτὸ ἐμφύλιο πόλεμο καὶ θὰ γίνη καθαρὰ τὸ μῆλο τῆς ἔριδος τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Χάρτης τῆς Δημοκρατίας τοῦ Κογκό: Μιὰ χώρα σὲ σταυροδρόμι.

→

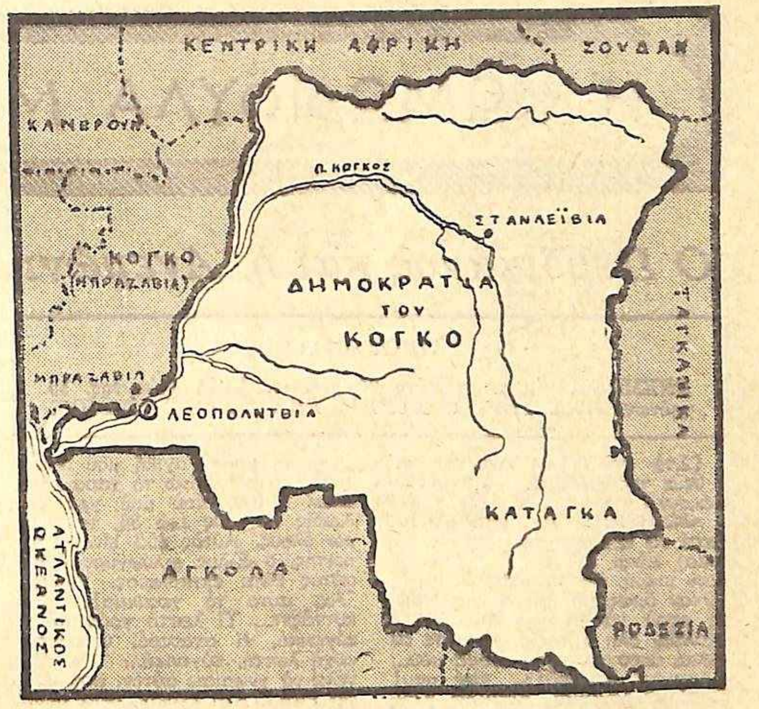

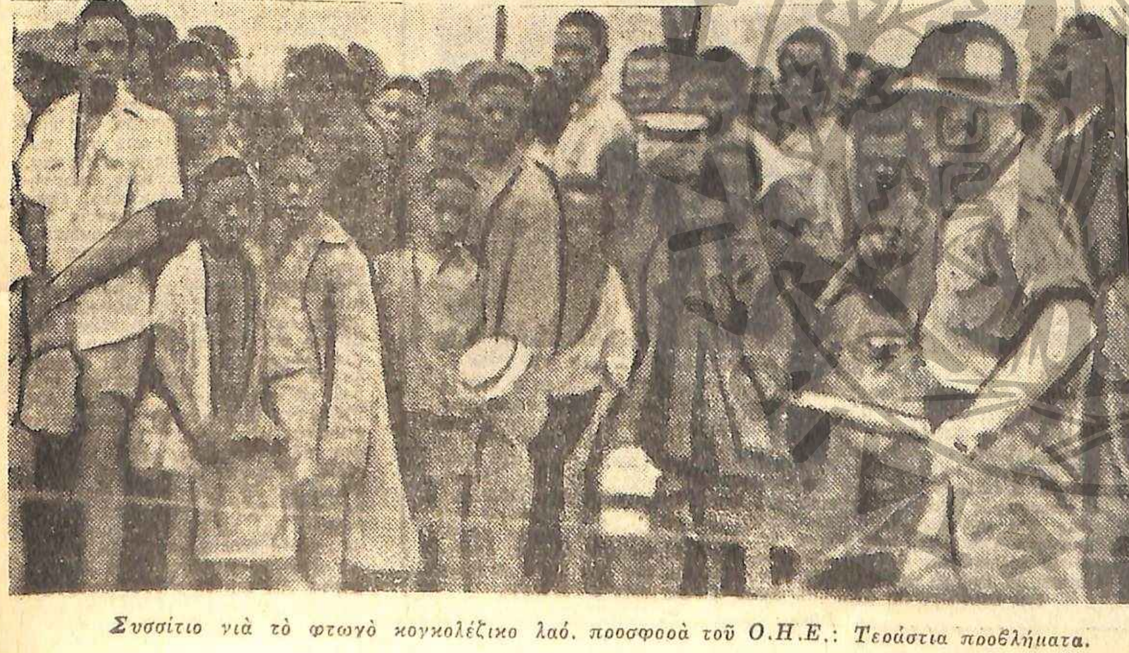

Συσσίτιο γιὰ τὸ φτωχὸ κογκολέζικο λαό, προσφορὰ τοῦ Ο.Η.Ε.: Τεράστια προβλήματα.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΚΑΝΕΙ Ή ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΚΑΚΟ;

Ἐξακολουθοῦν σ' ὅλο τὸν κόσμο οἱ συζητήσεις, ποὺ προκάλεσε ἡ περίφημη «ἔκθεσι Τέρρυ» γιὰ τὸ κάπνισμα. Στὴν Ἀγγλία, τὸ συμβούλιο τῆς κομητείας τοῦ Λονδίνου, ὕστερα ἀπὸ δύο ὧρες συζητήσεων, ἀποφάσισε νὰ ἀπαγορεύση τὸ κάπνισμα στοὺς 154 κινηματογράφους, ποὺ ἐλέγχονται ἀπὸ τὸ συμβούλιο. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, καὶ πάλι στὴν Ἀγγλία, μερικοὶ ἐπιστήμονες, δήλωσαν, ὅτι ὁ καρκίνος τῶν πνευμόνων δὲν προκαλεῖται μόνο ἀπὸ τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου, μὰ καὶ ἀπὸ τὶς ἐξατμίσεις τῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν καπναδόχων. Στὴν Ἀμερική, γίνονται μαθήματα ἐναντίον τοῦ καπνίσματος στὰ σχολεῖα. Πολλὰ παιδιά, μὲ τὴν παρακίνησι τῶν δασκάλων, μόλις γυρίζουν στὸ σπίτι, ὕστερα ἀπὸ τὰ ἀντικαπνιστικὰ μαθήματα, τρέχουν νὰ ψάξουν στὶς τσέπες καὶ στὶς τσάντες τῶν γονέων τους καὶ πετοῦν τὰ τσιγάρα, τὰ ποῦρα καὶ τὸν καπνὸ τῆς πίπας. Νά, ὅμως, ποὺ τὸ πρόσφατο ἰατρικὸ συνέδριο, ποὺ ἔγινε στὴ Μπολόνια, προσπάθησε νὰ ρίξη νερὸ πάνω στὴ φωτιά, ποὺ ἄναψε ἀπὸ τὴν «ἔκθεσι Τέρρυ». Σύμφωνα μὲ πολλοὺς ἐπιστήμονες, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸ συνέδριο, ἡ «ἔκθεσι Τέρρυ» χαρακτηρίστηκε «ἀτελής», γιατὶ ἔγινε αἰτία νὰ δημιουργηθοῦν καταστάσεις ἀγωνίας καὶ συμπλέγματα ἐνοχῆς καὶ ἐπειδὴ ἀγνοήθηκαν σ' αὐτὴν τὰ συμπεράσματα, ποὺ ἀποδεικνύουν, ὅτι τὸ κάπνισμα διευκολύνει τὴν πέψι καὶ τὸν ὕπνο.

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

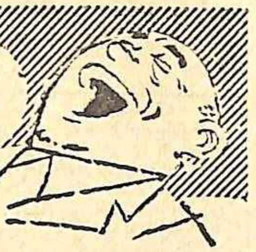

Ὁ Περδικάνος καὶ ἡ Ἀνεμώνη

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΝΕΜΩΝΗ νέα χαριτωμένη 20 χρόνων, ΛΙΖΑ θεία της, 50 χρόνων.ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

(Στὸ σαλόνι ἡ Ἀνεμώνη κι' ἡ θεία της κάθονται καὶ κουβεντιάζουν).

ΑΝΕΜΩΝΗ: Ἄχ, Θεέ μου!... Γιατί νὰ ἔχω ἕνα τόσο γελοῖο ὄνομα; Εἶναι φοβερό!... Ὅταν ἤμουν μικρή, δὲν τὸ καταλάβαινα... Ὅταν ὅμως μὲ πῆγαν γιὰ πρώτη φορὰ νὰ μὲ ἐγγράψουν στὸ σχολεῖο, ὅλη ἡ τάξις ξέσπασε σὲ γέλια, ἀκούγοντας τὸ ὄνομά μου... «Ἀνεμώνη Κουκοῦ!»... Θεέ μου! Γιατί νὰ λέγωμαι Ἀνεμώνη Κουκοῦ; Πῶς νὰ τὸ ἀλλάξω αὐτὸ τὸ ὄνομα, ποὺ εἶναι ἡ καταστροφή μου;

ΛΙΖΑ: Μά, παιδί μου, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λέγεται ὅλος ὁ κόσμος Ντυράν, Ντυπὸν ἢ Ριβιέρ! Ἐπὶ τέλους, τὸ ὄνομά σου εἶναι ἕνα ὄνομα τίμιο.

ΑΝΕΜΩΝΗ: Εἶναι, ὅμως, γελοῖο... Ὅταν πῆγα πρώτη φορὰ σὲ χορό, ὅλοι οἱ νέοι, ποὺ ἦταν ἐκεῖ, μὲ γλυκοκύτταζαν. Ἕνας, πρὸ πάντων, φαινόταν ἐρωτευμένος μαζί μου. Σὲ λίγο, μάλιστα, ἡ οἰκοδέσποινα, συνοδευομένη ἀπὸ τὸ νέο, ποὺ ἦταν χαριτωμένος, μὲ πλησίασε καὶ μᾶς σύστησε: «Ὁ κύριος Ζὰν Φόρ. Ἡ δεσποινὶς Ἀνεμώνη Κουκοῦ!». Μόλις ὅμως ὁ νέος αὐτὸς ἄκουσε τὸ ὄνομά μου, ξέσπασε στὰ γέλια!... Καὶ δὲ γέλασε μόνο αὐτός... Ὅλοι ὅσοι ἦταν στὸ σαλόνι, τὸν μιμήθηκαν. Ἔτσι κι' ἐγώ, ντροπιασμένη καὶ ταραγμένη, ἀναγκάστηκα νὰ φύγω. Καὶ δὲ θέλησα ἀπὸ τότε νὰ ξαναπάω σὲ χορό. Ἄ! Εἶναι τρομερὸ νὰ λέγεσαι «Ἀνεμώνη Κουκοῦ»!...

ΛΙΖΑ: Κι' ὅμως... Πρέπει νὰ παντρευτῆς.. Πῶς θὰ παντρευτῆς ἂν δὲν πηγαίνης πουθενά;

ΑΝΕΜΩΝΗ: Θὰ ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ παντρευτῶ, μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀλλάξω τοὐλάχιστον ἐπίθετο... Νὰ γλυτώσω ἔτσι ἀπὸ τὸν κοῦκο, ἂν ὄχι ἀπὸ τὴν ἀνεμώνη...

ΛΙΖΑ: Ἄκουσε νὰ δῆς τί σκέφθηκα, Ἀνεμώνη μου... Νὰ ἐπιχειρήσης νὰ παντρευτῆς δι' ἀλληλογραφίας. Ἔτσι, πρὶν σὲ δοῦν ἐσένα τὴν ἴδια, θὰ ξέρουν τὸ ὄνομά σου. Καί, ἂν στὴν ἀρχὴ τὸ ὄνομά σου τοὺς φανῆ ἀστεῖο καὶ γελάσουν, ἔπειτα, ὅταν θὰ σὲ δοῦν, θὰ σοβαρευτοῦν... Θὰ ξέρουν πιὰ τὸ ὄνομά σου καὶ θὰ τὸ ἔχουν συνηθίσει... Δὲ θὰ τὸ ἀκοῦνε ξανικά, τὴ στιγμὴ ποὺ σὲ πρωτοβλέπουν.

ΑΝΕΜΩΝΗ: Εἶναι πολὺ καλὴ ἡ ἰδέα σου, θεία μου. Λοιπόν, θὰ δημοσιεύσω μιὰ μικρὴ ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες, ὅτι ζητῶ νὰ γνωριστῶ μὲ νέο, καλό, τίμιο, χαριτωμένο. Καὶ θὰ προσθέσω στὸ τέλος της: «Σκοπὸς ἱερός». Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΛΙΖΑ: Πολὺ ὡραῖα... Καὶ νὰ δῆς, ὅτι θὰ πετύχης.

★

(Μετὰ τρεῖς μῆνες. Ἡ Ἀνεμώνη ἔχει ἕνα σωρὸ γράμματα μπροστά της καὶ διαβάζει ποτὲ τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο).

ΛΙΖΑ: Λοιπόν, Ἀνεμώνη;

ΑΝΕΜΩΝΗ: Λοιπόν θεία μου... Ἀπὸ τὴ γραφολογική μου ἱκανότητα, καταλαβαίνω τὸ χαρακτῆρα ὅλων αὐτῶν, ποὺ μοῦ γράφουν. Χωρὶς νὰ τοὺς ἔχω δῆ, τοὺς ξέρω ὅλους. Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὑποκριτής, ὁ ἄλλος φιλάργυρος! Κι' αὐτὸς εἶναι ἐπιπόλαιος. Ἀλλά... Ἄχ, αὐτὸ τὸ γράψιμο!... Γιὰ κυττάξτε... Τί λεπτὸ γράψιμο, τί εὐγενικό, τί σταθερό. Φανερώνει ψυχὴ λεπτή, εὐγενική... Ἄχ, πῶς θέλω νὰ γνωρίσω αὐτόν, ποὺ γράφει ἔτσι... Καὶ ξέρετε, θεία μου... Ἴσως ἔρθη σήμερα...

ΛΙΖΑ: Τί λές, παιδί μου;

ΑΝΕΜΩΝΗ: Ναί! Εἶναι τώρα δυὸ μῆνες, ποὺ ἀλληλογραφοῦμε. Εἶναι ὁ μόνος, στὸν ὁποῖο ἀπάντησα. Ἐπὶ τέλους, πρέπει νὰ γνωριστοῦμε.

ΛΙΖΑ: Ὡραῖα! Λοιπόν, σήκωσε ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματα... Διόρθωσε λίγο τὰ μαλλιά σου. Πήγαινε νὰ μακιγιαριστῆς...

ΑΝΕΜΩΝΗ: Ἄ! Ὄχι! Θέλω νὰ μὲ δῆ, ἔτσι ὅπως εἶμαι... Ἄλλωστε, ξέρω, ὅτι ὅσο πιὸ ἀτημέλητη εἶμαι, τόσο ὡραιότερη φαίνομαι... Ἄχ, τί καλά... Ὡρισμένως, ὁ νέος αὐτὸς θὰ εἶναι ὡραῖος καὶ στὴν ἐμφάνισι, ὅπως καὶ στὴν ψυχή του... Τὸν φαντάζομαι ψηλό, λεπτό, μὲ μάτια περιπαθῆ, μὲ στόμα ἐκφραστικό... Τόσο ἐκφραστικό, ποὺ νὰ μιλάη καὶ δίχως λόγια.

(Ξαφνικά, μπαίνει ἕνας γέρος, κοντός, ἀδύνατος, καμπούρης, τύπος φιλαργύρου, μὲ μεγάλη μύτη, μὲ σαγόνι, ποὺ προεξέχει. Τὰ μάτια του εἶναι μικρά, πονηρά. Φορεῖ γυαλιά. Προχωρεῖ πρὸς τὴν Ἀνεμώνη, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι).

ΑΝΕΜΩΝΗ: Μήπως ἔρχεσθε, κύριε, ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Λουκιανοῦ Μάρτυ;

Ο ΓΕΡΟΣ: Εἶμαι ἐγὼ ὁ Λουκιανὸς Μάρτυ. Καὶ ἔρχομαι νὰ ζητήσω τὸ χέρι σας.

ΑΝΕΜΩΝΗ: Σεῖς, Σεῖς; Σεῖς;

Ο ΓΕΡΟΣ: Ἐγώ! Ἐγώ! Ἐγώ!

ΑΝΕΜΩΝΗ: Θεέ μου!... Ὥστε ἡ γραφολογία εἶναι ψεύτικη; Κι' ἐγώ, ποὺ βασίστηκα σ' αὐτήν...

ΛΙΖΑ: Τί ἀτυχία εἶναι αὐτή; Θὰ παντρευτῆ ποτὲ ἡ καϋμένη μου ἡ Ἀνεμώνη;...

ΑΝΕΜΩΝΗ: Ψεύτη! Ψεύτη! Μοῦ ἔλεγες στὰ γράμματά σου, ὅτι δὲν εἶσαι ἀκόμα τριάντα χρόνων. Καὶ μοῦ ἔγραφες λόγια γλυκά, τρυφερά, ἐρωτικά... Κι' ἐγὼ σὲ πίστεψα... Κι' ἄρχισα νὰ ὀνειροπολῶ, νὰ ἐλπίζω... Τί τρελλή, ποὺ ἤμουν!... Τί τρελλή!... (Κλαίει).

(Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας χαριτωμένος νέος, ψηλός, λεπτός, μὲ μάτια περιπαθῆ, μὲ στόμα ἐκφραστικό, μπαίνει μέσα).

Ο ΝΕΟΣ: Δεσποινίς!... Δεσποινίς! Μὴν κλαῖτε... Σᾶς ἱκετεύω. Ἀφῆστε με νὰ ἐξηγηθῶ. Συνέβη κάποια παρεξήγησις. Ἀκοῦστε. Ἐγὼ εἶμαι αὐτός, ποὺ σᾶς ἔγραφε. Σ' ἐμένα γράφατε. Καὶ τὰ γράμματά σας εἶναι θαυμάσια, χαριτωμένα, ὄχι ὅμως ὅσο εἶσθε σεῖς ἡ ἴδια θαυμασια καὶ χαριτωμένη, δεσποινὶς Ἀνεμώνη... Πόσο σᾶς πάει τὸ λουλουδένιο σας ὄνομα, Ἀνεμώνη, Ἀνεμωνούλα!

ΑΝΕΜΩΝΗ (κυττάζοντάς τον μὲ θαυμασμό, σιγά): Τί χαριτωμένος νέος!...

ΛΙΖΑ (στὸ γέρο): Μὰ ἐσεῖς, κύριε, γιὰ ποιὸ λόγο μᾶς παίξατε αὐτὴ τὴν ἄσχημη φάρσα;

Ο ΓΕΡΟΣ: Μά, κυρία μου. Ἡ δεσποινὶς ἀνεψιά σας, δὲ μ' ἄφησε νὰ τελειώσω τὴ φράσι μου. Ἦρθα γιὰ νὰ ζητήσω τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος Ἀνεμώνης Κουκοῦ, γιὰ τὸν ἀνεψιό μου, τὸν κύριο ἀπὸ δῶ. Ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν ἐδῶ, αὐτὸς περίμενε ἔξω, στὸν προθάλαμο.

ΛΙΖΑ: Ὥστε ἔχετε καὶ οἱ δύο τὸ ἴδιο ὄνομα; Λέγεστε κι' οἱ δύο «Λουκιανὸς Μάρτυ»;

Ο ΝΕΟΣ (κοκκινίζοντας): Σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Κυρία... Δεσποινίς... Σᾶς ἔγραφα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ θείου μου καὶ ὄχι μὲ τὸ δικό μου, γιὰ νὰ μὴ μὲ βρῆτε γελοῖο...

ΑΝΕΜΩΝΗ: Γιὰ νὰ μὴ σᾶς βρῶ γελοῖο;

Ο ΝΕΟΣ: Μάλιστα... Ἀκοῦστε... Ἔχω ἕνα ὄνομα... Ἄχ, Θεέ μου! Ἕνα ὄνομα γελοῖο. Ἡ νουνά μου φαίνεται εἶχε πολὺ παράξενο γοῦστο. Λέγομαι Περδικάνος! Δὲν τόλμησα νὰ παρουσιαστῶ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα σ' ἐσᾶς. Θὰ γελούσατε καὶ δὲ θὰ θέλατε νὰ μ' ἀκούσετε... Μὲ συγχωρῆτε, λοιπόν, γιὰ τὴ μικρή μου αὐτὴ πονηριά... καὶ μὲ δέχεσθε γιὰ ἄντρα σας;

ΑΝΕΜΩΝΗ: Ναί! Ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὅρο...

Ο ΝΕΟΣ: Ὅ,τι θέλετε...

ΑΝΕΜΩΝΗ: Ἡ κόρη μας θὰ λέγεται Μαρία ἢ Ἄννα, ἢ Ἑλένη ἢ Σοφία...

Ο ΝΕΟΣ: Καὶ ὁ γυιός μας θὰ λέγεται Πέτρος ἢ Γιάννης ἢ Ἀλέξανδρος ἢ Δημήτριος... Σύμφωνοι;...

ΜΑΓΚΑΛΙ

ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΤΟΥ ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

Στὰ στούντιο τῆς βρεταννικῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρίας «Ἄγκλο —Ἀμαλγκεμέϊτεντ», ἡ ὁποία μετέφερε στὴν ὀθόνη 40 ἱστορίες μυστηρίου τοῦ περιφήμου Ἔντγκαρ Οὐάλλας, ἔγινε πρὸ ἡμερῶν μιὰ μικρὴ δεξίωσι μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς 30ης ἐπετείου ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου συγγραφέως. Στὴ δεξίωσι παρακάθησαν ἐκτὸς τοῦ διευθυντοῦ Στιούαρτ Λεβύ, ὁ διευθυντὴς παραγωγῆς Ντέϊβιντ Ντάτς, ὁ παραγωγὸς Τζὰκ Γκρήνγουντ καὶ ἡ δεσποινὶς Πηνελόπη Οὐάλλας, κόρη τοῦ συγγραφέως. Στὸ βάθος μιὰ μπρούτζινη προτομὴ τοῦ Ἔντγκαρ Οὐάλλας, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα διαβάζονται πάντα μὲ ἀμείωτο ἐνδιαφέρον. Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς δεξιώσεως ἔγινε στὸ στούντιο καὶ τὸ ἀρχικὸ γύρισμα τῆς 41ης ταινίας, ποὺ βασίζεται σὲ ἔργο τοῦ Οὐάλλας κι' ἔχει γιὰ τίτλο «Ποιὸς ἦταν ὁ Μάντοξ».

✪✪

ΣΠΟΥΔΑΣΤΕΣ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΕΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ

Ἡ γενικὴ συνέλευσι τῆς ἀγγλικῆς πρεσβυτεριανῆς ἐκκλησίας (ποὺ ἔγινε τὶς περασμένες μέρες) προχωροῦσε ἥσυχα, ὥσπου κάποιος ἀπὸ τοὺς συνέδρους ἀνέφερε τὸ πρόβλημα τοῦ γάμου μεταξὺ σπουδαστῶν. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ξέσπασε πραγματικὸ πανδαιμόνιο.

Μερικοὶ πατέρες ἤθελαν νὰ καθιερωθῆ μιὰ διάταξι, ποὺ νὰ ἀνάγκαζε κάθε σπουδαστὴ Πρεσβυτεριανῆς θρησκείας, σὲ περίπτωσι ποὺ θἄθελε νὰ παντρευτῆ, νὰ ζητάη πρῶτα τὴν ἄδεια ὄχι μόνο ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς καθηγητές του, μὰ καὶ ἀπὸ τὸν πάστορα τῆς ἐνορίας του, ὅπως καὶ ἀπὸ τὸν πάστορα τῆς ἐνορίας τῆς μνηστῆς του. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πάστορες, ὑποστηρίζοντας αὐτὴ τὴν πρότασι, εἶπε: «Ὅταν κατατάσσεται κανεὶς στὴ Λεγεῶνα τῶν Ξένων, ὑποχρεώνεται νὰ μὴν παντρευτῆ γιὰ τέσσερα χρόνια. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ γίνεται καὶ γιὰ ὅσους φοιτοῦν στὸ πανεπιστήμιο». Πολλοὶ μαζί του φώναξαν «ν' ἀφίση κατὰ μέρος τὴ Λεγεῶνα τῶν Ξένων» καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ζωηρὲς λογομαχίες ἡ πρότασι ἀπορρίφτηκε. Ἔτσι οἱ σπουδαστές, μποροῦν νὰ παντρεύωνται ἐλεύθερα. Μιὰ πρόσφατη ἀμερικανικὴ στατιστικὴ φαίνεται νὰ δικαιώνη τὴν πλειοψηφία τῆς Πρεσβυτεριανῆς Συνελεύσεως. Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴ στατιστική, οἱ 95 τοῖς ἑκατὸ ἀπὸ τοὺς φοιτητὲς ποὺ παντρεύονται δὲν χωρίζουν. Καὶ νὰ σκεφτῆ κανείς, ὅτι οἱ πετυχημένοι γάμοι στὴν Ἀμερικὴ εἶναι κατὰ μέσον ὅρον 75 τοῖς ἑκατό. Οἱ κοινωνιολόγοι ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ γάμοι ἀνάμεσα σὲ σπουδαστὲς εἶναι πιὸ εὐτυχισμένοι...

Φυτώρια ΤΕΧΝΗΣ

Σχολὴ μπουζουκιοῦ Θ. ΔΕΡΒΕΝΙΩΤΗ

Πῶς οἱ αὐριανοὶ λαϊκοὶ καλλιτέχνες μυσταγωγοῦνται στὰ νάματα τῆς διπλοπεννιᾶς

ΠΟΙΟΣ θὰ τὸ πίστευε; Κι' ὅμως ὑπάρχει.

Τ' ὄνομά της εἶναι «Σχολὴ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ καὶ μπουζουκιοῦ». Ἕδρα της ἕνα στενάκι κοντὰ στὴν Πλατεῖα Βάθης — νὰ ἐπιτέλους καὶ μιὰ σχολὴ ποὺ βρίσκεται στὸ κλῖμα της, κοντὰ στοὺς ἁπλοὺς ἐργατικοὺς ἀνθρώπους, ἀπ' τοὺς ὁποίους προέρχονται οἱ μαθητές της καὶ οἱ... ἐπίδοξοι μαθητές της.

Ἱδρυτές της —πάνε τώρα πέντε χρόνια περίπου ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε νὰ λειτουργῆ— ἕνας πάλαι ποτέ... ἱεροψάλτης τοῦ θεσσαλικοῦ κάμπου καὶ τώρα λαϊκὸς συνθέτης καὶ μάγος τοῦ ρεμπέτικου, τοῦ χασάπικου καὶ τοῦ χασαποσέρβικου, ὁ Θόδωρος Δερβενιώτης.

Αὐτὸς εἶχε τὴν ἀρχικὴ ἰδέα.

— Πῶς σᾶς κατέβηκε; τὸν ρωτήσαμε προχτές.

— Ἡ προκοπὴ τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, ἡ ἄνοδός του καὶ ἡ ἀγάπη μὲ τὴν ὁποία τὸ περιβάλλει ὁ λαὸς μὲ παρακίνησαν στὴν ἵδρυσι τῆς Σχολῆς, μᾶς εἶπε. Καὶ δὲν ἔπεσα ἔξω. Μπορῶ νὰ πῶ, πὼς ἔχουμε ἐδῶ τοὺς περισσότερους μαθητὲς ἀπὸ κάθε ἄλλη Σχολή. Βλέπετε, ὣς τώρα, τὰ πράγματα ἦταν κάπως μπερδεμένα μὲ τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι καὶ τοὺς τροβαδούρους του.

★

Γιὰ νὰ γίνη φανερὸ ἀναλυτικὰ καὶ παραστατικὰ τὸ μπέρδεμα αὐτὸ ποὺ ἀφορᾶ στὴ μουσικὴ μόρφωσι τῶν ἄσσων τοῦ μπουζουκιοῦ, τῆς διπλοπενιᾶς καὶ τοῦ σερέτικου τραγουδιοῦ, ἢ μᾶλλον στὴν παντελῆ ἔλλειξι μουσικῆς καταρτίσεως τῶν παραπάνω φορέων, θὰ παραθέσουμε μερικὲς «ἐξομολογήσεις», ποὺ μᾶς ἔκαναν οἱ γνωστότεροι συνθέτες καὶ τραγουδιστές, ἀπαντῶντας σ' ἕνα βασικὸ ἐρώτημά μας.

Τὸ ἐρώτημα ἦταν:

— Σπουδάσατε καθόλου μουσική, ἁρμονία, μελωδία, ἐνορχήστρωσι ἢ φωνητικὴ μουσική;

Οἱ ἀπαντήσεις ἦταν:

ΜΑΡΚΟΣ ΒΑΜΒΑΚΑΡΗΣ: Ποτέ. Τὸ μπουζοῦκι τὄμαθα μονάχος μου, στὴ φυλακή. Ἤμουνα ζωηρὸ παιδὶ καὶ μὴ ἔχοντας πῶς νὰ περάσω τὶς ὧρες τῆς μονοτονίας μου, «γρατζούναγα» τὶς χορδὲς τοῦ «ὀργάνου». Εἶχα ταλέντο φαίνεται κι' ἔμαθα καὶ πρόκοψα. Τώρα κάνω ὁ ἴδιος τὸν δάσκαλο στὸ μικρότερο γυιό μου.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΧΙΩΤΗΣ: Ἄρχισα μονάχος. Τὰ πρῶτα μαθήματα, ὑποτυπώδη βέβαια, μοῦ τἄδωσε ὁ Μᾶρκος. Ὕστερα δούλεψα πολὺ μονάχος κι' ἔφτασα ἐδῶ ποὺ ἔφτασα. (Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ πὼς ὁ Μανώλης Χιώτης θεωρεῖται σήμερα καὶ εἶναι πραγματικὰ μοναδικὸς δεξιοτέχνης τῆς κιθάρας, τοῦ μπουζουκιοῦ καὶ μιᾶς πληθώρας παραλλαγῶν λαϊκῶν ὀργάνων).

ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΣΙΤΣΑΝΗΣ: Μουσικὴ δὲν ἤξερα. Ἕνας θεῖος μου στὴν Καρδίτσα, μ' ἔμαθε νὰ παίζω. Τὰ παρακάτω... εἶναι σκέτο ταλέντο.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΤΣΑΚΗΣ: Τὸ μπουζοῦκι ἔμαθα νὰ τὸ παίζω μονάχος μου. Κι' ἔγινα συνθέτης, μεταφέροντας μελωδίες δικῆς μου ἐμπνεύσεως στὶς χορδές.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ: Ἤμουν ἐργάτης οἰκοδόμος. Ἀγαποῦσα τὸ μπουζοῦκι, ἀλλὰ δὲν εἶχα ἰδέα μουσικῆς Δὲν πῆγα σὲ Ὠδεῖο γιατί... δὲν ὑπάρχει Ὠδεῖο μπουζουκιῶν. Κακῶς βέβαια, γιατὶ τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι κι' ἡ διπλοπενιὰ δὲν εἶναι γιὰ ντροπή, ἀλλὰ τιμὴ καὶ ἀνθρωπιά. Θυμᾶμαι ποὺ ὅταν ἀγόρασα τὸ πρῶτο μου μπουζοῦκι, σπούδασα πάνω σ' αὐτὸ μονάχος μου καὶ μάλιστα κρυφά, γιατὶ... ντρεπόμουνα τὴ μάνα μου.

★

Αὐτὴ ἦταν μέχρι πρὶν πέντε χρόνια ἡ κατάστασι ποὺ ἐπικρατοῦσε στὸν τομέα τῆς μουσικῆς μορφώσεως τῶν καλλιτεχνῶν μας τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ. Κατάστασι ὁμολογουμένως νηπιακή, ὅπου τὰ πάντα εἶχαν ἀφεθῆ στὸ ταλέντο καὶ μόνο στὸ ταλέντο.

Σὲ καμμιὰ περίπτωσι ὅμως τὸ ταλέντο δὲν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῆ ἡ ἀπόδοσι καὶ τὸ «ἔργο» κάθε καλλιτέχνη, ὄχι μονάχα στὸ τραγοῦδι, ἀλλὰ σὲ ὅλους γενικὰ τοὺς τομεῖς τῆς τέχνης.

Ἡ «παιδεία» ἔπαιζε κι' ἐξακολουθεῖ νὰ παίζη ρόλο κυριαρχικὸ στὴ σταδιοδρομία τοῦ ἀρτίστα.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἵδρυσι τῆς Σχολῆς Δερβενιώτη χαιρετίστηκε μὲ ἐνθουσιασμὸ ἀπ' τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ, ποὺ αἰσθάνονται ἕλξι στὸ μπουζοῦκι καὶ στὸ λαϊκὸ τραγοῦδι.

★

Ἂς ξαναγυρίσουμε ὅμως —ὕστερα ἀπ' τὴν κάπως μακρά, ἀλλὰ ἀπαραίτητη αὐτὴ παρένθεσι— στὸ στενάκι τῆς πλατείας Βάθης, ὅπου μέσα σ' ἀτμόσφαιρα πραγματικὰ λαϊκή, ὁ Θ. Δερβενιώτης, μὲ τοὺς συνεργάτες του ἀσκεῖ καθημερινὰ τὸ «λαϊκὸ» καὶ ἀποδοτικώτατο ἔργο του.

Ἡ Σχολή, δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἰδιαίτερο, ἐξωτερικὰ τοὐλάχιστο. Ἕνα ἁπλὸ κτίριο μὲ δυὸ-τρία πέτρινα σκαλιά, ἕνα χὼλ-γραφεῖο καὶ αἴθουσες γεμᾶτες μαθητές.

— Μαθητές;

Ὁ κ. Δερβενιώτης, ἕνας πολιτισμένος κι' εὐγενέστατος ἄνθρωπος ποὺ τὸ παρουσιαστικό του δὲν ἔχει καμμιὰ ἀπολύτως σχέσι μὲ τὴν παλιὰ ἀντίληψι τοῦ μάγκικου καὶ τοῦ σερέτικου, κουνᾶ τὸ κεφάλι του καὶ μᾶς διορθώνει:

— Καλλίτερα νὰ λέγατε πὼς ἡ Σχολή μας εἶναι γεμάτη ὄνειρα καὶ καϋμούς. Κάθε μαθητὴς εἶναι καὶ μιὰ ἐλπίδα.

— Ἐλπίδα γιὰ ποιόν;

— Μὰ γιὰ ποιόν ἄλλον; Γιὰ τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

— Ταυτίζετε τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι μὲ τοὺς ἀνθρώπους;

— Φυσικά. Εἶναι τὸ μόνο εἶδος τραγουδιοῦ ποὺ μιλάει τὴν ἴδια γλῶσσα μὲ τὸν φτωχόκοσμο καὶ τὴ φτωχογειτονιά.

Χαμογέλασε πικρὰ καὶ πρόσθεσε:

— Κι' εἶναι τόσο πολὺς ὁ φτωχόκοσμος καὶ τόση μεγάλη ἡ φτώχεια...

Ἐκφράσαμε τὴν ἀπορία μας:

— Μὰ ποιά σχέσι ἔχουν αὐτὰ ποὺ λέτε μὲ τὴν μουσική;

Μᾶς ἀποστόμωσε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη:

— Ὅλα στὸν κόσμο εἶναι μουσική, ἂν τὰ πάρετε μὲ τὴν πλατειά τους ἔννοια. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ στενὴ ἔννοια, ἂν τὰ πάρετε, πάλι ἔχω δίκιο. Ἡ λαϊκὴ μουσικὴ ἔχει τὶς ρίζες της στὴν ἐκκλησιαστικὴ (βυζαντινὴ) μουσικὴ καὶ τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι, τὸ ὑγιὲς φυσικὰ κι' ὄχι τὸ ἀρρωστημένο, εἶναι πρῶτο ξαδέρφι τοῦ δημοτικοῦ μας τραγουδιοῦ.

— Καὶ τὸ μπουζοῦκι;

— Εἶναι ἕνα ὄργανο, σὰν ὅλα τ' ἄλλα. Ἕνα ἁπλὸ μέσον γιὰ νὰ ἐκφραστῆ κανείς. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσετε πὼς ἔχει ἀρκετὴ μουσικότητα καὶ ἀπόδοσι στὶς νότες τοῦ πόνου καὶ τοῦ ξεφαντώματος. Εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὴν δουλειὰ ποὺ κάνει.

★

Ἡ ἰδιοτυπία τῆς Σχολῆς Δερβενιώτη, ποὺ τὴν κάνει νὰ ξεχωρίζη καὶ νὰ διαφέρη ἀπὸ τὶς ἄλλες καλλιτεχνικὲς Σχολές, εἶναι ἡ... ἀτμόσφαιρά της.

Στοὺς τοίχους τῶν αἰθουσῶν καὶ στὰ θρανία μπορεῖ νὰ διακρίνη κανὶς τὰ πλέον πρωτότυπα ἐποπτικὰ μέσα διδασκαλίας: Μπουζούκια καὶ μπαγλαμάδες κάθε λογῆς καὶ σχήματος. Καὶ μαθητὲς —ποὺ δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ψεύτικο ἢ τὸ βεντετίστικο ἐπάνω τους.

Ἁπλὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ, ποὺ καὶ τὸ ντύσιμό τους ἀκόμη προδίδει τὴν προέλευσί τους: τὴ συνοικία ἢ τὴν ἐπαρχία, ἀλλὰ ποὺ μέσα τους ἀφθονεῖ ἡ ἀγάπη γιὰ τὴ λαϊκὴ μουσική, ὅπως τὴν νοιώθει σήμερα ὁ περισσότερος κόσμος, ὁ κοσμάκης.

Ρωτήσαμε κάποιον στὴν τύχη:

— Γιατί σπουδάζεις;

— Γιατὶ ἀγαπῶ τὴ μουσική.

— Καὶ γιατί προτίμησες αὐτὴ τὴ Σχολή;

— Γιατὶ εἶναι... εἰλικρινής.

Φαινόταν τόσο... «εἰλικρινὴς» ὁ ἴδιος, καθὼς μιλοῦσε, πρᾶγμα ποὺ ἔδινε τὴν ἐξήγησι, γιατὶ ἡ Σχολὴ Δερβενιώτη κάνει χρυσὲς δουλειές.

★

Καὶ κάτι ἄλλο πρὶν κλείσουμε τὴ σημερινή μας ἔρευνα.

Στὴν ἴδια Σχολὴ λειτουργεῖ καὶ τμῆμα Ἐλαφροῦ Τραγουδιοῦ, ποὺ τὸ εἶχε ἱδρύσει ὁ συνθέτης καὶ μαέστρος Γιάννης Βέλλας. Τώρα ὁ ἴδιος ἔχει ἀποχωρήσει, ἀλλὰ τὸ τμῆμα ἔμεινε καὶ λειτουργεῖ. Ἔτσι ἡ Σχολὴ εἶναι πλήρης. Ἕνα φυτώριο Τέχνης — καὶ τί Τέχνης. Βγαλμένης ἀπ' τὰ τρίσβαθα τῆς καρδιᾶς καὶ βασίλισσας ἀνάμεσα στὸν ἁπλὸ λαό. Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τῆς εὐχηθοῦμε προκοπή.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

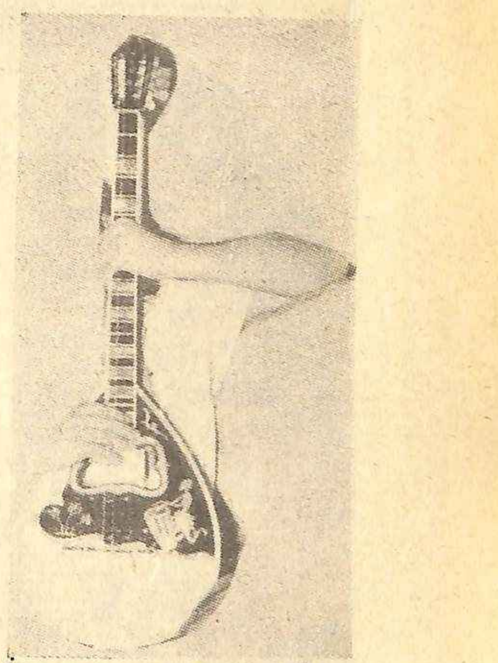

Τὸ μπουζοῦκι, ἡ Α. Μ. ὁ βασιλιᾶς τῆς διπλοπεννιᾶς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐποπτικὸν μέσον διδασκαλίας στὴ Σχολὴ τῆς πλατείας Βάθης.

Ἕνα γκροὺπ φτασμένων καλλιτεχνῶν τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ ὡστόσο στήριξαν τὴν ἐπιτυχία τους στὸ ταλέντο τους κυρίως κι' ὄχι στὴ μουσικὴ μόρφωσι. Διακρίνονται ὁ Μανώλης Χιώτης κι' ὁ Γρηγόρης Μπιθικώτσης.

„Ἕνα τραγούδι – Μιὰ ἱστορία“

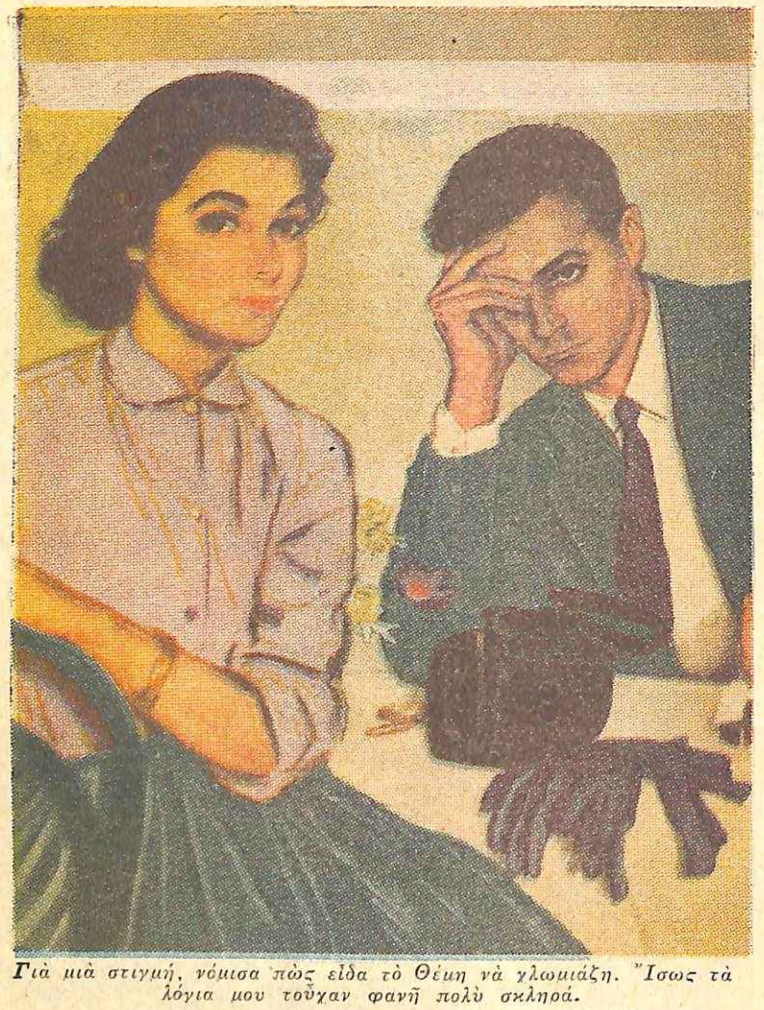

Γιὰ μιὰ στιγμή, νόμισα πὼς εἶδα τὸ Θέμη νὰ χλωμιάζη. Ἴσως τὰ λόγια μου τοὔχαν φανῆ πολὺ σκληρά.

ΤΟ ΓΛΥΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΓΝΩΡΙΣΑ ΤΟ ΘΕΜΗ, ἁπλὰ κι' ἔτσι τυχαῖα, ὅπως γίνονται συχνὰ οἱ πιὸ σημαντικὲς γνωριμίες τῆς ζωῆς.

Εἶχα ἀνεβῆ στὸ τρόλλεϋ καὶ πλήρωνα τὸ εἰσιτήριο, ὅταν ἕνα νόμισμα μοῦ ξέφυγε κι' ἔπεσε κάτω. Ἕνας νέος ἄντρας, ποὺ στεκόταν κοντά μου, ἔσκυψε, τὸ σήκωσε καὶ μοῦ τὄδωσε, χαμογελῶντας εὐγενικά.

— Εὐχαριστῶ, εἶπα νοιώθοντας νὰ κοκκινίζω λίγο.

Προχώρησα στὸ διάδρομο καὶ κάθησα σ' ἕνα κάθισμα, ὅταν ἄκουσα κάποιον νὰ κάθεται δίπλα μου. Πρὶν ἀκόμη νὰ τὸν δῶ, μάντεψα πὼς ἦταν ἐκεῖνος.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω στράφηκα καὶ τὸν κύτταξα. Συνάντησα καὶ πάλι τὸ βλέμμα τῶν μαύρων ματιῶν του καὶ αὐθόρμητα χαμογέλασα.

— Παίρνετε συχνὰ τὸ τρόλλεϋ αὐτὴ τὴν ὥρα; μὲ ρώτησε μὲ ὕφος ἁπλὸ καὶ φιλικό.

— Ἀπὸ δυὸ χρόνια τώρα, ἀπάντησα χωρὶς δισταγμό.

— Παράξενο ποὺ δὲ συναντηθήκαμε μέχρι τώρα. Παράξενο καί... κρῖμα! εἶπε, ἐνῶ μὲ κύτταζε βαθυὰ στὰ μάτια.

Ἐκεῖνα τὰ ἴδια λόγια ἀπὸ τὰ χείλη ἑνὸς ἄλλου, θὰ μ' ἔκαναν νὰ γίνω σοβαρὴ καὶ ψυχρή. Μὰ τώρα χαμογελοῦσα, σὰ νὰ συμμεριζόμουν ἐκείνη τὴ σκέψι, ἐκεῖνο τὸ «κρῖμα».

— Τώρα νομίζω πὼς εἶναι καιρὸς νὰ γνωριστοῦμε λίγο, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Λέγομαι Θέμης Σ.

— Ἐμένα μὲ λένε Λέλα Ν., ἀπάντησα.

Συνεχίσαμε νὰ κουβεντιάζουμε. Ὁ Θέμης, μοῦ εἶπε πὼς ἐργαζόταν σὰ λογιστὴς σὲ μιὰ μεγάλη ἑταιρεία, κι' ὅτι καταγόταν ἀπὸ μιὰ μεγάλη πόλι τῆς Πελοποννήσου.

— Ἐδῶ στὴν Ἀθήνα ζῆτε μὲ τὴν οἰκογένειά σας; τὸν ρώτησα.

— Ὄχι. Μένω μόνος σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, μοῦ ἀπάντησε ὕστερα ἀπὸ ἕναν ἀνεπαίσθητο δισταγμό.

Κατέβηκε σὲ κάποια στάσι, κάπου στὰ μισὰ τῆς διαδρομῆς. Τὸ σῆμα τῆς τροχαίας ἦταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ πράσινο γιὰ τοὺς πεζοὺς καὶ τὸ τρόλλεϋ δὲν ξεκίνησε ἀμέσως. Ἔτσι μπόρεσα νὰ τὸν δῶ νὰ διασχίζη τὸ δρόμο καὶ νὰ μπαίνη στὴν εἴσοδο μιᾶς πολυκατοικίας.

Πέρασα ἐκείνη τὴ νύχτα κι' ὅλο τὸ ἑπόμενο πρωΐ μὲ τὴ σκέψι του καὶ τὸ μεσημέρι, φτάνοντας στὴ στάσι τῶν τρόλλεϋ, ἔνοιωσα ἕνα χαρούμενο φτερούγισμα στὴν καρδιά μου βλέποντας ὅτι ἐκεῖνος μὲ περίμενε.

— Σᾶς σκέφτηκα πολὺ σ' αὐτὲς τὶς ὧρες, Λέλα, μοῦ ψιθύρισε, ἐνῶ μούσφιγγε λεπτὰ τὸ χέρι.

— Κι' ἐγὼ σᾶς σκέφτηκα πολύ, Θέμη, τοῦ ἀπάντησα μὲ εἰλικρίνεια.

Ἀνεβήκαμε μαζὶ στὸ τρόλλεϋ, καθήσαμε ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο. Πρὶν κατεβῆ στὴ στάσι του, συμφωνήσαμε νὰ συναντηθοῦμε τὸ βράδυ. Ἀνυπομονούσαμε νὰ βρεθοῦμε καὶ πάλι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο.

Συναντιόμαστε ἔτσι κάθε μεσημέρι καὶ κάθε βράδυ, γιὰ ἕνα ὁλόκληρο μαγευτικὸ μῆνα. Καμμιὰ φορά, ἐνῶ κάναμε σχέδια γιὰ τὸ μέλλον, εἶχα τὴν ἀόριστη ἐντύπωσι πὼς ὁ Θέμης κάτι ἤθελε νὰ μοῦ πῆ, μὰ δίσταζε, σταματοῦσε.

Ἕνα βράδυ εἴχαμε καθήσει σ' ἕνα γραφικὸ ἐξοχικὸ κεντράκι, ὅταν ὁ Θέμης μοῦ εἶπε ξαφνικά:

— Σήμερα εἴχαμε ἀρραβωνιάσματα στὸ γραφεῖο.

— Δηλαδή; ρώτησα μὲ περιέργεια.

— Μιὰ δακτυλογράφος μας, ἀρραβωνιάστηκε μ' ἕναν τμηματάρχη. Ἐκεῖνος εἶναι περίπου τριανταοχτὼ χρόνων, ἐκείνη δέκα χρόνια νεώτερη. Μόνο πού... ὁ Γιῶργος εἶναι χῆρος κι' ἔχει δυὸ παιδιὰ ἀκόμη μικρά, ἕνα ἀγόρι κι' ἕνα κορίτσι.

Ἐγὼ ἔκανα ἕνα μορφασμό, σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

— Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τὶς κοπέλλες ποὺ δέχονται νὰ ἑνωθοῦν μ' ἕναν ἄντρα, ποὺ κλείνει μέσα στὴν καρδιά του τὴ νοσταλγία μιᾶς ἄλλης γυναίκας κι' ὅταν, μάλιστα, αὐτὴ ἡ ἄλλη γυναῖκα ἔφυγε πρόωρα ἀπὸ κοντά του, ἀφίνοντας πίσω της σὰ ζωντανὴ ἀνάμνησί της τὰ παιδιά τους.

Γιὰ μιὰ στιγμή, νόμισα πὼς εἶδα τὸ Θέμη νὰ χλωμιάζη, σκέφτηκα πὼς ἴσως τὰ λόγια μου νὰ τοῦ εἶχαν φανῆ πολὺ σκληρά. Ἐκεῖνος ὅμως χαμογέλασε. Γιὰ ὅλο τὸ βράδυ ἦταν ὅπως πάντα τρυφερός, ἐρωτευμένος.

Μονάχα τὴν ὥρα ποὺ χωρίζαμε μοῦ φάνηκε πὼς τὸ φιλί του εἶχε κάτι παράξενο, ἀσυνήθιστο. Ἦταν βίαιο, φλογερό, σχεδόν... ἀπελπισμένο.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, φτάνοντας στὸ γραφεῖο μου, βρῆκα νὰ μὲ περιμένη ἕνα γράμμα. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἀναγνώρισα τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ Θέμη.

Ἔσκισα βιαστικὰ τὸ φάκελλο καὶ ξεδίπλωσα τὸ χαρτί...

«Μικρή μου Λέλα. Μὴ ζητήσης νὰ μάθης τὸ γιατί. Μὴ θελήσης νὰ μὲ ρωτήσης. Πίστεψέ με, ὅμως, εἶναι καλύτερα νὰ ποῦμε ἀντίο, εἶναι καλύτερο καὶ γιὰ τοὺς δυό μας.

Θέμης».

Ἀπόμεινα κυττάζοντας ἐκεῖνα τὰ λόγια μὲ μάτια διεσταλμένα ἀπὸ ὀδυνηρὴ κατάπληξι, ἐνῶ ἕνας καυτερὸς πόνος κεντοῦσε τὴν καρδιά μου. Ὁ Θέμης μοῦ ἔλεγε ἀντίο! Μά, γιατί; Γιατί;...

Χωρὶς δισταγμό, ἔτρεξα στὸ τηλέφωνο καὶ σχημάτισα τὸν ἀριθμὸ τοῦ γραφείου του. Μιὰ ἄγνωστη γυναικεία φωνὴ μοῦ ἀπάντησε ὅτι ὁ κύριος Σ. εἶχε ζητήσει ἐκτάκτως ἄδεια.

Νόμισα πὼς θὰ τρελλαθῶ. Ἤθελα νὰ μάθω... νὰ μάθω...

Προσποιήθηκα πὼς εἶχα ἀνυπόφορο πονοκέφαλο καὶ ζήτησα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἐκεῖνο τὸ πρωΐ. Εὐτυχῶς ἤξερα ποῦ ἔμενε ὁ Θέμης. Δὲν εἶχα ὑπομονὴ νὰ περιμένω συγκοινωνία. Πήδησα σ' ἕνα ταξὶ καὶ σὲ λίγα λεπτὰ περνοῦσα τὴν εἴσοδο τῆς πολυκατοικίας, ποὺ τὸν εἶχα δῆ κάποτε νὰ μπαίνη.

Μιὰ νεαρὴ θυρωρὸς μὲ κύτταξε ἐρωτηματικά.

— Σὲ ποιόν ὄροφο εἶναι τὸ διαμέρισμα τοῦ κυρίου Θέμη Σ.; ρώτησα.

— Στὸ δεύτερο, μοῦ εἶπε ἐκείνη χαμογελῶντας. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ κύριος Θέμης βγῆκε γιὰ νὰ πάη στὸ φαρμακεῖο. Μὰ θὰ σᾶς ἀνεβάσω ἐγώ. Ἀσφαλῶς θὰ εἶστε ἡ νοσοκόμος, ποὺ περίμενε γιὰ τὸ μικρό. Ὁ καϋμένος ὁ Κωστάκης πέρασε μιὰ ἄσχημη νύχτα. Μὰ τώρα εἶναι πιὸ ἥσυχος.

Μιλοῦσε, ἐνῶ μὲ ὡδηγοῦσε στὸ ἀσανσέρ, ἐνῶ πίεζε τὸ κουμπὶ γιὰ τὸ δεύτερο ὄροφο. Μιλοῦσε, χωρὶς νὰ μοῦ δίνη καιρὸ ν' ἀπαντήσω, ἐνῶ ἐγὼ τὴν ἄκουγα σαστισμένη.

— Ὁ γιατρός, ποὺ ἦρθε τὸ πρωΐ, εἶπε στὸν κύριο Θέμη νὰ μὴν ἀνησυχῆ. Ὁ Κωστάκης ἔχει μόνο ἕνα γερὸ κρυολόγημα. Μὰ ὁ κύριος Θέμης δὲ μπόρεσε νὰ καθησυχάση. Βλέπετε... ἕνας ἄντρας τόσο νέος, μόνος μ' ἕνα ἀγοράκι πέντε χρόνων... Ἔχασε τὴ γυναῖκα του, ὅταν γέννησε τὸ μικρό, ἕνα χρόνο μετὰ τὸ γάμο τους. Νά, ἐδῶ εἶναι, περᾶστε...

Μοῦ ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ βρέθηκα σ' ἕνα μικρὸ χὼλ μὲ κομψὰ ἔπιπλα. Μιὰ ἄλλη πόρτα, ἀκριβῶς ἀπέναντι, μᾶς ὡδήγησε σ' ἕνα δωμάτιο μὲ παιδιάστικα ἔπιπλα. Πάνω στὸ μικρὸ κρεβάτι ἦταν ξαπλωμένο ἕνα ὄμορφο ἀγοράκι μὲ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ μάγουλα ξαναμμένα ἀπὸ τὸν πυρετό. Τὰ μαῦρα του μάτια, τόσο ὅμοια μὲ τὰ μάτια ποὺ ἀγαποῦσα, μὲ κύτταζαν ἐρωτηματικά.

— Εἶναι ἡ δεσποινίς, ποὺ θὰ σὲ περιποιηθῆ, γιὰ νὰ γίνης γρήγορα καλά, Κωστάκη, εἶπε τρυφερὰ ἡ θυρωρός. Ἐγὼ τώρα πρέπει νὰ φύγω. Ἔχω ἕνα σωρὸ δουλειὲς κάτω.

Βγῆκε, ἐνῶ ἐγὼ ἔμεινα ἀκίνητη μπροστὰ στὸ μικρὸ κρεβάτι. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ σὰ νἄθελε νὰ σπάση. Ξαφνικὰ δάκρυα θόλωσαν τὰ μάτια μου. Τώρα ναί, τὰ καταλάβαινα ὅλα. Τώρα ἔνοιωθα πόσο σκληρὰ θὰ εἶχαν φανῆ στὸ Θέμη τὰ λόγια, ποὺ τοῦ εἶχα πῆ τὸ περασμένο βράδυ.

— Νόμιζα πὼς ὅλες οἱ νοσοκόμες εἶναι ντυμένες ἄσπρα, εἶπε ξαφνικὰ ὁ μικρός.

— Εἶναι ἀλήθεια, ἀπάντησα ἐγὼ σκύβοντας ἀπὸ πάνω του. Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι νοσοκόμα. Εἶμαι... μιὰ φίλη τοῦ μπαμπᾶ σου!

Ὁ μικρὸς μὲ κύτταξε προσεχτικά.

— Μὰ τότε... εἶπε ὁ μικρὸς διστακτικά. Μήπως εἶσαι ἡ καινούργια μαμά, ποὺ μοὔταξε ὁ μπαμπᾶς πὼς θὰ μοῦ φέρη;

Ἔνοιωσα ἕνα κόμπο νὰ κλείνη τὸ λαιμό μου. Ἕνα καινούργιο αἴσθημα γεννιόταν μέσα στὴν καρδιά μου. Μιὰ βαθειά, γλυκειά, ἀπέραντη τρυφερότητα αἰσθανόμουν γιὰ κεῖνο τὸ ἀθῶο πλᾶσμα, ποὺ μὲ τόση ἐμπιστοσύνη ζητοῦσε τὴν ἀγάπη μου.

— Ναί, Κωστάκη, εἶπα πνιγμένα σκύβοντας νὰ φιλήσω τὸ φλογισμένο μαγουλάκι του.

— Εἶσαι ὄμορφη καὶ καλή, ὅπως ἔλεγε ὁ μπαμπᾶς, μοῦ εἶπε ὁ μικρός. Θἄθελες νὰ μοῦ πῆς ἕνα τραγούδι γιὰ νὰ κοιμηθῶ, ὅπως κάνουν ὅλες οἱ μαμάδες;

Κάθησα κοντά του καταβάλλοντας ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, γιὰ νὰ συγκρατήσω τὰ δάκρυά μου. Ἔψαχνα στὸ μυαλό μου νὰ βρῶ ἕνα τραγούδι, κατάλληλο γιὰ ἕνα παιδάκι πέντε χρόνων. Ἐπιτέλους θυμήθηκα ἕνα γλυκὸ τραγούδι ποὔμοιαζε μὲ νανούρισμα κι' ἄρχισα νὰ τὸ τραγουδάω σιγανά:

«Τὸ γλυκὸ τραγούδι ποὺ ἀκοῦς τὸ (τρυφερὸ
τόλεγε ἡ μαμά μου ὅταν ἤμουνα (μωρό.
Μοῦ τὸ τραγουδοῦσε στῆς νυχτιᾶς (τὴ σιγαλιὰ
ὅταν μὲ κρατοῦσε στὴ γλυκειά της (ἀγκαλιά.
Ἦταν γιὰ τὴ κοκκινοσκουφίτσα
καὶ τὸ λύκο τὸν κακὸ
τρά, λά, λά, λά.
Σκότωνε ὁ κυνηγὸς τὸ λύκο κι' ὅλα (πήγαιναν καλά,
λὰ λὰ λὰ λά...

Ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο φάνηκε στὰ χειλάκια τοῦ Κωστάκη. Ὕστερα, σιγὰ-σιγά, τὰ βλέφαρά του ἔκλεισαν βαρυὰ πάνω στὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ νόμισα πὼς ἄκουσα πίσω μου ἕνα ἀνεπαίσθητο θόρυβο καὶ στράφηκα ξαφνιασμένη. Ὁ Θέμης στεκόταν στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας μὲ πρόσωπο ἀλλοιωμένο ἀπὸ συγκίνησι.

Σηκώθηκα κι' ἔτρεξα κοντά του, ἐνῶ οἱ λυγμοί, ποὺ μοὔκλειναν τὸ λαιμό, ξεσποῦσαν καὶ τὰ δάκρυα πλημμύριζαν τὸ πρόσωπό μου. Ρίχτηκα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐκεῖνος μ' ἔσφιξε μὲ τὰ δυνατά του μπράτσα.

— Συγχώρεσέ με ἀγάπη μου, τοῦ ψιθύρισα. Συγχώρεσέ με γιὰ τὰ σκληρὰ λόγια, ποὺ εἶπα χτὲς τὸ βράδυ. Δὲν ἤξερα, δὲ μποροῦσα νὰ ξέρω. Μίλησα σὰ μιὰ ἐπιπόλαια, μιὰ πολὺ ἐγωΐστρια κοπέλλα. Τώρα ὅμως καταλαβαίνω πόσο ἔκανα λάθος. Μπορῶ νὰ τὸν ἀγαπήσω τὸ γυιό σου, Θέμη. Νομίζω πὼς τὸν ἀγαπῶ κι' ὅλας. Τὸν ἀγαπῶ, γιατὶ εἶναι δικό σου παιδὶ καὶ γιατὶ τὰ μάτια του εἶναι γεμάτα ἀπὸ λαχτάρα κι' ἐκφράζουν τόση τρυφερότητα. Ὅλα τ' ἄλλα δὲ λογαριάζονται. Ἂν θέλης... ὁ Κωστάκης θὰ εἶναι πάντα τὸ πρῶτο παιδί μας...

— Εὐχαριστῶ, Λέλα, ψιθύρισε ὁ Θέμης μ' εὐγνωμοσύνη, ἐνῶ μ' ἔσφιγγε πιὸ ζεστὰ στὴν ἀγκαλιά του.

★

Εἴμαστε παντρεμένοι ἀπὸ τέσσερα χρόνια κι' ἔχουμε ἀποκτήσει δυὸ ἀκόμη παιδιά: ἕνα ἀγοράκι κι' ἕνα κοριτσάκι, δυὸ μικροὺς συντρόφους γιὰ τὰ παιχνίδια τοῦ Κωστάκη μας, ποὺ μένει πάντα γιὰ μένα καὶ τὸ Θέμη τὸ πρῶτο μας παιδί, τὸ πιὸ ἀγαπημένο.

ΛΕΛΑ

(Ἐπιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ)

„ΣΚΟΤΩΣΕΣ τὴν ψυχή μου“

ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Τασούλα ἐγέννησε κοριτσάκι, δὲν ἐνθουσίασε καθόλου τὸ Στέλιο, μολονότι αὐτὸς ἔδειχνε δῆθεν χαρούμενος γιατὶ τὸ μωρὸ ἦταν ἀπαράλλαχτο μ' αὐτόν. Ἀλλὰ ὅπως κάτι συνέβαινε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Στέλιου, ἄλλο τόσο καὶ στὴν Τασούλα ὁ συζυγικὸς οὐρανὸς ἔδειχνε κάθε μέρα νὰ μαζεύη ὅλο καὶ περισσότερα σύννεφα. Ἡ Τασούλα, ὅμως, βρισκόταν, τώρα τελευταῖα, μέσα σ' ἕνα δίλημμα ποὺ τὴν βασάνιζε ἀπὸ καιρό. Εἶχε ψυχολογήσει βέβαια τὴν παγερὴ του στάσι ἀπέναντί της τὸν τελευταῖο καιρό. Ἀφοῦ, λοιπόν, ὅπως νόμιζε, δὲν τὴν ἀγαποῦσε γιατὶ εἶχε ἐκδηλώσει τόσην ἐπιθυμία νὰ τὴν παντρευτῆ; Οἱ καθημερινοὶ μικροκαυγάδες συνεχίζονταν πάντα μὲ τὴν ἴδια σκληρότητα. Ἀλλὰ ὁ Στέλιος γιὰ νὰ μὴ δώση στὴ γυναίκα του νὰ καταλάβη τίποτε, σὰν αἰτία πρόβαλε ἕνα χρέος τοῦ ἀδελφοῦ της Τασούλας. Ἡ Τασούλα, ὅμως, ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ἀνεχθῆ τη γκρίνια αὐτὴ τοῦ ἀνδρός της, ἀναγκάστηκε νὰ γράψη στὴν Ἀμερική, ἀπ' ὅπου ὁ ἀδελφὸς ἔγραψε ἕνα ὑποσχετικὸ γράμμα στὸ Στέλιο. Μὲ τὸ γράμμα αὐτό, ἡσύχασαν, κάπως, οἱ μικροκαυγάδες, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ σταματήσουν ἐντελῶς, γιατὶ ὁ Στέλιος βρῆκε νέες ἀφορμὲς γιὰ νὰ τοὺς ἀναζωπυρώση. Ἤθελε νὰ σταματήση ἡ γυναίκα του νὰ διδάσκη στὸ σχολεῖο, μιὰ καὶ τὰ χρήματα ποὺ ἔπαιρνε ἀπ' τὴ δουλειά της δὲν «ἔμπαιναν» στὸ σπίτι. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Στέλιος εἶχε κάποιον νέο αἰσθηματικὸ δεσμό. Ἡ στάσι του, ὅμως, εἶχε παρεξενέψει πολὺ τὴν Τασούλα, ἡ ὁποία δὲν ἄργησε νὰ ἐκμυστηρευτῆ τὸν πόνο της στὴν ἀγαπημένη καὶ μοναδικὴ φίλη της τὴ Ντίνα.

12ον

Ἦταν κι' αὐτὸ κάποια παρηγοριά. Δὲν τὴν ἀγκάλιασε βέβαια, δὲν τῆς σκέπασε τὰ δακρυσμένα μάτια μὲ φιλιά, δὲν τῆς φώναξε πὼς μετάνοιωσε γιὰ τὰ σκληρά του λόγια. Μόνο ὅμως ποὺ ἀκούμπησε τὸ χέρι του ἀπάνω της, τῆς ζέστανε τὴν καρδιά. Ἔκλαψε λίγη ὥρα ἀκόμα, ἔπειτα οἱ λυγμοί της κόπασαν.

— Νὰ μὴ μοῦ ξαναπῆς τέτοια λόγια, πρόφερε βραχνά.

— Τέλος πάντων, ἔκανε ὁ Στέλιος, μεγαλόψυχα, σὰν νὰ τῆς συγχωροῦσε κάτι. Ἔλα.. νὰ μὴ τὰ δραματοποιοῦμε τὰ πράγματα. Νὰ γράψης ὅμως τοῦ Ἀλέξη...

— Θὰ τοῦ γράψω, ἀποκρίθηκε πικρὰ ἡ γυναῖκα.

ΦΑΡΜΑΚΙΑ

Τὸ χέρι της ἔτρεμε κι' ἔσκισε δέκα φορὲς τὸ ἀρχινισμένο γράμμα. Τί νὰ τοῦ γράψη, πῶς νὰ τοῦ πῆ ὅτι ὁ ἄντρας της τοὔβαζε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό; Οὔτε καὶ στοὺς γονεῖς της δὲν τόλμησε νὰ τὸ πῆ. Ἤξερε πὼς ἡ μητέρα της θὰ ἔβαζε τὸ κεφάλι της νὰ πεθάνη κι' ὁ πατέρας της θἄνοιωθε βαθειὰ μέσα στὴν ψυχή του τὴν πίκρα ποὺ ἔμενε τόσον καιρὸ ἄνεργος. Ὡστόσο ἔπρεπε κάτι νὰ γράψη.

Καθόταν ἔγραφε κι' ἔσχιζε τὰ χαρτιά, ὅταν ἦλθε ἡ Ντίνα ἐκεῖνο τὸ Κυριακάτικο πρωϊνὸ τοῦ Σεμπτέβρη. Ὁ Στέλιος εἶχε φύγει πάλι, εἶχε πάει μ' ἕναν ὅμιλο γιὰ δέκα μέρες στὴν Ἰσπανία. Τώρα τελευταῖα ἔφευγε πιὸ συχνὰ κι' ἡ Τασούλα παραξενευόταν καὶ τὸν ρωτοῦσε.

— Εἶναι μεγάλος ὁ συναγωνισμός, τῆς ἔλεγε. Καὶ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν ὑποδιευθυντή μου.

Ἡ Τασούλα πολλὲς φορὲς λαχταροῦσε νὰ πάη μαζί του, δὲν ἀποφάσιζε ὅμως ν' ἀφήση τὸ παιδάκι της. Ὅσο καὶ νὰ τῆς ἔλεγε ἡ μητέρα της πὼς μποροῦσε αὐτὴ νὰ τὸ προσέχη, μόνο ποὺ τὄβλεπε ἔτσι μικρούλι, ἔτσι εὔθραυστο, δὲν τ' ἀποφάσιζε. Ἐξ ἄλλου τὸ θήλαζε, κι' ἦταν αὐτὸς ἕνας σπουδαῖος λόγος ποὺ τὴν κρατοῦσε στὴν Ἀθήνα.

Εἶχε φύγει ὁ Στέλιος πρωΐ. Ἦταν ἡ ἑπομένη τῆς δραματικῆς σκηνῆς κι' ἡ Τασούλα εἶχε ξυπνήσει μὲ τὰ μάτια της πρησμένα ἀπὸ τὸ κλάμμα καὶ μὲ τὸ μυαλό της θολό. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε ἦταν πὼς ἔπρεπε νὰ γράψη.

Εἶχε φθάσει μεσημέρι σχεδόν, κι' ἀκόμη δὲν ἀποφάσιζε νὰ τελειώση κανένα ἀπὸ τὰ ἀρχινισμένα γράμματα, ὅταν ἦρθε ἡ Ντίνα.

Δροσερή, ἀστραφτερὴ μέσα σ' ἕνα ὁλόλευκο φουστάνι, μπῆκε βιαστικὴ στὸ δωμάτιο.

— Τασούλα... ἦρθα νὰ σὲ πάρω γιὰ ἕνα περίπατο. Δὲ θὰ λείψουμε περισσότερο ἀπὸ δυὸ ὧρες.

Σταμάτησε, ἐπειδὴ εἶδε τὰ κοκκινισμένα μάτια τῆς φίλης της.

— Τί ἔχεις;

Ἡ πίκρα ξεχείλιζε στὴν καρδιὰ τῆς Τασούλας. Ἔτσι τὰ εἶπε ὅλα στὴ φίλη της.

Ἡ Ντίνα ἔμεινε κεραυνοχτυπημένη. Τὰ χείλη της ἔτρεμαν:

— Καταστροφή! ψιθύρισε! Γιὰ τὸν Ἀλέξη θὰ εἶναι καταστροφή... Θὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ μαζέψη πιὸ γρήγορα τὰ λεφτά.

— Τί νὰ κάνω κι' ἐγὼ δὲν ξέρω! βόγγησε ἡ Τασούλα.

— Νὰ μὴ τοῦ γράψης! ἀποκρίθηκε ὁρμητικὰ ἡ κοπέλλα. Εἶναι ἔγκλημα νὰ τὸν ταράξης.

— Ὁ Στέλιος ὅμως δὲ θὰ ὑποχωρήση. Ὅταν βάλη ἕνα πρᾶγμα στὸ μυαλό του, δὲν ὑποχωρεῖ.

Δάγκωσε τὰ χείλη της ἡ Τασούλα κι' ἔμεινε σκυμμένη κάμποση ὥρα. Ἄξαφνα, σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε τὴ φίλη της ἴσια στὰ μάτια.

— Τὸν ἀγαπᾶς; Μπορεῖς νὰ τὸν ἀγαπᾶς;

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ Τασούλα. Μετὰ πολλὴ ὥρα, πρόφερε ἀργά:

— Ντίνα, θὰ σοῦ μιλήσω σὰν νἆσαι ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός μου. Θέλω νὰ τὸν ἀγαπάω. Ὅλη τὴ νύχτα ἀπόψε πάλεψα γι' αὐτό. Ἔνοιωθα κάτι φοβερὸ μέσα μου, κάτι σὰ μῖσος...

— Κι' ἐγὼ θὰ τὸν μισοῦσα! φώναξε ἡ κοπέλλα.

— Σώπα, Ντίνα.

— Μὲ συγχωρεῖς, δὲν εἶναι καλὸ αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω. Μίλησα ὅμως μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου.

— Τί τὸν ἔπιασε; ψιθύρισε μὲ δάκρυα στὴ φωνὴ ἡ Τασούλα. Γιατὶ ἄρχισε αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι στοὺς δικούς μου;

— Θὰ ἔβραζε μέσα του τόσον καιρό.

— Προσπαθῶ ν' ἀκολουθήσω τὴν ψυχολογική του γραμμή.

Ἡ Ντίνα γέλασε:

— Θὰ σὲ βοηθῆ ἡ ψυχολογία ποὺ σπούδασες.

— Ἀκριβῶς, Ντίνα μου. Λέω λοιπόν, ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα, ποὺ πρότεινε νὰ βοηθήση γιὰ τὸν Ἀλέξη, μέσα του ἡ ψυχή του θὰ δυσφοροῦσε.

— Γιατὶ τὄκανε, λοιπόν; Σάμπως ἐσὺ τοῦ ρίχτηκες; Αὐτὸς σὲ εἶδε, σὲ διάλεξε.

— Γιατὶ μὲ διάλεξε;

Τὸ γλυκὸ προσωπάκι τῆς Τασούλας στρεφόταν γεμᾶτο ἀγωνία πρὸς τὴ φίλη της. Ἦταν ὁλόδροσο ἀκόμα τὸ πρόσωπό της. Δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ εἰκοσιπέντε. Ἡ μητρότης τῆς εἶχε χαρίσει τὴν ὀμορφιὰ ποὺ χαρίζει σὲ ὅλες τὶς νεαρὲς μανοῦλες. Τὸ δέρμα της εἶχε ἀσπρίσει, εἶχε τεντωθῆ, καὶ φαινόταν ρόδινο κάτω ἀπὸ τὸ πλαίσιο τῶν καστανῶν μαλλιῶν. Τὰ μάτια της, σὰ βελοῦδο καστανὸ σκοῦρο ἦταν ὑγρὰ κι' εἶχαν ἀποκτήσει τὴ βαθειὰ λάμψι, ποὺ ἔχουν τὰ μάτια μιᾶς γυναίκας, ὅταν ἀρχίζη νὰ γνωρίζη τὸν πόνο. Τὰ χείλη της ὅμως, μαλακά, σαρκωμένα, εἶχαν μιὰ παιδιάτικη ἔκφρασι. Χωρὶς νὰ εἶναι πολὺ ὡραία, εἶχε μιὰ ἔκφρασι ζεστή, ἀνθρώπινη, ποὺ μπῆκε βαθειὰ στὴν καρδιὰ τῆς Ντίνας.

Αὐθόρμητα σηκώθηκε τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της.

— Γιατὶ σὲ διάλεξε; Ἐπειδὴ κατάλαβε πὼς ἦσουν μιὰ γυναίκα ἰδανική...

— Δὲν εἶμαι ὄμορφη.

— Ποιὸς τὸ λέει;

— Δὲ μοῦ εἶπε ποτὲ πὼς εἶμαι ὄμορφη.

— Ἔπρεπε νὰ στὸ λέη χίλιες φορὲς τὴν ἡμέρα. Τὰ μάτια σου εἶναι ὑπέροχα, Τασούλα, κι' εἶσαι τόσο γλυκειά, ποὺ βάζεις κάτω πολλὲς ὄμορφες... Ἐξ ἄλλου, αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ρωτᾶς γιατὶ σὲ διάλεξε; Δὲν στὸ εἶπε ποτέ;

— Μοὔχει ἐξηγήσει πὼς ἦταν σίγουρος ὅτι κοντά μου δὲν θἄχε τίποτε νὰ φοβηθῆ.

— Σὲ διάλεξε λοιπὸν σὰν ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία νὰ ποῦμε, γέλασε ἡ Ντίνα.

Τὰ μάτια τῆς Τασούλας βούρκωσαν.

— Θέλω νὰ εἶμαι ἡ ἀσφαλιστι-

Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης

(Ὁ Σταματης κι' ὁ Γρηγόρης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν, κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν...).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—«Μάχες» γίνονται, προσφάτως,
συνεχεῖς κι' ἐντατικὲς
καὶ στὸ «φόρτε» τους, ἰδίως,
εἶναι οἱ δημοτικές,
γιατὶ κόπτονται οἱ πάντες
γιὰ τῆς πόλεως τὴν πάστρα
καὶ ζητοῦν νὰ ἐκπορθήσουν
τὰ δημαρχιακὰ τὰ... «κάστρα»!

★

«Μάχη» γίνεται ἀπὸ μέρους
τῶν ἀνθρώπων τῶν σεμνῶν,
κατὰ τῶν ἀχρείων «τόπλες»
κι' ἐναντίον τῶν γυμνῶν,
ἀλλὰ τάσσονται οἱ... γέροι
ὑπὲρ τοῦ τσιτσιδισμοῦ
καὶ τὰ «τόπλες» γίνονται ὅπλα
τοῦ... «ἀμάχου πληθυσμοῦ»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—«Μάχες» ὑπὲρ τοῦ πρασίνου
διεξάγονται συχνά,
μὲ πολλοὺς... πυρίνους λόγους
καί... πυρὰ πολὺ πυκνά,
ἀλλ' ἀδίκως σπαταλᾶται
χρῆμα, κόπος καὶ καιρὸς
κι' ὅλο γίνονται τὰ δάση
παρανάλωμα... πυρός!

★

Στὸ ποδόσφαιρον ἀρχίζει
«μάχη τῶν μετεγγραφῶν»,
πρὸς κατάπληξιν καὶ θλῖψιν
τῶν μεγάλων τῶν σοφῶν,
γιατὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς πέννας
καὶ τῆς τέχνης βολοδέρνουν
καὶ λεφτὰ μὲ τὸ τσουβάλι
τὰ «χρυσᾶ... ποδάρια» παίρνουν!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—«Μάχη» δίδεται μεγάλη
καὶ ἀπὸ τὸν Τουρισμόν,
ποὺ κατὰ παντὸς ἐντόμου
ἔχει ἀρχίσει... ψεκασμόν!
Μυῖγες, κώνωπες σκοτώνει
πολεμᾶ περονοσπόρους,
γιὰ νὰ δώση ἀνέσεις πλεῖστες
στοὺς τουρίστες τούς... εὐπόρους
ἀλλὰ ἔρχονται μονάχα
κάτι «ρέστοι» ψηλαρίδες
κι' ἔτσι στὴν φτωχή μας χώρα
πέφτουν ἄφθονες... ἀκρίδες!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—«Μάχες» δίδονται ποικίλες,
στὴν πεζή μας ἐποχή,
μάχες κατὰ τῶν θορύβων
καὶ κατὰ τῶν Γιῶτα—Χῖ,
μάχες κατὰ τῆς ἀκρίβειας,
κατὰ τῶν μπουζουκο-ασμάτων
καὶ πρὸ πάντων ἐναντίον
τῶν πολλῶν... ἀτυχημάτων!
Κι' ὅμως οἱ παραγωγοί μας
ἑτοιμάζουν νέες «κόπιες»
καὶ γυρίζουν, κάθε μέρα,
ἑκατὸ ταινίες... ντόπιες!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Διὰ τὸν πιστόν:

κὴ ἱστορία του. Θέλω νὰ μὴ βάζη ποτὲ στὸ νοῦ του, πῶς μπορῶ νὰ τὸν ἀπατήσω. Κι' ὅμως σήμερα μοῦ τὸ πέταξε κι' αὐτό...

Ἔχωσε ἡ Ντίνα τὸ σαγόνι της στὴ χούφτα της. Τὸ χέρι της, ὁλόλευκο, στρουμπουλό, ἦταν παιδιάτικο, καὶ τὸ στρογγυλό της πρόσωπο εἶχε μιὰ κοριτσίστικη ἀγνότητα.

— Τασούλα! Μιὰ ἰδέα!

Πετάχτηκε ἔφερε μιὰ βόλτα στὸ δωμάτιο.

— Ἂν τὸν ἔκανες νὰ ζηλέψη;

— Τρελλάθηκες, Ντίνα;

— Διόλου. Εἶναι ἕνα κόλπο, παληό, ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς Εὔας, φαντάζομαι. Ἐσύ, σὰ φιλόλογος, πρέπει νὰ τὰ ξέρης καλύτερα αὐτά.

— Μά... εἶναι κάτι τὸ ταπεινό, κάτι ποὺ δὲν τὸ καταδέχομαι.

— Ναί, ναὶ ἔχεις δίκηο. Κι' ἐγὼ δὲν τὸ καταδέχομαι κι' οὔτε ποτὲ θὰ στὸ ἔλεγα, ἂν ἔβλεπα πῶς ὁ Στέλιος φέρεται σὰν καλὸς σύζυγος. Μὲ συγχωρεῖς ὅμως... ἡ σκηνὴ ποὺ σοῦ ἔκανε δείχνει πῶς δὲν εἶναι στὰ καλά του. Ἢ ἴσως θέλει νὰ σοῦ πάρη τὸν ἀέρα. Ἂν ἔπαιζες λοιπὸν ἕνα παιχνιδάκι...

Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της ἡ Τασούλα:

— Ἀποκλείεται. Πιστεύω πῶς ξερίζωσα τὴν ἀγάπη μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου...

— Κι' ἄφισες στὰ βάθη της μιὰ πληγή, μουρμούρισε ἡ Ντίνα συλλογισμένη.

— Στὴ δική του τὴν καρδιὰ ἡ πληγὴ θὰ εἶναι πολὺ χειρότερη. Εἶμαι σίγουρη πῶς θὰ εἶναι πολὺ χειρότερη.

— Δὲ σοῦ λέω νὰ παίξης τὸ παιγνίδι μὲ τὸν Ἀνδρέα. Πρῶτα-πρῶτα θὰ εἶναι σκληρὸ καὶ γιὰ τοὺς δυό σας, ἔπειτα κι' ἐπικίνδυνο. Ποῦ ξέρεις τί μπορεῖ νὰ γίνη;

— Τότε λοιπόν; Νὰ βάλω κι' ἄλλον ἄντρα στὴ ζωή μου;

Γέλασε ἡ Ντίνα δροσερά:

— Ὄχι, ὄχι Τασούλα. Νὰ κάνης πῶς κάτι ὑπάρχει στὴ ζωή σου... ἕνα πρόσωπο φανταστικό.

Τὴν κύτταξε μ' ἐνδιαφέρον ἡ Τασούλα:

— Φανταστικό;

— Ναί... Ἂς ὑποθέσουμε νὰ σοῦ στείλω ἐγὼ ἕνα γράμμα.... Κι' ἂν θέλης, νὰ σὲ βομβαρδίζω μ' ἐπιστολές. Καὶ κάποια μέρα νὰ πέση κατὰ λάθος ἕνα τέτοιο γράμμα στὰ χέρια τοῦ συζύγου σου.

— Ἀδύνατο!

— Καὶ νὰ σοῦ κάνη μιὰ δραματικὴ σκηνή. Ἐσὺ θὰ πάρης ὕφος μετανοούσης Μαγδαληνῆς, θὰ τοῦ πῆς,πῶς,ἀφοῦ σοῦ φέρεται ἔτσι, τί νὰ κάνης κι' ἐσύ;... Κι' ἔπειτα, ὅταν δῆς νὰ πέφτη στὰ πόδια σου, θὰ τοῦ ἀποκαλύψης πῶς ὅλα ἦταν μιὰ σκηνοθεσία καὶ θὰ μ' ἔχης κι' ἐμένα μάρτυρα, ὥστε νὰ πεισθῆ ὅτι δὲ συμβαίνει τίποτα.

Γέλασε ἡ Τασούλα πικρά:

— Θὰ μποροῦσα νὰ τὸ δοκιμάσω, ἂν πίστευα πῶς θὰ στενοχωριόταν νὰ συμβαίνη κάτι στ' ἀλήθεια.

Γούρλωσε τὰ μάτια της ἡ Ντίνα:

— Πιστεύεις, πῶς δὲ θὰ συγκινηθῆ;

Τὰ χείλη τῆς πικραμένης γυναίκας τρεμούλιασαν:

— Ναί, Ντίνα μου. Κάτι μοῦ λέει μέσα μου πῶς δὲ θὰ συγκινηθῆ.

— Ἕνας λόγος πάρα πάνω! φώναξε ἡ Ντίνα ὁρμητικά. Πρέπει νὰ τὸν δοκιμάσης, Τασούλα.

— Κι' ἂν πεισθῶ πῶς δὲν παίζω ρόλο στὴ ζωή του πιά; Κι' ἂν καταλάβω πῶς δὲν ἔχει τὴ δύναμι οὔτε νὰ μὲ ζηλέψη;

— Μὰ ἀφοῦ λὲς πῶς σοῦ πέταξε πόντους γιὰ τὸν Ἀνδρέα;

— Ἦταν ὅμως ζήλεια, ἐρωτικὴ ζήλεια; Ἢ τὄκανε γιὰ νὰ βρῆ ἀφορμὴ γιὰ περισσότερη γκρίνια;..

Ἔκανε μιὰ κίνησι ἀπελπισίας, ἡ Ντίνα:

— Μοῦ φαίνεται πῶς τὰ βλέπεις ὑπερβολικὰ μαῦρα.

— Αὐτὸ θἄθελα κι' ἐγώ, Ντίνα μου. Νὰ ξυπνήσω μιὰ μέρα καὶ νὰ δῶ πῶς ὅλα ἦταν πλάσματα τῆς φαντασίας μου... Τί νὰ κάνω τώρα μὲ τὸ γράμμα;

— Τίποτε. Νὰ μὴ γράψης.

— Κι' ἂν μὲ ρωτήση;

— Νὰ τοῦ πῆς ὅτι θέλησες νὰ τὸ ξανασυζητήσετε. Νὰ τοῦ πῆς ὅτι πιστεύεις πῶς τὰ λόγια του ἐκεῖνα ἦταν λόγια θυμοῦ.

— Δὲν εἶχε λόγο νὰ εἶναι θυμωμένος.

— Ἔτσι νὰ τοῦ πῆς.

— Ἴσως αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ καλύτερο, ἀναστέναξε ἡ Τασούλα.

Ο ΣΤΕΛΙΟΣ ΜΑΙΝΕΤΑΙ

Γύρισε φρέσκος - φρέσκος ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ μετὰ δέκα ἡμέρες ὁ Στέλιος. Ἡ Τασούλα ἦταν μαραμένη κι' ἀδυνατισμένη. Οἱ δέκα αὐτὲς ἡμέρες ἦταν μιὰ ἀδιάκοπη ἀγωνία γιὰ κείνη. Δὲν μποροῦσε νὰ φύγη τὸ μυαλό της ἀπὸ τὶς ἴδιες καὶ τὶς ἴδιες σκέψεις. Τόσο, ποὺ δὲν εἶχε διάθεσι νὰ μιλήση καὶ μὲ τὴ μητέρα της. Κι' ἡ Μάρθα παραξενευόταν καὶ κακοκαρδιζόταν πολλὲς φορές, ποὺ τὴν ἔβρισκε ἔτσι σιωπηλὴ ὅταν πήγαινε στῆς κόρης της.

— Τόσο πιὰ σοῦ κοστίζει ἡ ἀπουσία του; τὴ ρώτησε μιὰ μέρα, ποὺ κάθονταν πολλὴ ὥρα σιωπηλές.

Χαμογέλασε ἀγνὰ ἡ Τασούλα:

— Μὲ συγχωρεῖς, μαμά. Δὲν ξέρω γιατὶ ἔχω τόσες ἀκεφιές.

Ἡ μάνα δὲ μίλησε. Τὸ ἔνστικτό της πάντως τῆς ἔλεγε, πῶς κάτι συμβαίνει. Δὲ θέλησε ὡστόσο νὰ ρωτήση. Τὸ ἤξερε πῶς σὲ τέτοιες περιστάσεις, ὁ ρόλος τῆς μάνας εἶναι νὰ σωπαίνη. Νὰ σωπαίνη καὶ νὰ περιμένη.

— Πῶς τὰ πέρασες; ρώτησε ὁ Στέλιος μόλις μπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ πέταξε τὸ ταξιδιωτικό του βαλιτσάκι.

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ Τασούλα. Ἔπνιξε μονάχα ἕνα ἀναστεναγμό.

Ὁ Στέλιος πάντως δὲν φαινόταν νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησί της.

— Τί κάνει τὸ παιδί;

— Μιὰ χαρά!

Ἄρχισε ν' ἀλλάζη, γιὰ νὰ φορέση τὰ ροῦχα τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν ἕνδεκα ἡ ὥρα, τὸ βράδυ. Ἡ Βούλα εἶχε κιόλας κοιμηθῆ, καὶ φυσικὰ καὶ τὸ μωρουδάκι.

Ὅταν φόρεσε τὶς πυτζάμες του, ὁ Στέλιος πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴ γυναίκα του, ποὺ καθόταν στὸ σκαμνάκι τῆς τουαλέττας κάνοντας μανικιούρ, γιὰ νὰ μὴν εἶναι ἀναγκασμένη νὰ τὸν κυττάζη κατάματα. Τὴν ἐρώτησί του τὴν ἔννοιωθε ἀνάμεσά τους, τὴν ἄκουγε μὲ τ' αὐτιὰ τῆς ψυχῆς της. Ὡστόσο ὅταν τὴν πρόφεραν τὰ χείλη του, ἀνατρίχιασε:

—Τί ἔγινε; Ἔγραψες τοῦ Ἀλέξη;

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν ἐλαφρὸς σὰν νὰ τὴ ρωτοῦσε τὸ πιὸ ἁπλὸ πρᾶμα τοῦ κόσμου. Καταλάβαινε ὅμως ἡ Τασούλα, πῶς τὸν ἔκανε θεληματικὰ ἔτσι ἐλαφρό.

Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

Ἔννοιωσε πῶς τέντωνε τὸ κορμί του, πῶς στηλωνόταν ἐπιθετικὰ μπροστά της.

Ἡ φωνή του ὅμως ἦταν βραχνή:

— Δὲν ἔγραψες; Γιατί;

Σήκωσε τὰ μάτια της, τὸν κύτταξε ὅσο μποροῦσε πιὸ ἁπλᾶ:

— Στέλιο... δοκίμασα νὰ γράψω... ἄρχισα δέκα γράμματα καὶ τἄσχισα. Δὲν μοῦ πήγαινε.

— Γιατί;

— Δὲν τὸ καταλαβαίνεις; Εἶναι σὰν νὰ δίνω τὴν χαριστικὴ βολὴ σ' ἕναν ἄρρωστο.

Ἔκανε μιὰ νευρικὴ κίνησι μὲ τὸ χέρι του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὰ σαρώση ὅλα μπροστά του:

— Κουταμάρες! Ἄρχισες πάλι τὰ δικά σου.

— Ἤθελα νὰ τὰ συζητήσουμε ἄλλη μιὰ φορά. Νόμισα πῶς τὰ λόγια σου ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν λόγια θυμοῦ...

— Νόμισες... νόμισες... δὲ νόμισες τίποτε! τῆς εἶπε στεγνά. Ἁπλούστατα, δὲν τὸ ἐπιδοκιμάζεις καὶ δὲν τὄκανες.

— Ναί, δὲν τὸ ἐπιδοκιμάζω! πρόφερε ἡ Τασούλα σταθερὰ καὶ σηκώθηκε.

Εἶδε τὸ πρόσωπό του μαῦρο ἀπὸ τὸν θυμό:

— Ἐγὼ νόμιζα πῶς θὰ εἶχε κιόλας τὴν ἀπάντησι τοῦ Ἀλέξη.

— Στέλιο, εἶπε ἡ Τασούλα κι' ἡ φωνή της ἀκούστηκε γεμάτη ἱκεσία. Νὰ μὴ τοῦ γράψω... Εἶμαι σίγουρη πῶς ὁ Ἀλέξης θὰ στέλνη ὅσα μπορεῖ καί...

Τὴ διέκοψε θυμωμένος:

— Ἐσὺ γιὰ ὅλα εἶσαι πάντα σίγουρη. Τὰ ξέρεις ὅλα, τὰ κανονίζεις ὅλα. Εἶσαι ἡ ἀλάνθαστη.

— Σὲ παρακαλῶ, τὸν σταμάτησε μὲ τόνο πονεμένο. Δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ τσακωνώμαστε, Οὔτε ἔχομε κανένα λόγο νὰ τσακωνώμαστε.

— Ἐσὺ τὸ θέλεις.

— Πρέπει, ὅμως, νὰ ὑπολογίζης καὶ τὶς δικές μου ἐπιθυμίες...

— Ἐσὺ διευθύνεις.

— Τί;

— Ὅλα, ὅλα, ἔκανε μ' ἔξαψι. Καὶ τί δὲν διευθύνεις; Τώρα ἐπεμβαίνεις σ' ἕνα ζήτημα ἀποκλειστικὰ δικό μου.Ἐσὺ ρυθμίζεις τὰ οἰκονομικά, ἢ ἐγώ;

— Ἐσύ, βέβαια...

— Τότε, λοιπόν;

— Γιατὶ δὲν τοῦ γράφεις ἐσύ; ρώτησε ἀγνὰ ἡ Τασούλα.

Ὁ Στέλιος σούφρωσε τὰ φρύδια του:

— Τὸ θέλεις;

— Θἄθελα νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήσουμε διόλου.

Χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι μὲ τόσο ξαφνικὸ θυμό, ποὺ ἡ βούρτσα πετάχτηκε ἐπάνω κάνοντας ἕνα χαρακτηριστικὸ κρότο.

— Πολὺ καλά! Τότε θὰ τοῦ γράψω ἐγώ. Ἀφοῦ τὸ θέλεις ἔτσι, ἂς γίνη ὅπως νομίζεις. Νόμισα πῶς ἡ γυναίκα μου πρέπει νὰ εἶμαι καὶ σύμμαχός μου... Ἐσὺ ὅμως μὲ πῆρες μονάχα γιὰ τὰ λεφτά μου καὶ μὲ τὸν τρόπο σου τὸ φανερώνεις κάθε μέρα.

— Στέλιο, Στέλιο, τοῦ φώναξε μὲ ἀγωνία. Σταμάτα! Σὲ παρακαλῶ.... μὴ σκοτώνης κάθε ἀνθρώπινο συναίσθημα μέσα μου.

Κάγχασε αὐτός:

— Τώρα ἀρχίζουν τὰ μεγάλα λόγια, τὰ δασκαλίστικα λόγια.

— Κάθε ἀνθρώπινο συναίσθημα...

— Τ' ἀνθρώπινα συναισθήματά σου πρέπει ν' ἀρχίζουν ἀπὸ μένα! τῆς φώναξε. Μὲ βλέπεις ποὺ σκάω στὴ δουλειά, χωρὶς νὰ σκέφτεσαι ποτέ σου πῶς βγαίνουν αὐτὰ τὰ λεφτά. Σ' ἔκανα κυρία, σ' ἔβαλα μέσα στὰ πλούτη, μέσα στὰ μεγαλεῖα...

— Καὶ τὸ μετάνοιωσες κιόλας! τοῦ πέταξε μὲ πικρία.

— Καὶ βέβαια τὸ μετάνοιωσα.. Θὰ τὸ μετανοιώσω, ὅταν βλέπω ὅτι γιὰ σένα οἰκογένεια εἶναι πάντα ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμὰ κι' ὁ ἀδελφός.

— Στέλιο, σὲ ἱκετεύω, νὰ μὴν ἀρχίσουμε πάλι τὰ ἴδια. Δὲ σοὖκανα κακό. Ἐσὺ θέλησες νὰ μὲ παντρευτῆς! Ἐσὺ μὲ διάλεξες. Ἐσὺ προσφέρθηκες νὰ βοηθήσης...

— Εἴπαμε... Ὅταν χρειαζόταν ἡ βοήθεια! Τὄκανα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Τώρα ὅμως ἀρχίζει ἡ ἐκμετάλλευσι.

— Ὄχι, Στέλιο.

— Γιατί δὲν τοῦ γράφεις; τὴ ρώτησε μὲ κακία. Γιατί δὲν τὸν ρωτᾶς ἐπὶ τέλους;

— Ἐπειδὴ τὸν λυπᾶμαι καὶ φοβᾶμαι μὴ τὸν πιέσουμε καὶ πεθάνη στὴ δουλειά.

— Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω λοιπόν. Τὸν ἀδερφούλη σου τὸν λυπᾶσαι. Ἐμένα;

— Ἐσύ, δόξα σοι ὁ Θεός, εἶσαι γερός, δυνατός, ἡ δουλειά σου πάει καλά.

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις; τὴ διέκοψε πεισματικά.

— Δὲν μοὔχεις πῆ τίποτε.

— Μὲ ρώτησες ποτέ; Σὰ γυναίκα, σὰ σύζυγος, σκέφτηκες ποτὲ νὰ ἐνδιαφερθῆς γιὰ τὶς δουλειές μου;

— Μὰ βλέπω... τὸ γραφεῖο σου ἀκμάζει, οἱ ἐκδρομὲς γίνονται ἡ μιὰ ἀπάνω στὴν ἄλλη.

— Κι' ὁ συναγωνισμός; Τὸ σκέφθηκες ποτέ σου αὐτό; Ὄχι φυσικά!

— Δὲν πᾶμε λοιπὸν καλά; τὸν ρώτησε μὲ κάποια ἀνησυχία.

— Τί σὲ νοιάζει; τῆς ἀποκρίθηκε πεισμωμένος. Πάντως, σήμερα κιόλας θὰ γράψω ἐγὼ στὸν ἀδελφό σου, σὲ προειδοποιῶ. Κορόϊδο δὲ γίνομαι πιά.

ΛΟΓΙΑ
ΠΟΥ ΦΕΡΝΟΥΝ ΔΑΚΡΥΑ

Ἡ ἀπάντησι τοῦ Ἀλέξη δὲν ἄργησε καὶ μαζὶ δὲν ἄργησαν καὶ τὰ δάκρυα στὰ μάτια τῆς Τασούλας.

«Δὲν φαντάστηκα πῶς εἶναι ἔτσι τὰ πράματα, ἔγραφε ὁ δυστυχισμένος νέος. Ἀφοῦ μοῦ τὰ γράφεις ἔτσι. Στέλιο, νὰ εἶσαι βέβαιος πῶς θὰ ἐντείνω τὶς δυνάμεις καὶ τὶς προσπάθειές μου γιὰ νὰ ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου, ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα. Θὰ κυττάξω νὰ βρῶ ἄλλη δουλειά. Δὲν ἤθελα νὰ κουραστῶ ὑπερβολικὰ ἀκόμα. Οἱ γιατροὶ μὲ συμβουλεύουν γιὰ κάνα-δυὸ χρόνια νὰ μὴν κουραστῶ πάρα πολύ, ἀπὸ φόβο μὴν ἔχουμε δυσάρεστα ἐπακόλουθα. Ἐγὼ ὅμως, αἰσθάνομαι καλὰ καὶ θὰ βρῶ μιὰ ἄλλη δουλειά, νἄχω μεγαλύτερο μισθό. Κάνε ὅμως λίγη ὑπομονή, Στέλιο, σὲ παρακαλῶ... Μόλις βρῶ τὴν καλύτερη δουλειὰ θὰ σοῦ στείλω περισσότερα. Δὲ θέλω αὐτὸ τὸ ζήτημα νὰ φέρη τὸ παραμικρὸ σύννεφο στὴ συζυγική σας εὐτυχία. Μοῦ γράφεις ὅτι ἡ Τασούλα δὲν τὰ καταλαβαίνει αὐτά, ὅτι λογοφέρατε καὶ ὅτι γι' αὐτὸ ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράψης μόνος σου. Αὐτὰ μὲ στενοχώρησαν πολύ. Γιατὶ νὰ μαλώσετε καὶ νἆμαι ἐγὼ ἡ αἰτία;... Δὲ θέλω νὰ ξαναγίνη ἕνα τέτοιο πρᾶμα. Ὅ,τι θέλεις, νὰ μοῦ τὸ γράψης ἀπ' εὐθείας σ' ἐμένα. Ἄφησε τὴν Τασούλα. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅμως, πῶς δὲν χρειάζεται νὰ μοῦ ξαναγράψης. Τὴν τελευταία μου δεκάρα θὰ στὴν στέλνω. Τὸ μόνο ποὺ μὲ ἀνησυχεῖ καὶ μὲ στενοχωρεῖ εἶναι, μήπως οἱ δουλειές σου δὲν πηγαίνουν τόσο καλά...»

Τῆς διάβαζε δυνατὰ τὸ γράμμα ὁ Στέλιος. Ἐδῶ σταμάτησε, κάγχασε:

— Τὸν ἀνησυχεῖ αὐτὸ βέβαια. Τὸ καταλαβαίνω. Ὄχι, παίζουμε... Τέλος πάντων. Τασούλα, ἄφησε αὐτὸ τὸ ζήτημα, σὲ παρακαλῶ, σὲ μένα. Βλέπεις, ὁ ἀδελφός σου εἶναι λογικὸς καὶ δίκαιος. Κατάλαβε περίφημα πῶς δὲν τοῦ ζητῶ τίποτε τὸ ἄδικο, τὸ παραδέχεται.

Ἡ Τασούλα ἀγωνιζόταν νὰ συγκρατήση τὰ δάκρυά της. Κάθε λέξι τοῦ Ἀλέξη τῆς σπάραζε τὴν καρδιά. Καταλάβαινε πῶς πίσω ἀπὸ τὰ ψύχραιμα, συγκρατημένα του λόγια, κρυβόταν ὁ σπαραγμός. Κι' ὅσο ἔβλεπε τὸν ἄντρα της ἱκανοποιημένο γιὰ τὸ κατόρθωμά του, τόσο σπάραζε ἡ καρδιά της περισσότερο.

Ὁ Στέλιος ἄρχισε νὰ φέρνη βόλτες στὸ δωμάτιο:

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ... ὁ Ἀλέξης εἶναι ἀσφαλῶς φιλότιμο παιδί. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ ξέρη. Ἴσως τὰ εἶχε φανταστῆ ἀλλοιώτικα τὰ πράγματα. Ἔτσι, κατάλαβε Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα

Γύρισε, τὴν κύτταξε. Ὁ θυμός του φούντωσε ξαφνικά:

— Τί κάθεσαι ἔτσι, σὰν νὰ σοῦ σκότωσαν τὸν πατέρα; Μόνον νὰ σὲ βλέπη κανείς, σφίγγεται ἡ ψυχή του.

— Ἄφησέ με! τοῦ φώναξε βραχνά.

— Ὡραῖα! ἔκανε αὐτὸς ἔξω φρενῶν. Ὡραῖα τὰ πᾶμε λοιπόν... Κι' ἔπειτα σοῦ λένε, γιατί οἱ ἄντρες κάνουν ἀπιστίες, γιατί κυττᾶνε ἀλλοῦ...

Τὸ αἷμα πάγωσε στὶς φλέβες της. Θἄπρεπε νὰ τὰ πάρη τὰ λόγια του, σὰν λόγια θυμοῦ, σὰν ἄσκοπη φοβέρα. Κι' ὅμως, τὴν κάρφωναν στὴν καρδιά.

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια μεγάλα:

— Ἔτσι σκέπτεσαι; Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμά σου;

— Μ' ἐσένα πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι ἥρωας, γιὰ νὰ τὰ βγάλη πέρα! τῆς φώναξε μὲ θυμό. Εἶσαι πάντα ἕτοιμη γιὰ καυγᾶ.

— Ἐγώ, Στέλιο;

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, πρόφερε πιεγερά. Ἔρχομαι κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειά μου καὶ θέλω ἡσυχία. Ἂν εἶσαι νευρασθενική, νὰ πᾶς στὸ σπίτι σου...

— Σώπα, Στέλιο, σώπα...

Τοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἔγειρε στὴν κούνια τοῦ μωροῦ της. Τὸ παιδάκι, τρομαγμένο ἀπὸ τὶς φωνὲς κύτταζε γύρω του μὲ ματάκια ζωηρά, ἀνήσυχα, ἐρωτηματικά.

— Τρομάζουμε τὸ παιδὶ μὲ τὶς φωνές! ψιθύρισε μὲ δάκρυα στὴ φωνὴ ἡ γυναίκα.

— Ἐσὺ νὰ τὸ βλέπης αὐτό, οὔρλιαξε πιὸ δυνατὰ ὁ Στέλιος. Ἐσύ, ποὺ κάθε τόσο θέλεις νὰ παριστάνης τὸ θῦμα. Ὅλο μοῦτρα, ὅλο παράπονα, ὅλο ἀδικῶ τὸν ἀδερφούλη σου... Οὔφ, βαρέθηκα πιά.

Ἔβγαλε τὸ παπούτσι του, τὸ πέταξε πέρα μὲ θυμό, ἔπειτα ἔκανε τὴν ἴδια κίνησι, πιὸ ξέφρενη, καὶ γιὰ τὸ δεύτερο παπούτσι. Πέρασε τὶς παντόφλες του, κούμπωσε τὴ πυτζάμα του κι' ἄρχισε νὰ φέρνη

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΣΚΟΠΟΣ... ΑΣΚΟΠΟΣ

Στὴν σειρὰ τῶν συνεδρίων, τῶν συχνῶν κι' ἐντατικῶν,
προσετέθη, αὐτὲς τὶς μέρες, κι' ἕνα «ὀρθοδοντικόν»,
ὅπου ἔδωσε καὶ πῆρε ἡ ἀνάπτυξις θεμάτων
περὶ οὔλων καὶ ὀδόντων, σαγονιῶν καὶ μασημάτων...

★

Ἀλλ' ἀδίκως, ὑποθέτω, οἱ σοφοὶ καὶ εἰδικοὶ
ἦρθαν γιὰ νὰ μᾶς μυήσουν εἰς τήν... ὀρθοδοντική,
γιατὶ στ' ἄθλιά μας χρόνια, ποὺ συνέχεια σκαρτεύουν,
λησμονᾶμε φεῦ! τὴ μάσα καὶ τὰ δόντια... περιττεύουν!

ΤΕΛΟΣ... ΑΔΟΞΟΝ

Στ' ὀρεινὸ τὸ Μαρκοβοῦνι καὶ τ' ἀπρόσιτο χωριό,
παρατῆσαν οἱ γυναῖκες μαγειριὸ καὶ πλυσταριὸ
καὶ μὲ ψηφοδέλτιό τους γυναικεῖο κι' ἀμιγές,
κατεβήκανε νὰ πάρουν τοῦ χωριοῦ τίς... ἐκλογές!

★

«Ἀναγέννησις» λεγόταν ὁ λαμπρὸς συνδυασμός τους,
ἀλλ' ὑπῆρξε, στὸ φινάλε, θλιβερὸς ὁ... μαυρισμός τους
καὶ τοὺς εἴπανε οἱ ἄντρες μὲ «ἁβρὲς» φιλοφρονήσεις:
«Τίς... «ἀναγεννήσεις» ἄσ' τε καὶ κυττάχ' τε τίς... γεννή-
(σεις»!

ΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ... ΠΑΡΑΛΟΓΑ

Γιὰ τοὺς «Μπήτλ'ς» ποὺ τὴν τρελλάρα στὴν ὑφήλιο ἁπλώ-
(νουν,
οἱ Ἐγγλέζοι φρενολόγοι καυγαδίζουν καὶ μαλώνουν
καὶ σ' αὐτὴ τὴν διαμάχη τὴν ἐπιστημονική,
μπητλικὴ ἡ μιὰ μερίδα κι' ἄλλη ἀντιμπητλική!

★

Στὰ γνωστότερα, τουτέστιν, ἀγγλικὰ τρελλοκομεῖα,
γιὰ τὴ μπητλικὴ παλάβρα, μάχη γίνεται δριμεῖα
καὶ ἀφήνει μὲ τὴν σκέψι τοὺς ἀνθρώπους τοὺς πολλούς,
ὅτι οἱ φρενολόγοι βγαίνουν πιὸ τρελλοὶ κι' ἀπ' τούς... τρελ-
(λούς!

ΚΑΙ ΜΗ... ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ

Ἐμηνύθη ἡ χήρα Ντάεξ καὶ μοντέρνα σωφερίνα,
γιατὶ ἔκανε ἄνω - κάτω τὴ μισὴ σχεδὸν Ἀθήνα
καὶ πρὸς τάραχον μεγάλον τῶν φτωχῶν τῶν διαβατῶν,
ἐτραυμάτισε, στὰ σβέλτα, μιά... τετράδα πολιτῶν!

★

Δηλαδή, μὲ λόγους ἄλλους, στὸ βολὰν δὲν εἶχε πεῖρα
κι' ὅπως ἔτρεχε μὲ φόρα ἡ κομψὴ ἐκείνη... χήρα,
λίγο ἔλειψε ἀκόμη νὰ ξεκάνη ἀστοὺς ἀπείρους
καὶ τὸ Ἄστυ νὰ γεμίση ἀπὸ χῆρες κι' ἀπό... χήρους!

ΑΓΩΝΕΣ... ΚΙ' ΑΓΩΝΙΕΣ

Κατηφεῖς οἱ φίλαθλοί μας εἶναι, αὐτὲς τὶς ἑβδομάδες,
γιατὶ ὅλες μας, περίπου, οἱ καλύτερες ὁμάδες
ἀπ' τὰ γήπεδα τὰ ξένα ἐπιστρέφουν ἡττημένες
καί, συνήθως, μὲ «τριάρες» καί... «τεσσάρες» φορτωμένες!

★

Ἀπ' τὰ ξένα μᾶς κομίζουν διαρκῶς καὶ νέες ἧττες
καὶ μπορεῖς νὰ πῆς, εὐλόγως καὶ μὲ δυὸ κουβέντες ντρίτες
ὅτι τό... ποδόσφαιρό μας ὅλο καὶ κατρακυλᾶ
καὶ ἀρχίζει νὰ μὴ στέκη στά... ποδάρια του καλά!

ΑΛΛΟΥ ΤΟ ΟΝΟΜΑ...

Στὰ χωριὰ τῶν Μεσογείων ἕνας κάποιος Καρδιακὸς
ἐγυρνοῦσε ἁρματωμένος σὰν νὰ ἦταν ἀστακὸς
κι' εἶπε, ὅταν συνελήφθη ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας,
ὅτι ἔφερε τὰ ὅπλα χάριν γούστου... κι' εὐθυμίας!

★

Γιὰ τὸ κέφι του καὶ μόνον ἐγυρνοῦσε ἀναφανδὸν
σὰν ὑπερεξωπλισμένο... ὁπλοστάσιο σχεδὸν
κι' ἀσφαλῶς τῶν Μεσογείων τοὺς φτωχοὺς τοὺς χωρικοὺς
τέτοιος Καρδιακὸς ἐπῆγε νὰ τοὺς κάνη... καρδιακούς!

ΕΥΧΗΣ ΕΡΓΟΝ

Ἐληφθῆκαν ἀποφάσεις, μεταξὺ ἄλλων πολλῶν,
νὰ δοθοῦν καὶ μηνιαῖα ἐπιδόματα τυφλῶν,
πρᾶγμα ποὺ ἐπικροτεῖται καὶ πού, ὄντως, ἐπιτρέπει
νὰ χαροῦν καὶ οἱ τυφλοί μας λίγο...«φῶς» μέσα στὴν τσέπη!

★

Μέτρον ἄριστον καθ' ὅλα πρέπει νὰ θεωρηθῆ
ἀλλὰ πρέπει, ἀνυπερθέτως, καὶ σ' ἐμᾶς νὰ ἐπεκταθῆ,
γιατὶ ἡ κρίσι ποὺ μᾶς δέρνει παραγίνεται ἀγρία
καὶ τὸ μάτι μας... θολώνει ἀπὸ τήν... ἀδεκαρία!

«ΕΠΕΑ... ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ»

Οἱ ὀρνιθοπτηνοτρόφοι Μεγαρίδος κι' Ἀττικῆς
κάνουν διαμαρτυρίες συνεχεῖς καὶ διαρκεῖς
κι' ἀπειλοῦν, ἐπιπροσθέτως, νὰ τὸ ρίξουν στὴν πορεία,
γιατὶ ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους συναντοῦν ἀδιαφορία!

★

Ἤγουν ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ὀρνιθοτροφία,
κάθε τόσο ξεκινᾶνε γιὰ τ' ἁρμόδια γραφεῖα,
ἀλλ' ἐκεῖνοι ποὺ κρατᾶνε τὰ ἐπίσημα κιτάπια,
δὲν σκοτίζονται γιά... κόττες κι' ὅλο κάνουνε τήν... πάπια!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

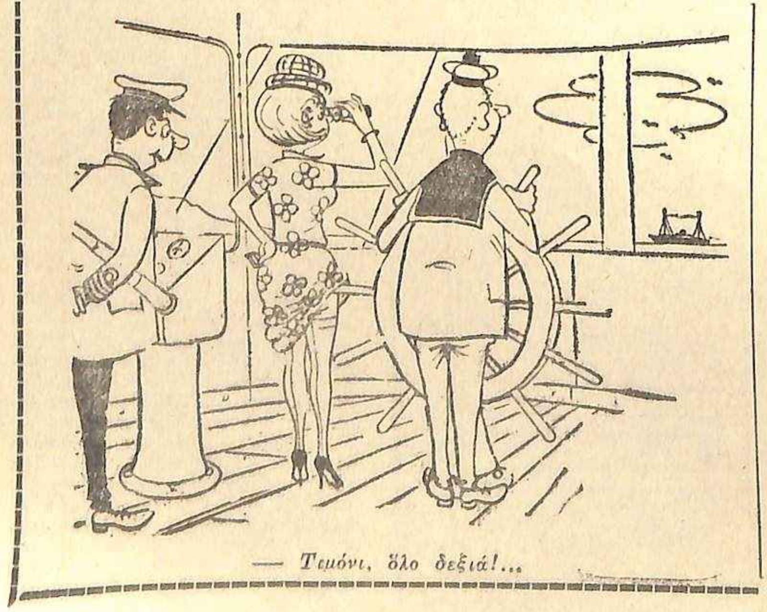

— Τιμόνι, ὅλο δεξιά!...

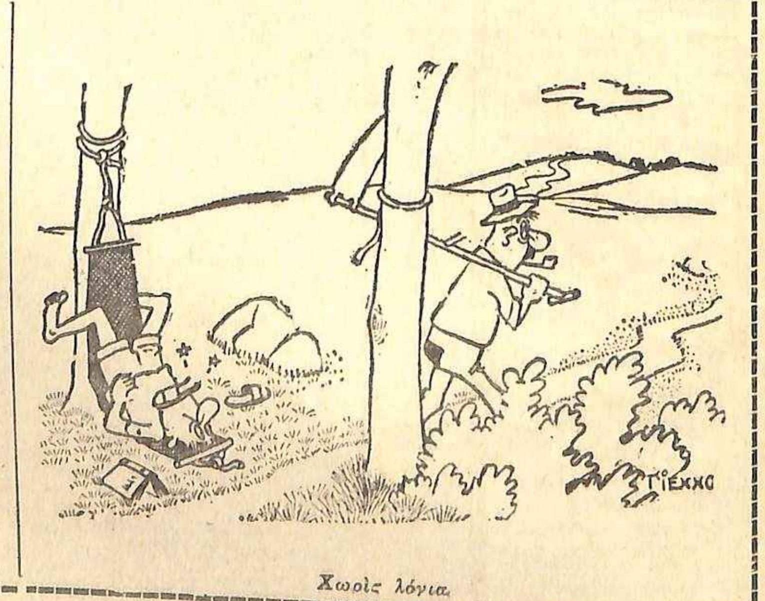

Χωρὶς λόγια.

πάλι βόλτες στό δωμάτιο. Τό κορμί του, ἄλυγιστο, βαρύ, ἄχαρο, τῆς φάνηκε ἀποκρουστικό. Τό πρόσωπό του, μέ τή γαμψή μύτη, πού τοὔδινε μιά φυσική σκληράδα, τῆς φάνηκε ἀκόμα πιό σκληρό.

Ἡ καρδιά της βούλιαζε στή σκέψι:

— Θεέ μου... Αὐτός εἶναι ὁ ἄντρας μου; Ὁ ἄντρας πού ὁρκίστηκα ν' ἀγαπάω, πού θέλω ν' ἀγαπάω;

Τό μωρουδάκι ἅπλωσε τά χεράκια του, σάν νἄθελε νά τήν παρηγορήση.

Κόντευε νά κλείση τούς τρεῖς μῆνες τώρα, καί θἄλεγε κανείς πώς τήν γνώριζε κιόλας καί τήν ἀγαποῦσε.

— Μέ συμπονεῖ, σκέφθηκε ἡ Τασούλα.

Ἤξερε, ὅμως, πώς αὐτό ἦταν μονάχα πλάσμα τῆς φαντασίας της.

Ὁ Στέλιος στάθηκε μπροστά της, τεντώνοντας μέ τό αὐταρχικό ὕφος του τό κορμί του. Ἡ κοιλιά του στρογγύλευε, ἀντί ὅμως νά προσπαθῆ νά τή συμμαζέψη, τήν τούρλωνε, λές καί πίστευε πώς αὐτό τοὔδινε ἀκόμα πιό μεγαλοπρεπές ὕφος:

— Ἄκου! τῆς εἶπε κοφτά. Ἐγώ ταραχές δέ θέλω. Ἔχω συνηθίσει στήν ἡσυχία. Κι' οἱ ἀντιρρήσεις μ' ἀρρωσταίνουν Ἄν θέλης νά τά πᾶμε καλά, δέ θέλω ἀντιλογίες.

— Εἶμαι γυναίκα σου, τοῦ εἶπε μ' ἔξαψι. Ἔχω νόμιμα δικαιώματα. Εἶμαι ἐπιστήμων... δέν εἶναι δυνατόν νά μήν ἔχω τή θέλησί μου, τίς σκέψεις μου...

— Νά τή βράσω τήν ἐπιστήμη σου! τῆς φώναξε μέ θυμό. Γιατί μοῦ τό κοπανᾶς δηλαδή αὐτό; Εἶσαι ἐπιστήμων... Ἕνας λόγος παραπάνω γιά νά φέρνεσαι λογικά. Ἀλλά, δυστυχῶς, σέ σᾶς τίς γυναῖκες, ἡ μόρφωσι δίνει μόνον ἔπαρσι, τίποτε ἄλλο. Ἀκοῦς, εἶμαι ἐπιστήμων... Κι' ἐγώ δηλαδή, τί εἶμαι, λοῦστρος;

— Δέ θέλησα νά σέ θίξω. Σοῦ λέω μόνο πώς δέ μπορεῖς νά μ' ἐμποδίζης νἄχω κι' ἐγώ τή γνώμη μου καί...

Τή διέκοψε ἔξω φρενῶν πάλι:

— Καί... νά διευθύνης ἐσύ τό σπίτι κι' ἐγώ νἆμαι τό σκυλάκι σου, ἔ; Κάνε σούζα, Ντίκ... καί νά σηκώνω τά πόδια μου νά σοῦ κάνω σούζα... Ἔ, λοιπόν, ὄχι! Ἄν εἶσαι ἐσύ ἐπιστήμων, ἐγώ σ' ἔκανα ἄνθρωπο. Ἐπιστήμων καί θά πέθαινες τῆς πείνας... Σᾶς γράφω στά παλιά μου τά παπούτσια ὅλους τούς ἐπιστήμονες... Διανοούμενος σοῦ λέει ὁ ἄλλος!...

Πρόφερε μιά χυδαία λέξι...

— Τί θά πῆ διανοούμενος; Ἄνθρωπος πού σκέπτεται, ἔ; Κι' ὅλοι ἐμεῖς πού δέν βάλαμε τήν ἐτικέττα τοῦ διανοουμένου, δέν σκεπτόμαστε, δέν εἴμαστε ἱκανοί νά σκεφθοῦμε...

— Γιατί τά λές ὅλα αὐτά; τόν σταμάτησε τρέμοντας σύγκορμη. Πρῶτα πρῶτα, ἑρμηνεύεις ἄσχημα τή λέξι διανοούμενος...

— Εὐχαριστῶ... τίς διδασκαλίες σου ἄστες γιά τά κουτορνίθια τοῦ σχολείου. Ἐκεῖ μπορεῖς νά κάνης ὅσο θέλεις τή σοφή... Ἀλήθεια... δέν εἴχαμε πῆ νά σταματήσης τό σχολεῖο;

— Θἄπρεπε νά τούς ἔχω εἰδοποιήσει νωρίτερα. Τώρα πιά ἄρχισε, δέ γίνεται...

— Κι' ἔτσι ἔλυσες τό ζήτημα μόνη σου. Καί ἰσχυρίζεσαι πώς εἶμαι ἀπόλυτος μονάρχης ἐγώ.

— Τίς ἡμέρες αὐτές πού ἔλειπες, ἄρχιζα τό σχολεῖο... Τούς δήλωσα ὅτι θά συνεχίσω.

— Κι' ἔρχεται βέβαια ἡ μαμά σου τίς ὧρες πού λείπεις.

— Ναί, Στέλιο. Ἔρχεται, γιά νά μήν ἀφίνω τό παιδί μέ τή Βούλα. Δέν φαντάζομαι νά σέ θίγη αὐτό. Ὅταν γυρίζης ἐσύ, δέν τή βλέπεις, ἄν τόσο πολύ σ' ἐνοχλῆ ἡ παρουσία της.

Σήκωσε τούς ὤμους του:

— Ἡ παρουσία της δέν μ' ἐνοχλεῖ... Πάντως...

— Μά ἀφοῦ λές πώς τά οἰκονομικά σου δέν πᾶνε τόσο καλά, γιατί νά σταματήσω τή δουλειά; ἔκανε ζωηρά ἡ Τασούλα. Γιατί νά μήν ἔχω τό μισθό μου, πού σέ ἀπαλλάσσει ἐσένα ἀπό τά μικρά μου ἔξοδα;

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ «ΕΜΙΡΗ»

Ἡ γνωστή χορεύτρια καί στάρ Ἑλένη Προκοπίου παίζει τό ρόλο τῆς πριγκηπίσσης Γκιουλινάρ, κόρης τοῦ Ἐμίρη, στή διασκεδαστική κωμωδία τῶν Γιαλαμᾶ—Πρετεντέρη «Ὁ Ἐμίρης καί ὁ Κακομοίρης». Στό φίλμ αὐτό τῆς ἑταιρίας Ρουσσόπουλοι, Λαζαρίδης, Σαρρῆς καί Ψαρρᾶς» πρωταγωνιστοῦν πολλοί γνωστοί καλλιτέχνες: Μίμης Φωτόπουλος, Γιῶργος Πάντζας, Μαρία Καλουτᾶ, Βαγγέλης Σειληνός, Κώστας Λειβαδίτης καί πολλοί ἄλλοι. Ἡ Ἑλένη Προκοπίου, τήν ὁποίαν εἴδαμε στίς «Μικρές Ἀφροδίτες» ὑποδύεται στό φίλμ τό ρόλο, πού ἔπαιζε στό θέατρο ἡ Ἄννα Φόνσου.

ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ

Σούφρωσε τά φρύδια του καί φάνηκε γιά μιά στιγμή συλλογισμένος. Ἔπειτα τήν κύτταξε μέ μίσος στά μάτια:

— Τί μισθό παίρνεις;

— Ἐλάχιστα. Δυό χιλιάδες τό μῆνα.

— Καί πηγαίνεις ὅλα τά πρωϊνά!

— Ναί! Εἶναι ἰδιωτικό σχολεῖο, βλέπεις, δέν πληρώνει καλά. Πάντως κάτι εἶναι κι' αὐτά...

— Ἐγώ ὅμως δέν τά βλέπω τά λεφτά σου! τῆς εἶπε μέ τό ἴδιο ἐχθρικό ὕφος. Δέν τά βλέπω στά μάτια μου. Τί τά κάνεις;

— Δέν καταλαβαίνεις τί τά κάνω; Σοὔχω ζητήσει ποτέ μιά δραχμή γιά τά λοῦσα μου ἀπό τήν ἡμέρα πού παντρευτήκαμε;

— Ξοδεύεις δυό χιλιάδες τό μῆνα γιά λοῦσα; τῆς φώναξε, γουρλώνοντας τά μάτια του. Κι' εἶσαι καί νειόπαντρη, ἔχεις ἀκόμη τήν προῖκα σου...

— Δέν εἶχα κάνει πολλά πράματα, τό ξέρεις, τοῦ εἶπε μέ παράπονο. Δέν ἦταν δυνατόν νά κάνω.

— Φυσικά, τό ξέρω! κάγχασε αὐτός. Ὁ Λόγγος νἆναι καλά.. Θά μοῦ τά κάνη ἔπειτα.

— Στέλιο, ποῦ θέλεις νά καταλήξης; τόν ρώτησε ἔξαλλη τώρα ἡ γυναίκα. Σέ κάθε μου λέξι βρίσκεις ἀφορμή γιά καυγᾶ κι' ἔπειτα λές πώς σ' ἀρέσει ἡ ἡσυχία. Πές μου ἐπιτέλους τί θέλεις, νά καταλάβω. Σέ βεβαιῶ πώς δέν καταλαβαίνω τίποτε, ἀπό τήν ὥρα πού ἀρχίσαμε τή συζήτησι.

— Δέ θέλεις νά καταλάβης! τῆς εἶπε μέ κακία... Πάντως, τά πολλά λόγια δέν μ' ἀρέσουν. Ἄκουσε ἐδῶ, Δέν μ' ἀρέσει διόλου ἡ σκέψι πώς εἶναι δασκάλα ἡ γυναίκα μου...

— Καθηγήτρια, φιλόλογος... ψιθύρισε ἡ Τασούλα.

— Τό ἴδιο κάνει Πάντως ἀφοῦ ἐπιμένεις καί σ' ἀρέσει νά τρέχης ἔξω ἀπό τό σπίτι σου, ἔχω τήν ἀξίωσι τοὐλάχιστον νά βλέπω τά λεφτά σου.

Τά γόνατα τῆς Τασούλας ἄρχισαν νά τρέμουν. Μάντευε ποῦ ἤθελε νά καταλήξη.

Ὡστόσο ρώτησε, γιά ν' ἀναβάλη ἔστω κι' ἕνα δευτερόλεπτο τή δυσάρεστη βεβαιότητα:

— Τί θέλεις νά πῆς;

— Ἄν θέλης νά λεγώμαστε ἀντρόγυνο, τά λεφτά σου πρέπει νά μπαίνουν στό κοινό ταμεῖο! πρόφερε ὁ ἄντρας της κοφτά.

— Μά... τά ἀτομικά μου ἔξοδα;

— Θά σοῦ δίνω, ὅπως δίνουν ὅλοι οἱ σύζυγοι στίς γυναῖκες τους.

— Ὅταν δέν ἐργάζωνται. εἶπε ἐκείνη.

— Μπᾶ, ἔτσι τά βλέπεις τά πράματα; εἰρωνεύθηκε αὐτός. Πολύ ἔξυπνη εἶσαι! Πολύ ἔξυπνες εἴσαστε ὅλες οἱ γυναῖκες Ὁ ἄντρας νά δουλεύη σάν ὑποζύγιο, καί νἄχη ὅλα τά βάρη. Ἀπό τό μισθό του νά μή τοῦ ἀνήκη τίποτε Αὐτός νά πρέπει νά διατρέφη τή γυναίκα, τό παιδί, νά συντηρῆ ὅλο τό σπίτι...

— Τά λεφτά σου τά ὁρίζεις, εἶπε ἡ Τασούλα. Κανείς δέν σοῦ κάνει ἔλεγχο...

— Τά ὁρίζω! κάγχασε αὐτός. Καί ποιός πληρώνει τά ἠλεκτρικά, τά γκάζ, τά νερά, τήν ὑπηρέτρια, τούς φόρους, τίς γέννες, τίς ἀρρώστειες; Τό ὑποζύγιο. Ὁ μισθός τῆς μαντάμ πρέπει νά μένη γιά τίς ποῦδρες της... ἤ...

Σταμάτησε, τῆς γύρισε τήν πλάτη καί ψιθύρισε ἀνάμεσα στά δόντια του:

—... γιά τήν οἰκογένειά της.

Τ' ἄκουσε ἡ Τασούλα καί κέρωσε.

— Πάλι τά ἴδια! βόγγηξε μέ ἀπελπισία.

Χτύπησε τή γροθιά του στό τραπέζι.

— Ἄκου, Τασούλα. Δέ μ' ἀρέσουν τά πολλά λόγια, στό εἶπα. Ἄν θέλης νά συνεχίσης τήν ἐργασία σου θά μπαίνη μαζί μέ τά δικά μου λεφτά. Ἐξηγημένα. Δέν θά ὑφίσταμαι ἐγώ μόνο τή μείωσι καί τίς στερήσεις, ἀπό τή δουλειά σου... Πρέπει νά εἶμαι ἠλίθιος γιά νά τό παραδεχθῶ αὐτό.

— Τότε θά σταματήσω, ψιθύρισε ἡ Τασούλα.

Τά μάτια του ἄστραψαν ἀπό θυμό:

— Βλέπεις; οὔρλιαξε. Τό περίμενα. Κι' ἔπειτα μοῦ λές... Φαντάζεσαι πώς τρώω κουτόχορτο... Σταμάτα, νά πάη στό διάβολο ἡ θέσι σου καί νά ἡσυχάσω κι' ἐγώ ἀπό τήν ἔπαρσί σου, ὅτι συνεισφέρεις κι' ἐσύ... Ὅλη μέρα, ἀπό τό πρωΐ ἴσαμε τό βράδυ, ἄλλα λόγια δέν ἀκούω, παρά: «Δουλεύω... συνεισφέρω... εἶμαι διανοούμενη... εἶμαι ἐπιστήμων... Ἔχω δικαιώματα...».

Πρόφερε πάλι τήν ἀγαπημένη του χυδαία λέξι.

— Βαρέθηκα πιά. βαρέθηκα.... Πάρε ἀπόφασι.

Πάλευε μέσα της ὧρες ὁλόκληρες ἡ Τασούλα. Τή μιά στιγμή ἔπαιρνε τήν ἀπόφασι ν' ἀφίση τό σχολεῖο, τήν ἄλλη ὅμως, τό μετάνοιωνε. Θἄθελε νά τά συζητήση μέ κάποιον. Μέ τούς γονεῖς της. Θά ἦταν φυσικό νά τά συζητήση μέ τούς ἀνθρώπους πού τήν ἀγαποῦσαν. Ἔτρεμε, ὅμως, μή τούς πικράνη πάρα πολύ. Ἀκόμα καί κάτι ἄλλο: Δέν ἤθελε νά μισήσουν τό Στέλιο, κι' ἤξερε πώς ἄν τούς ἔλεγε τό δέκατο ἀπό αὐτά πού τῆς ἔλεγε ὁ Στέλιος, θά τούς ἔκανε ἐχθρούς.

Ἀπάνω στήν ὥρα ὅμως, ἦλθε ἡ Ντίνα. Ἐρχόταν πολύ συχνά τώρα. Βραδάκι, μετά τή δουλειά της, περνοῦσε ἀπό τό σπίτι τῆς φίλης της κι' ἦταν σάν νά διάβαινε μιά πνοή ἀνοιξιάτικη μέσα στή φθινοπωρινή μελαγχολία.

Ἡ Τασούλα διόρθωνε κάτι τετράδια τῶν παιδιῶν. Τά μάτια της ὅμως ἦταν βουρκωμένα.

— Ἔ, τί τρέχει πάλι; τή ρώτησε ἡ κοπέλλα.

Τῆς ἄνοιξε τήν καρδιά της ἡ Τασούλα.

— Δῶσε μου τή συμβουλή σου, τί νά κάνω.

— Χμ... ἔκανε ἡ νεαρή μηχανικός κι' ἔχωσε τό σαγόνι της στό λευκό, στρουμπουλό της χέρι, ὅπως τό συνήθιζε. Τό πρᾶγμα χρειάζεται πολλή σκέψι. Ἄν διακόψης τήν ἐργασία σου...

— Θά εἶμαι τελείως στό ἔλεός του, εἶπε ἡ Τασούλα.

— Μήπως κι' ἔτσι, ἀφοῦ θά στά παίρνη τά λεφτά;...

— Ὁπωσδήποτε ξέρω ὅτι συνεισφέρω κι' ἐγώ. Κι' ἔπειτα... Ντίνα, τ' ἀγαπῶ τά παιδάκια στό σχολεῖο. Σοῦ λέω ἀλήθεια. Δέν ἐργάζομαι μόνο γιά τό μισθό. Μοῦ φαίνεται πώς ἡ ψυχή μου πλαταίνει τήν ὥρα πού ἀνεβαίνω στήν ἕδρα. Τό ἐπάγγελμά μου τό διάλεξα ἐπειδή τ' ἀγαποῦσα.

— Τότε, Τασούλα, μή τό συζητῆς. Ἀφοῦ δέν εἶσαι εὐτυχισμένη μέσα στό σπίτι σου εἶναι κρῖμα νά κόψης κάτι πού σ' εὐχαριστεῖ ἔξω ἀπό τό σπίτι σου. Κι' ἔπειτα...

Σταμάτησε ἡ Ντίνα γιά μιά στιγμή, δίστασε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Τὰ «ΓΙΑΤΙ» τῶν διακοπῶν

Στή θάλασσα ἤ στό βουνό, ἀντίκου στά ὑπέροχα θεάματα πού ἡ φύσι μᾶς χαρίζει θά συμβῆ συχνά νά ἀκούσετε τά παιδιά σας νά σᾶς κάνουν τίς πιό παράξενες ἐρωτήσεις. Γιά μερικές ἀπ' αὐτές, τίς πιό συχνές, δίνουμε μερικές ὠφέλιμες ἀπαντήσεις, πάνω σ' ὡρισμένα φυσικά φαινόμενα πού ἴσως οὔτε ἐσεῖς γνωρίζετε.

ΓΙΑΤΙ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΓΑΛΑΖΙΟΣ;

Ἡ ἀτμόσφαιρα, πού περιβάλλει τή γῆ, ἔχει τήν ἰδιότητα ν' ἀπορροφᾶ τό φῶς τοῦ ἡλίου. Τό φῶς, ἔχει ἑφτά βασικά χρώματα: τό κόκκινο, τό πορτοκαλλί, τό κίτρινο, τό πράσινο, τό γαλάζιο, τό λουλακί καί τό μενεξεδί. Ἡ ἀτμόσφαιρα, λοιπόν, ἀπορροφᾶ ἰδιαίτερα τό γαλάζιο καί τό μενεξεδί. Αὐτό τό φαινόμενο γίνεται ἀντιληπτό τήν ἡμέρα, ὅταν τό φῶς τοῦ ἡλίου εἶναι ἔντονο, ὅταν ὁ καιρός εἶναι ἤρεμος καί ὑπάρχει ἐκεῖνο τό ὑπέροχο γαλάζιο χρῶμα στόν οὐρανό, πού μᾶς δίνει τήν αὐταπάτη ὅτι βρισκόμαστε κάτω ἀπό ἕνα τεράστιο σφαιρικό θόλο. Πρόκειται, λοιπόν, γιά ἕνα ὀπτικό ἀποτέλεσμα, πού τό δημιουργεῖ ἡ ἀτμόσφαιρα. Στήν πραγματικότητα, πάνω ἀπό τήν ἀτμόσφαιρα, ὁ οὐρανός δέν εἶναι γαλάζιος, ἀλλά μαῦρος.

ΓΙΑΤΙ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΕΙΝΑΙ ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ;

Ἡ ἀπάντησι φαίνεται πολύ εὔκολη: Ἐπειδή δέν ὑπάρχει ἥλιος. Καί ὅμως οἱ ἀστρονόμοι ὑπολόγισαν ὅτι τά δισεκατομμύρια τῶν ἀστεριῶν, πού ὑπάρχουν στό σύμπαν, θά μποροῦσαν νά δώσουν, ὅλα μαζί, ἕνα φῶς ἀρκετό, γιά νά φωτίζη τή γῆ καί τή νύχτα. Ἡ ἀπάντησι, λοιπόν, εἶναι μιά ἄλλη: Τή νύχτα, ὁ οὐρανός εἶναι σκοτεινός ἐπειδή τά μεγάλα συστήματα τῶν ἀστέρων, πού ὀνομάζονται «γαλαξίες», ἀπομακρύνονται ἀπό τή γῆ τόσο γρήγορα, πού τό φῶς τους φτάνει σέ μᾶς πολύ ἀδυνατισμένο. Ἄλλωστε, τό βάθος τοῦ νυχτερινοῦ οὐρανοῦ, δέν εἶναι ποτέ ἐντελῶς σκοῦρο. Ὅποιος ἀπό μᾶς βρέθηκε νά περπατάη στήν ἐξοχή σέ μιά νύχτα χωρίς φεγγάρι, καταλαβαίνει ὅτι καί μόνα τους τά ἀστέρια φωτίζουν ἀνάλαφρα τό τοπίο. Πρόκειται, κατά μέσο ὅρο, γιά ἕνα φῶς ὅμοιο μ' ἐκεῖνο πού ἀποδίδει ἕνα ἠλεκτρικό λαμπιόνι 50 κηριῶν, τοποθετημένο σ' ἀπόστασι 400 μέτρων. Μά μόνο τό 20% ἀπό τήν ἐλαφρειά φωτεινότητα τοῦ νυχτερινοῦ οὐρανοῦ προέρχεται ἀπό τά ἀστέρια. Τό ὑπόλοιπο ὀφείλεται στήν ἀντανάκλασι τοῦ ἡλιακοῦ φωτός.

ΓΙΑΤΙ ΛΑΜΠΟΥΝ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ;

Ἡ λάμψι, τό τρεμούλιασμα τῶν ἀστεριῶν, πού μᾶς φαίνονται σάν πολύτιμες πέτρες, εἶναι μιά ὀφθαλμαπάτη, ἡ ἀκόμη καλύτερα ἕνα ὀπτικό φαινόμενο, πού προκαλεῖται ἀπό τήν ἀτμόσφαιρα, ἀνάμεσα στήν ὁποία πρέπει νά περάση τό ἡλιακό φῶς, πρίν φτάση στά μάτια μας. Πέρα ἀπό τήν ἀτμόσφαιρα, πού μᾶς χωρίζει ἀπό τό κοσμικό διάστημα, τά ἀστέρια δέ λάμπουν πιά. Παρουσιάζονται ὅπως εἶναι πραγματικά, μ' ἕνα φῶς κανονικό καί σταθερό. Τό φαινομενικό τρεμούλιασμα τῶν ἀστεριῶν, μπορεῖ νά συγκριθῆ μ' ἐκεῖνο πού παρατηρεῖται συνήθως στά μακρυνά ἀντικείμενα τό καλοκαίρι, ὅταν τό ἔδαφος καί ὁ ἀέρας ἔχουν ζεσταθῆ πολύ ἀπό τόν ἥλιο. Ἡ ἀτμόσφαιρα, πού τυλίγει τή γῆ δέν εἶναι οὔτε σταθερή οὔτε ὁμοιογενής, ἀλλά σχηματίζεται ἀπό διάφορα στρώματα, πού ἔχουν διαφορετικές θερμοκρασίες καί πυκνότητες, ἀλλά βρίσκονται σέ συνεχῆ κίνησι. Γι' αὐτό, τό φῶς τῶν ἀστεριῶν, διασχίζοντας τά ἀτμοσφαιρικά στρώματα, ἀναγκάζεται νά λοξοδρομῆ, νά διασπᾶται καί νά διασκορπίζεται. Ἔτσι, φαίνεται στά μάτια μας σά νά τρέμη. Αὐτό τό φαινόμενο εἶναι ἀκόμη πιό ὄμορφο πρός τόν ὁρίζοντα, τίς παγερές νύχτες ὅταν φυσάη δυνατά καί μετά ἀπό τή βροχή, δηλαδή, ἐκεῖ πού ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι πιό ἀσταθής καί ὁ οὐρανός πιό καθαρός. Ὅμως, τό τρεμούλιασμα τῶν ἀστεριῶν, περιορίζεται ὅταν ὁ ἀέρας πέφτη. Μά καί τό «κοκκίνισμα» τῶν ἀστεριῶν, τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης καί τῶν πλανητῶν, ὅταν βρίσκωνται κοντά στόν ὁρίζοντα, δηλαδή ὅταν «δύουν», εἶναι ἕνα ὀπτικό ἀποτέλεσμα, πού προκαλεῖται ἀπό τήν ἀτμόσφαιρα, πού ἀπορροφᾶ τίς μενεξεδιές ἀκτῖνες περισσότερο ἀπό τίς κίτρινες καί τίς κόκκινες.

ΓΙΑΤΙ Τ' ΑΕΡΙΩΘΟΥΜΕΝΑ ΑΦΙΝΟΥΝ ΠΙΣΩ ΤΟΥΣ ΜΙΑ ΟΥΡΑ ΑΠΟ ΛΕΥΚΟ ΚΑΠΝΟ;

Τό φαινόμενο αὐτό ὀφείλεται στίς ἐξατμίσεις τῶν μοτέρ τους, γιατί ἔχουν ἕνα ὑψηλό ποσοστό ἀπό ὑδάτινο ἀτμό, πού, ἐξ αἰτίας τῆς παγωμένης ἀτμοσφαίρας τοῦ μεγάλου ὕψους, συμπυκνώνεται σ' ἕνα «καπνό» λευκό, ὅπως ἐκεῖνον πού βλέπουμε νά φεύγη ἀπό τά αὐτοκίνητα τίς παγερές χειμωνιάτικες μέρες.

Τό ἀεριωθούμενο ἀεροπλάνο πετᾶ πολύ ψηλά καί ἀφίνει πίσω του μιά σκιά ἀπό λευκό καπνό.

ΓΙΑΤΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΣΕΙΣΜΟΙ;

Ἄλλο ἕνα φυσικό φαινόμενο, πού προκαλεῖ τό φόβο καί στήν ἁπλή ἀκόμη σκέψι του. Ὁ φλοιός τῆς γῆς πάνω στόν ὁποῖο ζοῦμε, δέν εἶναι ἐντελῶς σταθερός. Ἰδιαίτερα ὅμως σ' ὡρισμένες περιοχές, πού λέγονται «σεισμικές», γίνονται στό ἐσωτερικό του κατακρημνίσεις καί μετακινήσεις καί προκαλοῦν δονήσεις, πού μεταδίδονται στήν ἐπιφάνεια. Αὐτές τίς δονήσεις, ὅταν εἶναι πολύ δυνατές, μποροῦμε νά τίς ἀντιληφτοῦμε εὔκολα καί δέν ἀποκλείεται νά ἐπεκταθοῦν σ' ἐκεῖνο τό φοβερό φαινόμενο, πού λέγεται σεισμός. Ὑπολογίζεται ὅτι σ' ὅλο τόν κόσμο γίνονται ὄχι λιγώτεροι ἀπό 50.000 σεισμοί τό χρόνο, δηλαδή, 150 δονήσεις τήν ἡμέρα. Μά τά «δύο τρίτα ἀπ' αὐτές, γίνονται κάτω ἀπό τή θάλασσα καί οἱ περισσότερες ἀπό τίς ἄλλες, σέ ἀκατοίκητες περιοχές.

Οἱ πιό δυνατοί σεισμοί, ἐκεῖνοι, δηλαδή, πού μποροῦμε νά τούς καταλάβουμε καί μέ τίς αἰσθήσεις μας εἶναι περίπου 600 τό χρόνο καί μόνο οἱ 60, περίπου, προκαλοῦν ζημιές.

ΓΙΑΤΙ Η ΑΡΑΧΝΗ ΔΕΝ ΜΠΛΕΚΕΤΑΙ ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΝΑ ΤΗΣ;

Ὅταν ἡ ἀράχνη φτιάχνη τό δίχτυ της βγάζει ἀπό τό σῶμα της δυό εἰδῶν κλωστή: Τό ἕνα εἶναι γλοιῶδες, ἐνῶ τό ἄλλο ὄχι. Μέ τό πρῶτο φτιάχνει τήν παγίδα γιά τά θύματά της, ἐνῶ μέ τό δεύτερο πλέκει ἕνα πέρασμα, γιά νά κινῆται γρήγορα ἀπό τή μιά ἄκρη στήν ἄλλη πάνω στό δίχτυ. Μά, ἄν τῆς συμβῆ νά γλυστρήση ἤ νά κάνη ἕνα λάθος στή διαδρομή, δέ μπλέκεται στή παγίδα της. Τά εἰδικά νύχια μέ τά ὁποῖα εἶναι ἐφοδιασμένα τά πόδια της καί μιά ἐλαιώδης οὐσία, πού σκεπάζει ὅλο τό σῶμα της, τῆς ἐπιτρέπουν νά ξεφύγη εὔκολα. Μά εἶναι ψέματα ὅτι πλέκουν ὅλες οἱ ἀράχνες δίχτυα. Τό κοινότατο εἶδος «ἀράχνη — λύκος», πού θάχετε δῆ νά τρέχη πολύ γρήγορα στό ἔδαφος, δέ χρησιμοποιεῖ αὐτό τό σύστημα, γιά νά βρίσκη τήν τροφή της. Ἀντί νά μένη περιμένοντας κοντά σ' ἕνα δίχτυ — παγίδα, προτιμάει νά κυνηγάη ἡ ἴδια τό θῦμα της.

ΓΙΑΤΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΕΙΝΑΙ ΑΛΜΥΡΗ;

Τό νερό τῆς θάλασσας περιέχει κυρίως ἅλατα, σέ ἀναλογία 70 γραμμαρίων στό κιλό. Ἀπ' αὐτά, ἐκεῖνο πού εἶναι πιό ἄφθονο (77,8%) εἶναι τό κοινό ἁλάτι τῆς κουζίνας. Γι' αὐτό, τό νερό τῆς θάλασσας εἶναι τόσο ἁλμυρό. Οἱ ὠκεανοί καί οἱ θάλασσες καταλαμβάνουν τό 71% τῆς ἐπιφάνειας τῆς γῆς καί ἔχουν ἕνα μέσο βάθος 3.650 μέτρων (τό μέσο ὕψος τῶν ἠπείρων εἶναι μόνο 680 μέτρα) καί ὁ συνολικός ὄγκος τους εἶναι 1400 ἑκατομμύρια κυβικά χιλιόμετρα. Αὐτή ἡ ἀπέραντη ποσότητα νεροῦ, περιέχει 38 ἑκατομμύρια δισεκατομμυρίων τόννους ἁλάτι, πού ἄν ἁπλωνόταν πάνω στήν ἐπιφάνεια τῶν ἠπείρων θά σχημάτιζε ἕνα στρῶμα ὕψους 190 μέτρων. Ὅλο αὐτό τό ἁλάτι (μαζί μ' ὅλα τ' ἄλλα μεταλλικά ἅλατα πού ὑπάρχουν στό θαλασσινό νερό) προέρχεται ἀπό τό «πλύσιμο» τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς, πού γίνεται ἀπό τά νερά τῆς θάλασσας καί τῶν ὠκεανῶν, ἀπό τά γλυκά νερά τῶν ποταμῶν καί ἀπό τίς καταιγίδες, ἀπό τίς πρῶτες ἐποχές τοῦ πλανήτη μας, δηλαδή πρίν ἀπό 2 ἤ 3 δισεκατομμύρια χρόνια. Εἶναι πιθανώτατο, ὅτι ἀπό τότε μέχρι σήμερα ἡ θάλασσα ἔγινε πολύ πιό ἁλμυρή.

ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΔΕΝ ΠΕΦΤΟΥΝ ΟΤΑΝ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ;

Γιατί οἱ τένοντες τῶν μικρῶν ποδιῶν τους συστέλλονται αὐτόματα, ὅταν κοιμοῦνται. Αὐτό συμβαίνει ἀκόμη καί ὅταν τά πουλιά, σπρωγμένα ἀπό τό βάρος τους, γέρνουν πρός τά ἐμπρός ἤ ὅταν ὁ ἀέρας ταράζη τά κλαδιά. Ἕνα ἀνάλογο μηχανισμό διαθέτει καί τό ἄλογο πού κατορθώνει νά κοιμᾶται ὄρθιο, χάρις στήν αὐτόματη συστολή τῶν τενόντων τῶν ποδιῶν του. Καί πάλι σχετικά μέ τά πουλιά: Οἱ φωλιές τους δέν εἶναι, ὅπως πιστεύεται γενικά, «σπιτάκια», ὅπου βρίσκουν καταφύγιο. Εἶναι μόνο «ἐπωάστριες», γιά νά τοποθετοῦν τά αὐγά τους καί ὕστερα ν' ἀνατρέφουν τά παιδιά τους, δηλαδή, μέρη πρόσκαιρης διαμονῆς. Πολλά πουλιά, μάλιστα, ἀκόμη καί ὅταν ἀνατρέφουν τά μικρά τους, δέ ζοῦν στή φωλιά, ἀλλά πάνω στά κλαδιά τῶν δέντρων καί συχνά, ἀρκετά μακρυά ἀπ' αὐτήν.

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΤΣΟΥΚΝΙΔΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΔΟΥΣΕΣ ΤΣΙΜΠΟΥΝ;

Ἡ φύσι προίκισε τά πλάσματά της μέ τά πιό ποικίλα καί παράξενα ὅπλα. Στή τσουκνίδα ἔδωσε μικρά τριχίδια (μάκρους δυό χιλιοστῶν) σέ σχῆμα ὅμοιο μέ τά φιαλίδια τῶν ἐνέσεων, πού ἔχουν μέσα ἕνα δηλητηριώδη χυμό. Ὅταν τό χέρι μας ἀγγίζη μιά τσουκνίδα, χτυπάει ἀπάνω σ' αὐτά τά τριχίδια μέ τίς μυτερές ἄκρες, πού εἰσχωροῦν στό δέρμα, ἐνῶ ὁ δηλητηριώδης χυμός, χύνεται στή μικρή πληγή καί προκαλεῖ ἕνα «κάψιμο» δυσάρεστο, ἀλλ' ἐντελῶς ἀβλαβές. Ὑπάρχουν, ὅμως καί φυτά τροπικά, πού προκαλοῦν ἕνα πολύ δυνατό πόνο, πού κρατάει γιά βδομάδες.

Καί οἱ μέδουσες, ὅπως καί οἱ «ἀνεμῶνες τῆς θάλασσας», ἔχουν ἀμυντικά ὅπλα, πού προκαλοῦν πάνω στό δέρμα ἕνα ἐνοχλητικό ἐρύθημα καί μαζί ἕνα δυσάρεστο τσούξιμο, ὅμοιο σχεδόν μ' ἐκεῖνο, πού προκαλεῖ ἡ τσουκνίδα. Μά ἐδῶ πρόκειται γιά ὅπλα πιό περίπλοκα καί ἰσχυρά ἀπό τά ὅπλα τῆς τσουκνίδας. Πάνω στό σῶμα αὐτῶν τῶν ζώων τῆς θάλασσας, εἶναι σπαρμένες ἑκατομμύρια πεταλίδες, πού ἡ κάθε μιά τους κλείνει μιά κάψουλα γεμάτη ἀπό δηλητηριῶδες ὑγρό κι' ἕνα νημάτιο ἑλικοειδές, σκεπασμένο ἀπό μικρά ἀγκάθια. Ἄν σᾶς συμβῆ νά ἐγγίξετε μιά μέδουσα ἤ μιά ἀνεμώνα τῆς θάλασσας, μέ τήν πίεσι πού προκαλεῖτε πάνω στίς φουσκάλες, κάνετε τίς κάψουλες αὐτές νά σπάσουν, ὁπότε τό νημάτιο μέ τά ἀγκάθια τινάζεται σάν ἐλατήριο, ἐνῶ οἱ ἄκρες τους χώνονται στό δέρμα, πού δέχεται ἕνα μεγάλο ἀριθμό ἀπό μικρές ἐνέσεις μέ δηλητηριῶδες ὑγρό. Οἱ μέδουσες καί οἱ ἀνεμῶνες τῆς θάλασσας χρησιμοποιοῦν αὐτά τά ὅπλα, ὄχι μόνο γιά νά ἀμύνωνται, ἀλλά καί γιά νά παραλύουν καί νά σκοτώνουν μικρά θαλάσσια ζῶα, συχνά πιό μεγάλα καί πιό δυνατά ἀπ' αὐτές. Ἔτσι συμβαίνει νά δοῦμε μιά εὔθραυστη καί διαφανή μέδουσα νά καταβροχθίζη ἕνα μεγάλο ψάρι ἤ μιά χρωματιστή ἀνεμώνα τῆς θάλασσας, νά τρώη μιά καλοθωρακισμένη καραβίδα.

ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΓΑΜΠΕΣ

Γιὰ νὰ μὴ φαίνωνται οἱ γερασμένες

ΤΩΡΑ τὸ καλοκαῖρι, οἱ γάμπες παίρνουν ἕνα ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ ἰσχυρὸ φῦλο· τόσο, ποὺ κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ ἔχῃ τὴ φιλοδοξία νὰ τὶς παρουσιάση ὄμορφες ἢ τουλάχιστον περιποιημένες. Μά, πρὶν ἀπ' ὅλα, νεανικές! Γάμπες νεανικές, λεπτές, ἐλαστικές, μὲ ἐπιδερμίδα λεία, χαρίζουν μιὰ ξεχωριστὴ χάρι καὶ κομψότητα σ' ὁλόκληρη τὴ σιλουέττα. Θὰ μποροῦσε δηλαδὴ κανεὶς νὰ πῇ, ὅτι κάθε γυναῖκα, ἔχει τὴν ἡλικία, ποὺ ἔχουν οἱ γάμπες της.

Πρὶν ὅμως ἐξετάσουμε τὰ βασικὰ σημεῖα τοῦ προβλήματος, μιὰ ἐνδιαφέρουσα συμβουλή, ποὺ καμμιὰ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ παραβλέψη, εἶναι νὰ διαλέξετε κατάλληλα παπούτσια.

Τὸ καλοκαῖρι, τὰ τακούνια πρέπει νᾶναι πιὸ χαμηλὰ καὶ τὰ παπούτσια πιὸ ἄνετα. Διαλέξτε σανδάλια μὲ φαρδυὰ μαλακὰ λουράκια, μὲ σταθερὸ μέτριο τακοῦνι, πάνω στὸ ὁποῖο τὸ σῶμα ἀκουμπᾶ μὲ ἄνεσι. Διαλέξτε τὰ παπούτσια γιὰ τὴν πόλι σὲ τύπο, ποὺ νὰ ἐπιτρέπη στὸ πόδι νὰ ἀερίζεται καλὰ καὶ διαλέξτε τὰ παπούτσια τῆς ἐξοχῆς μὲ χαμηλὸ συμπαθητικὸ τακοῦνι. Μιὰ γάμπα δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶναι ὄμορφη, οὔτε νὰ κινῆται μὲ εὐλυγισία καὶ ἁρμονία, ἂν στηρίζεται πάνω σὲ μιὰ κακὴ βάσι.

Καὶ τώρα, ἂς περάσουμε στὰ προβλήματα, ποὺ πρέπει νὰ λύσετε πρὶν ἐκθέσετε τὶς γάμπες στὸν ἥλιο.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ ἀφαιρέσετε τὸ τρίχωμά τους.

ΑΝ Η ΚΝΗΜΗ ΕΙΝΑΙ ΕΞΟΓΚΩΜΕΝΗ

Συνήθως, ὀφείλεται στὴν κούρασι, στὴν ὀρθοστασία ἢ στὴν ἀργὴ κυκλοφορία. Μά, πολλὲς φορές, ἡ αἰτία βρίσκεται στὴν κυτταρίτιδα.

Ὁ μοναδικὸς τρόπος γιὰ νὰ βοηθήσετε τὶς γάμπες νὰ γίνουν πιὸ λεπτές, εἶναι τὸ ἐπίμονο μασσάζ.

Ἂν οἱ κνῆμες εἶναι κουρασμένες καὶ φουσκωμένες, ἀγοράστε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο μιὰ ἀποσυμφορητικὴ κρέμα καὶ κάνετε μασσὰζ μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Ἀφοῦ θὰ ἔχετε ἁπλώσει τὴν κρέμα πάνω στὸ πόδι καὶ τὴν κνήμη, ξαπλωθῆτε στὸ πάτωμα καὶ πιάστε τὸ ἀριστερὸ πόδι μὲ τὰ χέρια, φέρνοντας τὸ γόνατο διπλωμένο πάνω στὸ στῆθος. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἀρχίζετε νὰ ἁπλώνετε ἀργά, μὰ μὲ δύναμι, τὴ γάμπα, κάνοντας τὰ χέρια νὰ γλυστροῦν μὲ ἀρκετὴ πίεσι πάνω στὸν ἀστράγαλο καὶ σὲ ὅλη τὴν κνήμη. Ξανακάνετε τὸ ἴδιο μὲ τὸ δεξὶ πόδι. Ὕστερα, καθῆστε στὸ πάτωμα μὲ τὴ γάμπα διπλωμένη καὶ τὸ πόδι καλὰ ἀκουμπισμένο, μὲ τρόπο, ποὺ οἱ μῦς νὰ βρίσκωνται σὲ ἀνάπαυσι καὶ ἀρχίστε νὰ «τσιμπᾶτε» τὸ πίσω μέρος τῆς κνήμης.

Ἕνα πολὺ καλὸ σύστημα γιὰ νὰ καταπολεμήσετε τὴν κούρασι τῶν ἀστραγάλων, εἶναι νὰ τοὺς βρέχετε μ' ἕνα σφουγγάρι, βουτηγμένο σὲ κρύο νερό. Μιὰ ἄλλη ἀποτελεσματικὴ μέθοδος, εἶναι νὰ κοιμᾶσθε καὶ νὰ ξαπλώνετε τὸ μεσημέρι, κρατῶντας τὰ πόδια πάνω σ' ἕνα μαξιλάρι, σὲ τρόπο, ποὺ νὰ βρίσκωνται πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι.

ΜΑΞΙΛΑΡΑΚΙΑ ΚΑΙ ΑΝΟΙΓΜΑΤΑ

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐλαττώματα, ποὺ συνήθως προσβάλλουν τοὺς μηρούς. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, οἱ μηροὶ εἶναι ἐκείνη ἡ περιοχή, ποὺ οἱ μῦς χάνουν εὐκολώτερα τὸν τόνο τους. Ἀποφασίστε, λοιπόν, νὰ ἀφιερώνετε μερικὰ λεπτὰ (τὸ βράδυ ἢ τὸ πρωΐ) στὴ γυμναστική. Ἀνεβαίνετε σκάλες μὲ τὰ πόδια ἢ κάνετε περίπατο σὲ ἀνήφορο. Μιὰ ἀποτελεσματικὴ ἄσκησι, γιὰ νὰ τονώσετε τοὺς μῦς τῶν μηρῶν, εἶναι νὰ ξαπλώσετε ἀνάσκελα, μὲ τὰ χέρια κατὰ μῆκος τοῦ σώματος, καὶ νὰ σηκῶστε ἀργά, εἰσπνέοντας, τὰ πόδια ἑνωμένα, ὥστε νὰ σχηματίζουν μιὰ ὀρθὴ γωνία μὲ τὸ σῶμα. Ἀφῆστε νὰ ξαναπέσουν ἀργά, ἐκπνέοντας. Ἐπαναλαμβάνετε ἕξη φορές.

Τὸ μασσὰζ γιὰ νὰ καταπολεμηθοῦν τὰ «μαξιλαράκια» τοῦ λίπους στοὺς μηρούς, θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ γίνεται ἀπὸ εἰδικό, μὰ μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε καὶ μόνη σας.

Τὰ «ἀνοίγματα» ἀπαιτοῦν κι' αὐτὰ μιὰ ὑπομονετικὴ περιποίησι. Πρέπει νὰ διαλέξετε, πρὶν ἀπ' ὅλα, μιὰ πολὺ καλὴ κρέμα καὶ νὰ τὴν ἁπλώνετε πάνω στὶς περιοχές, ποὺ ἔχουν παρουσιαστῆ τὰ «ἀνοίγματα», βοηθῶντας την νὰ εἰσχωρήση μὲ μιὰ κίνησι κυκλικὴ καὶ κάπως ἐνεργητική. Ὕστερα, κάνετε ἕνα μασσὰζ γρήγορο καὶ ἁπαλὸ μὲ τὶς παλάμες τῶν χεριῶν ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω, ὥσπου νὰ ἀπορροφηθῆ ἐντελῶς ἡ κρέμα, καὶ μιὰ ἰσχυρὴ ἐντριβὴ μὲ στυπτικὴ λοσιόν.

ΑΝ Η ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΕΙΝΑΙ ΣΚΛΗΡΗ

Ἡ λύσι σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα εἶναι εὔκολη καὶ ἀποτελεσματική, ἀλλὰ μὲ μικρὴ διάρκεια. Φτάνει νὰ κάνετε κάθε μέρα μιὰ ἐπάλειψι στὶς γάμπες μὲ ἀμυγδαλόλαδο, μέχρι νὰ ἀπορροφηθῆ. Ὕστερα σαπουνίζετε καλὰ ἕνα τρίχινο γάντι καὶ κάνετε μιὰ κυκλικὴ ἐντριβὴ σὲ ὅλα τὰ σημεῖα, ποὺ ἡ ἐπιδερμίδα παρουσιάζεται σκληρὴ καὶ μὲ μικρὲς προεξοχές, ὅπως τὸ δέρμα τῆς χήνας. Τὸ λάδι μαλακώνει τὸ δέρμα καὶ ἡ ἐντριβὴ τὸ κάνει λεῖο.

ΟΜΟΡΦΑ ΠΟΔΙΑ

Μὰ καὶ τὸ πόδι, ἀπὸ τὸν ἀστράγαλο μέχρι τὰ δάχτυλα, ἀπαιτεῖ εἰδικὲς κοῦρες τώρα τὸ καλοκαῖρι, ποὺ ἔρχεται κι' αὐτὸ σὲ πρῶτο πλάνο μὲ τὰ πολὺ ἀνοιχτὰ παπούτσια, ἢ ἀκόμα καὶ γυμνὸ στὴν ἀκρογιαλιά.

Ὁ πρῶτος κανόνας γιὰ τὴν ὑγιεινὴ καὶ τὴν αἰσθητικὴ τῶν ποδιῶν, εἶναι νὰ μὴ φορᾶτε ποτὲ στενὰ παπούτσια.

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟ ΝΕΡΟ

Κάθε βράδυ, πρὶν νὰ ξαπλώσετε, κάνετε ἕνα ποδόλουτρο μὲ ζεστὸ νερό, ὅπου θὰ ἔχετε διαλύσει ἁλάτι ἢ ἄμυλο. Ὕστερα, κάνετε ἕνα μασσὰζ μὲ λιπαρὴ θρεπτικὴ κρέμα, ἀπὸ τὰ δάκτυλα πρὸς τὸν ἀστράγαλο καὶ κάθε δυὸ ἢ τρεῖς μέρες, τρίβετε τὸ πόδι μὲ μισὸ λεμόνι κομμένο. Ὕστερα ἀπὸ τὸ μπάνιο καὶ τὸ μασσάζ, μὴν παραλείπετε νὰ πουδράρετε τὸ πόδι μὲ τάλκ. Οἱ κάλτσες πρέπει νὰ εἶναι πάντα δροσερὲς καὶ νὰ πλένωνται κάθε μέρα.

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ

Καὶ τὰ πόδια χρειάζονται τὴν εἰδικὴ γυμναστική τους. Γιὰ μερικὰ λεπτά, κάθε μέρα, κάνετε μὲ τὸν ἀστράγαλο κάθε εἴδους κινήσεις· κυκλικές, πρὸς τὰ πάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐκτελεῖτε διάφορες ἀσκήσεις μὲ τὰ δάκτυλα, πιάνοντας ἕνα ἀντικείμενο ἢ συγκρατῶντας ἕνα μολύβι, ἀκριβῶς ὅπως γίνεται μὲ τὰ χέρια.

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΤΕΛΕΙΕΣ

Τὸ παραμορφωμένο χοντρὸ δάκτυλο: Ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰ ἔντονη παραμόρφωσι, πρέπει νὰ φορέσετε εἰδικὴ ὀρθοπεδικὴ συσκευή, ἀνάμεσα στὸ χοντρὸ δάκτυλο καὶ τὸ δείκτη, ποὺ θὰ τὸ ἀναγκάση νὰ πάρη τὴν κανονική του θέσι, διορθώνοντας μὲ τὸν καιρὸ αὐτὸ τὸ τόσο ἀντιαισθητικὸ ἐλάττωμα, ποὺ ὄχι μόνο παραμορφώνει τὸ πόδι, ἀλλὰ κάνει τὸ περπάτημα νὰ χάνη τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ δίνη μιὰ ἐντύπωσι κουρασμένη. Ἂν ἡ παραμόρφωσι βρίσκεται στὴν ἀρχή της, μπορεῖτε νὰ βάζετε ἀνάμεσα στὸ χοντρὸ δάκτυλο καὶ τὸ δείκτη λίγο μπαμπάκι.

Τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ μιὰ μορφὴ κληρονομική, ἀπὸ τὴ χρησιμοποίησι στενῶν καὶ πολὺ μυτερῶν παπουτσιῶν, ἢ ἀπὸ τὰ πολὺ ψηλὰ τακούνια. Φορᾶτε παπούτσια μὲ λογικὸ τακοῦνι καὶ μὲ μύτες στρογγυλεμένες.

Οἱ κάλοι: Ἀποφεύγετε καὶ πάλι τὰ στενὰ παπούτσια, κάνετε συχνὰ ζεστὰ ποδόλουτρα καί, ἂν οἱ κάλοι ἐπιμένουν, πηγαίνετε σ' ἕνα εἰδικὸ γιὰ τὴ σχετικὴ θεραπεία.

Μελανιασμένα πόδια: Πρόκειται γιὰ σύμπτωμα κακῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ ἐνδοκρινικῆς ἀνωμαλίας. Κάνετε σκωτσέζικα ντοὺς (ζεστὰ καὶ κρύα ἀλληλοδιαδόχως) καὶ μαλακτικὰ μασσάζ.

Πόδια παγωμένα: Κάνετε μασσάζ, ποδόλουτρα καὶ προσφέρετε στὸν ὀργανισμό σας πολλὲς βιταμίνες.

Πόδια ποὺ ἱδρώνουν: Χρησιμοποιῆτε ἀντιϊδρωτικὰ καὶ ἀποσμητικά. Κάνετε ἐντριβὲς μὲ οἰνόπνευμα. Ὕστερα στεγνώνετε καλὰ τὰ πόδια καὶ τὰ πουδράρετε μὲ τάλκ.

Ὅταν θὰ κατορθώσετε νὰ ἔχετε πόδια ὄμορφα καὶ ὑγιῆ, θὰ καταλάβετε πὼς ἀκόμα καὶ ὁ χαρακτήρας σας ἔχει γίνει καλύτερος, γιατὶ ὁ πόνος τῶν ποδιῶν χτυπάει στὸ κεφάλι καὶ μᾶς κάνει νευρικούς.

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΜΟΝΕΣ ΣΑΣ ΠΕΝΤΙΚΙΟΥΡ

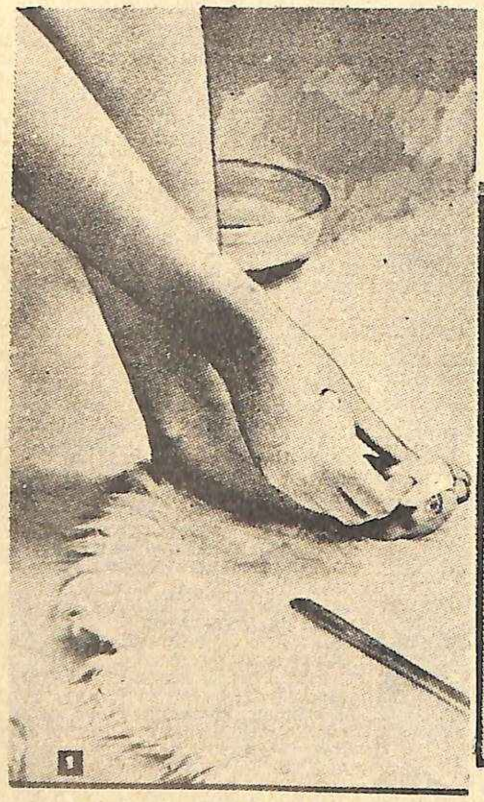

1) Τὰ νύχια τῶν ποδιῶν μεγαλώνουν ἀργότερα ἀπὸ τὰ νύχια τῶν χεριῶν. Εἶναι ἀρκετὸ ν' ἀσχοληθῆτε μ' αὐτὰ κάθε δεκαπέντε μέρες. Μ' ἕνα μπαμπάκι βουτηγμένο σὲ ἀσετὸν ἀφαιρεῖτε ἐντελῶς τὸ παληὸ σμάλτο ἀπὸ τὸ νύχι.

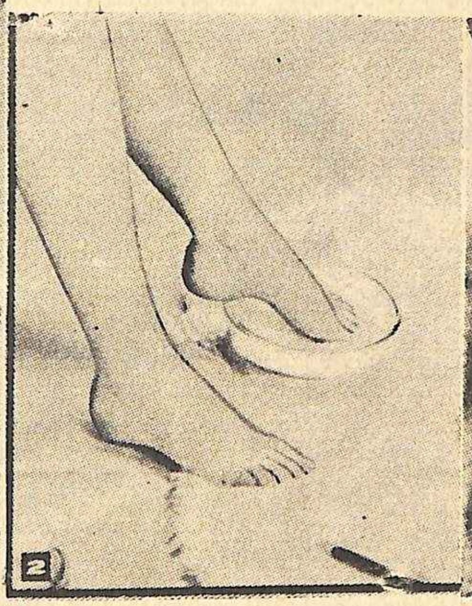

2) Γιὰ νὰ μαλακώσετε τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τὰ νύχια βυθίζετε τὰ πόδια σὲ μιὰ λεκανίτσα μὲ ζεστὴ σαπουνάδα, ποὺ θὰ ἔχετε προσθέσει γλυκερίνη, καὶ τὰ ἀφίνετε τουλάχιστον γιὰ πέντε λεπτά. Ὕστερα, τὰ στεγνώνετε πολὺ καλά.

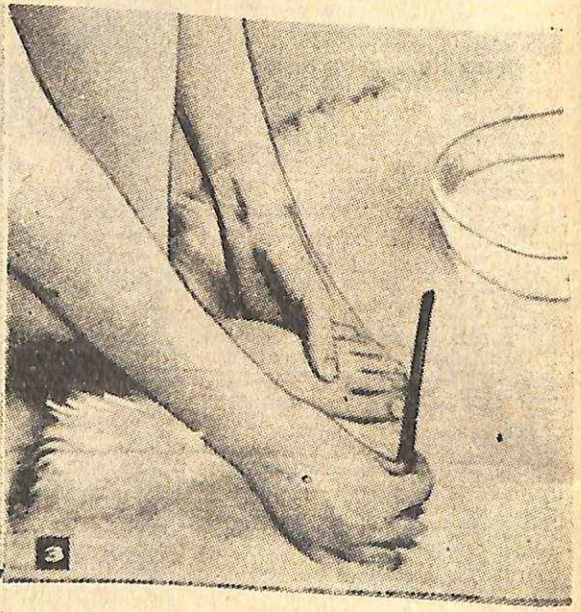

3) Λιμάρετε τὰ νύχια σὲ σχῆμα στρογγυλὸ καὶ κοντό, ποὺ νὰ μὴν περνάη τὴ φάλαγγα. Προσέχετε νὰ μὴν «κρεατώνουν» οἱ ἄκρες, ἀποφεύγοντας, ἔτσι, ἕνα μικρὸ ἀτύχημα ἀρκετὰ ὀδυνηρό.

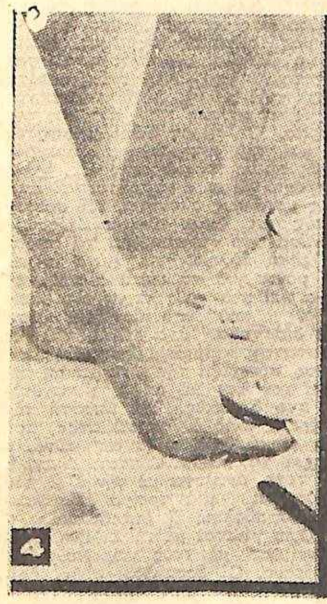

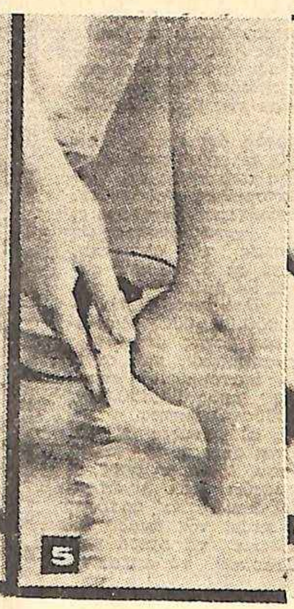

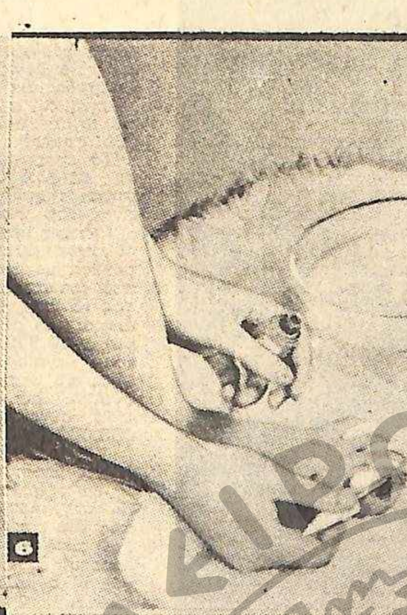

4) Ἂν δὲ θέλετε νὰ κόψετε τὶς πετσοῦλες, τὶς σπρώχνετε πρὸς τὰ μέσα χρησιμοποιῶντας βαζελίνη γιὰ νὰ τὶς μαλακώσετε.

5) Περνᾶτε ἐνεργητικὰ τὴν ἐλαφρόπετρα, ἐλαφρὰ βρεγμένη, ἀπὸ τὰ σκληρὰ σημεῖα τοῦ ποδιοῦ. Ἂν ἔχετε πραγματικοὺς κάλους, εἶναι προτιμώτερο νὰ σᾶς τοὺς ἀφαιρέση ἕνας εἰδικός.

6) Πρὶν νὰ ἁπλώσετε τὸ σμάλτο, χωρίστε τὰ δάκτυλα μὲ μπαμπάκι, ὕστερα περάστε τὸ πρῶτο στρῶμα τοῦ σμάλτου καὶ ἀφῖστε το νὰ στεγνώση.

7) Ὅταν τὸ σμάλτο θὰ ξεραθῆ, κάνετε ἕνα μασὰζ στὸ πόδι μὲ λιπαρὴ ἀπορροφητικὴ κρέμα, ἀπὸ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων μέχρι τὸν ἀστράγαλο.

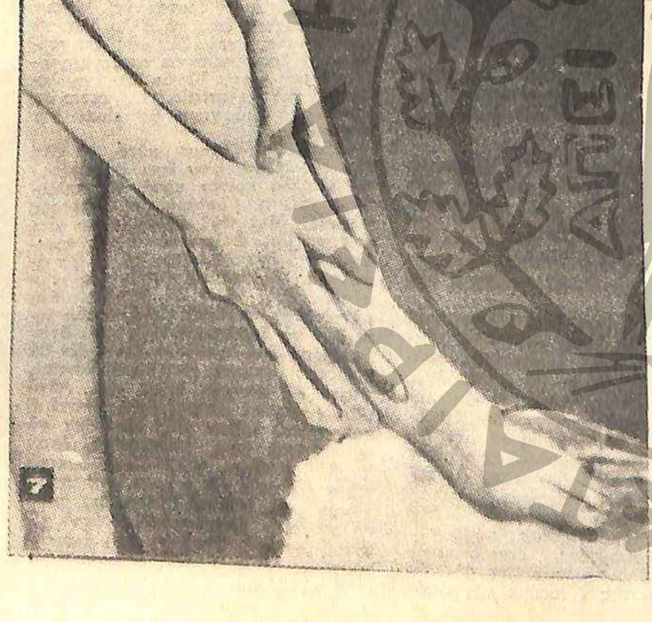

Η «ΚΡΕΜΑ τῶν ὀχτὼ ὡρῶν»

Καὶ ἡ «βόμβα» μὲ ἰώδιο γιὰ τὰ μικρὰ τραύματα

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ. Ἐκδρομές, μπάνια... Κάθε Κυριακή, οἱ πόλεις ἀδειάζουν καὶ μαζεύεται ὁ κόσμος στὶς ἐξοχὲς καὶ στὶς ἀκροθαλασσιές.

Οἱ γυναῖκες ἔχουν ἑτοιμάσει κιόλας ἀπὸ καιρὸ τὰ καινούργια ντεκολτὲ πουκάμισα, τὰ ἐλαστικὰ παντελόνια μὲ τὰ χρώματα τῆς μόδας, τὰ ὡραῖα φουλάρια γιὰ τὴν προφύλαξι τῶν μαλλιῶν τους ἀπ' τὸν ἄνεμο καὶ τὴ σκόνη. Ἴσως ὅμως δὲν ἔχουν ἀκόμη σκεφθῆ τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα: τὸ δέρμα τοῦ προσώπου τους.

Κι' ὡστόσο, αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο πράγμα, ποὺ προσέχει ἐκεῖνος, ποὺ τὶς πλησιάζει. Κι' εἶναι ἀκόμα ὑποκείμενο σὲ πολλοὺς καὶ διάφορους κινδύνους, ἰδίως αὐτὴ τὴν ἐποχή.

Γιὰ τὴν ἀποτελεσματική, λοιπόν, προφύλαξί του — ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀποκατάστασί του, ἂν ἔχη ἤδη πάθει ζημιές, ἀπὸ ἀμέλεια καὶ ἀπροσεξία — κυκλοφορεῖ τώρα ἕνα καινούργιο καλλυντικό, ποὺ λέγεται «κρέμα τῶν ὀχτῶ ὡρῶν».

Ὅπως τὸ λέει τ' ὄνομά του, μέσα σὲ ὀχτὼ ὧρες μόνο, θεραπεύει κάθε δυσάρεστο ἀποτέλεσμα τῶν ἀτμοσφαιρικῶν συνθηκῶν. Ἂν χρησιμοποιηθῆ προληπτικά, δὲν ἀφίνει τὸ δέρμα νὰ ὑποστῆ τὶς συνέπειες ἀπ' τὶς μεταβολὲς θερμοκρασίας κι' ἀπ' τὴ μακρειὰ παραμονὴ στὸ ὕπαιθρο.

Εἶναι, βέβαια, μεθυστικὸ νὰ σὲ χτυπάη ὁ ἀέρας στὸ πρόσωπο, καθὼς τρέχεις γρήγορα μ' ἕνα ἀνοιχτὸ αὐτοκινητάκι ἢ μὲ μιὰ μοτοσυκλέτα... Ναί, ἀλλά, ἂν κυτταχτῆς στὸν καθρέφτη, ὅταν γυρίσης στὸ σπίτι, θὰ δῆς τὸ δέρμα σου στεγνὸ καὶ τεντωμένο, τὰ χείλη σου σκασμένα, καὶ μερικὲς μικρὲς ρυτίδες, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν πρίν.

Λοιπόν, ἡ «κρέμα τῶν ὀχτὼ ὡρῶν» προλαμβάνει αὐτὲς τὶς δυσάρεστεὸ συνέπειες. Δὲν τελειώνει ὅμως ἐκεῖ ἡ ἐνέργειά της. Εἶναι ἀληθινὰ ἀπαραίτητη γιὰ τὶς ξανθὲς μὲ τὸ γαλακτόχρωμο δέρμα καὶ γιὰ τὶς κοκκινομάλλες, ποὺ ἔχουν τάσι πρὸς τὶς φακίδες. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ἡ ἔκθεσι στὸν ἥλιο, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, κοκκινίζει καὶ «καίει» τὸ πρόσωπο. Ἀκόμα καὶ τὰ καλύτερα «ἀντιηλιακὰ» προϊόντα, δὲν κατορθώνουν νὰ προστατέψουν ἀποτελεσματικὰ τὰ πολὺ εὐαίσθητα δέρματα. Ἀλλὰ ἡ «κρέμα τῶν ὀχτὼ ὡρῶν» εἶναι ὅ,τι χρειάζεται... γιὰ νὰ μὴ γίνετε σὰ βρασμένη γαρίδα!

Μὰ κι' ἂν δὲν εἴχατε τὴν πρόνοια νὰ τὴ μεταχειρισθῆτε προληπτικά, ἂν βγήκατε στὸν ἥλιο μὲ τὸ πρόσωπο ἀπροστάτευτο, βάζετε τὴν κρέμα αὐτὴ τὸ βράδυ, πρὶν πλαγιάσετε, καὶ τὸ ἄλλο πρωΐ διαπιστώνετε, ὅτι οἱ συνέπειες τῆς ἀπρονοησίας σας ἔχουν περιορισθῆ στὸ ἐλάχιστο — ἂν δὲν ἔχουν λείψει τελείως.

Τέλος, ἀνακατεμένη μ' ἕνα κατάλληλο θρεπτικὸ προϊόν, ἡ «κρέμα τῶν ὀχτὼ ὡρῶν» εἶναι ἀληθινὴ σωτηρία γιὰ τὰ πολὺ στεγνὰ δέρματα.

Ὁ ἴδιος ἰταλικὸς οἶκος, ποὺ ἔχει λανσάρει αὐτὴ τὴν κρέμα, παρουσίασε κι' ἕνα ἄλλο, πολὺ χρήσιμο νεωτερισμό, γιὰ τὶς μαμάδες, ποὺ πηγαίνουν στὴν ἐξοχὴ μὲ τὰ μικρὰ παιδιά τους. Πρόκειται γιὰ ἕνα «σπρέϋ» (ἀεροζόλ), ποὺ περιέχει μιὰ διάλυσι ἰωδίου. Ἂν λοιπὸν τὸ παιδάκι τραυματισθῆ ἐλαφρά, στὰ παιχνίδια του, ἡ μητέρα ψεκάζει ἐπὶ 2 δευτερόλεπτα τὴ μικρὴ πληγὴ μὲ τὸ περιεχόμενο τῆς «βόμβας», ποὺ σχηματίζει πάνω στὸ δέρμα ἕνα ἀόρατο ἀντισηπτικὸ καὶ προστατευτικὸ στρῶμα. Τὸ παιδάκι διασκεδάζει ἔτσι καὶ δὲ φέρνει καμμιὰ ἀντίρρησι — ὅπως κάνει συνήθως προκειμένου γιὰ τὸ μπαμπάκι μὲ τὸ οἰνόπνευμα ἢ τὸ ὀξυζενέ.

Φυσικά, τὸ προϊὸν αὐτὸ εἶναι κατάλληλο καὶ γιὰ τοὺς ἐνηλίκους. Δὲν τσούζει καθόλου, οὔτε λεκιάζει. Ἀντικαθιστᾶ δὲ μιὰ χαρὰ τὰ φορητὰ «φαρμακεῖα» τῶν παραθεριστῶν.

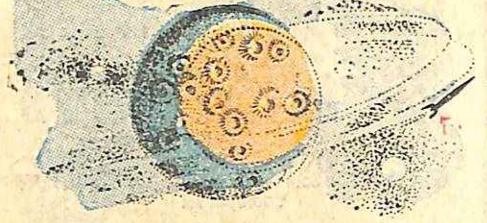

γνωριμία μὲ τὸ ΣΥΜΠΑΝ

Η ΓΗ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

ΑΠΟ αἰῶνες οἱ ἄνθρωποι ὀνειρεύονταν νὰ κατακτήσουν τὸν ἀέρα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πετάξουν πάνω ἀπὸ βουνὰ καὶ θάλασσες. Τὰ παλιὰ κινεζικὰ χρονικὰ μιλᾶνε γιὰ τὸ ὄνειρο αὐτὸ καὶ ὁ μῦθος τοῦ Ἰκάρου δὲν ἐκφράζει τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸν γιγάντιο αὐτὸ πόθο. Ὁ Ἡρόδοτος κι' ὁ Λουκιανὸς μιλᾶνε γιὰ τὸ ἴδιο ὄνειρο. Αὐτὸ τὸ παμπάλαιο ὄνειρο πραγματοποιήθηκε στὶς ἡμέρες μας. Χιλιάδες ἀεροπλάνα αὐλακώνουν σήμερα τοὺς αἰθέρες πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν μᾶς ἀρκεῖ. Ἡ Γῆ μᾶς φαίνεται σὰν μιὰ στενόχωρη φυλακὴ κι' ἐκεῖνο ποὺ θέλομε εἶναι νὰ δραπετεύσωμε ἀπ' αὐτήν, γιὰ νὰ ἐξερευνήσωμε τὸ διαπλανητικὸ χῶρο καὶ νὰ ὁρμήσωμε κατόπιν γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ διαστήματος. Τὰ 400.000 περίπου χιλιόμετρα ποὺ μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὴ Σελήνη μᾶς φαίνονται ἕνας ἁπλὸς περίπατος καὶ τὰ 40 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα ποὺ θὰ χρειαστοῦν γιὰ νὰ πᾶμε στὴν Ἀφροδίτη ἢ τὰ 55 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα γιὰ νὰ πᾶμε στὸν Ἄρη δὲν μᾶς ἐνοχλοῦν περισσότερο. Δὲν μᾶς τρομάζουν ἀκόμη οὔτε τὰ 550 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, ποὺ πρέπει νὰ διατρέξωμε γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ Δία ἢ τὸ 1 καὶ πλέον δισεκατομμύριο χιλιόμετρα ποὺ μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸν Κρόνο ἢ τὰ 2½ περίπου δισεκατομμύρια χιλιόμετρα ποὺ θὰ χρειαστῆ νὰ διατρέξωμε γιὰ νὰ φτάσουμε στὸν Οὐρανό. Μέσα στὴ σκέψι μας δὲν ἀποκλείουμε ἐπίσης τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Πλούτωνα, μ' ὅλο ποὺ οἱ ἀποστάσεις ποὺ βρίσκονται ἀπὸ μᾶς ξεπερνοῦν τὰ 4 δισεκατομμύρια χιλιόμετρα.

Κι' ἔπειτα; Ἡ ἀχαλίνωτη φαντασία μας ἀφήνει τὰ χιλιόμετρα ποὺ δὲν μᾶς χρησιμεύουν σὲ τίποτα πιὰ καὶ ἀγκαλιάζει τὰ ἔτη φωτός. Γιὰ νὰ φθάσωμε στὸ πιὸ κοντινὸ ἄστρο σὲ μᾶς θὰ πρέπει νὰ διατρέξουμε 4.2 ἔτη φωτός. Καὶ γιὰ νὰ φτάσωμε στὸν νεφελοειδῆ τῆς Ἀνδρομέδας, ποὺ εἶναι ὁ πιὸ κοντινὸς στὸ Γαλαξία μας, θὰ μᾶς χρειαστοῦν 1.500.000 ἔτη φωτός. Πέραν ἀπ' αὐτὸν βρίσκονται κι' ἄλλοι νεφελοειδεῖς, ποὺ οἱ ἀποστάσεις τους μετριοῦνται σὲ δισεκατομμύρια ἔτη φωτός.

Στὴν ἐποχή μας ἔχομε ἐξοικειωθῆ τόσο πολὺ μὲ τοὺς μεγάλους ἀριθμούς, ποὺ τοὺς δεχόμαστε ἀσυζητητί, σὰν κάτι τὸ αὐτονόητο, χωρὶς νὰ προσπαθοῦμε ν' ἀντιληφθοῦμε τί ἀντιπροσωπεύουν. Κι' ὅμως, εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι θὰ νοιώθαμε ἴσως τὸ μυαλό μας νὰ σαλεύη μέσα στὸ κεφάλι μας, ἂν θέλαμε νὰ τὸ ἐξακριβώσωμε.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ἔτη φωτός, ποὺ ἐμφανίζονται τόσο συχνὰ στὴ σύγχρονη ἀστρονομικὴ γλῶσσα. Ὅλοι ξέραμε ὅτι μὲ τὸν ὅρο ἔτος φωτὸς ἐννοοῦμε τὴν ἀπόστασι ποὺ διασχίζει τὸ φῶς μέσα σ' ἕνα ἔτος, τρέχοντας μὲ ταχύτητα 300.000 στὸ δευτερόλεπτο. Οἱ ἀστρονόμοι τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὶς μεγάλες ἀποστάσεις, καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀποφεύγουν τοὺς ἀριθμοὺς μὲ πάμπολλα ψηφία, ποὺ θὰ τοὺς δυσκόλευαν στοὺς ὑπολογισμούς τους.

Ἀλλὰ ποιά εἶναι ἡ ἀπόστασι, ποὺ ἀντιπροσωπεύει ἕνα ἔτος φωτός;

Τρέχοντας μὲ τὴν ταχύτητα τῶν 300.000 χιλιομέτρων στὸ 1'', τὸ φῶς διασχίζει σὲ μιὰ μόνον ὥρα πάνω ἀπὸ 1 δισεκατομμύριο χιλιόμετρα, σὲ μιὰ ἡμέρα περὶ τὰ 26 δισεκατομμύρια χιλιόμετρα καὶ σ' ἕνα χρόνο 9½ περίπου τρισεκατομμύρια χιλιόμετρα. Ἀλλὰ καὶ πάλι αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς μᾶς εἶναι δυσκολονόητος. Θὰ τὸν ἀντιληφθοῦμε καλύτερα, ἂν σκεφθοῦμε ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὸ γῦρο τῆς Γῆς 236.520.000 φορές!

Τὸ ἔτος φωτὸς ἀντιστοιχεῖ ἐπίσης σὲ 63.310 φορὲς τὴ μέση ἀπόστασι τῆς Γῆς ἀπὸ τὸν ἥλιο, ποὺ εἶναι 150 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

Γιὰ τὶς μεγαλύτερες ἀποστάσεις, οἱ ἀστρονόμοι χρησιμοποιοῦν ὡς μονάδα μετρήσεως τὸ «παρσέκ», ποὺ ἀντιστοιχεῖ σὲ 3.258 ἔτη φωτὸς (3 ἔτη καὶ 94 ἡμέρες) καὶ ποὺ ἐκφράζεται σὲ χιλιόμετρα μὲ τὸν ἀριθμὸ 30.830.000.000.000. Μιὰ ἀκόμη μεγαλύτερη μονὰς μετρήσεως εἶναι τὸ «μεγαπαρσέκ», ποὺ ἀντιστοιχεῖ σὲ 1 ἑκατομμύριο «παρσέκ», συνεπῶς πρὸς 30.830.000.000.000.000.000 χιλιόμετρα.

Αὐτὲς εἶναι οἱ μονάδες μὲ τὶς ὁποῖες μετριέται σήμερα τὸ γνωστὸ σ' ἐμᾶς σύμπαν. Μέσα σ' αὐτό, ἡ Γῆ ἀντιπροσωπεύει κάτι λιγώτερο ἀπὸ ἕνα σπυρὶ ἄμμου. Κι' ὡστόσο, ἀπ' αὐτὸ τὸ σπυρὶ τῆς ἄμμου θέλομε ν' ἁπλώσωμε τὰ φτερά μας γιὰ ν' ἀγκαλιάσωμε τὸ ἀπέραντο σύμπαν!

Ὄνειρο ἢ οὐτοπία; Οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο. Γιὰ τὴν ἐπιστήμη, δὲν ὑπάρχουν μεγάλα προβλήματα. Ὑπάρχουν μόνο μικρά, ποὺ ἀποτελοῦν μιὰ συνεχῆ ἅλυσο. Ὅταν λυθοῦν αὐτὰ τὰ προβλήματα, λύονται αὐτομάτως καὶ τὰ μεγάλα.

Καὶ αὐτὸ κάνουν σήμερα οἱ ἐπιστήμονες. Ἀγωνίζονται νὰ λύσουν τὸ ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο ὅλα τὰ προβλήματα, ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ δραπετεύσωμε ἀπὸ τὴ γήϊνη φυλακή μας. Ὅταν θὰ ἔχη λυθῆ καὶ τὸ τελευταῖο, τὸ πέταγμα μέσα στὸ διάστημα θὰ εἶναι ἕνα παιχνιδάκι.

Πάνω στὸ ζήτημα αὐτό, μ' ὅλη τὴν ἐξοικείωσι ποὺ ἔχει ἀποκτήσει τὸ μεγάλο κοινὸν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἐπικρατοῦν διάφορες πλάνες. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι ὅτι ἕνα ταξίδι, ἀκόμη καὶ στὸν περιωρισμένο διαπλανητικὸ χῶρο, θὰ ἀπαιτήση τεράστιες ποσότητες καυσίμου ὕλης. Ἀλλ' οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὰ διαπλανητικὰ ταξίδια μᾶς λένε ὅτι τὸ διαστημόπλοιό μας, ὅταν ξεπεράση ἕνα ὡρισμένο ὅριο, δὲν θὰ χρειαστῆ καμμιὰ κινητήριο δύναμι, γιατὶ θὰ κινῆται μόνο του. Αὐτὸ μᾶς φαίνεται ἀκατανόητο, γιατὶ ἡ καθημερινὴ πεῖρα μᾶς λέει ὅτι τὸ αὐτοκίνητό μας, σταματάει, ὅταν σωθῆ ἡ βενζίνη. Ἀλλ' εἶναι ἀρκετὸ νὰ σηκώσωμε τὰ μάτια μας πρὸς τὸν οὐρανό, γιὰ νὰ ἰδοῦμε ὅτι αὐτὸ τὸ πελώριο διαστημόπλοιο ποὺ εἶναι ἡ Σελήνη, κινεῖται ἀπὸ δισεκατομμύρια χρόνια χωρὶς καμμιὰ προωθητικὴ δύναμι.

Μιὰ ἄλλη πλάνη, περισσότερο σοβαρή, εἶναι ἡ ἀντίληψι ὅτι ἕνας πύραυλος ἢ ἕνα διαστημόπλοιο μποροῦν νὰ ἐκσφενδονιστοῦν μέσα στὸ διάστημα, μὲ τρόπο ὥστε νὰ «ξεφύγουν» ἀπὸ τὴν ἕλξι τῆς Γῆς. Ἀλλὰ δὲν θὰ ξεφύγουν, ὅπως μιὰ μπάλλα τοῦ ποδοσφαίρου ποὺ ἐκτινάσσεται μέσα σ' ἕνα ἀθλητικὸ γήπεδο δὲν ξεφεύγει ἀπὸ τὴν ἕλξι τοῦ Ἡλίου ἢ τοῦ Σειρίου. Ὅλα τὰ σώματα ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ διάστημα ἕλκονται ἀμοιβαῖα ἀνάλογα μὲ τὴ μᾶζα τους καὶ ἀντιστρόφως ἀνάλογα μὲ τὴν ἀπόστασι ποὺ τὰ χωρίζει. Ὅταν βρίσκωνται πολὺ μακρυὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τ' ἄλλο, ἡ μεταξύ των ἕλξις δὲν ἐκμηδενίζεται, ἀλλ' εἶναι τόσο ἀσήμαντη, ποὺ ἐπισκιάζεται ἀπὸ ἄλλες πιὸ ἰσχυρές. Ἡ ἕλξις ποὺ ἀσκεῖ ἡ Γῆ στὴ Σελήνη, λόγω τῆς μικρῆς ἀποστάσεώς της ἀπὸ μᾶς, παίζει ἀποφασιστικὸ ρόλο καὶ ἀναγκάζει τὸ δορυφόρο μας νὰ γυρίζη φρόνιμα γύρω μας. Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅμως, ὅτι ἡ Σελήνη δὲν ὑφίσταται τὴν ἕλξι τοῦ Ἡλίου. Ἀλλ' ἡ ἕλξις αὐτὴ εἶναι πολὺ μικρή, λόγω τῆς μεγάλης ἀποστάσεως τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας. Ὁ Ἥλιος ἕλκει ἐπίσης τὴ Γῆ καὶ τὴν ἀναγκάζει νὰ διαγράφη ὡρισμένη τροχιὰ γύρω του. Ἀλλ' ἡ τροχιὰ αὐτὴ διαταράσσεται ἀπὸ τοὺς μεγάλους πλανῆτες τοῦ συστήματός μας, ὅπως εἶναι ὁ Ζεύς.

Μέσα στὸ σύμπαν ὅλα τὰ σώματα εἶναι ἀλληλέγγυα. Αὐτὸ ἰσχύει ὄχι μόνον γιὰ τὰ οὐράνια σώματα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς τεχνητοὺς δορυφόρους ποὺ ἐκσφενδονίζομε μέσα στὸ διάστημα. Ἕνα σῶμα, ποὺ δὲν ὑφίσταται καμμιὰ ἐξωτερικὴ ἐπίδρασι, συνεχίζει τὴν εὐθύγραμμη πορεία του καὶ μὲ σταθερὴ ταχύτητα στὸ διηνεκές. Ἂν ὑποστῆ τὴν ἐπίδρασι ἑνὸς ἄλλου σώματος, ποὺ ἔχει μεγαλύτερη μᾶζα ἀπ' αὐτό, ἡ τροχιά του καμπυλώνεται. Διαγράφει τότε, ἀνάλογα μὲ τὴν ἕλξι ποὺ ὑφίσταται, μιὰ τροχιὰ ἐλλειψοειδῆ, παραβολικὴ ἢ ὑπερβολική.

Ὅ,τι γίνεται μὲ τὴ Σελήνη, συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς τεχνητοὺς δορυφόρους. Οἱ δορυφόροι αὐτοὶ ὑφίστανται τὴν ἕλξι τῆς Γῆς κατὰ πρῶτον λόγον, τῆς Σελήνης κατὰ δεύτερο καὶ κατὰ τρίτον λόγον τοῦ Ἡλίου καὶ τῶν πλανητῶν τοῦ συστήματός μας. Τὰ πράγματα περιπλέκονται ἀκόμη περισσότερο, γιατὶ ἡ Γῆ μας δὲν εἶναι σφαιρικὴ (συνεπῶς ἡ ἕλξις ποὺ ἀσκεῖ εἶναι ἀλλοῦ μεγαλύτερη κι' ἀλλοῦ μικρότερη) καὶ γιατὶ ἔχει μιὰ ἀτμόσφαιρα, ποὺ ἐκτείνεται σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειά της.

Ἂν ἡ Γῆ ἦταν σφαιρική, ὁμογενὴς στὴ σύστασί της καὶ χωρὶς ἀτμόσφαιρα, οἱ τροχιὲς τῶν τεχνητῶν δορυφόρων θὰ ἦσαν πάντα ἐλλείψεις, ποὺ τὸ κέντρον τοῦ πλανήτου μας θὰ ἀποτελοῦσε τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς ἑστίες τους. Οἱ ἐλλείψεις αὐτὲς θὰ διατηροῦσαν ἕναν σταθερὸ προσανατολισμὸ μέσα στὸ διάστημα καὶ γιὰ ἕναν γήϊνο παρατηρητὴ θὰ φαίνονταν ὅτι κινοῦνται μόνο καὶ μόνο λόγω τῆς περιστροφῆς τῆς Γῆς γύρω στὸν ἄξονά της. Ἀλλ' ἡ Γῆ εἶναι πεπλατυσμένη στοὺς πόλους. Καὶ ἐπὶ πλέον περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸ στρῶμα ἀτμοσφαίρας. Οἱ δυὸ αὐτοὶ παράγοντες τροποποιοῦν τὶς τροχιὲς τῶν δορυφόρων, ποὺ χάνουν πιὰ τὸ σταθερὸ προσανατολισμό τους μέσα στὸ διάστημα. Ἕνα ἀκόμη πρόβλημα ποὺ παρουσιάζουν τὰ διπλανητικὰ ταξίδια εἶναι ἡ ἐξουδετέρωσις τῆς ἑλκτικῆς δυνάμεως τῆς Γῆς. Ἀλλὰ καὶ τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἔχει λυθῆ, ὅπως θὰ ἰδοῦμε στὰ ἑπόμενα ἄρθρα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ ἀντι-ἕλξις.

Ὁ μεγάλος νεφελοειδὴς τῆς Ἀνδρομέδας, ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι 1.500.000 φωτὸς ἀπὸ τὴ Γῆ. Περικλείει δισεκατομμύρια ἡλίων, ποὺ εἶναι πολὺ μεγαλύτεροι καὶ λαμπρότεροι ἀπὸ τὸν δικό μας.

Ἴλιγγος

Διεύθυνσις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ : Ἔλλη.
ΒΟΥΛΑ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ : Καίτη.
ΙΛΙΑ ΛΙΒΥΚΟΥ : Κα Ὄλγα.
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΕΛΜΗ : Ἄννα.

ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ : Νῖκος.
ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΒΟΥΡΝΑΣ : Γιῶργος.
ΦΑΙΔΩΝ ΓΕΩΡΓΙΤΣΗΣ : Κώστας.
ΑΛΕΚΟΣ ΤΖΑΝΝΕΤΑΚΟΣ : Φώτης.

*Μιὰ μεγάλη δραματικὴ δημιουργία τῆς **ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ**. Σενάριο—Σκηνοθεσία: **ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ***

12ΟΝ. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Καίτη Καπράλου ἐπισκέπτεται τὴ διευθύντρια τῶν φυλακῶν Ἀβέρωφ καὶ ζητάει νὰ δῆ τὴν κόρη της Ἔλλη, ποὺ κρατεῖται ἐκεῖ. Ἡ Ἔλλη ἀρνεῖται καὶ ἡ Καίτη φεύγει ἀφοῦ παραδίδει στὴ διευθύντρια τὸ «Ἡμερολόγιο» τῆς κόρης της, γιὰ νὰ τῆς τὸ δώση.

Ἡ διευθύντρια, μένοντας μόνη, ἀνοίγει τὸ «Ἡμερολόγιο» τῆς κρατουμένης, καὶ διαβάζει στὴν πρώτη σελίδα:

«Ἐπιτέλους σήμερα, ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια, ἡ μητέρα μου πῆρε διαζύγιο. Εἶναι πιὰ ἐλεύθερη. Τώρα ὁ Νῖκος θὰ μπορῆ νὰ μένη στὸ σπίτι μας χωρὶς φόβο. Τὸν συμπαθῶ τὸ Νῖκο, γιατὶ μὲ τὴν ἀγάπη του κάνει εὐτυχισμένη τὴν καϋμένη τὴ μανούλα μου».

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὅμως, ὅλα ἀλλάζουν. Ὁ Νῖκος βρίσκεται ενα βράδυ μόνος στὸ σπίτι μαζὶ μὲ τὴν Ἔλλη. Τῆς ρίχνεται καὶ τῆς ἀποκαλύπτει πὼς εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της καὶ πὼς μένει στὸ σπίτι τους ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ἐπειδὴ τὴν ἀγαπᾶ. Ἡ Ἔλλη τὸν ἀποκρούει στὴν ἀρχή, στὸ τέλος ὅμως ὑποκύπτει.

Μιὰ Κυριακὴ ἡ Καίτη προτείνει νὰ κάνουν μιὰ ἐκδρομὴ στὴν Πάρνηθα. Ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, μαθαίνει ὅλη τὴν ἀλήθεια.

«Εἶμαι σίγουρη πὼς μᾶς ἄκουσε, γράφει ἡ Ἔλλη στὸ ἡμερολόγιό της. Δὲ μίλησε γιατὶ τρέμει μήπως χάση τὸ Νῖκο της, ποὺ εἶναι τὸ πᾶν γι' αὐτήν».

Ἡ Ἔλλη γνωρίζει τὸ Γιῶργο, ποὺ προσποιεῖται τὸ πλουσιόπαιδο. Στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶναι ἕνας χαρτοπαίκτης καὶ ζῆ μὲ τὰ χρήματα ποὺ παίρνει ἀπὸ τὴ φίλη του, τὴν Ἄννα, καὶ τὴ μητέρα του. Ἡ Ἄννα, ὕστερα ἀπὸ ἕναν καυγᾶ, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν Ἔλλη πηγαίνει στὸ σπίτι της καὶ τὰ λέει ὅλα στὴ μητέρα της. Ὁ Νῖκος τῆς μιλάει αὐστηρὰ καὶ ἡ Ἔλλη ἀναγκάζεται νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ μαζὶ μὲ τὸ Γιῶργο στὸ διαμέρισμα τοῦ Φώτη. Ὁ Γιῶργος γρήγορα βαριέται τὴν Ἔλλη καὶ γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῆ, βάζει τὸ Φώτη νὰ τῆς ριχτῆ.

Ἡ Ἔλλη φεύγει τότε, ἐγκαθίσταται σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τρίτης καὶ παίρνει ἕνα ἐπικίνδυνο κατήφορο. Μιὰ νύχτα καρναβαλιοῦ, τὴ βρίσκει ὁ Κώστας σ' ἕνα κέντρο, τῆς λέει πὼς ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ἀγαπᾶ καὶ τῆς προτείνει νὰ ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, τοῦ ὁποίου θὰ πληρώνη αὐτὸς τὸ ἐνοίκιο.

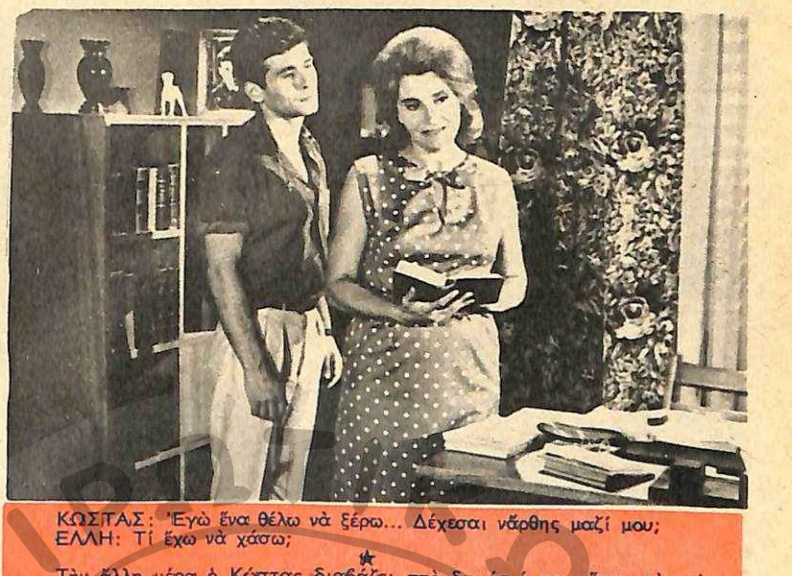

ΚΩΣΤΑΣ: Ἐγὼ ἕνα θέλω νὰ ξέρω... Δέχεσαι νἄρθης μαζί μου;
ΕΛΛΗ: Τί ἔχω νὰ χάσω;

★

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κώστας διαβάζει στὸ δωμάτιό του, ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ἡ μητέρα του, ἡ κυρία Ὄλγα. Τὸν καλημερίζει, τὸν φιλάει καὶ μετὰ τὸν ρωτάει:

— Πῶς πάει τὸ διάβασμα, Κώστα;
— Ἔχω πέσει στὰ δύσκολα.

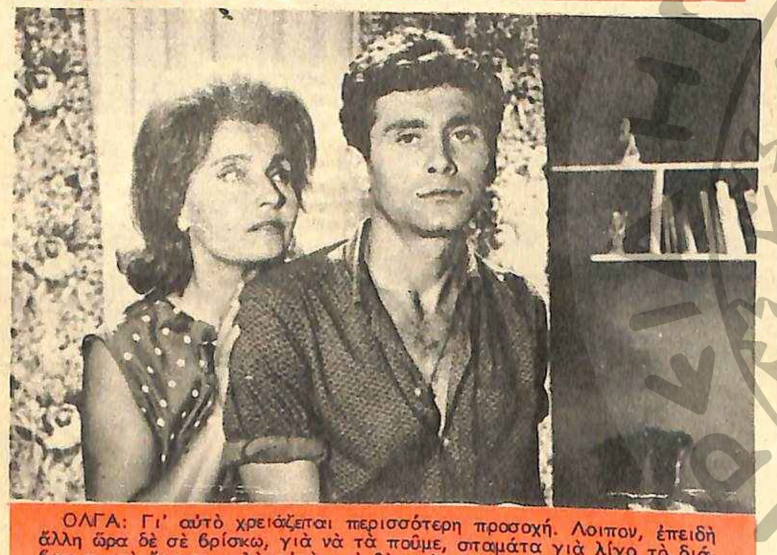

ΟΛΓΑ: Γι' αὐτὸ χρειάζεται περισσότερη προσοχή. Λοιπον, ἐπειδὴ ἄλλη ὥρα δὲ σὲ βρίσκω, γιὰ νὰ τὰ ποῦμε, σταμάτα γιὰ λίγο τὸ διάβασμα καὶ ἄκουσε καλὰ αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ...
ΚΩΣΤΑΣ: Μπᾶ!... Μπᾶ!... Πολὺ σοβαρὸ ὕφος ἔχεις...
ΟΛΓΑ: Μὰ εἶναι σοβαρὸ αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ σοῦ πῶ, γι' αὐτὸ θὰ σὲ ρωτήσω πρῶτα κάτι. Θέλω ὅμως νὰ μοῦ ἀπαντήσης μὲ εἰλικρίνεια.
ΚΩΣΤΑΣ: Γιὰ νὰ τ' ἀκούσω.
ΟΛΓΑ: Τἄχεις μὲ κάποια Ἔλλη;

ΚΩΣΤΑΣ (ξαφνιάζεται): Ποιός σοῦ εἶπε τέτοιο πραγμα;
ΟΛΓΑ: Ἐγὼ ρωτάω τώρα... Τἄχεις ἢ δὲν τἄχεις;
ΚΩΣΤΑΣ: Σαχλαμάρες.
ΟΛΓΑ: Χαίρω ποὺ τὸ ἀκούω. Φρόντισε ὅμως νὰ διακόψης γιατὶ δὲν ἔχω ἀκούσει καλὰ λόγια γι' αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ νὰ μὴν ἦταν, δὲν μπορεῖς τώρα ν' ἀποσπᾶσαι ἀπὸ τὰ μαθήματά σου καὶ τὴ μελέτη σου. Γιὰ σένα πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ μελέτη. Τὰ γερμανικά σου. Γι' ἀγάπες, κορίτσια καὶ τρέλλες ἔχεις καιρό...

. . . Λοιπόν, νὰ μὴ ξανακούσω τίποτα γιὰ σένα καὶ γι' αὐτὴ τὴν κοπέλλα, ἔ;... Σὲ παρακαλῶ. Ὕστερα δὲν εἶναι καὶ τιμητικὸ γιὰ σένα νὰ πηγαίνης μὲ μιά, ποὺ τὴν ἔχει γνωρίσει ὅλη ἡ Ἀθήνα. Ἔ, ἀγόρι μου;... Ἔχω δίκιο;

ΚΩΣΤΑΣ: Καλά, καλά, μητέρα. Ἄσε με τώρα νὰ διαβάσω...

ΟΛΓΑ (τὸν πιάνει ἀπὸ τοὺς ὤμους): Σὲ στενοχώρησα; Ἐγώ, ἀγόρι μου σ' ἀγαπῶ. Γιὰ τὸ καλό σου στὰ λέω αὐτά... Σ' ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ προοδεύσης, νὰ γίνης μιὰ μέρα σπουδαῖος.

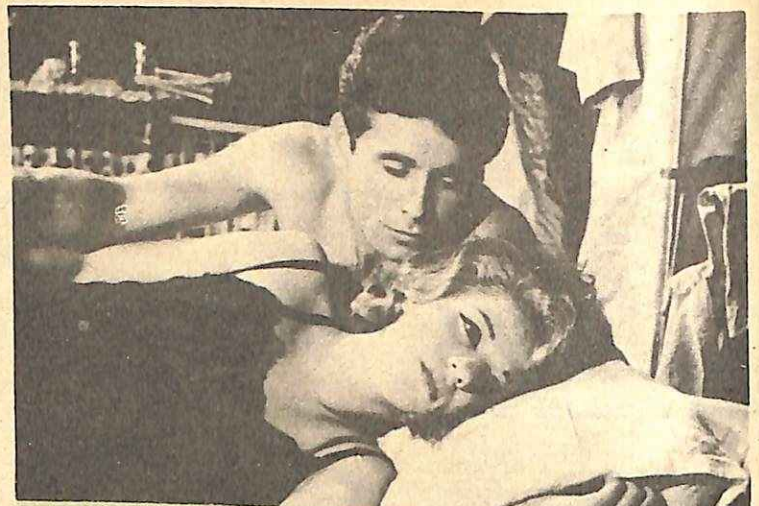

Σπὸ δωμάτιο, ποὺ ὁ Κώστας νοίκιασε γιὰ τὴν Ἔλλη, οἱ δυὸ νέοι βρίσκονται μόνοι καὶ συζητοῦν. Ἡ Ἔλλη εἶναι ξαπλωμένη στὸ ντιβάνι της καὶ ὁ Κώστας γονατισμένος πλάϊ της.

ΕΛΛΗ (ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἀκόμα ἀναστεναγμό): Κώστα... Ὅσο εἶναι ἀκόμα νωρίς, σκέπτομαι πὼς εἶναι καλύτερα νὰ χωρίσουμε...

ΚΩΣΤΑΣ: Ὄχι... Μὴ σὲ νοιάζει ἐσένα. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ θὰ τὸ ἀντιμετωπίσω ἐγώ. Ποιός τῆς τόπε ὅμως τῆς μητέρας μου;

ΕΛΛΗ: Ποιός;... Τόσος κόσμος μᾶς βλέπει...

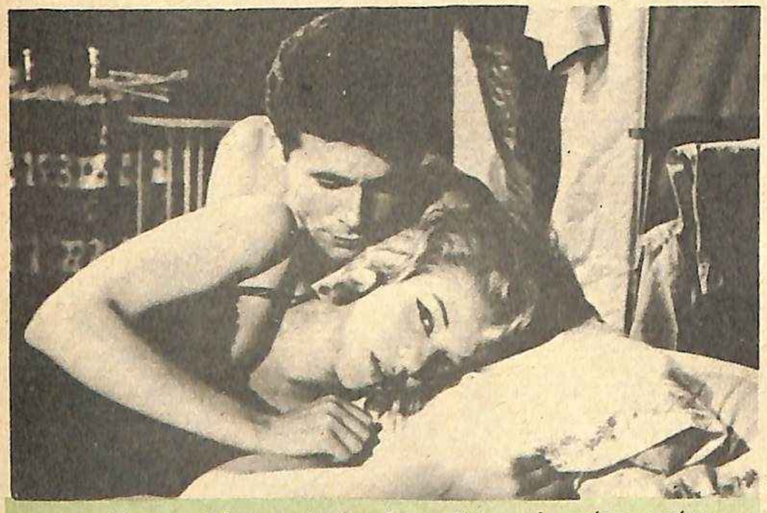

. . . Ἄκουσε, Κώστα, γιὰ μένα εἶναι καλύτερα νὰ χωρίσουμε τώρα... Ὅσο περνᾶ ὁ καιρός...

ΚΩΣΤΑΣ: Σταμάτα!...

ΕΛΛΗ: Ἄκουσέ με Κώστα. Μπορεῖ ἐσὺ νὰ τ' ἀντιμετωπίσης ὅλα, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ τὴν πληρώσω. Τὸ ξέρω γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα μου. Τὸ πρᾶγμα δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς βγάλη ἐκεῖ ποὺ νομίζεις... Νὰ μὴν ἤμουν τοὐλάχιστον αὐτὴ ποὺ εἶμαι, νὰ μὴν ἔκανα τὴ ζωὴ ποὺ ὅλοι ξέρουν, θἄλεγα μπορεῖ... Τώρα ὅμως....

ΚΩΣΤΑΣ: Τώρα ὅμως τί;... Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ μένα κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ. Ἐγὼ σὲ θέλω. Γιὰ μένα εἶσαι καλή. Ἐφ' ὅσον δὲ μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα ἡ ζωή σου, δὲν πέφτει λόγος σὲ κανέναν ἄλλο. Πάψε λοιπὸν νὰ τὸ συζητᾶς αὐτό. Ἕνα θέλω νὰ ξέρης: Ἂν πίστευα ὅτι εἶσαι ἔστω καὶ τόσο δὰ διεφθαρμένη στὴν ψυχή, ὅσο καὶ νὰ σ' ἀγαποῦσα δὲ θὰ σὲ πλησίαζα. Ἐπειδὴ ὅμως ξέρω μὲ τί ἄνθρωπο ἔχω νὰ κάνω, ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος γιὰ σένα, γι' αὐτὸ εἶμαι μαζί σου.

Τὰ μάτια τῆς Ἔλλης βουρκώνουν.

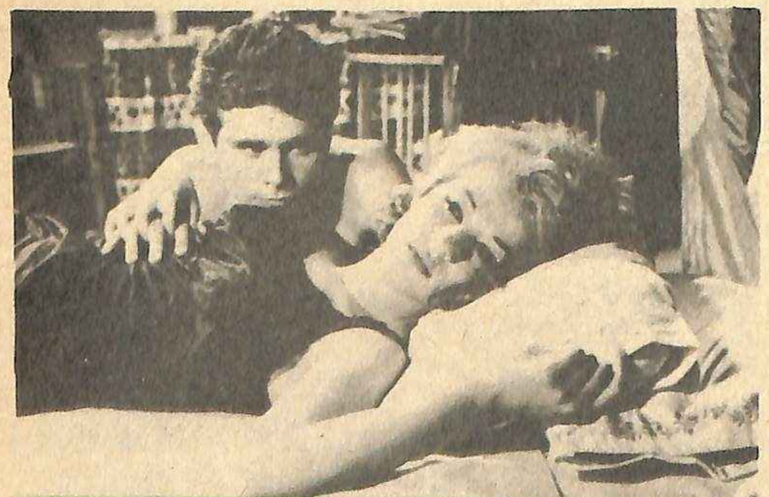

Ὁ Κώστας τῆς πιάνει τὸ χέρι καὶ συνεχίζει:

— Στὸ λέω ἄλλη μιὰ φορὰ κι' ἂς μὴ σοῦ φανῆ ρωμαντικό, σαχλό, ἀνόητο. Σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωή.

ΕΛΛΗ: Πάψε, Κώστα. (Ξεσπᾶ σὲ δάκρυα).

ΚΩΣΤΑΣ: Ἔλα σταμάτα τώρα. Γιατί κλαῖς; Τὸ μόνο ποὺ χρειάζεται εἶναι νὰ κάνουμε λίγη ὑπομονή. Ἴσως δὲν πρέπει νὰ βγαίνουμε μαζὶ ἔξω. Δὲν πειράζει ὅμως, θὰ πάρουμε ἕνα ραδιοφωνάκι, θὰ σοῦ φέρω κι' ἕνα πὶκ-ἀπ καὶ θὰ τὴ βγάζουμε ἐδῶ μιὰ χαρά, ἔ;

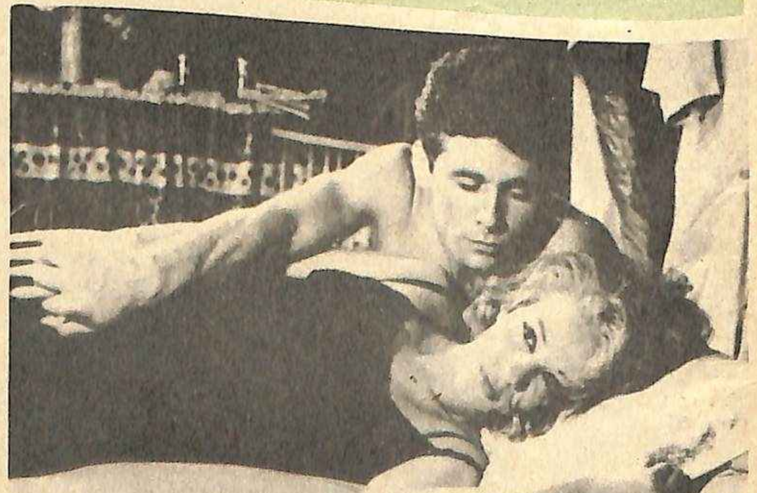

. . . Μιὰ κι' ἔχουμε τὴν ἀγάπη μας, τ' ἄλλα δὲν ἔχουν σημασία.

ΕΛΛΗ (τοῦ κλείνει τὸ στόμα μ' ἕνα φιλί): Φτάνει, Κώστα, μὴ μιλᾶς ἄλλο. Σὲ πιστεύω... Ὅλα τὰ πιστεύω...

★

«Ἕνα ὁλόκληρο καλοκαῖρι περάσαμε ἐδῶ μέσα, γράφει ἡ Ἔλλη στὸ ἡμερολόγιό της. Τὸ ὡραιότερο καλοκαῖρι τῆς ζωῆς μου. Τώρα ὅμως ποὺ μπῆκε τὸ φθινόπωρο ἀρχίζω νὰ φοβᾶμαι. Πλησιάζει ἡ μέρα ποὺ ὁ Κώστας θὰ φύγη γιὰ τὴ Γερμανία κι' ἀκόμα δὲ βρήκαμε λύσι».

Ὅλα εἶναι ἕτοιμα γιὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Κώστα. Ἐκεῖνος, ποὺ ἀνέβαλλε συνεχῶς νὰ μιλήση στὴ μητέρα του, γιὰ τὴν ἀπόφασι ποὺ ἔχει πάρει, ἀναγκάζεται τώρα ν' ἀποκαλύψη τὸ σχέδιό του καὶ μιὰ καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν παίρνει ἄλλη ἀναβολὴ τῆς λέει ξερά:

— Θὰ μείνω ἐδῶ!...

ΟΛΓΑ: Τρελλάθηκες; Εἶναι δυνατὸν νὰ λὲς τέτοια πράγματα; Τ' ἀκοῦς, Παναγιώτη;... Δὲ στἄλεγα ἐγὼ πὼς θὰ μᾶς τὸ καταστρέψη τὸ πανδὶ αὐτὴ ἡ...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἄκουσε, Κώστα, γιὰ νὰ μὴν ἀλλάξω τὸ φύλλο. Τὴν λλη βδομάδα φεύγεις γιὰ τὴ Γερμανία. Ἂν δὲν κάνης αὐτὸ ποὺ σοῦ έω, ἀπὸ μένα δὲν ἔχεις φράγκο. Τὸ κατάλαβες; Καὶ γιὰ νὰ μὴ νομίζης πὼς θὰ τραβᾶς ἀπ' τὴ μάννα σου, σὲ πληροφορῶ πὼς οὔτε ἐκείνης θὰ τῆς δίνω λεφτά. Ὅσο θὰ εἶσαι ἐσὺ ἐδῶ!...

ΚΩΣΤΑΣ: Δὲ σᾶς ζήτησα λεφτά. Ἐγὼ θὰ σπουδάσω στὴν Ἀθήνα. Δὲ φεύγω γιὰ ἔξω...

ΟΛΓΑ: Ποιά Ἀθήνα; Ποῦ θὰ σπουδάσης;

. . . Δυὸ χρόνια ἔδωσες στὸ Πολυτεχνεῖο καὶ δὲν ἔκανες τίποτα... Τώρα θὰ μπῆς; Πῶς...

ΚΩΣΤΑΣ: Θὰ δώσω ἀλλοῦ...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Δηλαδὴ τώρα αὐτὴ θὰ σοῦ ἐπιβάλη καὶ τί θὰ σπουδάσης, ποῦ θὰ σπουδάσης, ἔ;... Μπράβο ἀγάπη!...

ΟΛΓΑ: Ποιά ἀγάπη; Ἀγάπη τὸ λὲς ἐσὺ αὐτό; Τὴ δουλίτσα της κάνει ἡ κοπέλλα. Βρῆκε τὸ δικό μας τὸν κοκκορόμυαλο καὶ...

ΚΩΣΤΑΣ: Σὲ παρακαλῶ, μητέρα, σταμάτα!...

ΟΛΓΑ: Γιατί νὰ σταματήσω;... Εἶναι δυνατὸν νὰ σταματήσω; Εἶναι δυνατὸν νὰ παραδεχτῶ πὼς εἶναι σωστὰ αὐτὰ ποὺ λές; Ἐσύ, παιδὶ ἀπὸ οἰκογένεια, ποὺ θἄπρεπε νὰ εἶχες σχέσεις μὲ τὶς καλύτερες κοπέλλες τῆς Ἀθήνας, νὰ πᾶς καὶ νὰ μπλέξης μὲ μιὰ πρόστυχη.

ΚΩΣΤΑΣ: Μητέρα σὲ παρακαλῶ. Μὴ τὴν ξαναπῆς αὐτὴ τὴν κουβέντα. Γιατί...

ΟΛΓΑ (μὲ πεῖσμα): Θὰ τὴν πῶ χιλιάδες φορές, γιατὶ μὲ καίει. Ὅλα τὰ παιδιὰ κυττάζουν πῶς ν' ἀνέβουν κοινωνικά...

. . . πῶς νὰ μποῦν σ' ἕνα ἀνώτερο περιβάλλον κι' ἐσύ...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἐμένα δὲ μ' ἐνδιαφέρει αὐτό. Μιὰ γυναίκα θὰ πάρη. Αὐτὸς θὰ ζήση μαζί της, ἂς τὴν βρῆ μόνος του. Ὄχι ὅμως καὶ νὰ καταστρέψη τὸ μέλλον του. Ἂς πάη νὰ σπουδάση, νὰ μάθη κάτι κι' ἂν τὴν ἀγαπᾶ, ἂς γυρίση νὰ τὴν πάρη. Ἤθελα νἄξερα αὐτή, ποὺ λέει πὼς σ' ἀγαπᾶ δὲν τὸ σκέπτεται αὐτό; Δηλαδὴ πῶς τὰ βλέπει τὰ πράγματα; Σ' ἀγαπᾶ καὶ θέλει νὰ σοῦ κάνη κακό;... Τί εἴδους ἀγάπη εἶναι τότε αὐτή;

ΚΩΣΤΑΣ: Ἡ Ἔλλη κάνει πάντα ὅ,τι τῆς λέω ἐγώ...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ὥστε δικά σου εἶναι ὅλα αὐτὰ τὰ μεγαλοφυῆ σχέδια; Ἔ, τί νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, λυπᾶμαι γιατὶ σὲ νόμιζα ἔξυπνο. Ἐγὼ δὲ σοῦ λέω τίποτα ἄλλο. Κάτσε καὶ ξανασκέψου το. Ἄφησε αὐτά, ποὺ λέει ἡ μητέρα σου. Ἐγὼ δέχομαι πὼς εἶναι καλὸ κορίτσι. Ἔκανε ἕνα λάθος στὴ ζωή της, τώρα βρῆκε ἕνα καλὸ παιδί, τὸ ἀγάπησε καὶ μπορεῖ νὰ γίνη ἡ καλύτερη γυναίκα. Πάει καλά. Πρέπει ὅμως νὰ περιμένη νὰ γίνης κάτι κι' ἐσύ. Ἀπορῶ πῶς δὲν τὸ καταλαβαίνεις αὐτό. Ἐσὺ πρῶτος θἄπρεπε νὰ τῆς τὸ πῆς. «Ἔλλη, νὰ τῆς πῆς, ἐγὼ πρέπει νὰ σπουδάσω. Ἔκανες ὅ,τι ἔκανες, κύτταξε νὰ γυρίσης στὴ μητέρα σου, στὸ σπίτι σου καὶ μόλις πάρω μὲ τὸ καλὸ τὸ πτυχίο μου...»

ΚΩΣΤΑΣ: Δὲν μπορεῖ νὰ ξαναγυρίση στὸ σπίτι της. Εἶναι περίπου χρόνος ποὺ ἔφυγε κι' οὔτε ἐνδιαφέρθηκαν καθόλου γι' αὐτήν.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Θέλεις νὰ πάω ἐγὼ νὰ βρῶ τὴ μητέρα της;

Ἡ Ὄλγα δὲ βρίσκει καθόλου τῆς ἀρεσκείας της αὐτὴ τὴ λύσι καὶ διαμαρτύρεται:

— Τί δουλειὰ ἔχουμε ἐμεῖς νὰ τρέχουμε στὴ μητέρα της, Παναγιώτη; Ἐδῶ τὸ θέμα εἶναι...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Πάψε, Ὄλγα. Ἄσε με νὰ ὁλοκληρώσω τὴ σκέψι μου. Ξέρω ἐγὼ τί λέω... Λοιπόν, θὰ πάω νὰ βρῶ τὴ μητέρα της καὶ θὰ τῆς μιλήσω. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ συνεννοηθοῦμε. Μάννα εἶναι κι' αὐτή. Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ καλὸ τοῦ κοριτσιοῦ της. Τί λές, Κώστα, νὰ πάω;

ΟΛΓΑ: Μὰ δὲν ἔχουμε..

Ὁ Παναγιώτης τῆς κάνει νόημα νὰ σωπάση, σὰν νὰ τῆς λέη «Πάψε ἐσύ, ἔχω τὸ σχέδιό μου». Ὁ Κώστας μένει σκεπτικὸς καὶ ὁ Παναγιώτης συνεχίζει:

— Ἔλα, μὴ τὸ σκέφτεσαι. Ἔτσι θὰ κάνουμε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Ἡ συνέχεια.

"Ομορφα
καὶ γερὰ
σὰν τὸ διαμάντι!
FROSTY RED
swish
NAIL HARDENER
with SILICONE-PLUS
HELEN NEUSHAEFER U.S.A

swish

νέο ἐπαναστατικὸ προϊὸν τῆς
HELLEN NEUSHAEFER

Τὸ βερνίκι βάφει τὰ νύχια. Τὸ Nail Hardener τὰ δυναμώνει. Τὸ νέο ὅμως πρωτοποριακὸ προϊὸν SWISH ἐξασφαλίζει καὶ τὰ δυό: **"Ομορφα καὶ γερὰ νύχια μὲ μιὰ μόνον ἐπάλειψι.** Γιατὶ ἀποτελεῖ τὸν ἰδεώδη συνδυασμό: βερνίκι, Hardener καὶ ἐπὶ πλέον Silicone ποὺ τρέφει τὰ νύχια.

Τὸ SWISH, μοναδικὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο, κυκλοφορεῖ τώρα καὶ στὴν 'Ελλάδα σὲ μεγάλη ποικιλία μοντέρνων χρωματισμῶν ἀπὸ τὴν παγκόσμια φίρμα:

Helen Neushaefer
U.S.A

Philia LINT
TAMO
SHAMPOO

ΔΩΡΟ

ΜΕ ΚΑΘΕ ΛΑΚ **PHILIA LINT**
ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΣΑΜΠΟΥΑΝ **ΤΑΜΟ**

Ἡ καλύτερη λὰκ τοῦ κόσμου - ἡ PHILIA LINT - σᾶς δίνει τώρα τὴν εὐκαιρία νὰ δοκιμάσετε δωρεὰν τὸ ὑπέροχο ἐπιστημονικὸ σαμπουὰν ΤΑΜΟ - τὸ μόνο ποὺ φροντίζει τόσο γιὰ τὴν ὀμορφιὰ ὅσο καὶ γιὰ τὴν ὑγεία τῶν μαλλιῶν σας.

Λοῦστε τὰ μαλλιά σας μὲ ΤΑΜΟ.

Διατηρῆστε τὴν κόμμωσή σας μὲ PHILIA LINT. Εἶναι ἕνας ἰδεώδης συνδυασμὸς

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΓΩ ΚΑΙ ΟΙ ΒΟΥΤΙΕΣ

ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΝΟΜΙΖΩ ὅτι τὄχω πῆ κι' ἄλλη φορά, πῶς οἱ περισσότερες καὶ πιὸ περίεργες ἱστορίες ἀρχίζουν ἀπὸ μιὰ ἐντελῶς ἀσήμαντη λεπτομέρεια, ἀπὸ ἕνα τίποτα σχεδόν. Αὐτὸ τὸ λέω καὶ τὸ πιστεύω ἀκράδαντα, ὅπως πιστεύω ἀκόμα ὅτι κάθε ἄνθρωπος, πρέπει νὰ εἶναι προσεχτικὸς καὶ μετρημένος σ' ὅ,τι λέει κι' ὅ,τι κάνει. Προπαντὸς σ' ὅ,τι λέει, γιατὶ ἂν δὲν προσέχη σ' αὐτὰ ποὺ λέει κινδυνεύει νὰ πάθη αὐτὰ ποὔπαθα ἐγὼ καὶ ἴσως καὶ χειρότερα ἀκόμη. 'Αλλὰ καλλίτερα νὰ μπῶ στὸ θέμα μου ἀμέσως παρὰ νὰ σᾶς ταλαιπωρῶ μὲ προλόγους.

*

Μὲ τὴν Κάτια, γνωριστήκαμε κάποιο παγωμένο βραδάκι τοῦ περασμένου Δεκέμβρη. Εἴχαμε ξεπαγιάσει σὲ κάποια στάσι λεωφορείου, ἀγανακτήσαμε μὲ τὴν συγκοινωνία, διαμαρτυρηθήκαμε μεταξύ μας καὶ στὸ τέλος ἀποφασίσαμε νὰ τὸ βάλουμε στὰ πόδια, μήπως καὶ ζεσταθοῦμε λιγάκι. 'Απὸ μιὰ περίεργη σύμπτωσι οὔτε ἡ δεσποινὶς Κάτια, οὔτε κι' ἐγὼ κάναμε κουβέντα γιὰ ταξί. Φτάσαμε καμμιὰ φορὰ στὸν προορισμό μας —στὸ δρόμο εἴχαμε συστηθῆ κι' ὅλας— καὶ τὸ βρήκαμε πολὺ ἀστεῖο καὶ χαριτωμένο αὐτὸ ποὺ κάναμε.

— Ξέρετε τί σκεφθηκα; εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ δεσποινὶς Κάτια.

— Νὰ σᾶς ἀκούσω.

— "Οτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ βάλουν μυαλὸ οἱ διάφοροι ἐνδιαφερόμενοι τῶν συγκοινωνιῶν, εἶναι αὐτό!

— Ποιό;

— Νά, οἱ ἐπιβάτες νὰ πηγαίνουν στὶς δουλειές τους μὲ τὰ πόδια. Φαντάζομαι ὅτι ἂν γίνη αὐτὸ γιὰ καμμιὰ βδομάδα, δὲν θὰ τολμήσουν ξανὰ νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ περιμένουμε στὶς στάσεις.

— "Εχετε δίκιο ἀπάντησα. 'Η ἀναισθησία τους, δὲν ἔχει ὅρια. Ξεπαγιάσαμε.

'Εκεῖ σταμάτησε ἡ κουβέντα μας ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ τὰ ἑπόμενα βράδυα συναντηθήκαμε κι' ἄλλες φορὲς στὴν ἴδια ἀκριβῶς στάσι καὶ τὴν ἴδια ὥρα. Σιγὰ-σιγὰ ξεθαρρέψαμε περισσότερο, ἀρχίσαμε νὰ μιλᾶμε στὸν ἑνικὸ κι' ὅταν τύχαινε καμμιὰ φορὰ ν' ἀργήση ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο, ὁ ἄλλος ἀνησυχοῦσε. Κάποιο βράδυ ἄργησε ἡ Κάτια κι' ἀνησύχησα πολύ. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἔκανε παγωνιά. "Ηρθανε τρία τέσσερα λεωφορεῖα μαζεμένα —ἄλλη ἀκαταστασία κι' αὐτὴ— φύγανε κι' ἐγὼ ἀκόμη περίμενα. Καμμιὰ φορὰ ἦρθε ἡ Κάτια λαχανιασμένη.

— Μὲ συγχωρεῖς ποὺ ἀργοπόρησα, εἶπε, ἀλλὰ ἦρθε καὶ μὲ πῆρε ἀπ' τὴ δουλειὰ κάποια φίλη μου νὰ πᾶμε νὰ φᾶμε μπουγάτσα.

— Καὶ φάγατε;

— 'Αμέ. Πᾶμε τώρα;

— Νὰ περιμένουμε τὸ λεωφορεῖο.

Γύρισε, κύτταξε τὸν οὐρανὸ καὶ χαμογέλασε.

— Δὲν πᾶμε μὲ τὰ πόδια; εἶπε. 'Ο καιρὸς εἶναι γλυκός, δὲν φυσάει.

'Απ' ὅ,τι θυμᾶμαι, μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς μῆνες ποὺ κράτησε ἡ γνωριμία μου μὲ τὴν Κάτια ποτὲ δὲν τῆς χάλασα τὸ χατῆρι. Πάντα γινότανε αὐτὸ ποὺ ἤθελε.

Ξεκινήσαμε λοιπὸν μὲ τὰ πόδια, ἀλλὰ στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, μᾶς ἔπιασε τέτοια βροχή, ποὺ γινήκαμε μούσκεμα. 'Αγανάκτησε ἡ Κάτια, κι' ἀπ' τὰ νεῦρα της τὴν πιάσανε τὰ κλάματα γιατὶ κατὰ σύμπτωσιν χάλασαν καὶ τὰ μαλλιά της ποὺ τὰ εἶχε φτιάξει τὴν προηγουμένη.

— Νὰ πάρη ἡ ὀργή, εἶπε. Καλὰ κάνω καὶ δὲν τὸν χωνεύω τὸν χειμῶνα. 'Εσένα 'Αντωνάκη σ' ἀρέσει;

'Αμέσως ἐκδηλώθηκα κι' ἐγὼ ἐναντίον τοῦ χειμῶνος.

— Μὰ τί λὲς ἀγάπη μου; φώναξα. "Αν εἶναι κάτι ποὺ ἀντιπαθῶ στὸν κόσμο, εἶναι ὁ χειμώνας. 'Υπάρχει πιὸ ὡραία ἐποχὴ ἀπ' τὸ καλοκαιράκι;

Σκούπισε τὰ μαλλιά της ποὺ ἔσταζαν κι' ἀναστέναξε.

— Καλοκαιράκι καὶ πάλι καλοκαιράκι, εἶπε. Εὐλογημένη ἐποχὴ μὲ τὰ ὡραῖα φροῦτα της, μὲ τὶς ἐξοχές, μὲ...

Πῆγε νὰ συνεχίση ἀλλὰ σταμάτησε ξαφνικὰ καὶ μὲ κύτταξε γεμάτη ἐνδιαφέρον.

— "Ακουσε 'Αντωνάκη, εἶπε. Σ' ἀρέσει ἡ θάλασσα;

— Τρελλαίνουμαι.

— Ξέρεις μπάνιο;

— Δελφίνι!

Χοροπήδησε ἀπ' τὴ χαρά της καὶ μ' ἀγκάλιασε.

— Καὶ βουτιές;

Χαμογέλασα ὑπεροπτικὰ ἔτσι ὅπως χαμογελᾶ κάποιος, ποὺ τὸν ρωτοῦν γιὰ κάποιο θέμα ποὺ τὸ παίζει στὰ δάχτυλα.

— "Ε, ἂς μὴν ἀρχίσουμε τὰ παινέματα τώρα, εἶπα. Πάντως οἱ βουτιὲς εἶναι ἡ εἰδικότης μου. Εἶμαι μοναδικός!

Γύρισα, κύτταξα τὰ μάτια της καὶ τὰ εἶδα γεμᾶτα θαυμασμὸ γιὰ τὴν ἀφεντιά μου.

— 'Αμὰν καὶ τί ἔχει νὰ γίνη τὸ καλοκαῖρι, μουρμούρισε. Μπράβο ἀγάπη μου.

— Γιά ποιό;

— Γιὰ τὶς βουτιές.

'Εδῶ πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι δὲν εἶμαι κανένας ψεύτης ἀπὸ κείνους τοὺς συνηθισμένους, ποὺ λένε δέκα κουβέντες καὶ οἱ μισὲς εἶναι ψέμματα. "Οχι. Εἶμαι —ὅσο κι' ἂν σᾶς φαίνεται περίεργο— λογικὸς καὶ μετρημένος σὲ ὅλα μου. Κι' ἂν εἶπα κάτι ποὺ δὲν ἤτανε ἀλήθεια, δὲν τὸ εἶπα γιὰ νὰ κολακέψω τὴν ἀφεντιά μου. "Οχι. "Αλλη ἤτανε ἡ ψυχολογία μου ἐκείνης τῆς στιγμῆς καὶ νομίζω ὅτι τυχαίνει σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, λίγο πολύ. Δὲν ἔχει τύχει καὶ σὲ σᾶς τάχα νὰ πῆτε κάτι, νὰ συμφωνήσετε γιὰ κάποιο θέμα μὲ κάποιον ἄλλον μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τοῦ δώσετε τὴν εὐχαρίστησι ὅτι συμφωνεῖτε μαζί του; Νομίζω ὅτι θὰ σᾶς ἔχει τύχει. Μὲ νοιώθετε. Εἶπα λοιπὸν στὴν Κάτια ὅτι εἶμαι ξεφτέρι στὴ θάλασσα, ὄχι γιὰ τίποτα ἄλλο, ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω. Κατάλαβα ἀπ' τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν της πὼς ἤθελε νὰ ξέρω κολύμπι καὶ βουτιές. Καὶ τὴν εὐχαρίστησα καὶ μὲ τὸ πάρα-πάνω. "Υστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα γνώρισα καὶ τὸν ἀδελφό της τὸ Λέανδρο. Εἶχε ἕνα πονηρὸ μοῦτρο κι' ἕνα ἐπάγγελμα ἀκόμα πιὸ πονηρό. "Εκανε λέει τὸν θεατρικὸ ἐπιχειρηματία κι' ἔφερνε διάφορα σπουδαῖα θεάματα ἀπ' τὸ ἐξωτερικό.

*

Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε, φάγαμε βροχὴ κι' ἀγιάζι στὸ κεφάλι, συναχωθήκαμε. Χαθήκαμε γιὰ κάμποσες μέρες —πότε ἐκείνη καὶ πότε ἐγὼ λόγω γρίππης— καὶ τέλος μπήκαμε στὴν ὡραία ἐποχὴ π' ἀνθίζουν τὰ λουλούδια καὶ γιομίζουν πουλιὰ τὰ δέντρα καὶ τὰ κεραμίδια. "Οπως ἤτανε φυσικὸ γλυτώσαμε ἀπ' τὸ βραχνὰ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ κρύου, ξεθαρρέψαμε καὶ μιὰ Κυριακὴ ἀπόγευμα κατεβήκαμε νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα στὸ Φάληρο.

— 'Αλήθεια ἀγάπη μου, εἶπε ἡ Κάτια. Πότε θάρθοῦμε γιὰ μπάνιο; Κύττα, ἕνα σωρὸ κόσμος ἄρχισε τὰ μπάνια του.

Κύτταξε τὴ θάλασσα καὶ τοὺς λουομένους κι' ἀναστέναξε.

— "Αχ, νὰ μὴν ἔχω κι' ἐγὼ τὸ μπανιερό μου! εἶπε. 'Ερχόμαστε τὴν ἄλλη Κυριακή;

— Βεβαίως.

"Αρχισε νὰ χαίρεται προκαταβολικῶς κι' ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό της μὲ φίλησε μέσα στὸν κόσμο.

*

Τὴν ἑπομένη Κυριακή, ἦρθε κι' ὁ πονηρομούτρης ὁ ἀδελφός της μαζί μας.

— 'Αγαπητέ μου 'Αντωνάκη, εἶπε, ἐγώ, γιὰ νᾶμαι εἰλικρινὴς δὲν ἔχω μπῆ πάνω ἀπὸ δέκα φορὲς στὴ θάλασσα ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκα. 'Ομολογῶ ὅτι δὲν τῆς ἔχω καὶ καμμιὰ ἰδιαίτερη ἀδυναμία. Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ θὰ μᾶς βγάλης ἐσὺ ἀσπροπρόσωπους.

— Μωρέ, θὰ κάνη τώρα κάτι βουτιὲς ὁ 'Αντωνάκης ποὺ θὰ τὰ χάση ὅλη ἡ παραλία, εἶπε ἡ Κάτια. "Ετσι ἀγάπη μου;

'Ανατρίχιασα γιατὶ μόνο ἐκείνη τὴ στιγμὴ θυμήθηκα αὐτὰ ποὺ τῆς εἶχα πῆ τὸ χειμῶνα. Δαγκώθηκα.

— Δὲν μιλᾶς 'Αντωνάκη; ρώτησε ἡ Κάτια. Τί ἔχεις; Σοῦ συμβαίνει τίποτα;

— Τίποτα, ἀπάντησα. Τί θέλεις νάχω; Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι συγκινήθηκα ποὺ βλέπω τὴ θάλασσα;

Γύρισε κύτταξε τὸν ἀδελφό της ἐκστατικὴ καὶ εἶπε.

— Γιὰ φαντάσου, Λέανδρε, ἀγάπη ποὺ τῆς ἔχει!

Τὸ δρᾶμα μου, ἄρχισε ὕστερα ἀπὸ λίγο ὅταν μὲ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι ἡ Κάτια καὶ πήγαμε σὲ μιὰ ἐξέδρα, ποὺ ἤτανε τσοῦρμο κάτι θρεμμένοι μαντράχαλοι καὶ κάνανε βουτιὲς ὁ ἕνας πίσω στὸν ἄλλον. 'Αξίζει νὰ σημειώσετε ἐπίσης ὅτι οὐδέποτε στὴ ζωή μου εἶχα ἀποχτήσει μαγιώ. 'Εκείνη τὴν Κυριακὴ λοιπόν, εἶχα δανειστῆ ἕνα ἀπὸ κάποιον φίλο μου ποὺ εἶχε τὶς διπλάσιες διαστάσεις ἀπὸ μένα.

*

'Αλλὰ πρὶν συνεχίσω πρέπει νὰ σᾶς πῶ δυὸ λογάκια ἀκόμη σχετικὰ μὲ τὶς σχέσεις ποὺ ὑπῆρχαν ὡς ἐκείνη τὴν Κυριακή, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς θαλάσσης. 'Απ' ὅ,τι θυμᾶμαι, ἀπ' τὰ παιδικά μου χρόνια ἀκόμα ἡ ἀντιπάθεια μεταξὺ θαλάσσης καὶ ἐμοῦ δὲν ἤτανε μονόπλευρος ἀλλὰ ἀμοιβαία. Κι' ἐγὼ τὴν ἀντιπαθοῦσα κι' ἐκείνη τὸ ἴδιο καὶ χειρότερα. Οὔτε ἐγὼ τὴν λα-

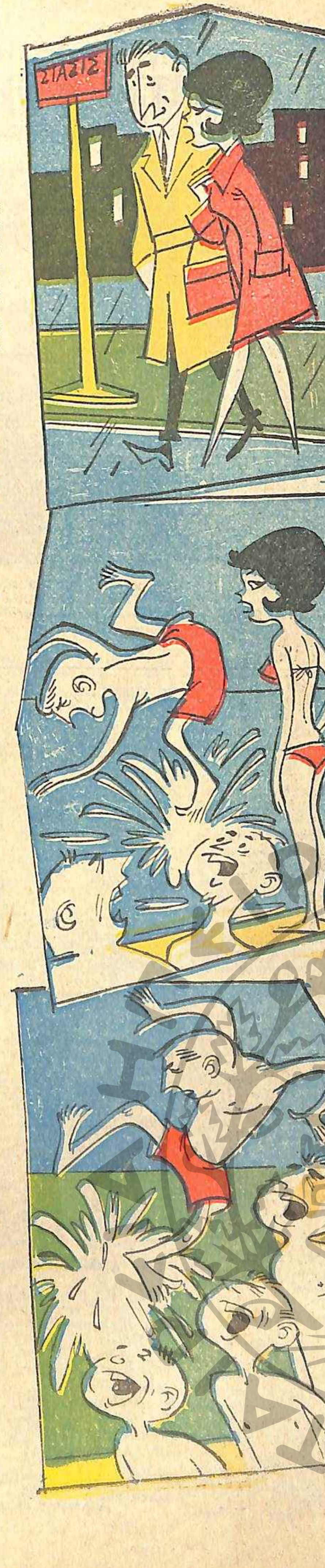

χτάρησα ποτέ, οὔτε κι' ἐκείνη ζήτησε νὰ μ' ἀγκαλιάση. Ἄρα ἤμαστε πάτσι, ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ πάτησα ἕναν ἀχινὸ καὶ δὲν τὴν ἤθελα οὔτε ζωγραφιστή. Καὶ τώρα ἂς ἔρθουμε σὲ κείνη τὴν μοιραία Κυριακή. Μὲ τὴν πρώτη βουτιὰ ποὺ πῆρα ἡ Κάτια ἐξεπλάγη. Μὲ τὴν δεύτερη γέλασε ὅλη ἡ παραλία καὶ μὲ τὴν τρίτη, κόντεψα νὰ μείνω ἀμανάτι μέσα στὸ νερὸ γιατὶ μοὔφυγε τὸ μαγιώ. Εὐτυχῶς τὸ βρήκανε στὸ τέλος αὐτοὶ οἱ θρεμμένοι μαντράχαλοι, καὶ μὲ βγάλανε ἔξω.

★

Ὅταν βγῆκα στὴν ἀμμουδιὰ βρῆκα μόνον τὸν Λέανδρο.

— Ποῦ εἶναι ἡ Κάτια; ρώτησα.

Μὲ κύτταξε καὶ χαμογέλασε.

— Ἔφυγε, εἶπε. Δὲν θέλει νὰ σὲ ξαναδῆ. Εἶπε πὼς τὴν ρεζίλεψες κι' ὅτι δὲν σ' ἀγαπᾶ πιά.

Φαρμακώθηκα. Ὁ Λέανδρος μὲ χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο.

— Σὲ νοιώθω ἀπολύτως, εἶπε, ἔτσι εἶναι, ὅταν ἀγαπᾶμε μιὰ κοπέλλα προσπαθοῦμε νὰ τῆς ἀποδείξουμε ὅτι κάτι εἴμαστε. Ὁμολογῶ ὅτι συγκινήθηκα ἀφάνταστα μὲ τὴν προσπάθειά σου.

Τὴν ἴδια στιγμή, μᾶς πλησίασαν δυὸ γεροντάκια.

— Δὲ μοῦ λὲς ἀγόρι μου θὰ κάνης ἄλλη βουτιά; ρώτησε τὸ ἕνα.

— Ὄχι, γιατὶ ρωτᾶτε;

— Γιὰ νὰ φύγουμε παιδάκια μου, ἀλλὰ ἂν εἶναι να ξανακάνης νὰ μείνουμε λίγο. Νᾆσαι καλὰ ποὺ μᾶς ἔκανες καὶ γελάσαμε.

Τοὺς δήλωσα ὅτι δὲν πρόκειται νὰ κάνω ἄλλη βουτιὰ κι' ἔτσι φύγανε. Ὁ Λέανδρος μὲ κυττοῦσε χαμογελῶντας:

— Νὰ σοῦ πῶ, ἔκανε σβύνοντας τὸ τσιγάρο του. Κι' ἐγὼ θὰ εἶχα φύγει ἀλλὰ κάθησα γιὰ ἐπαγγελματικοὺς λόγους.

— Δηλαδή;

— Ἔλα νὰ ντυθοῦμε καὶ νὰ κάτσουμε κάπου γιατὶ αὐτὰ ποὺ θέλω νὰ σοῦ πῶ εἶναι πολὺ σοβαρά.

— Καὶ ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ μένα τὴν Κάτια;

— Ἐμμέσως.

★

Καθήσαμε σ' ἕνα καφενεδάκι ἀνψαμε τσιγάρο καὶ συνεχίσαμε.

— Λοιπὸν πρόσεξέ με, εἶπε ὁ Λέανδρος. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ συζητᾶμε, τὴν ἀδελφή μου τὴν ἔχεις χάσει μ' ὅλο ποὺ οἱ σκοποί σου εἶναι ἱεροί. Συμφωνεῖς;

— Ὄχι, ἀπάντησα. Θὰ πάω νὰ τὴν βρῶ καὶ θὰ τῆς δώσω νὰ καταλάβη ὅτι δὲν διαλύεται ἔτσι εὔκολα ἕνας σύνδεσμος ἐπειδὴ ἔγιναν μερικὲς ἀποτυχημένες βουτιές. Στὸ κάτω-κάτω τὴν ἀγαπῶ.

— Σαχλαμάρες! ἔκανε ὁ Λέανδρος. Τὸ γεγονὸς πὼς τὴν ἀγαπᾶς δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία.

— Καὶ τί ἔχει σημασία;

— Νὰ σ' ἀγαπάη ἐκείνη.

— Καὶ νομίζεις ὅτι δὲν μ' ἀγαπάει;

Μὲ κύτταξε ἴσια στὰ μάτια καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν θέλω νὰ σὲ στενοχωρήσω ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν σ' ἀγαπάει, εἶπε. Μὴν τὴν παρεξηγῆς ὅμως. Προσπάθησε νὰ μὲ καταλάβης. Ἡ ἀγάπη πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ξεκινάει ἀπὸ κάπου ἢ μᾶλλον ἀπὸ κάτι συγκεκριμένο. Πρέπει δηλαδὴ νὰ διαθέτης ἕνα συγκεκριμένο προσὸν γιὰ νὰ συγκινήσης μιὰ γυναίκα, προπαντὸς ὄμορφη σὰν τὴν ἀδελφή μου.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, νὰ εἶσαι ἢ ὡραῖος, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶσαι, ἢ μιὰ προσωπικότης — οὔτε αὐτὸ εἶσαι μιὰ καὶ δὲν ξέρεις νὰ κάνης οὔτε βουτιὲς — ἤ, ποὺ εἶναι καὶ τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα, νὰ διαθέτης ἀρκετὰ λεφτά.

Ἀγανάκτησα μὲ τὶς ἀπόψεις του καὶ σηκώθηκα

—Πολὺ καλά, φώναξα, ἀφοῦ λοιπὸν δὲν διαθέτω τίποτα ἀπ' αὐτὰ σὲ χαιρετῶ καὶ στὴν χαρίζω τὴν ἀδελφή σου.

Μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μὲ ξανακάθισε στὴν καρέκλα.

— Στάσου καὶ μὴν θυμώνης εἶπε. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ σοῦ παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἀποκτήσης τὸ πιὸ σπουδαῖο προσὸν ποὺ συγκινεῖ κάθε γυναίκα.

— Ποιό;

— Τὰ λεφτά.

Φτερούγισε ἡ καρδιά μου, γιατὶ ὁμολογῶ πὼς εἶχα καὶ ἔχω μεγάλη ἀδυναμία στὴν Κάτια.

— Γιὰ λέγε, εἶπα.

Ἄναψε τσιγάρο καὶ συνέχισε.

— Ἄκουσε, εἶπε. Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι τὸ μυαλό μου παίρνει πολλὲς στροφὲς καὶ εἶμαι τέρας στὶς μπίζνες. Ἡ δουλειά μου, εἶναι νὰ φέρνω νούμερα ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔχω λεφτὰ δὲν ἔχω φέρει κανένα μέχρι σήμερα. Πρόσεξε λοιπὸν τὸ σχέδιό μου.

— Νὰ φέρνουμε μαζὶ νούμερα;

— Ὄχι, θὰ κάνουμε κάτι πολὺ πιὸ σπουδαῖο. Θὰ πάω νὰ κάνω μερικὲς συμφωνίες μὲ τὰ διάφορα γραφεῖα κηδειῶν, τὰ ὁποῖα ὅπως ξέρεις ἀναλαμβάνουν τὰ πάντα ἐργολαβικῶς. Ἀπὸ τὸ κουκούλωμα τοῦ συχωρεμένου μέχρι τὸ καφεδάκι τῆς παρηγοριᾶς.

— Λοιπόν;

— Δόξα τῷ Θεῷ ἡ Ἀθήνα ἔχει φτάσει τὰ δύο ἑκατομμύρια περίπου κι' ἀπὸ κηδεῖες πιὰ ἄλλο τίποτα. Μετὰ τὸ καφενεδάκι λοιπὸν —ὕστερα ἀπ' τὴν σχετικὴ συμφωνία— οἱ τεθλιμμένοι συγγενεῖς θὰ πηγαίνουν βόλτα.

— Μαζὶ καὶ ἡ χήρα ἢ ὁ χῆρος;

— Γιατί ὄχι; Θὰ μπαίνουν λοιπὸν στὰ ταξὶ καὶ θὰ τοὺς πηγαίνη τὸ γραφεῖο μιὰ βόλτα ὣς τὴ θάλασσα γιὰ νὰ ξεσκάσουν.

Σηκώθηκε ὄρθιος καὶ κοπάνησε τὸ χέρι του στὸ τραπέζι:

— Ὄχι σὲ ρωτῶ ἀγαπητέ μου, ἔχω ἄδικο; Ἐπειδὴ δηλαδὴ πέθανε ἕνας πρέπει νὰ μαραζώσουν ὅλοι οἱ ἄλλοι;

Τὸ σκέφθηκα λιγάκι καὶ συμφώνησα μαζί του.

— Ἔχεις δίκιο εἶπα. Ὅσο νἆναι μιὰ βόλτα στὴ θάλασσα κάτι κάνει.

Ξανακάθησε:

— Μπράβο σου Ἀντωνάκη. Στὴ βόλτα αὐτὴ λοιπὸν θὰ συμπεριλαμβάνεται ἕνα ουζάκι σὲ παραλιακὸ κνέτρο, κι' ἐσύ.

— Τί ἐγώ;

— Νά, θὰ φτιάξουμε μιὰ ἐξέδρα ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κεντράκι καὶ θὰ παίρνης βουτιὲς γιὰ νὰ ξεσκᾶνε οἱ τεθλιμμένοι συγγενεῖς. Καὶ τὸ ποσοστό μας, ποσοστό μας.

Ἀγανάκτησα μ' αὐτὸ τὸ παράλογο σχέδιό του.

— Σὰν δὲν ντρέπεσαι, φώναξα. Θέλεις δηλαδὴ νὰ μὲ κάνης ρεντίκουλο;

Ἀγρίεψε κι' αὐτός.

— Ἐμ' τότε πῶς διάβολο θέλεις νὰ διασκεδάσουν οἱ ἄνθρωποι; φώναξε. Κηδεία εἶναι αὐτή. Τὸ σκέφτεσαι ὅμως τί λεφτὰ θὰ βγάλουμε;

Πέταξα ἕνα δεκάρικο στὸ τραπέζι κι' ἔφυγα.

— Ἄ, ἔτσι μοῦ εἶσαι; φώναξε. Ἔ, ἂν τὴν ξαναδῆς τὴν Κάτια σφύρα μου.

— Κι' ἐμένα σκασίλα μου! ἀπάντησα. Δὲν τὸ ξέραμε, νὰ γίνουμε ρεζίλι γιὰ τὴν δεσποινίδα Κάτια. Θὰ βρῶ ἄλλη κοπέλλα.

Ἔτρεξε καὶ μ' ἅρπαξε ἀπ' τὸ χέρι γεμᾶτος ἀγωνία.

— Ἀντωνάκη, πρόσεξε, εἶπε. Δὲν παρουσιάζονται πολλὲς εὐκαιρίες στὴ ζωή μας, γιὰ νὰ κάνουμε λεφτά. Μὴν κλωτσᾶς τὴν τύχη σου. Σὲ διαβεβαιῶ ὅτι οἱ βουτιές σου εἶναι καταπληκτικές! Ὕστερα σκέψου καὶ τὴν Κάτια.

Τὸν παράτησα κι' ἔφυγα γεμᾶτος ἀγανάκτησι.

★

Πέρασαν ἀπὸ τότε 15 ἡμέρες καὶ τὸ κακὸ εἶναι ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὴν ξεχάσω τὴν Κάτια. Ἐπὶ πλέον δέ, ἔχω καὶ τὸν Λέανδρο ποὺ μὲ παίρνει κάθε μέρα τηλέφωνο καὶ μὲ συμβουλεύει νὰ μὴν κλωτσάω τὴν τύχη μου. Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε ἔχω φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ὑποχωρήσω τελικὰ καὶ μπορεῖ νὰ μοῦ βγῆ σὲ καλό μου. Ἄσχετα ἀπ' αὐτὸ ὅμως θέλω νὰ καταλήξω ἐκεῖ ποὺ ξεκίνησα στὴν ἀρχή. Ὅτι δηλαδὴ οἱ περισσότερες ἱστορίες ἀρχίζουν ἀπὸ μιὰ μηδαμινὴ κι' ἀσήμαντη αἰτία, ὅπως ἄρχισε καὶ ἡ δική μου ἀπὸ ἕνα ψέμμα ἀθῶο. Ὅτι εἶμαι δηλαδὴ ξεφτέρι στὶς βουτιές.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ-ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΕΠΙΤΥΧΗΜΑ, καὶ μάλιστα μεγάλο, γιὰ τὸ ἑλληνικὸ τραγούδι, ἀποτελεῖ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ μοντέρνα θύελλα τοῦ «τόπλες» ποὺ ἐνέσκηψε τὴν περασμένη βδομάδα καὶ στὴν Ἑλλάδα, ἄφησε ἄθικτη τὴν τάξι τῶν Ἑλληνίδων τραγουδιστριῶν.

Παρ' ὅλο πού, πολλές, καὶ μάλιστα προσοδοφόρες, πιέσεις ἀσκήθηκαν στὶς νεώτερες καλλιτέχνιδες τοῦ ἐλαφροῦ καὶ τοῦ λαϊκοῦ μας τραγουδιοῦ, γιὰ νὰ ἐμφανισθοῦν μὲ γυμνόστηθα μαγιὸ στὶς ἀκτὲς ἀπὸ Φαλήρου μέχρι Βουλιαγμένης καὶ νὰ φωτογραφηθοῦν μὲ ἡμιαδαμιαία περιβολή, ὅλες χωρὶς καμμία ἐξαίρεσι, ἀρνήθηκαν καί... δὲν ὑπέκυψαν στὸν ἑλκυστικὸ πειρασμό.

Ἡ ἄρνησί τους δείχνει ὅτι ἡ ποιοτικὴ στάθμη τοῦ ἐμψύχου ὑλικοῦ, ποὺ ἐργάζεται καὶ ζῆ ἀπὸ τὸ τραγούδι καὶ γιὰ τὸ τραγούδι ἔχει σημαντικὰ ἀνεβῆ, πρᾶγμα ποὺ προοιωνίζει ὅτι κάποτε ἡ Τέχνη, στὸν τομέα αὐτό, θὰ ταυτισθῆ καὶ μὲ τὴν ἠθική.

Τὶς συγχαίρουμε.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Καινούργιοι δίσκοι μὲ καινούργια τραγούδια ἢ καὶ παλιὲς ἐπιτυχίες ξανατυπωμένες ἐκυκλοφόρησαν αὐτὲς τὶς μέρες. Παραθέτουμε τοὺς ἀξιολογώτερους.

1. «Πανόραμα». Στίχοι Ἀλ. Σακελλάριου — μουσικὴ Μ. Χατζηδάκι. Τραγουδᾶ ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη μὲ ὀρχήστρα.

2. «Τὸ τραγούδι τοῦ Μπαρμπαλιᾶ». Στίχοι—μουσικὴ Γ. Ποταμιάνου. Τραγουδᾶ ἡ Ζωὴ Φυτούση.

3. «Πλάϊ στὴ θάλασσα». (Στίχοι — μουσικὴ Γ. Ποταμιάνου). Τραγουδᾶ ἡ Ζωὴ Φυτούση.

4. «Κόκκινα φανάρια». Στίχοι Λ. Παπαδοπούλου — μουσικὴ Στ. Ξαρχάκου. Τραγουδᾶ ἡ Κατερίνα Χέλμη.

5. «Στρῶσ' τὸ στρῶμα σου». Στίχοι Ἰακ. Καμπανέλη, μουσικὴ Μ. Θεοδωράκη. Τραγουδᾶ ὁ Βαγγέλης Σειληκός.

6. «Πάολα». Ἡ παλιὰ ἐπιτυχία τοῦ Χαιρόπουλου, σὲ νέα κόπια. Τραγουδᾶ ἡ Ἐλίζα Μορέλι.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1. «Ἡ κοττούλα». Στίχοι Γ. Οἰκονομίδη—μουσικὴ Μίμη Πλέσα. Τραγουδᾶ ἡ παιδικὴ συντροφιά.

2. «Ἕνα - δύο - τρία». Στίχοι—μουσικὴ Γ. Οἰκονομίδη — Μίμη Πλέσα. Τραγουδᾶ ἡ παιδικὴ συντροφιά.

3. «Χριστούγεννα». Στίχοι Σ. Μπολέτση—μουσικὴ Ν. Οἰκονομοπούλου.

4. «Χειμώνας». Στίχοι—Γ. Βερίτης — μουσικὴ Ν. Οἰκονομοπούλου. Τραγουδᾶ ἡ γυναικεία χορωδία τῆς «Εὐσέβειας».

ΤΟ ΛΑ·Ι·ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Περισσότεροι ἀπὸ κάθε εἶδος τραγουδιοῦ, οἱ δίσκοι μὲ λαϊκὰ σουξέ, ποὺ κυκλοφόρησαν. Σημειώνουμε τοὺς πιὸ ἀξιόλογους.

1. «Ὕποπτα», Στίχοι—μουσικὴ Μπάμπη Μπακούλη. Τραγουδᾶ ὁ Πέτρος Ἀναγνωστάκης.

2. «Ξεσπίτωμα». Στίχοι Λ. Παπαδοπούλου—μουσικὴ Στ. Ξαρχάκου. Τραγουδοῦν ὁ Γρ. Μπιθικώτσης καὶ ἡ Ρέα Κούρτη.

Ἡ καλλιτέχνις λαϊκῶν τραγουδιῶν Μαίρη Λὰϊς ποὺ τὸ ἄστρο της ἀνεβαίνει τελευταῖα στὸ στερέωμα τῆς.... πίστας καὶ τῶν δίσκων.

2. «Ὁ Καραγκιόζης». Στίχοι Κ. Βίρβου—μουσικὴ Θ. Δερβενιώτη. Τραγουδᾶ ὁ Π. Ἀναγνωστάκης.

3. «Ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά». Στίχοι—μουσικὴ Γ. Λαύκα. Τραγουδοῦν ὁ Μ. Μενιδιάτης καὶ ἡ Ρέα Κούρτη.

4. «Μ' ἔφαγες — μ' ἔφαγες». Στίχοι — μουσικὴ Β. Τσιτσάνη. Τραγουδοῦν ἡ Γιώτα Λίδια καὶ ὁ Χρηστάκης.

5. «Γιὰ τὸ χατῆρι μιᾶς μεγάλης ἀγάπης». Στίχοι—μουσικὴ Γ. Κόρου. Τραγουδᾶ ὁ Μ. Μενιδιάτης.

6. «Ἀγάπη— Ζήλεια— Πόνος». Στίχοι — μουσικὴ Γ. Κλουβάτου. Τραγουδᾶ ἡ Πόλυ Πάνου.

7. «Ἡ κακία θὰ τοὺς μείνη». Στίχοι Ν. Δαλέζιου—μουσικὴ Γ. Λαύκα. Τραγουδοῦν ὁ Ἐμ. Ἀγγελόπουλος καὶ ἡ Ἄννα Βασιλείου.

8. «Κι' ὅμως τὴν πίστευα» (χασάπικο). Στίχοι — μουσικὴ Βασ. Τσιτσάνη.

9. «Θὰ φύγω καὶ θὰ κλάψης πικρά». Στίχοι Λ. Τσώλη—μουσικὴ Γρ. Μπιθικώτση. Τραγουδᾶ ὁ τελευταῖος καὶ ὁ Μαν. Χιώτης.

10. «Μεῖν' ἐδῶ, ποῦ θὰ πᾶς». Στίχοι Γ. Σαμολαδᾶ, μουσικὴ Ἀπ. Καλδάρα. Τραγουδοῦν ὁ Π. Γαβαλᾶς καὶ ἡ Ρέα Κούρτη.

11. «Σ' αὐτὸν τὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾶ». Στίχοι Χρ. Κολοκοτρώνη—μουσικὴ Θ. Δερβενιώτη. Τραγουδᾶ ὁ Στ. Καζαντζίδης.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1. «Πές μου τὸ παράπονό σου» (συρτό). Στίχοι—μουσικὴ Δ. Ζάχου. Τραγουδοῦν ὁ Ζάχος καὶ ὁ Γ. Κόρος.

2. «Ἕνας ἀητός» (καλαματιανό). Τοῦ Γ. Κόρου. Τραγουδᾶ ἡ Σοφία Κολλιτήρη.

3. «Ὁ μηχανικὸς» (συρτός). Στίχοι — μουσικὴ Γιακουμάκη—Ροδίτη. Τραγουδᾶ ἡ Σοφία Κολλιτήρη.

4. «Ροδίτικη σούστα». Τοῦ Α. Γιακουμάκη. Τραγουδοῦν ἡ Νικολέττα καὶ ἡ Ἐλιζάβετ Ροδίτου.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Ο ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ ΟΡΚΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΠΟΝΣΟΝ
ΝΤΥ ΤΕΡΑ·Ι·Γ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ ντὲ Λανζεβὲν ἐκμυστηρεύεται στὸν Τόνυ ὅτι εἶναι γυιὸς τῆς πεθαμένης κόρης του παίρνοντας ἀπ' τὸν τελευταῖο τὴν ὑπόσχεσι ὅτι αὐτὸ τὸ μυστικὸ δὲν πρόκειται νὰ τὸ κοινολογήση. Ὁ μαρκήσιος, ὅμως, ντὲ Βιλέρ, διασώζεται ὅταν μιὰ μέρα παρουσιάζεται, ξαφνικά, στοὺς τρεῖς «Κόκκινους» ἐκλιπαρῶντας τον νὰ τὸν συγχωρήσουν γιὰ τὴν προδοσία ποὺ τοὺς ἔκαμε... Ὕστερα τοὺς ὑπόσχεται νὰ φύγη ἂν ἡ τύχη ἤθελε τὸν καταδικάση, χωρίς, νὰ δῆ τὴν Ἀϊντέ. Ὁ κλῆρος, ὅμως, βοήθησε τὸν Μωρβὰγκ μὲ μιὰ καταπληκτικὴ εὔνοια τύχης. Πρὶν περάση ὅμως ὁ Μωρβὰγκ ὑπόσχεται κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του νὰ μὴ φανερώση τὸ μυστικό, ὅτι ἔγινε ἡ γνωστὴ κλήρωσι. Μὰ τί μπορεῖ νὰ γίνη ἀφοῦ ἡ Ρεζὰν ἀγαπᾶ μὲ πάθος τὸ Μωρβάγκ, πρᾶγμα ποὺ τοῦ τὸ λέει ξεκάθαρα, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ σιδερένια ὀροφὴ τοῦ δωματίου ἀρχίζει σιγὰ-σιγά, νὰ ὑποχωρῆ. Ὁ Μιγκρέλλι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θέλει νὰ δείξη ὅλο τὸ μῖσος του καὶ νὰ τοὺς ἐκδικηθῆ, ἐξοντώνοντάς τους.

12ον

»— Ποιὸς εἶσθε καὶ τί θέλετε; θὰ μὲ ρωτήσουν.

»Σεῖς δὲ θὰ κουνηθῆτε καθόλου. Ἐγὼ θὰ τοῦ ἀπαντήσω:

»— Φέρνω κάτι πατάτες, ποὺ ἀγόρασε ἡ δεσποινὶς Λίσμπετ γιὰ τὰ μαγειρεῖα...

»Ἀσφαλῶς, θὰ μὲ ρωτήσουν ποῦ εἶναι τὸ ἀμάξι μου. Ἐγὼ θὰ τοὺς πῶ τότε πὼς δὲν ἔχω ἀμάξι καὶ πὼς τὰ σακκιὰ μὲ τὶς πατάτες τὰς κουβαλοῦν οἱ παραγωγοί μου. Θὰ χωθοῦμε, λοιπόν, ἔτσι μέσα στὸ ὀχυρό. Κι' ὅταν μποῦμε μέσα...

— Ὅταν μποῦμε μέσα, εἶπε χαρούμενος ὁ Τόνυ, ἀρχίζει ὁ χορός. Μὰ τὸ Θεό, κύριε Ντυκλό, εἴσαστε μεγάλος ἄνθρωπος!

— Λοιπόν, τὸ σχέδιό μου σᾶς ἀρέσει;

— Ἂν δὲ μὲ παίρνατε μαζί σας, θὰ πήγαινα νὰ κρεμαστῶ ἀπὸ τὸ κακό μου! ἀπάντησε ὁ Τόνυ.

— Ἔ, λοιπόν, ἐπιλοχία Τόνυ... Γιατὶ εἶστε ἐπιλοχίας τώρα...

— Χάρις σὲ σᾶς, κύριε Ντυκλό, ποὺ ἐλπίζω αὔριο νὰ εἶσθε ὑπολοχαγὸς ἢ λοχαγός...

— Ἢ σκοτωμένος! συμπλήρωσε ὁ νεαρὸς ἀνθυπολοχαγός.

— Ὤ! Μὴν τὸ λέτε αὐτό!

— Μπᾶ! Εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα, φίλε μου, ποὺ πρέπει νὰ περιμένουν ὅσοι πᾶνε στὸν πόλεμο... Ἀλλ' ἂς τ' ἀφίσουμε αὐτά. Ἂς διοργανώσουμε καλύτερα τὴν ἐπιχείρησί μας. Ποιοὶ θὰ ντυθοῦν χωρικοί;

Ὑπῆρχαν τέσσερις στρατιῶτες ἀπὸ τὸ σύνταγμα τῆς Μπουργκόνι καὶ τέσσερις ἀπὸ τοὺς Ἐθνοφρουρούς, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη ζηλοτυπία ἀνάμεσα στὰ δυὸ συντάγματα.

— Πῶς σὲ λένε σένα; ρώτησε ὁ Ντυκλό, ἕνα Ἐθνοφρουρό.

— Εἶναι ὁ Νορμανδός, τοῦ ἐξήγησε ὁ Τόνυ. Ἐγγυῶμαι ἐγὼ γιὰ τὴν παλληκαριά του. Ἐξ ἄλλου, ἔτσι σιωπηλὸς ὅπως εἶναι πάντοτε, δὲ θὰ μᾶς προδώση μὲ τὰ λόγια του...

— Λοιπόν, ὁ Νορμανδὸς θὰ ντυθῆ χωριάτικα.

Ὁ Γασκόνος ὁ Τριαντάφυλλος, ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ φίλο του, πῆγε κι' αὐτὸς νὰ πάρη ἕνα χωριάτικο κοστοῦμι νὰ φορέση. Ἀλλ' ὁ Τόνυ τὸν σταμάτησε:

— Ὄχι ἐσύ! τοῦ εἶπε. Ἔχεις τὴ γλῶσσα σου πάντοτε ἀκονισμένη, φίλε μου Τριαντάφυλλε. Ἔμπα μέσα στὸ σάκκο!

Ὅλοι οἱ στρατιῶτες ἄρχισαν νὰ γελᾶνε.

Σὲ λίγο, εἶχε τελειώσει ἡ διαλογή.

— Ὅσοι θὰ παίξουν τὸ ρόλο τῆς πατάτας, τοὺς εἶπε ὁ Ντυκλό, δὲν πρέπει νὰ νομίζουν πὼς μειώνεται ἡ θέσι τους. Στὴν περίπτωσι κινδύνου, οἱ ἄλλοι μποροῦν νὰ σωθοῦν. Ὅσοι ὅμως θἆναι κλεισμένοι στὰ σακκιά, εἶναι χαμένοι!

— Χωρὶς νὰ ὑπολογίσουμε, πρόσθεσε ὁ Τόνυ, ὅτι μπορεῖ νἄρθη σὲ κανένα Γερμανὸ ἡ ὄρεξι νὰ τρυπήση τὰ σακκιὰ μὲ τὴ λόγχη του, γιὰ νὰ δῆ ἂν οἱ πατάτες εἶναι καλῆς ποιότητος. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ ἀκουστῆ τσιμουδιά. Τ' ἀκοῦς, Τριαντάφυλλε;

— Διάβολε! εἶπε ὁ Γασκόνος. Μποροῦν νὰ μὲ βράσουν ἢ νὰ μὲ ψήσουν στὴ χόβολη. Ἐγὼ θἄχω βάλει λουκέτο στὸ στόμα μου!

Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙ

Ὅλοι ἦσαν ἕτοιμοι.

Ἔφυγαν σιγά, καθένας ἀπὸ τοὺς «χωρικούς», κουβαλῶντας στὸν ὦμο τὸ σακκί του, μέσα στὸ ὁποῖο ἦταν κλεισμένος ἕνας στρατιώτης, ποὺ εἶχε τὰ δικά του τὰ ὅπλα καὶ τοῦ συντρόφου του.

Ὅταν ἔφτασαν σὲ λίγων βημάτων ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ὀχυρό, ὁ Ντυκλὸ τοὺς διάταξε νὰ σταθοῦν.

— Ὅπως εἴπαμε! ψιθύρισε. Μόλις μποῦμε μέσα, θ' ἀφίσετε κάτω τοὺς σάκκους. Ὅταν σᾶς δώσω τὸ σύνθημα, ὅσοι εἶναι μέσα στὰ σακκιά, μὲ μιὰ σπαθιά, θὰ τὰ σχίσουν καὶ θὰ τιναχθοῦν ἀπάνω. Θὰ πέσουμε ἔπειτα, ὅλοι μαζί, πάνω στὴ φρουρά. Ὅσους ἀντισταθοῦν, θὰ τοὺς σκοτώσουμε. Τοὺς ἄλλους, θὰ τοὺς πάρουμε αἰχμαλώτους.

Ἔπειτα ὁ Ντυκλὸ προχώρησε μόνος του καὶ χτύπησε στὴν πορτίτσα τοῦ ὀχυροῦ.

— Βὲρ ἴστ ντά! (Ποιὸς εἶναι;) ρώτησε μιὰ γυναικεία φωνὴ ἀπὸ μέσα.

— Ἴχ, λίεμπε! (Ἐγώ, ἀγάπη μου) ἀπάντησε ὁ Ντυκλό.

Ἦταν ἡ Λίσμπετ, πού, ἀναγνωρίζοντας ἀπὸ μακρυὰ τὸν ψευτο-χωρικό, εἶχε ἀκολουθήσει τὸν ἐπιστάτη τοῦ ὀχυροῦ ὣς τὴν πορτίτσα.

Κι' ἐπειδή, φυσικά, δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ προδώση τὸν ἀγαπημένο της — ὁπότε, ἄλλως τε, θὰ ἦταν κι' αὐτὴ χαμένη — τὰ πράγματα ἔγιναν ὅπως τὰ εἶχε ὑπολογίσει ὁ νεαρὸς ἀνθυπολοχαγός.

Ἡ Λίσμπετ παραξενεύτηκε λιγάκι ὅταν εἶδε ἄλλους πέντε νὰ συνοδεύουν τὸ φίλο της στὸ ἐρωτικό τους ραντεβοῦ, ἀλλὰ νόμισε πὼς ὁ Ντυκλὸ τοὺς εἶχε φέρει μαζί του, γιὰ νὰ παίξη καλύτερα τὸ ρόλο του ὡς χωρικοῦ.

— Περᾶστε, εἶπε ὁ ἐπιστάτης.

— Κόμεν ζὶ χινεῖν (Ἐλᾶτε μέσα)! φώναξε ὁ Ντυκλὸ στοὺς ἄντρες του.

Οἱ πέντε «χωρικοὶ» πέρασαν, φορτωμένοι μὲ τὰ σακκιά τους, μπροστὰ στὸ σκοπό, ποὺ γελοῦσε κι' ἔτριβε τὰ χέρια του. Ἀσφαλῶς, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀγαποῦσε πολὺ τὶς πατάτες.

Ἡ πόρτα ξανάκλεισε. Οἱ Γάλλοι βρίσκονταν τώρα μέσα στὸ ὀχυρό.

— Ἀφῆστε τὰ σακκιά σας, καλοί μου ἄνθρωποι, τοὺς εἶπε ἡ Λίσμπετ, ποὺ βιαζόταν νὰ μείνη μόνη μὲ τὸ φίλο της. Θὰ σᾶς δώσουν στὴν κουζίνα νὰ φᾶτε. Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ ἀφεντικός σας θὰ πάη νὰ πληρωθῆ.

Ἀπόθεσαν προσεκτικὰ τὰ πέντε σακκιὰ πλάϊ στὸν τοῖχο.

Ὁ ἐπιστάτης ἑτοιμαζόταν νὰ πληρώση...

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ Ντυκλό, πηδῶντας πάνω στὸν ἀνυποψίαστο Γερμανό.

— Βὲρ ντά; (Τί εἶναι αὐτό;) θέλησε νὰ φωνάξη ὁ δυστυχισμένος ἐπιστάτης.

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε.

Τὸ μαντῆλι τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ἔφραξε τὸ στόμα, ἐνῶ ἕνας στρατιώτης, πιάνοντάς του τὰ δυὸ χέρια, τοῦ τἄδεσε σφιχτά.

Τὴν ἴδια στιγμή, βγῆκαν μέσα ἀπὸ τοὺς σάκκους, κι' οἱ ἄλλοι πέντε στρατιῶτες.

Ἡ Λίσμπετ δὲ μποροῦσε νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν κατάπληξί της.

— Ἡ δουλειὰ εἶναι κερδισμένη! εἶπε χαρούμενος ὁ Ντυκλό. Τὸ σπουδαιότερο ἔγινε. Μὲ λίγη ἐπιτηδειότητα τώρα, τὸ Μαργκρὰβ εἶναι δικό μας!

— Εὐτυχῶς, ποὺ δὲν ἀργήσαμε!... εἶπε ὁ Τριαντάφυλλος. Πνιγόμουν μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σακκί!

— Σῶπα κι' ἂς κάνουμε γρήγορα! εἶπε ὁ Τόνυ. Ποῦ εἶναι τὸ διαμέρισμα τοῦ διοικητοῦ;

— Ἡ Λίσμπετ θὰ μᾶς πῆ. Πᾶμε, Λίσμπετ!

Ἡ νέα ἦταν περισσότερο πεθαμένη, παρὰ ζωντανή. Ὡστόσο, ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Ντυκλό, ὥστε δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀρνηθῆ. Τοῦ ἔδειξε, λοιπόν, τὸ δρόμο, ποὺ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήση.

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ὥρμησε πρῶτος.

Ἀλλά, μόλις ἔστριψε στὴ γωνιὰ τοῦ διαδρόμου, ἔπεσε κάτω, βγάζοντας μιὰ κραυγή.

Ἕνας ἄνθρωπος, κρυμμένος στὴ σκιά, τοῦ εἶχε καταφέρει μιὰ μαχαιριὰ στὸ στῆθος.

Συγχρόνως, στρατιῶτες πρόβαλαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, φωνάζοντας:

— Θάνατος στοὺς Γάλλους!

Ἡ φρουρά, ποὺ πίστευαν, ὅτι θὰ τὴ βροῦν ἀνύποπτη, ἦταν σὲ ἐπιφυλακή!

Εἶχαν προδοθῆ...

Ἀλλ' ἀπὸ ποιόν;

Ἀλλοίμονο! Ὁ ἔρωτας τῆς Λίσμπετ, ποὺ εἶχε χρησιμέψει στὸν Ντυκλὸ γιὰ τὴν ἐπικίνδυνη ἀποστολή του, τοῦ εἶχε δημιουργήσει, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ξέρη, ἕνα θανάσιμο ἐχθρό. Ὑπῆρχε, μέσα στὸ ὀχυρό, ἕνας ὑπαξιωματικός, ποὺ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Τοὺς φλογερώδεις ἔρωτας διὰ παντὸς ἠδουντίσας
καὶ βαρυνθεὶς ἀπὸ τινος συλλήψεως τὰς γοήσσας
δίδα ἀβράν ἐπόθησον πρὸς σύνδεσιν βεβαίας
ἵνα ὦ! παῖδες! καταστῶ περίοπτος Ρωμαῖος.
Κι' ὑπὸ τὴν σκέψιν οὖν αὐτὴν τὴν θείαν κι' ἐναγώνιον
ἰδὼν λεπτὴν νεάνιδα προχθὲς εἰς ἐμβαλκόνιον,
κι' ἐνῶ καρδία καὶ ψυχὴ ἐν οὐρανοῖς ἐπέτα
ἱππικῶς ἀνέκραξον: «Χαῖρε Ἰουλιέττα!»
Καὶ ὁ ψυχὴ ἀβροπρεπὴς μεστὴ ἐξ αἰσθημάτων
κἀφ' ὑψηλοῦ, μ' ἠτένισεν μετὰ μειδιαμάτων
καὶ μοὶ ἐφάνη, ὦ θεοί! Ὦ! ἔρωτά μου νέε!
ὅτι μοὶ ἐψιθύρισεν: «Χαῖρε καὶ σὺ Ρωμαῖε!»
Ἐφ' ᾧ καὶ ἔμπλεως χαρᾶς ἐκ τῆς τιμῆς τῆς ποῦστης
καὶ τριπλᾶ οὖν ὑποκλιθεὶς ὡς κρατιὸς Ἱππότης.
—Ἰουλιέττα! ἔκραξον μεστὸς ἀπὸ σαγήνην
θ' ἀνέλθω νύκτωρ Μοῦσα μου μὲ κλίμακα σχοινίνην!
Καὶ σφόδρα ἐπειγόμενος νὰ δράσω ἱπποτικῶς
πρὸς δὲ Ρωμαῖον ἀκραιφνοῦς τὴν πρόθε-
(σιν δεικνύων
—Σπεύδω Ἰουλιέττα μου, τῆς ἐπὶ διαβα-
(στικῶς,
ἵν' ἀγοράσω πάραυτα τὸ σχετικὸ σχοι-
(νίον!
Κι' ἐνῶ τὸ γόνυ ἔκλινον μετ' εὐκλεοῦς τι-
(μῆς
ἐβόησεν, ὦ Ἄπολλον! ἀφ' ὑψηλοῦ (Μίς:
—Ρὲ γέρο ξέρεις τίποτα; Μοῦ μπήκες
(στὸ ρουθούνιον
κι' ἄντε νὰ φέρῃς τὸ σχοινὶ μαζί καὶ τό...
(σαπούνιον!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Λίσμπετ. Ἄλλοτε, ἡ νέα φαινόταν ν' ἀνταποκρίνεται στὰ φλογερά του αἰσθήματα, ἀλλά, μιὰ μέρα, τοῦ δήλωσε καθαρὰ πὼς ἔπρεπε νὰ μὴν ἔχη πιὰ καμμιὰν ἐλπίδα.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς ἔσπαζε τὸ κεφάλι του γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὴν ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς.

Εἶχε ἀκολουθήσει τέλος τὴ Λίσμπετ καὶ τὴν εἶδε νὰ μιλάη μ' ἕνα Γάλλο ἀξιωματικό.

Ὁ θυμός του ἦταν φοβερός. Ὡστόσο, δὲν εἶχε πῆ τίποτα, θέλοντας νὰ ἐκδικηθῆ.

Ἐξακολουθῶντας νὰ κατασκοπεύη τὴ νέα, τὴν εἶδε πού, μόλις διέκρινε ἀπὸ μακρυὰ τὸν ψευτοχωρικό, πῆγε στὴν πορτίτσα μαζὶ μὲ τὸν ἐπιστάτη. Τὴν ἀκολούθησε. Δὲν εἶχε γελαστῆ: Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν χωρικῶν ἐκείνων ἦταν ὁ ἀντίζηλός του! Ἤθελε περισσότερα γιὰ νὰ μαντέψη πὼς ἐπρόκειτο γιὰ παγίδα;

Ἔτρεξε ἀμέσως νὰ συγκεντρώση τὴ μικρὴ φρουρὰ τοῦ ὀχυροῦ.

— Παιδιά, τοὺς εἶπε — χωρὶς ὅμως ν' ἀναφέρη τὸ ὄνομα τῆς Λίσμπετ — προδοθήκαμε! Ἄνοιξαν στοὺς Γάλλους τὴν πόρτα τοῦ πύργου. Εἶναι πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσουμε νὰ μποῦν μέσα. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ βγῆ κανένας ἀπ' αὐτοὺς ζωντανός!...

Οἱ Γερμανοὶ ἔσπευσαν νὰ τοποθετηθοῦν στὸ διάδρομο, ποὺ ἀναγκαστικὰ θ' ἀκολουθοῦσαν οἱ Γάλλοι.

Κι' ὅταν ὁ δυστυχισμένος ὁ Ντυκλὸ παρουσιάστηκε πρῶτος, ὁ ἀντίζηλός του τὸν ἔρριξε, μ' ἕνα χτύπημα τοῦ μαχαιριοῦ του, μπροστὰ στὰ πόδια του.

Ξεχνῶντας τὸν κίνδυνο, ποὺ κι' ὁ ἴδιος διέτρεχε, ὁ Τόνυ ἔτρεξε πρὸς τὸν Ντυκλὸ γιὰ νὰ τὸν βοηθήση.

— Εἶναι ἀνώφελο, φίλε μου! ψιθύρισε σιγὰ ἐκεῖνος. Σοῦ τὸ εἶχα πῆ, ὅτι θὰ σκοτωθῶ... Ἄφησέ με ἐμένα καὶ κύτταξε τοὺς στρατιῶτες σου... Σκέψου τὴν πατρίδα!...

Καί, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν προσπάθεια, ποὺ εἶχε καταβάλει γιὰ νὰ μιλήση, ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἔπεσε, γιὰ νὰ μὴν ἀνασηκωθῆ πιά...

Κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἐπίθεσι τῶν Γερμανῶν, οἱ Γάλλοι εἶχαν ὑποχωρήσει. Ἀκούγοντας ὅμως τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Ντυκλό, ὁ Τριαντάφυλλος ἄρχισε νὰ βρίζη.

— Νὰ μὲ πάρη ὁ διάβολος, φώναξε, ἂν δὲ σκοτώσω μισὴ ντουζίνα ἀπ' αὐτούς! Ἐμπρός!

— Ἐμπρός! ἐπανέλαβε κι' ὁ Νορμανδός.

Ὁ Τόνυ πῆρε τὸ σπαθί, ποὺ εἶχε γλυστρήσει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ δυστυχισμένου Ντυκλό.

— Στρατιῶτες! εἶπε, μὲ σταθερὴ φωνή. Ὁ ἀρχηγός μας σκοτώθηκε, σὰ γενναῖος, ποὺ ἦταν. Σὰν ἐπιλοχίας, ποὺ εἶμαι, θὰ τὸν ἀντικαταστήσω, καὶ θὰ σκοτωθῶ κι' ἐγώ, ἂν χρειαστῆ. Ἀλλά, πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ τὸν ἐκδικηθοῦμε! Πρέπει νὰ νικήσουμε!...

— Ἐκδίκησι! φώναξαν οἱ Γάλλοι.

— Θάνατος στοὺς Γάλλους! ἀπάντησαν οἱ Γερμανοί.

Κι' ἄρχισε τότε ἡ συμπλοκή, τρομερή, ἀδυσώπητη. Ἡ φρουρὰ τοῦ ὀχυροῦ ἔφραζε ἐντελῶς τὴ δίοδο. Οἱ ἐννιὰ Γάλλοι ἔπρεπε νὰ κάνουν κανονικὴ πολιορκία.

Ἀλλ' ἔπεσαν πάνω στοὺς ἀντιπάλους των μὲ μιὰ τέτοια μανία, ὥστε οἱ πρῶτες γραμμὲς ὑποχώρησαν καὶ τρεῖς Γερμανοὶ κυλίστηκαν καταγῆς, θανάσιμα πληγωμένοι.

Ἕνας μόνο ἀπὸ τοὺς Γάλλους, ὁ στρατιώτης Λανταΐζ, πληγώθηκε σ' αὐτὴ τὴν πρώτη σύγκρουσι. Μιὰ πιστολιὰ τοῦ εἶχε σπάσει τὸ δεξί του χέρι. Ἀλλά, χουφτώνοντας τὸ σπαθί του μὲ τὸ ἀριστερό, συνέχισε τὴν ἐπίθεσι, μὲ μεγαλύτερη μανία.

Γιὰ δεύτερη φορὰ ὥρμησαν οἱ Γάλλοι. Οἱ Γερμανοὶ δὲ μπόρεσαν νὰ ἀνθέξουν, κι' ἔφυγαν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Τοὺς κυνήγησαν. Μερικοὶ σκοτώθηκαν, κι' οἱ ἄλλοι παραδόθηκαν.

Ὁ Τόνυ, μεθυσμένος ἀπὸ χαρά, ἔστησε τὴ γαλλικὴ σημαία στὸν πυργίσκο τοῦ ὀχυροῦ, εἰδοποιῶντας ἔτσι, μ' αὐτὸ τὸ σύνθημα, τὸ στρατάρχη ντὲ Σὰξ καὶ τὸ συνταγματάρχη ντὲ Λανζεβέν, ὅτι μποροῦσαν νὰ μποῦν στὸ φρούριο.

Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα, τὸ ὀχυρὸ εἶχε καταληφθῆ κι' ὁ στρατάρχης ντὲ Σὰξ συγχάρηκε θερμότατα τὸν Τόνυ.

Ἀλλ' ὁ νεαρὸς ἐπιλοχίας, χωρὶς ν' ἀπαντήση, τοῦ ἔδειξε τὸ πτῶμα τοῦ δύστυχου ἀνθυπολοχαγοῦ, κοντὰ στὸ ὁποῖο εἶχε γονατίσει ἡ Λίσμπετ καὶ προσευχόταν, κλαίοντας μ' ἀναφυλλητά.

— Ὁ Ντυκλὸ πέθανε σὰ γενναῖος στὸ πεδίο τῆς τιμῆς! εἶπε ὁ στρατάρχης. Θὰ τοῦ γίνη ἐπίσημη κηδεία. Ὅσο γιὰ σᾶς, ἐπιλοχία Τόνυ, ποὺ τόσο ἀντάξια τὸν ἀντικαταστήσατε, μπορεῖτε νὰ τὸν ἀντικαταστήσετε καὶ στὸ βαθμό του. Κύριοι, αὔριο τὸ πρωΐ, ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Τόνυ ἀναλαβαίνει ὑπηρεσία στὸ σύνταγμα τῆς Μπουργκόνι!

— Ποιός; Ἐγώ;... Ἀξιωματικός;... τραύλισε ὁ Τόνυ.

— Γιατί ὄχι; ἀπάντησε ὁ στρατάρχης. Δειχθήκατε ἄξιος τοῦ βαθμοῦ αὐτοῦ κι' εἶναι δίκαιο νὰ τὸν πάρετε!

— Ἔλα, Τόνυ! τοῦ εἶπε ὁ συνταγματάρχης ντὲ Λανζεβέν. Ὀνειρευόσουν νὰ γίνης στρατηγός. Ἔκανες ἤδη ἕνα μεγάλο βῆμα!

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς ἀφίσω, συνταγματάρχα μου...

— Εἶναι ἀλήθεια καὶ λυπᾶμαι γι' αὐτό. Ἀλλὰ θὰ ξανάρθης κοντά μου. Πολὺ γρήγορα θὰ γίνης ὑπολοχαγὸς στὸ σύνταγμά μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε θόρυβος στὴν πόρτα τῆς αἰθούσας. Μιὰ γυναῖκα ἔσπρωξε ἀπότομα τοὺς ἀξιωματικούς, ποὺ τριγύριζαν τὸν Τόνυ, γιὰ νὰ τὸν συγχαροῦν, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους κι' ἄρχισε νὰ τὸν φιλάη δυνατά.

Ἦταν ἡ θειὰ Τουανόν!

Ἀπὸ τότε, ποὺ εἶχε φύγει τὸ σύνταγμα, ἡ κ. Τουανὸν δὲ μποροῦσε νὰ ἡσυχάση, γιατὶ φοβόταν γιὰ τὸν Τόνυ.

— Πῆγα νὰ ζητήσω πληροφορίες γιὰ σένα, στὸ μέγαρο τοῦ ντὲ Βιλέρ, τοῦ εἶπε.

— Καὶ τί ἔμαθες ἐκεῖ;

— Ἔφτασα ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ποὺ ἡ θειὰ-Νικολὸ κι' ἡ κόρη της ἔρχονταν μὲ ἐκείνη τὴ δυστυχισμένη τὴ νέα, τὴν ἀδελφὴ τῆς μαρκησίας, ποὺ ἔχασε τὰ λογικά της... Τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι!... Τί μεγάλο δυστύχημα!... Μὰ τί νὰ γίνη; Ἐγὼ ἤθελα νὰ μάθω νέα σου... Καὶ τἄμαθα... Οἱ κυρίες αὐτὲς ἐπρόκειτο νὰ ξαναφύγουν, γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ στρατό. Ὑπῆρχε μιὰ θέσι στὴν ἅμαξα... Εἶπα, λοιπόν, κι' ἐγὼ ἀντίο στὴ Μονμάρτρη καὶ στὸ μαγαζί μου, μπῆκα στὸ ἁμάξι καὶ νά με!

Κι' ἡ καλὴ γυναῖκα φίλησε ἄλλη μιὰ φορὰ στὸ μάγουλο τὸ θετό της γυιό.

Ὁ Τόνυ εἶχε γίνει κατακόκκινος... Ὄχι γιατὶ ντρεπόταν γιὰ τὴν κυρία Τουανόν, ἀλλὰ γιατὶ φοβόταν πὼς οἱ ἀξιωματικοὶ θἄβρισκαν παράξενη αὐτὴ τὴν τρυφερότητα ἐκ μέρους μιᾶς γυναίκας τριαντατεσσάρων ἐτῶν, πρὸς ἕνα νέο δεκαεφτὰ χρονῶν.

Ἀλλ' ἡ κ. Τουανὸν ἦταν πολὺ ὄμορφη καὶ τὶς ὄμορφες γυναῖκες δὲν τὶς παρεξηγεῖ κανείς...

Στὸ ἀναμεταξύ, πίσω ἀπὸ τὴν κ. Τουανόν, ἔφτασαν ἡ θειὰ-Νικολὸ κι' ἡ Μπαβέτ. Βιαστικὴ καθὼς ἦταν πάντοτε ἡ Παρισινή, εἶχε τρέξει πρώτη κι' εἶχε πέσει σὰ μπόμπα μέσα στὴν αἴθουσα, ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ ἀξιωματικοί.

Ἀλλ' ἡ θειὰ-Νικολὸ περίμενε, μαζὶ μὲ τὴν κόρη της, νὰ τοὺς κάνη νόημα ὁ ντὲ Λανζεβὲν γιὰ νὰ πλησιάσουν.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ στρατόπεδο, ἔμαθαν γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ δρᾶσι τοῦ Τόνυ.

Ὅταν ἄκουσε τὸ θανάσιμο κίνδυνο, ποὺ εἶχε διατρέξει ὁ νέος, ἡ Μπαβὲτ ἄρχισε νὰ κλαίη...

Ἔπειτα, ὅταν ἔμαθε τὴν προαγωγή του, βυθίστηκε σὲ σκέψεις...

Βέβαια, ἦταν περήφανη γι' αὐτόν. Ἀλλὰ σκεφτόταν πώς, ἂν κι' ἦταν κόρη τοῦ μαρκησίου ντε Βιλέρ, εἶχε μητέρα της τὴ θειὰ-Νικολό, κι' ἀναρωτιόταν ἂν ὁ Τόνυ, τώρα, ποὺ ἔγινε ἀξιωματικός, δὲ θἄβρισκε πὼς ἡ ἀπόστασι, ποὺ τοὺς χώριζε, ἦταν πολὺ μεγάλη...

— Δὲ θὰ μὲ περιφρονήση ἐμένα, μιὰ νόθο; σκεφτόταν, ἀναστενάζοντας.

Η ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΙ

Καθὼς προχωροῦσε ὁ στρατός, ὁ Λαβεναί, ὁ Λασὺ κι' ὁ Μωρβάγι προσπαθοῦσαν νὰ μάθουν τί εἶχε ἀπογίνει ὁ μαρκήσιος ντὲ Βιλέρ.

Εἶχε φύγει, λέγοντας πὼς πήγαινε νὰ σκοτωθῆ. Εἶχε, ἄραγε, πραματοποιήσει τὴν τρομερὴ αὐτὴ ὑπόσχεσί του;

Στὸν πρῶτο σταθμό, ποὺ ἔκαμαν, ἔμαθαν πὼς εἶχε περάσει, τραβῶντας γιὰ τὸ μέτωπο. Καί, σὲ κάθε μέρος, ὅπου στάθμευαν, εὕρισκαν τὰ ἴχνη του.

— Ναί, τοὺς ἔλεγαν οἱ χωρικοί, οἱ ξενοδόχοι, οἱ φρουροί, ποὺ ρωτοῦσαν. Ναί, εἴδαμε νὰ περνάη ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς Γαλλικῆς Φρουρᾶς. Φαινόταν μάλιστα πολὺ βιαστικός, γιατὶ ρωτοῦσε γιὰ τὶς ἀποστάσεις καὶ γιὰ τὴν κατάστασι τῶν δρόμων.

Ὁ Βιλέρ, λοιπόν, βάδιζε πρὸς τὸ θάνατο, καὶ μάλιστα βιαζόταν νὰ τὸν φτάση...

Χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, οἱ φίλοι του τὸν λυπόντουσαν. Ἕνας τόσο καλός, τόσο γενναῖος ἄνθρωπος, καὶ ν' ἀπαρνηθῆ τὴ γυναῖκα του, ζητῶντας νὰ βρῆ τὸ θάνατο στὴ μάχη!...

Ἄ! Ἂν δὲν ἦταν ὁ ὅρκος τους, ὁ φριχτὸς κι' ἐπίσημος ἐκεῖνος ὅρκος, ποὺ τὸν εἶχαν δώσει στὴ Φράουλεν κι' ἔπειτα τὸν εἶχαν ἐπαναλάβει στὸ Μπλερανκούρ, ὕστερα ἀπὸ τόσα τραγικὰ γεγονότα!... Ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτὸς ὁ ὅρκος, ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ τὸν παραβοῦν, θἄτρεχαν κοντὰ στὸ Βιλὲρ γιὰ νὰ τοῦ ποῦν:

— Μὴ θυσιάζεσαι. Μεῖνε μαζί μας, εἴμαστε φίλοι σου, ὅπως καὶ τὸν παλιὸ καιρό...

Τὴν πέμπτη μέρα τῆς πορείας, ἔχασαν τὰ ἴχνη του.

Ἀλλά, καθὼς προσπαθοῦσαν νὰ μαντέψουν τί εἶχε συμβῆ, ἕνας χωρικὸς τοὺς εἶπε, ὅτι ὑπῆρχε ἕνας δρόμος, διαφορετικὸς ἀπ' αὐτόν, ποὺ ἀκολουθοῦσαν, ποὺ ἔβγαζε στὸ μέτωπο, ἀλλὰ ἦταν πολὺ ἀνώμαλος.

Ἀσφαλῶς, ὁ Βιλὲρ εἶχε πάρει ἐκεῖνο τὸ δρόμο, ἐπειδὴ ἔμαθε πὼς ἦταν συντομώτερος.

Συνέχισαν καλπάζοντας τὸ δρόμο τους, σίγουροι πὼς δὲ θὰ πρόφταιναν ζωντανὸ τὸ δυστυχισμένο ντὲ Βιλέρ.

Ὡστόσο, ὅταν ἔφτασαν στὸ στρατόπεδο τῶν Πέντε Ἀστεριῶν, ὁ Λαβεναί, ὁ Μωρβάγι κι' ὁ Λασὺ δὲ μπόρεσαν νὰ μάθουν τίποτα γιὰ τὸ μαρκήσιο ντὲ Βιλέρ.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν, ὅτι, ὡς τότε, δὲν εἶχαν γίνει παρὰ ἀψιμαχίες.

— Δὲ θὰ τὸ θεώρησε ἄξιο νὰ σκοτωθῆ ἐδῶ, εἶπε ὁ Λασύ.

— Ἐκτὸς ἂν μᾶς γέλασε, παρατήρησε ὁ Μωρβάγι.

— Γιὰ ποιὸ σκοπό;

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Στὸ κάτω-κάτω τοῦ λογαριασμοῦ, τίποτα δὲν τὸν ὑποχρέωνε νἄρθη νὰ μᾶς βρῆ γιὰ ν' ἀνανεώση τὸν ὅρκο του.

— Σωστά.

— Τότε τί ν' ἀπόγινε;

— Δὲν ξέρω. Ἴσως νὰ τοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα στὸ δρόμο.

— Σταθῆτε, μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα, εἶπε ὁ Μὰρκ ντὲ Λασύ. Ἂν ὁ ντὲ Βιλὲρ σκοτώθηκε, ὄχι σὰν ἀξιωματικός, ἀλλὰ σὰν ἁπλὸς στρατιώτης;

— Αὐτὸ εἶναι εὔκολο νὰ τὸ ἐξακριβώσουμε. Σύμφωνα μὲ τὴ διαταγή, κρατοῦν κατάλογο ὅλων τῶν ὀνομάτων ἐκείνων, ποὺ σκοτώνονται, εἴτε στρατιῶτες ἁπλοὶ εἶναι, εἴτε ἀξιωματικοί. Μέχρι τῆς στιγμῆς, δόξα σοι ὁ Θεός, ὁ ἀριθμὸς τῶν σκοτωμένων δὲν εἶναι μεγάλος. Μᾶς εἶναι εὔκολο, λοιπόν, νὰ μάθουμε.

Πῆγαν καὶ ζήτησαν τὸν κατάλογο τῶν σκοτωμένων.

Πουθενὰ δὲν ἀναφερόταν τὸ ὄνομα τοῦ Βιλέρ.

Δὲ μποροῦσαν νὰ ὑποθέσουν, ὅτι εἶχε σκοτωθῆ μὲ ψεύτικο ὄνομα. Ἄλλωστε, ὅλοι οἱ σκοτωμένοι ἦσαν παλιοὶ στρατιῶτες, ποὺ τοὺς γνώριζαν οἱ σύντροφοί τους.

— Ἀσφαλῶς, εἶπε ὁ Λαβεναί, ὁ Βιλὲρ θὰ σταμάτησε στὸ δρόμο, γιατὶ κανένας δὲν τὸν εἶδε.

— Ὁπωσδήποτε, δὲ σκοτώθηκε ἐδῶ, πρόσθεσε ὁ Λασύ.

— Σκεφθήκατε, τοὺς εἶπε ὁ Μωρβάγι, ὅτι, κατὰ σύμπτωσι, ὁ μαρκήσιος κι' ἡ μαρκησία ἔφυγαν συγχρόνως;

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, παραδέχθηκε ὁ Λαβεναί.

— Κι' ἂν πῆγε νὰ τὸν συναντήση κάπου, ὕστερα ἀπὸ προηγούμενη συμφωνία τους;

— Δὲν εἶναι δυνατόν...

— Γιατί;

— Γιατί, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ μᾶς παρουσιαστῆ...

— Ὁ λόγος εἶναι ἁπλούστατος: Τὸ ἔκανε, πρῶτα-πρῶτα, γιὰ νὰ μᾶς ἀποκοιμίση. Γιὰ νὰ δοκιμάση ἔπειτα ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν τύχη του. Καί, τέλος, γιὰ νὰ πείση τὸ Μωρβάγι, ποὺ τὸν εἶχε εὐνοήσει ἡ τύχη, νὰ τοῦ δώση προθεσμία ἑνὸς χρόνου. Κι' αὐτὸ τὸ χρόνο, ὁ Βιλέρ, ποὺ ἐμεῖς θὰ τὸν νομίζαμε νεκρό, θὰ τὸν περνοῦσε μὲ τὴ γυναῖκα του, γελῶντας μὲ τὴν εὐπιστία μας.

— Ὄχι! Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο! Θὰ ἦταν μεγάλη ἀτιμία ἐκ μέρους του.

— Ἡ πρώτη του προδοσία μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ πιστέψουμε. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ φέρθηκε πιὸ ἔξυπνα ἀπὸ μᾶς...

— Ναί, ἀλλὰ θὰ τὸν ξαναβροῦμε... Καὶ τότε...

*

Ὁ μαρκήσιος ντὲ Βιλὲρ δὲν τοὺς εἶχε κοροϊδέψει. Εἶχε φύγει, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ πάη νὰ σκοτωθῆ...

Ἀλλ' ἂν οἱ «Κόκκινοι» ζητοῦσαν περισσότερες πληροφορίες ἀπὸ τοὺς χωρικούς, ποὺ ρωτοῦσαν, θὰ μάθαιναν, ὅτι, πρὶν ἀπ' αὐτούς, εἶχε περάσει μιὰ γυναῖκα, ποὺ κι' ἐκείνη ρωτοῦσε γιὰ τὸν ἀξιωματικό, ποὺ εἶχε προσπεράσει...

Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν ἡ μαρκησία.

Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ πύργου, ὅπου στεκόταν, εἶχε δῆ τὸ Βιλέρ, ποὺ ἔφευγε μὲ καλπασμό. Ἄρα ὁ σύζυγός της ζοῦσε. Τί εὐτυχία!...

Τῆς ἦρθε τότε μιὰ ἰδέα: Ὁ Μινγκρέλι δὲν ἦταν ἐκεῖ γιὰ νὰ τὴν ἐπιβλέπη. Ἂν δοκίμαζε νὰ φύγη κι' αὐτὴ καὶ νὰ πάη νὰ βρῆ τὸ σύζυγό της;

Συγκέντρωσε ὅσα χρήματα καὶ κοσμήματα εἶχε, κατέβηκε γρήγορα στὴν αὐλή, διάταξε νὰ σελλώσουν ἕνα ἄλογο κι' ἔφυγε, ἀκολουθῶντας τὰ ἴχνη τοῦ ἀγαπημένου της.

Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος εἶχε προχωρήσει πολύ.

Σὲ κάθε χωριό, ποὺ ἔφτανε, ἡ Ἀϊντὲ ζητοῦσε πληροφορίες καί, κάθε φορά, τῆς ἔλεγαν, ὅτι ἕνας ἀξιωματικὸς εἶχε περάσει πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες.

Τρεῖς μέρες καὶ δυὸ νύχτες, ἡ κ. ντὲ Βιλὲρ προχωροῦσε ἔτσι, σταματῶντας μόνο γιὰ νὰ ταΐση τὸ ἄλογό της καὶ νὰ τὸ ἀφίση λίγες ὧρες ν' ἀναπαυθῆ, γιατί, ἀλλοιῶς, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήση τὸ δρόμο του.

Τὸ πρωΐ τῆς τρίτης μέρας, τῆς εἶπαν, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς μὲ τὸν κόκκινο μανδύα, εἶχε περάσει μόλις πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα.

— Τὸν εἶδα νὰ περνάη, τῆς εἶπε ἕνας χωρικός, ποὺ ρώτησε. Τὸ ἄλογό του ἦταν πολὺ κουρασμένο καὶ μόλις ἔσερνε τὰ πόδια του. Δὲ φαντάζομαι νὰ δυσκολευθῆτε νὰ τὸν φτάσετε.

Ἡ Ἀϊντὲ σπηρούνισε τὸ ἄλογό της...

Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν ἀπρονοησία ἐκ μέρους της, γιατὶ καὶ τὸ δικό της ἄλογο ἦταν πολὺ κουρασμένο. Κι' ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεῦγες, ἔπεσε, ἐξαντλημένο.

Ἡ κ. ντὲ Βιλὲρ ἀποτύχαινε, τὴ στιγμή, ποὺ πλησίαζε νὰ φτάση τὸ σκοπό της.

Ἀλλ' εἶχε πολὺ δυνατὴ ψυχὴ καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐγκαταλείψη τὴν προσπάθειά της.

Πῆγε μὲ τὰ πόδια ὡς τὸ πλησιέστερο χωριό, σκοπεύοντας ν' ἀγοράση, σὲ ὁποιαδήποτε τιμή, ἕνα ἄλογο, γιὰ νὰ ἐξακολουθήση τὸ δρόμο της.

Ὁ πρῶτος χωρικός, ποὺ τοῦ ζήτησε ἕνα γερὸ ἄλογο, εἶπε, παραξενεμένος:

— Κι' ἄλλο;

— Τί θὰ πῆ «κι' ἄλλο»; ρώτησε ἡ Ἀϊντέ.

— Εἶναι ἡ δεύτερη φορὰ σήμερα, ποὺ μοῦ ζητᾶνε ν' ἀγοράσουν ἕνα ἄλογο! ἀπάντησε ὁ χωρικός.

Ἡ καρδιὰ τῆς μαρκησίας ἄρχισε νὰ χτυπάη δυνατά.

— Καὶ ποιὸς ἄλλος σοῦ ζήτησε ἄλογο; ρώτησε.

— Ἕνας ἀξιωματικός...

— Ἕνας ἀξιωματικὸς μὲ κόκκινο μανδύα;

— Μάλιστα!

«Αὐτὸς εἶναι!», εἶπε μέσα της ἡ Ἀϊντέ.

Καὶ ξαναρώτησε τὸ χωρικό:

— Δὲν εἶχε λοιπὸν ἄλογο;

— Τὸ ἄλογό του εἶχε σπάσει τὸ πόδι του, καθὼς ἔμπαινε στὸ χωριό. Κι' ἐξ ἄλλου δὲ μποροῦσε νὰ κρατηθῆ στὰ πόδια του ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι...

— Καὶ τοῦ πουλήσατε ἄλλο ἄλογο;

— Ὄχι, γιατὶ δὲν εἶχα. Ἀλλὰ τοῦ εἶπα νὰ ζητήση ἀπὸ τὸ Ζὰκ τὸν πεταλωτή, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ προμηθέψη...

— Καὶ ποῦ μένει αὐτὸς ὁ Ζάκ;

— Ἐκεῖ κάτω, δεξιά, στὸ τελευταῖο σπίτι.

Ἡ κ. ντὲ Βιλὲρ ἔτρεξε πρὸς τὸ σιδηρουργεῖο τοῦ Ζάκ. Ἐκεῖ, ἔμαθε, ὅτι δὲν εἶχαν πουλήσει ἄλογο στὸν ἀξιωματικό.

— Αὔριο θἄχω ἕνα γερὸ ζῶο, εἶπε ὁ πεταλωτής. Ὁ ἀξιωματικὸς θἄρθη νὰ τὸ πάρη, ὅταν ξημερώση.

— Ποῦ εἶναι τώρα;

— Στὸ πανδοχεῖο. Στὸ «Μεγάλο Νικητή», ποιὸ ἄλλο; Σ' ὅλη τὴν περιοχὴ δὲν ὑπάρχει δεύτερο. Πάρτε αὐτὸ τὸ δρομάκο, πρὸς τὰ δεξιά, κι' ἔπειτα στρίψετε ἀριστερά. Τὸ τρίτο σπίτι μετὰ τὴ βρύση. Εἶναι τὸ πανδοχεῖο τοῦ κυρ-Γκατιναί.

Ἡ Ἀϊντὲ ἔτρεξε στὸ πανδοχεῖο, ποὺ τῆς ἔδειξαν, κι' ἔσπρωξε τὴν πόρτα.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά, τὴν ὥρα ἐκείνη.

Στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πανδοχείου, κοντὰ στὴ φωτιά, καθόταν ἕνας ἄντρας, μὲ τὸ κεφάλι στὰ χέρια.

Ἀκούγοντας τὴν πόρτα ν' ἀνοίγη, γύρισε ἀπότομα.

Ἦταν ὁ μαρκήσιος ντὲ Βιλέρ.

ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΘΑΝΑΤΟ, Η ΑΓΑΠΗ!

Βλέποντας ἐκείνη, ποὺ εἶχε τόσο πολὺ ἀγαπήσει, καὶ ποὺ ἀκόμα τὴ λάτρευε, μ' ὅλη τὴ φλόγα τῆς ψυχῆς του, ὁ μαρκήσιος σηκώθηκε ἀπάνω.

Δυὸ κραυγὲς ἀκούστηκαν: μιὰ κραυγὴ χαρᾶς, ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ τὴ συγκρατήση ὁ ντὲ Βιλέρ, καὶ μιὰ κραυγὴ θριάμβου τῆς μαρκησίας.

Κι' οἱ δυὸ σύζυγοι ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, κλαίγοντας καὶ γελῶντας συγχρόνως. Τοὺς φαινόταν πὼς ἄλλαζαν τὸν πρῶτο τους ὅρκο, πὼς ἔδιναν τὸ πρῶτο τους φιλί, πὼς τὸ παρελθὸν δὲν ὑπῆρξε ποτέ.

Ἡ φωνὴ τοῦ κυρ-Γκατιναί, τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ πανδοχείου, τοὺς ξανάφερε στὴν πραγματικότητα.

Βρίσκονταν σ' ἕνα φτωχικὸ χωριάτικο πανδοχεῖο, στὰ μισὰ τοῦ δρόμου Παρισιοῦ - Φλάντρας, τοῦ Παρισιοῦ, ἀπ' ὅπου ἔφευγε ὁ ντὲ Βιλέρ, καὶ τῆς Φλάντρας, ὅπου πήγαινε γιὰ νὰ πεθάνη...

— Γρήγορα! Τὸ φαγητὸ τοῦ λοχαγοῦ! φώναξε ὁ ξενοδόχος στὴν ὑπηρεσία του.

— Θὰ μοῦ τὸ σερβίρετε στὸ δωμάτιό μου, εἶπε ὁ ντὲ Βιλέρ.

Ὁ Γκατιναὶ ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ μπροστὰ στὴ μαρκησία.

— Ὅπως θέλετε, λοχαγέ μου, εἶπε. Ἐλπίζω πὼς ἡ κυρία σας θὰ μείνη εὐχαριστημένη.

Οἱ δυὸ σύζυγοι ἀνέβηκαν στὸ δωμάτιο τοῦ μαρκησίου.

— Ὥστε ἔτσι, λοιπόν, εἶπε ἡ μαρκησία, μόλις ἔμειναν μόνοι, ἤξερες πὼς σὲ νόμιζα πεθαμένο καί, ἀντὶ νὰ μὲ καθησυχάσης, μ' ἀπόφευγες. Αὐτὸ ἦταν πολὺ κα-

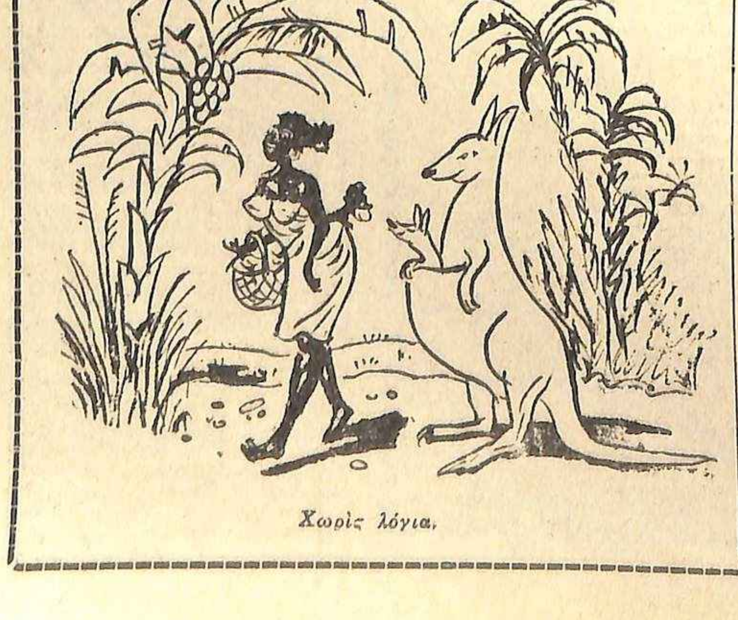

Χωρὶς λόγια.

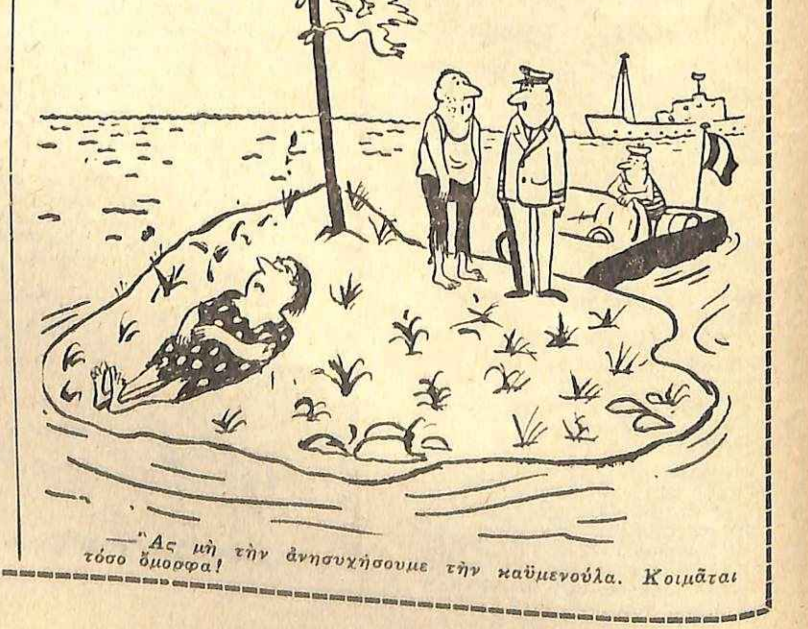

— Ἂς μὴ τὴν ἀνησυχήσουμε τὴν καϋμενούλα. Κοιμᾶται τόσο ὄμορφα!

Ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελὶς 67) ἀρχίζει τὸ συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΡΟΜΠΕΡ ΦΙΣ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

Ὁ νεκρὸς ἦταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα, μέσα σὲ μιὰ λίμνη ἀπ' τὸ ἴδιο του τὸ αἷμα, καὶ τὰ σφραγισμένα του χείλια δὲ θὰ ξανάνοιγαν ποτὲ πιὰ γιὰ ν' ἀποκαλύψουν τὸ δολοφόνο. Ὁ μόνος ποὺ ἤξερε τὸ μυστικό του, ἦταν τὸ μικρό, βαλσαμωμένο φιδάκι. Αὐτὸ μποροῦσε νὰ μιλήση, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ἔχη κανεὶς τὸ θάρρος καὶ τὴν ὑπομονὴ τοῦ Ντὰ Σίλβα, γιὰ νὰ καταλάβη τὴ γλῶσσα του. Καὶ μέχρι τότε, θὰ ἔχαναν τὴ ζωή τους ἄλλοι πέντε ἄνθρωποι...

Εἶναι μιὰ νέα δημιουργία τῆς ἐκλεκτῆς καλλιτέχνιδος haute coiffure Καίτης Μορέλλα (ὁδὸς Ἐλ. Βενιζέλου 117, Καλλιθέα). Ἡ Μορέλλα ἔχει σπουδάσει στὸ ἐξωτερικὸ κοντὰ στὸν Ἄγγλο δάσκαλο Μάϊκ Ὄλιβερ. Στὸ Παρίσι εἰδικεύθηκε στὴν coupe μὲ τὴν Imedia Oreal. Ἔχει ἐντυπωσιάσει σὲ πολλὲς ἐπιδείξεις καὶ τελευταῖα σὲ ἐπίδειξι ποὺ ἔγινε στὸ κέντρο τοῦ φαληρικοῦ Δέλτα, χτενίζοντας τὰ γνωστὰ μαννεκὲν Ἐλίζαμπεθ καὶ Ντιάνα. Χτενίζει ἐπίσης πολλὲς δημοφιλεῖς στὰρ τοῦ κινηματογράφου, θεάτρου καὶ τραγουδιοῦ.

κὸ ἐκ μέρους σου, ἀγαπημένε μου.

— Ἀϊντέ, μὴ μὲ καταδικάζης. Λυπήσου με, καλύτερα...

— Μίλησε, τοὐλάχιστον, ἐξήγησέ μου!

Ὁ ντὲ Βιλέρ, πού, ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα, εἶχε κρύψει ἀπὸ τὴ μαρκησία, γιὰ νὰ μὴ τὴ λυπήση, τὸ μυστικό, ποὺ τὸν ἔδενε μὲ τοὺς «Κόκκινους», τῆς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία.

Ἡ Ἀϊντὲ τὸν ἄκουσε κλαίγοντας μὲ λυγμούς.

— Δὲ μ' ἀγαπᾶς!... ψιθύρισε. Δὲ μ' ἀγάπησες ποτέ... Γιὰ τὸν ὅρκο, ποὺ εἶχες κάνει μὲ τοὺς φίλους σου, στὴ Φράουλεν, δὲν πειράζει... Δὲ μ' ἤξερες τότε...Κι' ἔτσι ἔλαβες μέρος σ' ἕνα παιγνίδι, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου τίμιο. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ δυσκολεύομαι νὰ σοῦ συχωρέσω, εἶναι, ὅτι,ἀφοῦ ἔζησες τόσον καιρὸ μαζί μου, κι' ἀφοῦ ἤξερες πόσο πολὺ σ' ἀγαποῦσα, εἶχες τὸ θάρρος νὰ ξανακάνης αὐτὸ τὸν ἀπαίσιο ὅρκο!... Κι' ὄχι μόνο μ' ἔβαλες στὸν κλῆρο, ἀλλ' ἀνάλαβες κιόλας νὰ μὲ κάνης χήρα! Κι' ὅμως.. Μ' ὅλα αὐτά, θὰ σὲ συχωρέσω... Ἀλλὰ μεῖνε μαζί μου! Ζῆσε!... Ἀγάπα με!... Σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ!... Δὲ θὰ μ' ἐγκαταλείψης πιά...Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Δὲ θὰ μοῦ τὸ συχωρέσουν ἐκεῖνοι...

— Ἐκεῖνοι! Καὶ τί μᾶς ἐνδιαφέρουν; Μήπως τοὺς σκέφτομαι ἐγὼ ἐκείνους; Μήπως τοὺς σκεπτόσουν ἐσύ, στὸ Παρίσι, μέσα στὴ φωλίτσα μας, στὸ Νησὶ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, τότε, ποὺ ζούσαμε τόσο εὐτυχισμένοι;

— Ἀλλοίμονο! εἶπε ὁ μαρκήσιος. Μ' ἔκαναν νὰ περιφρονῶ τὸν ἑαυτό μου, κι' αὐτὸ εἶναι, ποὺ θὰ μὲ σκοτώση!

— Θὰ σὲ σκοτώση; Μέσα στὴν ἀγκαλιά μου; Εἶναι δυνατόν;

— Σὲ παρακαλῶ, Ἀϊντέ... Σῶπα! Τὰ λόγια σου μὲ μεθοῦν... Χαῖρε, ἀγαπημένη μου!

— Ὥστε ἔτσι λοιπόν; Δὲ μ' ἀγαπᾶς πιά;

— Σὲ λατρεύω! Ὅταν θὰ πεθάνω, τὸ δικό σου ὄνομα θἄχω στὰ χείλη μου.

— Ἂς φύγουμε μαζί. Ὁ κόσμος εἶναι τόσο μεγάλος! Θὰ κρυφτοῦμε. Αὐτὸ τὸ τρομερὸ παρελθὸν δὲ θἆναι παρὰ ἕνα ὄνειρο!

— Κι' ἡ τιμή, λοιπόν, εἶναι ἕνα ὄνειρο;

Ἁπλώθηκε βαθειὰ σιωπή.

Ξαφνικά, ἡ μαρκησία σηκώθηκε, σταύρωσε τὰ χέρια πάνω στὸ στῆθος της κι' εἶπε:

— Κι' ἐγώ; Τί θὰ γίνω ἐγώ, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία; Ναί, ξέρω... Μοῦ τὸ εἶπες πρὶν ἀπὸ λίγο. Μὲ παντρεύεις μὲ τὸν Μωρβάγι... Καὶ τολμᾶς νὰ μιλήσης γιὰ τιμή! Ἂς μιλήσουμε, λοιπόν. Ἂς χρησιμοποιήσουμε τὰ μεγάλα λόγια! Θέλεις νὰ μείνης πιστὸς στὸν ὅρκο, ποὺ σὲ δένει μὲ τοὺς φίλους σου. Εἶναι πολὺ ὄμορφη αὐτὴ ἡ πίστι!... Ἀλλὰ καὶ σὲ μένα ἔκανες ἕνα ὅρκο, κι' ὄχι κρυφὰ καὶ στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ στὴν ἐκκλησία, μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Μοῦ ὁρκίστηκες πὼς θὰ μ' ἀγαπᾶς, πὼς θὰ μὲ προστατεύης ὡς τὴν τελευταία σου πνοή. Πῶς θέλεις τώρα νὰ φύγης ἀπὸ κοντά μου, νὰ φύγης ἀπὸ τὴ ζωή; Κανόνισέ τα ὅπως μπορεῖς μὲ τοὺς φίλους σου. Ὅρκος εἶναι κι' ὁ ἕνας, ὅρκος κι' ὁ ἄλλος. Ἔχω ἕνα σύζυγο, κι' εἶμαι ὁλόκληρη δική του, ὅπως κι' αὐτὸς εἶναι ὁλόκληρος δικός μου. Θέλω ὁ ἄντρας μου νὰ μείνη μ' ἐμένα!

Καί, καθὼς τὰ ἔλεγε αὐτά, ἡ μαρκησία, μὲ τὸ στῆθος παλλόμενο, μὲ τὰ μάτια ἀστραφτερά, μὲ τὰ χείλη τρεμάμενα, ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ μασκήσιο γιὰ νὰ τὸν ἀγκαλιάση.

Καθὼς τὸν ἄγγιξαν τὰ φλογισμένα της χέρια, ὁ ντὲ Βιλέρ, μεθυσμένος, νικημένος ἀπὸ τὴ γοητεία τῆς γυναίκας του, ἅπλωσε κι' αὐτὸς τὰ χέρια του καὶ τὴν ἔσφιξε μὲ πάθος πάνω στὸ στῆθος του.

— Τί μ' ἐνδιαφέρουν ὅλα τ' ἄλλα; ψιθύρισε. Μ' ἀγαπᾶς καὶ σὲ λατρεύω! Σοῦ ἔχω δώσει τὸ ὄνομά μου κι' εἶσαι δική μου. Μπορεῖ νὰ ὑπάρξη ἱερώτερος δεσμὸς ἀπ' αὐτόν, ποὺ μᾶς ἑνώνει; Μοῦ φαίνεται πὼς ξαναζῶ...

Μιὰ μόνη φλόγα ἄναβε καὶ στὰ δυὸ αὐτὰ κορμιά. Τὰ χείλη τους ἔσμιξαν...

Ξέχασαν τὰ πάντα!

Ὑπῆρχαν, ἄραγε, πιὰ ὁ Μωρβάγι, ὁ Λαβεναί, ὁ Λασύ;

Ὑπῆρξε, πάνω στὴ γῆ, μιὰ πόλι, ποὺ τὴν ἔλεγαν Φράουλεν, ἕνας πύργος, ποὺ τὸν ἔλεγαν Μπλερανκούρ;

Δὲν ὑπῆρχαν, κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανό, παρὰ δυὸ ὄντα, στὸν παράδεισό τους, ποὺ εἶχαν ξαναβρῆ, στὸν παράδεισο τῆς ἀγάπης τους.

Η ΤΙΜΗ

Ἡ ἐκστρατεία εἶχε ἀρχίσει. Τὰ γαλλικὰ στρατεύματα εἶχαν συγκεντρωθῆ ἔξω ἀπὸ τὶς Βρυξέλλες. Πολλὲς φορές, οἱ Αὐστριακοὶ οὐσσάροι εἶχαν ἐπιτεθῆ ἐναντίον τοῦ γαλλικοῦ στρατοπέδου, γιὰ νὰ τὸ διαλύσουν, καὶ κάθε φορά, ἀποκρούονταν.

Σὲ κάθε τους ἐπίθεσι, τὴ στιγμή, ποὺ οἱ Γάλλοι ἄρχιζαν τὴν ἀντεπίθεσι, ἕνας ἄνθρωπος φανερωνόταν ξαφνικά, στὴν πρώτη γραμμή, καὶ πολεμοῦσε μὲ ἀληθινὴ μανία.

Ὅταν ὁ ἐχθρὸς ἔφευγε, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐξαφανιζόταν τὸ ἴδιο μυστηριωδῶς, ὅπως εἶχε φανῆ.

Ποιὸς ἦταν; Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν; Κανένας δὲν ἤξερε. Πολλὲς φορές, οἱ ἀξιωματικοί, ποὺ εἶχαν πολεμήσει στὸ πλευρό του, προσπάθησαν νὰ τὸν βροῦν γιὰ νὰ τὸν συγχαροῦν καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν γιὰ τὴ βοήθειά του. Ἀλλὰ δὲν εὕρισκαν κανένα!

Ἄρχισε πιὰ νὰ γίνεται θρῦλος...

Μέσα στὸ στρατόπεδο, κυκλοφοροῦσαν ἤδη διάφορες ἱστορίες. Ἄλλοι ἔλεγαν πὼς αὐτὸς ὁ μυστηριώδης ἥρωας ἦταν ἕνας μεγάλος Αὐστριακὸς ἄρχοντας, θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ αὐτοκράτορά του, πού, ἐνῶ ἔβγαινε μαζὶ μὲ τὰ αὐστριακὰ στρατεύματα, ὅταν ἄρχιζε ἡ μάχη, ἔστρεφε τὸ σπαθί του ἐναντίον τους.

Ἄλλοι, ἰσχυρίζονταν πὼς ἦταν κάποιος Βέλγος πατριώτης, ποὺ συμπαθοῦσε τὴ Γαλλία καὶ πού, ἐπειδὴ δὲν τολμοῦσε νὰ ἐκδηλωθῆ φανερά, πολεμοῦσε μὲ λύσσα τοὺς Αὐστριακοὺς ἰνκόγνιτο.

Μερικοὶ πάλι, ἔλεγαν πώς, ἁπλούστατα, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ διάβολος!

— Κυττᾶχτε, ἔλεγαν, πῶς ἐμφανίζεται καὶ πῶς ἐξαφανίζεται. Κι' ἔπειτα, εἶναι ἄτρωτος! Οἱ σφαῖρες δὲν τὸν ἀγγίζουν κι' οἱ λόγχες παραμερίζουν μπροστά του!...

Ἦταν, πραγματικά, παράξενο, ποὺ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε σκοτωθῆ χίλιες φορὲς ὡς τότε! Φαινόταν σὰ ν' ἀναζητοῦσε τὸ θάνατο, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τὸν βρῆ!

Ὁ Μωρβάγι, ὁ Λαβεναὶ κι' ὁ Λασὺ εἶχαν ἀκούσει κι' αὐτοὶ νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ μυστηριώδη πολεμιστή.

Ἀλλὰ δὲν τὸν εἶχαν δῆ.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποτὲ ὡς τότε δὲν εἶχε πολεμήσει μαζὶ μὲ τὸ σύνταγμά τους!

★

Τὴ νύχτα τῆς 30ῆς Μαΐου, τὰ γαλλικὰ στρατεύματα πολιορκοῦσαν τὸ φρούριο τῆς Αμβέοσας. Θέλησαν νὰ κάνουν μιὰ ἀναγνώρισι τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου καὶ ζήτησαν εἴκοσι ἐθελοντὲς μ' ἕναν ἀξιωματικὸ ἐπὶ κεφαλῆς.

Οἱ εἴκοσι ἄντρες ἔφτασαν σὲ λίγο, ὁδηγούμενοι ἀπὸ ἕναν ἀνθυπολοχαγό.

Ὁ στρατηγὸς κύτταξε τὸν ἀνθυπολοχαγό, κατάπληκτος.

— Κάποιο λάθος θἄγινε! ψιθύρισε.

Ὁ Τόνυ — γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ ἀνθυπολοχαγός — χαμογελοῦσε καὶ προσποιόταν, ὅτι ἔστριβε τὸ ἀνύπαρκτο μουστάκι του.

— Σᾶς φαίνομαι πολὺ νέος, στρατηγέ μου; ρώτησε.

Ὁ στρατηγὸς γέλασε.

— Εἶναι ἀλήθεια, εἶπε, ὅτι δὲν περίμενα νὰ δῶ αὐτοὺς τοὺς γέρους στρατιῶτες νὰ διοικοῦνται ἀπὸ ἕνα παιδί! Τί ἡλικίας εἶσθε;

— Σὲ λίγο, θἆμαι δεκαοχτὼ χρονῶν, στρατηγέ μου!

— Δεκαοχτὼ χρονῶν!... Νεαρέ μου φίλε, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς συγχαρῶ καὶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τί περιμένω ἀπὸ σᾶς κι' ἀπὸ τοὺς ἄντρες σας...

— Γι' αὐτὸ ἦρθα, στρατηγέ μου!

— Πρέπει νὰ πᾶτε ὡς τὶς ἐχθρικὲς γραμμές, χωρὶς νὰ γίνετε ἀντιληπτοί...

— Θὰ πᾶμε, στρατηγέ μου.

— Νὰ μπῆτε στὸ στρατόπεδό τους.

— Θὰ μποῦμε, στρατηγέ μου.

— Νὰ ἐξερευνήσετε τὰ περίχωρα, ὅσο καλύτερα μπορέσετε.

— Θὰ τὸ κάνουμε!

— Καὶ νὰ μὴ σκοτωθῆτε!

— Μὰ τὴν πίστι μου, στρατηγέ μου, ζητᾶτε πολλά! εἶπε ὁ Τόνυ, γελῶντας. Ἂς εἶναι! Σᾶς ὑπόσχομαι, ὅτι δὲ θὰ μᾶς σκοτώσουν.

Καὶ βγῆκε, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἄντρες του.

Σὲ λίγο ἔρριξαν πρόχειρες γέφυρες πάνω στὶς τάφρους κι' ἔπειτα ἔστησαν σκάλες γιὰ νὰ ἀνεβοῦν στὸ τεῖχος, χωρὶς νὰ συναντήσουν κανένα ἐχθρό.

Οἱ εἴκοσι ἄντρες, μὲ τὸ τουφέκι ἕτοιμο, μὲ τὸ σπαθὶ στὰ δόντια, ἀνέβηκαν σιωπηλοί. Ὁ Τόνυ πήγαινε μπροστά. Τελευταῖος ἐρχόταν ἕνας ἐπιλοχίας, ἕτοιμος νὰ βυθίση τὸ σπαθί του στὴν πλάτη ἐκείνου, ποὺ θὰ ὑποχωροῦσε.

Ἔφτασαν τέλος πάνω στὸ τεῖχος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1015

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ὄνομα πολλῶν ἀρχαίων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Κυριωτέρα ἡ Πέλλα, ἡ ὁποία μετωνομάστηκε ἔτσι ὑπὸ τοῦ Νικάνορος, πρὸς τιμὴν τῆς συζύγου του. — Ἀλυσίδα, κόσμημα.

2 Ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς σωματοφύλακες. — Πολεμικὸ παράγγελμα. — Σειρά.

3 Σιχαμερὸ παράσιτο (καθαρ.). — Ποταμὸς τῆς Ρωσίας, ποὺ γίνεται μὲ τὸν τόνο στὴ λήγουσα χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Διδυμοτείχου, τοῦ νομοῦ Ἕβρου. — Προκλητικὰ καὶ αὐθάδη.

4 Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Ἡγεμονικὸς οἶκος τῆς Βουλγαρίας. — Ὁμηρικὴ θάλασσα (αἰτιατική). — Μάρκα αὐτοκινήτων.

5 Λίμα. — Μᾶς διατηροῦν στὴ ζωή. — Ἑορτάζει τὸν Δεκαπενταύγουστο.

6 Προτρέπει. — Ξενικὴ ἄρνησις. — Σταματάει μιὰ ἐπίθεσι. — Δείχνει. — Πρόθεσις πρὸ φωνήεντος.

7 Ἔκτασις ἢ ὄγκος σώματος (πληθυντ.). — Στὸ σχολεῖο τιμωρεῖται.

8 Ὄνομα δυὸ ὁμηρικῶν ἡρώων. — Νότα. — Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο. — Τίτλος στὴν Τουρκία.

9 Ἀνεστραμμένη νότα. — Εὐρυχωρία (δημοτ.). — Μακράν. — Καλύπτουν τὴ μισὴ Κίνα.

10 Παράτα τα. — Λουλούδια. — Χοῖρος. — Πρόσωπο ἀπαραίτητο σὲ μιὰ βάφτισι.

11 Βασίλισσα. — Δέντρο, ποὺ προτιμάει τὶς ὀρεινὲς περιοχές.

12 Μόριο, ποὺ δηλώνει ἐπίτασι. — Τὴν ἀγάπησε ὁ Ζεὺς καὶ τὴν ἐπισκεπτόταν μὲ μορφὴ νεφέλης. — Ἐχθρὸς τῆς γυναικείας ὀμορφιᾶς. — Ἀρχὴ ἀπαγορεύσεως. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.

13 Διευθύνουν. — Βρίσκονται μεταξὺ δυὸ ἄλλων (οὐδ.). — Ἅγιος (ξεν.).

14 Ἀφρικανὸς φύλαρχος. — Καινούργιο. — Λεπτὴ μεμβράνη. — Κατάφασις.

15 Ἀναπνοή. — Δρομάκια. — Τρυφερὰ καὶ μαλακά.

16 Παιδὶ τοῦ δρόμου. — Ἐπώνυμον Γάλλου συγγραφέως. — Γίνεται χωρὶς χρονοτριβή.

17 Ἀνόμοιο. — Τρώει ξύλο καὶ... παχαίνει.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ὁλόκληρη. — Ἀρχαία πόλις τῆς δυτικῆς Θράκης, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν... κρήνη της.

2 Ἐργασία τοῦ γεωργοῦ. — Ἀρχικὰ μορφωτικοῦ ἱδρύματος. — Ἐξωτικὸ φροῦτο (αἰτιατ.).

3 Βρίσκεται στὴ θέσι του. — Ἀγγλικὸ νησὶ τῆς Μεσογείου. — Μέρη τοῦ πλοίου.

4 Γάλλος φίλος. — Ἀποτελοῦν τοὺς μῦς. — Τὴ γεννᾷ ἡ μονοτονία. — Χρονικὸς σύνδεσμος.

5 Παίρνοντάς τα, ἀφίνετε ἄλλα τόσα. — Καλύπτουν μισὸ λόγο. — Ἀρχὴ καὶ τέλος. — Κοιμίζει μωρά.

6 Ἀρχικὰ τοῦ στρατοῦ μας. — Ἀριθμὸς μὲ γράμματα. — Ἀλλοίμονο στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὴ χάση. — Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος. — Νημάτιο.

7 Βρίσκεται κοντὰ στὴ θάλασσα.

8 Χορήγησις. — Τὸ μοναδικὸ καὶ χωρὶς ἀξία ἔργο (σκωπτικῶς).

9 Τὸ ἥμισυ τῆς ὕλης. — Στὸ ἀλφάβητο ἔχουν τὴν ἀντίθετη σειρά. — Καλύπτουν τὴ μισὴ Κύμη. — Μοναδικό.

10 Εἶναι φτιαγμένα μὲ κριθάρι. — Καταλήγουν σὲ ἀνακαλύψεις.

11 Κίνδυνος, ποὺ ἡ Ἑλλὰς κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν κρατήση μακρυὰ ἀπὸ τὴν Κύπρο.

12 Προσδιορίζει μέγεθος. — Τὸ χρησιμοποιοῦμε δείχνοντας. — Ὁλόκληρη. — Ἅγιος (δημ.). — 100 τετραγωνικὰ μέτρα.

13 Μαλλιά. — Συνεχόμενα σύμφωνα τοῦ ἀλφαβήτου. — Ἄρθρο. — Πηγὴ νεροῦ.

14 Ἀρχικὰ ταμείου. — Ἐργάζεται στὸ μαιευτήριο. — Ἐπιτρέπει τὴ σκέψι. — Ἐπώνυμον γόητος τοῦ κινηματογράφου.

15 Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας στὴν Κιλικία. — Βρίσκεται στὸν Παράδεισο. — Ἀνάπαυλα (μεταφορ.).

16 Ὑπόνομος. — ... Μάργκρετ: νέο ἀστέρι τοῦ Χόλλυγουντ. — Ἀφθονεῖ στὸ στόμα.

17 Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. — Ἐρρίφθη στὴν κάμινο καὶ βγῆκε σῶος.

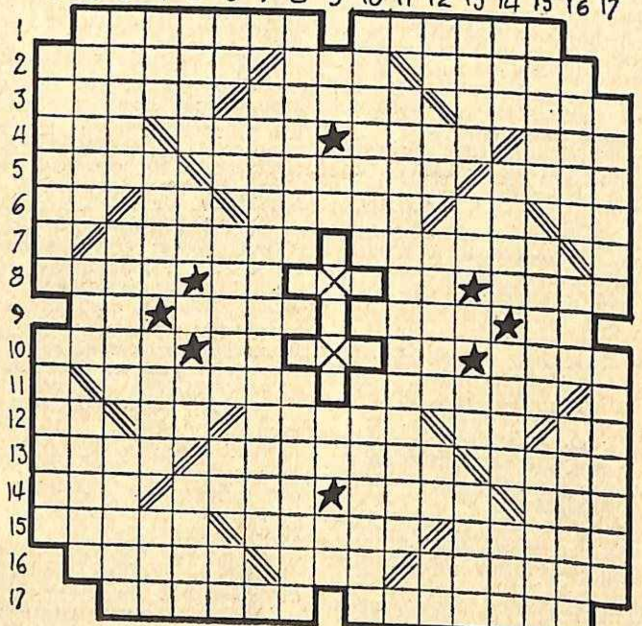

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΚΑΛΑΡΟΣ
(Καλλιθέα — Πατρῶν)

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1014 στὴ σελίδα 78

ΕΛΑΪΣ
ΒΙΤΑΜΙΝΟΥΧΟΣ
ΦΥΤΙΝΗ
ΕΛΑΪΣ

Αὐτὴ ξέρει τί κάνει....

Ἀγοράζει σφραγισμένο δοχεῖο ΦΥΤΙΝΗ ΕΛΑΪΣ καὶ ἔχει τὸ κεφάλι της ἥσυχο.
Εἶναι σίγουρη 100% πὼς αὐτὸ ποὺ πῆρε εἶναι ΦΥΤΙΝΗ ΕΛΑΪΣ

Δοχεῖα 5 κιλ. 2½ κιλ. 800 γρ. 400 γρ.

ΦΥΤΙΝΗ Προϊὸν ΕΛΑΪΣ
ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ καὶ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Ἡ Πόλα Πρέντις ἕνα καινούργιο ἀστέρι ποὺ ἀνεβαίνει στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα. Ἴνδαλμα τῶν Ἀμερικανῶν ναυτῶν.

ΠΟΛΑ ΠΡΕΝΤΙΣ

Ἕνα ὄμορφο ἀστέρι ποὺ ἀνέρχεται κατακόρυφα στὸ Χόλλυγουντ

ΦΑΝΤΑΣΤΗΤΕ μιὰ λυγερόκορμη κοπέλλα μὲ ἀνάστημα 1.74 καὶ σχεδὸν τέλειες σωματικὲς ἀναλογίες, ποὺ περπατάει «λικνιστὰ» στὸ δρόμο, σκορπίζει χαμόγελα καὶ κάνει τοὺς ἄντρες — τοὺς Ἀμερικανοὺς ναῦτες, τοὐλάχιστον — νὰ τὴν ἀκολουθοῦν σφυρίζοντας ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Αὐτὸ πάθαμε κι' ἐμεῖς. Τὴν εἴδαμε σ' ἕνα δρόμο τοῦ Χόλλυγουντ, ἐνθουσιαστήκαμε ἀπό... ἐπαγγελματικὸ καθῆκον καὶ τὴν ἀκολουθήσαμε γιὰ νὰ μάθουμε ἀπὸ τὴν ἴδια μερικὰ πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν κινηματογραφὴ της καρριέρα:

— Ποιός εἶναι ὁ τίτλος τῆς τελευταίας σας ταινίας, Πόλα;

— Ἡ τελευταία μου ταινία, μιὰ ἀκόμη ναυτικὴ αἰσθηματικὴ κωμωδία, λέγεται «Τὰ ναυτάκια ἔρχονται» καὶ ἐξελίσσεται στὶς εὐρωπαϊκὲς ἀκτὲς μὲ τὸν ἕκτο ἀμερικανικὸ στόλο ὡς πλαίσιο καὶ τοὺς Κόννυ Φράνσις, Ρὰς Τάμπλιν, Τζάννις Παίητζ κλπ.

— Πότε ἀρχίσατε τὴν κινηματογραφική σας καρριέρα καὶ πόσες ταινίες ἔχετε γυρίσει μέχρι σήμερα;

— Ἡ κινηματογραφική μου καρριέρα ἄρχισε τὸ 1960 μὲ τὴν αἰσθηματικὴ κωμωδία «Τρελλὰ κορίτσια τῆς Εὔας», μὲ τὸν Τζὶμ Χάττον. Ἀπὸ τότε γυρίζω δυὸ ταινίες κάθε χρόνο καὶ θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου πολὺ ἱκανοποιημένο, ποὺ μέσα σὲ λίγα χρόνια πῆρα μέρος σὲ πολλὲς ταινίες — κάπου 12.

— Ὅλες αὐτὲς οἱ ταινίες εἶναι αἰσθηματικὲς κωμωδίες ἢ ἐλαφρὰ ἔργα. Γιατί δὲ δοκιμάζετε καὶ στὸ δρᾶμα;

— Ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι μιὰ καλὴ ἠθοποιὸς μόνο ἀπὸ ἕνα σοβαρὸ ρεπερτόριο μπορεῖ νὰ γίνη γνωστὴ καὶ συμπαθής. Ἂν ἤθελα θὰ μποροῦσα νὰ ἔχω ἤδη δοκιμάσει καὶ στὸ δρᾶμα τὶς ἱκανότητές μου καὶ εἶμαι βεβαία πὼς θὰ εἶχα ἐπιτύχει. Ἀλλὰ δὲν τὸ κάνω γιατὶ δὲ μοῦ ἀρέσουν τὰ ὁράματα καὶ τὰ δάκρυα. Ἡ φυσική μου κατασκευὴ εἶναι νὰ μένω ἕνας εὔθυμος καὶ ξέγνοιαστος γυναικεῖος τύπος, χωρὶς σκοτοῦρες καὶ μεγάλες σκέψεις. Ἐδῶ στὴν Ἀμερική, τοὐλάχιστον, περισσότερο ἐκτιμᾶται ὁ καλλιτέχνης ποὺ μπορεῖ νὰ κάνη τὸν ἄλλον νὰ γελάση ἔξυπνα, παρὰ ἐκεῖνος, ποὺ θὰ τὸν κάνη νὰ νοιώση βαρειὰ τὴν ψυχή του...

— Πέστε μας μερικοὺς τίτλους ἀπὸ τὶς ταινίες ποὺ ἔχετε παίξει.

— Εὐχαρίστως, νὰ σᾶς ἀναφέρω μερικοὺς τίτλους: «Ὅλοι γιὰ τὸ Μόντε Κάρλο», μιὰ θεότρελλη αἰσθηματικὴ καὶ μουσικὴ κωμωδία μὲ τὸ Στὴβ Κουὴν καὶ τὸν Τζὶμ Χάττον, «Ἕνας μάγκας στὸν παράδεισο», μὲ τὸ Μπὸμπ Χὸπ καὶ τὴ Λάνα Τάρνερ, «Ἡ μασκὼτ τοῦ λόχου», αἰσθηματικὴ στρατιωτικὴ κωμωδία πάλι μὲ τὸν Τζὶμ Χάττον καὶ ἄλλες, ποὺ δὲν τὶς θυμᾶμαι τώρα.

— Ξέρετε ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν τόσων συχνῶν ἐμφανίσεών σας μὲ τὸν Τζὶμ Χάττον σὲ τρεῖς καὶ πλέον ταινίες διαδοχικὰ εἶχαν κυκλοφορήσει οἱ φῆμες ὅτι ὑπῆρχε εἰδύλλιο μεταξύ σας καὶ σχέδια γιὰ προσεχῆ γάμο;

— Φυσικὰ τὸ ξέρω ἀλλὰ δὲν ἔκανα τὸν κόπο οὔτε νὰ τὶς διαψεύσω, οὔτε νὰ τὶς ἐπιβεβαιώσω, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι δὲν ὑπῆρχε τίποτα μεταξύ μας πέραν μιᾶς ἐγκάρδιας φιλίας. Ὁ Τζὶμ εἶναι ἕνας θαυμάσιος ἄνθρωπος καὶ ἐξαίρετος καλλιτέχνης μὲ πηγαῖο τὸ χιοῦμορ, ποὺ τὸν ἐκτιμῶ πολύ. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ὁ «τύπος» μου. Κι' ἀφ' ἑτέρου ἦταν καὶ εἶναι παντρεμένος.

— Ἔλεγαν ἐπίσης καὶ γιὰ τὸ Ρὸκ Χάτσον ὅτι τὸν εἴχατε ἐρωτευθῆ παράφορα, κατὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας σας «Ραντεβοὺ στὴ γαλάζια λίμνη». Εἶχαν καμμιὰ βάσι οἱ φῆμες αὐτές;

— Ἐδῶ στὸ Χόλλυγουντ, τοὐλάχιστον, ὅταν μιὰ νέα καὶ ὄμορφη ἠθοποιὸς συμβῆ νὰ παίξη μ' ἕνα γοητευτικὸ ζὲν πρεμιέ, τὸ πρῶτο ποὺ ἔχουν νὰ ποῦν ἀμέσως εἶναι ὅτι ἔνοιωσαν κεραυνοβόλο ἔρωτα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Μ' ἐμένα καὶ τὸ Ρὸκ δὲ συνέβη τίποτα τέτοιο. Συνεργαστήκαμε σὰν καλοὶ φίλοι, παίξαμε μαζὶ καὶ ὡρισμένες αἰσθηματικὲς σκηνές, ἀλλὰ πέραν αὐτοῦ τίποτ' ἄλλο. Βέβαια, ὁ Ρὸκ εἶναι θαυμάσιος καὶ περιζήτητος ἄντρας, ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι καὶ τόσο ἰδιόρυθμος ἐργένης. Τοῦ ἀρέσει ἡ μοναξιὰ π.χ., πρᾶγμα, ποὺ δὲν ἀρέσει σὲ μένα. Ἐν πάση περιπτώσει, οὔτε ἐγὼ ἔνοιωσα ἔρωτα γιὰ τὸ Ρόκ, οὔτε αὐτὸς γιὰ μένα...

— Δὲ μᾶς εἴπατε, ὅμως, εἶστε παντρεμένη ἢ ὄχι;

— Ἀσφαλῶς, ναί. Εἶμαι παντρεμένη ἀπὸ τὸ 1961, ἕνα χρόνο δηλαδὴ μετὰ τὴν ἐμφάνισί μου στὸν κινηματογράφο, μὲ τὸν σκηνοθέτη — ἠθοποιὸ Ρίτσαρντ Μπάνζαμιν, συμπρωταγωνιστή μου στὴν ταινία «Τὰ ναυτάκια ἔρχονται». Εἶναι ἕνας «παίδαρος» 32 χρόνων μὲ ἀνάστημα 1.90 καὶ ἴσως ὁ μόνος κατάλληλος γιὰ μένα, ἀφοῦ καὶ τὸ δικό μου ἀνάστημα εἶναι 1.74. Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη μαζί του καὶ τὸν ἀγαπῶ πολύ, ὅπως κι' ἐκεῖνος ἐμένα. Δὲν ἔχουμε παιδιά, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείεται ν' ἀποκτήσουμε πολὺ σύντομα. Καὶ οἱ δυό μας ἀγαποῦμε πολὺ τὰ παιδιά, ἀλλά, ὅπως καταλαβαίνετε, ὑπάρχουν καὶ ἐπαγγελματικὲς δεσμεύσεις γιὰ τὴν ὥρα...

— Ἔχετε ταξιδέψει στὴν Εὐρώπη: Θὰ θέλατε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε;

— Ἔχω ταξιδέψει μόνο μέχοι τὸ Λονδῖνο. Φυσικὰ καὶ θέλω νὰ ἐπισκεφτῶ τὸ Παρίσι καὶ τὴ Ρώμη γιὰ νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντά, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀξιοθέατα καὶ τοὺς πιὸ γνωστοὺς πρωταγωνιστὲς τοῦ κινηματογράφου. Ἐλπίζω ὅτι πολὺ σύντομα θὰ μοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσω τὸ ταξεῖδι αὐτό.

— Καὶ μιὰ τελευταία ἐρώτησι, Πόλα: Πότε καὶ ποῦ γεννηθήκατε, ἂν ἐπιτρέπετε;

— Γεννήθηκα στὸ Σὰν Ἀντώνιο, τοῦ Τέξας, στὶς 4 Μαρτίου τοῦ 1938. Εἶμαι δεινὴ ἱππεύτρια, χειρίζομαι θαυμάσια τὸ πιστόλι καὶ μπορῶ νὰ συλλάβω ἄνθρωπο ἢ ζῶο μὲ τὸ «λάσσο» ἀπὸ ἀπόστασι 30 μέτρων! Πραγματικὴ «καουμπόϋσσα»!

ΓΟΥ'Ι'Λ. ΦΡΕΝΤΥ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

ΠΩΣ ὑποδέχτηκαν τὰ νέα γυμνόστηθα μαγιὸ οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου; Τί εἶπαν γιὰ τὴ νέα μόδα, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ Σικάγο, ζητῶντας ἀπὸ τὶς γυναῖκες ν' ἀποκαλύψουν τὰ στήθη τους ὄχι μόνο στὶς πλάζ, ἀλλὰ καὶ στὴν πόλι καὶ μέσα στὰ σαλόνια, φορῶντας ἐξώστηθα φορέματα;

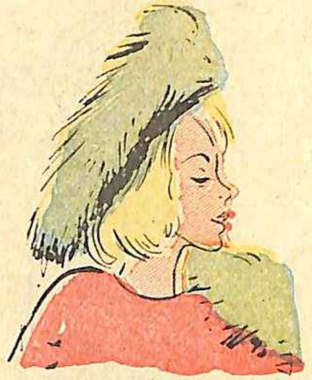

Ἡ Σέντα Μπέργκερ.

Ἡ πρωταθλήτρια τοῦ γυμνοῦ στὸν κινηματογράφο Μπριζὶτ Μπαρντὸ ἀρνήθηκε νὰ σχολιάση τὴ νέα μόδα. Τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι λίγες μέρες μετὰ τὴν ἐμφάνισί της ἀγόρασε μισὴ δωδεκάδα καινούργια μαγιὼ μπικίνι προδίδει πὼς δὲν πρόκειται νὰ υἱοθετήση τὸ τόπλες. Μιὰ στενὴ φίλη της εἶπε ἄλλωστε: «Ὁ Μπὸμπ Ζαγκούρι δὲν τῆς τὸ ἀπαγορεύει κι' ἔτσι τὸ τόπλες δὲν παρουσιάζει κανένα ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρο γιὰ τὴ Μπὲ — Μπέ, ποὺ τῆς ἀρέσει νὰ κάνη πάντα ὅ,τι τῆς ἀπαγορεύουν».

Ἡ Σοφὶ Ντεμαρέ, εἶπε: Μ' ἀρέσει νὰ κυκλοφορῶ ὁλόγυμνη μέσα στὸ σπίτι μου. Δὲ θὰ τολμοῦσα ὅμως ποτὲ νὰ κυκλοφορήσω ἔξω μὲ τόπλες. Εἶναι μιὰ μόδα ἀναχρονιστικὴ καὶ εἶμαι σίγουρη πὼς δὲ θὰ ἐπικράτηση.

Ἡ νεαρὴ Πιερὲτ Πραντιέ, ὁμολόγησε: Τὸ ἐγκρίνω γιὰ τὶς ἄλλες γυναῖκες. Ἐμένα, δυστυχῶς, τὸ στῆθος μου δὲν εἶναι σὲ τόσο καλὴ φόρμα, γιὰ νὰ τὸ ἐκθέσω.

Μαρτσέλλο Μαστροϊάννι: Ὅταν πρωτοδιάβασα τὴν εἴδησι, εἶπα: «Νά ἕνα κόλπο γιὰ νὰ θησαυρίσουν οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν αἰσθητικὴ χειρουργική.

Φελὶξ Μαρτέν: Σύμφωνοι. Μὰ οἱ γυναῖκες νὰ σταματήσουν ἐδῶ, ἄλλως περνῶ στὴν ἀντεπίθεσι.

Μισελὶν Πρέλ: Λίγες γυναῖκες εἶναι ἐκεῖνες, στὶς ὁποῖες ἐπιτρέπεται νὰ τὸ φορέσουν.

Νοὲλ Νομπλεκοὺρ (ἡ πιὸ σέξυ βεντέττα τῆς γαλλικῆς τηλεοράσεως): Γιατί ὄχι; Ὕστερα ἀπὸ τὸ μπικίνι ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ τόπλες.

Σεϊλά: Εἶναι γελοῖο. Ποτὲ δὲ θὰ τὸ φορέσω. Δὲν εἶναι μαγιὼ κατάλληλο γιὰ μιὰ νέα κοπέλλα.

Κριστιὰν Ζάκ, Ροζὲ Χανίν, Γκὺ Μπεάρ, Ρομπὲρ Λαμουρὲ καὶ Φερνὰν Ρεϋνώ: Εἴμαστε ὑπέρ, ἀλλὰ μόνο προκειμένου γιὰ ἐξαιρετικὰ καλοφτιαγμένες γυναῖκες.

Τζὼρτζ Χάμιλτον: Θεωρῶ τὸ τόπλες ἐπικίνδυνο, γιατὶ προορίζεται, πρὸ παντός, γιὰ τὶς νέες κοπέλλες καὶ θὰ τὶς κάνη νὰ χάσουν κάθε ἴχνος ντροπῆς.

Σέντα Μπέργκερ: Εἶναι ἡ πιὸ σπουδαία ἐφεύρεσι ὕστερα ἀπὸ τὴ ρόδα.

Μωρὶς Σεβαλιέ: Ἐξαιρετικό. Περιμένω νὰ καταργήσουν καὶ τὸ ὑπόλοιπο...

Ἔλκε Σόμμερ: Ἔχω περίφημο στῆθος καὶ δὲ δίστασα νὰ τὸ δείξω στοὺς «Νικητάς». Ἦταν ὅμως μιὰ ἐξαιρετικὴ περίπτωσι. Ἡ ἰδιοσυγκρασία μου δὲ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ υἱοθετήσω τὴ νέα μόδα.

★ Τὸ γαλλικὸ θέατρο καὶ ὁ γαλλικὸς κινηματογράφος ἔχασαν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπρὰ ἀστέρια τους. Ἡ Γκαμπὺ Μορλαὶ δὲν ὑπάρχει πιά. Πέθανε στὴ Νίκαια σὲ ἡλικία 71 χρόνων, ἀπὸ μιὰ ἀρρώστια, ποὺ τὴν κράτησε τὰ τρία τελευταῖα χρόνια μακρυὰ ἀπὸ τὸ θέατρο. Ἡ Γκαμπὺ τῆς ὁποίας τὸ πραγματικὸ ὄνομα ἦταν Μπλὰνς Φουμολὼ ἔκανε πρὸ καιροῦ μιὰ ἐπανεμφάνισι, γιὰ νὰ γιορτάση τὰ 50 χρόνια της στὸ θέατρο, μὲ τὸ ἔργο τοῦ Ρουσσὲν «Ὅταν ἔρχεται τὸ παιδί». Ὕστερα ἀπὸ τὴν πρεμιέρα ἡ Γκαμπὺ Μορλαί, δήλωσε: «Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταια ἐμφάνισί μου στὸ θέατρο».

Ἡ Γκαμπὺ πρωτοεμφανίστηκε στὸ θέατρο σὲ ἡλικία 15 χρόνων καὶ τὸ 1914 γύρισε τὸ πρῶτο της φίλμ. Πρωταγωνίστησε ὕστερα σὲ 40 θεατρικὰ ἔργα καὶ σὲ 100 φίλμ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ξεχωρίζουν ἡ «Ἐγκάρδιος συνεννόησις», οἱ «Τρομεροὶ ἐρασταί», «Ἡ Α.Μ. ὁ κ. Ντυπόν», «Λευκὲς νύχτες», «Ζιζι», «Ρωμάντσο», «Ναπολέων», «Κατηγορουμένη ἐγέρθητι», «Ἔγκλημα καὶ τιμωρία» κ.ἄ.

★ Ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν ὁλοκλήρωσε τὸ σενάριο τοῦ φίλμ, ποὺ θὰ γυρίση ὁ ἴδιος μὲ πρωταγωνίστρια τὴν κόρη του Τζέραλντιν Τσάπλιν. «Ἀπαγόρευσα στὴν κόρη μου, δήλωσε ὁ Σαρλώ, νὰ δεχτῆ τὶς προτάσεις, ποὺ τῆς κάνει τὸ Χόλλυγουντ, μὲ τὸ ὁποῖο ἔχω ἔρθει σὲ ὁριστικὴ ρῆξι. Σ' ἀντάλλαγμα τῆς προσφέρω τὸ ρόλο τῆς πρωταγωνίστριας στὸ φίλμ, ποὺ ἑτοίμασα καὶ θὰ γυρίσω ἀποκλειστικὰ γι' αὐτή».

★ Ὁ Τζὼν Χιοῦστον, ποὺ σκηνοθετεῖ τὴ «Βίβλο», τὴν ὑπερπαραγωγὴ τοῦ Ντῖνο ντὲ Λαουρέντις, διαπίστωσε πὼς διάφορα ἀρχαῖα συγγράμματα δὲ συμφωνοῦν γιὰ τὸ ποιὸς ἀκριβῶς ἦταν ὁ ἀπαγορευμένος καρπός. Στὸ φίλμ του, λοιπόν, δὲ θὰ χρησιμοποιήση μῆλο, ἀλλὰ ἕνα ἀκαθόριστο κίτρινο — κόκκινο πλαστικὸ καρπό, ποὺ δὲ μοιάζει μὲ κανένα ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς γνωστοὺς καρπούς, ἔχει ὅμως καταπληκτικὴ φωτογένεια.

★ Ἡ Ἰρίνα Ντέμικ, ἡ στὰρ ποὺ ὁ Ντάρρυλ Ζάννουκ λανσάρησε μὲ τὸ φίλμ «Ἡ μεγαλείτερα ἡμέρα τοῦ πολέμου», δὲν ἔχει πιὰ τὸ δικαίωμα νὰ φωτογραφίζεται μισόγυμνη ἢ μὲ μαγιὼ μπικίνι. Ὁ αὐστηρὸς παραγωγὸς τὴν προορίζει γιὰ τὸ ρόλο τῆς Μαργαρίτας Γκωντιέ, σὲ μιὰ νέα ἔκδοσι τῆς «Κυρίας μὲ τὰς καμελίας» καὶ τῆς ἐπιτρέπει νὰ ποζάρη μπροστὰ στοὺς φωτογράφους μόνο μὲ ταγιὲρ ἢ βραδυνὸ φόρεμα. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἐπιδίδεται στὸ ἀγαπημένο της σπόρ, τὸ θαλάσσιο σκί, δὲ θ' ἀφίνη ὅμως τοὺς φωτογράφους νὰ τὴ φωτογραφίζουν, παρὰ μόνο ἐφ' ὅσον φορεῖ ἕνα σεμνὸ μονοκόμματο μαγιώ.

★ Ὁ κ. Μπαρντὸ (πατέρας) δήλωσε ὅτι ἀνυπομονεῖ νὰ φύγη γιὰ τὸ Σαὶν Τροπέζ, ὄχι γιὰ νὰ βρίσκεται κοντὰ στὴν κόρη του, ἀλλὰ γιὰ νὰ μπορέση νὰ ξανοιχτῆ στὴ θάλασσα μὲ τὸ μικρὸ ἱστιοφόρο του. «Εἶναι πολὺ μικρό, εἶπε, ἀλλὰ εἶναι τὸ πιὸ γρήγορο τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς. Τὸ βάφτισα «Σιούντα», ἕνα ἐπιφώνημα χαρᾶς τῆς Μπριζίτ, ὅταν ἦταν μικρὸ κοριτσάκι».

★ Ἡ Βιβιὰν Ρομάνς, ἡ Μπὲ—Μπὲ τοῦ προπολεμικοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, ἐνῶ βρισκόταν στὰ πρόθυρα τῆς χρεωκοπίας, ἀγόρασε ξαφνικὰ ἕνα μεγάλο κτῆμα κοντὰ στὸ Κάνυ — Σὺρ — Μέρ. Σκοπεύει νὰ χτίση ἐκεῖ πολυτελέστατες καμπίνες, ἕνα κλὰμπ καὶ μιὰ μεγάλη πισίνα, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ περνοῦν τὶς διακοπές τους οἱ πλούσιοι, ποὺ θέλουν ἕνα ἄνετο καὶ ἥσυχο περιβάλλον. Χρηματοδότης καὶ ντεκορατὲρ ὁ πλούσιος Ρῶσος κόμης Βάλια Μπουγκοσλάβσκυ.

★ Ὁ Ρομπὲρ Ὁσσὲν δὲν ἔχει ἀρκετὲς ὧρες στὴ διάθεσί του, γιὰ νὰ τὶς ἀφιερώση στὴ νεαρὴ σύζυγό του Καρολὶν Ἐλιάτσεφ, βρίσκει ὅμως ἀρκετὲς ὧρες γιὰ νὰ χορεύη τὶς νύχτες σὲ διάφορα νάϊτ — κλὰμπ μὲ τὴν Τζέραλντιν Τσάπλιν, τὴν κόρη τοῦ Σαρλώ. Μερικοὶ φωτογράφοι μάλιστα τὸν συνέλαβαν μαζί της σὲ πολὺ τρυφερὲς στάσεις.

★ Ὁ Σὺν Φλύνν, γυιὸς τοῦ Ἔρρολ Φλύνν, ἀγόρασε ἕνα σκοῦτερ καὶ φεύγει κάθε βράδυ τελευταῖος ἀπὸ ἕνα κλὰμπ τῶν Καννῶν, ὅπου τοῦ ἔδωσε ἕνα ἀόριστο ραντεβοὺ ἡ Τζέην Μάνσφιλντ. Ὁ Σὺν πιστεύει πὼς κάποιο βράδυ ἡ Τζέην θὰ τὸν θυμηθῆ καὶ θὰ πάη ν' τὸν βρῆ ἐκεῖ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

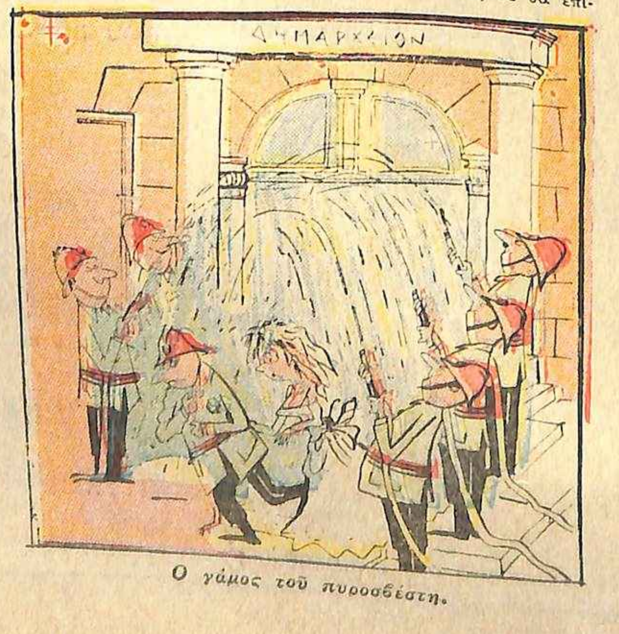

Ὁ γάμος τοῦ πυροσβέστη.

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

ΔΥΟ ἀκόμη βραβεῖα πῆρε ἡ «Ἠλέκτρα» τοῦ Μιχ. Κακογιάννη. Καὶ τὰ δυὸ προέρχονται ἀπὸ τὴν Ἕνωσι Κριτικῶν τοῦ Κλήβελαντ (Η.Π.Α.). Τὸ πρῶτο δόθηκε στὴν Εἰρήνη Παπᾶ, ποὺ χαρακτηρίστηκε ἡ «καλύτερη ξένη ἠθοποιὸς» καὶ τὸ ἄλλο στὴν ταινία, ποὺ ἐκρίθη ἡ καλύτερη τῆς χρονιᾶς.

★ Παράλληλα μὲ τὴ «Χαρτοπαίχτρα» τοῦ Δημ. Ψαθᾶ, ποὺ ἡ «Φῖνος — Φίλμ» θὰ γυρίση μὲ τὴ Ρένα Βλαχοπούλου, ἡ «Σάββας Φίλμ» ἀρχίζει σὲ λίγες μέρες τὸ «Χαρτοπαίκτη», ποὺ βασίζεται στὸ ὁμώνυμο ἔργο τοῦ Γιάννη Μαρῆ.

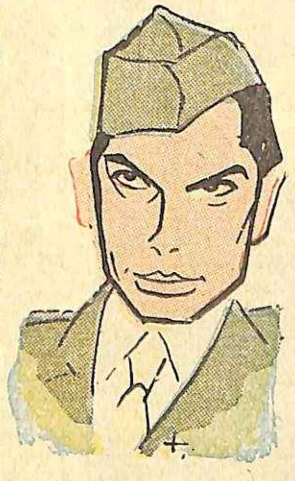

Ὁ Τζὼρτζ Χάμιλτον.

★ Ἐπέστρεψε στὴν Ἀθήνα τὸ κινηματογραφικὸ συνεργεῖο τοῦ παραγωγοῦ Μπ. Σαρόγλου, ποὺ γύρισε στὸ Ναύπλιο τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ φίλμ «Στὴ σκιὰ μιᾶς ἄλλης». Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο φίλμ, ποὺ γυρίζει μαζὶ τὸ νέο καλλιτεχνικὸ ζευγάρι Ξένια Καλογεροπούλου — Γιάννης Φέρτης. Παίζουν ἐπίσης ἡ Ἑλένη Ζαφειρίου, ὁ Ἐρρ. Μπριόλας, ὁ Χρῆστος Πάρλας κ.ἄ.

★ Τὸν Αὔγουστο, θὰ γυριστῆ στὸν Πόρο «Ὁ ναύτης τοῦ Αἰγαίου» μὲ πρωταγωνιστὴ τὸ Θανάση Βέγγο. Πρὶν ἀπὸ τὴν κωμωδία αὐτὴ ὁ παραγωγὸς καὶ σκηνοθέτης Κ. Στράντζαλης θὰ γυρίση ἕνα δρᾶμα μὲ τὸν τίτλο «Ἡ κοιμωμένη», τὸ θέμα τῆς ὁποίας εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ ἀριστουργηματικὸ γλυπτὸ τοῦ Γιαννούλη Χαλεπᾶ.

★ Ἕνα εὐτυχισμένο καλλιτεχνικὸ ζευγάρι ἔφυγε μὲ τὴ «Βασίλισσα Φρειδερίκη» γιὰ τὴν Ἀμερική. Πρόκειται γιὰ τὴ Σμάρω Στεφανίδου καὶ τὸ Βάσο Σεϊτανίδη, τοὺς ὁποίους συνώδευε καὶ ἡ κορούλα τους. Ὁ Βάσος πρόκειται νὰ κάνη μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων σὲ κοσμικὸ κέντρο τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐνῶ ἡ Σμάρω θὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Ἔκθεσι καὶ θὰ παρακολουθήση τὴν ἐκεῖ καλλιτεχνικὴ κίνησι καὶ θεατρικὴ ἐξέλιξι.

★ Ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη δὲ θὰ γυρίση φέτος τὴν «Κυρία Ντορεμί». Μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Ἀλίκη, ὁ Μανώλης Σκουλούδης θὰ γυρίση τὸ φίλμ αὐτὸ τὴν ἄνοιξι τοῦ 1965.

★ Ἡ Μελίνα Μερκούρη μπῆκε πρὸ ἡμερῶν στὸν οἶκο μόδας τοῦ Πιὲρ Καρντὲν καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ τμῆμα... ἀνδρικῶν. Διάλεξε πολλὰ κοστούμια μὲ αὐστηρὴ γραμμὴ καὶ ἕνα σμόκιν μὲ μαῦρο παπιγιόν. Ὁ Καρντὲν δὲ συνάντησε καμμιὰ δυσκολία νὰ τὴ ντύση ἀνδρικὰ καὶ δήλωσε κατόπιν στοὺς δημοσιογράφους: «Γιὰ νὰ μπορῆ μιὰ γυναῖκα νὰ ντυθῆ ἄψογα ἀνδρικὰ πρέπει νὰ ἔχη μεγάλη θηλυκότητα». Ὅλα τὰ ἀνδρικὰ αὐτὰ κοστούμια, ποὺ ἀγόρασε ἡ Μελίνα, θὰ τὰ φορέση στὸ νέο της φίλμ «Τὰ μηχανικὰ πιάνα», ποὺ θὰ γυρίση στὴν Ἰσπανία καὶ στὸ ὁποῖο ὑποδύεται ἕνα... μπάρμαν.

★ Ὁ παραγωγὸς Τζ. Πάρις συνεπλήρωσε τὸ γύρισμα τῆς ταινίας του «Διωγμός», τὴν ὁποία προορίζει γιὰ τὸ φετεινὸ Φεστιβὰλ Θεσσαλονίκης. Τὸ φίλμ αὐτό, ποὺ τιτλοφορήθηκε στὴν ἀρχὴ «22—42» ξαναζωντανεύει δυὸ δραματικὲς περιόδους τοῦ ἑλληνισμοῦ τὸ 1922 καὶ τὸ 1942: τὴν καταστροφὴ τῆς Σμύρνης καὶ τὴ γερμανικὴ κατοχή. Πρωταγωνιστεῖ ἡ Βούλα Ζουμπουλάκη καὶ τὴν πλαισιώνουν ὁ Πέτρος Φυσσοῦν, ὁ Φαίδων Γεωργίτσης, ὁ Μάνος Κατράκης, ὁ Λάκης Σκέλλας, ὁ Ἀνέστης Βλάχος κ.ἄ.

Ο ΦΑΚΟΣ

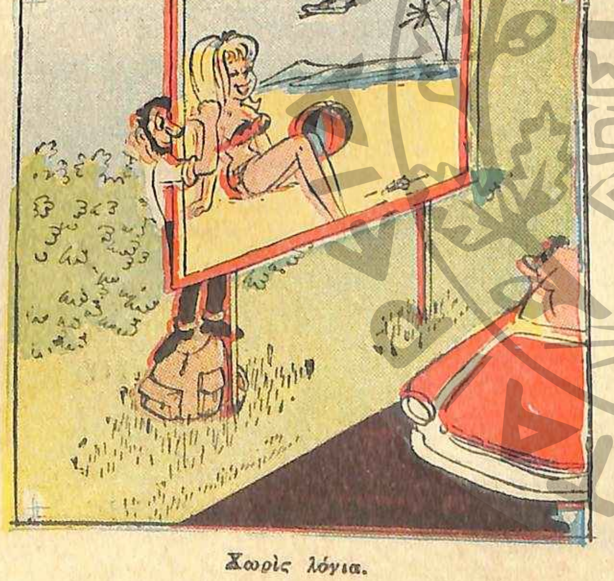

Χωρὶς λόγια.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Τρίο Κιτάρα» ἐξακολουθεῖ νὰ σημειώνη μεγάλη ἐπιτυχία στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸ «Τρίο Μπελκάντο». Στὴ φωτογραφία, οἱ τρεῖς Ἀθηναῖοι τραγουδισταὶ μαζὶ μὲ τὴ στὰρ τῆς τηλεοράσεως τῆς Φίλιπς καὶ τὸν κ. Σπ. Καραβίτη, στὸ νέο κέντρο «Ἄθενς» τοῦ Σικάγου.

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΠΡΩΤΟ ἀπ' ὅλα τὰ ἀθηναϊκὰ θέατρα, ποὺ περνοῦν ἐφέτος μιὰ χαρακτηριστικὴ κρίσι, ἄλλαξε ἔργο τὸ «Ἀττικὸ θέατρο».

Παρουσιάζει μιὰ ἐπίκαιρη ἑλληνικὴ κωμωδία, ποὺ ἔχει θέμα τὸ μικρὸ διαμέρισμα μιᾶς ἀεροσυνοδοῦ, στὸ ὑπόγειο μιᾶς πολυκατοικίας, ὅπου γίνονται τὰ πιὸ ἀπίθανα ἐπεισόδια.

Ἀνάμεσα στὶς πρωτοτυπίες ποὺ παρουσιάζει, εἶναι καὶ μιὰ σειρὰ ἀπὸ μοντέρνους χορούς, «σέϊκ» καὶ «χάλλι - γκάλλι», ποὺ χορεύουν ὁμαδικὰ ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ θιάσου.

★ Τὴν ἄλλη βδομάδα, ἐξ ἄλλου, ἀλλάζει ἐπιθεώρησι τὸ θέατρο «Πάρκ». Στὴν καινούργια ἐπιθεώρησι, τὸ συγκρότημα τοῦ Φερνάντο Ρέγκο θὰ παρουσιάση παράλληλα ἕνα νέο πρόγραμμα μὲ θεαματικὲς χορογραφίες. Τὸ γνωστὸ «Καρναβαλίτο» ποὺ διανθίζεται μὲ ποικιλία τραγουδιῶν, τὸ ἀνατολίτικο παραμῦθι «Χίλιες καὶ μιὰ νύχτες» καὶ ἕνα ἐντυπωσιακὸ ρωσικὸ χορό.

★ Δυὸ νέοι θίασοι θὰ ἐμφανιστοῦν αὐτὴ τὴ βδομάδα, στὴ Θεσσαλονίκη: ὁ μουσικὸς θίασος Μαρ. Νέζερ — Βροντάκη, ποὺ θὰ δώση παραστάσεις στὸ θέατρο «Διάνα» καὶ ὁ θίασος πρόζας Δάφνης Σκούρα, ποὺ θὰ ἐμφανιστῆ μὲ νέα σύνθεσι στὸ κινηματοθέατρο τοῦ Λευκοῦ Πύργου.

★ Ὁ θίασος τοῦ «Πειραϊκοῦ» θεάτρου ἀναχωρεῖ αὐτὴ τὴ βδομάδα γιὰ τὴ νέα περιοδεία του στὸ ἐξωτερικό, μὲ νέα πρωταγωνίστρια, τὴν Ἔλσα Βεργῆ. Θὰ δώση πρῶτα παραστάσεις στὴν Ἰταλία καὶ κατόπιν στὴν Ἱσπανία μὲ τὰ ἔργα «Ἠλέκτρα» καὶ «Χοηφόροι».

★ Δυὸ νέοι θίασοι πρόζας θὰ ἐμφανιστοῦν τὸ χειμῶνα στὴν Ἀθήνα: ὁ θίασος Λάμπρου Κωνσταντάρα — Κάκιας Ἀναλυτῆ, ποὺ θὰ ποίξη στὸ θέατρο τῆς Ἔλσας Βεργῆ καὶ ὁ θίασος Κούρκουλου — Μαίρης Χρονοπούλου, ποὺ θὰ παίξη στὸ θέατρο «Διονύσια».

★ Τὸ Θέατρο Τέχνης» μετὰ τὴν τελευταία ἐπιτυχία του ὑπέγραψε νέο συμβόλαιο, γιὰ σειρὰ 15 παραστάσεων μὲ τὶς «Ὄρνιθες» τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1965.

★ Χαρακτηριστικὸ ρεκὸρ σημειώνει ἡ «Χαρτοποίκτρα» στὸ θέατρο τῆς κ. Κατερίνας.

Μολονότι παίζεται γιὰ δεύτερη σαιζόν, πραγματοποιεῖ τὶς μεγαλείτερες εἰσπράξεις, ἀπ' ὅλα τὰ θερινὰ θέατρα πρόζας.

★ Τὸ κλιμάκιο ἀρχαίου δράματος τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου θὰ περιοδεύση τὴν ἄνοιξι στὰ Βαλκάνια, θὰ δώση δὲ παραστάσεις στὴ Σόφια, Βουκουρέστι καὶ Βελιγράδι.

★ Τέσσερα ἑλληνικὰ τραγούδια προεκρίθησαν, γιὰ νὰ διαγωνιστοῦν στὸ 6ο Μεσογειακὸ Φεστιβὰλ τῆς Βαρκελώνης, ποὺ θὰ διενεργηθῆ τὸ Σεπτέμβριο στὴ Βαρκελώνη.

Τὰ τραγούδια ποὺ προεκρίθηκαν εἶναι τά: 1) «Δὲν θὰ γυρίσης» (Κώστα Γιαννίδη), 2) «Χαρὰ» (Φερμάνογλου — Μουζάκη), 3) «Κάθε μέρα καὶ κάθε ὥρα» (Μάνεση — Γεωργιάδη) καὶ 4) «Σβῦσε νύχτα» (Ἀλεξανδράτου — Τυπάλδου).

★ Ἡ σχολὴ Ζουρούδη, ἑτοιμάζει γιὰ πρώτη φορά, ἔπειτα ἀπὸ πέντε χρόνια μία μεγάλη παράστασι σὲ ἀθηναϊκὸ θέατρο, μὲ συμμετοχὴ παλιῶν καὶ νέων μαθητριῶν της.

★ Βρίσκεται ἀπὸ προχτὲς στὴν Ἀθήνα ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου «Ἄθενς» τοῦ Σικάγου, ὁ ὁποῖος εἶχε μετακαλέσει πέρυσι τὸ φωνητικὸ κουϊντέτο «Ὀλύμπια».

Ἄρχισε, ἤδη, διαπραγματεύσεις γιὰ τὴ μετάκλησι νέων καλλιτεχνῶν τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τοῦ χοροῦ.

★ Στὸ θέατρο «Ἄλσος Παγκρατίου» ἐμφανίζεται μὲ πολλὴ ἐπιτυχία τὸ νέο χορευτικὸ ζευγάρι Ἰβάνωφ — Ἄννα Ψαλτάκη.

★ Ἕνα νέο φωνητικὸ ταλέντο, ὁ 10ετὴς Σταυράκης Σουκάτος, ἀποκάλυψι τοῦ μαέστρου Χρυσίδη, ἠχογράφησε σὲ δίσκους τὰ δυὸ πρῶτα λαϊκὰ τραγούδια.

★ Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνων παραμονὴ στὴν Ἀμερική, γύρισε στὴν Ἀθήνα τὸ φωνητικὸ «Τρίο Κιτάρα».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ σαλόνι

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΧΑΡΗΣ ΚΟΥΦΙΔΑΚΗΣ

Ὁ πρόδρομος τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ στὴ Νότιο Ἀφρικὴ

Ὕστερα ἀπὸ ἀπουσία πέντε χρόνων στὴ Νότιο Ἀφρική, γύρισε πρὶν λίγες μέρες στὴν Ἀθήνα, ὁ γνωστὸς τραγουδιστὴς Χάρης Κουφιδάκης.

Θὰ θυμᾶστε ἴσως τὸ «Ἀθηναϊκὸ Τρίο», ποὺ ἔκανε, ἐκείνη τὴν ἐποχή, συχνὲς ἐκπομπὲς στὸ ραδιόφωνο.

Ψυχὴ τοῦ φωνητικοῦ αὐτοῦ συγκροτήματος, ὁ Κουφιδάκης, τὶς ὧρες τῆς μεσημβρινῆς ἀναπαύσεως, μετέβαλλε τὸ κατάστημα τοῦ πατέρα του, στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, σὲ στούντιο. Ἐκεῖ κλεισμένος, μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ συνεργάτες του, τὸν Κούλη Μαραγέμο καὶ τὸ Ντῖνο Χωρικόπουλο, φρόντιζε νὰ συμπληρώση τὸ ρεπερτόριό του, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἑλληνικά, καὶ μὲ ξένα τραγούδια. Ἦταν ὁ μαέστρος μὲ πολύτιμο ὁδηγὸ τὴν κιθάρα του.

Τὰ χρόνια, ὅμως περνοῦσαν, τὰ συγκροτήματα τοῦ εἴδους εἶχαν πληθύνει στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ Κουφιδάκης, ντροπαλὸς καὶ σεμνός, ὅπως ἦταν, κατάλαβε, ὅτι δὲν ἔχει ψωμὶ στὴν Ἑλλάδα. Ἔτσι πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ξενητευθῆ καί, ξαφνικά, μιὰ μέρα, ἀναζητῶντας καλύτερη τύχη, ἔφυγε γιὰ τὴ Νότιο Ἀφρική.

★

Ἔφθασε στὸ Γιοχάννεσμπουργκ, ἄγνωστος μεταξὺ ἀγνώστων, σὲ μιὰ ἐποχή, ποὺ τὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστο ἐκεῖ. Ἄλλωστε, δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη καὶ κανένα ἑλληνικὸ κέντρο. Ἕνας γνωστὸς Ἕλληνας πιανίστας, ὁ Νεοκλῆς, ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ μονίμως ἐκεῖ, ἔπαιζε σὲ ξένα νυχτερινὰ κλάμπ. Ὑποχρεωμένος νὰ ἀντιμετωπίση τὰ ἔξοδά του, ἔκανε τὴν πρώτη του ἐμφάνισι σ' ἕνα πορτογαλέζικο κέντρο μὲ ξένο ρεπερτόριο καί, κάπου-κάπου, ἔλεγε καὶ κανένα ἑλληνικὸ τραγουδάκι, γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾶ τὴν πατρίδα. Ἔμεινε ἐκεῖ ἕνα χρόνο ὁλόκληρο, ὡσότου, ἕνας ἔξυπνος Τριπολιτσιώτης, ὁ Γ. Δρακόπουλος, συνέλαβε τὴν ἰδέα νὰ παρουσιάση τὴν πρώτη ἑλληνικὴ γωνιά, μὲ τὴν πολύτιμη συνεργασία τοῦ Χάρη Κουφιδάκη. Ἦταν τὸ «Μπλοῦ Μοὺν» (Γαλάζιο Φεγγάρι), μιὰ ἀπόμερη γωνιά, ποὺ ἀπετέλεσε τὸν πρῶτο πυρῆνα τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ, σερβίροντας σουβλάκια καὶ ἄλλα ἑλληνικὰ σπεσιαλιτέ. Ἐκεῖ, ὁ Κουφιδάκης, φορῶντας ἐθνικὴ ἐνδυμασία, κατάφερε σιγὰ-σιγὰ νὰ συγκεντρώση τοὺς ὁμογενεῖς, πού, μὲ τὴ νοσταλγία τῆς μακρυνῆς πατρίδας, συνήθισαν νὰ σιγοψιθυρίζουν μαζί του τὰ πιὸ γνωστὰ ἑλληνικὰ ρεφραίν.

Αὐτὸ ἦταν ἕνας καλὸς οἰωνὸς γιὰ τὸν Κουφιδάκη, πού, χωρὶς νὰ χάση καιρό, μετεκάλεσε στὸ Γιοχάννεσμπουργκ καὶ τοὺς δυὸ συνεργάτες του Μαραγέμο καὶ τὸ Χωριανόπουλο. Καί, σὰν «Ἀθηναϊκὸ Τρίο», ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες, ἐγκαινίασαν μιὰ γνήσια ἀθηναϊκὴ ταβέρνα, μὲ πλακιώτικο

Ὁ Χάρης Κουφιδάκης ὅπως ἔκανε τὴν πρώτη του ἐμφάνισι στὸ Γιοχάννεσμπουργκ, μὲ ἐθνικὴ ἐνδυμασία.

διάκοσμο, τὴν «Γκρὴκ Τάβερν», τοῦ Σ. Καστρίτση.

Ἐκεῖ τὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι ἄρχισε νὰ γίνεται συνείδησις καὶ σχεδὸν κάθε βράδυ οἱ Ἕλληνες τοῦ Γιοχάννεσμπουργκ ἔδιναν τὸ παρόν, γιὰ νὰ χαροῦν τὰ παλιὰ καὶ τὰ νέα ἑλληνικὰ τραγούδια. Μὲ τὸ γνωστὸ τραγοῦδι τοῦ Γούναρη:

«Θέλω νὰ ζήσω μόνος μου
παρέα ἐγὼ κι' ὁ πόνος μου».

ἕνας Ἀθηναῖος ἔμπορος, ἐγκατεστημένος στὴ Νότιο Ἀφρική, πρὶν πολλὰ χρόνια, ἦλθε στὸ κέφι καὶ ἔσπασε ὅλα τὰ πιᾶτα τοῦ κέντρου. Καὶ ἕνα ἄλλο βράδυ, ἕνας Ἕλλην ἐφοπλιστὴς τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀκούοντας τὸ τραγοῦδι:

«Λίγα πεῦκα
λίγα μάρμαρα λευκὰ
νὰ τί θὰ πῆ Ἑλλάδα».

σκόρπισε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του ἕνα ὁλόκληρο μασοῦρι ἀπὸ χρυσὲς λίρες, στὴν πίστα τοῦ κέντρου!

Τὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι, ὅμως, γνώρισε πραγματικὲς δόξες στὸ Γιοχάννεσμπουργκ ὅταν, πρὶν δυὸ χρόνια, μετεκλήθη, γιὰ πρώτη φορὰ ἐκεῖ, ὁ μεγάλος τροβαδοῦρος τῆς Ἀθήνας Νῖκος Γούναρης. Ἡ πρώτη του συναυλία, σ' ἕνα θέατρο 6 χιλιάδων θέσεων, ἦταν πραγματικὸ προσκύνημα καὶ προσείλκυσε, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς, καὶ πολλοὺς ξένους. Ἐπὶ δυὸ ὧρες συνεχῶς, ὁ τραγουδιστὴς τῆς χαρᾶς, μὲ τὴν κιθάρα, συνήρπασε τοὺς ἀκροατάς, ποὺ δὲν τὸν ἄφηναν μὲ κανένα τρόπο νὰ φύγη ἀπὸ τὴ σκηνή. Ἡ σπάνια αὐτὴ ἐπιτυχία ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μετακληθῆ, ὅπως εἶναι γνωστό, ἄλλες δυὸ φορὲς στὸ Γιοχάννεσμπουργκ ὁ Γούναρης, μέσα σὲ δυὸ χρόνια.

★

Τώρα τὸ Γιοχάννεσμπουργκ ἔχει δυὸ ἀκόμη ἑλληνικὰ κέντρα, μὲ πλούσια ντεκόρ, ποὺ μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ἐφάμιλλα τῶν ξένων, τὸ «Ἐλ Γκρέκο» (Ρωμηὸς) τοῦ Σ. Στυλιανοῦ, καὶ τὸ «Ἀκρόπολις» τῶν ἀδελφῶν Νικολαΐδη. Τὰ δυὸ αὐτὰ κέντρα καθιέρωσαν ἀπαραίτητη τὴν προβολὴ τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ, μὲ γνωστὰ ὀνόματα, χωρὶς νὰ ὑπολογίζουν τὶς δαπάνες τῆς μετακλήσεως. Ἤδη, ἐδῶ καὶ ἀρκετὸ καιρό, βρίσκεται ἐκεῖ ἡ Μπέμπα Κυριακίδου, σύντομα δὲ πρόκειται νὰ φύγουν δυὸ ἀκόμη γνωστὰ ἀστέρια, ἡ Λάουρα καὶ ἡ Νινὲτ Λαβάρ.

★

Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ εἶναι χαρακτηριστικό, εἶναι πὼς τὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι ἄνοιξε, παράλληλα, τὸ δρόμο καὶ σὲ ἄλλους καλλιτεχνικοὺς τομεῖς. Δυὸ κινηματογράφοι, στὴν ἑλληνικὴ συνοικία, παίζουν τακτικὰ ἑλληνικὲς ταινίες, καὶ μιὰ παλιὰ μαθήτρια τῆς Σχολῆς Ζουρούδη, ἄνοιξε σχολὴ ἑλληνικοῦ μπαλλέτου.

Ἀκόμη οἱ παραστάσεις ἀρχαίου δράματος τοῦ θιάσου Κ. Μιχαηλίδη, εἶχαν ἰδιαίτερη ἀπήχησι, ἀφοῦ ὅλες οἱ παραστάσεις στὸ «Σίβικ Θήατερ» 1.400 θέσεων, δόθηκαν μὲ κοσμοσυρροή, ἐνῶ Ἕλληνες καὶ ξένοι, ἀποθέωσαν κυριολεκτικὰ τὴν Ἀλέκα Κατσέλη καὶ τοὺς ἄλλους συνεργάτες της, στὴν «Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι».

★

Εἶδα τὸ Χάρη Κουφιδάκη μόλις γύρισε στὴν Ἀθήνα.

— Εἶναι, μοῦ λέγει, πολὺ σκληρὴ ἡ ξενητειά, καὶ ὁμολογῶ πὼς ἔρχονται στιγμές, ποὺ σὲ πιάνει ἀπελπισία. Πρέπει νὰ ἐργασθῆ κανεὶς σκληρά, γιὰ νὰ ἐπιτύχη αὐτό, ποὺ θέλει. Πολλὲς φορές, εἶχα σκεφθῆ νὰ τὰ ἐγκαταλείψω ὅλα καὶ νὰ γυρίσω πίσω, τὸ φιλότιμο ὅμως μὲ ἔκανε νὰ συνεχίσω τὴν προσπάθειά μου καὶ νὰ ἐπιτύχω τελικά.

— Ἱκανοποιήθηκες, τοὐλάχιστον, ὅπως σοῦ ἄξιζε;

— Κάτι παραπάνω ἀπ' ὅ,τι περίμενε κανείς, ἰδιαίτερα δὲ ἀπὸ τὰ ποσοστὰ τῶν δίσκων. Ἔτσι, ὥστε κατάφερα, γυρίζοντας, νὰ χαρίσω ἕνα σπιτάκι στὴν οἰκογένειά μου.

— Θὰ μᾶς ξαναφύγης πάλι στὸ Γιοχάννεσμπουργκ;

— Ἤθελα νὰ μείνω γιὰ ἕνα διάστημα στὴν Ἀθήνα, ποὺ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ τὴν ξεχάση κανείς, ὅσο κι' ἂν εἶναι εὐχαριστημένος στὸ ἐξωτερικό. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅμως, ποὺ ἦρθα, δὲν προφτάνω νὰ παίρνω γράμματα. Αὐτοί, ποὺ μὲ βοήθησαν στὴν προσπάθειά μου, μὲ θέλουν κοντά τους.

— Τὸ ἀποφάσισες, λοιπόν;

— Ναί, θὰ ξαναφύγω πολὺ σύντομα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως μὲ δική μου ὀρχήστρα. Εἶναι τὸ ὄνειρό μου...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ὁ Νῖκος Γούναρης σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐμφανίσεις του στὸ Γιοχάννεσμπουργκ, μαζὶ μὲ τὸ «Ἀθηναϊκὸ Τρίο».

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΤΡΙΟ ΡΩΜΑΙΟ

Β. ΒΛΑΧΙΑΣ — Γ. ΛΙΓΝΟΣ — Γ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἡ ἀθηναϊκὴ καντάδα ξαναζῆ στὶς ταβέρνες τῆς Κυψέλης

ΠΕΡΑ ἀπὸ τὰ μεγάλα μαγαζιὰ τῆς νύχτας, τὰ κέντρα πολυτελείας καὶ ὑπερπολυτελείας, μὲ τοὺς φαντασμαγορικοὺς διάκοσμους καὶ τὶς μεγάλες καλλιτεχνικὲς φίρμες, τοὺς ὑπέρπλουτους πελάτες, ποὺ κουβαλοῦν ὡς ἐκεῖ τὴν πλῆξι καὶ τὸ χρῆμα τους, ἕτοιμοι νὰ τ' ἀνταλλάξουν μ' ἕνα χαμόγελο ἢ μ' ἕνα γαλλικὸ τραγουδάκι, πέρα ἀπὸ τοὺς ξενόγλωσσους μαῖτρ καὶ τὶς ξενόγλωσσες ἀρτίστες — θὰ πρέπει νὰ τὸ σημειώσουμε — ὑπάρχει, σὲ ἀντίβαρο, μιὰ ἀτέλειωτη σειρὰ ἀπὸ ὄμορφα ταβερνάκια, γνήσια ἀθηναϊκά, ποὺ γεμίζουν τὶς γειτονιὲς καὶ νοστιμίζουν τὶς συνοικίες, γιὰ νὰ θυμίζουν πὼς ἡ πρωτεύουσα δὲν ἐκποιήθηκε ἐντελῶς στὸ ξένο γοῦστο καὶ στὸ σνομπισμὸ τοῦ χωρὶς πατρίδα πλούτου καὶ τῆς ἀριστοκρατίας.

Ὅλοι ἔτυχε νὰ μποῦμε κάποτε τὰ ταβερνάκια αὐτά. Ἁπλά, ἀπέριττα καὶ φθηνά, στολίζουν κάθε γειτονιά, ὅπου τὸ ἀστικὸ καὶ μεσοαστικὸ στοιχεῖο, προσπαθεῖ νὰ διασκεδάση τὸ Σαββατόβραδό του μὲ ρετσίνα, μὲ ἀναμνήσεις καὶ μὲ βεριτὰμπλ γκαγκαρέϊκη πανδαισία.

Γνώρισμά τους: τὰ βαρέλια μὲ τὸ ξανθὸ νέκταρ τῆς Ἀττικῆς, ποὺ βρίσκονται, ἐνώπιος ἐνωπίῳ, μὲ τὸν πελάτη, τὸ ὀρντὲβρ μὲ τὸ οὖζο καὶ τὸ ρεπανάκι, καὶ μιὰ γωνιά, ὅπου ἡ κιθάρα, κρεμασμένη στὸν τοῖχο, ὑπόσχεται πὼς θἄρθη ἡ στιγμὴ γιὰ ἀναστεναγμοὺς καὶ ρωμαντισμούς, γιὰ κανταδίτσα καὶ μεράκι, γιὰ «Ἀττὶκ» ἢ γιὰ Χαιρόπουλο καὶ γιὰ «Τῆς Πλάκας τὶς ἀνηφοριές», ποὺ θὰ σημάνουν τὴν ἔναρξι τοῦ καθαρόαιμου ἀθηναϊκοῦ γλεντιοῦ.

Κουλὲρ λοκὰλ στὰ μαγαζιὰ αὐτά, εἶναι τὰ διάφορα, αὐτοσχέδια τὶς περισσότερες φορές, ἀλλὰ συμπαθητικώτατα, «ἀθηναϊκὰ τριο», ποὺ ἀπαρτίζονται ἀπὸ καλλίφωνους νεαροὺς ἢ καί... μεσόκοπους, καὶ ποὺ γεμίζουν τὸ καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα τῆς βραδυᾶς.

Αὐτὰ τὰ «Τρίο» εἶναι ἀπειράριθμα, σχεδὸν ὅσα καὶ οἱ ἀθηναϊκὲς ταβέρνες. Ἕνα ἀπ' τὰ καλύτερά τους, τὸ «Τρίο Ρωμαῖο».

Σᾶς τὸ παρουσιάζουμε.

★

Εἶναι κι' οἱ τρεῖς βεριτὰμπλ Ἀθηναῖοι. Ὁ πρῶτος ὀνομάζεται Βασίλης Βλαχιᾶς, 28 χρονῶν καὶ παντρεμένος. Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια (καὶ ἴσως καὶ τώρα ἀκόμη) ἐργαζόταν σὰν ἐμποροϋπάλληλος σ' ἕνα μαγαζὶ τῆς πλατείας Συντάγματος. Τώρα, τὰ βράδυα, τραγουδᾶ, γιὰ νὰ συμπληρώση τὸ μεροκάματο. Καὶ τραγουδᾶ ὡραῖα, ὡραιότερα ἴσως ἀπὸ μερικοὺς «φτασμένους» ἐπαγγελματίες τοῦ τραγουδιοῦ συναδέλφους του...

Ὁ δεύτερος λέγεται Γιῶργος. Ἀθηναῖος κι' αὐτός... ὅσο οἱ περισσότεροι Ἀθηναῖοι. Δηλαδή... ἐπαρχιώτης. Γεννήθηκε στὴν εὐανδρη καὶ ἡρωϊκὴ Τριπολιτσά, πρὶν ἀπὸ 29 χρόνια, κι' ἦρθε νωρὶς ἀπ' τὴν πατρίδα του στὴν Ἀθήνα, ὅπου ἔγινε...

— Τί δουλειὰ κάνεις, κύριε Γιάννη;

— Μηχανικὸς σὲ καλτσομηχανές.

— Καὶ τὸ τραγοῦδι;

— Ὢ, τὸ τραγοῦδι εἶναι τὸ μεράκι τῆς ζωῆς μου.

Ὁ τρίτος, 29 χρονῶν κι' αὐτός, εἶναι γνήσιος Ἀθηναῖος, δηλαδή... Σαντορινιός.

— Καὶ ἡ δουλειά σας;

— Ράπτης. Εἶχα ραφεῖο στὴν Καβάλλα, κι' ἀργότερα, σὰν ἦρθα ἐδῶ, ἄνοιξα ραφεῖο στὴν ὁδὸ Αἰόλου. Τὄχω ἀκόμα.

— Καὶ τὸ τραγοῦδι;

— Αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ βράδυ. Ξεκίνησε ἀπὸ μεράκι κι' ἔγινε σιγὰ-σιγὰ ἐπάγγελμα.

Συμπαθητικοί, δίχως ἀλαζονεία καὶ τουπέ, δίχως βεντετισμὸ καί... δηλώσεις πρὸς τοὺς κ. κ. καλλιτεχνικοὺς συντάκτες τῶν ἐφημερίδων, ἁπλοὶ καὶ ὡραῖοι μέσ' στὴν ἁπλότητά τους καὶ τὴν ἀνθρωπιά τους, παραξενεύονται, ποὺ ἔγιναν γιὰ ἕνα βράδυ ἀντικείμενο τῆς δημοσιογραφικῆς περιεργείας.

— Τελειώσαμε; ρωτοῦν, λὲς καὶ βιάζονται νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ δυσάρεστη ἀγγαρεία, ἢ σὰ νὰ ντρέπωνται, ποὺ κάθονται καὶ μιλοῦν γιὰ τὴ ζωή τους καὶ τή... βιογραφία τους.

— Ὄχι, ἀκόμα.

— Μὰ ὅ,τι εἴχαμε νὰ ποῦμε, τὄπαμε.

— Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα στὴ ζωή σας;

— Φυσικά. Μὰ ὅ,τι ἔχουμε νὰ ποῦμε, θὰ τὸ πῆ ἡ κιθαρίτσα.

— Σύμφωνοι.

Παίρνουν τὶς κιθάρες, τὶς κρεμοῦν ἀπὸ τὸ λαιμὸ κι' ἀνεβαίνουν στὸ γωνιακὸ ἀνάβαθρο, ποὺ παριστάνει τὴν πίστα. Ἡ ταβέρνα «Ἱππόκαμπος», στὴν Κυψέλη, ὅπου ἐργάζονται, εἶναι γεμάτη, τὸ ρολόϊ στὸν τοῖχο δείχνει μεσάνυχτα, κι' ἡ νύχτα ἔξω εἶναι γεμάτη ἀστέρια καὶ μαγεία ἀνοιξιάτικη.

Οἱ κιθάρες κουρντίζονται, οἱ πελάτες παρατοῦν τὸ πηροῦνι καὶ τὸ ποτῆρι, τὸ πρῶτο μέρος τοῦ προγράμματος, ἀρχίζει μὲ ἕνα πὸτ-πουρὶ ἀπὸ παλιὲς ἐπιτυχίες, ποὺ ξυπνοῦν ὄμορφες ἀναμνήσεις καὶ ξαναζωντανεύουν ἀξέχαστα ὄνειρα:

Στῆς Πλάκας τὶς ἀνηφοριὲς
ποὺ γέρνουν οἱ κληματαριὲς
εἶναι κάτι Πλακιώτισσες,
ποὺ λές,
ροδόσταμο τὶς πότισες...

Ἡ Ἀθήνα μπῆκε... μὲ τὰ τσαρούχια στὴν ταβέρνα καὶ στὶς καρδιές. Τὰ στήθη ζεστάθηκαν, τὰ χείλη ἀρχίζουν νὰ κινοῦνται στὸ σκοπὸ τοῦ τραγουδιοῦ, τὰ μάτια λάμπουν, καὶ ἡ ρετσίνα ἀρχίζει νὰ σπινθηρίζη στὰ ποτήρια.

— Γειά μας, τὸ λοιπόν.

— Ἐβίβα.

Τὸ «Τρίο Ρωμαῖο» συνεχίζει τὶς ἀναμνήσεις μὲ ἀκομπανιάρισμα κιθάρας. Οἱ νότες κάνουν σπόντα στὶς «μισές», καὶ τὰ τραγούδια τοῦ κρασιοῦ καὶ τοῦ ἔρωτα προβάλλουν στὸ ἡμίφωτο, καλῶντας σὲ ξεφάντωμα τοῦ λαρυγγιοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς.

Ρετσίνα μου ἁγνὴ
ἀγάπη μου ξανθιὰ
κεχριμπαρένια
ποὺ νοιώθεις ὅλους τοὺς καϋμοὺς
καὶ σβήνεις πάντα κάθε ἔγνοια..

Κι' ὕστερα:

Ἐγὼ θὰ κόψω τὸ κρασὶ
γιατὶ τὸ θέλησες ἐσύ...

Ὁ Γ. Ἰωαννίδης, ὁ Γ. Λιγνὸς καὶ ὁ Βασ. Βλαχιᾶς, οἱ τρεῖς Ἀθηναῖοι κιθαρίστες καὶ τραγουδιστὲς ποὺ ἀποτελοῦν τὸ «Τρίο Ρωμαῖο».

Σὰ νὰ μετάνοιωσε τὸ «Τρίο Ρωμαῖο» γι' αὐτὴ τὴν ἀνόητη προτροπή, ποὺ δὲν εἶχε ἀντίκτυπο στήν... πλατεῖα, ἀφοῦ τὰ γκαρσόνια πηγαινοέρχονται, κουβαλῶντας νέες «μισές», μεταφρασμένες, λόγῳ καινούργιου μετρικοῦ συστήματος, σὲ «μισόκιλα», γυρίζει τὸ τραγοῦδι σὲ καινούργιους σκοπούς:

Πιὲς
γλυκὸ κρασὶ δὲν εἶν' ντροπὴ
μὴ
σὲ μέλει ὁ κόσμος τί θὰ πῆ.

....

ἀπὸ μιὰ ξανθούλα ποὺ ἀγαπᾶς
τρελλὴ μικρή,
ποὺ σ' ἔκανε ὑπήκοη.

Οἱ «ξανθοῦλες» τῆς ταβέρνας τὸ παίρνουν ἀπάνω τους, οἱ νεώτεροι ἀναψοκοκκινίζουν καὶ ξελαιμιάζονται νὰ στραβοκυττάζουν, ἐνῶ οἱ γεροντότεροι προτιμοῦν νὰ ἐντρυφήσουν στὴν καινούργια μελωδία, ποὺ ξεκινάει ἀπ' τὶς χορδὲς τῶν τριῶν κιθαρῶν καὶ τὰ στόματα τῶν τριῶν τραγουδιστῶν:

Ποιὰ εἶν' ἐκείνη
ποὺ κατεβαίνει
στ' ἄσπρα ντυμένη
ἀπ' τὸ βουνό.
Εἶναι ἐκείνη
ποὺ ἀγαποῦσα
κι' ἐπιθυμοῦσα
νὰ τὴν ἰδῶ.

Νοσταλγία.
Καϋμός.
Καὶ μεσάνυχτα.
Ἡ ρετσίνα πετάει σπίθες.
Τὰ μάτια πετοῦν φωτιές.

Τὰ φῶτα τοῦ μαγαζιοῦ διπλασιάζονται αὐτομάτως, λόγῳ τσακὶρ κεφιοῦ καὶ ἀτμῶν μέθης.

Φωταψία φαντασίας καὶ καρδιᾶς. Κάτι τέτοιο ἀσφαλῶς θἄχε ὑπ' ὄψιν του... ὁ Γκαῖτε, ὅταν ξεφούρνισε ἐκεῖνο τὸ περιλάλητο «Περισσότερον φῶς».

Δὲ συμφωνεῖτε;

★

Στὸ διάλειμμα, ποὺ ἐπακολούθησε κατὰ τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ ὁλοκληρώσουμε τὴν ἔρευνά μας γιὰ τὸ «Τρίο Ρωμαῖο».

Εἴχαμε μιὰν ἀπορία:

— Καλά, ὅλο στό... ἀρχαῖο τὸ πᾶτε ἐσεῖς;

— Ἀρέσει, ὅσο δὲ φαντάζεσαι.

— Καὶ τὸ καινούργιο;

— Νὰ σᾶς πῶ, λέει ὁ τρίτος τοῦ «Τρίο», ὁ Γιάννης Ἰωαννίδης. Ἀπ' τὰ σύγχρονα τραγούδια, τὰ ἐλαφρά, ἐννοεῖτε, λίγα πράμματα ἀρέσουν στὸν κόσμο.

— Ποιὰ ἀκριβῶς;

— Λίγος Σπάθης καὶ λίγος Γιῶργος Μουζάκης. Βάλτε καὶ λίγο Χατζηδάκι, δηλαδὴ τὰ «Παιδιὰ τοῦ Πειραιᾶ», γιατὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔγραψε καὶ τίποτε σπουδαῖο.

— Κι' ὁ Θοδωράκης;

— Αὐτὸς ἔρχεται πρῶτος. Ἀρέσει τρομερὰ καὶ καλύπτει τὰ 70% τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ προγράμματός μας. Ὁ «Καϋμός» του ἔρχεται φαβορὶ ἀπ' ὅλα τὰ νέα τραγούδια.

— Καὶ τὰ ὑπόλοιπα 30% μὲ τί τὰ καλύπτετε;

— Εἴπαμε. Λίγος Σπάθης, λίγος Μουζάκης, ἀρκετὰ λαϊκὰ τραγούδια, ὄχι ὅμως πολὺ βαρυά, καὶ τὸ «Ὀτσιτσόρνια» ἢ «Ὁ Βαρκάρης τοῦ Βόλγα». Κάπου-κάπου ὅμως φτάνουμε κι' ὡς τὸ «Σακαφλιᾶ».

— Κι' οἱ φιλοδοξίες σας, κύριοι; Ὡς ποῦ φτάνουν αὐτές;

★

Τί ἐρώτησι, ἀλήθεια!

Ὅταν τὸ βράδυ πέφτη στὶς γειτονιὲς καὶ στὶς συνοικίες τῆς Ἀθήνας καὶ γεμίζη ὁ οὐρανὸς ἀστέρια, κι' οἱ δρόμοι ἀπὸ ἀγόρια καὶ κορίτσια, σὰν τὸ γαλάζιο σκοτάδι, αἰωρῆται ἀνάερο, γιομᾶτο καϋμὸ καὶ νοσταλγία, κι' οἱ καρδιὲς μοιάζουν μὲ κιθάρες ἕτοιμες νὰ στενάξουν στὸ πρῶτο ἄγγιγμα, δὲν ὑπάρχουν φιλοδοξίες γιὰ τοὺς τραγουδιστὲς τῆς Ἀθήνας.

Ὑπάρχουν μονάχα καρδιὲς καὶ κιθάρες. Κι' ἴσως γι' αὐτό, οἱ μουσικοὶ τῆς γειτονιᾶς καὶ τῆς ταβέρνας, εἶναι οἱ πιὸ γνήσιοι κι' ἀληθινοὶ καλλιτέχνες. Οἱ πραγματικοὶ Ἀθηναῖοι καλλιτέχνες.

Σὰν τὸ «Τρίο Ρωμαῖο»!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

«ΕΙΝΑΙ ΟΛΑ ΨΕΜΑΤΑ, Ο ΒΑΝΤΙΜ ΑΓΑΠΑ ΕΜΕΝΑ»

Νὰ ἡ ἀπόδειξι γιὰ κεῖνο ποὺ ἡ Κατερὶν δὲ θέλει νὰ παραδεχτῆ. Οἱ τρυφερότητες ἀνάμεσα στὸ Βαντὶμ καὶ τὴ Τζέην Φόντα.

Η ΚΑΤΕΡΙΝ ΝΤΕΝΕΒ ἔφτασε στὴ Ρώμη γιὰ νὰ γυρίση ἕνα φίλμ καὶ ἀπαντᾶ χωρὶς δισταγμὸ στὰ πολλὰ ἐρωτήματα, ποὺ διασταυρώνονται γύρω της. Γιὰ τὸν ἔρωτά της μὲ τὸ Ροζὲ Βαντίμ, γιὰ τὸ εἰδύλλιο τοῦ Βαντὶμ μὲ τὴ Τζέην Φόντα, γιὰ τὸ γυιό της Κριστιὰν καὶ γιὰ τὸ Μαροκινὸ πρίγκηπα, ποὺ λέγεται πὼς εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της. Ἔρωτες, φιλοδοξίες, ἀπογοητεύσεις, ὅλα αὐτὰ μαζί, συνθέτουν τὴν εἰκόνα μιᾶς γυναίκας ὄμορφης, τυχερῆς, μὰ ἴσως δυστυχισμένης.

★

Δυσκολεύεται νὰ τὸ πιστέψη κανείς, κι' ὅμως ἡ Ντενὲβ εἶναι μόνο εἴκοσι χρόνων. Μὰ εἶναι εἴκοσι χρόνια τόσο γεμᾶτα, ποὺ μπορεῖ νὰ φανοῦν τριάντα, ἢ ἀκόμα καὶ περισσότερα. Μιὰ παιδικὴ ἡλικία ἐντελῶς συνηθισμένη, μέσα σ' ἕνα μικροαστικὸ περιβάλλον, μιὰ ἐφηβεία, ποὺ τὴ συντόμευσε ἡ βιασύνη τῆς ζωῆς. Ἡ συνάντησι μὲ τὸν κινηματογράφο. Ἑφτὰ φίλμ, ποὺ γυρίστηκαν τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὁ ἔρωτας μὲ τὸ Ροζὲ Βαντίμ, ἡ γέννησι τοῦ Κριστιάν, τοῦ παιδιοῦ τους, ποὺ εἶναι τώρα ἑνὸς χρόνου, ἡ ζήλεια, ἡ ἐγκατάλειψι ἀπὸ τὸν ἄντρα, ποὺ ἀγαπᾶ, ἡ μοναξιά. Ἡ ἐπιτυχία, ποὺ γίνεται ὅλο καὶ μεγαλύτερη, ἡ πρώτη νίκη μὲ τὸ Βραβεῖο τοῦ Φεστιβὰλ τῶν Καννῶν, στὸ φίλμ της «Οἱ ὀμπρέλλες τοῦ Σέρμπουργκ».

Εἶναι εἴκοσι χρόνια πολὺ γεμᾶτα, μὰ μένουν πάντοτε εἴκοσι χρόνια. Διαβάζονται ἐπάνω της. Εἶναι μικροκαμωμένη, λεπτή, μὲ πρόσωπο ἀγγελικό, μὲ χαρακτηριστικὰ λεπτά, μὲ προσωπάκι χαμένο ἀνάμεσα στὴ μᾶζα τῶν ξανθῶν μαλλιῶν, μὲ ἐπιδερμίδα λευκή, μὲ φρύδια ἀνάλαφρα καὶ ἀνοιχτόχρωμα. Τὰ ἀμυγδαλωτὰ μάτια της εἶναι ἀνήσυχα, τὰ δάχτυλά της, ποὺ εἶναι στολισμένα μὲ δαχτυλίδια τοῦ 1800, δὲ μένουν ποτὲ ἀκίνητα. Κινοῦνται ἀδιάκοπα γύρω στὸ τσιγάρο, στὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ, στὴν τσάντα. Φοράει ἕνα ἐλαφρὸ πράσινο ταγιέρ, ἄσπρες κάλτσες καὶ παπούτσια χωρὶς τακοῦνι.

«Ο ΒΑΝΤΙΜ ΔΕΝ ΜΕ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ, ΟΥΤΕ ΜΕ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ»

Ἀναγνωρίζονται τὰ εἴκοσι χρόνια της, στὸν ἐνθουσιασμὸ μὲ τὸν ὁποῖο μιλᾶ γιὰ τὴν ἐργασία της καὶ τὰ σχέδιά της. Τώρα ἄρχισε νὰ γυρίζη τὸ πρῶτο της ἰταλικὸ φίλμ. Παίζει τὸ ρόλο μιᾶς παράξενης κοπέλλας, ποὺ πεθαίνει ἀπὸ φυματίωσι, στὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου. Πρόκειται γιὰ ἕνα φιλμ δύσκολο, μὰ πολὺ ἐνδιαφέρον. Παρτενὰιρ τῆς Κατερὶν εἶναι ὁ Σάμυ Φρέϋ. Μ' ἄλλα λόγια, οἱ δυὸ πρωταγωνιστὲς εἶναι δυὸ «τέως». Ὁ Σάμυ τέως φίλος τῆς Μπριζὶτ Μπαρντὸ καὶ ἡ Κατερὶν τέως φίλη τοῦ Ροζὲ Βαντίμ, ποὺ εἶναι μὲ τὴ σειρά του τέως σύζυγος τῆς Μπριζὶτ Μπαρντό. Ὁ κύκλος κλείνει καὶ τὸ φίλμ γυρίζεται σχεδὸν «οἰκογενειακά». Ἡ Κατερὶν εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτὸ τὸ φίλμ.

— Βλέπετε, λέει μιλῶντας πολὺ γρήγορα καὶ γυρίζοντας κάθε «ὅσο ἀνήσυχα τὸ βλέμμα της ὁλόγυρα, ἡ καρριέρα μου ἄρχισε ἐντελῶς τυχαῖα, μὰ ὄχι μὲ τὸ Βαντίμ, ὅπως πιστεύουν ὅλοι. Ἤμουν δεκαέξη χρόνων, ὅταν ἡ ἀδελφή μου ἡ Φρανσουὰζ Ντορλί, ἔπαιζε στὸ θέατρο. Μιὰ μέρα, τὴν κάλεσε ἕνας παραγωγὸς κι' ἐγὼ ἔτυχε νὰ τὴν συνοδεύω. Ὁ παραγωγὸς μὲ πρόσεξε καὶ μοῦ πρότεινε ἕνα ρόλο. Ἡ Φρανσουὰζ δὲ δυσαρεστήθηκε καθόλου. Δὲν ὑπῆρχε ποτὲ ἀντιζηλία ἀνάμεσά μας, ἴσως ἐπειδὴ ἐκείνη εἶναι πιὸ μεγάλη καὶ οἱ ρόλοι, ποὺ ἀναλαμβάνει εἶναι διαφορετικοί. Ἡ μητέρα μου, ἔγινε ἔξω φρενῶν, γιατὶ ἤθελε νὰ συνεχίσω τὶς σπουδές μου, μὰ ὁ πατέρας μου, ποὺ ἀπὸ δέκα χρόνια διευθύνει τὸ ντουμπλάρισμα τῶν φίλμ γιὰ τὴν «Παραμάουντ» καὶ γνωρίζει τὸ περιβάλλον, μὲ ἐνεθάρρυνε καὶ μὲ βοήθησε. Ἔτσι, ἄρχισε ἡ κινηματογραφική μου καρριέρα.

»Τὸ Βαντὶμ τὸν γνώρισα ὕστερα. Μ' αὐτὸν γύρισα μόνο τὸ φίλμ «Τὸ βίτσιο καὶ ἡ ἀρετή». Μοῦ δίδαξε πολλά, μὰ δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς μὲ δημιούργησε αὐτός. Ἀπόδειξι εἶναι πὼς δὲν ἐργάζομαι μόνο μαζί του. Αὐτὲς τὶς μέρες, τέλειωσα δυὸ φίλμ μὲ ἄλλους σκηνοθέτες καὶ τώρα ἀρχίζω αὐτό, ποὺ θὰ γυρίσω στὴν Ἰταλία. Ἄλλωστε, καὶ τὸ Βραβεῖο τῶν Καννῶν δὲν τὸ πῆρα μ' ἕνα φίλμ τοῦ Βαντίμ.

— Εἴχατε πάντα τὴ φιλοδοξία νὰ γίνετε ἠθοποιός;

— Ὄχι, δὲν τὸ εἶχα σκεφτῆ σχεδὸν ποτέ, ἢ τοὐλάχιστον δὲν τὸ εἶχα σκεφτῆ περισσότερο ἀπὸ ὁποιαδήποτε κοπέλλα τῆς ἡλικίας μου. Ὅλα ἄρχισαν ἐντελῶς τυχαῖα καί, στὴν ἀρχή, δὲ σκεπτόμουν πὼς ὁ κινηματογράφος θὰ μποροῦσε νὰ ἀποτελῆ τὸ πραγματικό μου μέλλον. Ἐργαζόμουν γιὰ διασκέδασι, ἐπειδὴ μοῦ ἄρεσε τὸ περιβάλλον, ἀπὸ καπρίτσιο, ἐπειδὴ μὲ κολάκευε ἡ ἰδέα νὰ κερδίσω χρήματα καὶ δημοτικότητα, ἐπαναλαμβάνοντας μπροστὰ στὸ σκηνοθέτη καὶ τὸ μηχάνημα τὶς ἴδιες κινήσεις, ποὺ ἔκανα στὴν καθημερινή μου ζωή. Πρέπει νὰ παραδεχτῶ, ὅτι εἶχα πολλὴ τύχη. Σιγὰ-σιγά, ὅμως, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ καταλάβω, ὁ κινηματογράφος ἔγινε γιὰ μένα κάτι σοβαρό· τὸ παιχνίδι μεταμορφώθηκε σὲ μιὰ πραγματικὴ ἐργασία, ποὺ σήμερα ἀποτελεῖ γιὰ μένα τὴ μεγαλύτερη πραγματικότητα. Τώρα, ἐνδιαφέρομαι πολὺ γιὰ τὴν καρριέρα μου. Εἶναι τὸ σημαντικώτερο πρᾶγμα τῆς ζωῆς μου, μαζὶ μὲ τὸ γυιό μου, φυσικά.

«ΤΙΠΟΤΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟ ΡΟΖΕ ΒΑΝΤΙΜ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΖΕΗΝ ΦΟΝΤΑ»

Μὰ τὰ εἴκοσί της χρόνια ἀποκαλύπτονται ἀκόμα περισσότερο, στὴν ἀπελπισμένη ἐπιμονή, μὲ τὴν ὁποία ὑπερασπίζεται τὸν ἑαυτό της καὶ τὴν ἐρωτικὴ ἱστορία της, προσπαθῶντας νὰ ἀρνηθῆ τὴν ἀλήθεια, ποὺ ὅλοι γνωρίζουν, ἐπαναλαμβάνοντας πὼς «ὅλα πηγαίνουν καλά», ἐνῶ ὅλοι ξέρουν πὼς αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Εἶναι μιὰ ἐπιμονή, ἕνα πεῖσμα, ποὺ καταλήγουν νὰ γίνωνται συγκινητικὰ καὶ παιδιάστικα.

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὰ ξαναφτιάξατε μὲ τὸ Βαντίμ; τὴ ρωτῶ ξαφνικά.

Ἡ Κατερὶν μὲ κυττάζει κατάπληκτη, σὰ νὰ μὴ μπορῆ νὰ πιστέψη πὼς ἄκουσε πραγματικὰ ἐκεῖνα τὰ λόγια. Ὕστερα ξεσπάει:

— Εἶναι γελοῖο! Εἶναι πραγματικὰ γελοῖο! Μὰ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὰ «ξαναφτιάξουμε», γιατὶ δὲ φιλονεικήσαμε καὶ δὲ χωρίσαμε ποτέ. Ἐντελῶς τυχαῖα, γιὰ μιὰ ὡρισμένη περίοδο, ὁ κόσμος δὲ μᾶς εἶδε μαζί, κι' ἔτσι βγῆκε ἡ ἱστορία τοῦ χωρισμοῦ μας. Ὕστερα, ὅταν παρουσιαστήκαμε μαζὶ στὶς Κάννες, ἐπινοήθηκε αὐτὴ ἡ γελοία ἱστορία, ὅτι, δηλαδή, ἐγὼ κι' ὁ Ροζὲ «τὰ ξαναφτιάξαμε». Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι, ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ τὸ Βαντίμ, δὲν ὑπῆρχε ποτὲ κανένας χωρισμός.

Μὰ τότε, λοιπόν, τὸ φλογερὸ εἰδύλλιο ἀνάμεσα στὸ Βαντὶμ καὶ στὴ Τζέην Φόντα; Τὰ ταξίδια, ποὺ ἔκαναν μαζί, οἱ αἰσθηματικὲς διακοπές τους, οἱ φωτογραφίες, ποὺς τοὺς παρουσίαζαν ἀγκαλισμένους καὶ ἐρωτευμένους; Τότε, οἱ δηλώσεις τῆς Τζέην Φόντα, ποὺ δὲ δίσταζε νὰ βεβαιώνη, ὅτι λάτρευε τὸ Ροζέ, ὅτι μόνο κοντὰ στὸ Βαντὶμ ἔνοιωθε πραγματικὰ εὐτυχισμένη, ὅτι ἦταν ὁ πρῶτος ἀληθινὸς ἄντρας, ποὺ γνώριζε καὶ ὅτι ἀνάμεσά τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ὑπῆρχε καὶ ἕνα εἶδος ὑπερφυσικῆς ἐπικοινωνίας; Ὅλα αὐτά, ἦταν ἐπινοήσεις τῶν ἐφημερίδων;

— Ναί, ναί! ἐπιμένει ἀνυπόμονα καὶ νευρικὰ ἡ Κατερίν. Ναί, ἦταν ὅλα ἐπινοήσεις. Ὁ Βαντὶμ ἔχει ἀποκτήσει αὐτὴ τὴ φήμη τοῦ καρδιοκατακτητῆ καὶ κάθε φορά, ποὺ διευθύνει σὰ σκηνοθέτης μιὰ ὄμορφη ἠθοποιό, ὅλοι πιστεύουν πὼς πρόκειται γιὰ τὴ νέα του φίλη. Εἶναι μιὰ πεποίθησι τόσο ριζωμένη, ποὺ πολλὲς φορὲς καταλήγουν νὰ τὸ πιστεύουν καὶ οἱ ἴδιες οἱ ἠθοποιοί. Ἄλλωστε, ὁ Ροζὲ δὲ διαψεύδει ποτέ, δὲ θυμώνει, δὲ δημιουργεῖ συζητήσεις, γιατὶ σκέπτεται πὼς δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Ἡ παρουσία ἑνὸς δημοσιογράφου ἢ ἑνὸς φωτογράφου δὲν τὸν φοβίζει, δὲν τὸν κάνει νὰ διστάζη. Ἂν ἔχη διάθεσι νὰ βάλη τὸ χέρι του γύρω στοὺς ὤμους μιᾶς κοπέλλας, ἂν ἐπιθυμῆ νὰ ἀγκαλιάση καὶ νὰ φιλήση μιὰ ἠθοποιό, ἐπειδὴ ἔπαιξε καλά, ἂν θέλη, χορεύοντας, νὰ σφίξη κάπως περισσότερο τὴ ντάμα του, δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ κεῖνο, ποὺ θὰ ποῦν οἱ ἄλλοι, γιὰ κεῖνο, ποὺ θὰ γράψουν οἱ ἐφημερίδες τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ Ροζέ, βλέπετε, ἔχει ἰδέες πολὺ μοντέρνες.

Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία. Διαφορετικά, ἴσως, θὰ εἶχε παντρευτῆ τὴν Κατερίν, χωρὶς νὰ τὴν ἀναγκάση νὰ ἀντιμετωπίση, στὰ δεκαεννιά της χρόνια, τὶς πικρίες τῆς ἀνύπαντρης μητέρας, μόνο ἐπειδὴ ἐκεῖνος «δὲν πιστεύει πιὰ πολὺ στὸ γάμο» καὶ ἐπειδὴ ἕνα πιθανὸ διαζύγιο «τοῦ δίνει τὴν ἐντύπωσι τῆς ἀποτυχίας».

Δὲ θὰ τὴν ἀνάγκαζε νὰ φιλονεικήση μὲ τοὺς γονεῖς της, ποὺ δὲ μποροῦσαν, φυσικά, νὰ παραδεχτοῦν αὐτὴ τὴν κατάστασι.

Μὰ ἡ Κατερὶν δὲν ὑποφέρει γιὰ ὅλ' αὐτά;

Ἡ φωνή της γίνεται πιὸ ἀργὴ καὶ χαμηλή, ὅταν μοῦ ἀπαντᾶ σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

— Στὴν ἀρχή, λέει, ἦταν πολὺ θλιβερὸ καί, σὲ μερικὲς στιγμές, φοβερό. Ἡ ζήλεια εἶναι ἕνα αἴσθημα ἀνόητο, μὰ κακό. Στὴν ἀρχή, ὑπέφερα, ἔκλαψα, ἔνοιωσα ἀπελπισμένη.

»Ὕστερα ὅμως συνήθισα τόσο νὰ βλέπω στὶς ἐφημερίδες τὶς φωτογραφίες καὶ τοὺς ἔρωτες τοῦ Βαντίμ, ποὺ ἔπαψα νὰ ὑποφέρω γι' αὐτὲς τὶς κουταμάρες.

»Ἄλλωστε, τὸ ἴδιο πρᾶγμα συνέβηκε καὶ μὲ μένα. Ἔβγαινα μ' ἕνα φίλο, ἕναν ἀπὸ τὴ συντροφιά μας, π. χ. μὲ τὸ Σὲρζ Μαρκάν, καὶ οἱ ἐφημερίδες τὸν παρουσίαζαν ἀμέσως σὰν τὸν καινούργιο ἀγαπημένο μου. Γύριζα ἕνα φίλμ π. χ. μὲ τὸ Νίνο Καστελνουόβο καὶ γιὰ τὶς ἐφημερίδες γινόταν ὁ νέος μου φίλος. Πάντα ἔτσι, πάντα ψέμματα, πάντα ἐπινοήσεις...

«ΕΙΜΑΙ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ, ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ»

— Καὶ τὰ ὅσα ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες σχετικὰ μὲ τὸν ἔρωτα, ποὺ ἕνα σημαντικὸ μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τοῦ Μαρόκου, ἕνας ἄνθρωπος παραμυθένια πλούσιος, τρέφει γιὰ σᾶς, ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα ψέμμα;

— Ναί, ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα ψέμμα, ἀπαντᾶ νευρικὰ ἡ Κατερίν. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἔχω Μαροκινοὺς φίλους. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι, πρὶν ἀπὸ ἔξη μῆνες, ἔκανα ἕνα ταξίδι στὸ Μαρόκο, ποὺ μὲ διασκέδασε πολύ. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι γνωρίζω τὸν πρίγκηπα Μουλάϊ Ἀμπντουλάχ. Μὰ ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι μιὰ ἐπινόησι, γιατὶ ἐγὼ καὶ ὁ Ἀμπντουλὰχ εἴμαστε μόνο φίλοι. Εὐτυχῶς ἔχω ἀκόμα ἀληθινοὺς φίλους, διαφορετικὰ θὰ ἔνοιωθα πολὺ μόνη, μέσα σ' αὐτὸ τὸ φιλύποπτο κόσμο. Ἄλλωστε, δὲν εἶναι μόνο φίλοι δικοί μου, εἶναι καὶ φίλοι τοῦ Βαντίμ, ἀνήκουν στὴ συντροφιά μας. Γιατί δὲ θἄπρεπε νὰ συχνάζω μαζί τους; Ἀκόμα καὶ πάνω σ' αὐτό, πολλοὶ βρίσκουν νὰ κάνουν κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις. Δὲν καταλαβαίνουν πὼς μποροῦμε νὰ εἴμαστε ὅλοι φίλοι, ἀκόμα κι' ὅταν ὑπῆρχε στὸ παρελθὸν κάποιος ἔρωτας, ποὺ ὕστερα τέλειωσε, ἀφίνοντας στὴ θέσι του μόνο τὴ φιλία. Ὅλοι νομίζουν, ὅτι, ἀνάμεσα στὰ μέλη τῆς συντροφιᾶς τοῦ Βαντίμ, ὑπάρχουν σχέσεις νοσηρὲς καὶ διφορούμενες. Κι' ὅμως δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνο φιλία, ἀλληλεγγύη, ἀλτρουϊσμός, ἀφοσίωσι. Βέβαια, αὐτὸ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὸ καταλάβη ὁ κόσμος. Συνήθως μᾶς ζηλεύουν ἐπειδὴ εἴμαστε νέοι, ὄμορφοι, ἐνδιαφέροντες, δημοφιλεῖς, ἐπειδὴ προσπαθοῦμε νὰ εἴμαστε εὐτυχισμένοι...

— Κι' ἐσεῖς εἶσθε εὐτυχισμένη; τὴ ρωτάω, διακόπτοντας τὴν πραγματικὰ χειμαρρώδη αὐτοϋπεράσπισί της.

Οἱ μακρειὲς βλεφαρίδες της φτερουγίζουν γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀνάβει ἕνα τσιγάρο, παραγγέλνει ἕναν ἄλλο καφέ, ἀγγίζει τὰ τσιγγάνικα σκουλαρίκια, ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὰ αὐτιά της καὶ ὕστερα λέει:

— Ὅλα πηγαίνουν καλά, πολὺ καλά. Ὁ γυιός μου, ποὺ τώρα εἶναι στὸ Παρίσι μὲ τὴν τροφό του, θὰ ἔλθη σὲ λίγο κοντά μου. Νὰ βλέπατε πόσο ὄμορφος εἶναι, ξανθός, παχουλός, μὲ τὰ γαλάζια μάτια του... Εἶμαι εὐχαριστημένη, ποὺ θὰ τὸν ἔχω κοντά μου. Ἐγώ, ξέρετε, ἔχω ἕνα χαρακτῆρα μᾶλλον μελαγχολικό, ὄχι ἀκριβῶς θλιμμένο, μὰ μελαγχολικό, δὲ μοῦ εἶναι εὔκολο νὰ γίνωμαι εὐτυχισμένη. Γι' αὐτὸ δὲ φταίει ὁ Βαντίμ, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω. Ἔχω περάσει ἀπὸ δυσαρέσκειες, ἀπὸ προβλήματα, ἀπὸ δύσκολες στιγμές, μὰ ὁ ἔρωτας ἀνάμεσά μας δὲν τέλειωσε ποτέ.

Τὸ λέει καὶ τὸ πιστεύει καὶ ἴσως νὰ ἔχη δίκιο αὐτή. Ἴσως εἶναι πραγματικὰ ἀλήθεια, ὅτι ὁ Βαντὶμ δὲ διακόπτει ποτὲ τὶς σχέσεις του μὲ τὶς τέως γυναῖκες τῆς καρδιᾶς του καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τὶς βλέπη κάθε τόσο ὅλες, νὰ δείχνεται ἀφοσιωμένος μὲ ὅλες, νὰ τὶς φιλοξενῆ ὅταν ὑπάρχη εὐκαιρία, νὰ τὶς συμβουλεύη καὶ νὰ τὶς καθοδηγῆ ὅταν εἶναι ἀνάγκη καὶ νὰ λέη ψέμματα γιὰ νὰ τὶς κάνη εὐτυχισμένες. Καὶ ἴσως, στὰ εἴκοσί της χρόνια, μιὰ κοπέλλα, νὰ μπορῆ ἀκόμα νὰ προσπαθήση νὰ πιστέψη πὼς αὐτὸ εἶναι ἴσως ἔρωτας.

Λ. Τ.

Η Κατερὶν Ντενέβ, μὲ τὸ γυιό της Κριστιὰν καὶ τὴν Ναταλί, κόρη τοῦ Βαντὶμ ἀπὸ τὸν δεύτερο γάμο του μὲ τὴν Ἀννὲτ Στρόϋμπεργ.

Ἡ Κατερὶν μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή της Φρανσουὰζ Ντορλεὰκ ποὺ εἶναι ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου.

Ἕνα ὡραῖο πρῶτο πλάνο τῆς Κατερίν.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Προοδεύει ἡ χειρουργικὴ τῶν ματιῶν

Κερατοειδὴς γάτας σὲ ἀνθρώπους

Ὁ ἀμφιβληστροειδὴς εἶναι ὁ πιὸ εὐαίσθητος ἀπὸ ὅλους τοὺς χιτῶνες τοῦ ματιοῦ. Δὲ μποροῦμε νὰ τὸν ἀντικαταστήσωμε, γιατὶ ἀποτελεῖ προέκτασι τοῦ ἐγκεφαλικοῦ ἱστοῦ. Ὁ ρόλος του συνίσταται στὸ ν' ἀποτυπώνη τὶς εἰκόνες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο καὶ νὰ τὶς μεταδίδη διὰ μέσου τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου στὸν ἐγκέφαλο, ὅπου μεταβάλλονται ἀμέσως σὲ ὀπτικὲς ἐντυπώσεις.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες παθήσεις αὐτοῦ τοῦ χιτῶνος εἶναι ἡ ἀποκόλλησίς του, ποὺ ἀρχίζει συνήθως μὲ μιὰ ρωγμὴ σὲ κάποιο σημεῖο του. Ἡ ρωγμὴ αὐτή, ποὺ συνήθως εἶναι συνέπεια τραυματισμοῦ, μεγαλώνει ὁλοένα. Τὸ ὑαλῶδες σῶμα (πρόκειται γιὰ ἕνα ζελατινῶδες ὑγρό, ποὺ γεμίζει τὸν ὀπίσθιο θάλαμο τοῦ ματιοῦ) εἰσχωρεῖ τότε ἀπ' αὐτὴ τὴ ρωγμὴ καὶ προκαλεῖ τὴ βαθμιαία ἀποκόλλησι τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς. Δημιουργεῖται ἔτσι μιὰ τυφλὴ ζώνη στὸ ὀπτικὸ πεδίο τοῦ ματιοῦ. Τὰ πράγματα μπορεῖ νὰ χειροτερεύσουν καὶ νὰ ἐπέλθη πλήρης ἀποκόλλησις τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς.

Οἱ γιατροὶ διαθέτουν σήμερα ἕνα ἐξαίρετο ὄργανο, ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ κλείνουν τὶς ρωγμὲς τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς καὶ νὰ προλαμβάνουν τὴν ἐπέκτασί τους. Πρόκειται γιὰ τὴν φωτεινὴ αἱμοπηκτικὴ συσκευὴ Μέγιερ—Σβίκεραθ, ποὺ κατασκευάσθηκε στὴ Γερμανία. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ ἐκπέμπει μιὰ φωτεινὴ δέσμη διὰ μέσου τῆς κόρης. Ὁ κρυσταλλοειδὴς φακὸς συγκεντρώνει αὐτὴ τὴ δέσμη πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ, ἀκριβῶς ὅπως θάκανε κι' ἕνας συνηθισμένος φακός. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἕως δύο δευτερόλεπτα, χάρις σ' αὐτὲς τὶς φωτεινὲς ἀκτῖνες, ἡ ρωγμὴ κλείνει, χωρὶς ὁ ἀσθενὴς νὰ αἰσθανθῆ τὸν παραμικρὸ πόνο.

Μιὰ τελειοποίησι αὐτῆς τῆς μεθόδου ἐπενόησε ὁ Ἀμερικανὸς ὀφθαλμολόγος Ντόναλντ Σάφερ, διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου τοῦ Μανχάτταν. Εἰσάγει μέσα στὸ μάτι τῶν ἀσθενῶν μιὰ ποσότητα ὑαλώδους σώματος, ποὺ προέρχεται ἀπὸ μάτια ὑγιῶν ἀτόμων, ἀφοῦ προηγουμένως κλείση τὴ ρωγμὴ μὲ τὴ γερμανικὴ μέθοδο ποὺ εἴπαμε. Τὸ εἰσαγόμενο ὑαλῶδες σῶμα ἀπωθεῖ τὸν ἀμφιβληστροειδῆ πρὸς τὸν χοριοειδῆ χιτῶνα, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὴν σαμπρέλλα ἑνὸς τροχοῦ, πού, ὅταν τὴ φουσκώνουμε, ἀπωθεῖται πρὸς τὰ τοιχώματά του. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐπιτρέπει τὴν τελεία ἐπανασυγκόλλησι τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς καὶ τὴν ἐπαναφορά του στὴν κανονική του θέσι. Ἡ λεπτὴ αὐτὴ ἐγχείρησι, ποὺ καλεῖται μεταμόσχευσι τοῦ ὑαλώδους ὑγροῦ, ξανάδωσε τὴν ὅρασι σὲ πολλοὺς ἀσθενεῖς, πού, διαφορετικά, ἦσαν καταδικασμένοι νὰ χάσουν ὁριστικὰ τὸ φῶς τους.

Εἶναι προφανὲς ὅτι γιὰ νὰ ἐφαρμοσθῆ αὐτὴ ἡ μέθοδος πρέπει νὰ ὑπάρχη ἕνας καλοπροαίρετος δότης, ποὺ νὰ εἶναι πρόθυμος νὰ δώση ἐπὶ τόπου μιὰ ποσότητα ἀπὸ τὸ ὑαλῶδες ὑγρὸ τοῦ ματιοῦ του, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶναι πάντοτε εὔκολο. Γι' αὐτό, ἀπετέλεσε σημαντικὸ βῆμα ἡ ἀνακάλυψις ἀπὸ ἕναν ἄλλον Ἀμερικανὸ ὀφθαλμολόγο, τὸν δόκτορα Κίνγκ, μιᾶς μεθόδου ἀποξηράνσεως τοῦ ὑαλώδους ὑγροῦ. Ἐπιτυγχάνεται ἔτσι μιὰ κιτρινωπὴ σκόνη, ποὺ μπορεῖ νὰ διατηρηθῆ ἐπὶ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα, ὑπὸ συνηθισμένη θερμοκρασία. Κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς χρησιμοποιήσεως, ἡ σκόνη αὐτὴ διαλύεται μέσα σὲ διυλισμένο νερὸ καὶ φυσιολογικὸ ὀρρό.

Ὁ δόκτωρ Κίνγκ, ποὺ εἶναι ἕνας διακεκριμένος ὀφθαλμολόγος τῆς Οὐάσιγκτων, κατώρθωσε ἐπίσης νὰ μεταμοσχεύση κερατοειδῆ χιτῶνα γάτας σὲ ἄνθρωπο.

Τὸ πρῶτο πείραμα ὁ δόκτωρ Κίνγκ τὸ ἔκαμε σὲ δυὸ ἀσθενεῖς, πού, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια, εἶχαν χάσει τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα τους καὶ δὲν ἔβλεπαν πιά. Ἔπειτα ἀπὸ τὴ μεταμόσχευσι κερατοειδῶν ποὺ προέρχονταν ἀπὸ γάτες, ἀνέκτησαν κι' οἱ δυὸ τὴν ὅρασί τους.

Ὅπως εἶναι γνωστό, τὸ ἀνθρώπινο σῶμα δὲν ἀνέχεται ἱστοὺς προερχομένους ἀπὸ τὸ ζωϊκὸ βασίλειο. Στὴν προκειμένη περίπτωσι, ὅμως, ἡ μεταμόσχευσις ἐπέτυχε ἀπόλυτα καὶ ὁ ὀργανισμὸς τῶν ἀσθενῶν δὲν παρουσίασε καμμιὰ ἀντίδρασι, οὔτε ἀμέσως, οὔτε κατόπιν.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα, ὁ δόκτωρ Κίνγκ ἐπενόησε μιὰ μέθοδο ἀφυδατώσεως τοῦ κερατοειδοῦς, ποὺ ἐπιτρέπει καὶ τμηματικὲς ἀκόμη μεταμοσχεύσεις. Ὡς γνωστόν, ὁ κερατοειδὴς εἶναι μιὰ διάφανη μεμβράνη, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε στρώματα. Ἐνδέχεται, λοιπόν, ἡ βλάβη νὰ περιορίζεται σὲ ἕνα ἢ δύο ἀπ' αὐτὰ τὰ στρώματα, ὁπότε ἡ μεταμόσχευσις δὲ θὰ εἶναι καθολική, ἀλλὰ μερική.

ADAC
Blutplasma-
Depot

ΑΙΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΩΝ ΑΤΥΧΗΜΤΩΝ

Πρόκειται μήπως γιὰ κανένα καινούργιο σὲλφ—σέρβις; Μπορεῖ νὰ χαρακτηριστοῦν ἔτσι οἱ νέοι αὐτοὶ σταθμοὶ αἵματος, ποὺ τοποθετήθηκαν σὲ διάφορα σημεῖα τῶν μεγάλων αὐτοκινητοδρόμων τῆς Γερμανίας καὶ ποὺ προορίζονται νὰ διευκολύνουν τὴν ἐπὶ τόπου παροχὴ βοηθείας στὰ θύματα τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων. Μέσα στὶς φιάλες ὑπάρχει πλάσμα αἵματος ἕτοιμο πρὸς χρῆσιν, σὲ ὁποιαδήποτε στιγμὴ χρειαστῆ νὰ γίνη μετάγγισις. Ὁ πρῶτος σταθμὸς αἵματος ἱδρύθηκε ἀπὸ τὴν Λέσχη Αὐτοκινητιστῶν τοῦ Μονάχου. Θεωρήθηκε δὲ τόσο πολύτιμος ὥστε γενικεύτηκε ἡ ἐγκατάστασι καὶ σήμερα ὑπάρχουν στὴ Γερμανία πάνω ἀπὸ χίλιοι σταθμοὶ αἵματος. Πολλὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης θὰ υἱοθετήσουν συντόμως τὸ νέο αὐτὸ πολύτιμο τρόπο παροχῆς βοηθείας.

Ἡ μέθοδος τοῦ δόκτορος Κίνγκ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία, γιὰ τὸ λόγο ὅτι οἱ νωποὶ κερατοειδεῖς δὲν διατηροῦνται περισσότερο ἀπὸ 72 ὧρες καὶ σὲ θερμοκρασία κάτω τοῦ μηδενός. Οἱ ἀποξηραμένοι κερατοειδεῖς, τουναντίον, διατηροῦνται ἐπὶ ἀπεριόριστο χρονικὸ διάστημα καὶ ὑπὸ συνήθη θερμοκρασία μέσα σὲ εἰδικοὺς σωλῆνες χωρὶς ἀέρια καὶ μποροῦν ν' ἀποσταλοῦν ὁπουδήποτε. Ἐπαναφέρονται στὴν κανονικὴ κατάστασι, ἀφοῦ ἐμβαπτισθοῦν ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας μέσα σὲ φυσιολογικὸ ὀρρὸ καὶ μποροῦν τότε νὰ χρησιμοποιηθοῦν.

Μιὰ ἀκόμη σημαντικὴ πρόοδος στὸ πεδίο τῆς θεραπευτικῆς τῶν ματιῶν ἐπετεύχθη στὶς ἐγχειρήσεις τοῦ καταρράκτου. Οἱ ἐγχειρήσεις αὐτὲς παρουσίαζαν μιὰ μεγάλη δυσκολία, ποὺ προήρχετο ἀπὸ τοὺς μικροὺς συνδετικοὺς ὑμένες ποὺ συγκρατοῦν τὸν κρυσταλλοειδῆ φακό. Ἡ ἀπόσπασίς τους δὲν ἦταν εὔκολη κι' ὁ γιατρὸς ἐπερίμενε νὰ ἐξασθενήσουν μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἡλικίας γιὰ νὰ μπορέση νὰ κάμη τὴν ἐγχείρησι. Ἡ ἀποκοπή τους ἢ ἡ βίαιη ἐκρίζωσί τους ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τραυματίση ἀνεπανόρθωτα τὸν κρυσταλλοειδῆ φακό.

Ἡ ἐπιτευχθεῖσα πρόοδος ὀφείλεται στὸν Ἱσπανὸ ὀφθαλμολόγο δόκτορα Ἰωακεὶμ Μπάρρακερ, ποὺ ἀνακάλυψε ὅτι ἡ ἄλφα—χυμοθρυψίνη, ἕνα ἔνζυμο ποὺ ἐξάγεται ἀπὸ τὸ πάγκρεας τῶν ζώων, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διαλύη τοὺς ὑμένες ποὺ συγκρατοῦν τὸν κρυσταλλοειδῆ φακὸ καὶ νὰ ἐπιτρέπη ἔτσι τὴν ἀφαίρεσί τους. Ἀρκοῦν μερικὲς σταγόνες, ποὺ ὁ γιατρὸς ρίχνει πίσω ἀπὸ τὸν κρυσταλλοειδῆ φακὸ καὶ τὴν ἴριδα. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, ὁ κρυσταλλοειδὴς ἀποσπᾶται μόνος του κι' ὁ γιατρὸς δὲν χρειάζεται νὰ κάμη τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τὸν τραβήξη μὲ τὴν λαβίδα. Χάρις σ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι, ἡ ἐγχείρησι τοῦ καταρράκτου, ἐφόσον κρίνεται ἀπαραίτητη, μπορεῖ νὰ γίνη σ' ὁποιαδήποτε ἡλικία.

Μικρὰ Ἐπιστημονικὰ νέα

Νέο φάρμακο κατὰ τῆς γαστρίτιδος

Οἱ Ἰταλοὶ ἐπιστήμονες παρασκεύασαν ἕνα καινούργιο φάρμακο ἐναντίον τῆς γαστρίτιδος. Τὸ φάρμακο αὐτὸ εἶναι ἕνα παράγωγο τοῦ φαρνεζυλασετικοῦ ὀξέος καὶ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐπουλώνη τὶς ἀλλοιώσεις τοῦ βλενογόνου τοῦ στομάχου καὶ νὰ ἐξαφανίζη μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὶς αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὴ γαστρίτιδα. Τὸ φάρμακο ἐπιδρᾶ εὐεργετικὰ καὶ στὶς κολίτιδες, ἰδίως, ἐκεῖνες, ποὺ συνοδεύονται ἀπὸ ἐξελκώσεις.

Ὁ ρυθμὸς ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ ἀνάπτυξι τῶν παιδιῶν

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τῶν Γερμανῶν ἐπιστημόνων, τὸ ἀνάστημα τῶν παιδιῶν αὐξάνει ὡς τὴν ἡλικία τῶν δέκα χρόνων κατὰ πέντε περίπου ἑκατοστὰ κάθε χρόνο. Ὁ ρυθμὸς τῆς ἀναπτύξεως ἐπιταχύνεται κατόπιν μέχρι τῆς ἐφηβείας. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, τὸ βάρος τοῦ παιδιοῦ αὐξάνει ἐπίσης κατὰ 2½ περίπου κιλὰ τὸ χρόνο.

Δὲν ἀρρωσταίνουν ποτέ!

Τὸ Ἐλδοράδο τῆς ὑγείας βρίσκεται στὴν περιοχὴ τοῦ Ἀμαζονίου. Μιὰ ἔρευνα τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Ὑγείας ἐξακρίβωσε ὅτι στὴ Βραζιλία ὑπάρχει μιὰ πόλις, ὅπου οἱ ἀσθένειες εἶναι ἄγνωστες. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀσθενεῖς ποὺ πηγαίνουν ἐκεῖ θεραπεύονται αὐτομάτως. Εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ἀσχολοῦνται ἤδη στὴν ἐξακρίβωσι τῶν αἰτίων, ποὺ παρέχουν αὐτὴ τὴν ἀνοσία στοὺς κατοίκους.

Ἀπαραίτητος ὁ ἥλιος στὰ βρέφη

Οἱ Γάλλοι παιδίατροι συνιστοῦν στὶς μητέρες νὰ βγάζουν ἔξω τὰ νεογέννητα βρέφη τους ἔπειτα ἀπὸ τὸν πρῶτο μῆνα, παίρνοντας, φυσικά, τὶς ἀπαραίτητες προφυλάξεις. Τὸ βρέφος, παρατηροῦν, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀέρα καὶ ἥλιο. Ἡ ἐπαφή του μὲ τὸν ἥλιο θὰ ἐπιτρέψη στὸν ὀργανισμό του νὰ παρασκευάση τὴ βιταμίνη Δ, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη στὸ σχηματισμὸ τῶν ὀστῶν. Ὁ ραχιτισμός, ἀπὸ τὸν ὁποῖο πάσχουν πολλὰ παιδιά, ὀφείλεται, ὡς γνωστόν, στὴν ἔλλειψί της.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ *ποὺ τρῶνε... ἀέρα*

Ἡ ἀεροφαγία ἔχει νευρικὴ προέλευσι

Ἡ ἀεροφαγία εἶναι μιὰ παθολογικὴ κατάστασι, ποὺ γίνεται ὁλοένα συχνότερη, ὅπως διαπιστώνουν οἱ γιατροὶ μὲ τὴν ἐπαγγελματική τους πεῖρα. Γι' αὐτό, μολονότι τὸ θέμα μᾶς ἀπασχόλησε καὶ ἄλλοτε, ἀξίζει νὰ ξαναγυρίσουμε σ' αὐτό, ἰδίως γιὰ νὰ τονίσουμε ὡρισμένες βασικὲς ἀρχές.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι, ὅταν τρῶμε, καταπίνομε, μαζὶ μὲ τὸ φαγητό, μιὰ ποσότητα ἀέρος. Πρόκειται γιὰ ἕνα φαινόμενο ἀπόλυτα φυσιολογικό. Ὅταν ὅμως ὁ ἀέρας αὐτὸς γίνη πολύς, συγκεντρώνεται στὸ στομάχι, τὸ φουσκώνει κι' ἔχομε τότε τὴν ἀεροφαγία.

Ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ συναντᾶται προπάντων στὰ νευρικὰ ἄτομα, ποὺ εἰσάγουν ἀέρα στὸ στομάχι τους ἀκόμη κι' ὅταν καταπίνουν ἁπλῶς λίγο σάλιο. Μόνο σὲ σπάνιες περιπτώσεις ἡ ἀεροφαγία συνδέεται μὲ εἰδικὲς νοσηρὲς καταστάσεις, ποὺ κάνουν τὸ ἄτομο νὰ καταπίνη πολὺ συχνότερα τὸ σάλιο του, ἑπομένως καὶ ἀέρα. Τέτοιες καταστάσεις δημιουργεῖ π.χ. ἡ ἱγμορίτις, ἡ φαρυγγίτις, ἡ τερηδὼν τῶν δοντιῶν, τὸ στράβωμα τοῦ ρινικοῦ διαφράγματος, κλπ.

Ὁ ἀέρας ποὺ καταπίνουν οἱ ἀεροφαγικοί, δὲν ξαναβγαίνει ὅλος ἀπ' τὸ στόμα, ἀλλὰ μαζεύεται στὸ στομάχι καὶ προκαλεῖ ὡρισμένα χαρακτηριστικὰ συμπτώματα: ἕνα συναίσθημα βάρους στὸ στομάχι μετὰ τὸ φαγητό, δυσκολία στὴν ἀναπνοή, ἀκόμη καὶ πόνο—ποὺ ὁ ἄρρωστος νομίζει συχνὰ ὅτι ὀφείλεται σὲ καρδιακὴ πάθησι.

Εἶναι δύσκολο νὰ καταπολεμήσετε τὴν ἀεροφαγία. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ κάνετε ζωὴ ἥσυχη καὶ κανονική. Κι' ἀκριβῶς ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι δύσκολο σήμερα, ἔχουν γίνει τόσο πολλοὶ οἱ ἀεροφαγικοί. Ἡ ψυχικὴ ἀνάπαυσι παίζει ἀποφασιστικὸ ρόλο. Σὲ πολλὰ ἄτομα, ἡ ἀεροφαγία ἐξαφανίζεται, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ περίοδο ἀναπαύσεως σὲ περιβάλλον διαφορετικὸ ἀπὸ κεῖνο ποὺ ζοῦνε συνήθως.

Ἀπαραίτητο ἐξ ἄλλου, γιὰ ὅποιον ὑποφέρει ἀπὸ ἀεροφαγία, εἶναι νὰ τρώη ἀπολύτως ἥσυχα, μασῶντας ἀργὰ καὶ συστηματικά, χωρὶς νὰ ἀπασχολῆται συγχρόνως μὲ τὴν ἐφημερίδα του, τὸ ραδιόφωνο ἢ τὸ τηλέφωνο.

Συχνὰ ὡστόσο καθόμαστε νὰ φᾶμε, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ ρολόϊ, γιατὶ ἡ ὥρα μας εἶναι μετρημένη. Ἡ συνήθεια αὐτή, ποὺ ἔχει γίνει πιὰ κανόνας στὴ ζωή μας, εἶναι βλαβερὴ ἀκόμη καὶ γιὰ ἕνα φυσιολογικὸ ἄτομο, πολὺ δὲ περισσότερο γιὰ ὅποιον πάσχει ἀπὸ ἀεροφαγία.

Μετὰ τὸ φαγητό, κάνει πολὺ καλὸ νὰ ξαπλωθῆ κανεὶς στὸ κρεβάτι, ἀνάσκελα, καλλίτερα δὲ ἀκόμη μὲ μιὰ χλιαρὴ θερμοφόρα πάνω στὸ στομάχι του.

Ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς διατροφῆς, δὲν ὑπάρχει συγκεκριμένη δίαιτα γιὰ τὴν ἀεροφαγία. Καλὸ εἶναι ὡστόσο ν' ἀποφεύγετε τὶς σάλτσες, τὰ μπαχαρικά, τὰ ραπανάκια, τὰ λάχανα, τὴν ψίχα τοῦ ψωμιοῦ, καὶ νὰ λιγοστέψετε ὅλα τὰ λαχανικὰ (νωπὰ ἢ ξερὰ) καὶ τὰ ἀμυλώδη.

Συνιστᾶται ἐπίσης νὰ μὴν πίνετε πολὺ μὲ τὸ φαγητό σας καὶ ν' ἀποφεύγετε τὰ ἀεριοῦχα ποτά. Γενικά, ὅταν πίνετε ὁτιδήποτε, καλὸ εἶναι νὰ τὸ ρουφᾶτε μὲ καλαμάκι, ὥστε νὰ μὴν καταπίνετε πολὺ ἀέρα.

Ἡ λογικὴ ἐπιβάλλει νὰ τρῶτε πράγματα εὐκολοχώνευτα, ὥστε νὰ μὴν προσθέτετε καὶ δυσπεπτικὲς ἐνοχλήσεις στὴν ἀεροφαγία σας. Φροντίζετε λοιπὸν νὰ εἶναι τὰ ζυμαρικὰ πολὺ βρασμένα καὶ μὲ λίγο φρέσκο βούτυρο (ἢ λάδι), οἱ πατάτες βραστές, ψητὲς στὸ φοῦρνο ἢ πουρέ, τὰ λαχανικὰ λυωμένα καὶ περασμένα ἀπ' τὴ μηχανή.

Τὰ ἀδύνατα κρέατα ἐπιτρέπονται ἀπεριόριστα, καθὼς καὶ τὰ αὐγὰ καὶ τὸ ψάρι (καλλίτερα ὄχι παχύ).

Ἀποφεύγετε τὸ πολὺ ψωμί, ἀντικαθιστῶντας το μὲ παξιμάδια ἢ φρυγανιές.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ὑγιεινο-διαιτητικοὺς κανόνες, συνιστῶνται καὶ μερικὰ «κόλπα», ποὺ λιγοστεύουν τὶς ἐνοχλήσεις τῆς ἀεροφαγίας. Τὸ συνηθέστερο εἶναι νὰ κρατᾶτε ἀνάμεσα στὰ δόντια σας—ἰδίως μετὰ τὸ φαγητὸ—μιὰ πίπα ἢ ἕνα μολύβι. Ἔτσι, λιγοστεύει ἡ παρόρμησί σας νὰ καταπιῆτε σάλιο (καὶ ἀέρα).

Ὅσο γιὰ φάρμακα, μπορεῖτε νὰ παίρνετε μετὰ τὸ φαγητὸ σκόνη κάρβουνου, κατευναστικὰ ἢ ἀντισπασμωδικά. Τελευταίως, ἔχουν ἀρχίσει νὰ χρησιμοποιοῦνται καὶ ὡρισμένες σκευασίες μὲ βάσι τὴ σιλικόνη, ποὺ ἔχουν μεγάλη ἱκανότητα ν' ἀπορροφοῦν ἀέρα.

Φυσικά, ὅταν ἡ ἀεροφαγία ξεκινάη ἀπὸ ἄλλα ὀργανικὰ αἴτια, πρέπει νὰ λείψουν πρῶτα αὐτά, γιὰ νὰ πετύχετε ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Πάντοτε ὠφελοῦν τὰ τονωτικὰ καὶ καταπραϋντικὰ τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ καὶ τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος, ἐφόσον, ὅπως εἴπαμε, ἡ προέλευσι τῆς ἀεροφαγίας εἶναι κυρίως νευρική.

* * *

Ο ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ὁ πονοκέφαλος βασανίζει τὰ παιδιὰ πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο μπορεῖ νὰ φανταστῆ κανείς.

Αὐτὴ ἡ ἐνόχλησι ἀποκαλύπτεται μόνο ὅταν τὸ παιδάκι κατορθώνη νὰ ἐκφράζεται μὲ τρόπο ἀρκετὰ καθαρό. Στὴν πραγματικότητα, ὅμως ὁ πονοκέφαλος μπορεῖ νὰ ἔχη ἐκδηλωθῆ ἀπὸ πολὺ πιὸ πρὶν καὶ τότε, διάφορα συμπτώματά του, ὅπως τὸ χλώμιασμα τοῦ προσώπου καὶ ὁ ἔμετος, ἀποδίδονται σὲ ἄλλες αἰτίες.

Στὰ παιδιὰ τῆς σχολικῆς ἡλικίας οἱ πονοκέφαλοι προκαλοῦνται τὶς περισσότερες φορὲς ἀπὸ ψυχολογικὲς αἰτίες καὶ πολὺ σπανιώτερα ἀπὸ κόπωσι ἢ στομαχικὲς διαταραχές.

Θυμᾶμαι τὴν περίπτωσι ἑνὸς παιδιοῦ, ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ φοβεροὺς πονοκεφάλους. Οἱ γονεῖς του ἐπρόκειτο νὰ χωρίσουν, μὰ ἀργότερα κατώρθωσαν νὰ ἀποκαταστήσουν τὴ γαλήνη ἀνάμεσά τους. Ἔ, λοιπόν, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ὁμόνοια ξαναγύρισε στὴν οἰκογένεια, οἱ πονοκέφαλοι τοῦ παιδιοῦ ἐξαφανίστηκαν.

Στὴ βάσι αὐτῶν τῶν ἐνοχλήσεων μπορεῖ νὰ βρίσκεται μιὰ προδιάθεσι τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ παιδιοῦ. Αὐτὴ βέβαια ἡ ἰδιοσυγκρασιακὴ προδιάθεσι δὲ μπορεῖ νὰ ἀλλάξη, μποροῦν, ὅμως, νὰ καταπολεμηθοῦν οἱ παράγοντες, ποὺ προκαλοῦν τὶς ὑπερβολές. Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ ἀποφεύγωνται οἱ ψυχικὲς ταραχές.

Οἱ μητέρες πρέπει νὰ ξέρουν ὅτι ὁ κινηματογράφος, οἱ γιορτές, οἱ δεξιώσεις κλπ. ἐπιδροῦν ἄσχημα στὸ παιδί, ὅπως καὶ τὰ ἀκανόνιστα γεύματα καὶ ὁ ἀνεπαρκὴς ὕπνος.

Μὲ ἄλλα λόγια, τὰ παιδιὰ ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ πονοκεφάλους πρέπει νὰ περνοῦν μιὰ ζωὴ πολὺ πιὸ τακτικὴ ἀπὸ τὰ ἄλλα συνομήλικά τους.

Γελωτοθεραπεία

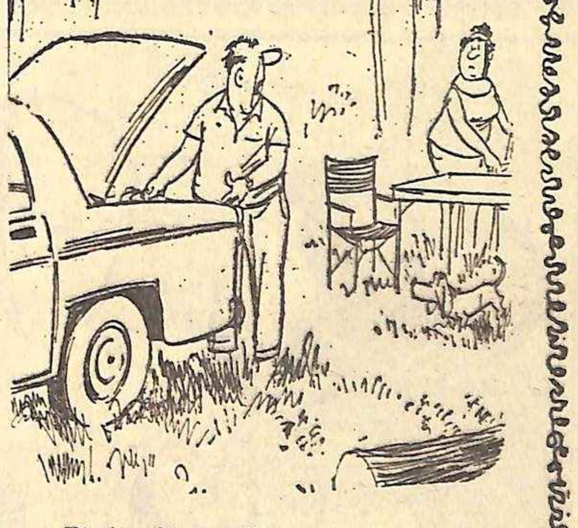

— Τὰ θυμηθήκαμε ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πανέρι μὲ τὰ τρόφιμα!...

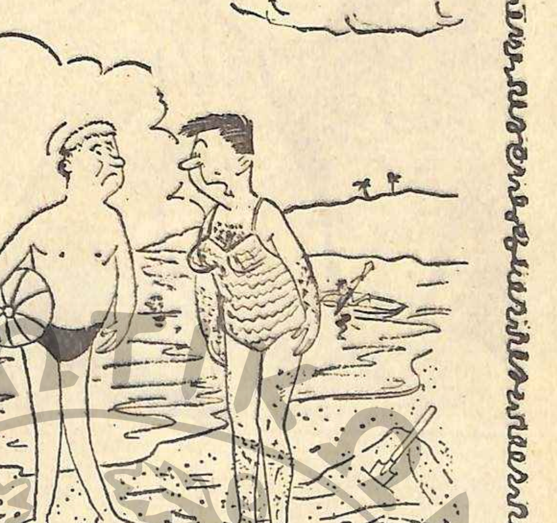

— Μήπως εἴδατε καμμιὰ ξανθοῦλα μὲ ἀνδρικὸ μαγιώ;... Ἔγινε ἕνα μικρὸ λάθος!...

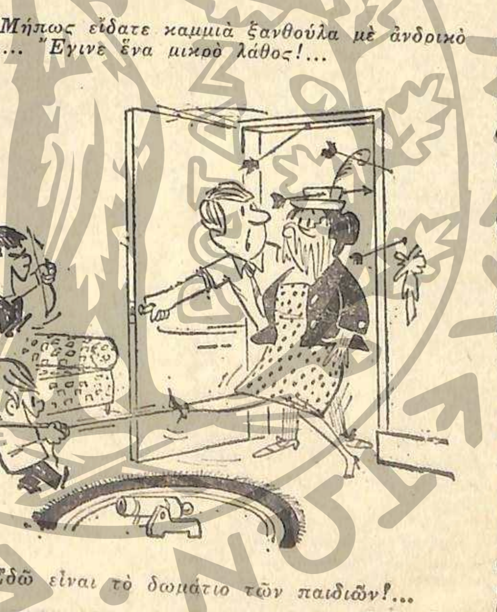

— Ἐδῶ εἶναι τὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν!...

ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

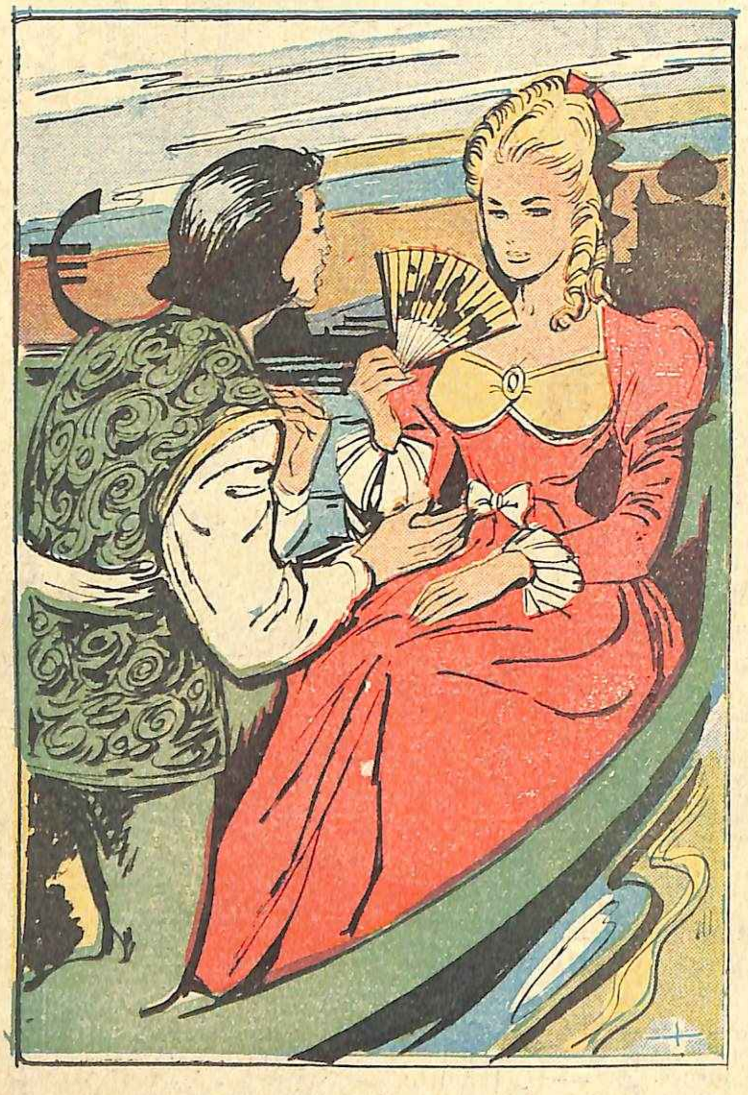

— *Νόμιζα πὼς θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς βλέπω, χωρὶς νὰ σᾶς μιλήσω ποτέ... Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις μου.*

ΤΟ μικρὸ ἀτύχημα ἐκείνης τῆς βραδυᾶς εἶχε μοιραία ἐπίδρασι στὴ ζωὴ τῆς Λουκρητίας Κονταρίνι.

Ἡ ὅμορφη Λουκρητία εἶχε παντρευτῆ, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, τὸν κόμητα Γκιουζέππε Ὀρτολανέλα, ἕναν ἄνθρωπος βίαιο, ἀλαζονικὸ καὶ τρομερὰ ζηλιάρη, ποὺ δὲ μπόρεσε ποτὲ νὰ τὸν ἀγαπήση. Κουρασμένη ἀπὸ τὶς ἀδιάκοπες σκηνές, ποὺ τῆς δημιουργοῦσε, εἶχε κλειστῆ σιγὰ-σιγὰ στὸν ἑαυτό της κι' εἶχε πάρει τὴ συνήθεια νὰ βγαίνη μόνη της ἔξω, χωρὶς νὰ ζητάη ἀπὸ τὸν ἄντρα της νὰ τὴ συνοδέψη.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα, εἶχε πάει νὰ παρακολουθήση μιὰ παράστασι στὸ «Φοίνικα», τὸ μεγάλο θέατρο τῆς Βενετίας, ποὺ στεγαζόταν στὸ παλιὸ μέγαρο Ρεζονίκο.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ κεῖ, εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπώνη. Ἡ νεαρὴ γυναῖκα προχώρησε, ἀνάλαφρη, ὣς τὴν ἄκρη τῆς ξύλινης ἀποβάθρας, ὅπου τὴν περίμενε ἡ γόνδολά της.

Ἀλλά, ξαφνικά, τὸ πόδι της γλύστρησε πάνω στὰ μουσκεμένα σανίδια κι' ἡ Λουκρητία κύλησε μέσα στὸ νερό.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ κίνησι ἦταν μεγάλη μπροστὰ στὴν ἀποβάθρα. Ἄλλες γόνδολες ἀπομακρύνονταν κι' ἄλλες πλησίαζαν, γιὰ νὰ πάρουν τοὺς θεατές, ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ θέατρο.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα εἶχε ἐξαφανισθῆ κιόλας κάτω ἀπὸ τὰ σκοῦρα νερά. Ἀλλ' ἕνας ἄνθρωπος ρίχτηκε πίσω της μέσα στὸ κανάλι κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ξαναγύρισε στὴν ἐπιφάνεια, κρατῶντας τὴν κόμησσα ἀπὸ τὴ μέση. Τὴν ἀπόθεσε μέσα στὴ γόνδολά της καὶ τῆς ἔδωσε τὶς πρῶτες περιποιήσεις.

Ἡ κόμησσα, εὐτυχῶς, δὲν ἄργησε νὰ συνέλθη.

— Κύριε, εἶπε στὸ σωτῆρα της, μοῦ σώσατε τὴ ζωή. Πέστε μου τ' ὄνομά σας γιὰ νὰ τὸ εὐλογῶ ὣς τὴν τελευταία μου πνοή.

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ στεκόταν μπροστά της ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκρισι.

— Κυρία, ἀπάντησε, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς τὸ πῶ μιὰ ἄλλη φορά. Κι' ἄλλωστε, πρέπει νὰ γυρίσετε γρήγορα στὸ μέγαρό σας, γιὰ ν' ἀλλάξετε ροῦχα, ἂν δὲ θέλετε νὰ κρυολογήσετε.

Ἔπειτα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, πήδησε στὴν ἀποβάθρα κι' απομακρύνθηκε μὲ γρήγορα βήματα.

Ἡ Λουκρητία παρακολούθησε γιὰ λίγο τὴν ψηλὴ κορμοστασιά του. Ἔπειτα, τὸν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Ντομένικο, εἶπε τότε στὸ γονδολιέρη της, πρέπει νὰ μάθης τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή.

— Ἀλλ' ἡ κυρία δὲν τὸν γνωρίζει; ἀπόρησε ὁ Ντομένικο. Εἶναι ὁ Λουΐτζι Τῶρνερ...

— Ὁ Ἰρλανδὸς κοντοτιέρος;

— Ναί. Διοικεῖ τὸ ἱππικὸ τῆς Γαληνοτάτης.

— Ἔχω ἀκούσει πὼς εἶναι γενναῖος ἀξιωματικός...

— Στὸν πόλεμο μὲ τὴ Γένοβα κυρίευσε τέσσερα κανόνια καὶ τὰ γύρισε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν.

— Κρυώνω, Ντομένικο, εἶπε ἡ κόμησσα. Ἂς γυρίσωμε.

Ἀπὸ τότε, κάθε φορά, ποὺ ἔβγαινε γιὰ νὰ πάη κάπου, συναντοῦσε πάντα μπροστά της τὸν Τῶρνερ. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός, μόλις τὴν ἔβλεπε νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος του, ἀνακατευόταν ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ἢ ἔστριβε στὴ γωνία κάποιου δρόμου κι' ἐξαφανιζόταν.

Ἡ Λουκρητία ἔκανε ἕνα σωρὸ σκέψεις στὸ μυαλό της. Ἂν ὁ Τῶρνερ ἤθελε ν' ἀποφύγη τὶς εὐχαριστίες της, τότε γιατὶ φρόντιζε νὰ βρίσκεται πάντα μπροστά της; Οἱ συναντήσεις τους δὲν ἦταν, βέβαια, τυχαῖες. Ἡ νεαρὴ γυναῖκα δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γι' αὐτό.

Ἡ στάσι του καταντοῦσε, στ' ἀλήθεια, ἀνεξήγητη.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ὡστόσο, δὲν τὸν εἶδε.

Ἡ Λουκρητία ἔκαμε, ὅπως πάντα, τὸν περίπατό της στὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Μάρκου κι' ἔπειτα προχώρησε ὣς τὸ Μεγάλο Κανάλι. Ὁ «Ἰρλανδός της», ὅπως συνήθιζε νὰ τὸν ἀποκαλῆ μέσα στὴ σκέψι της, δὲ φαινόταν πουθενά. Ἀπογοητευμένη, πλησίασε, τέλος, στὴν ἀποβάθρα καὶ μπῆκε στὴ γόνδολά της.

— Ποῦ θέλει νὰ τὴν πάω ἡ σενιόρα; ρώτησε ὁ Ντομένικο.

Ἡ Λουκρητία ἔκαμε μιὰ ἀόριστη κίνησι μὲ τὸ χέρι της.

— Θέλω νὰ δῶ τὸν ἥλιο νὰ δύη πάνω στὸ Μεγάλο Κανάλι, ἀπάντησε.

Ἡ γόνδολα ἄρχισε νὰ προχωρῆ ἀργά. Ὁ ἥλιος χρύσωνε τὰ νερὰ τοῦ καναλιοῦ. Ἀλλά, σιγὰ-σιγά, οἱ ἀκτίνες του μάκραιναν, ὥσπου χάθηκαν ὁλότελα. Οἱ πρῶτοι ἴσκιοι τοῦ σούρουπου ἄρχισαν ν' ἁπλώνωνται πάνω στὴ γῆ.

Ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς τώρα, μιὰ ἄλλη γόνδολα ἔπλεε σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Ἡ γόνδολα αὐτὴ σίμωνε ὁλοένα, ὥσπου ἔφτασε πλάϊ στὴν πρώτη. Καί, ξαφνικά, ἕνας ἄνθρωπος τινάχτηκε ἀπ' αὐτὴν καὶ πήδησε μέσα στὴ γόνδολα τῆς Λουκρητίας.

Ἡ κόμησα ἄφησε μιὰ μικρὴ κραυγή, ἀναγνωρίζοντας στὸν ἄνθρωπο, ποὺ στεκόταν τώρα γονατιστὸς μπροστὰ στὰ πόδια της, τὸ Λουδοβίκο Τῶρνερ.

— Αὐτό, ποὺ κάνετε εἶναι ἀπερισκεψία, τοῦ εἶπε, μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεμε. Δὲ λογαριάζετε, λοιπόν, τὴ ζωή σας;

— Γιατί θἄπρεπε νὰ τὴ λογαριάζω, ἀφοῦ ἔπαψε νἄχη κάθε ἀξία γιὰ μένα; τῆς ἀπάντησε. Νόμιζα πὼς θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς βλέπω, χωρὶς νὰ σᾶς μιλήσω ποτέ... Ἀλλὰ φαίνεται πὼς αὐτὸ ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις μου.

Ἡ Λουκρητία ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη δυνατὰ μέσα στὸ στῆθος της. Κι' αὐτὴ ἐπίσης ἀγαποῦσε τὸν Τῶρνερ.

— Θὰ συγχωρήσετε τὴν τόλμη μου; ρώτησε ὁ Ἰρλανδὸς ἀξιωματικός, τελειώνοντας.

Ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντησι, ἡ Λουκρητία τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της, ποὺ ἐκεῖνος ἔφερε μὲ περιπάθεια στὰ χείλη του.

Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἄρχισε τὸ εἰδύλλιό τους, ποὺ συνεχίσθηκε κρυφὰ γιὰ πολὺν καιρό.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα πήγαινε πολλὲς φορὲς στὸ σπίτι τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ βρισκόταν στὴν Ἀκτὴ τῶν Σκλάβων, πλάϊ στὴν ἐκκλησία τῆς Παναγίας τοῦ Ὄρτο. Ὁ πιστὸς Ντομένικο τὴν πήγαινε ἐκεῖ μὲ τὴ γόνδολά του καὶ τὴν ξανάπαιρνε ὅταν ἔφευγε. Ἡ Λουκρητία εἶχε σκεπασμένο τὸ πρόσωπό της μὲ μιὰ σκοῦρα μαντήλα, ἔτσι, ποὺ κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἀναγνωρίση. Ὁ ἀγαπημένος της τὴν περίμενε πάντα στὴν ἄκρη τῆς ἀποβάθρας καὶ τὴ δεχόταν στὴν ἀγκαλιά του, καθὼς πηδοῦσε ἀνάλαφρη ἀπὸ τὴ γόνδολα. Ἔπειτα, γλυστροῦσαν κι' οἱ δυὸ κάτω ἀπὸ τὴ βαρειὰ πύλη τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τῶρνερ, ποὺ βρισκόταν μερικὰ βήματα πιὸ κάτω... Ἀργὰ τὸ βράδυ, ὁ Τῶρνερ τὴν ξανάφερνε στὴν ἀποβάθρα καὶ τὴ βοηθοῦσε νὰ μπῆ στὴ γόνδολά της.

Ἀλλ' ἕνα βράδυ τὰ πράγματα ἔγιναν μὲ διαφορετικὸ τρόπο ἀπὸ ἄλλοτε.

Ὁ Τῶρνερ, ὅπως ἔκανε πάντα, συνώδευσε τὴ Λουκρητία ὣς τὴν ἀποβάθρα καὶ τὴ βοήθησε νὰ μπῆ στὴ γόνδολά της. Ἀλλά, ξαφνικά, ὁ Ντομένικο, ὁ γονδολιέρης, πήδησε ἀπὸ τὴ γόνδολα, κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα μακρὺ μαχαῖρι, καί, μὲ ἀστραπιαία κίνησι, τὸ βύθισε μέσα στὸ στῆθος τοῦ Τῶρνερ, ποὺ σωριάστηκε ἀμέσως νεκρός.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἄφησε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγή.

— Ντομένικο, γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό; ρώτησε.

Ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο τῆς ἀπάντησε ἀπὸ τὴν προκυμαία.

— Ὁ Ντομένικο κοιμᾶται ἀπὸ κάμποση ὥρα στὸ βάθος τοῦ καναλιοῦ, εἶπε ὁ ἄνθρωπος, ποὺ στεκόταν ἐκεῖ.

Ἡ Λουκρητία ἀνατρίχιασε, ἀναγνωρίζοντας τὴ φωνὴ τοῦ συζύγου της. Καταλάβαινε τώρα τὰ πάντα. Ὁ κόμης Ὀρτολανέλα εἶχε σκοτώσει τὸν Ντομένικο κι' εἶχε πάρει τὴ θέσι του μέσα στὴ γόνδολα. Καὶ τώρα εἶχε βυθίσει τὸ μαχαῖρι του μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ ἀγαπημένου της.

Ὁ κόμης ἔσπρωξε μὲ τὸ πόδι του τὴ γόνδολα κι' ἔπειτα ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια τῆς ἀποβάθρας καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

Ἡ Λουκρητία εἶχε σωριαστῆ λιπόθυμη. Ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα, ἡ τραγικὴ γόνδολα περιπλανήθηκε πάνω στὰ νερά.

Ὅταν ἡ νεαρὴ γυναῖκα συνῆλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμία της, ἄρχιζε νὰ ξημερώνη. Εἶδε τότε πὼς εἶχε ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τὴ Βενετία. Στὴν ἀπέναντι ἀκτὴ ὑψωνόταν ἡ γυναικεία μονὴ τῶν Καμαλντόλι.

Ἡ Λουκρητία πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί της. Καί, πιάνοντας τὸ κουπὶ τῆς γόνδολας, τὴ διηύθυνε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, οἱ βαρειὲς πύλες τοῦ μοναστηριοῦ ἔκλειναν πίσω της. Οἱ μοναχὲς τῆς ἔκοψαν τὰ μαλλιὰ καὶ τῆς φόρεσαν ἕνα μαῦρο ράσο. Τὴν ὡδήγησαν ἔπειτα σ' ἕνα κελλὶ ποὺ θὰ γινόταν τώρα ὁ τάφος της.

ΑΝΤΟΝΙΟ ΦΕΝΑΡΟΛΙ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

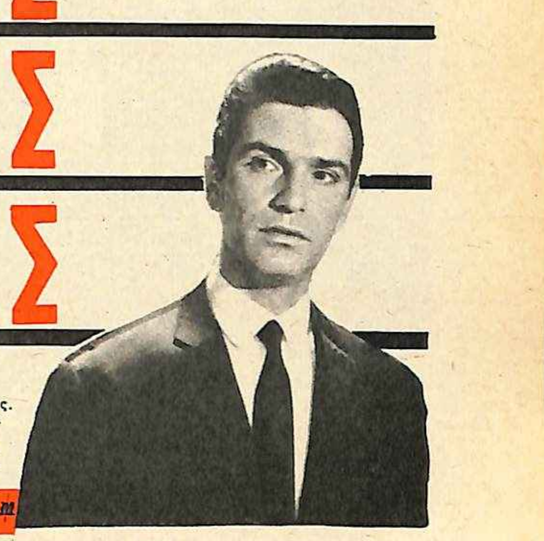

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

Σενάριο: ΒΑΓΓΕΛΗ ΓΚΟΤΦΑ
Φωτογραφία: ΝΙΚΟΥ ΚΑΒΟΥΚΙΔΗ
Ντεκόρ: ΜΑΡΚΟΥ ΖΕΡΒΑ

ΤΖΕΝΗ ΚΑΡΕΖΗ : Λένα.
ΞΕΝΙΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ : Μάρω.
ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΡΚΟΥΛΟΣ : Ἀλέξης.
ΜΗΝΑΣ ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ : Νίκος.
ΒΥΡΩΝ ΠΑΛΛΗΣ : Γιῶργος.
ΤΑΣΩ ΚΑΒΒΑΔΙΑ : Ἀθηνᾶ.
ΤΖΕΝΗ ΡΟΥΣΣΕΑ : Ζωή.
ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ : Μηνᾶς.
ΛΙΝΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ : Ἔρση.

*Ἕνα δυνατὸ ἐρωτικὸ δρᾶμα, ποὺ σκηνοθέτησε ὁ **ΝΤΙΝΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ**. — Μιὰ νέα μεγάλη δημιουργία τῆς **ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ***

17ΟΝ. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Μάρω Λεωνίδου, ἐπισκέπτεται τὴν παλαιὰ φίλη της Λένα Μαυρουδῆ, κατὰ τρία χρόνια μεγαλύτερή της, ἡ ὁποία ὅμως στὸ μεταξὺ ἔγινε θεία της ἐπειδὴ παντρεύτηκε τὸν θεῖο· της καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τὴ βοηθήση. Ἡ Μάρω εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ἀλέξη Βαλσάμη, ἕνα νέο, ποὺ ὅπως τῆς τὸν περιγράφει ἡ ἴδια εἶναι «Ἀπόλλων καὶ Ἄδωνις μαζί, κοσμικός, κοινωνικώτατος, γλωσσομαθής, ταξιδεμένος, ἕνας ἄνδρας ποὺ ξέρει νὰ ζῆ». Ἡ Μάρω ζητάει τὴ συμμαχία τῆς Λένας, ἐπειδὴ διάφοροι καλοθελητὲς ἔσπευσαν νὰ πληροφορήσουν τὴ μητέρα της γιὰ τὶς σχέσεις της μὲ τὸν Ἀλέξη, περιγράφοντάς τον συγχρόνως μὲ τὰ πιὸ μελανὰ χρώματα.

Ὁ Νίκος παίρνει τὸ μέρος τῆς Μάρως καὶ προσκαλεῖ τὸν Ἀλέξη στὸ σπίτι του, σὲ μιὰ φιλικὴ συγκέντρωσι, ποὺ θὰ τοῦ δώση τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίση τὴ μέλλουσα πεθερά του.

Μιὰ παράξενη ταραχὴ καταλαμβάνει τόσο τὴ Λένα ὅσο καὶ τὸν Ἀλέξη, ὅταν ὁ Νίκος τοὺς παρουσιάζη τὸν ἕνα στὸν ἄλλο.

Ὁ Ἀλέξης στέλνει τὴν ἄλλη μέρα λουλούδια στὴ Λένα καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν πολιορκῆ συστηματικά. Ἡ Λένα, γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγη, φεύγει γιὰ μερικὲς μέρες στὴ Ρόδο. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες φτάνει ἐκεῖ καὶ ὁ Ἀλέξης, μὲ σκοπὸ νὰ ὁλοκληρώση τὴν κατάκτησί του.

Ἕνα τηλεφώνημα τῆς Ἀθηνᾶς ἀναγκάζει τὴ Λένα νὰ ἐπισπεύση τὴν ἐπάνοδό της στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ τρέξη κοντὰ στὴν ἄρρωστη κορούλα της, τὴν Ἔρση.

Ἕνα πρωῒ ὁ Ἀλέξης καὶ ἡ Λένα πηγαίνουν περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητο πρὸς τὸ Σούνιο. Γυρίζοντας, παρὰ λίγο νὰ συγκρουστοῦν μ' ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο, ποὺ ὁδηγεῖ ὁ βοηθὸς τοῦ συζύγου τῆς Λένας. Ὅταν ὁ βοηθὸς ἀναφέρη στὸ Νίκο τὴ συνάντησί του αὐτή, ἐκεῖνος χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει ἀπὸ τὸ δεύτερο πάτωμα... Χάρις στὴ γερή του κράσι ὁ Νίκος γλυτώνει, ἀλλὰ μιὰ παράλυσι τῶν κάτω ἄκρων τὸν καθηλώνει σὲ μιὰ ἀναπηρικὴ πολυθρόνα. Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ ἡ κατάστασί του βελτιώνεται καὶ ἀρχίζει νὰ μετακινῆται χρησιμοποιῶντας πατερίτσες.

Γυρίζοντας ἕνα ἀπόγευμα στὸ σπίτι, ἡ Λένα βρίσκει τὸν ἄντρα της νὰ διαβάζη τὴν ἀλληλογραφία του. Ἀνάμεσα στὰ γράμματα ὑπάρχει καὶ ἕνα τοῦ Ἀλέξη...

Ἡ Λένα φοβᾶται νὰ μείνη ἄλλο κοντὰ στὸν ἄντρα της καὶ νὰ συνεχίση τὴ συζήτησι μαζί του. Βγαίνει καὶ διασχίζοντας τὸ λίβινγκρουμ ἀνεβαίνει στὸ δωμάτιό της. Ὁ Νίκος φέρνει γρήγορα-γρήγορα τὴν πολυθρόνα του στὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ ἀπὸ κεῖ παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις τῆς γυναίκας του.

Ἡ Λένα μόλις μπαίνει στὸ δωμάτιό της, κλείνει τὴν πόρτα πίσω της, μένει γιὰ λίγο ὄρθια, κυττάζοντας γύρω της κι' ὕστερα πηγαίνει πρὸς τὸ γραφειάκι της, κάθεται κι' ἀρχίζει νὰ γράφη...

Φυσικὰ τὸ γράμμα της ἀπευθύνεται στὸν Ἀλέξη:

«Εἶναι τὸ πέμπτο γράμμα μου. Ἡ σιωπή σου μὲ καίει. Τὸ ὅτι ἔφυγες ἴσως νὰ ἦταν ἡ καλύτερη λύσις γιὰ ὅλους. Λίγο πρὶν ὁ Νίκος πῆρε γράμμα σου. Δὲν τὸ ἄνοιξε. Εἶμαι σίγουρη πὼς ξέρει πολλὰ καὶ δὲ μιλάει. Τὸν κρατάει βουβὸ ἡ παρουσία τοῦ παιδιοῦ του. Φοβοῦμαι πὼς ὅλοι ἐδῶ μὲ ὑποπτεύονται. Ἡ Ἀθηνᾶ σπάνια μοῦ ἀπευθύνει τὸ λόγο. Ἡ Μάρω δὲν ἔρχεται πιὰ καθόλου στὸ σπίτι μας. Ἀντέχω ὅμως, γιατὶ ξέρω πὼς πρέπει ν' ἀντέξω ὣς τὸ τέλος...

»Δὲν ξέρω, ἂν θὰ τὰ καταφέρω. Εἶναι καλύτερα νὰ θάψω τὰ δικά μου ὄνειρα καὶ τὶς ἐλπίδες μου, γιατὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ θάψω τὰ ὄνειρα καὶ τὶς ἐλπίδες τοῦ παιδιοῦ μου...

Ἐνῶ ἡ Λένα ἐξακολουθεῖ νὰ γράφη, ἡ πόρτα ἀνοίγει ξαφνικὰ πίσω της καὶ ἐμφανίζεται ὁ Νίκος. Στηρίζεται στὶς πατερίτσες του. Ὁ θόρυβος κάνει τὴ Λένα νὰ γυρίση τὸ κεφάλι καὶ βλέποντας τὸν ἄντρα της πνίγει μιὰ κραυγὴ φόβου καὶ ἐκπλήξεως. Τσαλακώνει γρήγορα τὸ γράμμα καὶ τὸ κρύβει μέσα στὸ συρτάρι...

Ὁ Νῖκος, ποὺ εἶναι λαχανιασμένος καὶ κάθιδρος ἀπὸ τὴν προσπάθεια στέκεται ἀμίλητος στὴν ἀρχή...
ΛΕΝΑ: Νῖκο... Πῶς ἀνέβηκες;
ΝΙΚΟΣ: Ἀνέβηκα γιὰ νὰ σοῦ δείξω τὶς προόδους μου, ἀγάπη μου. Ἀνέβηκα μόνος μου, γιὰ πρώτη φορά, ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὁλόκληρους μῆνες. Δὲ σ' εὐχαριστεῖ τὸ κατόρθωμά μου αὐτό;
ΛΕΝΑ (τάχει ἀκόμα χαμένα): Ναί, πῶς... Κάθησε λίγο κι' ὕστερα θὰ σὲ βοηθήσω... Θὰ κατεβοῦμε μαζί...

Στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ φτάνει ἕνα μεγάλο ἀεριωθούμενο ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Ἀπ' αὐτὸ κατεβαίνει ὁ Ἀλέξης, ὁ ὁποῖος μόλις πατάει τὸ ἔδαφος κυττάζει ἐρευνητικὰ γύρω του σὰν κάποιο νὰ περιμένη νὰ δῆ. Πράγματι κάποιος τὸν περιμένει ἐκεῖ. Εἶναι ὁ Γιῶργος Βρεττός, ὁ ὁποῖος τὸν βλέπει πρῶτος καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος του. Οἱ δυὸ ἄντρες σφίγγουν τὰ χέρια καὶ δὲν κρύβουν τὴ χαρά τους, ποὺ ξαναβλέπονται ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνιο χωρισμό.
ΓΙΩΡΓΟΣ: Καλῶς ὥρισες, Ἀλέξη.

ΑΛΕΞΗΣ: Καλῶς σὲ βρῆκα.
ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατί δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ Μάρω;
ΑΛΕΞΗΣ: Μόνο ἐσένα εἰδοποίησα γιὰ τὴν ἐπιστροφή μου. Ἦρθα ἀφοῦ πῆρα τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Ὅ,τι εἶναι νὰ γίνη θὰ γίνη καὶ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα.
ΓΙΩΡΓΟΣ: Μὰ δὲ σκέπτεσαι τὴν κατάστασί του;
ΑΛΕΞΗΣ: Σκέφτηκα τὰ πάντα. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κάνω ἀλλοιῶς. Σοῦ εἶπα, πῆρα τὴν ἀπόφασί μου.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τί σκέπτεσαι νὰ κάνης;
ΑΛΕΞΗΣ: Νὰ τὴ δῶ καὶ νὰ ξεκαθαρίσω...
ΓΙΩΡΓΟΣ: Τώρα εἶναι ἀργά. Θἄπρεπε νὰ τὴν ἀφήσης νὰ ἡσυχάση. Ὁ χρόνος γιατρεύει τὰ πάντα. Ἔκανες λάθος ποὺ ἦρθες. Μοιάζει σὰν νὰ λογάριασες μόνο τὸν ἑαυτό σου, κι' ὄχι ἐκείνη.
ΑΛΕΞΗΣ: Ἦρθα μόνο γι' αὐτήν. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀφήσω νὰ θαφτῆ ζωντανή. Τὴν ἀπόφασι τὴν πῆρα χτές, ὅταν ἔλαβα τὸ πέμπτο γράμμα της...

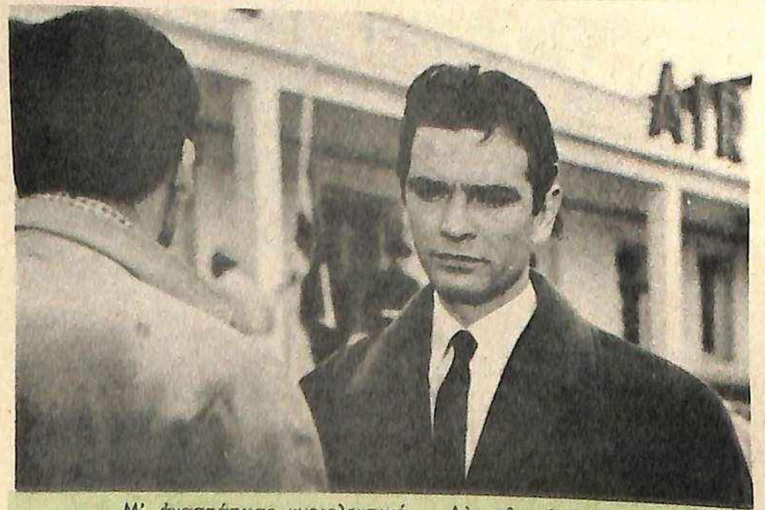

... Μ' ἀναστάτωσε κυριολεκτικά.... Δὲν τῆς εἶχα ἀπαντήσει στὰ προηγούμενα, ἐνῶ στὸν ἄντρα της ἔγραψε τρεῖς φορές. Δὲ μοῦ ἀπάντησε ὅμως σὲ κανένα.
ΓΙΩΡΓΟΣ (μὲ ταραχή): Τί τοῦ ἔγραφες;
ΑΛΕΞΗΣ: Μὴ τρομάζης... Τίποτα σχετικό. Γιὰ τὴν πρόοδο τῆς ὑγείας του μόνο τὸν ρωτοῦσα καὶ γιὰ τὴ Μάρω.
ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἀλέξη. Μὴ τὴν δῆς. Ἂν πραγματικὰ θέλης νὰ τὴ βοηθήσης, καλύτερα ν' ἀποφύγης νὰ τὴ δῆς.

ΑΛΕΞΗΣ: Ἦρθα μόνο γι' αὐτό. Γιὰ νὰ τὴ δῶ. Ἀνέτρεψα τὴ ζωή της κι' ἐκείνη τὴ δική μου ζωή. Ἄλλαξε τὸ χαρακτῆρα μου, μ' ἔκανε νὰ τὰ βλέπω ὅλα διαφορετικά. Πρώτη μου φορὰ κατάλαβα πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή... Κατάλαβέ με κι' ἐσύ.
ΓΙΩΡΓΟΣ: Μπορεῖ νἄχης δίκιο. Ἕνα μόνο θέλω νὰ σὲ παρακαλέσω: νὰ προσέξης. Θὰ σὲ βοηθήσω ὅσο μπορῶ, ἀρκεῖ νὰ μὴ κάνης κανένα βεβιασμένο βῆμα...
ΑΛΕΞΗΣ: Σ' εὐχαριστῶ, Γιῶργο.

Στὸ γραφεῖο τοῦ Νίκου, στὸ σπίτι. Αὐτὸς καὶ ἡ Λένα ἀκοῦνε μουσική, ὁ καθένας ἀπασχολημένος μὲ τὰ δικά του. Ὁ Νῖκος στὸ σχεδιαστήριο ἡ Λένα διαβάζει ἕνα περιοδικό. Ξαφνικὰ χτυπᾶ τὸ τηλέφωνο. Ὕστερα ἀπὸ τὸ δεύτερο κουδούνισμα ἡ Λένα σηκώνεται καὶ παίρνει τὸ ἀκουστικό.
ΛΕΝΑ: Παρακαλῶ. (Τὰ χάνει καὶ ὕστερα ἀπὸ μικρὴ παῦσι συνεχίζει): Καλῶς ὥρισες Ἀλέξη... Ναὶ εἶναι πολὺ καλά...
Ὁ Νῖκος ἀκούγοντας τὸ «Καλῶς ὥρισες» ἀφήνει τὰ χαρτιά του.

— Ποιός εἶναι; ρωτάει τὴ Λένα.
ΛΕΝΑ (κλείνοντας μὲ τὸ χέρι τὸ μικρόφωνο): Εἶναι ὁ Ἀλέξης.
ΝΙΚΟΣ: Λυπᾶμαι. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν δῶ. Θέλω νὰ ξεκουραστῶ.
Καὶ λέγοντας αὐτὰ στηρίζεται στὶς πατερίτσες του καὶ βγαίνει.
Ἡ Λένα μένει γιὰ λίγο ἀναποφάσιστη μὲ τὸ ἀκουστικὸ στὸ χέρι.
— Τώρα κοιμᾶται... Αὔριο ἴσως... Καὶ πάλι καλῶς ὥρισες (Χαμηλόφωνα). Ὄχι... Καλά... Θὰ προσπαθήσω... Αὔριο ἐκεῖ.. Σύμφωνοι...

Στὸ χῶρο τοῦ Φιλοπάππου, ὁ Ἀλέξης φτάνει μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, κατεβαίνει καὶ κυττάζει γύρω του. Ὕστερα ἀπὸ λίγο φτάνει καὶ ἡ Λένα μὲ τὸ αὐτοκίνητό της. Κατεβαίνει καὶ τρέχει πρὸς τὸ Ἀλέξη. Κάνουν ν' ἀγκαλιαστοῦν, ἀλλὰ διστάζουν ἀπὸ φόβο μήπως τοὺς βλέπει κανείς. Κυττάζονται καὶ μένουν γιὰ κάμποση ὥρα ἀμίλητοι. Τὰ μάτια τῆς Λένας δακρύζουν. Ὁ Ἀλέξης τῆς πιάνει τὸ χέρι καὶ προχωρῶντας λίγο πιὸ πέρα κάθονται σ' ἕνα πεζούλι, πλάϊ-πλάϊ.
ΛΕΝΑ (διακόπτοντας τὴ σιωπή): Γιατί ἦρθες Ἀλέξη;

ΑΛΕΞΗΣ: Ἦρθα γιὰ νὰ βάλω τέρμα στὴν ἀγωνία σου... Στὴν ἀγωνία μας...
ΛΕΝΑ: Εἶχα φοβηθῆ πὼς θἄμενες γιὰ πάντα ἔξω.
ΑΛΕΞΗΣ: Τὸ ξέρεις πὼς ἔφυγα μ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασι. Μακάρι νὰ μποροῦσα νὰ μείνω, ἀλλὰ πίστεψέ με, Λένα, ἦταν κάτι ποὺ ξεπερνοῦσε τὶς δυνάμεις μου... Δὲν μποροῦσα νὰ μείνω ἄλλο μακρυά σου...
ΛΕΝΑ: Κι' ἐγὼ δὲ θὰ εἶχα τὴν ἀντοχὴ νὰ περιμένω. (Ἀλλάζοντας ὕφος). Εἶδες τὴ Μάρω;

ΑΛΕΞΗΣ: Ναί, Τῆς μίλησα.
ΛΕΝΑ (μ' ἀγωνία): Τί τῆς εἶπες;
ΑΛΕΞΗΣ: Ἡσύχασε. Δὲν τῆς μίλησα γιὰ σένα. Τῆς εἶπα πὼς ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ξαναδῶ σωστὰ τὶς σχέσεις μας, τὸ δεσμό μας καὶ κατέληξα στὸ συμπέρσμα πὼς ἂν ἐπιμείνουμε ἴσως νὰ κάνουμε λάθος.
ΛΕΝΑ: Πότε τῆς μίλησες;
ΑΛΕΞΗΣ: Χθὲς τὸ βράδυ. Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα...

... γιὰ τὴν ἀντίδρασί της. Σχεδὸν δὲν ἔβγαλε μιλιά. (Σωπαίνει γιὰ λίγο, σὰν νὰ ξαναφέρνη στὸ νοῦ του τὴ σκηνή): Αὐτὸ μ' ἐνόχλησε λίγο. Ἦταν ἀλήθεια παράξενη ἡ σιωπή της.
Ἡ Λένα σηκώνεται πλησιάζει ἕνα δέντρο καὶ στηρίζεται στὸν κορμό του. Ὁ Ἀλέξης τὴν ἀκολουθεῖ.
ΛΕΝΑ: Εἶμαι σίγουρη πὼς μὲ ὑποπτεύεται. Ὄχι μόνο αὐτὴ ἀλλὰ καὶ ἡ μητέρα της. Ἴσως ὁ Νῖκος νὰ τοὺς ἔχη ἐπιβάλει νὰ μὴ μιλήσουν. Ἡ στάσι τους πάντως εἶναι πολὺ περίεργη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ πρῶτα αὐτοκίνητα ἄρχισαν νὰ φτάνουν. Πρὶν μιὰ ὥρα, μιὰ ξαφνικὴ βροχή, εἶχε ξεπλύνει τοὺς δρόμους καὶ εἶχε σκουρήνει τὰ μάρμαρα τοῦ μεγάρου Πίττι. Μὰ τώρα, ἕνας φωτεινὸς ἥλιος, τὰ ἔβαφε ὅλα χρυσαφένια.

Μερικὰ αὐτοκίνητα προσπέρασαν τὴ μεγάλη πύλη, μπαίνοντας στὴν ἀπέραντη καὶ αὐστηρὴ αὐλή, ἐνῶ τὰ φλὰς τῶν φωτογράφων ἄρχισαν νὰ ἀστράφτουν μόλις παρουσιάστηκαν οἱ πρῶτες κυρίες μὲ τὶς πανάκριβες γοῦνες καὶ τὰ πολύτιμα κοσμήματα.

Οἱ νεαροὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, οἱ συνάδελφοι τοῦ Γκουΐντο Μποναγκουάρντι, εἶχαν φτάσει καὶ ἦταν συγκεντρωμένοι, περιμένοντας.

Ἡ μπλὲ λιμουζίνα τῆς οἰκογενείας Μποναγκουάρντι πέρασε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου. Ὁ σωφὲρ ἔσβυσε τὴ μηχανὴ καὶ κατέβηκε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα. Ἦταν ἀκριβῶς ἔντεκα, ἡ ὥρα, ποὺ εἶχε καθοριστῆ γιὰ τὴν τελετή. Ὁ Γκουΐντο Μποναγκουάρντι, ψηλός, ξανθὸς καὶ γοητευτικός, μέσα στὴν ἐπίσημη στολή του, πλησίασε τὴ συντροφιὰ τῶν συναδέλφων του.

Ἡ Ἔλενα Μποναγκουάρντι, ψηλή, ἀδύνατη, χλωμή, ἔμοιαζε πολὺ στὸ γυιό της. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της ἦταν σκεπασμένα σχεδὸν ἐντελῶς μ' ἕνα μαῦρο τυρμπάν. Ὁ ἄντρας της, ψηλὸς κι' αὐτός, ἐπιβλητικός, ἀλλὰ μελαχροινός, ἔκανε μιὰ νευρικὴ χειρονομία, ὅταν εἶδε τοὺς φωτογράφους.

Ξαφνικά, ὅλα τὰ πρόσωπα ζωήρεψαν καὶ ὅλα τὰ μάτια στράφηκαν μὲ περιέργεια στὸ ἴδιο σημεῖο.

— Φτάνει ἡ νύφη! φώναξε κάποιος.

Ἡ Ἔλενα Μποναγκουάρντι πρόσφερε τὸ μπράτσο στὸ γυιό της καὶ πέρασαν μαζὶ τὸ κατῶφλι τοῦ παρεκκλησίου τοῦ μεγάρου, ὅπου θὰ γινόταν ὁ γάμος.

Τεράστια καλάθια ἀπὸ λευκὰ καὶ ρὸζ λουλούδια στόλιζαν τὸ βωμό. Κλωνάρια ἀπὸ ἀπαλόχρωμες ντάλιες στόλιζαν ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ἐκκλησία.

Οἱ προσκεκλημένοι ἄρχισαν νὰ μπαίνουν στὴν ἐκκλησία, ἐνῶ ὁ Γκουΐντο, ὄρθιος μπροστὰ τὸ βωμό, κύτταζε πρὸς τὴν εἴσοδο.

Ἔξω, στὴν ἀπέραντη ἀρχοντικὴ αὐλή, ποὺ φωτιζόταν ἄπλετα ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἡ Πατρίτσια ἀκουμποῦσε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο τοῦ πατέρα της, ἐνῶ οἱ μικρές της παράνυμφες προσπαθοῦσαν νὰ περπατοῦν μὲ ἀξιοπρέπεια μέσα στὰ μακρυά τους φορέματα, χωρὶς νὰ σκοντάφτουν στὸ χαλὶ καὶ χωρὶς νὰ ἀφίνουν νὰ τοὺς ξεφύγη ἀπὸ τὰ χέρια τους ἡ οὐρὰ τοῦ νυφικοῦ.

Τὸ πρόσωπο τῆς Πατρίτσιας ἦταν ὑπέροχα γλυκό, νεανικό, δροσερό. Πάνω στὰ κατάμαυρα μαλλιά της ἦταν τοποθετημένο μὲ χάρι ἕνα διάδημα ἀπὸ μαργαριτάρια, ποὺ συγκρατοῦσε τὸ πέπλο.

Στὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας, ἡ νύφη καὶ ὁ πατέρας της, ἀναγκάστηκαν νὰ σταματήσουν γιὰ μιὰ στιγμή, ἐνῶ τὰ φλὰς ἄστραφταν καὶ ὁ ἦχος ἑνὸς βιολιοῦ κατέβαινε ἀπὸ ψηλά.

Τώρα ἦταν μπροστὰ στὸ Γκουΐντο. Ἐκεῖνος τῆς ἅπλωσε τὸ χέρι καὶ αὐτὴ στράφηκε νὰ τοῦ χαμογελάση. Ὕστερα γονάτισαν μπροστὰ στὸ βωμό.

Ὁ ἱερέας πλησίασε ἀμέσως μὲ τὸ βιβλίο στὸ χέρι.

«Ἀκόμα μερικὰ λεπτά, συλλογίστηκε ἡ Πατρίτσια, καὶ θὰ εἶμαι σύζυγος τοῦ Γκουΐντο γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή, γιὰ πάντα...».

Σήκωσε τὸ βλέμμα της πρὸς τὰ πολύχρωμα τζάμια τοῦ παρεκκλησίου καὶ νόμισε πὼς ξανάδε τὴ Λεονώρα, ὅπως ἦταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα, πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια, ὅταν τὴν εἶδε γιὰ πρώτη φορά.

Ἡ Λεονώρα ἦταν ψηλή, λεπτή, ξανθειὰ καὶ ὑπεροπτική. Ἐκεῖνο τὸ χρόνο, ἡ Πατρίτσια φοιτοῦσε γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα περίφημο κολλέγιο γιὰ κορίτσια καλῶν οἰκογενειῶν. Σὲ κάθε δωμάτιο, συγκατοικοῦσαν δυὸ κοπέλλες καὶ ἡ Πατρίτσια ἔτυχε νὰ ἔχη σύνοικο τὴ Λεονώρα Ἀκόρσι.

Ἡ Λεονώρα ἦταν πάντα εὐγενική, μὰ μὲ μιὰ εὐγένεια ψυχρή, ἀφηρημένη, ποὺ ἔγινε ἀμέσως ἀνυπόφορη στὴν Πατρίτσια.

Κατὰ βάθος, ἡ Πατρίτσια θαύμαζε τὴ Λεονώρα· τὴ ζήλευε λίγο γιὰ τὸ ἀριστοκρατικό της παράστημα, τὶς μετρημένες κινήσεις, τὸ ὑπεροπτικὸ βλέμμα, τὸ ντύσιμο, τὶς ἐκλεκτὲς φιλίες. Γι' αὐτό, προσπαθοῦσε νὰ τὴ μιμηθῆ, μιὰ κι' ἦταν σίγουρη πὼς ἡ Λεονώρα ἦταν ἕνα κορίτσι, ποὺ δὲ θὰ ἔκανε ποτὲ λάθη.

Ὅταν οἱ καλόγριες ὠργάνωσαν μιὰ παράστασι γιὰ τὸ τέλος τοῦ χρόνου, τὸ ρόλο τῆς πρωταγωνίστριας τὸν ἔδωσαν σὲ τέσσερες ἀπὸ τὶς πιὸ χαριτωμένες κοπέλλες, γιὰ νὰ τὸν μελετήσουν. Ἀνάμεσά τους ἦταν κι' ἡ Πατρίτσια. Οἱ καλόγριες, στὴν ἀρχή, παραδέχτηκαν πὼς ἀπέδιδε τὸ ρόλο καλύτερα ἀπ' ὅλες, μά, τὴν τελευταία στιγμή, τὸν ἔδωσαν στὴ Λεονώρα.

Ἡ Πατρίτσια πληγώθηκε βαθυὰ γι' αὐτό. Μὰ κατώρθωσε νὰ μὴ δείξη σὲ κανένα τὴν πικρία της.

Στὸ διάστημα τῶν διακοπῶν συναντήθηκαν τυχαῖα δυὸ-τρεῖς φορὲς καὶ τὸ φθινόπωρο ξαναβρέθηκαν στὸ ἴδιο κολλέγιο, ἀλλὰ ὄχι πιὰ στὸ ἴδιο δωμάτιο, καὶ ἡ Πατρίτσια ἔνοιωσε μιὰ βαθειὰ ταπείνωσι, γιατὶ ὑποψιάστηκε, ὅτι ἡ Λεονώρα εἶχε ζητήσει αὐτὴ τὴν ἀλλαγή.

Ἐξακολούθησαν, ὅμως, νὰ κάνουν κάπου-κάπου συντροφιὰ μαζὶ καί, τὴν ἡμέρα, ποὺ ἔφευγαν γιὰ νὰ περάσουν στὸ σπίτι τους τὰ Χριστούγεννα, ἡ Λεονώρα τῆς εἶχε πῆ, μὲ ἕνα ὑπεροπτικὸ ὕφος:

— Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, τὸ ἀπόγευμα, θὰ συγκεντρωθοῦν στὸ σπίτι μου μερικοὶ φίλοι. Ἂν θέλης, ἔλα κι' ἐσύ...

Ἡ Πατρίτσια σκέφτηκε ν' ἀρνηθῆ, μὰ δὲ μπόρεσε. Ἔνοιωθε μιὰ μικρὴ περιέργεια νὰ γνωρίση ἀπὸ κοντὰ τὸ περιβάλλον τῆς Λεονώρας. Ἔτσι, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, βρέθηκε στὴν πολυτελέστατη βίλλα τῶν Ἀκόρσι.

Ὅλοι οἱ φίλοι καὶ οἱ φίλες τῆς Λεονώρας τῆς φάνηκαν ἀντιπαθητικοί, παρ' ὅλο, ποὺ οἱ νεαροὶ δὲν ἔκρυβαν τὸ θαυμασμό τους γιὰ τὴ γλυκειὰ μελαχροινὴ ὀμορφιά της.

Ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς ἄλλους, ἡ Πατρίτσια ξεχώρισε, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἕνα μονάχα, τὸν Γκουΐντο Μποναγκουάρντι, ποὺ μόλις εἶχε τελειώσει τὴ Ναυτικὴ Ἀκαδημία. Τῆς ἄρεσε τὸ ψηλὸ καὶ λεπτὸ σῶμα του, τὰ ξανθά του μαλλιά, τὰ γαλάζια μάτια του, τὸ χαμόγελό του. Μὰ κι' ἐκεῖνος δὲ φάνηκε νὰ μένη ἀσυγκίνητος.

— Πατρίτσια, τῆς μουρμούρισε σὲ κάποια στιγμή, ἐνῶ χόρευαν μαζί. Τὸ ξέρετε, ὅτι, μέσα σ' αὐτὸ τὸ σαλόνι, μοιάζετε σὰ μιὰ ὑπέροχη φλόγα, πάνω σὲ μιὰ ἀπέραντη παγωμένη ἔκτασι; Μπροστά σας, ὅλες οἱ ἀριστοκρατικὲς ὀμορφιές, ποὺ βρίσκονται γύρω μας, χάνουν τὴ λάμψι τους.

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔκαναν τὴν Πατρίτσια νὰ νοιώση εὐτυχισμένη καί, τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν βρέθηκε στὸ κρεβάτι της, κατάλαβε πὼς ἦταν ἐρωτευμένη μαζί του.

Ὅταν ξαναβρέθηκε στὸ κολλέγιο, ρώτησε μὲ τρόπο τὴ Λεονώρα, γιὰ νὰ μάθη κάτι γιὰ τὸ Γκουΐντο. Ἐκείνη τὴν κύτταξε μὲ μιὰ μικρὴ προκλητικὴ λάμψι στὰ ψυχρὰ γαλάζια μάτια της κι' ὕστερα εἶπε, χαμογελῶντας:

— Ὁ Γκουΐντο κι' ἐγὼ εἴμαστε μακρυνὰ ξαδέλφια καὶ οἱ γονεῖς μας μᾶς ἀρραβώνιασαν ἀπὸ τότε, ποὺ ἤμαστε παιδιά. Δὲν τὸ ἤξερες αὐτό; Θὰ παντρευτοῦμε σὲ δυὸ χρόνια!

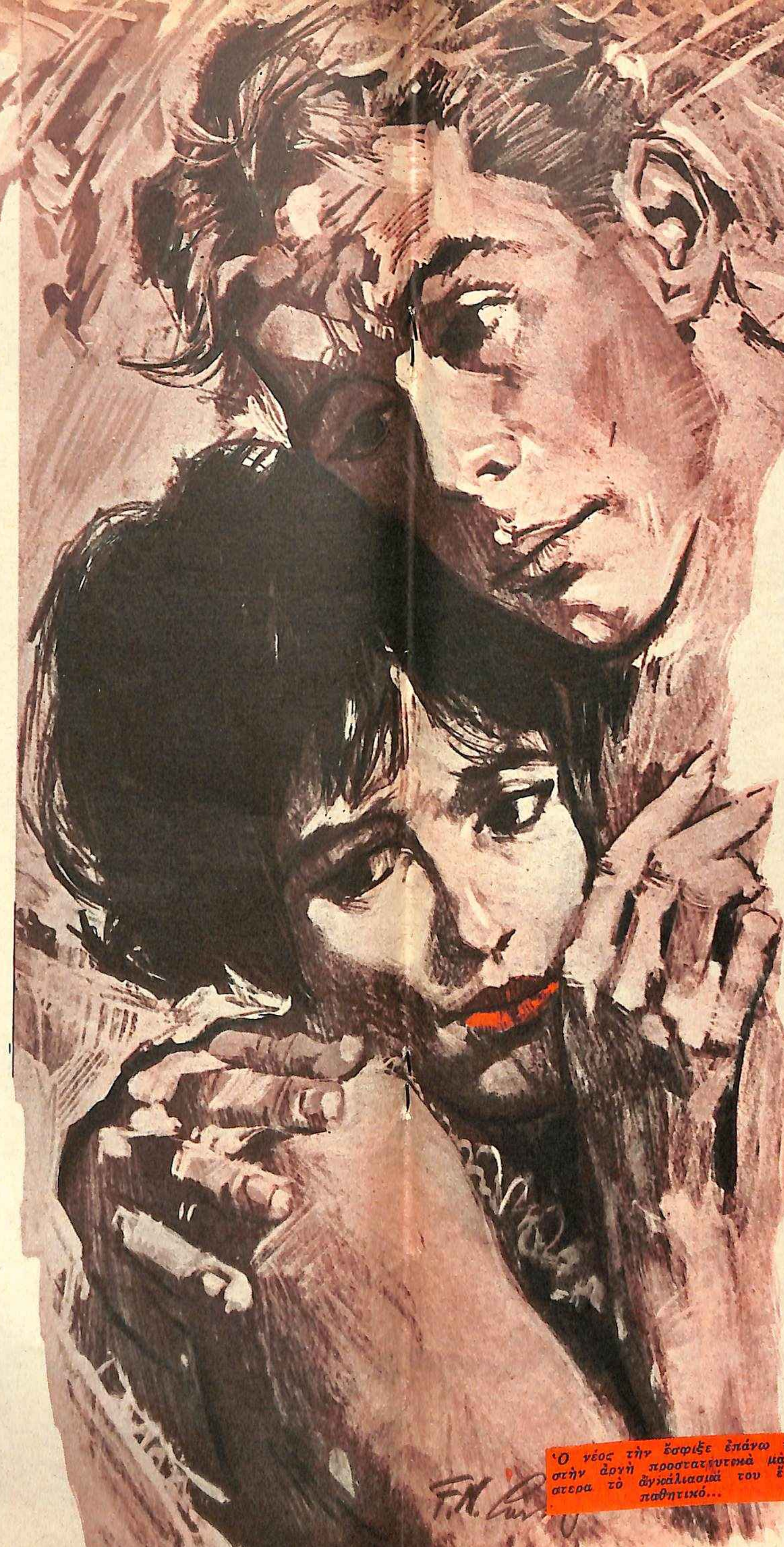

Ὁ νέος τὴν ἔσφιξε ἐπάνω του, στὴν ἀρχὴ προστατευτικὰ μὰ ὕστερα τὸ ἀγκάλιασμά του ἔγινε παθητικό...

Ἡ Πατρίτσια ἔνοιωσε ἕνα χέρι νὰ τῆς σφίγγη ὀδυνηρὰ τὴν καρδιά. Καυτὰ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια της, μὰ κατώρθωσε νὰ τὰ διώξη.

— Κι' ἐσύ... τὸν ἀγαπᾶς; ρώτησε σιγανά.

— Ὁ ἔρωτας εἶναι ἕνα αἴσθημα, ποὺ θεωρεῖται σημαντικὸ ἀπὸ τὶς λαϊκὲς τάξεις. Γιὰ τὸ δικό μας κύκλο δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία, ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ Λεονώρα. Σὲ μᾶς, οἱ γάμοι γίνονται μὲ διαφορετικὰ κριτήρια. Ἑνώνουν ὀνόματα, περιουσίες, ξανασμίγουν τὶς παλιὲς συγγένειες... Καταλαβαίνεις;

Ἡ Πατρίτσια κούνησε τὸ κεφάλι χωρὶς νὰ ἀπαντήση...

«Ὄχι, δὲν καταλαβαίνω, συλλογιζόταν. Γιὰ μένα, ἕνας γάμος χωρὶς ἔρωτα, δὲ θὰ εἶχε καμμιὰ ἀξία. Μὰ ἴσως αὐτὸ συμβαίνει, ἐπειδὴ ἐγὼ ἀνήκω σ' ἐκείνη τὴν κατώτερη τάξι, ὅπου μερικὰ αἰσθήματα ἔχουν ἀκόμα κάποια ἀξία. Ὁ πατέρας μου μπορεῖ νὰ ἔγινε πλούσιος, τὰ τελευταῖα χρόνια, μὰ αὐτὸ δὲν ἄλλαξε κατὰ βάθος τίποτα. Ἐνῶ ἡ Λεονώρα... αὐτὴ ἀνήκει σ' ἕνα διαφορετικὸ κόσμο, σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο κόσμο, ποὺ ἀνήκει καὶ ὁ Γκουΐντο. Εἶναι ὁ ἄντρας, ποὺ ταιριάζει σ' αὐτὴν καὶ γι' αὐτὸ ἐγὼ πρέπει νὰ τὸν ξεχάσω...».

Χρειάστηκε νὰ περάση καιρός, νύχτες ἄγρυπνες καὶ μέρες γεμᾶτες μελαγχολία μέχρι νὰ κατορθώση νὰ πνίξη μέσα στὴν καρδιά της ἐκεῖνο τὸ πρῶτο αἰσθηματικό της ὄνειρο.

Πέρασαν δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Στὸ τέλος, ἔφτασε ἡ μέρα, ποὺ οἱ μαθήτριες ἐγκατέλειψαν γιὰ πάντα τὰ θρανία, γιὰ νὰ ἀκολουθήση κάθε μιὰ τὸ δρόμο της.

Ὅταν ἡ Πατρίτσια πῆγε στὸ δωμάτιο τῆς Λεονώρας, γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήση, ἐκείνη τῆς εἶπε, μὲ τὸ συνηθισμένο εὐγενικὰ ὑπεροπτικὸ ὕφος της:

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ χαθοῦμε ἐντελῶς, Πατρίτσια. Νά, γιὰ κύτταξε, ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, θὰ πᾶμε μὲ ὅλη τὴ συντροφιὰ σ' ἕνα ἐξοχικὸ κτῆμα μας. Γιατί δὲν ἔρχεσαι καὶ σύ; Εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ διασκεδάσης.

Ἡ Πατρίτσια δέχτηκε μὲ χαρά, κάνοντας τὴ σκέψι πὼς ἡ Λεονώρα δὲν ἦταν κατὰ βάθος κακή. Δὲν ἔφταιγε αὐτή, ἂν ἡ αὐστηρὴ ἀνατροφὴ τῆς εἶχε δώσει ἐκεῖνο τὸ ἀντιπαθητικὰ ὑπεροπτικὸ ὕφος. Τῆς τηλεφώνησε λίγες μέρες ἀργότερα καὶ κανόνισαν κάθε λεπτομέρεια γιὰ τὴν ἐκδρομή.

Ἡ συντροφιὰ ξεκίνησε γιὰ τὴ «Φαλκονάρα», τὸ κτῆμα τῶν Ἀκόρσι. Ὅλα φάνηκαν στὴν Πατρίτσια πολὺ διασκεδαστικά. Τὸ ταξίδι, τὸ φτάσιμο, ἡ ἐγκατάστασι στὸ μεγάλο ἐξοχικὸ σπίτι. Μὰ ἔφτασε ἕνα μικρὸ ἐπεισόδιο, γιὰ νὰ σβύση ὅλη τὴν εὐτυχία ἀπὸ τὴν καρδιά της.

Αὐτὴ μοιραζόταν ἕνα δωμάτιο στὸν πρῶτο ὅροφο μαζὶ μὲ μιὰ ἄλλη κοπέλλα. Ὅταν θέλησαν νὰ τακτοποιήσουν τὰ ροῦχα τους, δὲν κατώρθωναν ν' ἀνοίξουν τὴ ντουλάπα τοῦ τοίχου.

— Θὰ πάω νὰ φωνάξω τὴ Λεονώρα, εἶπε ἡ Πατρίτσια. Ἴσως ἐκείνη νὰ ξέρη τὸ μυστικό.

Εἶχε δῆ, ὅτι τὸ δωμάτιο τῆς Λεονώρας ἦταν στὸν ἴδιο ὅροφο, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ διαδρόμου, καὶ προχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἡ πόρτα ἦταν μισανοιχτὴ καὶ ἡ Πατρίτσια ἄκουσε τὴ μητέρα τῆς Λεονώρας νὰ λέη νευρικά:

— Μοῦ εἶναι ἀντιπαθητική, σοῦ τὸ ἔχω πῆ! Πῶς σοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ καλέσης αὐτὴ τὴν κόρη τοῦ νεόπλουτου μπακάλη;

— Λὲς γιὰ τὴν Πατρίτσια; ἀπάντησε ἡ πάντοτε ἤρεμη φωνὴ τῆς Λεονώρας. Τῆς ἔκανα σχεδὸν μιὰ ἐλεημοσύνη, προσκαλῶντας την. Ξέρεις, ὅτι πεθαίνει ἀπὸ ἐπιθυμία νὰ εἶναι φίλη μου! Ἄλλωστε, θὰ χρειαστῆ νὰ τὴν ὑπομείνης μόνο γιὰ δυὸ-τρεῖς μέρες...

Ἡ Πατρίτσια ἔμεινε σὰν παράλυτη, τόσος ἦταν ὁ πόνος καὶ ἡ ταπείνωσί της. Ἡ πρώτη της σκέψι ἦταν νὰ φύγη, μά, ὕστερα, συνέβηκε κάτι, ποὺ τὴν ἔκανε ν' ἀλλάξη γνώμη: Ὁ Γκουΐντο ἔφτασε ξαφνικά, ἐνῶ δὲν τὸν περίμενε κανείς, καὶ ἡ Πατρίτσια, ὅταν τὸν εἶδε, ἔνοιωσε νὰ ξανανοίγη ἡ παλιὰ πληγή...

«Θὰ μείνω, συλλογιζόταν ἡ Πατρίτσια. Στὸ κάτω-κάτω πρόκειται μονάχα γιὰ δυὸ μέρες».

Τὸ ἄλλο πρωῒ ἀποφάσισαν νὰ κάνουν ἕνα πὶκ-νὶκ στὸ δάσος, κοντὰ στὸ ποτάμι. Θὰ ἔψηναν κοτόπουλα στὶς σοῦβλες καὶ θὰ ἔπιναν μπύρα. Ξεκίνησαν πολὺ πρωῒ καὶ ἡ Πατρίτσια πρόσεξε, ὅτι ἡ Λεονώρα δὲν ἔφευγε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ πλευρὸ τοῦ Γκουΐντο. Μαζί της, ὁ νέος εἶχε ἀλλάξει μόνο μερικὰ τυπικὰ λόγια...

Σταμάτησαν σ' ἕνα μικρὸ πλάτωμα κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, κι' ἐνῶ μερικοὶ ἄρχιζαν ν' ἀνάβουν τὶς φωτιὲς γιὰ τὰ κοτόπουλα, οἱ ἄλλοι σκορπίστηκαν μέσα στὸ δάσος.

Ὅλα θὰ προχωροῦσαν σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα, ἂν δὲν ξεσποῦσε ξαφνικὰ μιὰ ἀνέλπιστη καταιγίδα. Ἦταν ἕνας πραγματικὸς καταρράκτης, ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ὅλοι ἄρχισαν νὰ τρέχουν, ζητῶντας ἕνα καταφύγιο.

Ἡ Πατρίτσια εἶχε κατεβῆ κοντὰ στὴν ἀκροποταμιὰ κι' ἐκεῖ τὴ βρῆκαν οἱ πρῶτες σταλαγματιὲς τῆς δυνατῆς βροχῆς. Προσπάθησε νὰ σκαρφαλώση, μὰ ξαναγλύστρησε πρὸς τὰ κάτω, ἀφίνοντας μιὰ κραυγὴ πόνου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσαν τρέχοντας ἀπὸ κοντά της ὁ Γκουΐντο καὶ ἡ Λεονώρα. Ἄκουσαν τὴν κραυγή της καὶ κοντοστάθηκαν.

— Φύγε ἐσύ, τρέξε στὸ σπίτι! φώναξε ὁ Γκουΐντο. Ἐγὼ θὰ βοηθήσω τὴν Πατρίτσια.

Ἡ Λεονώρα ἔφυγε τρέχοντας, ἐνῶ ὁ Γουΐντο κατέβαινε κοντὰ στὴν Πατρίτσια.

— Νομίζω πὼς ἔχω στραμπουλήσει τὸ πόδι μου, τοῦ εἶπε μὲ σιγανή, πονεμένη φωνή.

— Τότε δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ τρέξουμε μέχρι τὸ σπίτι, εἶπε ὁ Γκουΐντο. Ἐδῶ κοντά, νομίζω, πὼς εἶδα λίγο πρὶν ἕνα καλυβάκι. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸ βροῦμε. Μπορεῖτε νὰ περπατήσετε, Πατρίτσια;

Χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ὁ Γκουΐντο τὴ σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ τρέχη μέσα στὴ βροχή. Σὲ λίγο, βρέθηκαν μπροστὰ σὲ μιὰ μικρὴ καλύβα, κι' ὁ νέος ἄνοιξε τὴν πόρτα της μὲ μιὰ κλωτσιά. Ἦταν μιὰ ἀποθήκη γιὰ σύνεργα ψαρικῆς. Σὲ μιὰ ἄκρη βρισκόταν ἕνας στενὸς ξύλινος πάγκος. Ὁ Γκουΐντο πλησίασε καὶ βοήθησε τὴν Πατρίτσια νὰ καθήση.

— Πονᾶτε πολύ; τὴ ρώτησε.

Ἡ Πατρίτσια κούνησε τὸ κεφάλι χωρὶς νὰ ἀπαντήση, μὰ ἐκείνη τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας φοβερὸς κρότος κεραυνοῦ, ἀκούστηκε ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἡ κοπέλλα, ἀφίνοντας μιὰ κραυγὴ τρόμου, βρέθηκε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Γκουΐντο.

Ὁ νέος τὴν ἔσφιξε ἀπάνω του στὴν ἀρχὴ προστατευτικά, μὰ ὕστερα τὸ ἀγκάλιασμά του ἔγινε ἀλλοιώτικο, παθητικό.

— Πατρίτσια... μικρή μου, γλυκειά μου Πατρίτσια... τῆς εἶπε, μὲ φωνὴ γεμάτη πάθος.

— Γκουΐντο... ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.

— Ὄχι, ἄφησέ με νὰ σὲ κρατήσω ἔτσι! μουρμούρισε ὁ νέος. Ἄφησέ με νὰ σοῦ πῶ αὐτό, ποὺ νοιώθω. Σ' ἀγαπῶ, Πατρίτσια, σ' ἀγαπῶ, ἀπὸ τότε, ποὺ σὲ εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σαλόνι τῆς Λεονώρας, μικρή, ὑπέροχη φλόγα, ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἔκτασι ἀπὸ χιόνι. Καὶ δὲ μπόρεσα νὰ σὲ λησμονήσω.

— Κι' ἐγώ... κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, ἀπὸ τότε... ψιθύρισε ἡ Πατρίτσια.

Τὰ χείλη τοῦ Γκουΐντο ζήτησαν τὰ δικά της κι' αὐτὴ ἀνταπέδωσε τὸ φιλί του.

— Ξεχνᾶς, ὅτι σὲ δυὸ μῆνες πρόκειται νὰ παντρευτῆς τὴ Λεονώρα, Γκουΐντο; τὸν ρώτησε ὕστερα, μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεμε.

— Δὲ θὰ παντρευτῶ καμμιὰ ἄλλη, ἐκτὸς ἀπὸ σένα, Πατρίτσια! ἀπάντησε ὁ νέος, σταθερά. Καὶ θὰ εὐγνωμονῶ πάντα αὐτὴ τὴν καταιγίδα, ποὺ ἀνάγκασε τὴν καρδιά μου νὰ μιλήση μὲ εἰλικρίνεια.

— Ἡ Λεονώρα λέει, ὅτι στὴ δική σας τάξι, ὁ ἔρωτας δὲν ὑπάρχει... εἶπε ἡ Πατρίτσια, συλλογισμένα.

— Ἔτσι, νόμιζα κι' ἐγώ, ἀπάντησε ὁ νέος, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴ σφίγγη τρυφερὰ στὸ στῆθος του.

— Μὰ οἱ γονεῖς σου, Γκουΐντο;...ψιθύρισε ἡ Πατρίτσια.

— Οἱ γονεῖς μου θἄχουν ἀντιρρήσεις...τὸ ξέρω. Μά, στὸ τέλος, ὁ ἔρωτάς μας θὰ νικήση.

★

«Καὶ ὁ ἔρωτάς μας νίκησε!», συλλογίστηκε ἡ Πατρίτσια, ἐνῶ κύτταζε, συγκινημένη, τὸ λεπτὸ χρυσὸ κρίκο, ποὺ ἔλαμπε στὸ δάχτυλό της. Τώρα, ἡ κόρη τοῦ νεόπλουτου μπακάλη, ἡ κοπέλλα, ποὺ ἡ Λεονώρα τῆς χάριζε τὴ φιλία της γιὰ ἐλεημοσύνη, εἶναι σύζυγος τοῦ Γκουΐντο!...».

Ἐνῶ τὸ ὄργανο ἔπαιζε τὶς τελευταῖες νότες τοῦ «Ἄβε Μαρία», ἡ Πατρίτσια σηκώθηκε καὶ ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο τοῦ Γκουΐντο. Ἐκεῖνος τὸ ἔσφιξε τρυφερά. Μὰ τὸ μικρὸ αὐτὸ σφίξιμο, πλημμύρισε μ' ἕνα κῦμα εὐτυχίας τὴν ψυχὴ τῆς Πατρίτσια, ποὺ προχωροῦσε ἀργά, γιὰ νὰ περάση μαζὶ μὲ τὸ Γκουΐντο, κάτω ἀπὸ τὰ ἑνωμένα σπαθιὰ τῶν συναδέλφων του.

ΕΝΤΓΚΑΡΝΤΑ ΝΤΙ ΤΖΕΝΝΑΡΟ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ-ΛΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

Μητέρες... αὐτὸ τὸ γάλα θέλει τὸ παιδί σας!

ΚΟΥΪΚ-ΛΕ

ΟΛΟΠΑΧΟΝ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΝ ΓΑΛΑ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΕΙΣ ΚΟΚΚΟΥΣ ΣΕ ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ

- Τὸ καλλίτερο, τὸ οἰκονομικώτερο καὶ πρακτικώτερο γάλα.
- ΙΔΕΩΔΗΣ ΠΛΗΡΗΣ ΤΡΟΦΗ ΔΙ' ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

lait sec
26% matière grasse
granulés solubles
QUICK-LAIT
instantané
FRANCE-LAIT

Η ΜΟΝΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΗΣ ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΙ ΤΟΥ

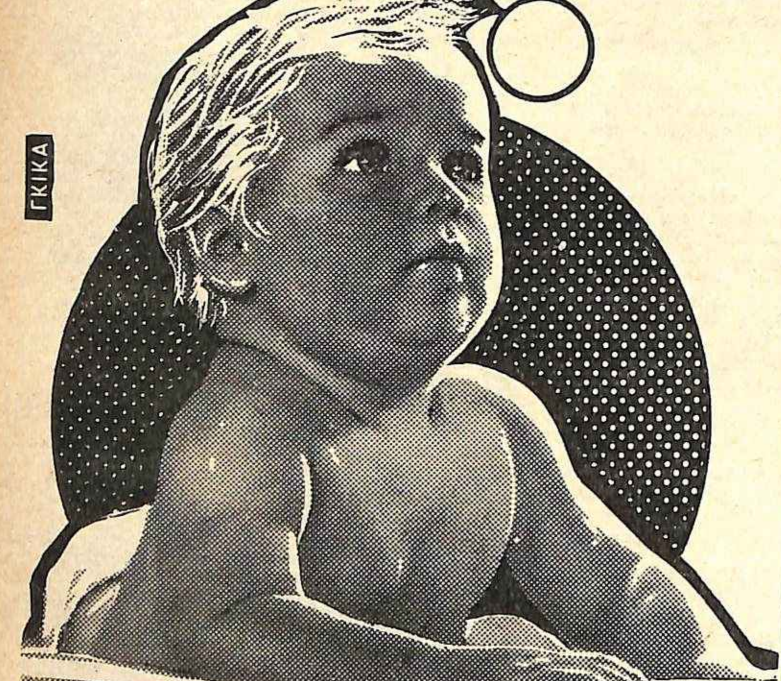

- Τροφὴ φυσιολογικὴ διὰ βρέφη ἀπὸ ἑνὸς μηνὸς καὶ ἄνω χάρις εἰς τὰ LIPIDES HOMOGENISES ποὺ περιέχει. Ἀντικαθιστᾶ πλήρως τὸ μητρικὸ γάλα. Ἀπολύτως **εὔπεπτον.**
- Τὸ **ΚΟΥΪΚ-ΛΕ** εἶναι τροφὴ **διαλεκτὴ** λόγω τῆς βακτηριολογικῆς ἁγνότητός του καὶ τῆς σταθερᾶς συνθέσεως καὶ συμπυκνώσεώς του. Τελείως παστεριωμένον. Δὲν χρειάζεται ψυγεῖο.
- Περιέχει 26% λιπαρά, 39% λακτόζην, 27% πρωτεΐνας καὶ ὅλα τὰ φυσικὰ συστατικὰ καὶ τὶς βιταμῖνες τοῦ πλέον ἐκλεκτοῦ γάλακτος. 300 γραμμ. **ΚΟΥΪΚ-ΛΕ** δίδουν 1530 θερμίδες.
- Διαλύεται **ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ** σὲ ὁποιοδήποτε ζεστὸ (ὄχι βραστὸ) ὑγρό, χωρὶς ν' ἀφίνη κατακάθια ἢ σβόλους, ὅπως τὰ ἄλλα γάλατα. 3 μεζοῦρες σ' ἕνα ποτῆρι, ρίχνετε τὸ ζεστὸ νερό, ἀνακατεύετε κι' ἔχετε ἕνα ποτῆρι τοῦ νεροῦ γάλα ἐκλεκτῆς ποιότητος δι' ὅλας τὰς χρήσεις.

Προϊὸν τοῦ φημισμένου ἐργοστασίου **FRANCE-LAIT**
Γεν. Ἀντιπρ: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ, Αἰόλου 78, Ἀθῆναι, τηλ. 226.383

ΟΙ ΤΕΝΤΥΜΠΟΫΔΕΣ ἀναστατώνουν τὴν Ἀγγλία

Θὰ ἐπαναφερθοῦν οἱ σωματικὲς ποινές;

«ΜΙΚΡΟΥΣ χάρτινους Καίσαρες», «κατακάθια τῆς κοινωνίας», «μακρυὰ μαλλιὰ καὶ λίγο μυαλό», ποὺ βρίσκουν θάρρος μόνον ὅταν «ἀποτελοῦν κοπάδια, ὅπως οἱ ποντικοί», ἐχαρακτήρισε ὁ Ἄγγλος δικαστὴς Σίμσον τοὺς νεαροὺς τεντυμπόϋδες, ποὺ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπως καὶ προηγουμένως τοῦ Πάσχα, ἐπέδραμαν ἐναντίον διαφόρων ἀγγλικῶν λουτροπόλεων καὶ τὰ ἔκαμαν ὅλα γυαλιὰ - καρφιά.

Παρόμοιες ἐκφράσεις (ἀλῆτες, χαμίνια, ἀποβράσματα) χρησιμοποίησαν καὶ οἱ ἄλλοι Ἄγγλοι δικασταὶ ἐνώπιον τῶν ὁποίων προσήχθησαν οἱ συλληφθέντες ἀπὸ τὴν ἀστυνομία 200 καὶ πλέον τεντυμπόϋδες.

Οἱ Ἄγγλοι δικασταὶ δὲν ἔδειξαν αὐτὴ τὴ φορὰ καμμιὰ ἐπιείκεια ἀπέναντί τους. Παλαιότερα, περιωρίζονταν νὰ ἐπιβάλλουν πρόστιμα μερικῶν λιρῶν. Ἀλλὰ τώρα ἐξήντλησαν τὰ περιθώρια ποὺ τοὺς ἄφηναν οἱ νόμοι. Δώδεκα νέοι καταδικάστηκαν σὲ φυλάκισι 3 — 6 μηνῶν σὲ σωφρονιστήρια, πέντε σὲ φυλάκισι ἑνὸς μηνὸς καὶ οἱ ὑπόλοιποι σὲ πρόστιμα ποὺ κυμαίνονται μεταξὺ 2500 καὶ 6500 δραχμῶν. Οἱ περισσότεροι προέρχονταν ἀπὸ καλὲς οἰκογένειες.

Κι' ὡστόσο, οἱ ποινὲς αὐτὲς ἐθεωρήθηκαν ἐπιεικεῖς. Ὁ λόρδος Κίλμπραντον, δικαστὴς στὴ Σκωτία, ἐδήλωσε ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἔχει χρέος νὰ τρομοκρατήση τοὺς τεντυμπόϋδες, γιὰ νὰ τοὺς φύγη ὁριστικὰ ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐπαναλάβουν τοὺς βανδαλισμούς των. Ἕνας συντηρητικὸς βουλευτής, ἐξ ἄλλου, ὑποστήριξε ὅτι πρέπει νὰ ἰσχύσουν καὶ πάλι οἱ σωματικὲς ποινές. Μερικὰ χτυπήματα μὲ μαστίγιο, εἶπε, θὰ ἀφαιροῦσαν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς νέους τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναρχίσουν. Ἕνας ἄλλος βουλευτὴς ἐπρότεινε νὰ ὁρισθῆ ἡ ποινὴ τῆς ὑποχρεωτικῆς στρατιωτικῆς θητείας γιὰ τοὺς συλλαμβανομένους τεντυμπόϋδες (στὴν Ἀγγλία ἡ στρατιωτικὴ θητεία ἔπαυσε νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὴ μετὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου). Ἄλλοι ἐπρότειναν νὰ τοὺς ἐπιβληθῆ ποινὴ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας σὲ μεταλλεῖα γιὰ ὡρισμένο διάστημα.

Οἱ ἐφημερίδες, ἐξ ἄλλου, κατεκλύσθησαν ἀπὸ ἐπιστολὲς ἀναγνωστῶν ποὺ ὑποδεικνύουν διάφορες ποινές. Ἕνας ἀναγνώστης π.χ. προτείνει νὰ ἐπαναφερθῆ ὁ θεσμὸς τῆς διαπομπεύσεως, ποὺ ἴσχυε κατὰ τὸν Μεσαίωνα. Οἱ τεντυμπόϋδες, δηλαδή, νὰ ἐκτίθενται σὲ κοινὴ θέα ἐπὶ σειρὰ ἡμερῶν σὲ μιὰ πλατεῖα. Ἕνας ἄλλος προτείνει νὰ στερηθοῦν ἀπὸ τὴν ἄδεια ὁδηγοῦ μοτοσυκλέττας, ποὺ ἀποτελεῖ συνήθως τὸ μεταφορικό τους μέσον γιὰ τὶς ἐπιδρομές.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ ἡ τιμωρία. Τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ προλαμβάνωνται οἱ βανδαλισμοὶ αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Γι' αὐτὸ πολλοὶ προτείνουν νὰ δοθοῦν μεγαλύτερα δικαιώματα στὴν ἀστυνομία. Οἱ Ἄγγλοι ἀστυνομικοὶ ὡς τώρα παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακρυὰ τοὺς τεντυμπόϋδες κι' ὅταν ἀποφάσιζαν νὰ ἐπέμβουν, ἦταν πιὰ ἀργά. Γιατὶ τὸ κακὸ εἶχε ἀρχίσει. Κι' ἄλλωστε σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἔγινε τὸ ἑξῆς: Ἐνῷ μιὰ ὁμάδα ἀπὸ τεντυμπόϋδες ἄρχιζε νὰ σπάζη τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ σκεύη ἑνὸς καταστήματος, ἄλλη ἐπετίθετο ἐναντίον τῶν ἀστυνομικῶν (καὶ ὄχι σπάνια μὲ ἄδειες μποτίλιες), γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίση νὰ ἐπέμβουν.

Ἀλλ' οἱ ὑγιέστερα σκεπτόμενοι δὲν πιστεύουν ὅτι μὲ τὶς ποινὲς θὰ ἐπιτευχθοῦν μεγάλα πράγματα. Οἱ τεντυμπόϋδες δὲν τρομάζουν μὲ πρόστιμα μερικῶν δεκάδων λιρῶν (ποὺ κι' αὐτὲς θὰ τὶς πληρώσουν οἱ γονεῖς τους), οὔτε στενοχωριοῦνται μὲ μερικὲς ἑβδομάδες ἢ μῆνες φυλακῆς. Κι' ἄλλωστε, πιστεύουν πάντα ὅτι ἔχουν 99 πιθανότητες νὰ διαφύγουν καὶ μιὰ μόνο νὰ πιασθοῦν, ὅπως συμβαίνει τὶς περισσότερες φορές.

Οἱ ἐναντίον τῶν αὐστηρῶν ποινῶν παρατηροῦν ἐπίσης τὸ ἑξῆς: Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς τεντυμπόϋδες εἶναι ἔξαλλοι τύποι λόγω τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ἀπειρίας τους, ἀλλὰ κάθε ἄλλο παρὰ κακοποιοί. Μερικοὶ μῆνες στὴ φυλακή, ὅμως, μποροῦν νὰ τοὺς μεταβάλουν σὲ κακοποιούς.

Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι στὶς τελευταῖες ἐπιδρομές τους, ὅπως καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες προηγούμενες, ἐνήργησαν σὰν κακοποιοὶ ὠργανωμένοι σὲ σπεῖρες. Ἐκεῖνοι ποὺ ὠργάνωσαν τὶς σκηνὲς στὸ Μαργκαίητ, τὸ Κλάκτον ἢ τὸ Μπράϊτον ἦσαν διηρημένοι σὲ δυὸ σπεῖρες, τοὺς «μόντς» ἢ μοντέρνους καὶ τοὺς «ρόκερς», ποὺ σημαίνει ὁ λικνιζόμενος, ὁ ταλαντευόμενος, συνεπῶς, ἐκεῖνος ποὺ χαζεύει, ὁ ἀργόσχολος. Οἱ ἀνήκοντες σὲ κάθε μιὰ αὐτὲς τὶς σπεῖρες ἦσαν ντυμένοι μὲ διαφορετικὸ τρόπο: μὲ στενὰ ροῦχα καὶ λευκὰ πουκάμισα οἱ «μόντς» καὶ μὲ πέτσινα σακάκκια οἱ «ρόκερς». Κάθε ὁμάδα εἶχε τοὺς ἀξιωματούχους της καὶ ἐκινεῖτο μὲ αὐστηρὴ πειθαρχία. Αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ὀργανώσεως εἶναι ἰδιαιτέρως ἀξιοσημείωτος. Γιατὶ δείχνει ὅτι αὐτοὶ οἱ νέοι μποροῦν νὰ πειθαρχήσουν ὅταν πρόκειται νὰ κάμουν κάποια κακὴ πρᾶξι. Τὸ σπέρμα τοῦ κακοῦ βρίσκεται, συνεπῶς, μέσα τους καὶ δὲν χρειάζεται παρὰ ἡ εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐκδηλωθῆ.

Εἶναι ἀξιοσημείωτο ἐπίσης ὅτι οἱ πράξεις γιὰ τὶς ὁποῖες μιλήσαμε ἦσαν προμελετημένες καὶ προσχεδιασμένες. Οἱ Ἄγγλοι τεντυμπόϋδες δὲ τὰ ἔσπασαν γιατὶ ἦρθαν σὲ κέφι, ἀλλ' ἦρθαν σὲ κέφι γιὰ νὰ πάρουν θάρρος καὶ νὰ ἐκτελέσουν ἐκεῖνο ποὺ εἶχαν σχεδιάσει ἀπὸ πρίν. Οὐσιαστικά, λοιπόν, δὲν διαφέρουν ἀπὸ τοὺς κακοποιούς.

Ὅσον ἀφορᾶ τὶς βαθύτερες αἰτίες, ποὺ σπρώχνουν τοὺς σημερινοὺς νέους στὸν τεντυμποϋσμό, ὑπάρχουν πολλὲς ἐξηγήσεις. Ἄλλοι ὑποστήριξαν ὅτι τὸ κάνουν ἀπὸ πλῆξι, ἄλλοι ὅτι παρασύρονται ἀπὸ κακὲς μελέτες κι' ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, ἄλλοι ἀκόμη ἀποδίδουν αὐτὲς τὶς ἐκρήξεις στὴ χαλάρωσι τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν ἢ στὴ μεγάλη ἐξοικείωσι τῶν δύο φύλων ἢ στὴ χρῆσι διεγερτικῶν φαρμάκων. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ τεντυμποϋσμὸς ἀποτελεῖ σήμερα κοινωνικὴ πληγὴ σ' ὅλες τὶς χῶρες καὶ γεννᾶ θλιβερὲς σκέψεις γιὰ τὸ μέλλον τῆς σημερινῆς νεολαίας.

ἡ θαυματουργὴ σταγόνα

CHLO - A - 4 - 4c · 30

ΚΑΘΕ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΧΛΩΡΙΝΗ τῆς KLINEX

1. Ἔχει ταινία ἀσφαλείας
2. Φέρει ἀνάγλυφες τὶς λέξεις KLINEX ΧΛΩΡΙΝΗ.
3. Εἶναι πιὸ στενὸ στὸ μέρος ποὺ μπαίνει ἡ ἐτικέττα.
4. Ἔχει τὶς ὁδηγίες χρήσεως τυπωμένες στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐτικέττας.

KLINEX
ΧΛ
Special
Χλωρίνη
Ραφίνε

δημιουργεῖ αὐτὴ τὴν διαφορά!

ΚΑΝΕΙ Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΑΠΟΡΡΥΠΑΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

Πραγματικά...... ὅταν χρησιμοποιήσετε στὸ μπάνιο, στὸ νεροχύτη, στὸ νιπτῆρα, στὰ μάρμαρα, στὰ πλακάκια κλπ. λίγες σταγόνες SPECIAL ΧΛΩΡΙΝΗ ΡΑΦΙΝΕ, θὰ διαπιστώσετε ὅτι ἀπολυμαίνουν καὶ καθαρίζουν δυὸ φορὲς καλλίτερα. Ἐξαφανίζουν κάθε ἴχνος μυρωδιᾶς.
Ὅ,τι κι' ἂν χρησιμοποιῆτε γιὰ τὴν λάτρα τοῦ σπιτιοῦ - σαπούνι ἢ ἀπορρυπαντικὸ - ἡ SPECIAL ΧΛΩΡΙΝΗ ΡΑΦΙΝΕ εἶναι ἀπαραίτητη. Μὴν ξεχνᾶτε... λίγες σταγόνες ΧΛΩΡΙΝΗ δημιουργοῦν τὴν διαφορά.

SPECIAL
KLINEX X ΧΛΩΡΙΝΗ
ΡΑΦΙΝΕ

ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ ΑΚΟΜΗ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΧΡΩΜΑ

Ἡ τυπογραφικὴ μελάνη καὶ οἱ βαφὲς τῶν ὑφασμάτων

ΧΙΛΙΑΔΕΣ τόννοι τυπογραφικῆς μελάνης χρησιμοποιοῦνται σ' ὅλο τὸν κόσμο, κάθε μέρα, γιὰ τὴν ἐκτύπωσι ἑκατομμυρίων ἐφημερίδων, περιοδικῶν, βιβλίων καὶ διαφόρων ἄλλων ἐντύπων. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ μᾶς φαίνεται ὑπερβολή, ὅταν λέμε ὅτι «ὠκεανοὶ μελάνης» χύθηκαν, πότε γιὰ τὸ ἕνα καὶ πότε γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, ποὺ ἀπασχολεῖ κάθε τόσο τοὺς δημοσιογράφους, τοὺς συγγραφεῖς καὶ γενικὰ τὸν τύπο.

Πῶς παράγονται, ὅμως, αὐτοὶ οἱ ὠκεανοὶ τῆς τυπογραφικῆς μελάνης;

Θὰ σᾶς φανῆ περίεργο, εἶναι γεγονός, ὅμως ὅτι ἡ βασικὴ ὕλη γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ προϊόντος, ποὺ παίζει τόσο ρόλο στὴν ἀνάπτυξι τοῦ πολιτισμοῦ μας, εἶναι... ἡ καπνιά, τὸ κοινότατο φοῦμο! Ἡ καπνιὰ παρασκευάζεται μὲ μιὰ συσκευή, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ ἑστία (φοῦρνο) καὶ ἕνα λέβητα, μέσα στὸν ὁποῖο καίονται ρετσίνι, λινέλαιο καὶ ἄλλες λιπαρὲς οὐσίες. Οἱ καπνοὶ ποὺ δημιουργοῦνται ἀπὸ τὴν καῦσι, κατευθύνονται, μαζὶ μὲ τὰ ἀερώδη παράγωγα τοῦ φούρνου, σ' ἕνα μεγάλο, κυλινδρικὸ θάλαμο, ποὺ ἡ ὀροφή του ἔχει σχῆμα κώνου.

Στὴν κορυφὴ τοῦ κώνου ὑπάρχει μιὰ ὀπή, ποὺ χρησιμεύει σὰν καμινάδα, γιὰ τὴν ἔξοδο τῶν ἀερίων τῆς καύσεως, ἐνῶ ὁ καπνὸς προσκολλᾶται μὲ τὴ μορφὴ λιπαρῆς καρβουνόσκονης στὰ τοιχώματα τοῦ θαλάμου, ποὺ εἶναι ντυμένα μὲ ὕφασμα.

Τὰ τοιχώματα αὐτὰ ξύνονται κάθε λίγο μ' ἕναν ἄλλο μεταλλικὸ κῶνο, ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ θαλάμου καὶ ἀνεβοκατεβαίνει ἀπ' ἔξω, μ' ἕνα σκοινί.

Τὸ φοῦμο ποὺ συλλέγεται μὲ τὸν τροπο αὐτόν, ὑποβάλλεται κατόπιν στὴν κατάλληλη ἐπεξεργασία, σὲ ἀνάμιξι μὲ διάφορα χημικὰ ὑγρά, πετρέλαιο καὶ ἄλλα ἀπὸ τὶς χρωματουργικὲς βιομηχανίες.

Μὲ τὸ φοῦμο παράγονται, ἐπίσης καὶ τὰ κάθε εἴδους μαῦρα ἐλαιοχρώματα. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅμως, μαῦρα χρώματα γίνονται μὲ τὴν ἀποσύνθεσι καὶ τὴ χημικὴ ἐπεξεργασία τῆς ἀσετυλίνης, ὑπάρχει δὲ ἀκόμη καὶ τὸ ζωϊκὸ μαῦρο, ποὺ παράγεται μὲ τὴν ἀπανθράκωσι τῶν ὀστῶν. Τὸ ζωϊκὸ μαῦρο χρῶμα χρησιμοποιεῖται στὴν ἰατρικὴ σὰν ἀντίδοτο ἐναντίον τῆς δηλητηριάσεως ἀπὸ μανιτάρια. Τέλος, μαῦρα χρώματα παράγονται μὲ τὴν καῦσι φελλοῦ. Αὐτὰ λέγονται «ἰαπωνικὸ μαῦρο».

Ὅσον ἀφορᾶ τὰ χημικὰ μαῦρα χρώματα, τὸ κυριώτερο ἀπὸ αὐτὰ εἶναι τῆς ἀνιλίνης, ποὺ χρησιμοποιεῖται εὐρύτατα γιὰ τὴ βαφὴ κλωστῶν, νημάτων καὶ ὑφασμάτων.

Οἱ μαῦρες κλωστὲς τῆς κουβαρίστρας, λόγου χάριν, εἶναι βαμμένες μὲ μαῦρο τῆς ἀνιλίνης. Ἡ βαφὴ τῶν βαμβακερῶν νημάτων ἐπιτυγχάνεται μὲ τὸν ἄμεσο σχηματισμὸ τῆς χρωστικῆς οὐσίας ἐπὶ τοῦ νήματος, μὲ τὴν ὀξείδωσι τῶν ἁλάτων τῆς ἀνιλίνης καὶ τὴν ἀνάμιξί των μὲ ἄλλα, μεταλλικὰ ἅλατα. Γιὰ τὴ βαφή, ἐξ ἄλλου, τῶν μαύρων ὑφασμάτων (κασμήρια, τσόχες κλπ.) χρησιμοποιοῦνται δύο μέθοδοι. Μὲ τὴν πρώτη, τὸ ὕφασμα βυθίζεται καὶ ἀναταράσσεται διαρκῶς μέσα σ' ἕνα διάλυμα χλωριούχου ἀνιλίνης στὸν ὁποῖον ἔχει προστεθῆ μῖγμα διχρωμικοῦ καλίου καὶ θειϊκοῦ ὀξέος. Τὸ μαῦρο χρῶμα ποὺ σχηματίζεται ἀπορροφᾶται σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὰ νήματα τοῦ ὑφάσματος, ποὺ παίρνει, στὴν ἀρχή, ἕνα γκρίζο πρασινωπὸ χρῶμα, γίνεται κατόπιν μαυροπράσινο καὶ καταλήγει στὸ μαῦρο. Γιὰ νὰ διευκολύνουν τὸν μετασχηματισμὸ τῆς ἀνιλίνης προσθέτουν σ' αὐτὴν ἕνα ἅλας τοῦ σιδήρου, τοῦ χαλκοῦ ἢ τοῦ βαναδίου.

Ὁ δεύτερος τρόπος εἶναι ἡ ὀξείδωσι.

Τὸ νῆμα ἀναταράσσεται ἐμβαπτισμένο μέσα σὲ ἅλατα ἀνιλίνης χλωριούχου καλίου καὶ ἑνὸς προκαθωρισμένου μετάλλου. Μετὰ τὴν ἐμβάπτισι βγαίνει ἀχρωμάτιστο. Ἔπειτα μεταφέρεται στὸ θάλαμο τῆς ὀξειδώσεως, ὅπου ἐκτίθεται στὴν ἐπίδρασι τοῦ ἀέρα, ὑδρατμῶν καὶ ὑψηλῆς θερμοκρασίας. Ἀπὸ ἐκεῖ ξαναβγαίνει μ' ἕνα σκοτεινό, πράσινο χρῶμα καὶ μὲ μιὰ νέα ἐμβάπτυσι σὲ διχρωμικὸ ὀξὺ ἀποκτᾶ, στιγμιαίως, τὸ μαῦρο χρῶμα.

Τὸ μαῦρο τῆς ἀνιλίνης ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μὴν κόβη, νὰ μὴν ξεθωριάζη στὸ φῶς καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀτμοσφαιρικῶν παραγόντων καὶ πρὸ πάντων ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι κοστίζει ἐλάχιστα.

Τὸ Δέρμα σας ἀναπνέει...
Scherk Gesichts-Wasser

Αἰσθάνεσθε πάλι δροσερὴ καὶ εὐδιάθετη!
Ἡ καθημερινὴ περιποίησις τοῦ προσώπου
μὲ τὴ Λοσιὸν ΣΕΡΚ, εἶναι τόσο
εὐχάριστη, γιατὶ εἰσχωρεῖ βαθειὰ
στοὺς πόρους τοῦ δέρματος
καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ κάθε ἀκαθαρσία.
Ἐξαφανίζει ὅλα τὰ ὑπολείμματα τοῦ Make-up
ἢ πούδρας, σκόνης κ.λ.π.
καὶ κάνει τὴν ἐπιδερμίδα ἁπαλὴ καὶ δροσερή.
Τὸ πρόσωπο σας ἀποκτᾶ φυσικὴ χάρη
καὶ νεανικὴ φρεσκάδα.
Τὸ δέρμα σας ἀναπνέει θαυμάσια!

★

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς θαυματουργῆς Λοσιὸν SCHERK

Τὸ ἀλάνθαστο ΤΕΣΤ τοῦ ΣΕΡΚ

Ἀρχίζετε μὲ τὸ συνηθισμένο πλύσιμο τοῦ προσώπου γιὰ νὰ καθαρίση καλὰ κατόπιν βρέχετε ἕνα βαμβάκι μὲ Λοσιὸν ΣΕΡΚ καὶ κάνετε μ' αὐτὸ μασσὰζ στὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου Τὸ βαμβάκι θὰ γίνη σκοῦρο, ἐνῶ ἡ ἐπιδερμίδα σας θὰ γίνη λαμπερὴ καὶ ὁλοκάθαρη, δίνοντας ἕνα συναίσθημα φρεσκάδας καὶ εὐεξίας.

SCHERK

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684.926 & 684.235

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ Ε. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Κλαίρη ἐξομολογεῖται στὴν καμαριέρα της πὼς ἀγαπάει τὸν Ἐδουάρδο, αὐτὸς ὅμως δὲν τὴν ἀγαπάει, κι' ὅτι τοὺς χωρίζει κάποιο τρομερὸ ἐμπόδιο. Τὴ ρωτάει ὕστερα μὲ ζήλεια γιὰ τὴν ξανθειὰ καὶ ὄμορφη γυναίκα τοῦ μαραγκοῦ. Ἡ γυναικα αὐτὴ ἀρχίζει νὰ ποζάρη γιὰ τὸν Ἐδουάρδο κι' ἡ ζήλεια τῆς Κλαίρης μεγαλώνει, ὅταν μάλιστα παρατηρεῖ μιὰ μεγάλη οἰκειότητα μεταξύ τους. Ὕστερα μαθαίνει ὅτι ὁ Ἐδουάρδος πηγαίνει κάθε βράδυ στὸ σπίτι τοῦ μαραγκοῦ κι' ὅτι διαδίδεται πὼς εἶναι φίλος τῆς γυναίκας του. Αὐτὸ τῆς σπαράζει τὴν καρδιά, δὲ θέλει ὅμως νὰ τὸ πιστέψη. Στὸ μεταξύ, ὁ κηδεμόνας της τὴν πιέζει νὰ παντρευτῆ.

12ον

Ἡ κοπέλλα ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ γέρου καὶ τὄσφιξε μὲ στοργή. Ἦταν κι' οἱ δυό τους δακρυσμένοι.

— Μὰ γιατὶ δὲν ἀποφασίζεις νὰ παντρευτῆς, Κλαίρη; εἶπε ὁ Νταριμόν. Τί φοβᾶσαι;

— Πολλὰ πράγματα! Μὰ ἕνα καὶ μόνο ἀπ' αὐτὰ ἀρκεῖ γιὰ νὰ μ' ἐμποδίση ν' ἀλλάξω τὴ ζωή μου.

— Ποιό εἶν' αὐτὸ τὸ ἕνα;

—Ὁ φόβος πὼς δὲ θὰ εὐτυχήσω.

— Μὰ δὲν ἔχεις δίκηο! Πάρε ὁποιονδήποτε ἀπ' τοὺς νέους ποὺ σὲ πολιορκοῦνε, ἐκεῖνον ποὺ σ' ἀρέσει πιὸ πολύ! Θὰ δῆς πῶς θὰ εἶναι πρόθυμος νὰ ἀφιερωθῆ ὁλοκληρωτικὰ στὸ νὰ σὲ κάνη εὐτυχισμένη.

Ἡ κοπέλλα κούνησε τὸ κεφάλι της.

—Ὅλοι σ' ἀγαπᾶνε! ἐπέμεινε ὁ γέρος.

—Ἔτσι λένε... Ἀναμασοῦνε τὰ ἴδια λόγια, σὰν ποίημα ποὺ τὸ ἀποστηθίσανε. Ἐκεῖνο ποὺ ἀγαπᾶνε ὅμως, εἶναι τὰ ἑκατομμύριά μου!

— Κάνεις κακὸ στὸν ἑαυτό σου, μ' αὐτὴ τὴ δυσπιστία σου! Γιατί νὰ πιστεύῃς πάντα πὼς κυττᾶνε μόνο τὰ λεφτά σου, ἀφοῦ ἔχεις τόσα χαρίσματα; Δὲν εἶσαι ἡ πιὸ ὄμορφη, ἡ πιὸ χαριτωμένη, ἡ πιὸ ἀξιολάτρευτη κοπέλλα τοῦ κόσμου;

Ἡ Κλαίρη ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ χέρι της κι' ἔμεινε ἀμίλητη.

Ὁ Νταριμὸν τὴν κύτταξε, κουνώντας τὸ κεφάλι του. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, συνέχισε:

— Αὔριο, θὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ ὁ κόμης ντὲ Λινουά, γιὰ νὰ ζητήση ἐπισήμως τὸ χέρι σου γιὰ τὸ γυιό του.

— Ναί, μοῦ τὸ εἶπε ἡ κυρία ντὲ Λινουά.

— Λοιπόν;

— Θὰ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ τὸν δεχτῶ.

— Ναί, μὰ ἂν κατάλαβα καλά, δὲ σκοπεύεις νὰ τοῦ ἀπαντήσης εὐνοϊκά, ὅπως καὶ σὲ κανέναν ἄλλον ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους.

Ἡ κοπέλλα ἔμεινε ἀκίνητη κι' ἀμίλητη.

—Θέλεις νὰ μάθης τί σκέπτομαι, Κλαίρη; πρόσθεσε ὁ κηδεμόνας της.

Ἡ νέα τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά.

— Σκέπτομαι ὅτι, γιὰ νὰ μὴ θέλης κανένα ἀπ' αὐτοὺς ποὺ σ' ἀγαπᾶνε, θὰ πῆ πὼς ἔχεις δώσει σὲ κάποιον ἄλλο τὴν καρδιά σου.

Ἡ κοπέλλα ἀνασκίρτησε κι' ἔγινε κατακόκκινη. Ὁ Νταριμὸν βεβαιώθηκε πὼς εἶχε μαντέψει σωστά.

— Κλαίρη, ἀγαπᾶς τὸν κ. Ἐδουάρδο Λεμπέλ., συμπλήρωσε.

Ἡ Κλαίρη τινάχτηκε πάνω. Μιὰ ἀστραπὴ πέρασε ἀπ' τὴ ματιά της.

— Μὴ μοῦ ξαναμιλῆστε ποτὲ γιὰ τὸν κ. Λεμπέλ! φώναξε. Ποτέ!

Καὶ βγῆκε ὁρμητικὰ ἀπ' τὸ σαλόνι, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά.

ΙΕ'.

Στὶς 8 τὸ πρωΐ, μετὰ τὴ λειτουργία, ὁ παπᾶς τοῦ Γκριζὸλ ξεκίνησε γιὰ τὸν πύργο. Ἤθελε νὰ εὐχαριστήση τὸ ζωγράφο γιὰ τὴν τέλεια ἐργασία ποὺ εἶχε κάνει στὸν παληὸ καὶ πολύτιμο πίνακα τῆς «Παναγίας μὲ τὰ στάχια».

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ὅμως, ἡ ἐπίσκεψί του εἶχε κι' ἄλλον ἕνα σκοπό: νὰ συζητήση ἰδιαιτέρως μὲ τὴν Κλαίρη. Πραγματικά, οἱ Λινουὰ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει τὴ λεπτὴ ἀποστολὴ νὰ τὴν προετοιμάση γιὰ νὰ δεχτῆ τὴν πρότασι τοῦ κόμητος.

Ἀφοῦ λοιπὸν μίλησε πρῶτα μὲ τὸν Ἐδουάρδο, ζήτησε ὕστερα νὰ δῆ τὴν Κλαίρη. Ἐκείνη τὸν δέχτηκε ἀμέσως.

— Τί πρωϊνὸς ποὺ εἴσαστε σήμερα, αἰδεσιμώτατε! τοῦ εἶπε χαμογελῶντας.

— Ξέρετε, δεσποινίς, πὼς σηκώνομαι ἀπὸ πολὺ νωρίς, ἀπάντησε ὁ παπᾶς.

— Πραγματικά.... Ὡστόσο ἡ πρωϊνὴ αὐτὴ ἐπίσκεψί σας, μ' ὅλο ποὺ μοῦ εἶναι πολὺ εὐχάριστη, μὲ παραξενεύει λιγάκι... Ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτα;

— Μάλιστα, δεσποινίς... ἀπάντησε ὁ ἀββᾶς μὲ φανερὴ ἀμηχανία.

Δὲν ἦταν διπλωμάτης, εἶχε ὅμως τὴν εὐγλωττία τῆς καρδιᾶς...

Ἄρχισε πρῶτα νὰ μιλάη γιὰ τὸ γάμο, σὰν ἱερὸ μυστήριο καὶ σὰν κοινωνικὸ θεσμὸ εὐλογημένο ἀπ' τὸ Θεό. Περιέγραψε τὶς χαρὲς τῆς συζυγικῆς ζωῆς καὶ τὶς προϋποθέσεις ποὺ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν γιὰ νὰ εὐτυχήση ἕνα ἀντρόγυνο.

Ὅταν ἔκρινε πὼς εἶχε προετοιμάσει ἀρκετὰ τὸ ἔδαφος, ἔκανε λόγο γιὰ τὸν Ἀλφρέδο ντὲ Λινουά. Ἐξύμνησε τὰ χαρίσματά του καὶ τόνισε πὼς ἦταν ὁ κατάλληλος σύντροφος γιὰ τὴν Κλαίρη.

Ἐκείνη τὸν ἄκουγε προσεχτικά, μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ συγκίνησι. Μὰ δὲν ἦταν καινούργια ὅλ' αὐτὰ ποὺ τῆς ἔλεγε γιὰ τὸ γάμο. Τὰ εἶχε σκεφθῆ κι' ἡ ἴδια τόσες φορές. Μόνο ποὺ ὀνειρευόταν κάποιον ἄλλο γιὰ σύζυγό της.

Ὅταν λοιπὸν τελείωσε ὁ παπᾶς, τοῦ εἶπε:

— Συμφωνῶ ἀπόλυτα μαζί σας πὼς οἱ κοπέλλες πρέπει νὰ παντρεύονται. Ὡστόσο, ὁ γάμος εἶναι κάτι πολὺ σοβαρό, ποὺ ἀπαιτεῖ σκέψι. Πρέπει νὰ ἑνώση, ὄχι μόνο δυὸ σώματα, ἀλλὰ καὶ δυὸ καρδιές, δυὸ ψυχές. Λοιπόν, περιμένω νὰ βρῶ τὴν καρδιὰ καὶ τὴν ψυχή, ποὺ πλάστηκε γιὰ νὰ ἑνωθῆ μὲ τὴ δική μου.

»Μὲ βεβαιώνετε πὼς ὁ κ. ντὲ Λινουὰ μ' ἀγαπάει. Τὸ ξέρω, μοῦ τὸ ἔχει πῆ. Μὰ δὲν πείσθηκα. Γιατί; Γιατὶ ἡ καρδιά μου ἔμεινε ψυχρὴ κι' ἀναίσθητη. Ἐνῶ, ἂν εἶχα ἀγαπηθῆ ὅπως ποθῶ, οἱ χτύποι της θὰ μοῦ τὸ λέγανε καλλίτερα ἀπ' τὰ λόγια. Καὶ τότε δὲ θὰ ἀμφέβαλλα πιά...θὰ πίστευα!

»Ξέρω καλὰ τὸν ἑαυτό μου. Ὅταν μ' ἀγαπήσουν φλογερά, θ' ἀγαπήσω κι' ἐγώ. Ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας, ὅπως τὸν καταλαβαίνω ἐγώ, θὰ γεννήση μέσα στὴν καρδιά μου ἕναν ἔρωτα ποὺ δὲ θὰ σβύση ποτέ.

»Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλο νὰ σᾶς πῶ. Μὰ πιστεύω νὰ καταλάβατε πὼς δὲν εἶμαι ἀκόμη ἀποφασισμένη νὰ παντρευτῶ. Περιμένω.. καὶ θὰ περιμένω ὅσο χρειαστῆ.

Ὁ ἀββᾶς κατάλαβε πὼς ἦταν ἀνώφελο νὰ ἐπιμείνη περισσότερο. Κι' ἔφυγε, στενοχωρημένος γιὰ τὴν ἀποτυχία του.

Καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὸν πύργο, συνάντησε τὸ Νταριμόν. Καί, ξέροντας πὼς αὐτὸς εὐνοοῦσε τὸν Ἀλφρέδο ντὲ Λινουά, τοῦ ἐπανέλαβε τὴ συνομιλία του μὲ τὴν Κλαίρη. Ὁ γέρος ἔσκυψε τότε στ' αὐτί του καὶ τοῦ εἶπε σιγανά:

— Μπορεῖ νὰ κυττάξη ἀλλοῦ γιὰ γυναῖκα ὁ κ. Λινουά. Ἡ Κλαίρη ἔχει κάνει τὴν ἐκλογή της: Ἀγαπάει τὸν κ. Ἐδουάρδο Λεμπέλ. Κι' αὐτὸς τὴ λατρεύει.

— Τὸ εἶχα μαντέψει, εἶπε ὁ παπᾶς. Μὰ γιατὶ δὲ μοῦ τὸ εἶπε;

— Ἀχ, τὸ κακὸ εἶναι πὼς ἐνῶ ἀγαπιοῦνται, δὲν κατορθώνουν νὰ συνεννοηθοῦνε. Ἐκείνη τὸν περιμένει νὰ μιλήση κι' αὐτὸς μένει βουβὸς σὰν ψάρι. Γι' αὐτὸ πεισμώνουν ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, δὲν κυττάζονται καλὰ-καλά, ἀποφεύγουν νὰ βρεθοῦνε μαζί... Μὰ θὰ τελειώσουν ὅλ' αὐτά...

— Μ' ἕνα γάμο, συμπλήρωσε ὁ παπᾶς.

★

Κατὰ τὶς 2½ ἔφτασε στὸν πύργο ὁ κόμης ντὲ Λινουά. Ἡ Κλαίρη τὸν δέχτηκε ἀμέσως στὸ σαλόνι.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε μὲ θαυμασμὸ καὶ ὑποκλίθηκε μπροστά της.

Ἦταν ψηλός, καλοντυμένος, μὲ ἐμφάνισι καὶ τρόπους ἀληθινοῦ ἀριστοκράτη. Ἡ Κλαίρη βρῆκε ὅτι τοῦ ἔμοιαζε πολὺ ὁ γυιός του, δὲν εἶχε ὅμως τὸν ἀρχοντικὸ «ἀέρα» τοῦ πατέρα.

Προσέχοντας καλλίτερα τὸν κόμητα, παρατήρησε κάτι τὸ ὕπουλο στὴ ματιά του, μιὰ ἀγέρωχη τραχύτητα στὴ φυσιογνωμία του, ποὺ δὲν προκαλοῦσε τὴ συμπάθεια. Διέκρινε ἐπίσης στὸ πρόσωπό του τὰ σημάδια ἀπὸ βίαια πάθη κι' ἀπὸ μιὰ πολυτάραχη ζωή.

Ὁ κόμης κάθησε στὴν πολυθρόνα ποὺ τοῦ ἔδειξε ἡ κοπέλλα.

— Σᾶς προειδοποίησαν, δεσποινίς, γιὰ τὴν ἐπίσκεψί μου; τῆς εἶπε κυττάζοντάς την στὰ μάτια.

— Μάλιστα, κύριε. Καὶ σᾶς περίμενα.

— Ἔχω τρεῖς μέρες μοναχὰ ποὺ γύρισα ἀπ' τὸ ταξεῖδι μου. Κι' ἡ πρώτη μου ἐπίσκεψι ἦταν σὲ σᾶς.

— Τιμή μου κι' εὐχαρίστησί

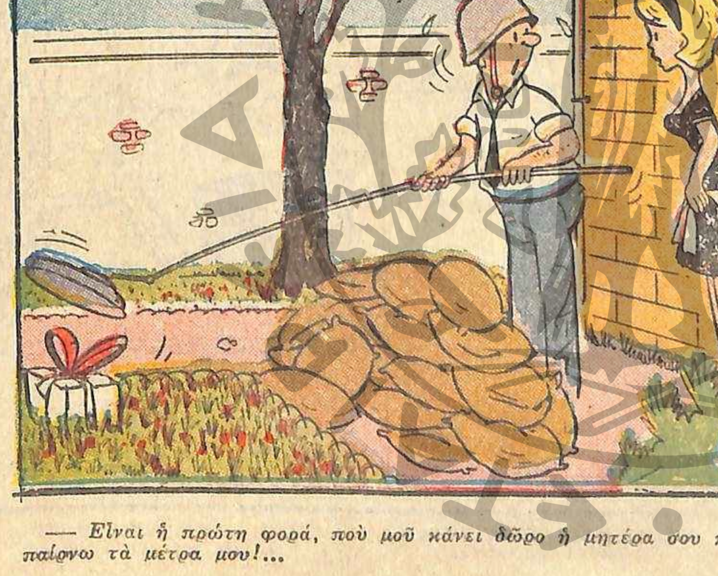

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ μοῦ κάνει δῶρο ἡ μητέρα σου καὶ παίρνω τὰ μέτρα μου!...

μου, κύριε. Θὰ μείνετε πολὺ στὸν τόπο μας;

— Δὲν ξέρω ἀκόμα. Θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ πολλὰ πράγματα... Ἡ Κυβέρνησι μοῦ ἀναθέτει κάθε τόσο δύσκολες ἀποστολές, ποὺ μ' ἔχουν μεταβάλει σὲ περιπλανώμενο Ἰουδαῖο. Ἔχω ταξειδέψει σχεδὸν σ' ὅλο τὸν κόσμο... Στὴν ἀρχή, ἡ γυναῖκα μου κι' ὁ γυιός μου ἔρχονταν μαζί μου. Ὕστερα κουράστηκαν πιὰ κι' ἐγκαταστάθηκαν μόνιμα στὸν πύργο τῶν Πεύκων. Ἔτσι, εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ σᾶς γνωρίσουν καὶ νὰ γίνουν δεκτοὶ στὸ περιβάλον σας.

Ἡ Κλαίρη δὲ μίλησε, περιμένοντας τὴ συνέχεια.

— Στὰ γράμματά τους, μοῦ μιλοῦσαν πολὺ γιὰ σᾶς. Κι' ἐπιτέλους μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ διαπιστώσω μὲ τὰ μάτια μου πὼς ἀξίζετε μὲ τὸ παραπάνω τοὺς ἐπαίνους ποὺ σᾶς κάνανε.

»Ὦ, μὴν κοκκινίζετε, δεσποινίς! Σᾶς λέω κι' ἐγὼ πὼς ἔχετε τὴν χάρι καὶ τὴν ὀμορφιὰ βασίλισσας! Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸ μόνο.. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς κυττάξη κανείς, γιὰ νὰ διαβάση στὰ μάτια σας τὰ πολύτιμα χαρίσματα τῆς καρδιᾶς σας. Δικαιολογῶ ἀπόλυτα τὸ γυιό μου, ποὺ σᾶς ἀγάπησε μ' ἕνα ἔρωτα φλογερό, σᾶς λάτρεψε κι' ὀνειρεύεται ἀποκλειστικὰ νὰ σᾶς κάνη τὴν πιὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Κι' ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὸ πετύχη, ἀνέλαβα νὰ μεσιτέψω ἐγὼ καὶ νὰ σᾶς ζητήσω τὸ χέρι σας γιὰ τὸν Ἀλφρέδο!

Ἤρεμος φαινομενικά, ὁ κόμης εἶχε καρφώσει τὴ διαπεραστικὴ ματιά του στὴν κοπέλλα καὶ περίμενε τὴν ἀπάντησί της. Ἐκείνη εἶχε ταραχθῆ στὴν ἀρχή, ἀλλὰ ξαναβρῆκε γρήγορα τὴν ψυχραιμία της.

— Τὸ διάβημά σας μὲ συγκινεῖ, κύριε κόμη, ἀπάντησε σοβαρά. Δὲν τὸ περίμενα. Πίστευα πὼς ἡ πρώτη σας ἐπίσκεψι...

— Δεσποινίς, τὴ διέκοψε ζωηρὰ ὁ κόμης, δὲν ἔχω παρὰ ἕνα γυιό, ποὺ θὰ κληρονομήση τὸ ὄνομα, τὸν τίτλο καὶ τὴν περιουσία μου... μιὰ περιουσία ἀσήμαντη μπροστὰ στὴ δική σας!

— Μά, κύριε...

— Ὦ, ξέρω καλὰ πὼς δὲ λογαριάζετε τὰ πλούτη καὶ πὼς δὲ θεωρεῖτε τὸ χρῆμα σὰν παράγοντα τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας. Ὡστόσο, ὁ γυιός μου εἶναι σχεδὸν φτωχός, μπροστὰ σὲ σᾶς... ἐνῶ θὰ ἤθελα νὰ εἶχε νὰ σᾶς προσφέρη ἕνα βασίλειο!

»Πραγματικά, δεσποινίς, θὰ μποροῦσα ν' ἀναβάλω γιὰ μερικὲς μέρες αὐτὸ τὸ διάβημά μου. Ἀλλ' ἀγαπῶ τὸ γυιό μου... καὶ βλέπω πόσο ὑποφέρει! Δὲν ἔχω καθῆκον νὰ τοῦ δώσω τὴν εὐτυχία ποὺ ὀνειρεύεται;

»Ἄλλωστε, μ' ἀρέσει νὰ ξεκαθαρίζω ἀμέσως κάθε ὑπόθεσι, χωρὶς δισταγμοὺς καὶ ὑπονοούμενα. Ἡ εἰλικρίνεια εἶναι τὸ καλλίτερο πρᾶγμα. Δὲ συμφωνεῖτε καὶ σεῖς;

Ἡ Κλαίρη ἔνοιωθε ἐνοχλημένη ἀπ' τὴν ἐπίμονη ματιὰ τοῦ κόμητος. Φοβόταν ἀκόμη νὰ τοῦ μιλήση καθαρά, ὅπως θὰ ἤθελε.

— Κύριε κόμη, ἀπάντησε, ἐκτιμῶ πολὺ τὰ χαρίσματα τοῦ γυιοῦ σας. Ἡ ἐκλογή του μὲ τιμᾶ... ἐφόσον ἐγὼ δὲν ἀνήκω στὴν ἀριστοκρατία, οὔτε καὶ δίνω ἰδιαίτερη σημασία στὴν περιουσία μου.

»Ὡστόσο, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν εἶμαι διατεθειμένη νὰ παντρευτῶ.

Ὁ κόμης ζάρωσε τὰ φρύδια του. Τὰ μάτια του ἀστράψανε.

— Δὲ μοῦ εἶναι ἀντιπαθὴς ὁ γυιός σας, συνέχισε ἡ Κλαίρη. Κάθε ἄλλο! Μὰ ὁ γάμος ἀπαιτεῖ πολλὴ σκέψι, κι' ἡ ἡλικία μου δὲ μοῦ ἔδωσε ἀκόμα τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῶ ἀρκετά.

— Ἂν κατάλαβα καλά, δεσποινὶς πρόφερε ὁ κόμης μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, ἡ ἀπάντησί σας εἶναι ἀρνητική.

Ἡ Κλαίρη τὸν κύτταξε, τρόμαξε ἀπ' τὴ χλωμάδα του καὶ δὲν τόλμησε νὰ τοῦ δηλώση ξεκάθαρα: «Μάλιστα, κύριε, σωστὰ καταλάβατε».

— Μὴν παίρνετε ἔτσι τὰ πράγματα, τοῦ εἶπε κάπως δειλά. Βρίσκομαι σὲ ἀμηχανία... Δὲν ξέρω κἂν ἂν θὰ παντρευτῶ μιὰ μέρα, ἢ θὰ προτιμήσω νὰ μείνω γεροντοκόρη.

Μιὰ ἀστραπὴ θυμοῦ πέρασε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Λινουά.

Καταλάβαινε πὼς εἶχε ἀποτύχει. Ὡστόσο ἔκανε ἀκόμη μιὰ προσπάθεια, γιὰ νὰ μεταπείση τὴν κοπέλλα. Μὰ τὸ μόνο ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ἡ Κλαίρη ἐκνευρίσθηκε καὶ τὸν διέκοψε, λέγοντάς του σταθερά:

— Σᾶς ἀπάντησα, κύριε κόμη, καὶ δὲν ἀνακαλῶ ποτὲ αὐτὸ ποὺ λέω. Ἂς σταματήσουμε λοιπὸν αὐτὴ τὴ συζήτησι, ποὺ εἶναι δυσάρεστη καὶ γιὰ τοὺς δυό μας.

Ὁ κόμης δάγκωσε τὰ χείλη του ἀπ' τὸ θυμό του. Ἂν τὸν πρόσεχε ἡ Κλαίρη, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, θὰ τρόμαζε ἀπ' τὴν ἀπειλητικὴ ἔκφρασι τῆς ματιᾶς του.

Σκέφθηκε τάχα ἡ νέα πὼς τοῦ εἶχε μιλήσει λίγο ἀπότομα καὶ τὸν εἶχε ἴσως προσβάλει; Πάντως, πρόσθεσε, μὲ μαλακώτερο τόνο:

— Ἡ φιλία τῆς κυρίας σας μοῦ εἶναι πολύτιμη, κύριε κόμη. Αὐτὴ κι' ὁ γυιός σας θὰ εἶναι πάντα εὐπρόσδεκτοι στὸν πύργο, καὶ θὰ εἶμαι διπλὰ εὐτυχισμένη ἂν θὰ μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ τοὺς συνοδεύετε καὶ σεῖς.

— Ἀσφαλῶς, δεσποινίς, θὰ ἔρχωνται στὸ Γκριζὸλ σὰν καὶ πρῶτα. Κι' ἐγὼ θὰ προσπαθήσω, ὅσο μοῦ εἶναι δυνατόν, νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπ' τὴν εὐγενικὴ πρόσκλησί σας.

Κι' ὁ κόμης χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήση τὸ θυμὸ ποὺ ἔβραζε μέσα του. Κατάστρωνε σχέδια σκοτεινὰ μέσα στὸ φλογισμένο μυαλό του κι' ἕνα σκληρὸ χαμόγελο ἦταν χαραγμένο στὰ χείλη του.

★

Τὴν ἴδια μέρα, ἡ Κλαίρη πῆρε ἕνα σφραγισμένο γράμμα, ποὺ τὸ εἶχε φέρει κάποιος ἄγνωστος καὶ τὸ εἶχε παραδώσει στὸ θυρωρό, μὲ τὴ σύστασι νὰ τὸ δώση στὴν κυρία του ὅταν θὰ τὴν εὕρισκε μόνη. Τὸ ἄνοιξε, παραξενεμένη, καὶ διάβασε μὲ ἔκπληξι καὶ συγκίνησι:

«Δεσποινίς. Κάποιοι ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ σᾶς, ἀνησυχοῦν γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ ἐπιδιώκει ὁ κόμης ντὲ Λινουά: νὰ σᾶς παντρέψη μὲ τὸ γυιό του, γιὰ νὰ βάλη στὸ χέρι τὴν τεραστία περιουσία σας. Ἂν τὸ πετύχαινε, θὰ κατέστρεφε τὴ ζωή σας.

»Προσέχετε, φυλαχτῆτε ἀπ' τὶς παγίδες ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς στήσουν. Εὐτυχῶς, ἔχετε φίλους ποὺ ἀγρυπνοῦν καὶ δὲ θ' ἀφίσουν νὰ πέσετε θῦμα! Μὴν κάνετε λόγο σὲ κανένα γι' αὐτὸ τὸ γρᾶμμα».

Δὲν ὑπῆρχε ὑπογραφή. Ἡ κοπέλλα ξαναδιάβασε τὸ γρᾶμμα κι' ἔμεινε συλλογισμένη μερικὲς στιγμές. Ὕστερα ἀνασήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους της καὶ ψιθύρισε:

— Ἀρχίζει μιὰ καινούργια πρᾶξι τῆς κωμωδίας ποὺ παίζεται γύρω μου. Ποιὸς μοῦστειλε αὐτὸ τὸ ἀνόητο γράμμα; Πιστεύω, κάποιος ἀντίζηλος τοῦ κ. ντὲ Λινουά, ποὺ τὸν φοβᾶται... Μὰ πόσο λίγο μὲ ξέρει! Δὲν καταλαβαίνει λοιπὸν ὅτι, μὲ τέτοια μέσα θὰ μ' ἔκανε ἀπεναντίας νὰ ἀγαπήσω καὶ νὰ παντρευτῶ τὸν Ἀλφρέδο ντὲ Λινουά, ἂν ἦταν ἐλεύθερη ἡ καρδιά μου;

Ξέσκισε τὸ γρᾶμμα σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ τὰ πέταξε ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Θέε μου, τί δυστυχισμένη ποὺ εἶμαι! μουρμούρισε ὕστερα.

ΙΣτ'.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ ἀββᾶς Λονζερὸ δείπνησε στὸ σπίτι τοῦ Λινουά. Ὁ Ἀλφρέδος ἔλειπε.

Τὸν εἶχε ἀπομακρύνει ὁ πατέρας του, γιὰ νὰ μπορέση νὰ μιλήση πιὸ ἐλεύθερα μὲ τὸν παπᾶ.

Ὁ τελευταῖος θἄπρεπε νὰ δώση ἀναφορὰ γιὰ τὴν ἀποστολὴ ποὺ τοῦ εἶχε ἀναθέσει ἡ κόμησσα. Μὴ ἔχοντας ὅμως ν' ἀναγγείλη τίποτα καλό, προτίμησε νὰ περιμένη νὰ τὸν ρωτήσουνε.

Σ' ὅλο τὸ φαγητό, δὲν ἀναφέρθηκε καθόλου τὸ ὄνομα τῆς Κλαίρης. Κι' ὅμως, αὐτὴν σκέπτονταν ὅλοι. Ἡ κόμησσα ἦταν φανερὰ στενοχωρημένη.

Ὅταν πέρασαν ὕστερα στὸ σαλόνι, εἶπε ἐπιτέλους:

— Λοιπόν, αἰδεσιμώτατε, κουβεντιάσατε μὲ τὴ δίδα Ντυμπεσύ;

— Μάλιστα, ἀγαπητὴ κυρία. Προσπάθησα νὰ ἐκτελέσω τὴν ἀποστολὴ ποὺ εἶχα ἀναλάβει μὲ εὐχαρίστησι.

— Δυστυχῶς ὅμως, τὸ διάβημά σας δὲν εἶχε τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ἐπιθυμούσαμε ὅλοι.

— Ὄχι, δυστυχῶς. Κι' ὅμως ἔβαλα ὅλα μου τὰ δυνατά...

— Εἴμαστε βέβαιοι γι' αὐτό, αἰδεσιμώτατε. Πάντα λοιπὸν ἡ ἴδια ἀπάντησι: «Δὲν ἀποφάσισα ἀκόμα νὰ παντρευτῶ»;

— Μάλιστα, ἀγαπητὴ κυρία.

— Παράξενη κοπέλλα.... Εἶμαι βέβαιη ὡστόσο πὼς ὁ Ἀλφρέδος δὲν τῆς εἶναι ἀντιπαθής.

— Κάθε ἄλλο! Μοῦ εἶπε πὼς τὸν συμπαθεῖ πολὺ καὶ πὼς ἀναγνωρίζει τὰ χαρίσματά του. Ἀλλὰ νοιώθει μονάχα φιλία γι' αὐτόν.

Ὁ κόμης ἔκανε μιὰ νευρικὴ κίνησι ἀνυπομονησίας.

— Δὲν πιστεύετε πὼς ἔχει κάποια κρυφὴ σκέψι; εἶπε.

Ὁμολογῶ πὼς ἦρθα γιὰ τὴν κόρη σας... Ὅταν ὅμως ἔφαγα ἐκεῖνες τὶς μελιτζάνες ἰμάμ...

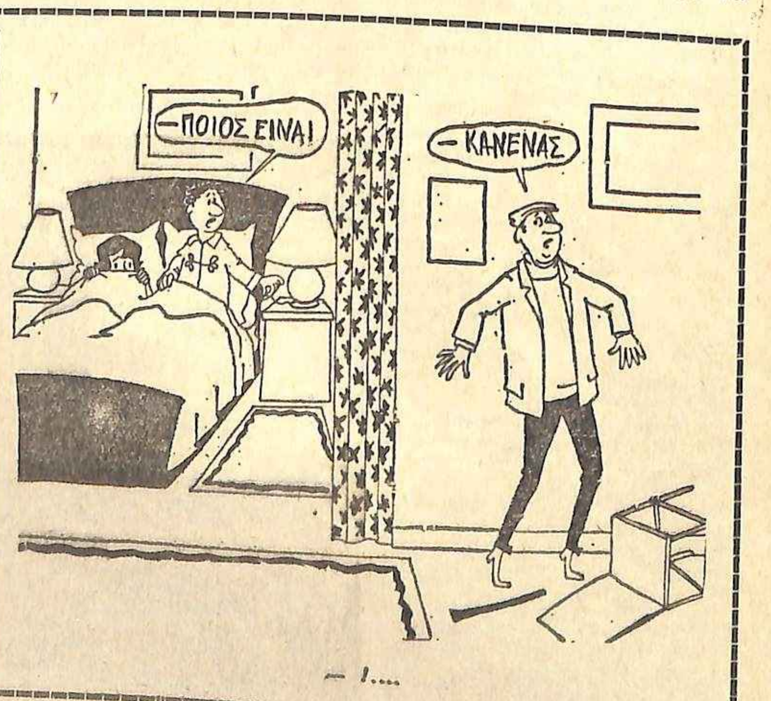

— !....

— Ποιὸς ξέρει; Δὲ μ' ἄφισε νὰ μαντέψω τίποτα ἀπ' ὅ,τι συνέβαινε μέσα της.

— Ναί, ἔχει μεγάλη αὐτοκυριαρχία... Τελοσπάντων, ποιὰ ἐντύπωσι σᾶς ἄφισαν οἱ ἀπαντήσεις της;

— Ἔφυγα ἀπὸ κεῖ μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς ὁ γυιός σας πρέπει νὰ παραιτηθῆ ἀπ' τὰ σχέδιά του.

— Ἀδύνατο! Τὴν ἀγαπάει πολύ! φώναξε ἡ κ. ντὲ Λινουά.

Ὁ κόμης ἦταν κατάχλωμος. Τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ σκοτεινὴ λάμψι.

— Δυστυχῶς γι' αὐτόν, ἀπάντησε ὁ παπᾶς, δὲ μπορεῖ νἄχη καμμιὰ ἐλπίδα.

— Θέε μου! Μὰ μπορεῖ νὰ τρελλαθῆ ἢ ν' αὐτοκτονήση!...

— Βέβαια, θὰ ὑποφέρη σκληρά. Μὰ θὰ ἔχη κοντά του ἐσᾶς, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσετε. Καί, μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, θὰ γιατρευτῆ ἀπ' τὸν ἔρωτά του.

— Πιστεύω πὼς κάποιος συκοφάντησε τὸ γυιό μου στὴ δεσποινίδα Ντυμπεσύ! φώναξε ἡ κόμησσα.

— Ὦ, μὴν κάνετε τέτοιες σκέψεις!... Δὲ συμβαίνει αὐτό, τὸ ξέρω...

— Ἄ, μὰ πέστε μας λοιπὸν ὅ,τι ξέρετε.

Ὁ παπᾶς δὲν ἦταν φλύαρος, οὔτε ἀδιάκριτος. Σκέφθηκε ὅμως πὼς γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ Ἀλφρέδου ντὲ Λινουά, εἶχε δικαίωμα ν' ἀποκαλύψη ὅσα εἶχε μάθει ἀπ' τὸ Νταρμιόν.

Δὲν ὑποψιαζόταν τὰ ἐλατήρια τῶν ντὲ Λινουὰ καὶ δὲν φανταζόταν τὸ κεραυνοβόλο ἀποτέλεσμα ποὺ θὰ εἶχε αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψι.

— Ἡ κ. Ντυμπεσὺ δὲν ἔχει πιὰ ἐλεύθερη τὴν καρδιά της! Εἶναι ἐρωτευμένη! Κι' ἐμεῖς ποὺ τὴν ξέρουμε καλά, εἴμαστε βέβαιοι πὼς θὰ παντρευτῆ αὐτὸν ποὺ ἀγάπησε.

Ὁ κόμης τινάχτηκε στὸ κάθισμά του. Ἡ κόμησσα ἦταν κατάχλωμη.

— Ποιὸν ἀγαπάει λοιπόν; ρώτησε ὁ κόμης.

— Τὸν κ. Ἐδουάρδο Λεμπέλ, ἀπάντησε ὁ παπᾶς.

Ἡ κόμησσα ἔβγαλε μιὰ βραχνὴ κραυγὴ μανίας. Ἦταν ἕτοιμη νὰ ξεσπάση, ἀλλ' ὁ κόμης τῆς ἐπέβαλε σιωπή, μὲ μιὰ τρομερὴ ματιά.

— Ὁ κ. Λεμπὲλ ἀγαπάει τὴ δίδα Ντυμπεσύ; ρώτησε ὁ κόμης, φαινομενικὰ ἤρεμος καὶ χαμογελαστός.

Μὰ ὁ ἀββᾶς εἶχε διακρίνει τὴν κακὰ συγκρατημένη μανία τοῦ κόμητος καὶ τῆς κόμησσας καὶ μετάνοιωσε κι' ὅλας γιατὶ εἶχε πῆ πάρα πολλά...

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε. Μὰ τὸ βέβαιο εἶναι πὼς δὲν πρόφερε ποτὲ μιὰ λέξι ποὺ μποροῦσε νὰ τὴν κάνη νὰ ὑποπτευθῆ τὸ αἴσθημά του.

— Δὲν τὸν ξέρω. Μοῦ ἔχουν πῆ πὼς εἶναι ἔξυπνος καὶ μὲ κάποιο ταλέντο, ἀλλὰ χωρὶς οἰκογένεια, ἕνα παιδὶ ἐγκαταλελειμένο ποὺ μεγάλωσε στὸ ὀρφανοτροφεῖο. Θὰ καταλαβαίνη, ἀσφαλῶς, ὅτι τὸν χωρίζει μιὰ ἄβυσσος ἀπ' τὴ δίδα Ντυμπεσύ. Καὶ θὰ φροντίση νὰ κρατήση τὴ θέσι του καὶ τὴν ἀπόστασι τοῦ ἐπιβάλλεται.

»Ὅσο γιὰ τὴ δεσποινίδα Ντυμπεσύ, ἂν ἀγάπησε πραγματικὰ αὐτὸ τὸ νέο, θὰ πῆ πὼς ξέχασε τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν περηφάνεια ποὺ ἔδειχνε πάντα... Θέλω ὅμως νὰ ἐλπίζω πὼς δὲν εἴσαστε καλὰ πληροφορημένος... ἢ πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα περαστικὸ καπρίτσιο της. Δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ σκέπτεται σοβαρὰ νὰ παντρευτῆ αὐτὸ τὸ ζωγράφο, ποὺ δὲν ξέρουμε ἀπὸ ποῦ κρατάει ἡ σκούφια του!

Χαρῆτε ἐλεύθερα...
τόν ἥλιο, τήν θάλασσα, τό ὕπαιθρο μέ τήν...
CREME... Φυλλis
Μελετημένη στό Ἑλληνικό κλῖμα καί προσαρμοσμένη
στόν Ἑλληνικό ἥλιο, δέν θά σᾶς προδώση ποτέ.

»Ξέρω τὶς γυναῖκες. Ἀλλάζουν εὔκολα γνώμη καὶ αἰσθήματα. Ἐλπίζω λοιπὸν πὼς ὁ γυιός μου θὰ βρῆ τὸ δρόμο τῆς καρδιᾶς αὐτῆς τῆς κοπέλλας.

Ἡ συζήτησι σταμάτησε ἐκεῖ. Ὁ παπᾶς ἔφυγε σὲ λίγο.

Ἐλεύθερος πιὰ νὰ ξεσπάση, ὁ κόμης κατάφερε μιὰ φοβερὴ γροθιὰ στὸ τραπέζι, βλαστήμησε καὶ φώναξε:

— Ἦταν καιρὸς ν' ἀνακατευτῶ προσωπικὰ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι! Ἂν ἀργοῦσα ἕνα μῆνα ἀκόμη, θὰ πήγαιναν ὅλα χαμένα... Μὰ τώρα θὰ τὴν ἀναλάβω ἐγώ. Κι' ἀλλοίμονο σ' ὅποιον σταθῆ ἐμπόδιο στὸ δρόμο μου! Θὰ τὸν συντρίψω!

★

Ἡ νύχτα ἦταν κατασκότεινη, ὁ οὐρανὸς συννεφιασμένος. Κάπου μακρυά, ἄστραφτε καὶ βροντοῦσε.

Ἕνας ἄντρας ὡς 30 χρόνων, ντυμένος σὰν χωρικός, προχωροῦσε ἀργὰ καὶ μὲ προφύλαξι στὸ μονοπάτι ποὺ περνοῦσε δίπλα στὸν μαντρότοιχο τῆς βίλλας τῶν Πεύκων. Τί γύρευε ἐκεῖ, τέτοια ὥρα;

Φρόντιζε νὰ μὴν κάνη θόρυβο καί, κάθε τόσο, σταματοῦσε κι' ἀφουγκραζότανε.

Εἶχε φτάσει πιὰ στὴ μικρὴ πόρτα τοῦ κήπου, ὅταν ἄκουσε βήματα ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος της. Κρύφτηκε ἀμέσως σὲ κάτι πυκνοὺς θάμνους.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ βγῆκε ὁ ἔμπιστος ὑπηρέτης τῶν Λινουά. Πήγαινε νὰ ψαρέψη καραβίδες στὸ διπλανὸ ποταμάκι.

Ὁ νέος βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι. Πῶς θὰ μποροῦσε τώρα νὰ βγῆ ἀπ' τὴν κρυψῶνα του, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ ὁ ὑπηρέτης;

Εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ μουδιάζη καὶ ν' ἀναρωτιέται πόσες ὧρες θἄμενε ἀκόμη χωμένος στοὺς θάμνους, ὅταν συνέβη κάτι ποὺ τὸν ἀποζημίωσε μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τὴν ταλαιπωρία του.

Ἕνα ἄλλο πρόσωπο βγῆκε ἀπ' τὸν κῆπο καὶ προχώρησε μερικὰ βήματα στὸ μονοπάτι. Ἦταν ὁ κόμης ντὲ Λινουά.

— Εἶσαι ἐκεῖ, Μπερτράν; ρώτησε.

— Μάλιστα, ἀφεντικό, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης.

Ἄφισε τὸ ψάρεμα καὶ πῆγε ἀμέσως κοντὰ στὸν κύριό του.

— Ἔπιανα καραβίδες, γιὰ τὸ αὐριανὸ φαγητό σας, τοῦ ἐξήγησε.

— Εἴμαστε μόνοι; τὸν ρώτησε ὁ κόμης.

— Ποιὸς ἄλλος θέλετε νἆναι ἐδῶ, τέτοια ὥρα καὶ μ' αὐτὸ τὸν καιρό;

— Ἔχεις δίκιο. Ἂς κουβεντιάσουμε λοιπὸν λιγάκι.

Κάθησαν κι' οἱ δυὸ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, κοντὰ στοὺς θάμνους ὅπου ἦταν κρυμμένος ὁ νέος.

— Εἴμαστε ἄτυχοι, Μπερτράν, ἄρχισε ὁ Λινουά. Δὲν πάει καθόλου καλὰ ἡ δουλειὰ τοῦ γάμου!

— Διάβολε! Δὲν τὸν θέλει λοιπόν, τὸν κύριο Ἀλφρέδο;

— Δὲ μοῦ τὸ εἶπε ἔτσι καθαρά, ἀλλὰ μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω πὼς δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζουμε... Κι' ὅσα δὲ μοῦ εἶπε, τὰ μάθαμε ἀπόψε ἀπ' τὸν παπᾶ: Ἔχει κάνει κιόλας τὴν ἐκλογή της, ἡ δεσποινίς!

— Ἄ! Καὶ ποιὸν διάλεξε;

— Ἐκεῖνο τὸ μπογιατζῆ, τὸ ζητιάνο, ποὺ κουβάλησε ἀπ' τὸ Παρίσι.

— Ἀπίστευτο!... Τί θὰ κάνετε τώρα;

— Ὅ,τι χρειαστῆ, γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ παντρευτῆ τὸν Ἀλφρέδο, ἀπάντησε ὁ κόμης μὲ ὑπόκωφη φωνή.

— Μπράβο! Δὲν εἴσαστε ἄνθρωπος ποὺ ἀφίνετε νὰ σᾶς πάρουν τὸ ψωμὶ μέσα ἀπ' τὰ χέρια... Ποιὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ σχέδιό σας.

— Θὰ τὸ μάθης ὅταν φτάση ἡ στιγμή. Θὰ σὲ χρειαστῶ ἄλλωστε γιὰ τὴν ἐκτέλεσί του.

— Εἶμαι στὶς διαταγές σας ἀφεντικό.

— Ἀσφαλῶς, ἀφοῦ εἶσαι συνέταιρος στὴ δουλειά.

— Δὲν ξεπαστρεύουμε τὸ ζωγράφο, ὥστε νὰ γλυτώσουμε μιὰ καὶ καλὴ ἀπ' αὐτόν;

— Θὰ δοῦμε. Πρέπει νὰ σκεφθοῦμε μήπως ὁ κίνδυνος ποὺ θὰ διατρέξουμε, εἶναι μεγαλείτερος ἀπ' τὸ κέρδος ποὺ θὰ ἔχουμε.

— Μπᾶ! Ποιὸς θὰ μᾶς ἀνακαλύψη, ἂν στήσουμε καρτέρι στὴν ἐρημιὰ καὶ τοῦ χώσουμε ἕνα μαχαῖρι στὴν πλάτη; Τ' ἀξίζει ἄλλωστε, γιατὶ εἶναι ἕνα παληόμουτρο πρώτης γραμμῆς!... Ξέρετε πὼς κυνηγάει δυὸ λαγοὺς μαζί; Τὴ δεσποινίδα τοῦ πύργου γιὰ τὰ λεφτά της καὶ τὴν ξανθειὰ γυναῖκα τοῦ μαραγκοῦ Μορὰν γιὰ τὸ κέφι του!

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, Μπερτράν;..

— Μὰ δὲν τὸ ξέρετε λοιπόν; Ἔχει φιλενάδα τὴ γυναῖκα τοῦ μαραγκοῦ. Πηγαίνει κάθε βράδυ στὸ σπίτι της καὶ μένει ἐκεῖ ὡς τὰ μεσάνυχτα. Ὁ ἄντρας της δὲν παίρνει εἴδησι, ἢ κλείνει τὰ μάτια.

— Χμ! Αὐτὴ ἡ πληροφορία εἶναι ἐνδιαφέρουσα, παρατήρησε ὁ κόμης.

— Ἀπορῶ πῶς δὲν τὸ ξέρατε. Ὁ κόσμος τὄχει τούμπανο στὸ χωριό!

Ὁ Λινουὰ ἔμεινε συλλογισμένος γιὰ λίγο. Ἔπειτα ψιθύρισε:

— Σκέφθηκα τώρα ἕνα ἄλλο σχέδιο, ποὺ θὰ μᾶς παραδώση τὴ δεσποινίδα μὲ τὰ ἑκατομμύρια, δεμένη χειροπόδαρα!

— Ἔτσι μπράβο, ἀφεντικό. Ἀλλοίμονο ἂν δὲ μπορῆτε νὰ βάλετε γνῶσι σὲ μιὰ ἄμυαλη κοπελλίτσα!...Πάντως, σᾶς συμβουλεύω καὶ πάλι νὰ ξεκάνουμε τὸ ζωγράφο, μιὰ νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ θὰ γυρίζη στὸν πύργο. Ὅταν τὸν βροῦνε μαχαιρωμένο, τὴν ἄλλη μέρα, θὰ ποῦνε ὅλοι πὼς τὸν σκότωσε ὁ Μοράν, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ.

— Δὲν εἶναι ἄσχημη ἡ ἰδέα σου, Μπερτράν, συμφώνησε ὁ κόμης. Μὰ δὲ μποροῦμε ν' ἀποφασίσουμε ἀκόμα. Θὰ δοῦμε...

Σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς φτάνει μπόρα. Θὰ γυρίσω στὸ σπίτι... Ἐσύ;

— Ἐγὼ θὰ ψαρέψω λίγο ἀκόμα, ἀφεντικό.

— Καληνύχτα λοιπὸν καὶ καλὴ ἐπιτυχία.

Ὁ κόμης ἀπομακρύνθηκε. Ὁ Μπερτρὰν ἀσχολήθηκε πάλι μὲ τὸ ψάρεμα. Ὄχι ὅμως γιὰ πολλὴ ὥρα. Σὲ λίγο σηκώθηκε κι' αὐτός, μπῆκε στὸν κῆπο τῆς βίλλας κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

Ὁ νέος μπόρεσε τότε νὰ βγῆ ἀπ' τὴν κρυψῶνα του. Ἔτριψε τὰ πόδια του γιὰ νὰ ξεμουδιάσουνε καὶ μουρμούρισε:

— Δὲν πῆγε χαμένη ἡ βραδυά μου! Μὰ τί κακοῦργοι ποὺ εἶναι αὐτοὶ οἱ δυό!...

Ἔπειτα τράβηξε πρὸς τὸν πύργο τῆς κόμησσας ντὲ Μπλεράκ.

ΙΖ'.

Δὲν ἦταν εὔκολη ἡ ζωὴ γιὰ τοὺς Μοράν. Ὁ γάμος, ἡ μετακόμισι κι' ἄλλα ἔκτακτα ἔξοδα εἶχαν ἀπορροφήσει τὶς μικρὲς οἰκονομίες τους. Κι' ὁ μαραγκὸς δὲν εὕρισκε δουλειά, στὸ χωριό.

Μετάνοιωνε συχνά, ποὺ εἶχε φύγει ἀπ' τὸ Παρίσι κι' εἶχε ἔρθει στὸ Γκριζόλ, γιὰ νὰ διαδεχθῆ τὸ θεῖο του στὸ μαγαζί του.

Ἔτσι, τὸ ἀντρόγυνο ζοῦσε πολὺ στενόχωρα καὶ στερημένα. Μὰ ἡ κατάστασι αὐτὴ ἄλλαξε, ἀπ' τὴ μέρα ποὺ ὁ Ἐδουάρδος Λεμπὲλ μπῆκε στὸ σπίτι τοῦ μαραγκοῦ.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Γκριζὸλ μάθανε μὲ ἔκπληξι ὅτι ἡ κόμησσα ντὲ Μπλερὰκ εἶχε ἀναθέσει στὸ Μορὰν διάφορες ξυλουργικὲς ἐργασίες, στὸν πύργο της, μὲ πολὺ καλὴ πληρωμή. Ποιός λοιπὸν τὸν προστάτευε;

Τὸ μυστήριο διαφωτίσθηκε, ὅταν μάθανε στὸ χωριὸ ὅτι ὁ ζωγράφος τοῦ πύργου σύχναζε τακτικὰ στὸ σπίτι τοῦ Μοράν, καὶ μάλιστα τὴ νύχτα πάντα. Οἱ κακὲς γλῶσσες ἄρχισαν τότε τὴ δουλειά τους:

— Νὰ τί θὰ πῆ νἄχης νέα κι' ὄμορφη γυναῖκα!... λέγανε.

Κι' ὁ κόσμος δὲν ἄργησε νὰ πιστέψη πὼς ἡ Λουΐζα Μορὰν εἶχε γίνει φιλενάδα τοῦ ζωγράφου.

Μὰ ἡ ἴδια, ὁ ἄντρας της κι' ὁ Ἐδουάρδος δὲν ὑποπτεύονταν καθόλου πὼς τοὺς εἶχε παραλάβει ἔτσι τὸ κουτσομπολιὸ καὶ τοὺς ξέσκιζε ἀλύπητα.

★

Τὴν ἐπομένη τῆς συνομιλίας τοῦ Λινουὰ μὲ τὸν ὑπηρέτη του, ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω, ἕνας κύριος μᾶλλον ἡλικιωμένος, μὲ μελαγχολικὴ καὶ πονεμένη φυσιογνωμία, μπῆκε σὲ μιὰ αἴθουσα τοῦ πύργου τῆς κόμησσας ντὲ Μπλεράκ, ὅπου ἐργαζόταν ὁ Μοράν.

Δὲν τὸν εἶχε δῆ ἀκόμα ὁ μαραγκός. Ὡστόσο, ἦταν φιλοξενούμενος στὸν πύργο ἀπὸ δεκαπέντε μέρες.

— Κύριε Μοράν, εἶπε στὸν ξυλουργό, μίλησα γιὰ σᾶς, σήμερα τὸ πρωΐ, μὲ τὴν κυρία κόμησσα. Ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα σας. Σᾶς ἔχουν συστήσει σ' αὐτὸν ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ κι' ἕνας νέος ποὺ τὸν συμπαθεῖ πολὺ ἡ κόμησσα, ὁ κ. Ἐδουάρδος Λεμπέλ.

— Πραγματικά, κύριε, ἀπάντησε ὁ Μοράν. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴν εὐεργεσία του. Προπάντων ὁ κ. Λεμπὲλ εἶναι σωτήρας μου!

— Σᾶς βοήθησε οἰκονομικά;

— Μὲ τὸ παραπάνω! Χάρις σ' ἕνα δάνειο ποὺ μοῦ ἔκανε, καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ πάρη ἀπόδειξι, μπόρεσα ν' ἀγοράσω τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὴν ξυλεία ποὺ χρειαζόμουν, γιὰ ν' ἀναλάβω τὴ δουλειὰ τῆς κυρίας κόμησσας.

— Ναί, ἀλλά... ξέρετε τί ἔχουν ἀρχίσει νὰ λένε στὸ χωριό;

Ὁ μαραγκὸς κύτταξε μὲ ἀπορία τὸ συνομιλητή του.

— Ὄχι, κύριε, δὲν ξέρω, ἀπάντησε.

— Λένε πὼς ὁ κ. Λεμπὲλ ἔρχεται πολὺ συχνὰ στὸ σπίτι σας... καὶ πὼς ἔχει φιλενάδα τὴ γυναῖκα σας.

— Ἀ, τοὺς ἄτιμους! φώναξε ὁ Μορὰν κόκκινος ἀπὸ ἀγανάκτησι.

— Δὲν ἔχω γνωρίσει τὸν κ. Λεμπέλ. Ξέρω ὅμως πὼς ἔχει εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ πὼς εἶναι ἀνίκανος γιὰ μιὰ κακὴ πρᾶξι. Εἶμαι βέβαιος λοιπὸν πὼς αὐτὸς κι' ἡ γυναῖκα σας εἶναι θύματα μιᾶς αἰσχρῆς συκοφαντίας.

— Καὶ βέβαια, κύριε!... Νὰ πῶς ἀνταμείβεται ὅποιος θέλει νὰ κάνη τὸ καλό. Τὸν παρεξηγοῦνε οἱ κακοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ποὺ νομίζουν τοὺς ἄλλους ὅμοιους μὲ τὸν ἑαυτό τους.

»Ὤ, πόσο θὰ λυπηθῆ ὁ κ. Λεμπέλ, ὅταν τὸ μάθη! Ἀληθινά, ἔρχεται τὰ βράδυα στὸ σπίτι μας καὶ μένει ὡς ἀργά. Μὰ δὲ μπορεῖ νἄρθῆ ἄλλη ὥρα, γιατὶ ἔχει δουλειὰ στὸν πύργο.

— Γιὰ τὸ συμφέρον του, κύριε Μοράν, καθὼς καὶ γιὰ τὸ δικό σας καὶ γιὰ τῆς γυναίκας σας, πρέπει νὰ σταματήση αὐτὲς τὶς ἐπισκέψεις.

— Τὸ καταλαβαίνω, κύριε. Μὰ θὰ στενοχωρηθοῦμε πολύ, ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγώ. Δὲν ἔχομε ἄλλο φίλο ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸν παπᾶ... —Θέλετε νὰ μάθετε γιατὶ ἐνδια[illegible] τόσο γιὰ μᾶς ὁ κ. Λεμ[illegible] σᾶς τὸ πῶ... Ἡ Λουΐζα [illegible] ἡ γυναῖκα μου, δὲ γνώρισε ποτὲ τοὺς γονεῖς της. Ἦταν ἔκθετο καὶ μεγάλωσε σ' ἕνα φιλανθρωπικὸ ἵδρυμα, ὡς τὰ 13 χρόνια της. Λοιπὸν κι' ὁ κ. Λεμπὲλ ἀνατράφηκε στὸ ἴδιο ἄσυλο.

ΜΑΤΙΕΣ σ' ὅλο τὸν κόσμο

Τὸ ξαναγύρισε ἀφοῦ ἔκανε τὴ δουλειά του

Ἕνας πλούσιος Λονδρέζος, ὁ Τζὼν Χέντζ, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, εἶδε πὼς τὸ καινούργιο αὐτοκίνητο, ποὺ εἶχε ἀγοράσει μόλις πρὶν μερικὲς βδομάδες δὲ βρισκόταν πιὰ μπροστὰ στὴν πόρτα του. Κατέφυγε τότε στὴν ἀστυνομία, ἀλλ' οἱ ἔρευνες γιὰ τὴν ἀνεύρεσί του παρέμειναν ἄκαρπες. Δυὸ ἡμέρες ἀργότερα, ὅμως, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του, εἶδα τὸ αὐτοκίνητό του μπροστὰ στὴν πόρτα. Ἔλαμπε ἀπὸ καθαριότητα. Στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ ὑπῆρχε ἕνα σημείωμα, ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «Ἀγαπητὲ κύριε, εἶχα νὰ κάμω μιὰ κατεπείγουσα διαδρομὴ 1500 χιλιομέτρων καὶ μόνον τὸ αὐτοκίνητό σας θὰ μποροῦσε νὰ μ' ἐξυπηρετήση. Γι' αὐτό, ἀναγκάστηκα νὰ τὸ πάρω. Σᾶς ζητάω νὰ μὲ συγχωρέσετε γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμα. Ἤλεγξα τὰ φρένα καὶ ἐπισκεύασα μιὰ μικρὴ βλάβη τῆς μηχανῆς».

Τὰ 775 χρόνια τοῦ λιμένος τοῦ Ἀμβούργου

126 τραυματίαι μεταφέρθηκαν στὰ νοσοκομεῖα τοῦ Ἀμβούργου, κατὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς 775ης ἐπετείου τῆς λειτουργίας τοῦ λιμένος τῆς πόλεως. Κατὰ τὸν ἑορτασμὸ ἐκάηκαν πυροτεχνήματα καὶ ἔγιναν πολλὲς ἄλλες ἐκδηλώσεις. Οἱ ὀργανωταὶ τῆς ἑορτῆς εἶχαν κάμει πρόβλεψι γιὰ 70.000 θεατάς, ἀλλὰ προσῆλθαν 700.000 περίπου χιλιάδες. Λόγω τῆς μεγάλης κοσμοσυρροῆς, οἱ συγκοινωνίες διεκόπησαν ἐπὶ πολλὴ ὥρα.

Φωτεινὰ κηρύγματα

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κτιρίου τῆς Καθολικῆς Ἑνώσεως τοῦ Ἔσσεν (Γερμανία), μιὰ σειρὰ ἀπὸ μικροσκοπικοὺς ἔγχρωμους λαμπτῆρες, ὅμοιους μ' ἐκείνους ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὶς διαφημίσεις, μεταδίδει «φωτεινὰ κηρύγματα», διαρκείας ἑνὸς λεπτοῦ.

Οἱ γυναῖκες ἐκτοπίζουν τοὺς ἄνδρες

Τὸ φαινόμενο τοῦ ἐκτοπισμοῦ τῶν ἀνδρῶν ἀπὸ τὶς γυναῖκες εἶναι σήμερα γενικὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Στὴ Βαυαρία, τελευταῖα, σ' ἕναν διαγωνισμὸ γιὰ τὴν πρόσληψι ἑνὸς κοινοτικοῦ κτηνιάτρου, προσῆλθαν 4 γυναῖκες καὶ 2 ἄνδρες.

Ἡ συσκευὴ ποὺ μιλάει σὲ 4 γλῶσσες

Στὸ Βάσσερμπουργκ ὂν Ἴνν τῆς Βαυαρίας, ὑπάρχει μιὰ συσκευή, ποὺ εἶναι μοναδικὴ στὸ εἶδος της σ' ὅλο τὸν κόσμο. Πρόκειται γιὰ τὸν πολύγλωττο πληροφοριοδότη, ποὺ προορίζεται γιὰ τοὺς περιηγητές. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ μιλάει σὲ τέσσερις γλῶσσες, ἀγγλικά, γαλλικά, Ἰταλικὰ καὶ Ἱσπανικὰ καὶ παρέχει κάθε εἴδους πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὴν πόλι, τὰ μνημεῖα, τοὺς δρόμους, τὰ ἑστιατόρια, τὰ ξενοδοχεῖα, τὰ ἀξιοθέατα τῆς περιοχῆς κλπ. Οἱ πληροφορίες ποὺ δίνει εἶναι ἀκριβεῖς καὶ ἀπόλυτα κατατοπιστικές. Στὸ ἐπάνω μέρος τῆς συσκευῆς ὑπάρχουν τέσσερα κουμπιά, ποὺ ἀντιστοιχοῦν στὶς γλῶσσες ποὺ εἴπαμε. Ὁ περιηγητὴς ποὺ θέλει μιὰ πληροφορία πιέζει τὸ κουμπὶ τῆς γλώσσας ποὺ μιλάει καὶ ἀρχίζει νὰ κάνη τὶς ἐρωτήσεις του. Ἡ συσκευὴ του δίνει ἀμέσως τὶς κατάλληλες ἀπαντήσεις. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἠλεκτρονικὸ θαῦμα τῶν Γερμανῶν τεχνιτῶν, ποὺ ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο.

Σὲ μιὰ ἀναπηρικὴ πολυθρόνα βρῆκαν τὴν εὐτυχία

Ἡ «Πέτρα», ἡ ἀγαπημένη σπῆκερ τῆς γερμανικῆς τηλεοράσεως, παντρεύεται καὶ ὁλόκληρη ἡ Γερμανία ἔχει συγκινηθῆ. Ἡ Πέτρα Κράους (γνωστὴ μόνο σὰν «Πέτρα») εἶναι μιὰ κοπέλλα εἰκοσιτριῶν χρόνων, ποὺ τὸ 1962, ὕστερα ἀπὸ μιὰ αἰσθηματικὴ ἀπογοήτευσι, ἀποπειράθηκε νὰ αὐτοκτονήση πέφτοντας ἀπὸ τὸν ἕβδομο ὄροφο. Δὲν σκοτώθηκε, μὰ ἔμεινε παράλυτη. Ἡ ἱστορία της προκάλεσε γενικὴ συγκίνησι καὶ ἡ τηλεόρασι τοῦ Ἀμβούργου τὴν προσέλαβε σὰν σπῆκερ.

Ἡ «Πέτρα» καθισμένη στὴν ἀναπηρικὴ πολυθρόνα της, παρουσιάζει διάφορα προγράμματα. Τώρα ἡ «Πέτρα» παντρεύεται ἕνα δημοσιογράφο. Κάθε ἀνάμνησι ἀπὸ τὴν παλιὰ ἀπογοήτευσι ἔχει χαθῆ. Δὲν θὰ μπορέση πιὰ νὰ περπατήση, μὰ τὸ χαμόγελό της, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ γίνη πιὸ φωτεινό.

Καὶ νά ἡ δεύτερη συγκινητικὴ καὶ εὐτυχισμένη ἱστορία: Μιὰ γυναίκα τριάντα χρόνων ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, παράλυτη ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἀτύχημα, παντρεύτηκε πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια, μ' ὅλο ποὺ οἱ γιατροὶ τῆς εἶχαν πῆ πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀποκτήση παιδιά. Καὶ ὅμως, δυὸ χρόνια ἀργότερα, ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ἀγοράκι καὶ αὐτὲς τὶς μέρες ἔγινε καὶ πάλι μητέρα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπέκτησε τρίδυμα κοριτσάκια!

Παίζουν ποδόσφαιρο οἱ ὑπουργοὶ τῆς Ταγκανίκας

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ταγκανίκας, ποὺ εἶναι μανιώδης ποδοσφαιριστής, κατήρτισε μιὰ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα, στὴν ὁποίαν, ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν, μετέχουν καὶ δέκα ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς του, προσκάλεσε δὲ καὶ τὰ κόμματα τῆς ἀντιπολιτεύσεως νὰ κάμουν τὸ ἴδιο. Στὴν πρώτη συνάντησι, ἡ κυβερνητικὴ ὁμὰς ἐνίκησε μὲ 3—0.

Προτιμήσεις

Ἕνας ἄρρωστος, ποὺ νοσηλευόταν στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Κοκάμο (Ἰνδιάνα), ἐδραπέτευσε μὲ πυρετὸ 39 βαθμῶν καὶ διέτρεξε 50 χιλιόμετρα μὲ τὰ πόδια, γιὰ νὰ μπῆ στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἄντερσεν, ποὺ τὸ νόμιζε γιὰ καλύτερο.

— Ἀ, στὸ «Σπίτι τοῦ παιδιοῦ». Τώρα καταλαβαίνω! φώναξε ὁ φίλος τῆς κ. ντὲ Μπλεράκ.

— Τὸ ξέρετε λοιπόν;

— Ναί, ἔχω πάει ἐκεῖ.

— Εἴδατε τὴν διευθύντρια, τὴν ἀδελφὴ Ἀγάθη;

— Βέβαια. Εἶναι μιὰ ἅγια γυναῖκα.

— Ἀγαποῦσε πολὺ τὴ Λουΐζα, κύριε. Ἦρθε στὸ γάμο μας. Κι' ὅταν φύγαμε ἀπ' τὸ Παρίσι, αὐτὴ ἔδωσε στὴ γυναῖκα μου ἕνα συστατικὸ γράμμα γιὰ τὸν παπᾶ τοῦ Γκριζόλ.

»Ὡστόσο, ὁ κακὸς κόσμος, ποὺ μᾶς ἐχθρεύεται δίχως λόγο, παρεξήγησε τὶς ἀθῶες ἐπισκέψεις τοῦ κ. Λεμπὲλ καὶ συκοφάντησε τὴν ἀθώα καὶ τίμια γυναῖκα μου.

— Μὴν παίρνετε πολὺ κατάκαρδα αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα, κύριε Μοράν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ξέρω πὼς δὲν κινδυνεύει καθόλου ἡ τιμή μου κι' ἡ συζυγικὴ εὐτυχία μου ἀπ' τὸν κ. Λεμπέλ. Δὲ θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ τοῦ πῶ ὅσα λέγονται γι' αὐτόν, κι' ἀκόμη λιγώτερο νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὴν ξανάρθη στὸ σπίτι μας.

— Μὴν τοῦ πῆτε τίποτα, κύριε Μοράν, οὔτε καὶ στὴ γυναῖκα σας. Γιατί νὰ τὴ λυπήσετε χωρὶς λόγο; Ὅσο γιὰ τὸν κ. Λεμπέλ, ποὺ μ' ἐνδιαφέρει πολὺ—κι' ἂς μὴ μὲ ξέρη—θὰ τὸν εἰδοποιήσω ἐγώ.

★

Κόντευαν μεσάνυχτα. Ὁ Ἐδουάρδος γύριζε ἀπ' τὸ χωριὸ κι' εἶχε πάρει ἕνα μονοπάτι, γιὰ νὰ φτάση πιὸ σύντομα στὸν πύργο.

Ξαφνικά, ξεπρόβαλε μπροστά του ἕνας ἄντρας, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ κλείση τὸ δρόμο. Ὁ νέος σταμάτησε, ἔκπληκτος καὶ λίγο τρομαγμένος.

— Κύριε Λεμπέλ, τοῦ εἶπε ὁ ἄγνωστος, δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ γυρίζετε τέτοια ὥρα στὴν ἐρημιά.

— Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ ἴδιο κάνετε καὶ σεῖς, παρατήρησε ὁ Ἀντρέ.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι μονάχος.

Ὁ ζωγράφος εἶδε τότε νὰ ξεπροβάλλουν ἀπ' τοὺς θάμνους δυὸ κεφάλια. Ἀνασκίρτησε καὶ εἶπε δυνατά:

— Μοῦ στήσατε ἐνέδρα;

— Ὄχι, μὴ φοβόσαστε. Βλέπετε ὅμως πὼς θὰ μπορούσατε πραγματικὰ νὰ πέσετε σὲ μιὰ ἐνέδρα. Βάζω στοίχημα δὲ πὼς δὲν εἴσαστε ὁπλισμένος.

— Γιατί νὰ εἶμαι;... Ξέρω τὸ μέρος καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ κακοποιοί. Κι' ἄλλωστε, δὲν ἔχω πάνω μου τίποτα ποὺ νὰ ἐνδιαφέρη ἕνα κλέφτη.

— Μπορεῖ ὅμως νὰ βρεθῆτε μπροστὰ σ' ἕνα ἐχθρό.

— Ἔχω ἐχθρούς, ἐγώ;

— Ναί, ἴσως.

— Μήπως τυχὸν εἴσαστε ἕνας ἀπ' αὐτούς;

— Ἐγὼ εἶμαι φίλος σας.

— Ἐσεῖς; Μὰ δὲ σᾶς ξέρω. Ποιός εἴσαστε;

— Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μάθετε τ' ὄνομά μου. Γιὰ νὰ μ' ἐμπιστευθῆτε ὅμως, σᾶς λέω μονάχα ὅτι ξέρω καλὰ τὴν εὐγενικὴ γυναῖκα ποὺ σᾶς μεγάλωσε κι' ὅτι ἀγαπῶ πολὺ τὸ γυιό της, τὸν ἔπαρχο τοῦ Ἀβράνς.

— Ξέρετε τὴν κ. Κλαβιὲρ καὶ τὸν Ἀντρέ; φώναξε ὁ Ἐδουάρδος μὲ συγκίνησι.

Ἅρπαξε τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἔδινε ὁ ἄγνωστος, καὶ τὸ ἔσφιξε θερμά.

— Δὲ θὰ μοῦ ἐξηγήσετε ὅμως πῶς ἔτυχε νὰ συναντηθοῦμε; εἶπε ὕστερα.

— Δὲν ἦταν τυχαῖο. Σᾶς περίμενα, μαζὶ μ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀφοσιωμένους συντρόφους μου.

— Μὲ περιμένατε; Γιατί;

— Γιὰ νὰ σᾶς δῶ, νὰ σᾶς γνωρίσω καὶ νὰ σᾶς σφίξω τὸ χέρι. Εἴσαστε πραγματικὰ γενναῖος καὶ περήφανος, ὅπως μοῦ εἶχαν πῆ!

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, γι' αὐτὰ τὰ ἐπαινετικά σας λόγια. Μὰ γιατί, ἀντὶ νὰ μὲ περιμένετε ἐδῶ, δὲν ἤρθατε νὰ μὲ βρῆτε στὸν πύργο;

— Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ μάθη κανεὶς τὴν παρουσία μου ἐδῶ.... Ὅσο γιὰ σᾶς, κύριε Λεμπέλ, ἔχω νὰ σᾶς πῶ σήμερα αὐτὸ μονάχα: Μὴν περνᾶτε τὴ νύχτα ἀπὸ δρόμους ἔρημους, ὅπως κάνετε συχνὰ τὸν τελευταῖο καιρό. Κινδυνεύει ἡ ζωή σας!

— Μά, κύριε...

— Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς δώσω περισσότερες ἐξηγήσεις.

Ὁ νέος ἀνασήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους του.

— Δὲ βλέπω τί ἔχω νὰ φοβηθῶ, εἶπε.

— Γιατὶ δὲν ξέρετε τοὺς ἐχθρούς σας... Σᾶς τὸ ξαναλέω, φυλαχτῆτε! Ὅσο γενναῖος κι' ἂν εἶναι κανείς, δὲ μπορεῖ ν' ἀποφύγη μιὰ μαχαιριὰ ἀπὸ πίσω, ἐκεῖ ποὺ πηγαίνει ἀνύποπτος.

— Δὲ θὰ μπορέσετε νὰ μὲ τρομάξετε, κύριε.

— Τὸ πιστεύω... Μά, ἂν πέσετε θῦμα ἐνέδρας, δὲ σκέπτεσθε πὼς μπορεῖ νὰ κατηγορηθῆ ὁ Μοράν;

Ὁ Ἐδουάρδος ἀνασκίρτησε, χλώμιασε καὶ ρώτησε μὲ ταραχή:

— Τί θέλετε νὰ πῆτε, κύριε;

— Περνᾶτε σχεδὸν κάθε βράδυ στὸ σπίτι του. Ἡ γυναῖκα του εἶναι πολὺ ὄμορφη. Ὁ κόσμος δὲν ξέρει πὼς ἐνδιαφέρεσθε γι' αὐτὴν σὰν ἀδελφός, ἐπειδὴ μεγαλώσατε κι' οἱ δυὸ στὸ «Σπίτι τοῦ παιδιοῦ». Ἂν λοιπὸν πάθετε τίποτα, θὰ ποῦνε πὼς τὴν εἴχατε φιλενάδα καὶ πὼς ὁ ἄντρας της ζήλεψε κι' ἐκδικήθηκε.

— Μὰ εἶναι φοβερό, αὐτὸ ποὺ λέτε! φώναξε ὁ ζωγράφος.

— Κάνω μιὰ ἁπλὴ ὑπόθεσι. Μὰ νομίζω ὅτι ἀξίζει νὰ τὴν ἀντιμετωπίσετε... Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ τί θὰ κάνετε. Εἴσαστε ἄντρας, ξέρετε ἀρκετὰ τὸν κόσμο, ὥστε νὰ κανονίσετε μόνος σας τὸ πῶς θὰ φερθῆτε. Μὰ σᾶς μιλῶ φιλικά, ἀπὸ ἐνδιαφέρον... Δὲ φοβόσαστε πὼς οἱ συχνὲς ἐπισκέψεις σας μπορεῖ νὰ ἐκθέσουν τὴ Λουΐζα Μοράν; Χωρὶς νὰ λογαριάσουμε ὅτι μπορεῖ νὰ σᾶς βλάψουν καὶ σᾶς...

— Ἐμένα; Πῶς δηλαδή;

— Ἴσως σᾶς παρεξηγήση ἡ δεσποινὶς Ντυμπεσύ.

— Γιατί μοῦ μιλᾶτε γιὰ τὴ δεσποινίδα Ντυμπεσύ; ρώτησε ζωηρὰ ὁ ζωγράφος. Δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

— Ἐγὼ νομίζω πὼς ἔχει...

— Μά, κύριε...

Ὁ ἄγνωστος πλησίασε τὸ νέο καὶ εἶπε, μὲ σιγανὴ φωνή:

— Ἡ δεσποινὶς Ντυμπεσὺ σᾶς ἀγαπάει! Σκεφθῆτε τί χτύπημα θὰ εἶναι γι' αὐτήν, ἂν τῆς ποῦνε πὼς εἴσαστε ὁ τρυφερὸς φίλος τῆς κυρίας Μοράν!

Ὁ νέος ἔγινε ἀκόμη πιὸ χλωμὸς κι' ἄρχισε νὰ τρέμη νευρικά. Συνῆλθε ὅμως ἀμέσως κι' ἀπάντησε μὲ πικρία:

— Καὶ ποιός σᾶς λέει, κύριε, πὼς δὲν προσπαθῶ ν' ἀπομακρύνω ἀπὸ μένα τὴ δεσποινίδα Ντυμπεσύ;

— Πῶς! Τὴν ἀγαπᾶτε, σᾶς ἀγαπάει κι' ὅμως κάνετε τέτοιες σκέψεις; Μὰ εἶναι τρέλλα, αὐτό!

— Δὲν εἶμαι ἀκόμη τρελλός, κύριε, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνω, εἶπε ὁ Ἐδουάρδος μὲ πονεμένο τόνο.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε;... Ἂν σᾶς ἄκουγε ἡ Κυρία μὲ τὰ μαῦρα!...

Ἕνας σπαρακτικὸς λυγμὸς βγῆκε ἀπ' τὰ στήθη τοῦ νέου.

— Ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκα, μὲ κατατρέχει ἡ Τύχη, πρόφερε ὑπόκωφα. Ὅταν ἦρθα ἐδῶ, νόμιζα πὼς εἶχα γλυτώσει ἀπ' τὴν κακὴ μοῖρα μου. Πόσο γελάστηκα! Ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ σπρώχνη ἀμείλικτα στὴν καταστροφή!

— Μιλᾶτε σὰν ἄνθρωπος ἀπελπισμένος, κύριε Λεμπέλ. Δὲν ἔχετε ὡστόσο τὸ δικαίωμα, στὴν ἡλικία σας, νὰ πιστεύετε πὼς σᾶς ἔχει καταδικάσει τὸ πεπρωμένο. Ξεχνᾶτε ἐκείνους ποὺ σᾶς ἀγαπᾶνε... Ἡ δεύτερη μητέρα σας θὰ φροντίζη πάντα γιὰ σᾶς.

Ὁ Ἐδουάρδος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Τὰ μάτια του βουρκώσανε. Ὁ ἄγνωστος τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, κατασυγκινημένος.

— Κουράγιο! τοῦ εἶπε. Ἀνοῖχτε πάλι τὴν καρδιά σας στὴν ἐλπίδα. Τὰ ἐμπόδια ποὺ βλέπετε σήμερα μπροστά σας, θὰ χαθοῦνε ὅταν σᾶς μιλήση ἡ Κυρία μὲ τὰ μαῦρα, σφίγγοντάς σας στὴν ἀγκαλιά της.

»Καὶ τώρα, μιὰ λέξι ἀκόμη, πρὶν χωρίσουμε: Σκεφθῆτε καλὰ ὅσα σᾶς εἶπα καὶ φροντῖστε νὰ ἐπωφεληθῆτε.

Κι' ὁ ἄγνωστος ἀπομακρύνθηκε βιαστικά, μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ σωματοφύλακές του. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ νέος ποὺ εἴδαμε νὰ κρύβεται στοὺς θάμνους, ἔξω ἀπ' τὴ βίλλα τῶν Λινουά.

ΙΗ΄.

Ὁ Ἐδουάρδος γύρισε στὸ περίπτερό του καταταραγμένος, ἔπειτα ἀπ' τὴ συνομιλία του μὲ τὸ μυστηριώδη ἄγνωστο.

Καταλάβαινε πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τοῦ εἶχε μιλήσει φρόνιμα, μολονότι ὡρισμένα ἀπ' τὰ λόγια του τοῦ εἶχαν φανῆ αἰνιγματικά.

Δὲν πίστευε πὼς κινδύνευε ἡ ζωή του. Ὡστόσο, ἀποφάσισε νὰ μὴ περιφρονήση τελείως τὶς συμβουλὲς ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει, καὶ νὰ παίρνη στὸ ἑξῆς μερικὲς προφυλάξεις.

Ἀναγνώριζε πὼς μποροῦσαν νὰ παρεξηγηθοῦν οἱ ἐπισκέψεις του στὴ Λουΐζα Μορὰν καὶ νὰ δώσουν λαβὴ σὲ συκοφαντίες. Εἶναι τόσο κακὸς ὁ κόσμος!

Μὰ τὴν εἶχε ἀγαπήσει σὰν ἀδελφή του κι' εἶχε ἀποκτήσει τὴ συνήθεια νὰ βρίσκη γλυκειὰ ξεκούρασι ἀπὸ τὴ δουλειά του στὸ σπίτι της. Τὸν ἔβλεπαν σὰν Θεό, οἱ Μοράν, τὸν ἀγαποῦσαν, ὄχι μονάχα γιατὶ ἦταν εὐεργέτης τους, ἀλλὰ προπάντων γιατὶ μαντεύανε πὼς εἶχε κάποιους κρυφοὺς πόνους. Καὶ ζητοῦσαν νὰ τὸν κάνουν νὰ τοὺς ξεχάση γιὰ λίγο, μὲ τὴν κουβέντα τους καὶ τὴ συντροφιά τους.

Πῶς νὰ στερηθῆ αὐτὴ τὴν παρηγοριά, μέσα στὸ ἤρεμο καὶ τίμιο ἐκεῖνο περιβάλλον, ὅπου τὸν περιμένανε ἀνυπόμονα κάθε βράδυ;

Θὰ προσπαθοῦσε. Τώρα ὅμως ἡ μοναξιὰ τὸν θανάτωνε. Καταλάβαινε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀνθέξη γιὰ πολύ...

Μὰ ποιός ἦταν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ποὺ ἤξερε τόσα πράγματα καὶ τὸν εἶχε ταράξει τόσο μὲ τὰ λόγια του; Δὲν προσπάθησε νὰ τὸ μαντέψη, καταλαβαίνοντας πὼς θὰ ἦταν ἀνώφελο νὰ κουράση τὸ μυαλό του.

Τοῦ εἶχε πῆ πάντως νὰ ἐλπίζη, γιατὶ ἡ εὐτυχία ποὺ ὀνειρευόταν δὲν ἦταν τόσο μακρυνὴ ὅσο πίστευε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

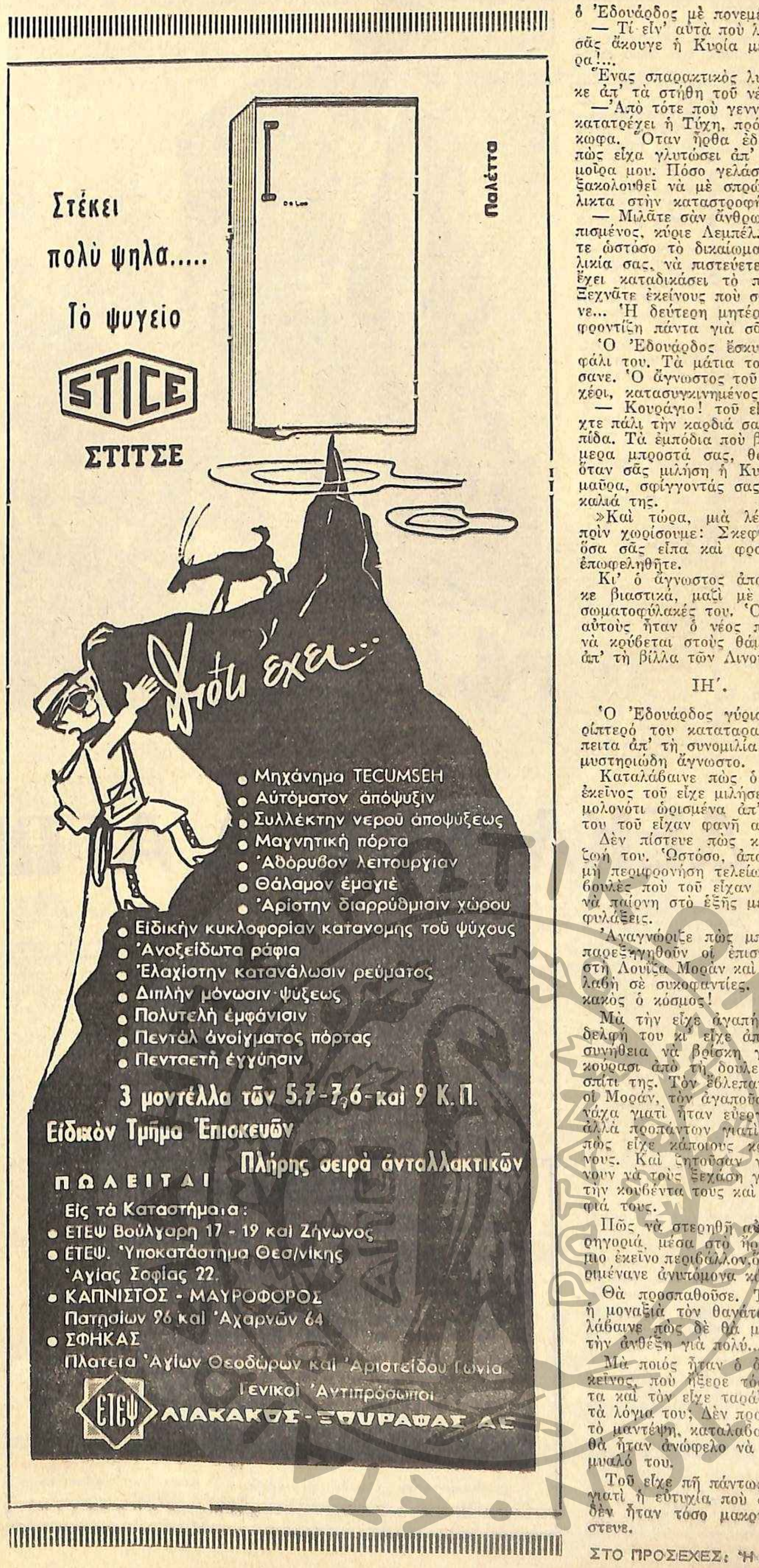

- Μηχάνημα TECUMSEH
- Αὐτόματον ἀπόψυξιν
- Συλλέκτην νεροῦ ἀποψύξεως
- Μαγνητικὴ πόρτα
- Ἀθόρυβον λειτουργίαν
- Θάλαμον ἐμαγιέ
- Ἀρίστην διαρρύθμισιν χώρου
- Εἰδικὴν κυκλοφορίαν κατανομῆς τοῦ ψύχους
- Ἀνοξείδωτα ράφια
- Ἐλαχίστην κατανάλωσιν ρεύματος
- Διπλῆν μόνωσιν ψύξεως
- Πολυτελῆ ἐμφάνισιν
- Πεντάλ ἀνοίγματος πόρτας
- Πενταετῆ ἐγγύησιν

3 μοντέλλα τῶν 5,7 - 7,6 - καὶ 9 Κ.Π.

Εἰδικὸν Τμῆμα Ἐπισκευῶν

Πλήρης σειρὰ ἀνταλλακτικῶν

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

Εἰς τὰ Καταστήματα:
- ΕΤΕΨ Βούλγαρη 17 - 19 καὶ Ζήνωνος
- ΕΤΕΨ. Ὑποκατάστημα Θεσ/νίκης Ἁγίας Σοφίας 22.
- ΚΑΠΝΙΣΤΟΣ - ΜΑΥΡΟΦΟΡΟΣ Πατησίων 96 καὶ Ἀχαρνῶν 64
- ΣΦΗΚΑΣ Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων καὶ Ἀριστείδου Γωνία

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι
ΕΤΕΨ
ΛΙΑΚΑΚΟΣ - ΞΟΥΡΑΦΑΣ ΑΕ

ΓΚΑΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΔΕΚΑ ΛΕΠΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

Ἡ ΜΑΙΡΗ Ἄντερσον ἔβαλε τὸ αὐτοκινητάκι της μέσα στὸ γκαρὰζ τοῦ σπιτιοῦ της.

Ἦταν μιὰ λεπτή, ἑλκυστικὴ γυναῖκα, εἶχε ὅμως ἕνα ἀέρα ἀποφασιστικότητος.

Μπῆκε στὴν κουζίνα ἀπ' τὴν πίσω πόρτα, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἔβγαλε τὰ ὑγρὰ παπούτσια της. Ἔσκυψε ὕστερα κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, γιὰ νὰ πάρη τὶς παντόφλες της. Καὶ εἶδε τότε χάμω σταλαγματιὲς ἀπὸ αἷμα!

Καθὼς ἀνασηκωνόταν ἀπότομα, ἕνας ἄντρας βγῆκε ἀπ' τὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ στάθηκε μπροστά της.

— Καλημέρα, κυρία, τῆς εἶπε βραχνά. Εὐτυχῶς, ποὺ βρέθηκε τὸ σπίτι σας, γιὰ νὰ φυλαχτοῦμε ἀπ' τὴ βροχὴ ἐγὼ κι' ὁ ἀδελφός μου...

Δὲν ἦταν φοβιτσιάρα, ἡ Μαίρη Ἄντερσον. Ὡστόσο, δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατήση μιὰ κίνησι φρίκης, στὸ ἀντίκρυσμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου... Ἦταν μεσόκοπος, ἄσχημος καὶ ἀγριωπός. Τὸ ρωμαλέο κορμί του γέμιζε τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας, κι' ἔσκυβε ἀπειλητικὰ τὸ χοντρὸ κεφάλι του μὲ τὴν τριμμένη ρεμπούμπλικα.

— Πῶς μπήκατε ἐδῶ; τὸν ρώτησε ἡ Μαίρη.

Ἐκεῖνος ἔδειξε μὲ τὸ κεφάλι τὴν πίσω πόρτα.

— Ἀπὸ κεῖ, ἐξήγησε. Τὴ βρήκαμε ἀνοιχτή. Ὁ Μπὲρτ δὲν αἰσθανότανε καλά. Εἶχε ἀνάγκη νὰ ξαπλώση κάπου...

— Γιατί δὲ μοῦ τὸ εἴπατε ἀμέσως πὼς εἶναι ἄρρωστος ὁ ἀδελφός σας; τὸν διέκοψε ἀπότομα ἡ Μαίρη. Τί ἔχει;

— Μιὰ πληγὴ στὸ πόδι. Τρέχει πολὺ αἷμα. Χρειάζεται γιατρό.

— Καλά. Θὰ πάω νὰ δῶ...

— Ὄχι, ὄχι! φώναξε ὁ ἄντρας. Δὲ θὰ πᾶτε πουθενά! Μπορεῖτε νὰ τοῦ δέσετε σεῖς τὴν πληγή του, ὅπως-ὅπως. Ὕστερα θὰ φύγουμε.

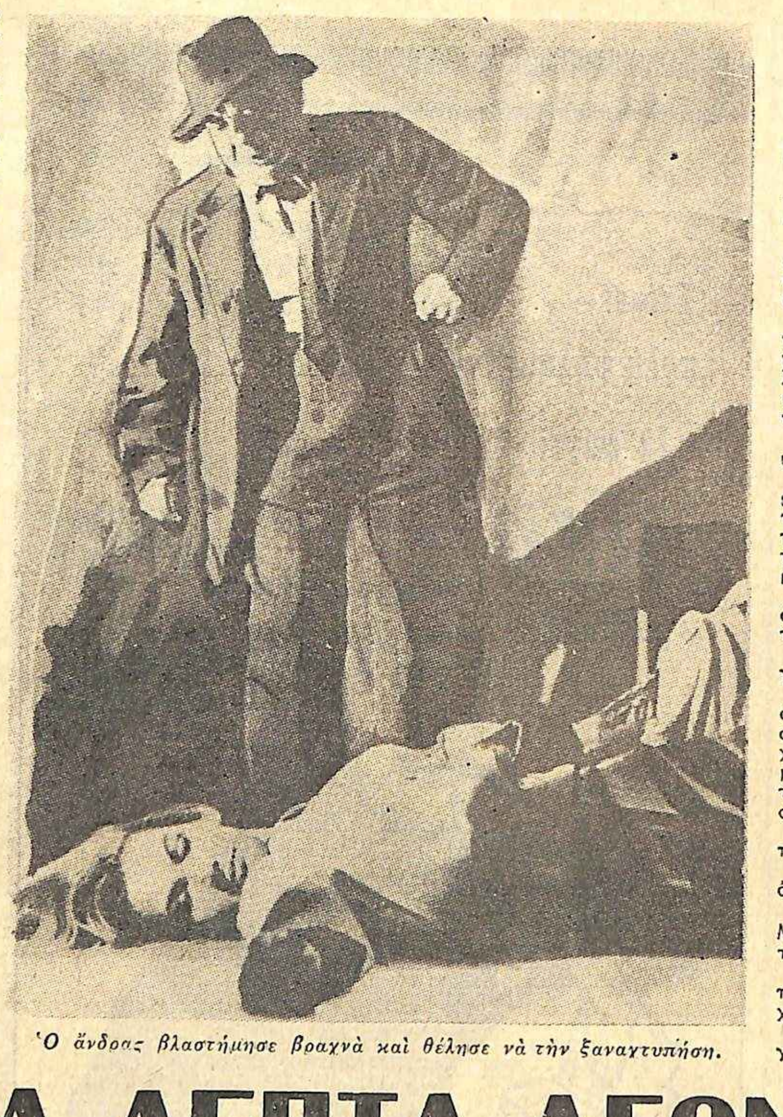
Ὁ ἄνδρας βλαστήμησε βραχνὰ καὶ θέλησε νὰ τὴν ξαναχτυπήση.

Τὰ μάτια του ἄστραφταν ἀπειλητικά. Ἡ Μαίρη τὸν κύτταξε προσεχτικώτερα... καὶ κατάλαβε.

— Εἴσαστε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς γκάνγκστερς, ποὺ ληστέψανε τὴν Τράπεζα, πρόφερε ἀργά. Ἄκουσα νὰ μιλᾶνε γιὰ σᾶς, στὸ χωριό.

Τ' ἀπόγεμα ἐκεῖνο, δυὸ κακοποιοὶ εἶχαν ληστέψει μιὰ Τράπεζα, στὴ γειτονικὴ μικρὴ πόλι, εἶχαν πυροβολήσει τὸν ταμία καὶ τὸν εἶχαν τραυματίσει στὸ χέρι. Καθὼς ὅμως φεύγανε, κατόπιν, μὲ τὸ μικρὸ καμιόνι τους, συγκρούσθηκαν μ' ἕνα ἄλλο ἀμάξι. Τ' αὐτοκίνητό τους καταστράφηκε σχεδόν, ἀλλ' αὐτοὶ ξεφύγανε.

Ὁ ἄντρας τράβηξε τὸ πιστόλι του.

— Κάθησε φρόνιμα, κυριούλα! εἶπε, μὲ φωνὴ χαμηλὴ κι' ἀπειλητική. Ἔλα καλύτερα νὰ δοῦμε τί μπορεῖ νὰ γίνη μὲ τὸ πόδι τοῦ Μπέρτ, πρὶν χάση ὅλο του τὸ αἷμα.

Ὑπακούοντας στὴν ἀπειλὴ τοῦ πιστολιοῦ, ἡ Μαίρη πέρασε στὴ διπλανὴ κάμαρα. Ἕνας νέος ἦταν ξαπλωμένος σ' ἕνα ντιβάνι. Τὸ πληγωμένο πόδι του ἦταν τυλιγμένο πρόχειρα κι' ἀδέξια μὲ μιὰ πετσέτα. Εἶχε ἱδρώσει ἀπ' τοὺς πόνους καὶ βλαστημοῦσε ἀνάμεσα στὰ σφιγμένα δόντια του.

— Ἡσύχασε, Μπέρτ, τοῦ εἶπε ὁ ἀδελφός του. Ἡ κυρία ἀπὸ δῶ θὰ σοῦ δέση πιὸ καλὰ τὸ πόδι σου κι' ὕστερα θὰ μᾶς πάη μὲ τ' αὐτοκίνητό της στὸ λημέρι τοῦ Χάρρυ.

Ἡ Μαίρη κύτταξε τὴν πληγὴ τοῦ Μπέρτ. Δὲ φαινόταν σοβαρή...

Μὰ τί θὰ γινόταν, ὅταν θὰ πηγαίνανε στοῦ Χάρρυ; Μποροῦσε ποτὲ νὰ τὴν ἀφίσουν ἐλεύθερη, μὲ τὸν κίνδυνο νὰ τοὺς προδώση στὴν ἀστυνομία;...

— Ἐμπρός, κάνε γρήγορα, τὴ διάταξε ὁ γκάνγκστερ.

— Ξέρετε... δὲν τὰ καταφέρνω καλὰ μὲ τὶς πρῶτες βοήθειες, δικαιολογήθηκε ἡ Μαίρη. Δὲν ἀντέχω νὰ βλέπω αἵματα...

Καὶ σωριάστηκε χάμω, παριστάνοντας τὴ λιπόθυμη.

Μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ τοῦ γκάνγκστερ στὰ πλευρά της, τὴν ἔκανε νὰ βογγήξη ἀπ' τὸν πόνο.

Ὁ ἄντρας βλαστήμησε βραχνὰ καὶ θέλησε νὰ τὴν ξαναχτυπήση. Τὸν σταμάτησε ὅμως, δείχνοντάς του τὸ ντιβάνι. Ὁ νέος εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του.

— Τηλεφώνησε σ' ἕνα γιατρό, τὴ διάταξε ὁ γκάνγκστερ, μὲ μιὰ κίνησι ἀνίσχυρης μανίας.

Ἡ Μαίρη πέρασε στὸ χώλ. Τὸ μυαλό της δούλευε μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα...

Ἂν τηλεφωνοῦσε στὴν ἀστυνομία, μὲ τρόπο, ὥστε νὰ μὴν καταλάβη ὁ γκάνγκστερ...

Σήκωσε τὸ ἀκουστικό, ψάχνοντας συγχρόνως νὰ βρῆ τὶς κατάλληλες λέξεις...

Μὰ ἕνα χέρι κόλλησε βάναυσα στὸ στόμα της. Ὁ ἄντρας τῆς ἅρπαξε τὸ ἀκουστικὸ καὶ τ' ἄφησε πάλι στὴ θέσι του.

— Μιὰ στιγμή! μούγκρισε. Νὰ πάρης τὸ τηλεφωνικὸ κέντρο καὶ νὰ πῆς στὸν τηλεφωνητὴ νὰ στείλη ἐδῶ τὸ γιατρό, ἀμέσως. Μὴν κάνης κανένα ἀστεῖο, γιατὶ θὰ τὸ πληρώσης ἀκριβά!

Ἡ Μαίρη ξανασήκωσε τὸ ἀκουστικό.

— Κέντρον; εἶπε. Ἐδῶ Μαίρη Ἄντερσον. Παρακαλῶ, βρῆτε τὸ γιατρὸ Φόουελρ καὶ στεῖλτε τον στὸ σπίτι μου. Εἶναι ἐπείγουσα ἀνάγκη. Ξέρετε πὼς παραλύω, ὅταν βλέπω αἵματα...

Ὁ ἄντρας τῆς ἅρπαξε πάλι τ' ἀκουστικό. Ἔκλεισε ἀπότομα τὸ τηλέφωνο.

— Φτάνουν αὐτά, ποὺ εἶπες! γαύγισε. Ἂς περιμένουμε τώρα.

Πέρασαν δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀπελπιστικὰ ἀργά. Ὁ γκάνγκστερ πηγαινοερχόταν ἀνήσυχα, χωρὶς νὰ χάνη καθόλου ἀπ' τὰ μάτια του τὴ Μαίρη. Ὁ ἀδελφός του εἶχε συνέλθει καὶ βογγοῦσε ἀπ' τοὺς πόνους.

Ἕνα αὐτοκίνητο σταμάτησε, ἐπιτέλους, ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι.

— Ὁ γιατρὸς εἶναι; εἶπε ὁ ἄντρας.

— Δὲν ἔχω ἰδέα... ἀπάντησε ἡ Μαίρη, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους της.

Χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας. Πέρασαν κι' οἱ δυὸ στὸ χώλ.

Ἡ Μαίρη ἅπλωσε τὸ χέρι της, γιὰ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, ἄκουσε πίσω της ἕνα πνιγμένο θόρυβο κι' ὕστερα ἕνα χείμαρρο ἀπὸ βλαστήμιες. Στράφηκε κι' εἶδε τὸν ἐνωμοτάρχη Φόουλερ, ποὺ εἶχε ἐξουδετερώσει κιόλας τὸ γκάνγκστερ, μὲ μιὰ τεχνικὴ λαβὴ τοῦ ζίου-ζίτσου.

— Μὲ συγχωρῆτε, ποὺ μπῆκα ἀπ' τὸ παράθυρο, τῆς εἶπε χαμογελῶντας ὁ ἀστυνομικός. Εἶναι ἕνα παλιὸ κόλπο, ποὺ πετυχαίνει συνήθως... Ἀνοῖχτε τώρα τὴν πόρτα, νὰ μπῆ κι' ὁ ἀστυφύλακας Χίλλ. Ἔπειτα θὰ μᾶς ἐξηγήσετε μὲ τὴν ἡσυχία σας τί συνέβη...

★

Ὅταν τελείωσαν ὅλα κι' ὁ Φόουλερ ἑτοιμάστηκε νὰ φύγη, στάθηκε λίγο στὴν ἐξώπορτα καὶ εἶπε στὴ Μαίρη:

— Περίφημα τὰ καταφέρατε, μὶς Ἄντερσον. Συγχαρητήρια!... Ὅταν ὁ τηλεφωνητὴς τοῦ κέντρου πῆρε τὸ μήνυμά σας, μᾶς εἰδοποίησε ἀμέσως. Καὶ ἤρθαμε, χωρὶς νὰ χάσουμε στιγμή.

Γέλασε καὶ πρόσθεσε:

— Ὡραία ἡ ἰδέα σας νὰ μὲ βαφτίσετε «γιατρό». Κι' ὕστερα, ἐκεῖνο, ποὺ εἴπατε, πὼς δὲν ἀντέχετε στὰ αἵματα... ἦταν τόσο ἀστεῖο! Μὰ πῶς δὲν τὸ καταλάβανε, αὐτοὶ οἱ δυό;...

— Ἤμουν τυχερή, ἐξήγησε ἡ Μαίρη. Μπῆκαν ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα. Ἂν εἶχαν ἔρθει πρῶτα ἀπ' τὴν κυρία εἴσοδο, θὰ διαβάζανε τὴν ταμπέλα, ποὺ γράφει: «Μαίρη Ἄντερσον - ἰατρός».

Α. ΡΕΤΣΙΛ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τὸ μικρὸ ψάρι ἐλπίζει ὥσπου νὰ πεθάνη, πὼς θὰ γίνη φάλαινα.
Δανέζικη παροιμία

Πρέπει νὰ μάθη κανεὶς νὰ ζῆ ὅπως μαθαίνει καὶ νὰ κολυμπάη.
Α. Καπὺς

Ὁ εὐγενικὸς ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ἀκούει χαμογελῶντας τὶς ἠλιθιότητες, ποὺ οἱ ἄλλοι λένε γύρω του.
Μωρὶς Μποννaὶ

Ὁ Σκορπιὸς δὲ θὰ γινόταν ποτὲ ἀστερισμός, ἂν δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ δαγκώση τὸν Ἡρακλῆ στὴ φτέρνα.
Ἔντγκαρ Πόε

Εἶναι ἀνόητο νὰ ξεχωρίζωμε τοὺς ἀνθρώπους σὲ καλοὺς καὶ κακούς. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἁπλούστατα γοητευτικοὶ ἢ ἀνιαροί.
Ὄσκαρ Οὐάϊλντ

Ἂν δὲν ἦρθε ἡ ὥρα σου, οὔτε ἕνας γιατρὸς δὲ μπορεῖ νὰ σὲ σκοτώση.
Ἀμερικανικὴ παροιμία

Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος δὲ συμφωνῆ μὲ τὴ γνώμη μας, λέμε πὼς ἔχει ἄδικο.
Ἀλφόνσος Κὰρ

Ὁ ἄντρας εἶναι ὁ μόνος ἀρσενικός, ποὺ δέρνει τὴ γυναῖκα του, ἴσως γιατὶ εἶναι ἡ πιὸ ἀνυπόφορη ἀπ' ὅλες τὶς θηλυκές.
Ζὼρζ Κουρτελὶν

ΝΕΑ
ΨΥΓΕΙΑ
ΙΖΟΛΑ

Ἡ νέα σειρὰ ψυγείων
STANDARD τῆς ΙΖΟΛΑ,
ποὺ συμπληρώνει
τὴν πασίγνωστη σειρὰ
DE LUXE

Νά τι θαῦμα κατόρθωσαν οἱ τεχνικοὶ τῆς ΙΖΟΛΑ, μὲ τὴ μεγάλη τους πεῖρα:
Ψυγεῖα 6 καὶ 7 κυβικῶν ποδῶν, μὲ προτερήματα μεγάλου ψυγείου.
Σὲ νέα σχέδια, γιὰ τὰ σημερινὰ σπίτια καὶ τὶς ἀνάγκες τοῦ ἑλληνικοῦ νοικοκυριοῦ.
Ἔχουν πρωτοφανῆ τεχνικὴ ἀρτιότητα, συνδυασμένη μὲ ἐκπληκτικὴ ἐκμετάλλευσι τοῦ χώρου.
Καὶ ἰσχυρότατο ψυκτικὸ μηχάνημα.

Σᾶς προσφέρονται σὲ καταπληκτικὲς τιμές

ΨΥΓΕΙΟ STANDARD 6 κ.π. 5.900 δρχ.
ΨΥΓΕΙΟ STANDARD 7 κ.π. 6.900 δρχ.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ
Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΙΖΟΛΑ
ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

Ἡ μικρούλα ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

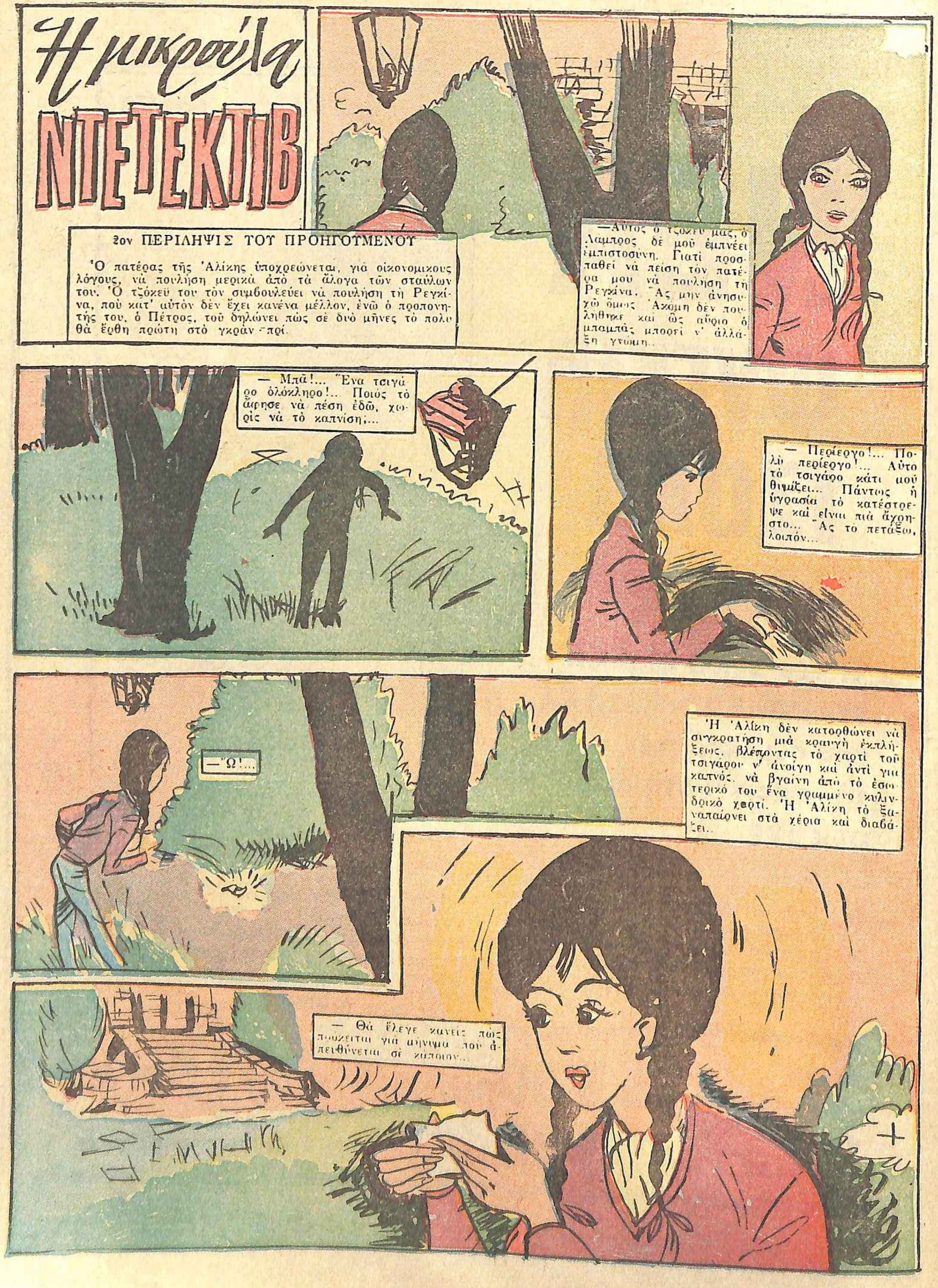
2ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ
Ὁ πατέρας τῆς Ἀλίκης ὑποχρεώνεται, γιὰ οἰκονομικοὺς λόγους, νὰ πουλήση μερικὰ ἀπὸ τὰ ἄλογα τῶν σταύλων του. Ὁ τζόκεϋ του τὸν συμβουλεύει νὰ πουλήση τὴ Ρεγκίνα, ποὺ κατ' αὐτὸν δὲν ἔχει κανένα μέλλον, ἐνῶ ὁ προπονητής του, ὁ Πέτρος, τοῦ δηλώνει πὼς σὲ δυὸ μῆνες τὸ πουλὺ θὰ ἔρθη πρώτη στὸ γκρὰν-πρί.
—Αὐτὸς ὁ τζόκεϋ μας, ὁ Λάμπρος δὲ μοῦ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη. Γιατί προσπαθεῖ νὰ πείση τὸν πατέρα μου νὰ πουλήση τὴ Ρεγκίνα. Ἂς μὴν ἀνησυχῶ ὅμως. Ἀκόμη δὲν πουλήθηκε καὶ ὣς αὔριο ὁ μπαμπᾶς μπορεῖ ν' ἀλλάξη γνώμη..
— Μπᾶ!... Ἕνα τσιγάρο ὁλόκληρο!... Ποιός τὸ ἄφησε νὰ πέση ἐδῶ, χωρὶς νὰ τὸ καπνίση;...
— Περίεργο!... Πολὺ περίεργο!... Αὐτὸ τὸ τσιγάρο κάτι μοῦ θυμίζει... Πάντως ἡ ὑγρασία τὸ κατέστρεψε καὶ εἶναι πιὰ ἄχρηστο... Ἂς τὸ πετάξω, λοιπόν...
—Ὤ!...
Ἡ Ἀλίκη δὲν κατορθώνει νὰ συγκρατήση μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως, βλέποντας τὸ χαρτὶ τοῦ τσιγάρου ν' ἀνοίγη καὶ ἀντὶ γιὰ καπνός, νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό του ἕνα γραμμένο κυλινδρικὸ χαρτί. Ἡ Ἀλίκη τὸ ξαναπαίρνει στὰ χέρια καὶ διαβάζει..
— Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς πρόκειται γιὰ μήνυμα ποὺ ἀπευθύνεται σὲ κάποιον...

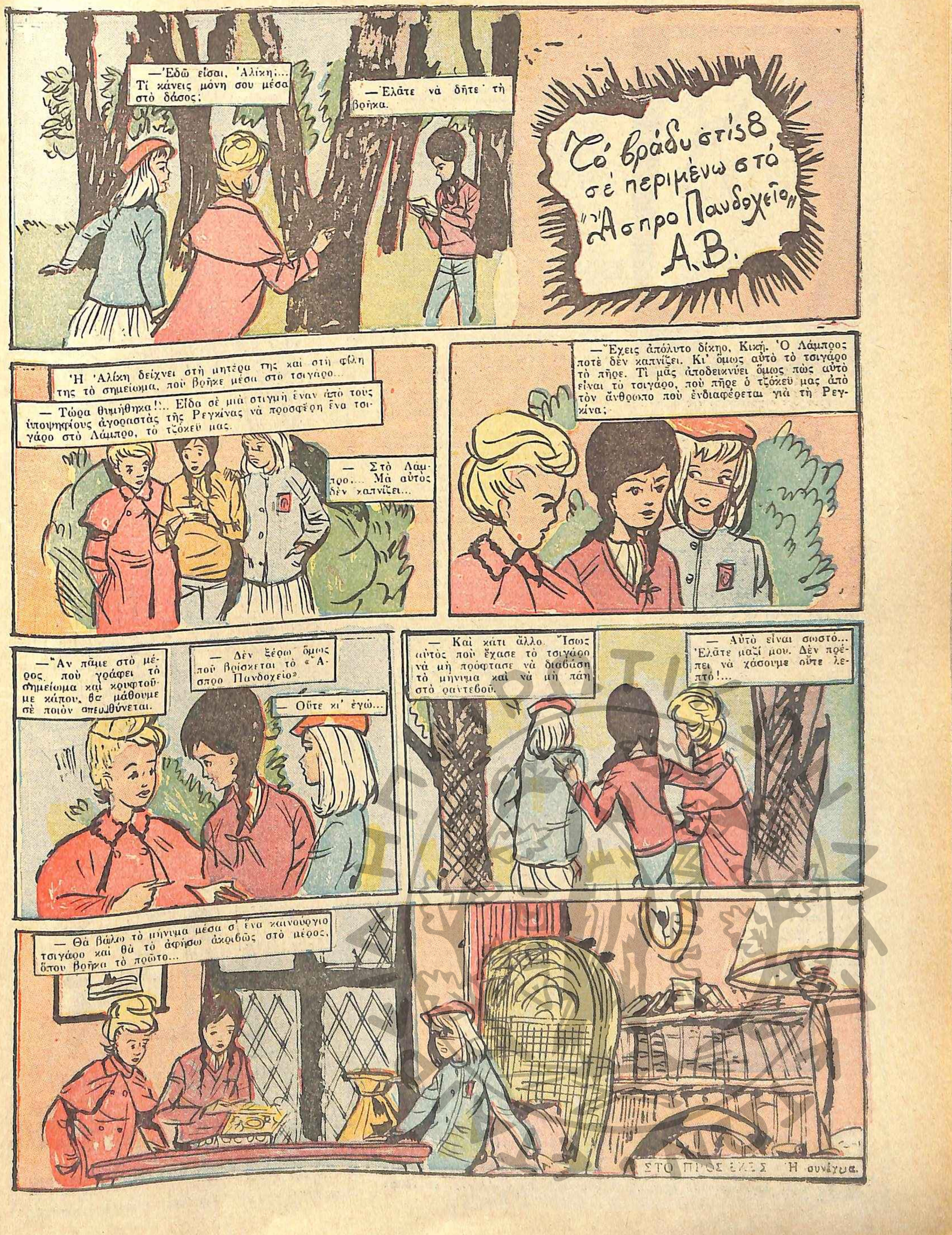
—Ἐδῶ εἶσαι, Ἀλίκη;... Τί κάνεις μόνη σου μέσα στὸ δάσος;
—Ἐλᾶτε νὰ δῆτε τὶ βρῆκα.
Τό βράδυ στίς 8 σέ περιμένω στό "Ἄσπρο Πανδοχεῖο" Α.Β.
Ἡ Ἀλίκη δείχνει στὴ μητέρα της καὶ στὴ φίλη της τὸ σημείωμα, ποὺ βρῆκε μέσα στὸ τσιγάρο...
— Τώρα θυμήθηκα!... Εἶδα σὲ μιὰ στιγμὴ ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους ἀγοραστὰς τῆς Ρεγκίνας νὰ προσφέρη ἕνα τσιγάρο στὸ Λάμπρο, τὸ τζόκεϋ μας.
— Στὸ Λάμπρο... Μὰ αὐτὸς δὲν καπνίζει...
—Ἔχεις ἀπόλυτο δίκηο, Κική. Ὁ Λάμπρος ποτὲ δὲν καπνίζει. Κι' ὅμως αὐτὸ τὸ τσιγάρο τὸ πῆρε. Τί μᾶς ἀποδεικνύει ὅμως πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ τσιγάρο, ποὺ πῆρε ὁ τζόκεϋ μας ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ Ρεγκίνα;
—Ἂν πᾶμε στὸ μέρος, ποὺ γράφει τὸ σημείωμα καὶ κρυφτοῦμε κάπου, θὰ μάθουμε σὲ ποιὸν ἀπευθύνεται.
— Δὲν ξέρω ὅμως ποῦ βρίσκεται τὸ «Ἄσπρο Πανδοχεῖο»
— Οὔτε κι' ἐγώ...
— Καὶ κάτι ἄλλο. Ἴσως αὐτὸς ποὺ ἔχασε τὸ τσιγάρο νὰ μὴ πρόφτασε νὰ διαβάση τὸ μήνυμα καὶ νὰ μὴ πάη στὸ ραντεβοῦ.
— Αὐτὸ εἶναι σωστό... Ἐλᾶτε μαζί μου. Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε οὔτε λεπτό!...
— Θὰ βάλω τὸ μήνυμα μέσα σ' ἕνα καινούργιο τσιγάρο καὶ θὰ τὸ ἀφήσω ἀκριβῶς στὸ μέρος, ὅπου βρῆκα τὸ πρῶτο...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Ἡ συνέχεια.

Οἱ περισσότερες σημερινὲς γυναῖκες ὁμολογοῦν ὅτι σιχαίνονται τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ.

ΜΙΣΕΙΤΕ τὸ νοικοκυριό;

27 συμβουλές, γιὰ νὰ κάνετε πιὸ ξεκούραστα καὶ πιὸ ἄνετα τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ

ΟΙ περισσότερες νοικοκυρὲς ὁμολογοῦν ἀδίστακτα πὼς σιχαίνονται τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς εἶναι τεμπέλες. Ἁπλῶς, οἱ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ εἶναι πραγματικὰ κουραστικές, ἄχαρες κι' ἔχουν τὸ φοβερὸ ἐλάττωμα πὼς πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνωνται, ἂν ὄχι καθημερινά, πάντως ταχτικά. Ὑπάρχει, ὅμως, ἕνας τρόπος νὰ κάνετε εὐκολώτερα τὸ νοικοκυριό σας καὶ συγχρόνως νὰ ἔχετε πάντα ἕνα πεντακάθαρο σπίτι.

Διαβᾶστε τὸν κατάλογο μὲ τὶς συμβουλὲς ποὺ σᾶς δίνουμε καί, ὅσο πιὸ ἔξυπνη εἶσαστε, τόσες περισσότερες ἀπ' αὐτὲς θὰ ἀκολουθήσετε. Μπορεῖτε, μάλιστα νὰ τὸν καρφώσετε μὲ μιὰ πινέζα στὴν πόρτα τῆς κουζίνας, γιατὶ θὰ σᾶς χρειαστῆ πολλὲς φορές.

1) Χρησιμοποιῆστε ἕνα παλιὸ καλάθι, γιὰ νὰ μεταφέρετε ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο ὅλα ὅσα σᾶς χρειάζονται στὸ συγύρισμα: ξεσκονιστῆρι, ξεσκονόπανο, καθαρὸ πανὶ γιὰ τὸ τρίψιμο τῶν ἐπιφανειῶν, ὑγρὸ πλαστικὸ σφουγγάρι, μποτίλια ἢ κουτὶ μὲ βερνίκι γιὰ τὰ ἔπιπλα. Ἔτσι, δὲν θὰ πηγαινοέρχεστε στὴν κουζίνα κάθε φορὰ ποὺ θέλετε κάτι.

2) Νὰ καθαρίζετε καθημερινὰ ὅ,τι φαίνεται. Ἕνα ἁπλὸ ξεσκόνισμα μὲ τὸ φτερὸ δίνει ὄψι καθαριότητος στὸ δωμάτιο, ἀφοῦ τεντώσετε τὰ καλύμματα, χτυπήσετε λίγο τὰ μαξιλαράκια καὶ μαζέψετε τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά.

3) Δῶστε στὰ παιδιὰ νὰ κάνουν μικροδουλειές. Τὰ πολὺ μικρὰ μποροῦν νὰ συνηθίσουν νὰ συγυρίζουν τὰ παιχνίδια τους, τὰ μεγάλα νὰ στρώνουν τὰ κρεβάτια, νὰ βάζουν τραπέζι, νὰ ξεσκονίζουν τὰ παπούτσια.

4) Προσπαθῆστε νὰ μειώσετε τὶς μπουγάδες. Καταργῆστε τὰ πάνινα τραπεζομάντηλα γιὰ κάθε μέρα καὶ ἀντικαταστῆστε τα μὲ πλαστικά, ἢ σκεπᾶστε τα μ' ἕνα λεπτό, διαφανὲς νάϋλον. Ἂν ἔχετε παιδιά, φτιάχτε τους μικρὲς πλαστικὲς ποδίτσες, ὄχι ὁλόκληρες γιατὶ εἶναι ἀνθυγιεινές, ἀλλὰ σὰν τὴ δική σας.

5) Γλυτῶστε ἀπ' τὰ πολλὰ ξεσκονίσματα, κρύβοντας τὰ μικροσκοπικὰ μπιμπλό. Τὸ δωμάτιο θὰ φαίνεται πιὸ δροσερὸ καὶ θὰ πάψη νὰ μοιάζη μὲ ἀποθήκη.

6) Βγάλτε ἀπ' τὴ μέση κάθε ἄχρηστο χαλὶ ἢ ψάθα, τὰ «πούφ» καὶ τὰ σκαμνάκια, ποὺ χρησιμοποιοῦνται σπάνια καὶ ποὺ σᾶς ἀναγκάζουν νὰ κάνετε τὴ βόλτα τους, γιὰ νὰ συγυρίσετε τὸ δωμάτιο.

7) Ἂν εἶναι ἀσυγύριστο τὸ λουτρό, χάνεται ἡ καλὴ ἐντύπωσι ὅλου τοῦ σπιτιοῦ. Φροντῖστε νὰ μὴν τὸ μεταβάλετε σὲ ἀποθήκη καὶ ἀπαιτῆστε ἀπὸ κάθε μέλος τῆς οἰκογενείας νὰ καθαρίζη τὴ μπανιέρα, τὸ νιπτῆρα καὶ τὴ λεκάνη, κάθε φορὰ ποὺ τὰ χρησιμοποιεῖ. Φροντῖστε νὰ ὑπάρχουν πάντα οἱ κατάλληλες σκόνες καθαρισμοῦ, ἕνα πανὶ κι' ἕνα πλαστικὸ σφουγγάρι, σ' ἕνα μικρὸ ντουλάπι.

8) Γλυτῶστε ἀπ' τὸ σκούπισμα τῶν πιάτων, ἀγοράζοντας μιὰ εἰδικὴ θήκη, ἡ ὁποία τοποθετεῖται πάνω στὸ νεροχύτη καὶ χρησιμεύει γιὰ ν' ἀκουμπᾶτε ἐκεῖ τὰ πιάτα, μετὰ τὸ ξέπλυμα, γιὰ νὰ στραγγίσουν. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, λερώνετε καὶ λιγώτερες πετσέτες κουζίνας.

9) Τοποθετῆστε κοντὰ στὸ νεροχύτη ἕνα μικρὸ δοχεῖο μὲ ὑγρὸ ποὺ καθαρίζει τὰ ἀσημικά. Ἔτσι, δὲν θὰ ἔχετε παρὰ νὰ βουτήξετε μέσα μαχαίρια καὶ πηρούνια, γιὰ νὰ ἀστράψουν.

10) Τοποθετῆστε ἕνα καλάθι, ἀπὸ καλάμι ἢ πλαστικό, στὴν ἄκρη τοῦ λουτροῦ, γιὰ νὰ ρίχνουν ὅλοι ἐκεῖ τὰ ἄπλυτα ροῦχα τους. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, δὲ θὰ χρειάζεται νὰ γυρνᾶτε ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο γιὰ νὰ τὰ μαζέψετε.

11) Ἀντικείμενα σὰν τὴν ἠλεκτρικὴ σκούπα καὶ τὸ πλυντήριο εἶναι βέβαια ἀκριβά, ἀλλὰ γλυτώνουν τὴ νοικοκυρὰ ἀπὸ πολὺ χρόνο καὶ κούρασι.

12) Οἱ κουβέρτες καὶ τὰ παπλώματα εἶναι πιὰ ἄχρηστα. Μὴν τὰ βάζετε στὸ μπαοῦλο ποὺ φυλᾶτε τὰ χειμωνιάτικα ροῦχα, γιατὶ θὰ πιάσουν σχεδὸν ὅλο τὸ χῶρο. Τοποθετῆστε τα μέσα σὲ μεγάλες σακκοῦλες νάϋλον, μὲ λίγη ναφθαλίνη, καὶ στοιβάξτε τις ὅλες μαζὶ στὸ βάθος ἑνὸς ντουλαπιοῦ.

13) Γλυτῶστε ἀπ' τοὺς ἀνυπόφορους πόνους τῆς κουρασμένης μέσης, ἀγοράζοντας ἕνα σφουγγαρόπανο μὲ μακρυά, ξύλινη λαβή, ὥστε νὰ πλένετε τὰ πατώματα χωρὶς νὰ σκύβετε καθόλου.

14) Ἂν ἔχετε ψηλὰ ράφια καὶ κορνίζες, δέστε τὸ φτερὸ στὴν ἄκρη ἑνὸς καλαμιοῦ, γιὰ νὰ μὴν χρειάζεται νὰ σκαρφαλώνετε σὲ καρέκλες γιὰ νὰ τὰ ξεσκονίσετε.

15) Τὰ χάλκινα καὶ τὰ μπρούτζινα ἀντικείμενα ποὺ στολίζουν τὸ σπίτι, μποροῦν νὰ διατηρηθοῦν ἀστραφτερὰ μὲ λίγο βερνίκι ἐπίπλων.

16) Φροντῖστε νὰ ξέρετε τί θὰ μαγειρέψετε, ὅταν βγαίνετε γιὰ ψώνια, ὥστε νὰ μὴν καθυστερῆτε.

17) Σ' ἕνα σημειωματάριο, στὸ συρτάρι τῆς κουζίνας, γράφετε ἕνα-ἕνα τὰ ἀντικείμενα ποὺ πάλιωσαν καὶ χρειάζονται ἀντικατάστασι, ὥστε νὰ τ' ἀγοράσετε μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία.

18) Κάντε τὸ ντουλάπι τῆς κουζίνας σας πιὸ συγυρισμένο καὶ πιὸ καθαρό, ἀντικαθιστῶντας τὴ χάρτινη ταπετσαρία μὲ πλαστική, ποὺ δὲν φθείρεται καὶ πλένεται εὔκολα μ' ἕνα βρεγμένο πανί. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ ράφια.

19) Ἀγορᾶστε ἕνα ἀπ' τὰ χημικὰ προϊόντα γιὰ τὸ τοπικὸ καθάρισμα τῶν λεκέδων, ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται νὰ πλύνετε ὁλόκληρο τὸ ροῦχο ἐπειδὴ ἔσταξε κάτι πάνω του.

20) Οἱ σανίδες σιδερώματος μὲ κάλυμμα ἀπὸ ἀλουμίνιο, ἐξυπηρετοῦν πολύ, γιατὶ τὸ ἀλουμίνιο διοχετεύει τὴ θερμότητα.

21) Γιὰ νὰ εἶναι καθαρὸ τὸ ψυγεῖο σας καὶ νὰ χωράη περισσότερα πράγματα, τοποθετῆτε ὅ,τι θέλετε νὰ φυλάξετε μέσα σὲ πλαστικὲς θῆκες.

22) Τὸ ἄδειο τζάκι, χρησιμεύει συνήθως τὸ καλοκαῖρι σὰν σκουπιδοντενεκές, σὲ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Γιὰ νὰ κόψετε αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια καὶ νὰ στολίσετε συγχρόνως τὸ δωμάτιο, γεμῖστε το μὲ γλάστρες.

23) Οἱ καθρέφτες καὶ οἱ κορνίζες γίνονται ἀπαίσιοι ὅταν λερωθοῦν. Κρατῆστε τους καθαροὺς μὲ μερικὲς σταγόνες ξυλοπνεύματος.

24) Τὰ λουλούδια ποὺ μένουν στὸ βάζο, δημιουργοῦν στὰ τοιχώματά του μιὰ γλοιώδη οὐσία, μὲ ἄσκημη ὀσμή. Καθαρίστε τα, γεμίζοντάς τα μὲ νερό, στὸ ὁποῖο θὰ προσθέσετε μιὰ κουταλιὰ ξύδι. Τ' ἀφήνετε νὰ μουσκέψουν ὅλη τὴ νύχτα καὶ τὸ πρωῒ τὰ ξεβγάζετε.

25) Φυλάξτε μερικὲς ἐφημερίδες, γιὰ νὰ τυλίγετε τὰ σκουπίδια πρὶν τὰ πετάξετε στὸν ντενεκέ. Τὶς ὑπόλοιπες, καθὼς καὶ τὰ διαβασμένα περιοδικά, κάψτε τα, γιὰ νὰ μὴν πιάνουν ἄσκοπα τόπο.

26) Γιὰ νὰ μυρίζη εὐχάριστα τὸ σπίτι, ρῖξτε μιὰ-δυὸ σταγόνες ἀρωματικὸ ἀπολυμαντικὸ στὸ νερό, ποὺ πλένετε τὸ πάτωμα, τοὺς τοίχους καὶ τὰ τζάμια.

27) Προσπαθῆστε νὰ ξυπνᾶτε μιὰ ὥρα νωρίτερα. Δὲ μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε πόσες δουλειὲς θὰ προλάβετε νὰ κάνετε, πρὶν σηκωθοῦν οἱ ἄλλοι

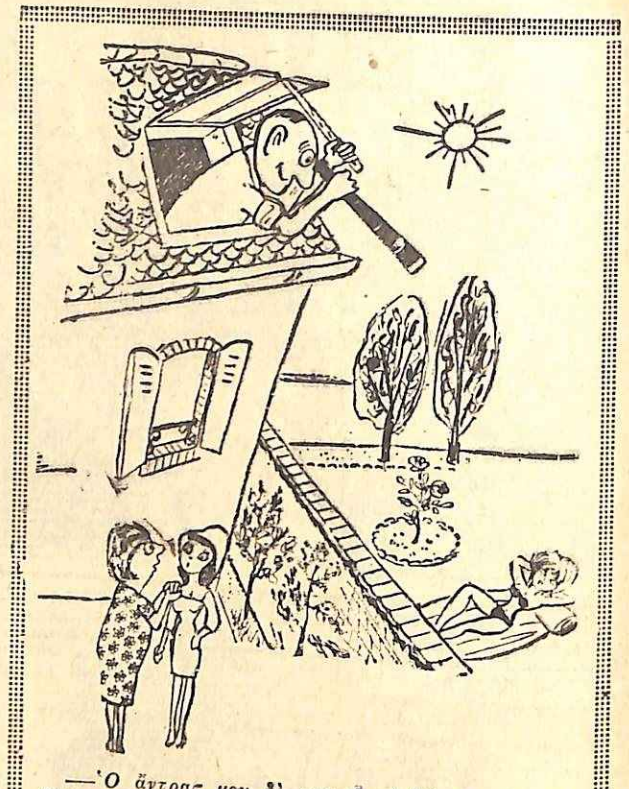

—Ὁ ἄντρας μου δὲ μπορεῖ νὰ ζήση χωρὶς νὰ βλέπη τὴ θάλασσα!...

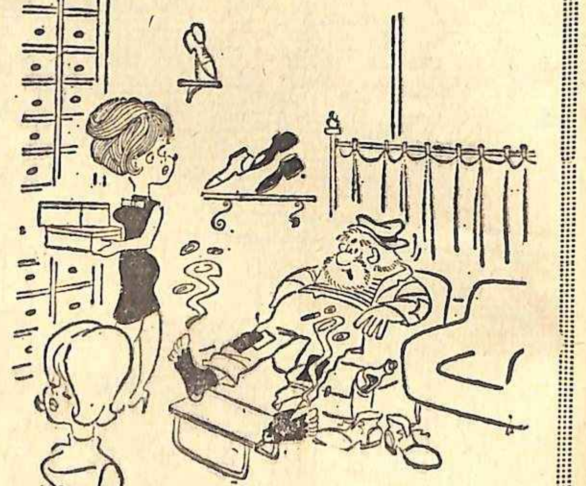

— Δὲ θ' ἀσχοληθῆ κανεὶς μαζί μου;

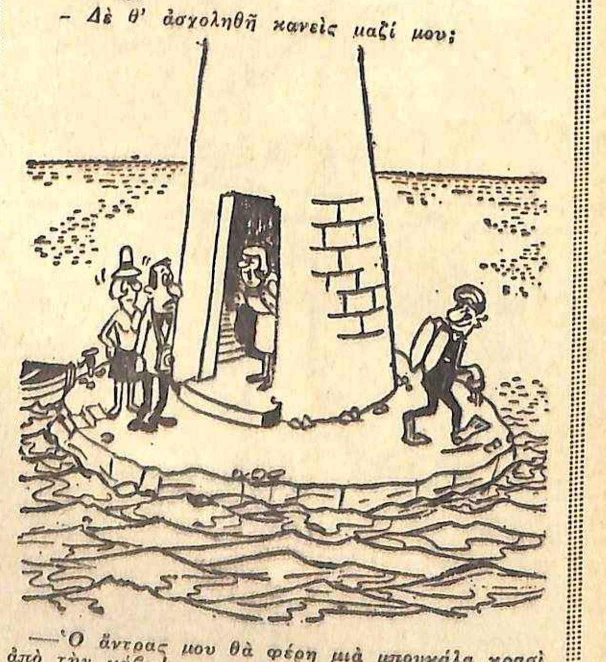

—Ὁ ἄντρας μου θὰ φέρη μιὰ μπουκάλα κρασὶ ἀπὸ τὴν κάβα!

Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΤΑ τὴν ἀρχαιότητα

Γιατὶ ἀπαγορευόταν ἡ εἴσοδος στὶς γυναῖκες

ΣΤΗΝ ἐποχή μας, ποὺ θεωρεῖται πολιτισμένη, τρεῖς φορὲς ὡς τώρα (1916, 1940 καὶ 1944), τὸ μῖσος καὶ ἡ βία, ποὺ ἦταν ἀποτέλεσμα τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων, ματαίωσαν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες. Στὴν ἀρχαιότητα, ὅμως, οἱ Ὀλυμπιάδες ὄχι μόνο δὲν ἐπηρεάζονταν ἀπὸ τοὺς πολέμους, ἀλλά, τοὐναντίον, τοὺς σταματοῦσαν προσωρινά.

Τὴν ἄνοιξι κάθε ὀλυμπιακοῦ ἔτους (οἱ ἀγῶνες γίνονταν κάθε τέσσερα χρόνια), τρεῖς κήρυκες, στεφανωμένοι μὲ κλάδους ἐλιᾶς, ξεκινοῦσαν ἀπὸ τὴν Ἤλιδα καὶ διέτρεχαν τὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ κηρύξουν τὴν «ἱερὴ ἐκεχειρία». Οἱ πόλεμοι μεταξὺ τῶν διαφόρων πόλεων σταματοῦσαν ἀμέσως. Ἡ ἐκεχειρία παρεῖχε τὸ δικαίωμα ἐλευθέρας διόδου σὲ ὅλους ὅσοι πήγαιναν στὴν Ὀλυμπία, ἀκόμη κι ἀπὸ τὸ ἔδαφος ἐχθρικῆς χώρας. Οἱ τυχὸν παραβάτες ἐτιμωροῦντο αὐστηρότατα. Κάποτε, οἱ στρατιῶτες τοῦ βασιλιᾶ τῆς Μακεδονίας ἐκακοποίησαν κάποιον Ἀθηναῖο πολίτη, ποὺ πήγαινε στοὺς ἀγῶνες. Γιὰ τὴν πρᾶξι τους αὐτή, ποὺ ἰσοδυναμοῦσε μὲ ἱεροσυλία, ὁ Φίλιππος ὑποχρεώθηκε νὰ πληρώση ἕνα μεγάλο πρόστιμο.

Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἄρχισαν τὸ 776 π. Χ. καὶ κατηργήθησαν τὸ 393 μ. Χ. ἀπὸ τὸ Θεοδόσιο, ποὺ ἤθελε νὰ ἐξαφανίση κάθε ἴχνος τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ σειρὰ τῶν Ὀλυμπιάδων χρησίμευε ὡς βάσις τῆς ἀρχαίας χρονολογίας. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν π. χ., ὅτι ἕνα ὡρισμένο γεγονός, ἕνας πόλεμος κλπ., συνέβη τὸ δεύτερο ἢ τὸ τρίτο ἔτος τῆς τάδε Ὀλυμπιάδος. Κατέχομε σήμερα λεπτομερῆ κατάλογο ὅλων τῶν νικητῶν μέχρι τῆς τελευταίας, 203ης Ὀλυμπιάδος.

Ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν ἑορτῶν ἦταν ἀφιερωμένη στὸ Δία. Οἱ ἀγῶνες ἄρχιζαν ἀπὸ τὴν ἐπομένη. Ὑπολογίζεται, ὅτι ἄνω τῶν 30.000 θεατῶν συνέρρεαν στὴν Ὀλυμπία, γιὰ νὰ τοὺς παρακολουθήσουν. Δὲν ἔλειπαν ἀκόμη θεατὲς ἀπὸ τὴ Μασσαλία, ἀπὸ τὶς ἀποικίες τοῦ Βοσπόρου κι ἀπ' αὐτὴ τὴ μακρυνὴ Κυρήνη. Ἡ εἴσοδος, ὅμως, ἀπαγορευόταν στὶς γυναῖκες. Ἡ γυναῖκα, ποὺ θὰ συλλαμβανόταν μέσα στὸν ἱερὸ χῶρο, καταδικαζόταν σὲ θάνατο καὶ τὴν πετοῦσαν στὴ θάλασσα ἀπὸ τὸ ὕψος μιᾶς γειτονικῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς. Ὁ λόγος αὐτῆς τῆς ἀπαγορεύσεως, ὑποτίθεται, ὅτι ἦταν ὁ ἀκόλουθος: Στὴν Ὀλυμπία, ὅπως καὶ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, οἱ ἀθληταὶ ἐμφανίζονταν τελείως γυμνοί. Ἦταν πιθανόν, λοιπόν, ὅτι οἱ γυναῖκες, βλέποντας τὰ ὡραῖα σώματά τους, θὰ ἔκαναν δυσάρεστες συγκρίσεις εἰς βάρος τῶν συζύγων τους.

Τὸ πρῶτο ἀγώνισμα ἦταν ὁ δρόμος τοῦ ἑνὸς σταδίου (192 περίπου μέτρων). Ἀκολουθοῦσαν κατόπιν ἄλλοι ἀγῶνες δρόμου καὶ τὴν ἐπομένη ἡμέρα διεξήγετο τὸ πένταθλον, ποὺ περιελάμβανε πέντε ἀγωνίσματα: δρόμο, πάλη, ἅλμα, δισκοβολία καὶ ἀκόντιο. Αὐτὰ τὰ πέντε ἀγωνίσματα ἀποτελοῦσαν ὁλόκληρη σχεδὸν τὴ στρατιωτικὴ προπαρασκευὴ τοῦ Ἕλληνος πολίτου, ποὺ ἐμάχετο ἐκ τοῦ συστάδην καὶ γι' αὐτό, τὸ πένταθλον ἐθεωρεῖτο σὰν τὸ σπουδαιότερο ἀγώνισμα.

Οἱ ἑπόμενες ἡμέρες ἦσαν ἀφιερωμένες στὴν πάλη, στὴν πυγμαχία (πύξ), σὲ ἀγῶνες παίδων, ἁρματοδρομίες, κλπ.

Οἱ ἁρματοδρομίες γίνονταν σὲ εἰδικὸ ἱππόδρομο, ποὺ βρισκόταν πρὸς νότον τοῦ σταδίου. Τὰ ἅρματα διέτρεχαν μιὰ ἀπόστασι 10 χιλιομέτρων, γυρίζοντας 23 φορὲς γύρω ἀπὸ δυὸ στίχους, ποὺ ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἕνα εἶδος βωμοῦ καὶ ἐκαλεῖτο Ταράξιππος (σκιάχτρο τῶν ἵππων). Οἱ στροφὲς ἦταν πολὺ μικρὲς κι' οἱ μετέχοντες στὶς ἁρματοδρομίες, ἀγωνίζονταν λυσσωδῶς μεταξύ τους ποιὸς νὰ πάρη τὴν καλύτερη θέσι.

Οἱ ἁρματοδρομίες αὐτὲς εἶχαν πάντοτε θύματα. Ὁ Πίνδαρος ἀναφέρει, ὅτι, σὲ μιὰ ἁρματοδρομία, ἀπὸ τοὺς 41, ποὺ μετεῖχαν, ἐτραυματίσθησαν... οἱ 40!

Στὸν ἴδιο ἱππόδρομο γίνονταν ἐπίσης ἱπποδρομίες. Οἱ μετέχοντες σ' αὐτὲς ἀνέβαιναν στὰ ἄλογα χωρὶς σέλλα καὶ χαλινάρια, πιασμένοι ἀπὸ τὶς χαῖτες τους.

Ἡ παράδοσις ἀναφέρει, ὅτι στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες ἐμφανίσθηκε κάποτε καὶ ὁ Πυθαγόρας, ποὺ ἦρθε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἀπὸ τὴ Σάμο. Ἦταν ἔφηβος ἀκόμη καὶ ζήτησε νὰ μετάσχη στοὺς ἀγῶνες παίδων, ποὺ γίνονταν τὴν τρίτη ἡμέρα. Ἀλλ' οἱ ἔφοροι τῶν ἀγώνων, βλέποντας τὴν ἰσχνότητά του, δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ πάρη μέρος σ' αὐτούς. Ὁ Πυθαγόρας, ὅμως, κατώρθωσε νὰ περιληφθῆ μεταξὺ τῶν ἐνηλίκων καὶ ἀνεδείχθη νικητής.

Οἱ ἀγῶνες διαρκοῦσαν ἀρχικὰ μιὰ μόνο ἡμέρα, κατόπιν τρεῖς καὶ ἀργότερα πέντε. Μετὰ τὸ πέρας τους γίνονταν διάφορες γιορτές, συμπόσια, κλπ.

Σύμφωνα μὲ παλιὰ συνήθεια, στὴν Ὀλυμπία διεξάγονταν ἐπίσης ἐπιδείξεις ρητορικῆς, ἀπαγγελίες ἱστορικῶν καὶ ποιητικῶν ἔργων, κλπ. Ἐκεῖ ὁ Ἰσοκράτης ἐξεφώνησε τὸν περίφημο πανηγυρικό του, ἐξορκίζοντας τοὺς Ἕλληνες στὴν ἑνότητα, γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀποκρούσουν τοὺς κοινοὺς ἐχθρούς. Στὴν Ὀλυμπία ἐπίσης ὁ Ἡρόδοτος διάβασε, γιὰ πρώτη φορά, ἀποσπάσματα τῆς ἱστορίας του, ποὺ ἀναφέρονταν στοὺς πολέμους κατὰ τῶν Περσῶν.

Τὸ γέρας τῶν νικητῶν ἦταν ἕνα κλαδὶ ἐλιᾶς, ἀπὸ ἕνα δένδρο, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ ναὸ τοῦ Διός. Τὸ κλαδὶ αὐτὸ τὸ ἔκοβε ἕνας ἔφηβος, χρησιμοποιῶντας ἕνα χρυσὸ δρέπανο. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν νικητῶν στὴν πατρίδα τους, οἱ συμπολίτες τους ἔρριχναν πολλὲς φορὲς μέρος τῶν τειχῶν γιὰ νὰ περάσουν. Ἡ πρᾶξις αὐτὴ εἶχε συμβολικὴ ἔννοια: Μιὰ πόλις, ποὺ εἶχε παρομοίους ἀθλητάς, δὲ χρειαζόταν πιὰ τείχη.

Ἀρχικά, κάθε ἀθλητὴς ἀντιπροσώπευε τὴν πατρίδα του. Μὲ τὸν καιρό, ὅμως, ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται ἕνα εἶδος ἐπαγγελματικοῦ ἀθλητισμοῦ. Διάφορες πόλεις, δηλαδή, μίσθωναν ἀθλητάς, γιὰ νὰ τὶς ἀντιπροσωπεύσουν στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες. Ἔτσι, οἱ ἴδιοι ἀθληταί, ποὺ εἶχαν ἀναδειχθῆ νικηταὶ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Ἄργους ἢ τῶν Θηβῶν, ἀγωνίζονταν κατόπιν γιὰ λογαριασμὸ τῶν Ἀθηνῶν ἢ τῆς Ἰθάκης. Αὐτὸ ἔγινε π. χ. μὲ τὸν Κροτωνιάτη δρομέα Ἄστυλο. Ἀφοῦ ἀναδείχθηκε νικητὴς στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Κρότωνος, ἔγινε κατόπιν πολίτης τῶν Συρακουσῶν καὶ ἐμφανίσθηκε στὴν Ὀλυμπία ὡς ἐκπρόσωπος αὐτῆς τῆς πόλεως. Οἱ Κροτωνιάτες κομμάτιασαν τότε τὸ ἄγαλμα, ποὺ τοῦ εἶχαν στήσει καὶ μετέτρεψαν τὸ σπίτι του σὲ φυλακή. Αὐτὸ τὸν ἐπαγγελματικὸ ἀθλητισμὸ εἶχε ὑπ' ὄψι του ὁ Εὐριπίδης, ὅταν ἔγραφε: «Ἀπὸ τὰ δέκα χιλιάδες κακά, ποὺ μαστίζουν τὴν Ἑλλάδα, δὲν ὑπάρχει χειρότερο ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν ἀθλητῶν».

ΕΥΘΥΜΗ Ἱστοριοῦλα

Ὁ κακορίζικος μνηστήρας

ΤΙΣ προάλλες ἔλαβα ἕνα γράμμα. Μιὰ κόρη, ἐντελῶς ἄγνωστή μου, ἀπευθυνόταν σὲ μένα, παρακαλῶντας με νὰ τῆς δώσω τὴ συμβουλή μου, γιατὶ ἦταν ζαλισμένη ἀπὸ τὶς ἀντιφατικὲς συμβουλές, ποὺ τῆς ἔδωσαν κακοκέφαλοι φίλοι καὶ ὕπουλοι ἐχθροί της. Ὑπογράφεται Αὐρηλία-Μαρία. Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἴσως νἆναι καὶ ψευδώνυμο. Μοῦ γράφει μὲ εἰλικρίνεια τόσο συγκινητική, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μαλάξη καὶ τὴν πιὸ σκληρὴ καρδιά!...

Ἀλλ' ἀκοῦστε, τὴ θλιβερή της ἱστορία:

★

Ἦταν δεκάξη χρόνων — σᾶς λέω ὅ,τι μοῦ ἔγραψε — ὅταν ἀντάμωσε κι' ἀγάπησε μ' ὅλη τὴ θέρμη τῆς ψυχῆς της, ἕνα νέο ἀπὸ τὴ Νέα Ὑερσέη, τὸν Οὐΐλλιαμ Καροῦθερ. Ἦταν μεγαλύτερός της κατὰ ἔξη χρόνια. Ἡ ἀγάπη τους ἦταν ἀμοιβαία καὶ ἀρραβωνιάστηκαν μὲ τὴ συγκατάθεσι τῶν δικῶν τους. Γιὰ κάμποσο καιρὸ ἡ εὐτυχία τους φαινόταν ἐξασφαλισμένη... Μά, μιὰ μέρα, ἡ τύχη ἄλλαξε ξαφνικά. Ὁ Καροῦθερ προσεβλήθη ἀπὸ βγλογιά. Κι' ὅταν σηκώθηκε, ἡ ὀμορφιά του εἶχε χαθῆ γιὰ πάντα! Τὸ πρόσωπό του ἦταν τρύπιο σὰν κόσκινο!

Ἡ Αὐρηλία τότε σκέφτηκε νὰ διαλύση τὸν ἀρραβῶνα της. Μὰ ἡ καλόψυχη κοπέλλα, ἀπὸ οἶκτο πρὸς τὸ νέο, περιωρίστηκε ν' ἀναβάλη τὸ γάμο γι' ἀργότερα. Τὴν παραμονὴ ὅμως τῆς ἡμέρας, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνη ὁ γάμος, ὁ Καροῦθερ, ἐνῶ περπατοῦσε μὲ σηκωμένο τὸ κεφάλι πρὸς τὸν οὐρανό, θαυμάζοντας ἕνα τεράστιο μπαλλόνι, ἔπεσε σ' ἕνα λάκκο κι' ἔσπασε τὸ πόδι του. Οἱ γιατροὶ ἀναγκάστηκαν νὰ τοῦ τὸ κόψουν, πάνω ἀπ' τὸ γόνατο!

Ἡ Αὐρηλία θέλησε πάλι νὰ διαλύση τὸν ἀρραβῶνα της. Μὰ καὶ πάλι ὁ ἔρωτας θριάμβευσε. Ὁ γάμος ἀνεβλήθη γιὰ λίγο καιρό, ὥσπου νὰ συνέλθη ὁ νέος ἀπὸ τὸ ἀτύχημά του.

Μὰ ἡ κακοτυχία τοῦ Καροῦθερ δὲ σταμάτησε ὡς ἐδῶ. Καινούργια συμφορὰ τὸν βρῆκε. Ἔχασε τὸ δεξί του χέρι τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἀμερικῆς, ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἔκρηξι ἑνὸς κανονιοῦ!... Καί, σὰ νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, μιὰ μηχανὴ τοῦ ἔκοψε καὶ τὸ ἀριστερὸ χέρι, σὲ μιὰ ἐπίσκεψί του σὲ κάποιο ἐργοστάσιο!...

Ἡ καρδιὰ τῆς Αὐρηλίας ραγίστηκε πιὰ ἀπὸ τὶς νέες αὐτὲς τρομακτικὲς συμφορές. Αἰσθανόταν, ἡ ἄτυχη, βαθύτατη θλῖψι, βλέποντας τὸν ἀγαπημένο της σ' αὐτὸ τὸ ἀνεκδιήγητο χάλι. Μέσα στὴν ἀπελπισία της σκεφτόταν πώς, μὲ τὸν τρόπο αὐτό, χάνοντας κάθε τόσο ἀπὸ ἕνα μέρος τοῦ σώματός του, δὲ θὰ τῆς ἔμενε πιὰ τίποτε ἀπ' αὐτόν! Μετανοοῦσε, ποὺ δὲν πῆρε τὸν Καροῦθερ ἀμέσως, πρὶν ὑποστῆ τοὺς οἰκτροὺς ἀκρωτηριασμούς του. Ἀλλὰ ἡ ἐρωτευμένη καρδιά της καὶ πάλι ὑπερίσχυσε. Κι' ἀποφάσισε ν' ἀδειάση τὸ ποτῆρι τῆς πίκρας ὡς τὸν πάτο. Ἀνέβαλε, λοιπόν, καὶ πάλι τὸ γάμο της καὶ περίμενε νὰ συνέρθη ὁ μνηστήρας της ἀπ' τὶς τραγικὲς δοκιμασίες του.

Μὰ καὶ πάλι, ὅταν πλησίαζε ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου, ὁ Καροῦθερ ἀρρώστησε ἀπὸ ἀνεμοβλογιά, κι' ἔχασε τὸ ἕνα μάτι! Οἱ φίλοι κι' οἱ συγγενεῖς ἐπενέβησαν τότε καὶ τὴ συμβούλεψαν νὰ διαλύση τὸν ἀρραβῶνα της. Μὰ ἡ Αὐρηλία, ἀφοῦ δίστασε λίγο, ἀπάντησε, ὅτι δὲ μποροῦσε ν' ἀπαρνηθῆ τὸ μνηστῆρα της, γιατὶ δὲν εὕρισκε σ' αὐτὸν τίποτε τὸ ἀξιοκατάκριτο!

Ἀνέβαλε, λοιπόν, καὶ πάλι τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἀρραβωνιαστικός της ἔχασε καὶ τὸ ἄλλο του πόδι! Ἡ καινούργια συμφορὰ κλόνισε τὴν ἀφοσίωσι τῆς νέας στὸν ἀρραβωνιαστικό της. Ἡ συμπάθειά της γι' αὐτὸν ἄρχισε πιὰ νὰ σβύνη. Τὸ ἔνοιωθε καλὰ αὐτὸ ἡ Αὐρηλία. Κι' ὅμως δὲ μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ στὸ αἴσθημα τοῦ οἴκτου, ποὺ πλημμύριζε τὴν καρδιά της. Ἔτσι, ἀρνήθηκε ξανὰ νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὶς συστάσεις καὶ τὶς πιέσεις τῶν γονέων της. Κι' ἔδωσε καὶ πάλι τὸ λόγο της στὸν ἀ-

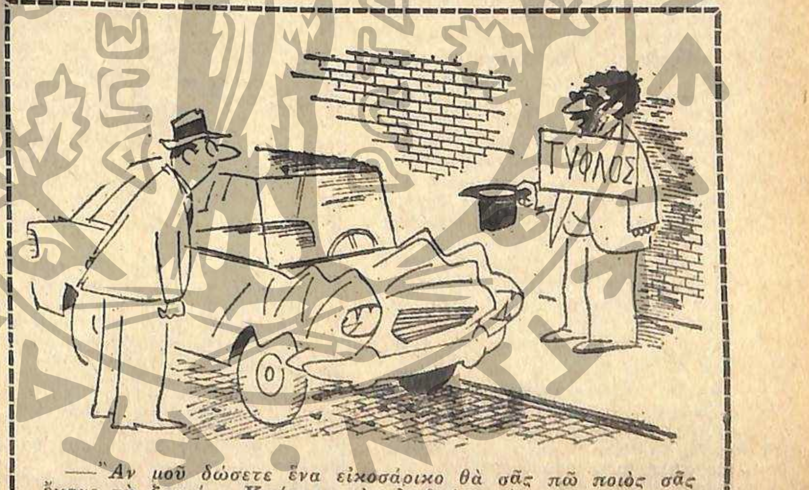

—Ἂν μοῦ δώσετε ἕνα εἰκοσάρικο θὰ σᾶς πῶ ποιὸς σᾶς ἔκανε τὴ ζημιά... Κράτησα τὸν ἀριθμό του!...

ξιοθρήνητο πιὰ ἀρραβωνιαστικό της, ὅτι θὰ τοῦ εἶναι πιστὴ μέχρι νὰ δῆ ὡς ποιὸ σημεῖο θἄφτανε ἡ ἀτυχία του...

Ἐπὶ τέλους, μιὰ βδομάδα πρὸ τῆς ἡμέρας, ποὺ ὡρίσθηκε νὰ γίνουν οἱ γάμοι τῆς Αὐρηλίας μὲ τὸν Οὐΐλλιαμ, συνέβη ἕνα καινούργιο δυστύχημα στὸν κακορρίζικο μνηστῆρα της.

Ὁ Καροῦθερ ἔτρεχε πάνω σ’ ἕνα ἀμάξι, μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη χαρά, νὰ φτάση στὸ σπίτι τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του, ὅταν τὸν ἔπιασαν ἄξαφνα στὸ δρόμο μερικοὶ φανατικοὶ Ἰνδοὶ καὶ τοῦ γδάρανε τὸ κεφάλι!

★

Αὐτὰ συνέβησαν στὸν Καροῦθερ. Καὶ τώρα... Τώρα ἡ μνηστή του, ἡ γενναιόψυχη Αὐρηλία, δὲν ξέρει πιὰ τί πρέπει νὰ κάνη! Καθὼς μοῦ γράφει, ἀγαπάει ἀκόμη μ’ ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς της, τὸν ἀρραβωνιαστικό της — ἢ τοὐλάχιστον ὅ,τι μένει ἀκόμη ἀπ’ αὐτόν. Μὰ ἡ οἰκογένειά της ἐναντιώνεται ὅσο μπορεῖ στὸ γάμο.

Ὁ Καροῦθερ δὲν ἔχει περιουσία καὶ εἶναι ἀνίκανος γιὰ κάθε ἐργασία. Μὰ καὶ ἡ Αὐρηλία δὲν ἔχει τόσους πόρους, γιὰ μιὰ ἄνετη ζωή. Καὶ μὲ ρωτάει: «Τί πρέπει νὰ κάνω;».

Τὸ ζήτημα, βέβαια, εἶναι πολὺ λεπτό. Ἀπὸ τὴ λύσι του πρόκειται νὰ κριθῆ ἡ τύχη μιᾶς γυναίκας σ’ ὁλόκληρη τὴ ζωή της, καθὼς καὶ ἡ τύχη... τῶν δύο τρίτων περίπου ἑνὸς ἀνδρός. Μοῦ φαίνεται, ὕστερ’ ἀπ’ ὅλα αὐτά, ὅτι θ’ ἀνελάμβανε κανεὶς βαρειὰ εὐθύνη, ἂν τολμοῦσε ν’ ἀπαντήση στὴ νέα, χωρὶς νὰ σκεφθῆ σοβαρά, χωρὶς νὰ βασίση τὴν ἀπάντησί του, στὸ ἑξῆς ἐρώτημα: «Πόσο θὰ στοίχιζε ἡ ἀνοικοδόμησι ἑνὸς τέλειου Καροῦθερ;».

Λοιπόν, ἂν ἡ Αὐρηλία διαθέτη ἀρκετὰ χρήματα, ἂς ἀγοράση γιὰ τὸν ἀκρωτηριασμένο ἀγαπημένο της πόδια καὶ χέρια ξύλινα, ἕνα γυάλινο μάτι καὶ μιὰ περροῦκα, γιὰ νὰ τὸν κάνη κάπως παρουσιάσιμο. Ἂς τοῦ δώση ἔπειτα ἐνενῆντα ἡμερῶν προθεσμία. Κι’ ἂν στὸ διάστημα αὐτὸ δὲ σπάση τὸ σβέρκο του, ἂς διακινδυνέψη νὰ τὸν παντρευτῆ.

★

«Ἂν ὁ ἀρραβωνιαστικός σου, ἀγαπητή μου Αὐρηλία, κατὰ τὶς 90 ἡμέρες τῆς προθεσμίας, κυριευθῆ ξανὰ ἀπ’ τὸν ἀλλόκοτο πειρασμὸ νὰ σπάση κάτι ἄλλο, τὸ πρῶτο δυστύχημα, ποὺ θὰ τοῦ συμβῆ πιά, θἆναι ἀσφαλῶς ὁ θάνατος. Καὶ τότε θὰ ἡσυχάσης, κόρη μου, μιὰ γιὰ πάντα. Ἂν πάλι τὸν παντρευτῆς καὶ τὸν κόψη κανένα ἀμάξι, τὰ ξύλινα πόδια του καὶ τὰ ἄλλα πρόσθετα μέρη του, θἄρθουν στὰ χέρια σου, σὰν κληρονομιά. Ἔτσι, δὲ θὰ χάσης τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τελευταῖο ζωντανὸ κομμάτι ἑνὸς ἐντίμου, ἀλλὰ κακότυχου συζύγου, ὁ ὁποῖος προσπάθησε νὰ κάνη στὴ ζωή του ὅ,τι μποροῦσε, μὰ εἶχε ἀμείλικτο ἐχθρὸ τὴ μοῖρα του.

»Πάρε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, κόρη μου. Τὴ σκέφθηκα καλὰ καὶ πείσθηκα, ὅτι εἶναι ἡ μόνη λογικὴ λύσι. Ὁ Καροῦθερ, βέβαια, θἄκανε καλά, μόλις ἄρχισε, νἄσπαζε μιὰ καὶ καλὴ τὸ κεφάλι του... Ἀλλὰ μιὰ καὶ διάλεξε ἄλλη μέθοδο. — παίρνοντας τὴν ἀπόφασι νὰ παρατείνη τὴ ζωή του ὅσο μποροῦσε περισσότερο — δὲν πιστεύω, ὅτι μποροῦμε νὰ τὸν κατηγορήσουμε γι’ αὐτό. Ναί, ναί, Αὐρηλία, κόρη μου, παντρέψου τὸν Καροῦθερ. Ἀπὸ ἕνα σύζυγο μὲ χέρια καὶ πόδια, εἶναι προτιμότερος ὁ δικός σου. Οὔτε μάτια ἔχει, γιὰ νὰ σ’ ἐπιβλέπη, οὔτε χέρια καὶ πόδια νὰ σὲ χτυπάη, οὔτε μαλλιὰ τέλος, γιὰ νά...μαλλιοτραβιέστε! Κάτι ἤξεραν οἱ Ἰνδοί, ποὺ τοὔγδαραν τὸ κεφάλι!...

ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Γιά μικρούς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Πρὸς δύο κατευθύνσεις

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὰ σημεῖα ὅπου βρίσκονται οἱ ἀριθμοὶ 1 μέχρι 8, θὰ συμπληρῶστε τὸ σχέδιο αὐτὸ

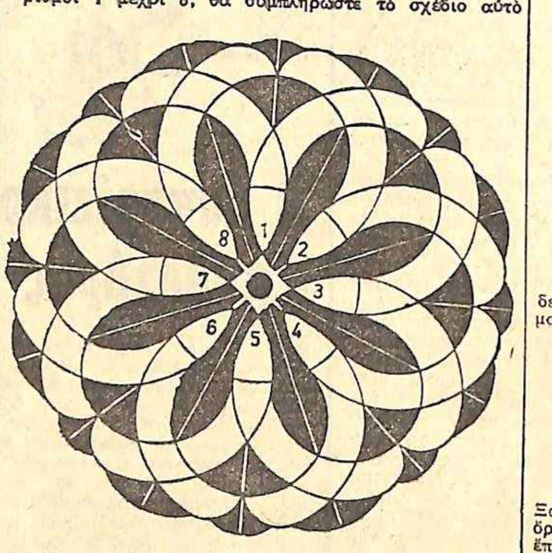

μὲ λέξεις (16 στὸ σύνολο) τῶν 5 γραμμάτων, βάζοντας ἀπὸ ἕνα γράμμα μέσα στὸ κάθε μικρὸ χώρισμα.

Θὰ συμπληρῶστε πρῶτα τὶς καμπύλες μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ὕστερα ἐκεῖνες, ποὺ κατευθύνονται πρὸς τ’ ἀριστερά. Γιὰ ν’ ἁπλοποιήσωμε τὸ παιγνίδι χρησιμοποιήσαμε λέξεις μὲ τὴν ἴδια πάντοτε κατάληξι.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ

1) Ὁδηγεῖ ἀσφαλέστερα στὴν ἐπιτυχία.
2) Μεγάλο μοναστῆρι.
3) Γραμμή.
4) Ἄλλους τοὺς κάνει πλούσιους καὶ ἄλλους φτωχούς.
5) Χρονικὸ διάστημα.
6) Στεροῦνται γοητείας.
7) Συγκρατοῦν ἐπιτιθέμενο.
8) Ὑπάρχει μιὰ τέτοια θάλασσα.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

1) Καλύπτει μέγα μέρος τῆς ἑλληνικῆς γῆς.
2) Ἡ νοικοκυρὰ τῆς ἀφιερώνει πολλὲς ὧρες κάθε μέρα.
3) Δέρματα μὲ τὰ ὁποῖα κατασκευάζονται παπούτσια.
4) Μικροὶ καρποὶ μεγάλου δέντρου.
5) Δὲν εἶναι ἐπικίνδυνα.
6) Ζωοτροφή.
7) Ἐπώνυμον Ἰρλανδῆς καὶ κοκκινομαλλούσας στάρ.
8) Στὴν ἐποχή μας ἔχουν γίνει πολὺ εὐαίσθητα.

Δ.

7 ὀνόματα ἀστέρων

Προσπαθῆστε νὰ συναρμολογῆστε τὶς κάτωθι ὁμάδες 3 γραμμάτων ἔτσι ὥστε νὰ σχηματίσετε τὰ ὀνόματα 7 διασήμων ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου:

ΕΚΟ — ΛΙΕ — ΙΣΠ — ΖΥΛ
ΦΕΝ — ΕΛΒ — ΙΣΣ — ΣΤΗ
ΥΒΟ — ΫΝΤ — ΛΕΫ — ΠΕΚ
ΓΚΡ — ΒΜΑ — ΡΛΟ — ΣΤΕ
ΙΕΤ — ΡΙΣ — ΟΡΥ — ΚΚΟ
ΝΝΤ — ΓΚΡ — ΜΩΡ — ΕΚΑ
ΜΠΟ — ΕΓΚ — ΥΗΝ — ΕΒΑ

Ἕνα ἔγκλημα

Τέσσερες ἄντρες τρώγανε μαζὶ σ’ ἕνα ρεστωράν. Ξαφνικά, ὁ ἕνας ἀπ’ αὐτούς, ὁ Σπῦρος, πετάχτηκε ὄρθιος καὶ φώναξε: «Μὲ δηλητηριάσανε!» Κι’ ὕστερα ἔπεσε νεκρός.

Ἡ ἀστυνομία ἔπιασε καὶ ἀνέκρινε τοὺς συντρόφους τοῦ θύματος. Καθένας τους κατέθεσε τὰ ἑξῆς:

Βασίλης: 1) Δὲν τὄκανα ἐγώ. 2) Καθόμουν δίπλα στὸν Ὀρέστη. 3) Μᾶς σερβίρισε τὸ συνηθισμένο γκαρσόνι.

Πέτρος: 1) Καθόμουν ἀντίκρυ στὸ Σπῦρο. 2) Μᾶς σερβίρισε ἕνα καινούργιο γκαρσόνι. 3) Δὲν ἔκανε τὸ ἔγκλημα τὸ γκαρσόνι.

Ὀρέστης: 1) Δὲν τὄκανε ὁ Πέτρος. 2) Τὸ γκαρσόνι δηλητηρίασε τὸ Σπῦρο. 3) Ὁ Βασίλης εἶπε ψέμματα πὼς μᾶς σερβίρισε τὸ συνηθισμένο γκαρσόνι.

Ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς βεβαιώσεις τοῦ καθενός, ἡ μία εἶναι ψεύτικη; Μὲ τὸ στοιχεῖο αὐτό, μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποιός δηλητηρίασε τὸ Σπῦρο;

Οἱ ἀφηρημάδες τῆς οἰκογενείας Παπατρέχα

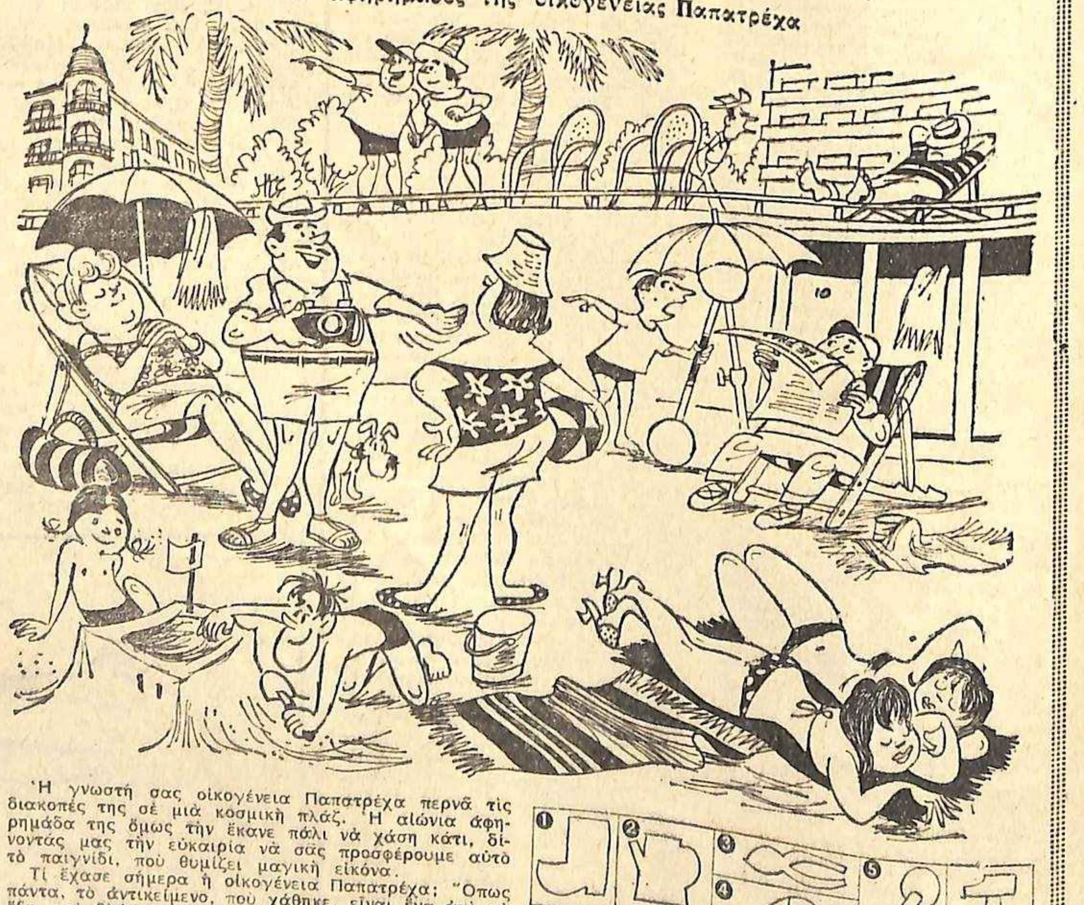

Ἡ γνωστή σας οἰκογένεια Παπατρέχα περνᾶ τὶς διακοπές της σὲ μιὰ κοσμικὴ πλάζ. Ἡ αἰώνια ἀφηρημάδα της ὅμως τὴν ἔκανε πάλι νὰ χάση κάτι, δίνοντάς μας τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς προσφέρουμε αὐτὸ τὸ παιγνίδι, ποὺ θυμίζει μαγικὴ εἰκόνα.

Τί ἔχασε σήμερα ἡ οἰκογένεια Παπατρέχα; Ὅπως πάντα, τὸ ἀντικείμενο, ποὺ χάθηκε, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἕξη, ποὺ βλέπετε κάτω ἀπὸ τὸ σχέδιο. Μέσα στὴν εἰκόνα βρίσκεται σὲ διαφορετικό, ἴσως, μέγεθος, ἀλλὰ πανόμοιο καὶ μὲ τὶς ἴδιες ἀναλογίες.

Ἔχετε στὴ διάθεσί σας δυὸ λεπτά, γιὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψετε. Μόνο τότε θὰ μπορῆτε νὰ ὑπερηφανεύεστε, γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

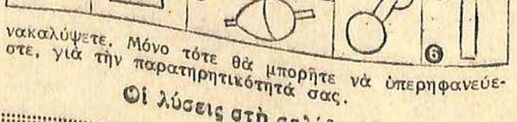

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 80

Τό μυστικό ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Κερδοσκοπικὲς ἐπιχειρήσεις

«Οἱ δυὸ μεγαλύτερες ἐφευρέσεις τοῦ ἀνθρωπίνου μυαλοῦ, ἔλεγε ὁ Μιραμπώ, εἶναι ἡ γραφὴ καὶ τὸ χρῆμα, δηλαδὴ ἡ κοινὴ γλῶσσα τῆς διανοίας καὶ ἡ κοινὴ γλῶσσα τοῦ συμφέροντος». Χωρὶς τὸ χρῆμα, ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξι, ποὺ παρουσιάζουν σήμερα οἱ διάφορες χῶρες, θὰ ἦταν ἀδύνατη. Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ περιορίζονταν στὶς ἀνταλλαγὲς πράγματος μὲ πρᾶγμα.

Τὸ χρῆμα εἶναι τὸ κοινὸ μέτρο, μὲ τὸ ὁποῖο μετροῦμε ὅλα τὰ πράγματα. Κι’ αὐτὸ τοῦ δίνει ξεχωριστὴ ἀξία. Μποροῦμε ν’ ἀποταμιεύωμε χρήματα ἢ νὰ προσπαθοῦμε νὰ κερδίσωμε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα. Ἐνῶ δὲ θὰ χρησίμευε σὲ τίποτα τὸ ν’ ἀποταμιεύωμε π. χ. σιτάρι, ἀφοῦ δὲ θὰ μᾶς χρειαζόταν παρὰ μόνο ἐκεῖνο, ποὺ θὰ ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ νὰ τὸ ἀνταλλάξωμε μ’ ἄλλα χρήσιμα σὲ μᾶς ἀγαθά. Τὸ ὑπόλοιπο δὲ θὰ ξέραμε τί νὰ τὸ κάνωμε. Μὲ τὸ χρῆμα, ὅμως, συμβαίνει κάτι, ποὺ εἶναι ἀληθινὰ καταπληκτικό. Τὴ μεγαλύτερη ἀξία ἔχει ἐκεῖνο, ποὺ μᾶς ἀπομένει, ἀφοῦ ἐκπληρώσωμε τὶς βασικὲς ἀνάγκες μας. Αὐτὸ τὸ χρῆμα, ποὺ μᾶς περισσεύει, εἶναι ὁ ἀληθινὸς πλοῦτος, ποὺ μᾶς δίνει δύναμι καὶ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἱκανοποιήσωμε κάθε ἐπιθυμία μας.

Γι’ αὐτό, οἱ ἄνθρωποι κατέχονταν πάντοτε ἀπὸ μιὰ ἀνικανοποίητη δίψα γιὰ τὸ χρῆμα. Ὅσο περισσότερο εἶχαν, τόσο πιὸ πολὺ ἤθελαν ν’ ἀποκτήσουν. Καί, γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουν, κατέφευγαν στὰ πιὸ ἐκπληκτικὰ τεχνάσματα.

Ἀλλ’ ὡς ποῦ μπορεῖ νὰ φτάση ἡ κερδοσκοπικὴ μανία τοῦ ἀνθρώπου; Θὰ σᾶς ἀναφέρωμε δυὸ τεχνάσματα, πού, ἂν δὲν εἶναι ἀξιοσύστατα, δείχνουν, ὅμως, ὅτι ὁ πόθος τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸ χρῆμα δὲ γνωρίζει ὅρια.

Τὸ ἕνα ἀφορᾶ κάποιον Τζέφρεϋ Χάϊνες, ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια, ποὺ κατάφερε, μετὰ τὴ λῆξι τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, νὰ κάμη τὸ κράτος ἐγγυητὴ μιᾶς καταπληκτικῆς κερδοσκοπικῆς ἐπιχειρήσεως, ποὺ σοφίστηκε.

Ὁ Χάϊνες δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες μικρὲς ἀγγελίες, μὲ τὶς ὁποῖες ἔλεγε, ὅτι δεχόταν δάνεια γιὰ τὴν ἐπιχείρησί του (ποὺ ἦταν ἀνύπαρκτη) ποσοῦ 100 δολλαρίων, ποὺ ὑποσχόταν νὰ τὰ ἐπιστρέψη σὲ 10 χρόνια, μαζὶ μὲ ἐτήσια κέρδη 10%. Πολλοὶ Ἀμερικανοί, ποὺ δελεάσθηκαν ἀπὸ τὸ κέρδος, ἔσπευσαν νὰ τοῦ στείλουν τὶς οἰκονομίες τους. Ὁ Χάϊνες, σὲ καθέναν ἀπὸ τοὺς πιστωτάς του, ἔστελνε ἀπὸ ἕνα ἔντοκο γραμμάτιο (μπὸν) τοῦ Ἀμερικανικοῦ Θησαυροφυλακίου, ἀξίας 100 δολλαρίων, ποὺ ἦταν ἐξοφλητέα μετὰ 10 χρόνια καὶ ἀπέφερε τόκο 10% ἐτησίως. Κανείς, συνεπῶς, δὲ μποροῦσε νὰ παραπονεθῆ.

Ἀλλὰ ποιὸ ἦταν τὸ κέρδος του; Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ (1947), τὰ ἔντοκα γραμμάτια τοῦ Ἀμερικανικοῦ Θησαυροφυλακίου εἶχαν πέσει στὸ χρηματιστήριο στὰ 75 δολλάρια. Ὁ Χάϊνες, λοιπόν, κέρδιζε ἀπὸ τὰ 100 δολλάρια, ποὺ τοῦ ἔστελναν, τὰ 25. Ἀπὸ τ’ ἄλλο μέρος, ἐκεῖνοι, στοὺς ὁποίους ἔστελνε τὰ ἔντοκα γραμμάτια, θὰ εἰσέπρατταν στὸ τέλος τῆς δεκαετίας τὴν τιμή τους στὸ ἄρτιο (δηλαδὴ τὰ 100 δολλάρια) καὶ ἐπὶ πλέον τόκο 10% ἐτησίως, δηλαδὴ ἄλλα 100 δολλάρια στὰ 10 χρόνια. Κι’ αὐτοί, συνεπῶς, θὰ ἐδιπλασίαζαν τὰ χρήματά τους μὲ τὴν ἀναγκαστικὴ αὐτὴ ἀποταμίευσι.

Ὁ μελλων οἰκιστής, κατὰ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ συμβολαίου κατέβαλλε τὸ ἕνα δέκατον τοῦ δανείου ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ Τράπεζα σὲ τρεῖς μῆνες.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Γερουσίας τὸν καταδίωξε γιὰ τὴν κερδοσκοπία αὐτή, ποὺ τὴ χαρακτήρισε ὡς παράνομη. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριο τὸν ἀθώωσε πανηγυρικά. Ὁ Χάϊνες, ἔλεγε ἡ ἀπόφασις, δὲν ἐξαπατοῦσε κανένα. Συντελοῦσε, τοὐναντίον, στὴ μεγαλύτερη διάδοσι τῶν ἐντόκων γραμματίων, ποὺ ἦσαν ἀπαραίτητα στὸ Ἀμερικανικὸ Θησαυροφυλάκιο γιὰ ν’ ἀντιμετωπίση τὶς ἐπείγουσες ἀνάγκες τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου.

Μιὰ ἄλλη περίεργη ἐπιχείρησις ἦταν ἐκείνη, ποὺ ἵδρυσε, στὴ Βοστώνη, ἕνας Ἰταλὸς μετανάστης, ὁ Κάρολο Πόντζι.

Κι’ ὁ Πόντζι ἐπίσης ἐργάστηκε κατὰ τὴν ἀνώμαλη μεταπολεμικὴ περίοδο. Ἵδρυσε μιὰ Τράπεζα καὶ προσέφερε σ’ ἐκείνους, ποὺ τοῦ ἐμπιστεύονταν τὰ χρήματά τους γιὰ διάστημα 90 ἡμερῶν, τόκο 50% ἐτησίως. Οἱ πρῶτοι, ποὺ τὸν ἐμπιστεύθηκαν ἦταν ἐλάχιστοι. Ἀλλά, στὶς 90 ἡμέρες, ὁ Πόντζι ἐπέστρεψε στοὺς καταθέτες τὰ χρήματά τους, μαζὶ μὲ τὸν τόκο τοῦ τριμήνου (12.50%). Μιὰ ἀληθινὴ δίψα χρυσοῦ κυρίευσε τότε τοὺς κατοίκους τῆς Βοστώνης. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦν τὰ χρήματά τους κι’ ὁ Πόντζι τὰ ἐπέστρεφε κανονικά, μαζὶ μὲ τοὺς τόκους, μόλις ἔληγε ἡ προθεσμία.

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καταντοῦσε σκάνδαλο. Ὁ Πόντζι ἦταν, λοιπόν, μοντέρνος ἀλχημιστής, ποὺ εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ παράκη χρυσάφι;

Στὸ τέλος, κινήθηκαν οἱ ἀρχὲς καὶ τὸν παρέπεμψαν σὲ δίκη. Ὁ Πόντζι φανέρωσε ἐκεῖ τὸ μυστικό του. Μὲ τὰ δολλάρια, ποὺ τοῦ ἐμπιστεύονταν, ἀγόραζε νομίσματα ξένων χωρῶν, ποὺ εἶχαν πέσει πολὺ κάτω ἀπὸ τὴν ἀξία τους. Μὲ τὰ νομίσματα αὐτὰ ἀγόραζε κατόπιν γραμματόσημα καὶ κὰρτ-ποστὰλ τῆς Διεθνοῦς Ταχυδρομικῆς Ἑνώσεως. Ἀλλ’ ἐδῶ τὰ νομίσματα, ποὺ ἔδινε, τοῦ τὰ περνοῦσαν στὴν ὀνομαστική τους ἀξία κι’ ὄχι στὴν πραγματική. Ἐνῶ π. χ. ἀγόραζε ἕνα γαλλικὸ φράγκο γιὰ πέντε μόνο σαντίμια (τὸ 1)20 τῆς ἀξίας του) προμηθευόταν μ’ αὐτὸ γραμματόσημα καὶ κὰρτ-ποστὰλ τοῦ ἑνὸς φράγκου, κέρδιζε, δηλαδή, τὸ εἰκοσαπλάσιο. Τὰ γραμματόσημα αὐτὰ τὰ ἀντάλλασσε στὸ τέλος στὴ Διεθνῆ Ταχυδρομικὴ Ἕνωσι μὲ δολλάρια.

— Καλά, τοῦ εἶπαν στὸ δικαστήριο. Ἀλλά, σιγὰ-σιγά, οἱ διάφορες χῶρες θὰ ἔκαναν ἀναπροσαρμογὴ τῶν τιμῶν τῶν γραμματοσήμων τους.

— Δὲν τὴν ἔκαμαν ἀκόμη, ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ Πόντζι.

— Μὲ τὴν αὔξησι τῶν καταθέσεων τῆς Τραπέζης, τοῦ παρατήρησαν καὶ πάλι, θὰ ἐρχόταν ἡ ἡμέρα, ποὺ θὰ ἀγόραζες ὅλα τὰ ἀποθέματα διεθνῶν γραμματοσήμων καὶ δὲ θὰ μποροῦσες πιὰ νὰ κάμης ἄλλη ἀνταλλαγή.

— Ἡ ἡμέρα αὐτή, ὅμως, δὲν ἦρθε, ἀπάντησε ὁ Πόντζι.

— Ἀλλ’ ἦταν ἀναπόφευκτο νἄρθῆ.

Ἡ κερδοσκοπικὴ ἐπιχείρησις τοῦ Πόντζι εἶχε ὅμως καὶ δεύτερο σκέλος, ποὺ ἰσοδυναμοῦσε μὲ ἀνεξάντλητη χρυσοφόρο πηγή.

— Ξεχνᾶτε τὶς καταθέσεις, εἶπε στὸ δικαστήριο ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς ἐπιχειρηματίας. Ἡ Τράπεζά μου εἶχε ἀποκτήσει τέτοια φήμη, ποὺ διαρκῶς θὰ εἶχα στὴ διάθεσί μου νέα κεφάλαια. Μ’ αὐτὰ θὰ ἐξοφλοῦσα τὶς καταθέσεις τῶν παλαιῶν καταθετῶν, μαζὶ μὲ τοὺς τόκους.

— Ἀλλ’ ὅταν ἔφθανες στὸν τελευταῖο καταθέτη;

— Δὲ θὰ ἔφθανα ποτέ. Κι’ ἄλλωστε, δὲ μπορεῖτε νὰ μὲ καταδικάσετε γιὰ κάτι, ποὺ τυχὸν θὰ γινόταν, ἀφοῦ δὲν ἔγινε.

Οἱ παρατηρήσεις του ἦταν σωστὲς κι’ οἱ δικαστὲς εἶδαν πὼς δὲ μποροῦσαν νὰ τὸν καταδικάσουν, ἀφοῦ δὲν εἶχε ὑποπέσει σὲ κανένα ἀδίκημα. Καὶ τὸν ἀθώωσαν. Ἀλλ’ οἱ διοικητικὲς ἀρχὲς βρῆκαν τότε τὸ πρόσχημα, ὅτι δὲν τηροῦσε κανονικὰ τὰ λογιστικά του βιβλία, γιὰ νὰ εἶναι δυνατὸς ὁ φορολογικὸς ἔλεγχος καὶ τὸν ἀπήλασαν. Ἔτσι, τερματίσθηκε ἄδοξα ἡ καταπληκτικὴ ἐπιχείρησίς του.

Στὸ ἴδιο σύστημα βασίσθηκε ἡ γαλλικὴ «Πιστωτικὴ Τράπεζα Οἰκοδομῶν». Τὸ σύστημά της ἦταν τὸ ἀκόλουθο:

Σ’ ἐκείνους, ποὺ ἤθελαν νὰ χτίσουν, ἡ Τράπεζα ἔδινε νὰ ὑπογράψουν ἕνα συμβόλαιο, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνελάμβανε τὴν ὑποχρέωσι, ὅτι σὲ διάστημα τριῶν μηνῶν θὰ τοὺς ἐδάνειζε τὰ ἀπαραίτητα χρήματα. Ἂς ὑποθέσωμε, ὅτι τὸ ποσὸν ἦταν 100.000 φράγκα. Κατὰ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ συμβολαίου, ὁ μέλλων οἰκιστὴς κατέβαλλε τὸ 1)10 τοῦ δανείου, ποὺ θὰ ἔπαιρνε, δηλαδὴ 10.000 φράγκα. Στὸ τέλος τοῦ τριμήνου, ἡ Τράπεζα τοῦ ἔδινε τὶς 100.000 φράγκα, δηλαδὴ τὶς δικές του 10.000 κι’ ἄλλες 90.000, ποὺ προέρχονταν ἀπὸ ἐννέα ἄλλους οἰκιστάς, ποὺ καθένας ἀπ’ αὐτοὺς εἶχε προκαταβάλει ἐπίσης 10.000 φράγκα.

Τὸ σύστημα αὐτό, γιὰ νὰ ἐπιτύχη, προϋποθέτει, ὅτι ἡ πελατεία θὰ ἀνανεώνεται συνεχῶς εἰς τὸ ἄπειρον ἢ ὅτι τοὐλάχιστον θὰ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη, ὥστε νὰ μὴ διακοπῆ ποτὲ ἡ ἁλυσίδα. Ἡ τυχὸν διακοπὴ θὰ ἐσήμαινε τὴν καταστροφή.

Παρόμοια συστήματα ἔχουν ἐπινοηθῆ ἄπειρα. Ὅλα στηρίζονται στὴ μεγάλη διάδοσι. Κάποτε, ὅμως, ἡ μεγάλη διάδοσι, ποὺ ἀποκτοῦν, ὁδηγεῖ στὴν καταστροφή. Καὶ αὐτὸ συνέβη μὲ τὴ γαλλικὴ «Πιστωτικὴ Τράπεζα Οἰκοδομῶν» Χάρις σὲ μιὰ ἔξυπνη διαφήμισι, οἱ πελάτες της πολλαπλασιάζονταν ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Ὅπως ἦταν ἀναπόφευκτο, ὅμως, ἐπῆλθε μὲ τὸν καιρὸ ὁ κορεσμός. Οἱ πελάτες γίνονταν ὁλοένα καὶ σπανιώτεροι, ἐνῶ ἡ Τράπεζα βαρυνόταν μὲ τεράστιες ὑποχρεώσεις, ποὺ εἶχε ἀναλάβει. Ἔτσι, ἐπῆλθε ἡ χρεωκοπία καὶ ἡ καταστροφὴ χιλιάδων ἀνθρώπων, ποὺ τῆς εἶχαν ἐμπιστευθῆ τὶς οἰκονομίες τους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ διαφήμισις.

ΠΛΩΤΟΣ ΣΚΟΥΠΙΔΟΝΤΕΝΕΚΕΣ

Κάθε χρόνο, εἰδικὰ συνεργεῖα ψαρεύουν 4.000 τόννους ἐπιπλέοντα ἀντικείμενα ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Τάμεσι. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ στοιχίζει στὸ κράτος 15.000 χάρτινες λίρες, ἀλλὰ εἶναι ἀπαραίτητη, γιὰ νὰ κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα κι’ ἀκίνδυνα στὸ ποτάμι τὰ διάφορα σκάφη. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, ψαρεύουν μεγάλα καδρόνια, ξερριζωμένα δέντρα, παλιὲς καρότσες αὐτοκινήτων, ἄχρηστα καζάνια καὶ σαπισμένες βάρκες. Μὲ λίγα λόγια, οἱ Λονδρέζοι χρησιμοποιοῦν τὸ ποτάμι τους σὰν πλωτὸ σκουπιδοντενεκέ.

Μία ἅμιλλα Ρώσων καὶ Βρεταννῶν γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῶν ἀναπήρων

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΤΕΧΝΗΤΟ ΧΕΡΙ

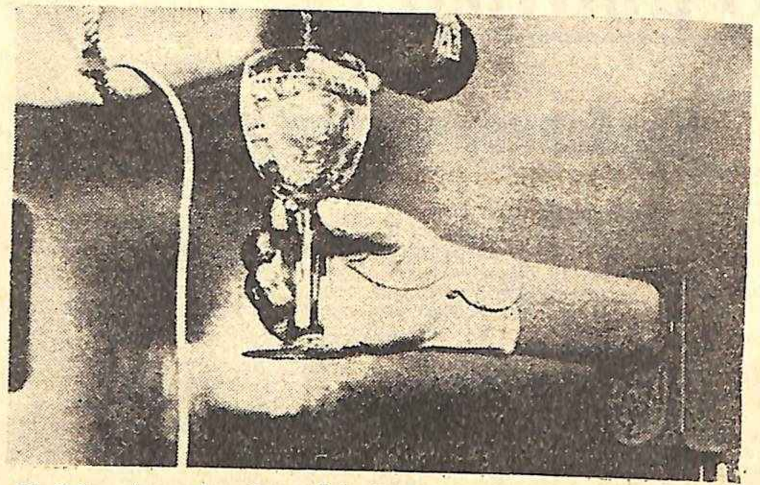

Οἱ Ρῶσοι ἔχουν ἐπινοήσει αὐτὸ τὸ χέρι - ρομπότ, ποὺ ὑπακούει στὶς διαταγὲς τοῦ ἐγκεφάλου.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ καὶ γιατροὶ ἔχουν ἐπιδοθῆ σ' ἕνα εὐγενικὸ καὶ φιλικὸ ἀγῶνα, σὲ διάφορα ἐργαστήρια τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Μόσχας, γιὰ νὰ ἐπινοήσουν καὶ νὰ φτιάξουν τέλεια μέλη γιὰ ἀναπήρους. Φυσικά, καὶ οἱ Ρῶσοι καὶ οἱ Ἄγγλοι ἐρευνηταὶ ἐπιζητοῦν τὴν ἐπιτυχία γιὰ λόγους γοήτρου τῆς χώρας τους. Ἄσχετα ὅμως πρὸς αὐτό, θὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν τους ἀμέτρητοι ἄνθρωποι — ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά — ποὺ ἔχουν χάσει τὸ ἕνα τους χέρι ἢ τὸ ἕνα τους πόδι.

Σ' αὐτοὺς συμπεριλαμβάνονται τόσο τὰ θύματα δυστυχημάτων, ὅσο καὶ τὰ ἄτομα ἐκεῖνα πού, γιὰ λόγους ἀνεξήγητους ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη, γεννήθηκαν χωρὶς χέρια ἢ χωρὶς πόδια. Μιὰ ἰδιαίτερη κατηγορία τέτοιων ἀναπήρων, ποὺ ἔχει συγκεντρώσει τὴ γενικὴ συμπόνια, εἶναι τὰ παιδιά, ποὺ ἦρθαν στὸν κόσμο ἀνάπηρα, ἐπειδὴ οἱ μητέρες τους παίρνανε, στὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης, τὸ ὀλέθριο φάρμακο «θαλιδομίδη».

Μολονότι τὸ φάρμακο αὐτὸ δὲ χρησιμοποιήθηκε στὴ Ρωσία, ὡστόσο οἱ Σοβιετικοὶ ἐπιστήμονες καταβάλλουν κάθε δυνατὴ προσπάθεια, γιὰ νὰ βοηθήσουν τὰ ἄχειρα μωρὰ τοῦ ὑπολοίπου κόσμου. Οἱ ἔρευνες συνεχίζονται καὶ στὶς δυὸ χῶρες, Ἀγγλία καὶ Ρωσία, καὶ ἡ κάθε πλευρὰ ἀναγνωρίζει τὶς ἱκανότητες καὶ τὶς προόδους τῆς ἄλλης.

Τὸ σπουδαιότερο εἶναι πώς, σ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα, δὲν ὑπάρχουν μυστικά. Οἱ Ρῶσοι γιατροὶ καὶ «ἠλεκτρονικοὶ» τεχνικοί, μποροῦν νὰ μελετήσουν τὶς λεπτομερεῖς ἀνακοινώσεις τῶν Βρεταννῶν συναδέλφων τους. Τὸ ἴδιο ἰσχύει δὲ καὶ γιὰ τοὺς τελευταίους. Ἐξ ἄλλου, ἕξη Ἄγγλοι εἰδικοὶ ἔκαναν τελευταῖα ἕνα ταξίδι 7 ἡμερῶν, στὴ Ρωσία, γιὰ νὰ δοῦνε τὸ πῶς ἀντιμετωπίζεται ἐκεῖ τὸ πρόβλημα. Ἐπισκέφθηκαν τὸ Ἰνστιτοῦτο Τεχνητῶν Μελῶν τῆς Μόσχας καὶ μελέτησαν τὰ χέρια καὶ πόδια «ρομπότ», ποὺ ἔχει δημιουργήσει μιὰ ὁμάδα ἐρευνητῶν, ὑπὸ τὸν καθηγητὴ Ἀαρὼν Κομπρίνσκυ. Φαίνεται δὲ ἀπὸ τὶς δηλώσεις τους, ὅτι τοὺς κάνανε μεγάλη ἐντύπωσι οἱ ρωσικὲς ἐπιτυχίες σ' αὐτὸ τὸν τομέα.

Οἱ ἀντίστοιχες Βρεταννικὲς ἐργασίες γίνονται σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου, ἐδῶ καὶ 3 χρόνια καὶ ἔχουν στοιχίσει ὡς σήμερα περὶ τὶς 6.000 λίρες.

Ἡ ἀρχὴ στὴν ὁποία στηρίζονται, εἶναι ἕνα σύστημα, ποὺ συλλαμβάνει τὰ ἠλεκτρικὰ μηνύματα, ποὺ στέλνει ὁ ἐγκέφαλος στοὺς μῦς, μὲ τὰ «τηλεγραφικὰ σύρματά» του, τὰ νεῦρα δηλαδή, διατάζοντάς τους νὰ ἐκτελέσουν τὴν τάδε ἢ τὴ δεῖνα κίνησι. Τὰ ἠλεκτρικὰ αὐτὰ ρεύματα εἶναι ἀσθενέστατα. Πολλαπλασιάζεται, λοιπόν, ἡ ἔντασί τους 200 δισεκατομμύρια φορές, μὲ ἠλεκτρονικὰ κυκλώματα σὰν ἐκεῖνα ποὺ ὑπάρχουν στὸ μηχανισμὸ τῶν τεχνητῶν δορυφόρων.

Ἡ συσκευή, ποὺ τὸ πετυχαίνει αὐτό, ἔχει μέγεθος πενταπλάσιο ἀπὸ ἕνα συνηθισμένο πακέτο τσιγάρων. Βρίσκεται δὲ μέσο σ' ἕνα κουτί, ποὺ μπορεῖ νὰ κρεμαστῆ ἀπ' τὸν ὦμο μ' ἕνα λουρί, σὰν τὶς φωτογραφικὲς μηχανές.

Ὅσο γιὰ τὶς ἠλεκτρικὲς μπαταρίες, ποὺ ἐξασφαλίζουν τὴ λειτουργία της, περιέχονται σὲ μιὰ ζώνη, ποὺ φοριέται γύρω ἀπ' τὴ μέση.

Τὰ ἠλεκτρόδια τῆς συσκευῆς, ἐφαρμοσμένα πάνω στὸ δέρμα, στὰ κατάλληλα σημεῖα, δέχονται τὰ ἠλεκτρικὰ μηνύματα, ποὺ εἴπαμε, καὶ τὰ μεταβιβάζουν, ἐνισχυμένα, στὰ τεχνητὰ μέλη. Ἐκεῖ, λειτουργεῖ μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἕνα μικρὸ μοτὲρ καὶ κινεῖ ἕνα γάντζο, ποὺ ἐνεργεῖ σὰ χέρι.

Γιὰ τὴν ὥρα, οἱ συσκευὲς αὐτὲς εἶναι ἄγαρμπες στὴν ἐμφάνισι, γιατὶ οἱ ἐρευνηταὶ ἐνδιαφέρονται μονάχα γιὰ τὴν ἱκανοποιητικὴ λειτουργία τους. Ὅταν τελειοποιηθοῦν πιὰ ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτή, θ' ἀρχίσουν νὰ γίνωνται καὶ αἰσθητικῶς ὡραῖες.

Ἂν ὁ ἀνάπηρος ἔχη μπράτσο, ἀλλ' ὄχι καρπὸ τοῦ χεριοῦ, τὰ ἠλεκτρόδια προσαρμόζονται στὴν ἄκρη τοῦ μπράτσου. Ἂν δὲν ἔχη καθόλου μπράτσο, προσαρμόζονται στὸν ὦμο. Πάντως, καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι, τὸ τεχνητὸ χέρι ὑπακούει στὶς διαταγές, ποὺ στέλνει ὁ ἐγκέφαλος.

Ἡ προσπάθεια Βρεταννῶν καὶ Ρώσων συνίσταται τώρα στὸ νὰ κάνη τὸ τεχνητὸ μέλος ἀκόμα πιὸ πολύπλοκες κινήσεις. Γιὰ νὰ κατορθωθῆ αὐτό, πρέπει νὰ αὐξηθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν μικρῶν μοτέρ, ποὺ βρίσκονται μέσα του, ὥστε καθένα τους νὰ ὑπακούη σὲ διαφορετικὴ διαταγή. Τότε θὰ μπορῆ ὁ ἀνάπηρος νὰ κάνη κάθε κίνησι τῆς καθημερινῆς ζωῆς: νὰ γράψη, νὰ ντυθῆ, νὰ κρατήση ἕνα ποτῆρι, νὰ χρησιμοποιήση ἕνα μαχαιροπήρουνο, νὰ διώξη μιὰ ἐνοχλητικὴ μῦγα, κλπ.

Φυσικά, τὸ «τέλειο τεχνητὸ χέρι», εἶναι κάτι τὸ ἀκατόρθωτο. Οἱ εἰδικοὶ προσπαθοῦν νὰ πλησιάσουν ὅσο τὸ δυνατὸν σ' αὐτό, ἐφοδιάζοντας μὲ περισσότερες ἱκανότητες τὰ χέρια-ρομπότ.

Τὰ ρωσικὰ τεχνητὰ χέρια προορίζονται καὶ γιὰ ἕναν ἄλλο σκοπό: γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τοὺς ἀστροναῦτες, στὶς πτήσεις τους στὸ Διάστημα.

Πραγματικά, ὅταν τὰ διαστημόπλοια ξαναμπαίνουν στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς, εἶναι τόσο ἰσχυρὸ τὸ «φρενάρισμα» γιὰ τὴν ἐλάττωσι τῆς ταχύτητός τους, ὥστε ἡ δύναμι τῆς ἀδρανείας αὐξάνει κατὰ 7 ἢ 8 φορὲς τὴν ἐπίδρασι τῆς βαρύτητος πάνω στὸ σῶμα τῶν ἀστροναυτῶν. Ἔτσι ὅμως, οἱ κινήσεις τους γίνονται τόσο δύσκολες, ὥστε τοὺς εἶναι ἀδύνατο γιὰ λίγο νὰ τραβήξουν ἢ νὰ σπρώξουν τοὺς μοχλοὺς τῆς ὁδηγήσεως τοῦ διαστημοπλοίου. Χρειάζεται, λοιπόν, τότε νὰ κυβερνηθῆ τὸ διαστημόπλοιο ἀπὸ τὴ Γῆ, ἐφ' ὅσον τὸ πλήρωμά του δὲ μπορεῖ νὰ τὸ διευθύνη.

Ἂν ὅμως οἱ συσκευές, ποὺ περιγράψαμε, πολλαπλασιάζουν τὴ μυϊκὴ δύναμι τῶν χεριῶν, οἱ ἀστροναῦτες θὰ μποροῦν νὰ κυβερνήσουν μόνοι τους τὸ διαστημόπλοιό τους, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὣς τὸ τέλος τῆς πτήσεως.

Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι γεννήθηκε δίχως χέρια, τὸ ἐφοδιάσανε ὅμως μὲ τεχνητὰ μέλη, ποὺ ἐκτελοῦν ἕνα σωρὸ κινήσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

✪ ✪

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Κάποιος Ἰταλὸς χειροῦργος, στὸ Τουρῖνο, προσάρμοσε ἕνα τεχνητὸ πόδι, μετάλλινο, σ' ἕνα καγκουρώ, ποὺ εἶχε χάσει τὸ δικό του σὲ δυστύχημα.

★

Ὁ Γιαπωνέζος διακοσμητὴς Σάτο Γὶ νευρίασε τόσο, ὅταν τὸν σταμάτησε ἕνας τροχονόμος τοῦ Τόκιο, γιατὶ ἔτρεχε πολὺ μὲ τ' αὐτοκίνητό του, ὥστε ἄδειασε πάνω του ἕνα κουτὶ ἄσπρη μπογιά.

★

Ὅταν ἡ ἀστυνομία τῆς Λιέγης ἔπιασε κάποιον Ἀλφρὲντ Μπράουν, γιατὶ εἶχε κλέψει μιὰ μοτοσυκλέτα, ἐκεῖνος δικαιολογήθηκε, ὅτι τὴν ἤθελε γιὰ νὰ πάη γρήγορα στὸ δικαστήριο, ὅπου ἦταν κατηγορούμενος γιὰ μιὰ ἄλλη ὑπόθεσι.

★

Σ' ἕνα ζωολογικὸ κῆπο τῆς Κουηνσλάνδης, κάμποσα ποντικια, ποὺ προορίζονταν νὰ χρησιμεύσουν ὡς τροφὴ ἑνὸς φαρμακεροῦ φιδιοῦ... φάγανε αὐτὰ τὸ φίδι!

★

Μιὰ ὁμάδα Ἀμερικανῶν ἀποτραβήχτηκαν σὲ μιὰ τελείως ἀπομονωμένη ὀρεινὴ περιοχὴ τῆς Γιούτα, γιὰ νὰ γλυτώσουν «ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν κομμουνισμό».

★

Ὁ Ρουμάνος Ἄλεξ Τονέσκου, στὸ Πλοέστι, καταδικάστηκε σὲ πρόστιμο, γιατὶ εἶχε δαγκάσει τὸ χέρι τῆς πεθερᾶς του, καθὼς ἔκανε νὰ πάρη ἕνα δεύτερο κομμάτι τυρόπιττα!

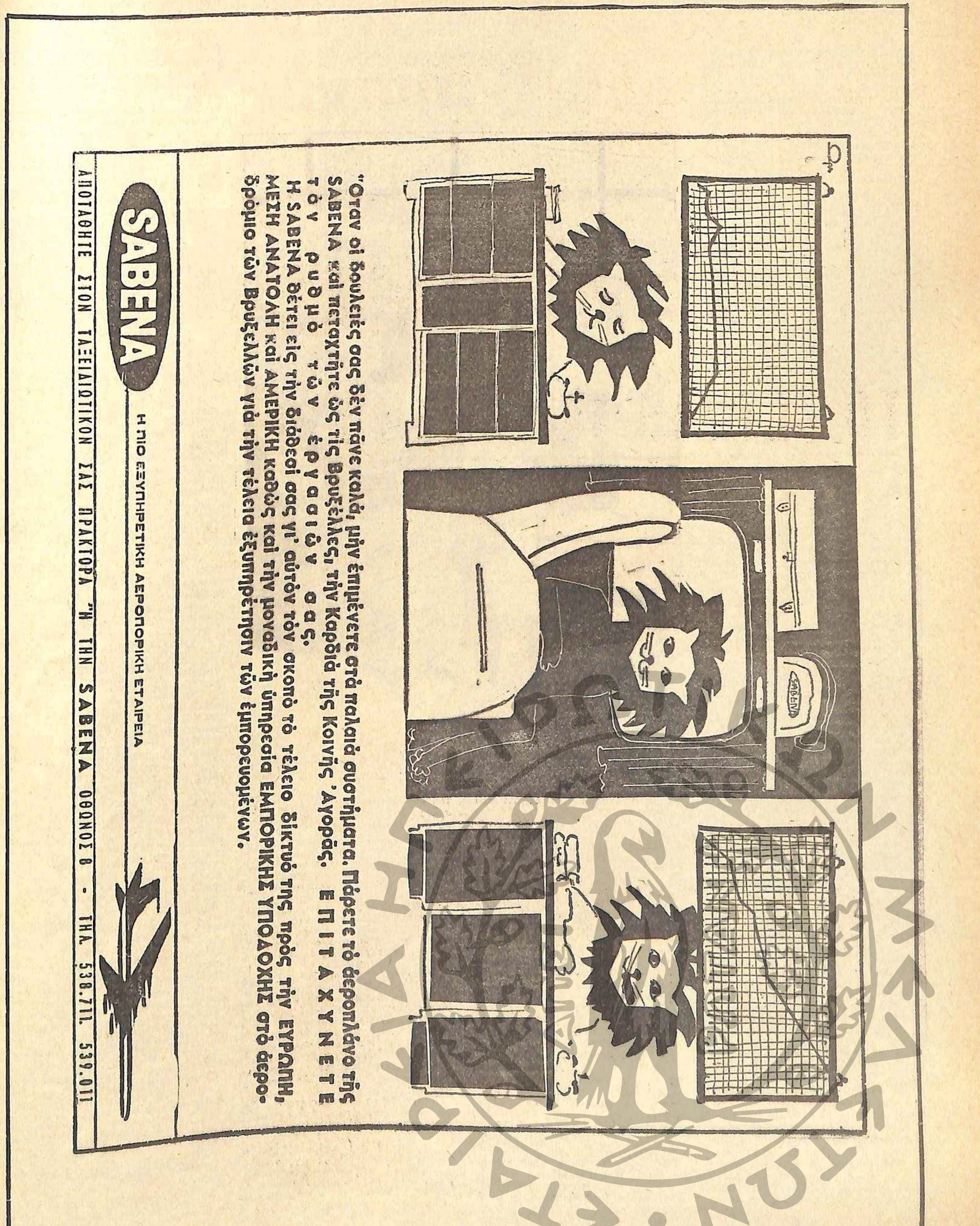

Ὅταν οἱ δουλειές σας δὲν πᾶνε καλά, μὴν ἐπιμένετε στὰ παλαιὰ συστήματα. Πάρετε τὸ ἀεροπλάνο τῆς SABENA καὶ πεταχτῆτε ὡς τὶς Βρυξέλλες, τὴν Καρδιὰ τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς. ΕΠΙΤΑΧΥΝΕΤΕ τὸν ρυθμὸ τῶν ἐργασιῶν σας.
Η SABENA θέτει εἰς τὴν διάθεσί σας γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ τὸ τέλειο δίκτυό της πρὸς τὴν ΕΥΡΩΠΗ, ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ καὶ ΑΜΕΡΙΚΗ καθὼς καὶ τὴν μοναδικὴ ὑπηρεσία ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΥΠΟΔΟΧΗΣ στὸ ἀεροδρόμιο τῶν Βρυξελλῶν γιὰ τὴν τέλεια ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐμπορευομένων.

SABENA

Η ΠΙΟ ΕΞΥΠΗΡΕΤΙΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΑΠΟΤΑΘΗΤΕ ΣΤΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΣΑΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑ Ή ΤΗΝ SABENA ΟΘΩΝΟΣ 8 - ΤΗΛ. 538.711 - 539.011

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΓΩΝΙΑ τῆς ἀναμονῆς

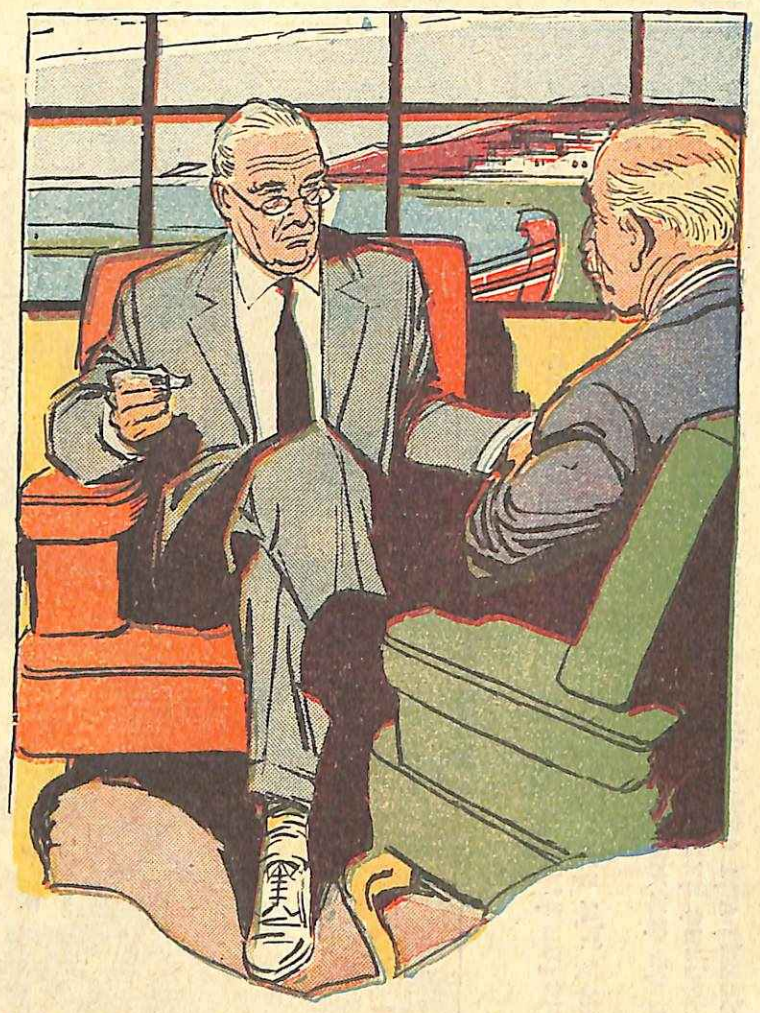

Οἱ δυὸ φίλοι σιωποῦσαν ἀπὸ συγκίνησι κι' ἀργοῦσαν νὰ μιλήσουν, ὅπως κάθε χρόνο...

Ο κυρ-Σταῦρος ἔβγαλε τὸ ρολόγι του ἀπὸ τὴ μικρὴ τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του κυττάζοντας τὴν ὥρα.

— Ἔχω καιρὸ ἀκόμη! ψιθύρισε μ' ἕνα χαμόγελο καὶ κυττάχθηκε στὸν καθρέφτη.

Γύρισε τὸ κεφάλι ἀριστερά, δεξιά, ἀνοιγόκλεισε τὰ μάτια καὶ ἔσιαξε μερικὲς τρίχες ποὺ ξέφευγαν ἀπὸ τὴ χωρίστρα του.

— Νομίζω, πὼς δὲν γέρασα καὶ πολύ, μουρμούρισε. Ἂν δὲν μὲ πονοῦσαν αὐτὰ τὰ πόδια, θἄμουνα πιὸ καλά...

Ἀναστέναξε, ἔστριψε τὸ μουστάθόταν ὑπῆρχε ἕνα καφενεδάκι, κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του.

Ἴσιωνε τὸ κορμὶ ὅσο μποροῦσε ὁ κυρ-Σταῦρος καὶ κουνοῦσε τὸ μπαστούνι του λεβέντικα. Δὲν ἤθελε νὰ δείχνη στὸν κόσμο ὅτι βαστοῦσε τὸ μπαστούνι ἀπὸ ἀνάγκη, γιὰ τὰ πόδια του.

Κάτω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ καθόταν ὑπῆρχε ἕνα καφενεδάκι, κι' ἀντίκρυ σ' αὐτό, ἦταν τὸ πρακτορεῖο τῶν πούλμαν, ποὺ ἔφερναν ἐπιβάτες ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη.

Ξανακύτταξε τὴν ὥρα καὶ ψιθύρισε:

— Ἔχω καιρὸ ἀκόμη!

Καὶ γυρίζοντας στὸ γκαρσόνι τοῦ φώναξε:

— Ἕνα βαρὺ γλυκό, γρήγορα, ὅμως, σὲ παρακαλῶ.

Αὐτὸ γινόταν μιὰ βδομάδα τώρα ἀπὸ τότε ποὺ ὁ κυρ-Σταῦρος εἶχε ἔλθει στὴν Αἰδηψὸ γιὰ τὰ μπάνια του.

Κάθε χρόνο, τέτοια ἐποχή, γύρω στὶς 30 Ἰουνίου, ὁ κυρ-Σταῦρος ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα κι' ἐρχόταν γιὰ λουτροθεραπεία.

Ἦταν ἕνας λεβεντόγερος, ὀγδόντα χρόνων μὲ ἴσιο κορμί, ἀπόμαχος ἀξιωματικὸς τοῦ πεζικοῦ, ποὺ ζοῦσε μὲ τὴ σύνταξί του καὶ δυὸ ἐνοίκια ποὺ εἰσέπραττε ἀπὸ τὰ μαγαζιά, ποὺ βρίσκονταν κάτω ἀπὸ τὸ ἰδιόκτητο σπίτι του, σὲ μιὰ πάροδο τῆς ὁδοῦ Πατησίων, κοντὰ στὸν Ἅγιο Λουκᾶ

Οἰκογένεια δέν εἶχε, εἶχε μείνει μαγκούφης, μονάχος του, ἀνύπαντρος.

— Γρήγορα τὸν καφέ! φώναξε πάλι στὸ γκαρσόνι, ποὺ περνοῦσε.

Ὅταν ὅμως ξανακύτταξε τὸ ρολόϊ του, ψιθύρισε:

— Ἔχω καιρὸ ἀκόμη!

Μιὰ βδομάδα τώρα ἐπαναλαμβανόταν ἡ ἴδια σκηνὴ κι' ὁ κυρ-Σταῦρος ἀγωνιοῦσε ὥσπου νάρθῆ τὸ πούλμαν τῆς Θεσσαλονίκης.

Κι' ὅταν ἔφθανε καὶ σταματοῦσε ἐμπρὸς στὸ πρακτορεῖο, ὁ κυρ-Σταῦρος παρατοῦσε πολλὲς φορὲς τὸν καφὲ στὴ μέση, πηγαίνοντας νὰ παρακολουθήση τοὺς ἐπιβάτες, ποὺ κατέβαιναν ἕνας-ἕνας, κουρασμένοι ἀπὸ τὸ μακρυνὸ ταξίδι.

Μὰ τί περίμενε ὁ κυρ-Σταῦρος τόσο ἀνυπόμονα; Περίμενε τὸν κυρ-Μήτσο, τὸν παλιὸ συνάδελφο, στὸ στρατό, τὸν ἀξιωματικό, μὲ τὸν ὁποῖο συναντιόταν κάθε χρόνο στὴν Αἰδηψό.

«Ἀλλά, γιατί ἀργεῖ;» ἔλεγε μὲ τὸ μυαλό του. Πολλὲς ἐξηγήσεις προσπαθοῦσε νὰ δώση μὰ καμμιὰ δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε.

Μὰ ὁ φίλος του ἐξακολουθοῦσε ν' ἀργῆ, μιὰ βδομάδα περισσότερο ἀπ' τὸ συνηθισμένο.

Ἄλλες χρονιές, συναντοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ διαφορὰ μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν. Τώρα ἄργησε πολύ!

Ἄναψε ἕνα τσιγαράκι, τὸ τσιγαράκι τῆς στενοχώριας καὶ ρούφηξε τὸν ὑπόλοιπο καφέ του. Δὲν τολμοῦσε νὰ σκεφτῆ ὅτι μποροῦσε νἄχε συμβῆ κάτι στὸ φίλο του τὸν κυρ-Μήτσο. Τὰ τελευταῖα γράμματα ποὺ εἶχαν ἀνταλλάξει, εἶχαν χρονολογία ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα. Δὲν τοὔγραφε τίποτα, ἂν ἦταν ἄρρωστος. «Ἀλλ' ἀργεῖ νάρθῆ τὸ κακό;» συλλογίστηκε.

Ἔνοιωσε μιὰ τρεμούλα, δὲν τὸν βαστοῦσε ἡ καρέκλα καὶ σηκώθηκε.

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη φάνηκε καὶ τὸ πούλμαν.

Μὲ κάποια ἀγωνία κούνησε τὰ πόδια καὶ τὸ μπαστούνι καὶ πλησίασε στὸ πρακτορεῖο.

Μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ ἀνίχνευε τώρα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ παραθυράκια τοῦ πούλμαν νὰ διακρίνη τὸ κεφάλι τοῦ φίλου του.

Καὶ ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπᾶ δυνατά, τὸ χέρι του ἔτρεμε πάνω στὸ μπαστούνι, καὶ τὰ χείλη του ἔβγαλαν μιὰ βραχνὴ φωνή:

— Μῆτσο!

Τὸν εἶδε νὰ κατεβαίνη σιγὰ-σιγά, ἐνῶ στὸ μάγουλό του κυλοῦσε ἕνα δάκρυ.

— Σταῦρο!

Ἀγκαλιάστηκαν, κι' ὁ μορφασμὸς ἀγωνίας εἶχε μετατραπῆ σὲ χαμόγελο, ἐνῶ τὰ χείλη του τρεμουλιαστὰ ψιθύριζαν:

— Γιατί ἄργησες, Μῆτσο;

Ἐκεῖνος τοῦ χαμογέλασε βλέποντας τὴ λαχτάρα τῆς ἀγωνίας του, καὶ ψιθύρισε:

— Κάτι δουλειὲς μὲ καθυστέρησαν!

Ὁ Μῆτσος ξεπερνοῦσε τὸ Σταῦρο στὸ μπόϊ, μόνο ποὺ καμπούριαζε ἐλαφρά.

Δὲν κρατοῦσε μπαστούνι, κι' ἦταν ἀκόμη πιὸ ἀδύνατος.

★

Ἡ ἠρεμία ξαναγύρισε στὴν ψυχὴ τοῦ κυρ-Σταύρου, κι' ὅταν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου τοποθέτησε στὸ διπλανὸ δωμάτιο τὴ βαλίτσα τοῦ κυρ-Μήτσου, οἱ δύο φίλοι καθισμένοι ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο, σὲ δυὸ πολυθρόνες, εἶχαν, λές, ξανανειώσει, ἀπὸ χαρὰ ποὺ εἶχαν ξαναϊδωθῆ ἄλλη μιὰ φορά, καὶ πάλι.

Σιωποῦσαν ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ ἀργοῦσαν νὰ μιλήσουν, ὅπως γινόταν κάθε χρόνο, σὲ κάθε συνάντησί τους. Ὁ κυρ-Μῆτσος ἦταν πάντα πιὸ ὁμιλητικός, μὰ αὐτὴ τὴ φορά, εἶχε χαμηλωμένα τὰ μάτια.

Ὁ κυρ-Σταῦρος καταλάβαινε πὼς κάτι εἶχε συμβῆ στὸ φίλο του, ἀλλὰ σιωποῦσε γιατὶ σεβόταν τὸν πόνο του. Τέλος μίλησε:

— Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωή, Σταῦρο μου! Θ' ἀναρωτιόσουν γιατί ἄργησα νάρθῶ. Δὲ μποροῦσα νάρθῶ νωρίτερα. Περίμενα τὸ γυιό μου ἀπὸ τὴν Ἀφρικά. Τὸν περίμενε κι' ἡ γυναίκα του. Εἴχαμε νὰ τὸν δοῦμε δέκα χρόνια. Ἦρθε ἐπιτέλους καὶ ἡσυχάσαμε. Ἔτσι ἔφυγα κι' ἐγώ... Ἐσύ, πῶς τὰ πέρασες; Τὰ πόδια σου πονᾶνε ἀκόμα; Ἄρχισες τὰ μπάνια;

Ἡ κουβέντα συνεχίστηκε ὣς ἀργά, στὸ ξενοδοχεῖο, ἔπειτα πάλι στὸ καφενεῖο, κι' ἀργότερα στὸ ἑστιατόριο.

Ἔλεγαν, ἔλεγαν καὶ μιλοῦσαν, ἐπανελάμβαναν μαζὶ μὲ τὰ καινούργια καὶ τὰ παλιὰ σὰν νὰ μὴν τὰ εἶχαν πῆ, σὰν νὰ μὴν ἤξεραν ὁ ἕνας τὸν πόνο τοῦ ἄλλου, σὰν νὰ μὴν εἶχαν ζήσει ἀδελφωμένοι ἑξῆντα χρόνια τώρα, στὴν Ἀθήνα, στὴ Θεσσαλονίκη, στὰ διάφορα μέτωπα, τοὺς πολέμους καὶ τὶς περιπέτειες, ποὺ πέρασαν, ἀδελφωμένοι στὸν πόνο καὶ στὴ χαρά.

★

Ὁ Σταῦρος καὶ ὁ Μῆτσος εἶχαν βγῆ τὴν ἴδια χρονιὰ ἀπὸ τὴ σχολὴ τῶν Εὐελπίδων καὶ κατατάχθηκαν μαζὶ στὸ ἴδιο σύνταγμα.

Ἀπὸ παράσημα εἶχαν γεμίσει τὰ στήθη τους καὶ ἀποστρατεύθηκαν κι' οἱ δυὸ μαζὶ μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ συνταγματάρχη.

Αὐτὰ γιὰ τὴ στρατιωτική τους ζωή.

Εἶχαν ὅμως καὶ μιὰ πολυτάραχη, πονεμένη αἰσθηματικὴ ζωή, ποὺ συνδεόταν μὲ κοινὲς γνωριμίες καὶ πάθη.

Πρῶτος ὁ κυρ-Σταῦρος ἀγάπησε μιὰ νέα τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ ἔρωτάς του εἶχε τὴ σφραγίδα τῆς σεμνῆς, ἀλλὰ φλογερῆς ἀγάπης. Οἱ γονεῖς του ἔφερναν δυσκολίες, γιατὶ περίμεναν νύφη μὲ πολὺ μεγάλη προῖκα. Τέλος ἔδωσαν τὴν εὐχή τους. Κουμπάρος θὰ γινόταν ὁ Μῆτσος.

Μά, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, ἄδικα περίμενε ὁ Σταῦρος μὲ τὸ Μῆτσο στὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο, ὅπου θὰ γινόταν ἡ στέψι, ἄδικα περίμεναν οἱ προσκαλεσμένοι τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης. Ἡ Ἀγλαΐα μὲ τὴ μητέρα της δὲν εἶχαν φανῆ.

Κι' ἐνῶ αὐτοὶ περίμεναν στὴν ἐκκλησία τὴ νύφη, ἐκείνη βρισκόταν ντυμένη μὲ τὰ νυφικά της σ' ἕνα φέρετρο, σ' ἕνα σπιτάκι τῶν Πετραλώνων.

Κι' οἱ προσκαλεσμένοι ἀντὶ νὰ παραστοῦν στὸ γάμο, συνόδεψαν τὴ νύφη στὸ νεκροταφεῖο!

Ἀπὸ τότε ὁ κυρ-Σταῦρος ἔμεινε ἀνύπαντρος, γιατὶ ἐκτὸς ποὺ ἀγαποῦσε τὴν Ἀγλαΐα, πῆρε τὸ ζήτημα κατάκαρδα. Ὕστερα ἀφοσιώθηκε στὰ καθήκοντά του, στὸ στρατιωτικό του, μὲ μόνη του παρέα τὸν κυρ-Μῆτσο.

★

Ὁ κυρ-Μῆτσος ὅμως χώρισε κάποτε ἀπὸ τὸν κυρ-Σταῦρο. Τὸν ἔστειλαν στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου γνώρισε μιὰ ὄμορφη μελαχροινὴ πρόσφυγα ἀπὸ τὴ Σμύρνη. Δὲν εἰδοποίησε τὸ φίλο του ὅταν τὴν παντρεύτηκε. Σεβάστηκε τὸν πόνο του, καὶ τοῦ τὄγραψε μόνο, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν, ἡ ἀλληλογραφία, ὅμως, συνεχιζόταν μεταξὺ τῶν δύο φίλων.

Ἔτσι ὁ Σταῦρος ἔμαθε ὅτι ἀπόκτησε ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι. Δυὸ χρόνια ἀργότερα ἔμαθε ὅτι ἡ γυναίκα του πέθανε, κι' ὅτι εἶχε παραδώσει τὸ παιδὶ σὲ κάτι φίλους του στὴ Θεσσαλονίκη νὰ τὸ μεγαλώσουν. Χρόνια ὕστερα ἔμαθε, ὅταν μεγάλωσε τὸ παιδί, ὅτι βγῆκε ἀπὸ τὸ γυμνάσιο καὶ ὅτι τὸ τοποθέτησε σὲ μιὰ ἀτμοπλοϊκὴ ἑταιρεία ὡς ὑπάλληλο. Πάντως ἀπὸ τὰ γράμματά του δὲν φαινόταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ γυιό του. Τοὔγραφε ὅτι εἶχε πολλὰ ἐλαττώματα. Κι' ἔπειτα ἀπὸ καιρὸ τοὔγραψε ὅτι ὁ γυιός του εἶχε παντρευτῆ χωρὶς νὰ τὸν ρωτήση, κι' ὅτι περνοῦσε πολὺ ἄσχημα. Ὥσπου μιὰ μέρα ὁ γυιὸς παράτησε τὴ γυναίκα του, νὰ πάη νὰ βρῆ τύχη στὴν Ἀφρική, κι' εἶχε ἀναλάβει αὐτὸς τὴ διατροφὴ τῆς νύφης του καὶ τοῦ ἐγγονοῦ του.

Δέκα χρόνια σιωπὴ ἀπὸ τὸ γυιό του. Ὅταν μιὰ μέρα ἕνα γράμμα τοῦ ἀνάγγειλε τὴν ἐπιστροφή του.

Αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ αἰτία τῆς τωρινῆς ἀργοπορίας τοῦ κυρ-Μήτσου στὰ λουτρά. Εὐτυχῶς, ποὺ ὁ γυιός του γύρισε ἀλλοιώτικος, καλὸς καὶ μὲ πολλὰ χρήματα.

— Αὐτά, εἶναι Σταῦρο μου τὰ νέα μου. Πές μου τὰ δικά σου...

— Τίποτα τὸ καινούργιο ἀπὸ τὸ μέτωπο τὸ δικό μου, —εἶπε ὁ Σταῦρος μ' ἕνα χαμόγελο,— ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πόνους στὰ πόδια.

★

Ἦταν ἡ τελευταία χρονιὰ ποὺ συναντήθηκαν οἱ δυὸ φίλοι στὴν Αἰδηψό.

Οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος εἶχε πιὰ τὴν ἀγωνία νὰ περιμένη τὸν ἄλλο.

Εἶχαν ἀφήσει γιὰ πάντα τὸν κόσμο, ὁ ἕνας στὴν Ἀθήνα, ὁ ἄλλος στὴ Θεσσαλονίκη, μὲ τὶς ἀναμνήσεις τους!

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Μοντέρνο μπικίνι ἀπὸ ὕφασμα «φασονέ». (μὲ ἀνάγλυφα σχέδια)

ΤΟ ΜΠΙΚΙΝΙ ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Η ΚΑΛΛΙΓΡΑΜΜΗ γυναῖκα προτιμάει καὶ ἐφέτος, παρ' ὅλες τὶς διαφορετικὲς γνῶμες, ποὺ ἔχουν οἱ μεγάλοι ράφτες καὶ ποὺ θέλουν τὴ γυναῖκα μὲ ὁλόκληρο μαγιὼ ἢ...περδικόστηθη, τὸ ντὲ-πιές, δηλαδὴ τὸ μπικίνι, ποὺ δίνει μεγάλη ἄνεσι στὸ σῶμα καὶ κολακεύει μιὰ ὡραία σιλουέττα. Τὸ μπικίνι παρουσιάζει ὅμως προβλήματα, ποὺ δὲν ὑπάρχουν γιὰ τὰ μονοκόμματα μαγιώ: γιὰ τὴν ἡλιοθεραπεία, γιὰ τὸ παιχνίδι στὴν πλάζ, εἶναι ἀκατάλληλο, κι' αὐτὸ γιὰ πολλοὺς λόγους. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριώτερους εἶναι, ὅτι τὸ σχεδὸν γυμνὸ σῶμα μπορεῖ νὰ τραυματισθῆ πάνω στὴν καυτερὴ ἄμμο ἢ σὲ μιὰ πέτρα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ ἔχετε ὁπωσδήποτε ἕνα εἰδικὸ κοστοῦμι γιὰ τὴν ἡλιοθεραπεία.

Τὸ κοστοῦμι τῆς μόδας γίνεται ἀπὸ βαμβακερὸ ὕφασμα, μὲ μικρὰ γεωμετρικὰ ἢ ἄλλα σχέδια καὶ ἡ τελευταία κοὺπ γι' αὐτὰ τὰ κοστούμια-τουνίκ, εἶναι ἐξαιρετικὰ κομψή: Πρόκειται γιὰ ἕνα ροῦχο κομμένο σὲ ἐφαρμοστὴ γραμμή, μὲ μακρειὲς πένσες πάνω στὸ πολὺ μακρὺ κορσὰζ (φτάνει μέχρι τὸν ὀμφαλὸ) καὶ μὲ κοντὴ «φούστα», μάκρους ὄχι περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι πόντους. Τὸ ντεκολτὲ εἶναι μεγάλο, οἱ μπρετέλλες ράβονται ἀρκετὰ φαρδειὲς καὶ ἡ φούστα ἔχει ὁλόγυρα βαθειὲς πιέττες (πλατειὲς ἢ κουφόπιεττες). Θὰ στολίσετε τὸ μεγάλο ντεκολτὲ μ' ἕνα φιόγκο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Τὸ κοστοῦμι αὐτὸ γαρνίρεται μὲ μονόχρωμο ρέλιασμα, γύρω στὸ φιόγκο καὶ στὴν ἕνωσι τοῦ κορσὰζ μὲ τὴ φούντα. Πολὺ τῆς μόδας εἶναι τὰ κοστούμια αὐτὰ σὲ ἐμπριμὲ βαμβακερό, μὲ μπλὲ φόντο καὶ πορτοκαλὶ ἢ ἄσπρα μικρὰ σχέδια. Θὰ φορέσετε ἕνα μαντήλι ἢ μιὰ μονόχρωμη φαρδειὰ ἐσάρπα στὸ κεφάλι, ποὺ θὰ ταιριάζουν στὸ βασικὸ τόνο τοῦ κοστουμιοῦ.

Ἕνα ἄλλο συμπλήρωμα τοῦ μπικίνι εἶναι τὸ ἰνδικὸ «σαρόγκ». Φοριέται πάνω ἀπὸ τὸ μπικίνι, ὄχι μόνο στὴν πλάζ, μὰ καὶ στὴν πόλι. Εἶναι, φυσικά, κοντὸ καὶ ὄχι μέχρι τὸν ἀστράγαλο, ὅπως τὸ αὐθεντικὸ «σαρόγκ», καὶ δίνει μεγάλη εὐκινησία στὸ σῶμα. Οἱ λιγώτερο ἐκκεντρικὲς γυναῖκες θὰ φορέσουν ἕνα ἁπλὸ σεμιζιὲ στὴ θέσι τοῦ «σαρόγκ».

Οἱ πολὺ νέες θὰ ἐνθουσιασθοῦν ἀσφαλῶς μὲ τὰ νέα σύνολα ἀπὸ «Σανγκάλλο». Πρόκειται γιὰ ἕνα δροσερὸ βαμβακερὸ ὕφασμα μὲ τρυπητὸ κέντημα, ποὺ χρησιμοποιεῖται τώρα, τόσο γιὰ μπικίνι, ὅσο καὶ γιὰ πουκάμισα-τουνίκ. Τὰ σύνολα αὐτὰ φτιάχνονται ἀσσορτί: τὸ φοδραρισμένο σουτιὲν μὲ στενὲς μπρετέλλες καὶ τὸ μικρὸ σλὶπ μὲ κοντὴ «φούστα», τὸ καπέλλο μὲ μεγάλο μπὸρ καὶ τὸ πουκάμισο, ποὺ μόλις σκεπάζει τὸ σλίπ, γίνονται ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, στὸ καινούργιο χρῶμα πορτοκαλὶ-ροζέ. Τὸ πουκάμισο ἔχει πολὺ μικρὸ καὶ στρογγυλὸ ντεκολτέ, φαρδεῖς ὤμους καὶ φούστα μὲ ἐβαζὲ γραμμή, ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ λίγο λόξευμα στὶς πλαϊνὲς ραφές, γιατὶ τὸ πουκάμισο αὐτὸ εἶναι μονοκάμματο καὶ δὲν ἔχει πένσες. Θὰ φροντίσετε, ἡ φαρδειὰ φάσα τοῦ κεντήματος, ποὺ ἔχει τὸ ὕφασμα, νὰ ἀποτελῆ τὸ μπὸρ τοῦ πουκαμίσου, πού, φυσικά, δὲ στριφώνεται.

ΚΛΑΣΣΙΚΑ ΜΑΓΙΩ ΜΕ ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Τὰ κλασσικὰ μονοκόμματα μαγιὼ μὲ μικρὸ ντεκολτέ, μικρὲς μασχάλες καὶ φουστίτσα μπροστά, γαρνίρονται τώρα μὲ καινούργιο τρόπο. Μερικὰ νέα γαλλικὰ μοντέλα ἔχουν μόνο μπροστὰ τέσσερες φαρδειὲς ρίγες ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἀπάνω, ποὺ κατεβαίνουν ἀπὸ τὴν πένσα τοῦ στήθους λίγο πρὸς τὰ κάτω, ὅσο πλησιάζουν τὶς πλαϊνὲς ραφές. Τὰ μοντέλα αὐτὰ ταιριάζουν καὶ γιὰ τὶς γεμᾶτες γυναῖκες, γιατὶ δὲν παχαίνουν, παρ' ὅλες τὶς ρίγες.

Ἕνα ἄλλο, πολὺ κομψὸ γαρνίρισμα στὰ μονοκόμματα, σκουρόχρωμα μαγιώ, εἶναι τὸ ἄσπρο, πολὺ μεγάλο πλαστρὸν (φτάνει μέχρι τὴ μέση), σὲ σχῆμα «U», ποὺ ρελιάζεται στὸ ντεκολτὲ μὲ τὸ χρῶμα τοῦ μαγιὼ καὶ γαρνίρεται μὲ φιόγκο. Τὸ ντεκολτὲ εἶναι μπροστὰ τετράγωνο καὶ πίσω ὀβάλ.

ΦΑΝΤΑΙΖΙ ΜΑΓΙΩ

Τὰ νέα μαγιὼ ἔχουν συχνὰ ἀνατολίτικα ἢ ἀραβικὰ μοτίβα, σὲ κόκκινο καὶ ἄσπρο χρῶμα, μὲ ρέλιασμα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα αὐτά. Ἄλλα φανταιζὶ μαγιὼ γίνονται μὲ ἀσπρομαῦρο συνδυασμὸ (ταιριάζουν ἰδιαίτερα στὶς γεμᾶτες γυναῖκες) ἢ σὲ συνδυασμὸ ὑφάσματος μὲ «πουὰ» καὶ μονόχρωμου ὑλικοῦ. Τὸ μακρὺ κορσὰζ γίνεται ἀπὸ κόκκινο ὕφασμα (ἢ ἐλάνκα) μὲ ἄσπρα «πουὰ» καὶ τὸ κοντὸ «σλὶπ» (τὸ μαγιὼ εἶναι μονοκόμματο) ἀπὸ μαῦρο ὕφασμα. Ἕνα παρόμοιο μοντέλο ταιριάζει κυρίως στὶς πολὺ νέες καὶ καλλίγραμμες γυναῖκες. Γιὰ τὶς νέες προορίζεται ἐπίσης ἕνα χαριτωμένο μοντέλο μὲ γιακᾶ, τύπου «κολλεγίου» καὶ φιόγκο μπροστὰ στὸ μυτερὸ ντεκολτέ, ὅπως καὶ τὸ νέο γαλλικὸ μοντέλο μὲ κυματιστὲς ρίγες. Οἱ ἡλιοκαμμένες γυναῖκες θὰ ἀξιοποιήσουν τὸ μπρούντζινο χρῶμα τοῦ σώματός τους μὲ ἄσπρα μαγιὼ ἀπὸ τὸ μοντέρνο πικὲ «κλοκὲ» (ἀνάγλυφο).

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΤΥΝΙΚ

Οἱ μοντέρνες κοντὲς τουνὶκ γιὰ τὴν πλάζ, φτιάχνονται ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ μαγιὼ ἢ τοῦ μπικίνι. Πολὺ ὄμορφα εἶναι τὰ κὰς-μαγιὼ ἀπὸ ἄσπρο τουάλ, μὲ μαῦρα στυλιζαρισμένα μικρὰ σχέδια καὶ μὲ μαῦρο ρέλιασμα σ' ὅλα τὰ στριφώματα. Θὰ φορέσετε μὲ μιὰ τέτοια τουνὶκ ἕνα μεγάλο ψάθινο καπέλλο, μὲ ἀσπρες-μαῦρες ρίγες.

Μιὰ νεανικὴ παραλλαγὴ τῆς τουνὶκ γίνεται ἀπὸ σταμπάτο βαμβακερὸ «πιὲ-ντὲ-πούλ», σὲ κόκκινο καὶ μπλὲ χρῶμα. Τὸ ντεκολτὲ καὶ οἱ σχιστὲς στρογγυλεμένες πλαϊνὲς ραφές, ρελιάζονται μὲ κόκκινο ὕφασμα. Θὰ στολίσετε τὴν τουνὶκ αὐτὴ μ' ἕνα φιόγκο στὸ ντεκολτὲ καὶ μὲ μικροὺς φιόγκους στὸ «σχίσιμο» κάθε ραφῆς.

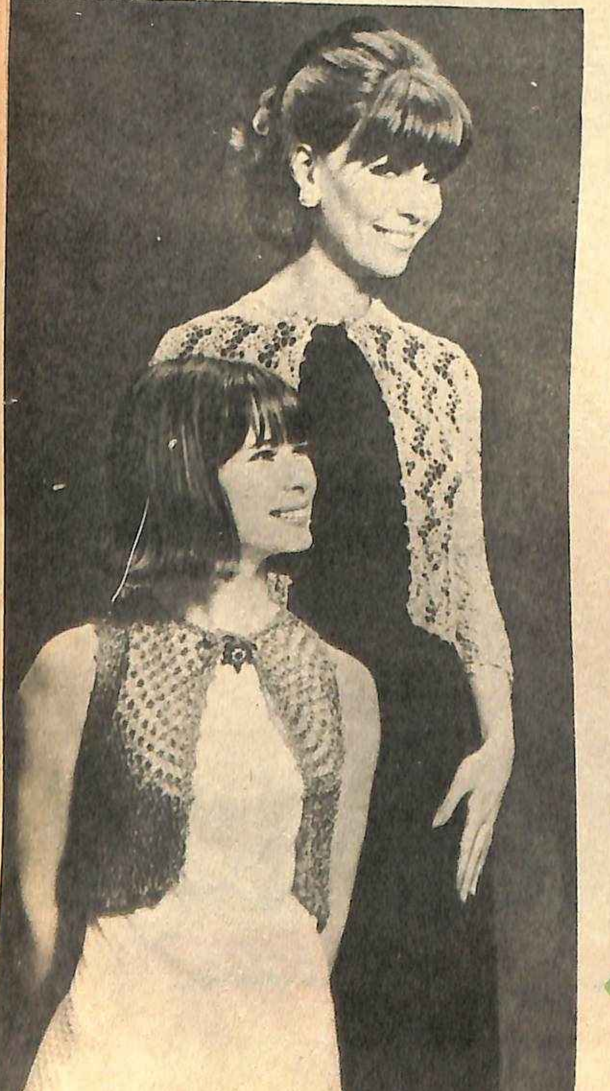

Τὰ νέα δαντελλωτὰ μπολερὸ στολίζουν κάθε ἁπλὸ βραδυνὸ φόρεμα.

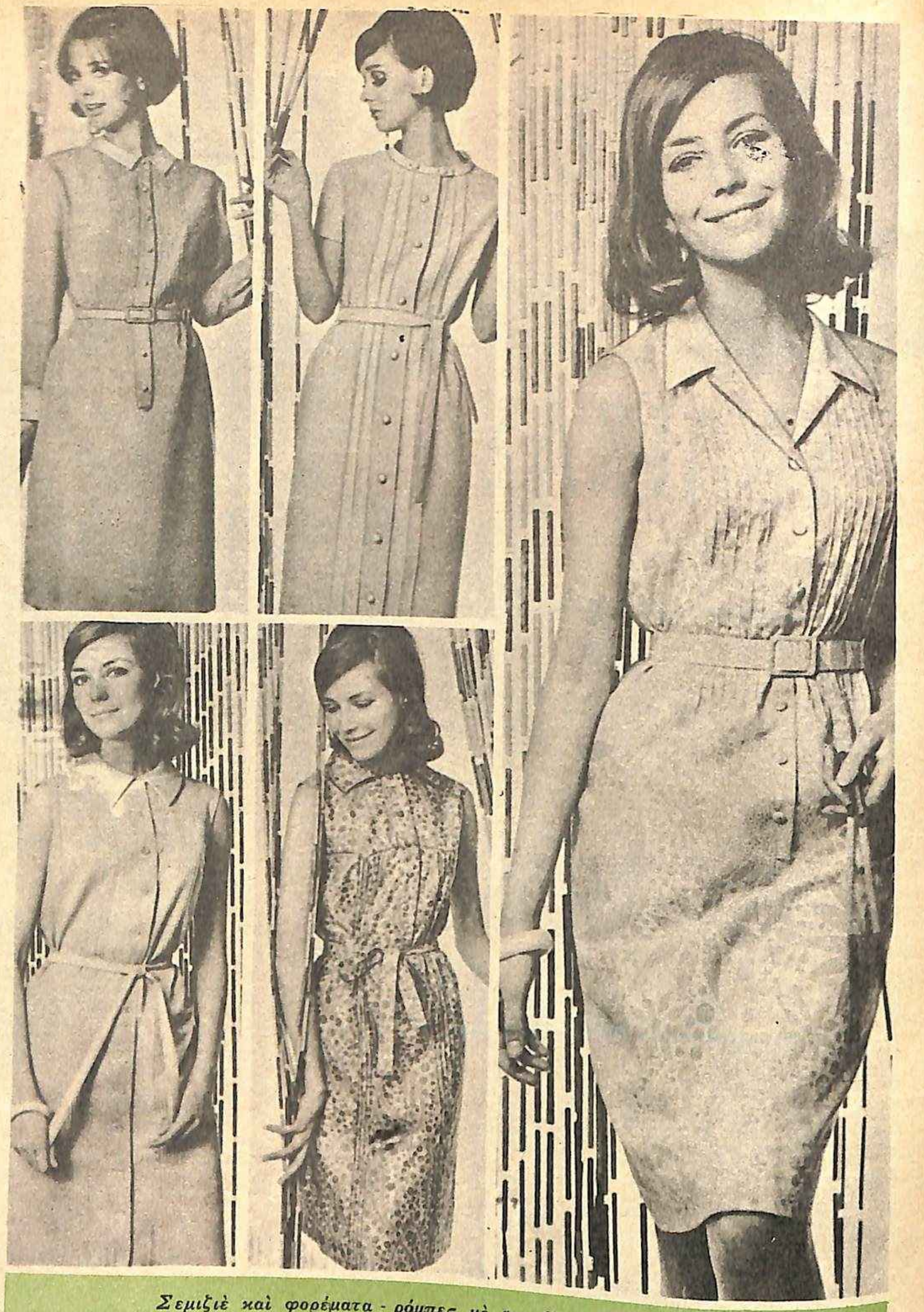

Σεμιζιὲ καὶ φορέματα - ρόμπες μὲ «νερβὺρ» (ψιλὰ γαζιά).

ΠΡΩΪΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟ «ΤΟΥΑΛ—ΝΤΕ—ΛΕΝ»

Τὰ νέα πρωϊνὰ φορέματα ἀπὸ λινὸ τουὰλ εἶναι ἐξαιρετικὰ κομψὰ καὶ πολὺ πρακτικά. Μπορεῖ νὰ γίνουν σὲ γραμμὴ σεμιζιέ, μὲ μικρὸ γιακᾶ, μονόχρωμα ἢ μὲ ψιλὲς πολύχρωμες ρίγες, ποὺ ἀδυνατίζουν πολύ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σεμιζιὲ φοριοῦνται ὅμως καὶ ἄλλες κούπ. Θὰ σᾶς περιγράψωμε σήμερα τρία νέα παριζιάνικα μοντέλα, ποὺ εἶναι πολὺ πρωτότυπα καὶ ταιριάζουν σὲ κάθε σῶμα. Τὸ πρῶτο ἔχει ἕνα κορσάζ, ποὺ ξεπερνάει λίγο τὴ μέση καὶ γαρνίρεται μὲ ἐξώρραφα γαζιά, σὲ ἄλλο χρῶμα, ποὺ μιμοῦνται ἕνα μακρὺ πλαστρόν. Πάνω στὸ «πλαστρὸν» αὐτὸ καὶ συνέχεια στὴ λίγο σουρωτὴ φούστα, θὰ τοποθετήσετε δέκα μεγάλα ἄσπρα κουμπιά, σὲ δυὸ γραμμὲς (ἔξη στὸ κορσὰζ) καὶ ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ πλαστρόν, ἕνα φιόγκο.

Τὸ φόρεμα ἔχει ἄνοιγμα τύπου σεμιζιέ, μὰ λίγο στὸ πλάϊ, στὸ κορσὰζ καὶ στὴ φούστα.

Ἕνα δεύτερο μονοκόμματο μοντὲλο σὲ κίτρινο χρῶμα, ἔχει μεγάλες τετράγωνες ἐξωτερικὲς τσέπες, μὲ κουμπωμένα «ραμπά», πού, κάτω ἀπ' αὐτά, περνάει ἡ ψιλὴ ζώνη, στὸ ὕψος τοῦ γοφοῦ. Οἱ πλαϊνὲς ραφὲς σχίζονται μόνο κατὰ δέκα πόντους. Χρειάζονται 1μ50 σὲ 120 π. φάρδος.

Τέλος, τὸ τρίτο μοντέλο, χρώματος τουρκουάζ, ἔχει καρρὼ ντεκολτὲ καὶ κούμπωμα ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω στὸ ἕνα πλευρὸ (ἀριστερὰ κατὰ προτίμησι). Γαρνίρεται μὲ λοξὰ τοποθετημένα «ραμπὰ» καὶ μεγάλα κουμπιὰ στὸ ἴδιο χρῶμα.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Εἶναι πολὺ τῆς μόδας καὶ γίνονται σὲ κίτρινο ἢ μὼβ χρῶμα, στοὺς νέους φωτεινοὺς τόνους. Ἡ κοὺπ εἶναι διαφορετικὴ γιὰ κάθε σῶμα. Οἱ καλλίγραμμες γυναῖκες θὰ φορέσουν ἕνα μοντέλο μὲ κορσάζ, ποὺ εἶναι σὲ γραμμὴ «μπλουζάν», μπρὸς καὶ πίσω, ποὺ ἔχει μεγάλο ὀβὰλ ντεκολτέ, μὲ λοξὰ κομμένη, γυριστὴ φάσα ὁλόγυρά του καὶ φιόγκους στοὺς ὤμους. Ἡ φούστα τοῦ μοντέλου αὐτοῦ ἔχει πλατειὲς καὶ βαθειὲς πιέττες.

Τὸ μοντέλο γιὰ τὶς γυναῖκες μὲ μεγάλο στῆθος ἔχει μικρὸ ντεκολτέ, φαρδεῖς ὤμους, μακρὺ κορσὰζ καὶ λίγες σοῦρες στὴν ἴσια κομμένη φούστα. Στὴν ἕνωσι τοῦ κορσὰζ μὲ τὴ φούστα, τοποθετεῖται μιὰ ψιλή, στρογγυλὴ ζώνη, ποὺ δένεται μπροστὰ σὲ φιόγκο, μὲ μακρυὰ «πάν».

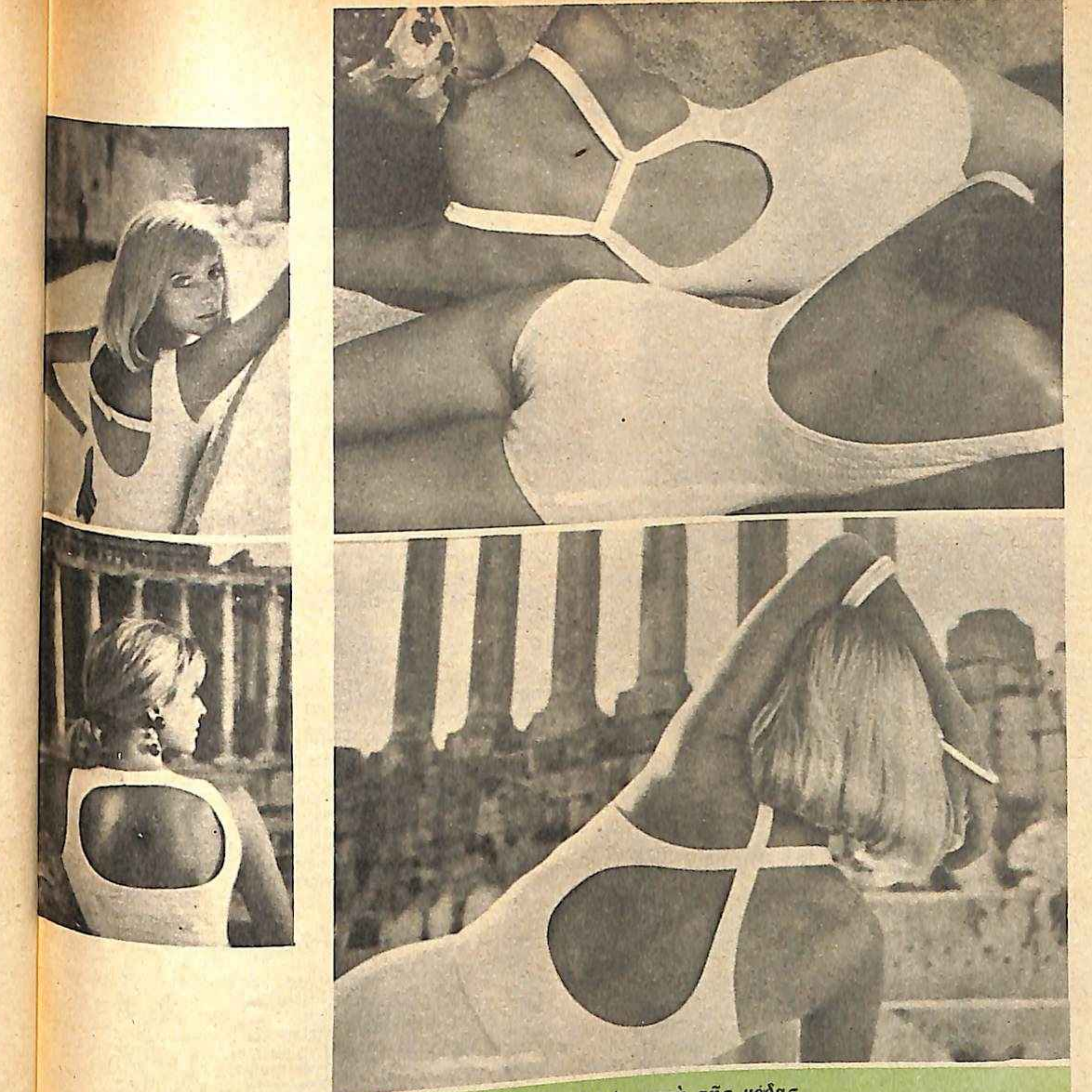

Τὰ νέα ντεκολτὲ γιὰ τὰ μαγιὼ τῆς μόδας.

ΣΥΝΟΛΑ ΜΕ ΡΙΓΕΣ

Σύμφωνα μὲ τὴ σιλουέττα σας, θὰ τοποθετήσετε τὶς ρίγες: ὁριζόντιες, ἂν εἶσθε λιγνή, καὶ κάθετες, ἂν εἶσθε γεμάτη. Νὰ ἔχετε ὑπ' ὄφι σας, ὅτι φοριοῦνται ἐφέτος πολὺ τὰ ὑφάσματα μὲ ρίγες, εἴτε σὲ κλασσικὴ ἴσια γραμμή, εἴτε σὲ κυματιστὴ φανταιζί.

Θὰ φτιάξετε, λοιπόν, ἀπὸ ἕνα μοντέρνο ριγωτὸ ὕφασμα, εἴτε ἕνα ντὲ-πιὲς (φούστα-καζάκα), εἴτε ἕνα φόρεμα-«σωλῆνα», εἴτε, τέλος, ἕνα σύνολο φόρεμα-ζακέττα, ποὺ εἶναι τόσο τῆς μόδας. Οἱ καζάκες γαρνίρονται τώρα μὲ τσέπες τύπου «ζιλέ», ἐνῶ οἱ «σωλῆνες» καὶ τὰ φουρὼ τοποθετοῦν συχνὰ τὶς τσέπες γύρω στὴ μέση ἢ στὸ ὕψος τῶν γοφῶν.

Τὰ φορέματα χωρὶς μανίκια ἔχουν σχεδὸν πάντα «ἀμερικάνικους» (λοξὰ κομμένους, πολὺ στενοὺς) ὤμους καὶ πολὺ πιὸ μακρειὲς πένσες ἀπ' ὅ,τι τὶς μαρκάρανε πέρυσι.

Ἄλλες φορές, τὸ φόρεμα ἔχει μανίκια καὶ γιακᾶ, ἐνῶ ἡ ἀσσορτὶ ζακέττα ράβεται χωρὶς τὰ δυό. Οἱ γυναῖκες μὲ στενὴ μέση μποροῦν νὰ φορέσουν ἕνα νέο μοντέλο, ποὺ ἔχει τέσσερες ρίγες σὲ ἄλλο χρῶμα μόνο γύρω στὴ μέση, τόσο πάνω στὸ φόρεμα, ὅσο καὶ στὸ ἴδιο ὕψος, πάνω στὴ ζακέττα.

Μπορεῖτε νὰ γαρνίρετε, ἄλλωστε, κάθε μονόχρωμο φόρεμα ἢ σύνολο μὲ ρίγες, τοποθετῶντας γύρω στὸ ντεκολτέ, στὶς μασχάλες, στὸ στρίφωμα ἢ στὶς σχιστὲς ραφὲς μιὰ φαρδειὰ φάσα ἀπὸ ριγωτὸ ὕφασμα.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΜΠΡΙΜΕ ΦΟΥΡΩ

Τὰ νέα φουρὼ ἔχουν λίγο ἐβαζὲ φούστα (χάρις στὸ λόξευμα τῆς πλαϊνῆς ραφῆς) καὶ μεγάλα ὀβὰλ ντεκολτέ. Ἡ πρωτοτυπία στὰ καινούργια μοντέλα ἀφορᾶ μόνο τὸ ντεκολτέ, ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη μὲ δυὸ τρόπους. Τὸ ρέλιασμα τοῦ ντεκολτὲ συνεχίζεται σὰ μπρετέλλα πάνω στοὺς ὤμους. Ἀπὸ στενὴ στρογγυλὴ κορδέλλα, φτιαγμένη ἀπὸ τὸ ὕφασμα, θὰ σχηματίσετε μιὰ μαργαρίτα (μὲ ἑπτὰ ἢ ὀχτὼ «πέταλα») καὶ θὰ τὴν τοποθετήσετε στὸ ἕνα πλάϊ, στὸ τέλος μιᾶς πένσας τοῦ στήθους, στὸ ὕψος τοῦ γοφοῦ.

Ἕνα ἄλλο πολὺ μοντέρνο φουρὼ ἔχει ἐπίσης ὀβὰλ ντεκολτὲ (μικρὸ μπροστὰ καὶ πολὺ μεγάλο πίσω), ποὺ συνεχίζεται πάνω στοὺς ὤμους μὲ δυὸ «μπρετέλλες», μονοκόμματες μὲ τὸ κορσάζ. Στὴν ἕνωσί τους στὴν πλάτη, στὸ τέλος τῆς μασχάλης σὲ κάθε πλευρά, οἱ μπρετέλλες στολίζονται μ' ἕνα φιόγκο. Τὰ φουρὼ αὐτὰ ἔχουν τὸ φερμουὰρ στὴν πλάτη καὶ ταιριάζουν τόσο γιὰ τὴν πόλι, ὅσο καὶ γιὰ τὴν πλάζ. Γιὰ τὸ μοντέλο μὲ δυὸ μπρετέλλες χρειάζονται 1μ30, σὲ φάρδος 120 πόντων.

ΣΥΝΟΛΑ ΓΙΑ ΩΡΙΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Οἱ γυναῖκες, ποὺ δὲν εἶναι πιὰ πολὺ νέες, μπορεῖ νὰ φορέσουν σχεδὸν ὅλα τὰ ὑφάσματα τῆς μόδας. Θὰ ἀποφύγουν ὡστόσο τὰ πολὺ μεγάλα σχέδια καὶ τὰ φανταχτερὰ χρώματα. Ἡ κοὺπ γιὰ τὰ σύνολα πρέπει νὰ εἶναι — ἂν καὶ ὄχι «κλασσική» — ὡστόσο ἁπλή. Πολὺ ὄμορφα εἶναι τὰ ταγιὲρ ἢ τὰ σύνολα ἀπὸ ἄσπρο πικὲ μὲ μαῦρα σχέδια καὶ μαῦρο γιακᾶ. Γιὰ τὴν ἡλικία αὐτὴ ταιριάζουν καὶ τὰ σχέδια «κασμίρ», φτάνει νὰ εἶναι σὲ διακριτικὰ χρώματα καὶ σὲ λεπτοὺς τόνους. Πολὺ κολακεύουν ὅλα τὰ ὑφάσματα, ποὺ ἔχουν τὰ σχέδια στὸ ἴδιο χρῶμα, μὰ σὲ ἄλλο τόνο. Οἱ ζακέττες, ποὺ συνοδεύουν τὰ φουρὼ-φορέματα, ἔχουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ριχτὴ κούπ, 3)4 μανίκια, μονὸ ἢ διπλὸ κούμπωμα καὶ μυτερὸ ντεκολτέ, μὲ ἢ χωρὶς γιακᾶ. Ἀποφύγετε ὅλες τὶς πολύπλοκες γαρνιτοῦρες γύρω στὸ ντεκολτέ.

Νεανικὸ φουρὼ ἀπὸ μαῦρο ὕφασμα μὲ χαριτωμένα φουσκωτὰ μανίκια ἀπὸ βολὰν «φεστονέ».

ΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΜΠΟΛΕΡΟ

Τὰ βραδυνὰ μπολερό, ποὺ μετατρέπουν τὸ πιὸ ἁπλὸ καὶ σκέτο φόρεμα-φουρὼ σὲ βραδυνὴ τουαλέττα, γίνονται ἀπὸ «παλιὸ» χρυσὸ ἢ ἀσημένιο νῆμα καὶ πλέκονται μὲ βελονάκι. Μπορεῖτε, φυσικά, νὰ διαλέξετε ἐπίσης μιὰ ψιλὴ δαντέλλα στὸ χρῶμα τῆς προτιμήσεώς σας. Θὰ τὰ φτιάξετε γιὰ ἕνα φόρεμα μὲ μανίκια καὶ γιακᾶ, χωρὶς μανίκια, χωρὶς γιακᾶ καὶ χωρὶς κούμπωμα καὶ σὲ πολὺ ἀραιὴ πλέξι. Στὸ ντεκολτὲ συγκρατιοῦνται μ' ἕνα λουλοῦδι ἀντὶ γιὰ κουμπί. Γιὰ τὰ φουρὼ χωρὶς μανίκια θὰ προτιμήσετε ἕνα μοντέλο μὲ κοντὰ μανίκια καὶ μὲ κούμπωμα στὸ λαιμὸ ἀπὸ ἕνα ἢ δυὸ ζευγάρια κουμπιά.

ΠΟΥΛΟΒΕΡ «ΚΥΑΝΗ ΑΚΤΗ» ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΖ

Λανσάρονται ἐφέτος γιὰ τὶς νέες πολὺ πρωτότυπα πουλόβερ γιὰ τὴν πλάζ. Ἔχουν μακρυὰ ἢ 3)4 μανίκια, εἶναι μονόχρωμα καὶ στολίζονται μπροστὰ μὲ μεγάλα μοτίβα (κεντητὰ ἢ ἀπλικασιόν): ἕνα τιμόνι, μιὰ τεράστια ἄγκυρα, ἕναν ἀστερισμό, κ. ἄ. Τὰ πουλόβερ αὐτὰ φοριοῦνται μὲ μακρὺ πανταλόνι ἀπὸ λινὸ ἤ, ἀντὶ κὰς-μαγιώ, πάνω ἀπὸ τὸ μαγιώ. Σὰν κὰς-μαγιὼ-τουνὶκ ταιριάζουν ὅμως μόνο γιὰ τὶς πολὺ νέες.

Η ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΤΗΣ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΑΣ

Γιὰ τὰ πρωϊνὰ φορέματα, ποὺ προορίζονται γιὰ τὶς κοπελλίτσες, θὰ διαλέξετε ἕνα μονόχρωμο φωτεινὸ μπλὲ βαμβακερό, ποὺ ταιριάζει ἰδιαίτερα γιὰ τὴν πλάζ, καὶ θὰ τὸ γαρνίρετε πάνω στοὺς ὤμους καὶ πάνω στὴ φούστα (σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ στρίφωμα) μὲ τρεῖς ἄσπρες ρίγες ἀπὸ ὕφασμα ἢ τρέσσα. Σὲ μιὰ πλευρὰ τῆς σουρωτῆς φούστας καὶ στὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ σκέτου κορσὰζ μὲ ὀβὰλ ντεκολτέ, θὰ τοποθετήσετε μιὰ ἄσπρη ἄγκυρα ὡς ἀπλικασιόν. Χαριτωμένα εἶναι ἐπίσης τὰ σκέτα, λίγο ἐβαζὲ φουρώ, ἀπὸ ἄσπρο πικέ, μὲ μικρὰ μαῦρα ἢ μπλὲ λουλούδια, ποὺ θὰ τὰ γαρνίρετε μὲ νέο τρόπο: Στὸ ὕψος τῶν γοφῶν θὰ τοποθετήσετε σταυρωτὰ σὲ κάθε πλευρά, ἕνα σκουρόχρωμο κορδονέττο, ὅπως γίνεται στὰ κλειστὰ παπούτσια.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Μαγιὼ σὲ στὺλ «κολλεγίου» μὲ γιακᾶ καὶ φιόγκο, καθὼς καὶ τὸ μαγιὼ μὲ πολλὲς βοῦλες ταιριάζουν εἰδικὰ στὶς νέες.

Σύνολα (φόρεμα - ζακέττα) γιὰ σοβαρὲς κυρίες σὲ διαφορετικὲς κούπ.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Γιὰ τὴ δυσοσμία τοῦ στόματος

Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ καταλάβη κανεὶς ἂν μυρίζη ἄσχημα ἡ ἀναπνοή του. Πάντως, μόλις ἀντιληφθῆτε πὼς σᾶς συμβαίνει κάτι τέτοιο καὶ ἀφοῦ βεβαιωθῆτε πὼς δὲν ἔχετε κανένα χαλασμένο δόντι, κυττάξτε τὴ γλῶσσα σας. Ἂν εἶναι ἄσπρη, κι' ἂν συγχρόνως τὰ ἔντερά σας δὲ λειτουργοῦν καλά, νὰ πίνετε κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε, μὲ μικρὲς γουλιές, ἕνα ζεστὸ ἀφέψημα μὲ ἰδιότητες ἐλαφροῦ καθαρτικοῦ. Στὸ μεταξύ, ὥσπου νὰ θεραπευθῆ ἡ αἰτία τῆς δυσοσμίας, νὰ κάνετε γαργάρα τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα μὲ τὸ ἑξῆς μῖγμα:

Ὕδωρ δαφνοκεράσσου	300 γραμ.
Βάμμα βενζόης	100 »
Βάμμα πατσουλὶ	50 »
Ὕδωρ Λαμπαρὰκ	25 »

Πρὶν ξαπλωθῆτε, μπορεῖτε νὰ βάζετε στὸ στόμα σας ἕνα μοσχοκάρφι.

Ἡ καλὴ διάθεσι

Ἡ καλὴ καὶ ἡ κακὴ διάθεσι ἔχουν μεγαλείτερη σημασία γιὰ τὴν ὀμορφιά σας ἀπ' ὅλα τὰ καλλυντικά. Μιὰ γυναῖκα ζηλιάρα, βασανισμένη καὶ βασανιστική, ἀνήσυχη, κατσούφα, ἐπιθετική, δεσποτική, φθονερή, καυγατζοῦ, δὲ θάχη ποτὲ ξεκούραστο, φρέσκο πρόσωπο καὶ καθαρὸ δέρμα. Ἀρκεῖ ἕνα μόνο ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα, γιὰ νὰ καταστρέψη τὶς προσπάθειες ὅλων τῶν οἴκων καλλονῆς. Ἀντίθετα, ἡ ἐσωτερικὴ γαλήνη, ἡ ἀγάπη, ὁ γλυκὸς χαρακτήρας, ἡ ἐπιείκεια, ἡ αἰσιοδοξία καὶ ἡ καλωσύνη, εἶναι τὰ καλύτερα τονωτικὰ τῆς ἐπιδερμίδας.

Αὐγὸ καὶ λεμόνι

Παίρνετε μισὸ λεμόνι καὶ τὸ ἀδειάζετε, ἔτσι ποὺ νὰ μείνη μόνο ἡ φλούδα, χωρὶς τὸ ξυνὸ καὶ τὴν ἄσπρη ψίχα. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πρωτότυπο κυπελλάκι, βάζετε ἕνα κρόκο φρέσκου αὐγοῦ, τὸ σκεπάζετε ἀπὸ πάνω γιὰ νὰ μὴ στεγνώση καὶ τὸ ἀφίνετε ἀρκετὲς ὧρες. Κατόπιν, ἀνακατεύετε τὸν κρόκο μὲ μερικὲς σταγόνες λεμονιοῦ καὶ τὸν ἀλείφετε στὸ πρόσωπό σας. Εἶναι μιὰ θαυμάσια μάσκα ὀμορφιᾶς, στὴν ὁποία ἔχει προστεθῆ τὸ λάδι τῆς φλούδας τοῦ λεμονιοῦ. Ἀφίνετε τὸ αὐγὸ στὸ πρόσωπό σας ἕνα τέταρτο, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ξεραθῆ, καὶ κατόπιν πλένεστε μὲ χλιαρὸ νερό.

Τὸ πλύσιμο τοῦ προσώπου

Ἂν ἔχετε στεγνὸ δέρμα, μὴν πλένετε ποτὲ τὸ πρόσωπό σας μὲ ζεστὸ νερό. Προτιμῆστε τὸ κρύο, ἢ ἔστω τὸ χλιαρό. Ἂν ἔχετε, βέβαια, βρόχινο νερό, εἶναι τέλειο. Ἐπειδή, ὅμως, εἶναι σπάνιο, μαλακῶστε τὸ νερὸ τῆς βρύσης, βουτῶντας μέσα στὴ λεκάνη ποὺ πλένοσαστε ἕνα μικρὸ σακκουλάκι μὲ πίτουρα, ποὺ τὸ στίβετε κατόπιν γιὰ νὰ στραγγίση.

Ἀντίθετα, γιὰ τὰ λιπαρὰ δέρματα εἶναι ἀπαραίτητο τὸ ζεστὸ νερὸ καὶ τὸ σαποῦνι. Μπορεῖτε νὰ βράσετε τὸ νερὸ πέντε λεπτά, γιὰ νὰ μαλακώση, ἢ νὰ τοῦ προσθέσετε βόρακα. Τὸ σαποῦνι πρέπει νὰ εἶναι πρώτης ποιότητος. Ἂν δὲ διαθέτετε πολλὰ χρήματα, χρησιμοποιῆστε σαποῦνι Μασσαλίας. Πάντως, δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ σαπουνίζεστε κάθε βράδυ.

Ὁ ὕπνος

Ὁ ὕπνος εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὴν ὀμορφιά. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κυτταχτῆτε στὸν καθρέφτη, μετὰ ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ νύχτα, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε. Φροντῖστε, λοιπόν, νὰ κοιμᾶστε καλά. Μὴν ἐπιτρέπετε ποτὲ στὰ διάφορα προβλήματά σας, νὰ σᾶς πολιορκήσουν μόλις πέσετε στὸ κρεβάτι. Πάρτε νὰ διαβάσετε κάτι, ἀλλὰ ὄχι ἕνα ἀνάγνωσμα, ποὺ νὰ σᾶς ἀρέση τόσο, ὥστε νὰ μὴ μπορῆτε νὰ τ' ἀφίσετε. Γενικά, μὴν πέφτετε ποτὲ στὸ κρεβάτι, ἂν δὲ νυστάζετε ἀρκετά. Ἂν ξυπνήσετε στὴ μέση τῆς νύχτας καὶ δὲ μπορεῖτε νὰ ξανακοιμηθῆτε, σηκωθῆτε, πάρτε μερικὲς βαθειὲς ἀναπνοὲς μπροστὰ στὸ παράθυρο καί, ἂν εἶναι καλοκαῖρι, τρῖψτε δυνατὰ ὁλόκληρο τὸ κορμί σας μὲ βρεγμένο νερὸ καὶ ξαναπέστε στὸ κρεβάτι, χωρὶς νὰ σκουπιστῆτε. Θὰ δῆτε πῶς θὰ σᾶς πάρη ἀμέσως ὁ ὕπνος.

Ἂν ὑποφέρατε ἀπὸ ἀϋπνία τὴν περασμένη νύχτα καὶ ἀργήσατε πολὺ νὰ κοιμηθῆτε, σηκωθῆτε τὸ πρωΐ, ὅσο νωρίτερα μπορεῖτε καὶ κάνετε ἕνα περίπατο στὸ ὕπαιθρο. Τὸ βράδυ, δὲ θὰ βλέπετε τὴν ὥρα νὰ πέσετε στὸ κρεβάτι σας.

Κυρίως, ν' ἀποφεύγετε τὰ ὑπνωτικά, ποὺ γίνονται συνήθεια καὶ ποὺ σᾶς βυθίζουν σ' ἕνα βαρὺ ὕπνο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο σηκώνεστε μὲ πρησμένα μάτια καὶ βαρὺ κεφάλι.

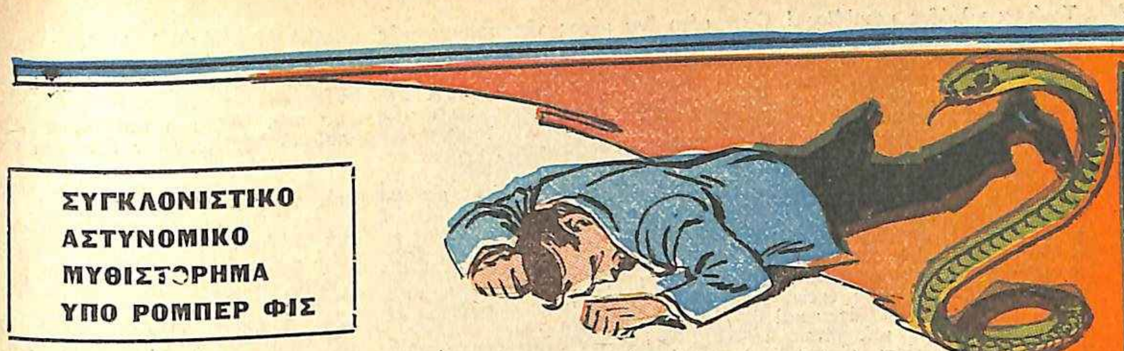

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΡΟΜΠΕΡ ΦΙΣ

I

ΠΑΟΥ ντὲ Ἀράρα, ἔτσι ὀνομάζονται, στὴν πορτογαλικὴ γλῶσσα τῆς Βραζιλίας, ἐκεῖνα τὰ παλιά, σκονισμένα φορτηγά, ποὺ ξεφυσᾶνε, ἕτοιμα νὰ σταματήσουν κάθε στιγμή, σκεπασμένα μ' ἕνα χοντρὸ πανί, ἀντὶ γιὰ σκεπή, καὶ ποὺ χρησιμεύουν σὰ μεταφορικὸ μέσο στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας. Εἶναι ἕνα παρατσοῦκλι, ποὺ σημαίνει «κούνια τοῦ παπαγάλου», ἐννοῶντας ἴσως τὶς βρωμιές, ποὺ σκεπάζουν τὸ πάτωμα μετὰ ἀπὸ κάθε ταξίδι, ἢ τὸ γεγονὸς πώς, ὅταν τὸ φορτηγὸ γεμίζη ἀσφυχτικά, οἱ περισσότεροι ἐπιβάτες κοιμῶνται ὄρθιοι, ἁρπαγμένοι ἀπ' τὰ σίδερα τῆς σκεπῆς ἢ ἀπ' τοὺς ὤμους τῶν διπλανῶν τους. Τὸ πανὶ τοὺς προστατεύει ἀπ' τὸν καυτὸ ἥλιο, ἀλλὰ ἀπὸ κάτω εἶναι σωστὸς φοῦρνος, ἐνῶ τὴ νύχτα, ἡ παγωνιὰ τρυπάει τὰ ροῦχα καὶ φτάνει μέχρι τὸ κόκκαλο.

Τὸ Πάου ντὲ Ἀράρα μεταφέρει ἄντρες καὶ γυναῖκες φοβερὰ σιωπηλές, παιδιὰ μὲ πεινασμένα μάτια, κλαψιάρικα νεογέννητα καὶ — ἂν ὑπάρχη χῶρος — τρομοκρατημένα κοτόπουλα καὶ πάπιες. Οἱ ἐπιβάτες ἔρχονται ἀπὸ παντοῦ καὶ πηγαίνουν ὁπουδήποτε, φεύγοντας ἀπ' τὰ κατάξερα χωράφια τῶν βορειοανατολικῶν περιοχῶν ἢ ἀπ' τὴν πλημμυρισμένη γῆ τῆς Σάντα Καταρίνα, γιὰ νὰ βροῦν δουλειὰ στὰ ἐργοστάσια τοῦ Ρίο Ἰανέϊρο καὶ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὴ φοβερὴ πεῖνα.

Πάνω ἀπ' αὐτὰ τὰ Πάου ντὲ Ἀράρα περνοῦν τ' ἀεροπλάνα καὶ δίπλα τους κυλοῦν ἀθόρυβα οἱ πολυτελεῖς κοῦρσες. Μὰ αὐτὰ τὰ φορτηγὰ εἶναι ἡ συγκοινωνία τῶν φτωχῶν καὶ τὸ εἰσιτήριό τους κανονίζεται ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ παζάρια μὲ τὸν κουρασμένο ὁδηγό.

Ἐπειδὴ οἱ ξαφνικὲς βροχὲς μεταβάλλουν συχνὰ τοὺς ἄστρωτους δρόμους σὲ λασπωμένες ἐρήμους, τὰ Πάου ντὲ Ἀράρα δὲν ἔχουν κανονικὰ δρομολόγια. Ξεκινᾶνε ὅποτε γεμίσουν καὶ φτάνουν ὅποτε μποροῦν. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, εἶναι τὸ ἰδανικὸ μεταφορικὸ μέσο, ὅποιου θέλει νὰ περάση ἀπαρατήρητος.

★

Οἱ κουρασμένοι ἐπιβάτες τοῦ φορτηγοῦ Σεβρολέτ, μοντέλο 1938, ποὺ εἶχε ξεκινήσει γεμάτο ἀπ' τὸ μικρὸ χωριὸ Οὐρουμπουάπα τῆς νότιας ἀκτῆς τοῦ Σάο Πάολο, δὲν ἔδωσαν καμμιὰ σημασία στὸν ψηλό, ἀδύνατο ἄντρα, μὲ τὸ ἄσπρο τσαλακωμένο κοστοῦμι. Μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, μπορεῖ νὰ παρατήρησαν πὼς πότε-πότε τὸ κεφάλι του ἔγερνε στὸ στῆθος του, ἀλλὰ συνερχόταν ἀμέσως, ἀνακάθιζε καὶ ἔφερνε τὸ χέρι του στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του, σὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν τὸν εἶχαν ληστέψει, στὸ σύντομο ὕπνο του. Συνήθως, οἱ ἐπιβάτες προσπαθοῦσαν νὰ πιάσουν τὶς πίσω θέσεις, ποὺ τοὺς ἐξασφάλιζαν περισσότερο ἀέρα καὶ θέα. Αὐτὸς ὁ ἄντρας, ὅμως, φαινόταν ἀποφασισμένος νὰ μὴν κουνηθῆ ἀπ' τὴ μέση τοῦ φορτηγοῦ, στὸ σημεῖο, ποὺ ἡ τέντα ἐξασφάλιζε βαθὺ μισοσκόταδο. Παρὰ τὴν ἀποπνιχτικὴ ζέστη, δὲν ἦταν καθόλου ἱδρωμένος. Κάθε τόσο, ἔσφιγγε τὸ μπράτσο του πάνω στὸ στῆθος του καὶ χαμογελοῦσε ἀχνά.

Ὁ στενὸς δρόμος στριφογύριζε ἀνάμεσα στοὺς στρογγυλοὺς λόφους κι' ὁ ὠκεανὸς δὲ φαινόταν πιά. Κανεὶς ἀπ' τοὺς χωριάτες δὲν ἤξερε ποῦ ἀκριβῶς βρίσκονταν τώρα.

Ἀφοῦ πῆραν ἀρκετὲς στροφές, ἀνάμεσα ἀπὸ ἐγκαταλελειμμένα χωράφια καὶ ἄγριους χείμαρρους, ἔφτασαν, ἐπιτέλους, στὸ ὁροπέδιο, ποὺ διέσχιζε ὁ μεγάλος δρόμος ἀπ' τὴ Ντούτρα μέχρι τὴ Μαιρόπολι.

Ὁ ὁδηγός, ἕνας νεαρὸς ἀπ' τὸ Σάο Πάολο, ἡλιοκαμμένος καὶ περήφανος γιὰ τὸ γέρικο καμιόνι του, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ξοφλήσει ἀκόμα, ἐγκατέλειψε εὐχαριστημένος τὸ κακοτράχαλο μονοπάτι καὶ σταμάτησε τ' αὐτοκίνητο μπροστὰ σ' ἕνα πρατήριο βενζίνης.

Τὸ δυσκολώτερο μέρος τοῦ ταξιδιοῦ εἶχε τελειώσει. Μπροστά τους ἁπλωνόταν ὁ ἀσφαλτοστρωμένος αὐτοκινητόδρομος, ποὺ πηγαίνει στὸ Ρίο. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, δὲν ἀνησυχοῦσε καθόλου, γιατί, ἀκόμα κι' ἂν δὲν ἄναβαν τὰ φανάρια του, πρᾶγμα, ποὺ συνέβαινε συχνά, θὰ μποροῦσε νὰ ἀκολουθήση τὰ πίσω φῶτα κάποιου ἄλλου φορτηγοῦ ἢ κανενὸς νυχτερινοῦ λεωφορείου.

— Στάσι! φώναξε στοὺς ἐπιβάτες του, πηδῶντας στὴ χαλικόστρωτη ἀλλέα. Δέκα λεπτά. Τὰ ἀποχωρητήρια εἶναι στὴν πίσω αὐλή. Μὴν πετάξετε τίποτα βρωμιὲς ἐδῶ γύρω, γιατὶ ὁ ἰδιοκτήτης εἶναι φίλος μου... Δέκα λεφτὰ στάσι!

Προχώρησε πρὸς τὰ φῶτα τοῦ μπάρ, ἀπ' ὅπου ἀντηχοῦσε τὸ νιαούρισμα ἑνὸς γραμμοφώνου, ἀλλὰ σταμάτησε ἀπότομα, βλέποντας νὰ ξεπροβάλλη μπροστά του ὁ ψηλὸς μὲ τὸ ἄσπρο, τσαλακωμένο κοστοῦμι.

— Εἶσαι ὁ ὁδηγός; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

Ὁ νέος χασμουρήθηκε, τέντωσε τὰ μουδιασμένα μέλη του καὶ κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ναί. Τί θέλεις;

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα δίστασε. Ξερόβηξε.

— Θὰ μείνης πολὺ στὸ Ρίο; ρώτησε τέλος.

Ἐπιτέλους, ὁ σωφὲρ τὸν ἀναγνώρισε. Αὐτὸς ὁ ἐπιβάτης εἶχε ἀνέβει στὴν Οὐρουμπουάπα, στὸ λιμάνι, μόλις ξεπρόβαλε τὸ φορτηγὸ ἀπ' τὸ γκαράζ. Ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πρώτους. Εἶχε βγῆ, τρέχοντας, ἀπ' τὸ σκοτάδι, κουνῶντας τὰ μακρυά του μπράτσα σὰν πουλί, κι' εἶχε χωθῆ ἀμέσως κάτω ἀπ' τὴν τέντα. Ἂν καὶ δὲν ἔμοιαζε γιὰ τύπος, ποὺ μπορεῖς νὰ τὸν κάνης ὅ,τι θέλεις, εἶχε πληρώσει ἀδιαμαρτύρητα ὅσα τοῦ ζήτησε ὁ ὁδηγός. Ἕναν τέτοιο πελάτη, δὲ μποροῦσε νὰ μὴν τὸν περιποιηθῆ.

— Γιατί; Θέλετε νὰ ξαναγυρίσετε μαζί μου; ρώτησε.

— Ἂν εἶναι δυνατόν.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα φάνηκε νὰ καταλαβαίνη πὼς μιλοῦσε πιὸ δυνατὰ ἀπ' ὅσο ἦταν ἀπαραίτητο καὶ χαμήλωσε τὴ φωνή του:

— Δὲ σκοπεύω νὰ κάνω πάλι ὁλόκληρο τὸ ταξίδι, συνέχισε, μόνο ἕνα μέρος. Μά, ἀφοῦ εἶναι ὁ δρόμος σου... Θὰ μείνω μόνο λίγες ὧρες στὸ Ρίο...

Ὁ σωφὲρ σήκωσε τοὺς ὤμους του, ἀπογοητευμένος.

— Θὰ μείνω στὸ Ρίο περισσότερο ἀπὸ σᾶς, δίλωσε. Πρέπει νὰ κοιμηθῶ. (Ἕνα χαρούμενο χαμόγελο φώτισε τὸ νεανικό του πρόσωπο). Σκέφτομαι νὰ δῶ καὶ μιὰ κοπέλλα...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα ἔκανε μιὰ κίνησι, ποὺ σήμαινε πὼς αὐτὸ τὸ σχέδιο δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία.

— Ξέρω νὰ ὁδηγῶ, εἶπε κοφτά. Ἔχω μαζί μου τὴν ἄδειά μου, κι' εἶναι θεωρημένη. Πήγαινε ἀπόψε νὰ δῆς τὴ φιλεναδίτσα σου κι' αὔριο μπορεῖς νὰ κοιμηθῆς ἐνῶ θὰ ὁδηγῶ ἐγώ.

— Μά, θὰ εἴσαστε τόσο κουρασμένος...

— Δὲν εἶμαι κουρασμένος, παρὰ μόνο ὅταν μοῦ περισσεύη καιρός, ἀπάντησε ξερὰ ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα. Στὴ δουλειά μου, δὲ μπορεῖ νὰ κουράζεται κανεὶς ὅταν τοῦ καπνίση. Καί, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ἔχω καιρό. Λοιπόν; (Ἡ βραχνή του φωνὴ ἦταν ἀνυπόμονη. Κατάλαβε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιῆ τέτοιο τόνο καὶ πρόσθεσε): Ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ μένα νὰ γυρίσω ἀμέσως. Καταλαβαίνεις; Κι' ἂν δὲ μπορέσης νὰ βρῆς ἄλλους ἐπιβάτες, θὰ τὰ κανονίσουμε οἱ δυό μας.

Ὁ σωφὲρ βάλθηκε νὰ σκέφτεται τὴν πρότασι, ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Ν' ἀφίση ἕναν ἄλλο νὰ ὁδηγήση τ' αὐτοκίνητό του; Καὶ χωρὶς ἐπιβάτες;...

— Λοιπόν;

Παρὰ τὶς προσπάθειές του, ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα μιλοῦσε πάλι ἀνυπόμονα. Ὁ ὁδηγός, ὅμως, δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους, ποὺ μποροῦν ν' ἀποφασίσουν εὔκολα.

— Θέλετε νὰ γυρίσετε μόνος σας;

— Δὲ μὲ νοιάζει. Ἂν βρῆς κι' ἄλλους ἐπιβάτες, ἂς ἔρθουν. Κι' ἄλλωστε, δὲν πρόκειται νὰ κάνω ὅλο τὸ ταξίδι, στὸ ἴσα. Θὰ μὲ κατεβάσης στὸ σταυροδρόμι τοῦ Σάντος, κοντὰ στὴν ἀποβάθρα. (Σώπασε μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ σκεφτῆ). Ἂν θὰ εἴμαστε μόνοι, μπορεῖς νὰ μὲ πᾶς κατ' εὐθεῖαν στὴν ἀποβάθρα. Θὰ εἶναι ἀκόμα καλύτερα.

— Μά, ἴσως νὰ μὴν πάρω τὸν ἴδιο δρόμο στὸ γυρισμό, παρατήρησε ὁ ὁδηγός. Μπορεῖ νὰ βρέξη καὶ οἱ δρόμοι νὰ εἶναι ἀδιάβατοι...

— Δὲ θὰ εἶναι, ἀπάντησε θυμωμένα ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα. Θὰ εἶναι ἐλεύθεροι. Καὶ θὰ σὲ πληρώσω καλά. Ἐν τάξει;

— Πόσα;

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ φάνηκε νὰ ἠρεμῆ.

— Πόσα θέλεις; Δὲ θὰ κάνω παζάρια.

Ὁ σωφὲρ ἔξυσε ἀμήχανα τὸ κεφάλι του. Δὲν εἶχε ξανακλείσει ποτὲ τέτοια συμφωνία καὶ δὲν ἤξερε πόσα νὰ ζητήση.

— Εἴκοσι... τριάντα κόντος;

— Τριάντα κόντος, εἶπε σταθερὰ ὁ ἄλλος. Σοῦ εἶπα πὼς δὲ θὰ κάνω παζάρια. Στάσου, θὰ σὲ πληρώσω ἀμέσως.

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα χοντρὸ μάτσο χαρτονομίσματα

— Περίμενα νὰ δῶ ἂν θὰ γυρνοῦσες νὰ κυττάξης ἐκείνη τὴ ύλα!...

κι' ἄρχισε νὰ τὰ μετράη. Ὁ ὁδηγὸς χλώμιασε, τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸν τράβηξε στὴ σκιά.

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σενιόρ! Ὄχι μπροστὰ στὸν κόσμο, μᾶς βλέπουν! (Κύτταξε τρομαγμένος γύρω του, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοὺς πρόσεχε. Ξεροκατάπιε). Ἐν τάξει. Τί ὥρα θὰ ξεκινήσουμε;

— Κατὰ τὶς ὀχτὼ τὸ πρωΐ.

— Θὰ εἶμαι ἕτοιμος. Καὶ θὰ σᾶς δώσω μιὰ ἀπόδειξι γιὰ τὰ λεφτά.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα χαμογέλασε, σὰ νὰ μόρφαζε.

— Δὲ σοῦ ζήτησα ἀπόδειξι. Ἀφοῦ παίρνεις τὰ λεφτά μου, θὰ μὲ περιμένης. Διαφορετικά, θὰ μένης ἄγρυπνος τὶς νύχτες καὶ θ' ἀναρωτιέσαι πότε θὰ σὲ βρῶ...

— Ὄχι, σενιόρ, ἐπιμένω. Πρέπει νὰ σᾶς δώσω ἀπόδειξι. (Ὁ σωφὲρ ἦταν νέος, τίμιος καὶ προνοητικός. Συλλογιζόταν πὼς αὐτὸς ὁ παράξενος ἐπιβάτης μπορεῖ νὰ ἦταν τῆς ἀστυνομίας. Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο τοῦ ἄλλου). Ἂν θέλετε, ἐλᾶτε στὸ μπὰρ νὰ σᾶς τὴν ἑτοιμάσω...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα δίστασε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα τὸ χαμόγελό του ἔγινε σχεδὸν εὔθυμο.

— Πολὺ καλά, δῶσε μου ἀπόδειξι, ἀφοῦ θέλεις σώνει καὶ καλά. Πῶς τὴ λένε τὴ γραμμὴ ποὺ κάνεις;

Ὁ σωφὲρ σάστισε.

— Δὲν ἔχει ὄνομα, κύριε. Ἀλλὰ ὅλοι μὲ ξέρουν στὴν πιάτσα. Λέγομαι Ἐβαρίστο Μασάντο. Ἡ ἀπόδειξι θὰ εἶναι στ' ὄνομά μου. Μὴν ἀνησυχῆτε, ἔτσι γίνεται.

— Δὲν ἀνησυχῶ καθόλου. (Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα δίστασε πάλι κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἄπλετα φωτισμένο μπάρ). Μπορεῖς νὰ μοῦ δώσης τὴν ἀπόδειξι ὅταν φτάσουμε στὸ Ρίο. Δὲν πεινάω.

— Ὅπως θέλετε, σενιόρ.

Ὁ ὁδηγὸς ἔκανε μιὰ ἀόριστη χειρονομία καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μπάρ.

★

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα καθόταν πάλι στὸν πάγκο, μέσα στὸ σκοτάδι, ὅταν γύρισε ὁ ὁδηγός. Ὁ νέος σκαρφάλωσε στὴν καμπίνα του καὶ πλησίασε τ' αὐτοκίνητο στὴν ἀντλία γιὰ νὰ βάλη βενζίνη. Ὕστερα, βάλθηκε νὰ φωνάζη τοὺς ἐπιβάτες, ὅπως οἱ νοικοκυρὲς τὶς κόττες τους, καὶ τέλος κατάφερε νὰ τοὺς μαζέψη ὅλους.

Σφυρίζοντας χαρούμενα, ἔβγαλε τὸ φορτηγὸ στὸ μεγάλο δρόμο, ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ ἄλλα τροχοφόρα, ποὺ κυλοῦσαν πρὸς τὴν ἀνατολή. Τριάντα κόντος! Τριάντα χιλιάδες κρουζέϊρος! Θὰ μποροῦσε νὰ πληρώνη ἐπὶ ἕξη μῆνες τὶς δόσεις γιὰ τὸ φορτηγό του. Ἔβαλε δεύτερη ταχύτητα, πάτησε γκάζι, ἔβαλε τρίτη καὶ ἄφησε τ' αὐτοκίνητο νὰ τρέχη.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα χαμογέλασε μέσα στὸ σκοτάδι. Τὸ συναίσθημα τῆς ἀσφάλειας, ποὺ ἔνοιωθε, μεγάλωνε ὅσο περνοῦσαν τὰ χιλιόμετρα.

«Τί τύχη! σκέφτηκε. Τί ἀπίστευτη τύχη! Ἡ εὐκαιρία, ποὺ ὀνειρευόμουν! Ἂν ὁ Τζώρτζ δὲν εἶχε διαλέξει ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ νησί, δὲ θὰ μὲ χρειαζόταν καὶ δὲ θὰ εὕρισκα ποτὲ μιὰ τέτοια εὐκαιρία... Δὲν εἶναι τίμιο: Καὶ ποιὸς εἶναι τίμιος; Μήπως ὁ Τζώρτζ; Μήπως ὁ Λουΐ; Μήπως ὁ ἀρχηγός;».

Καθὼς θυμήθηκε τὸν ἀρχηγό, ἔπαψε ξαφνικὰ νὰ χαμογελάη. Πόσον καιρὸ εἶχε ζητήσει προθεσμία ὁ Τζώρτζ; Δυὸ βδομάδες. Εἶχαν περάσει σχεδόν, κι' ὅταν ἔφτανε ἡ ὥρα νὰ δώση ἐξηγήσεις, θὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται μακρυὰ ἀπὸ δῶ, μακρυὰ ἀπ' τὸ Σάντος. Ὅσο μακρύτερα, τόσο τὸ καλύτερο. Ὁ Τζώρτζ ἦταν ἀρκετὰ κάθαρμα, ἀλλὰ ὁ ἀρχηγός...

Ἦταν δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ὁ ὁδηγὸς σταμάτησε, κάνοντας τὰ φρένα νὰ βογγήσουν. Ἔσβυσε, μ' ἀνακούφισι, τὴ μηχανὴ καὶ πήδησε στὸ δρόμο, τεντώνοντας τοὺς μουδιασμένους μῦς του. Τὸ ταξίδι εἶχε πάει καλά! Δὲν εἶχε συμβῆ καμμιὰ βλάβη, δὲν εἶχε βρέξει, δὲν εἶχε ἀρρωστήσει κανένα παιδί. Καί, σὰν ἀπὸ θαῦμα, τὰ φανάρια του εἶχαν μείνει ἀναμμένα σ' ὅλη τὴ διαδρομή. Χωρὶς νὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ τριάντα κόντος, ποὺ φούσκωναν στὴν τσέπη του. Πραγματικά, θαυμάσιο ταξίδι!

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα κατέβηκε τελευταῖος. Ὁ σωφὲρ τὸν περίμενε.

— Ἡ ἀπόδειξί σας, σενιόρ.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα χαμογέλασε, δείχνοντας τὰ μεγάλα, τετράγωνα δόντια του.

— Κράτησέ την. Θὰ τὴν πάρω αὔριο, στὸ γυρισμό, ἢ μᾶλλον σήμερα τὸ πρωΐ. Εἴπαμε κατὰ τὶς ὀχτώ, ἔτσι; Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, σενιόρ. Κατὰ τὶς ὀχτώ. Μά, ἐπιμένω γιὰ τὴν ἀπόδειξι.

Κι' ἅπλωσε ἕνα κομματάκι χαρτί.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα γέλασε, εὐτυχισμένος, ποὺ βρισκόταν στὸ Ρίο καὶ ποὺ ἔβλεπε νὰ πλησιάζη τὸ τέλος τῆς περιπέτειάς του. Δὲν ἀπόμενε, παρὰ νὰ παραδώση αὐτό, ποὺ ἔκρυβε στὴν τσέπη του, καὶ νὰ πληρωθῆ. Μετά, δρόμο! Φυσικά, θὰ ἔπαιρνε μόνο ἕνα μέρος τῆς πραγματικῆς ἀξίας τοῦ ἐμπορεύματος, ἀλλὰ καὶ πάλι τὰ λεφτὰ ἦταν περισσότερα ἀπ' ὅσα εἶχε δῆ ποτὲ στὴ ζωή του. Ἕνας Θεὸς ξέρει πῶς θὰ κατάφερνε ὁ ἄλλος νὰ παραλάβη τὸ ἐμπόρευμα. Κι' ὅταν καταλάβαινε πόσο δύσκολο ἦταν, αὐτὸς θὰ βρισκόταν πιὰ μακρυά του καὶ μακρυὰ ἀπ' τὸν Τζώρτζ κι' ἀπ' τὸν ἀρχηγό — ὅποιος κι' ἂν ἦταν. Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, ἔσφιξε πάλι τὸ μπράτσο του πάνω στὸ στῆθος του κι' ἔνοιωσε τὸ ἐξόγκωμα τοῦ μικροῦ πακέττου μέσα στὴν τσέπη του.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἀφοῦ ἐπιμένεις... εἶπε ἀδιάφορα. Θὰ τὴν πάρω τὴν ἀπόδειξί σου, μιὰ καὶ τῆς δίνεις τόση σημασία. (Ἔχωσε τὸ χαρτὶ στὸ τσεπάκι τοῦ γελέκου του, χωρὶς νὰ τὸ διαβάση, καὶ χαμογέλασε πλατυὰ στὸν ὁδηγό). Θὰ ξαναβρεθοῦμε, ἐδῶ, στὶς ὀχτώ.

— Θὰ ἔρθω νωρίτερα, σενιόρ. Τὸ ρεζερβουὰρ εἶναι γεμᾶτο καὶ θὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως. (Χάϊδεψε τρυφερὰ τὸ ψυγεῖο, ποὺ ἄχνιζε). Ἔννοια σας, θὰ τὰ βγάλη πέρα. Ἴσως, κάποτε, μπορέσω νὰ πάρω κανένα καλύτερο αὐτοκίνητο...

— Γιὰ μένα, εἶναι καλὸ κι' αὐτό, δήλωσε εὔθυμα ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα. Ἄντε, γειά σου, κι' ὅπως εἴπαμε.

Ἀποχαιρέτησε τὸν ὁδηγὸ καὶ διέσχισε τὸ δρόμο γιὰ νὰ φτάση στὸ σταθμὸ τῶν ταξί.

Ὁ ὁδηγὸς ἔτριψε τὸ σβέρκο του. Τὸ κεφάλι του ἦταν βαρὺ ἀπ' τὴν κούρασι. Δὲν εἶναι κι' εὔκολο πρᾶγμα νὰ κάνης πεντακόσια χιλιόμετρα σὲ τόσο κακὸ δρόμο. Χαμογέλασε. Γιὰ τριάντα κόντος μποροῦσε νὰ μὴν κοιμηθῆ καὶ μιὰ καὶ δυὸ βραδυές. Γιὰ τριάντα κόντος, μποροῦσε νὰ ματαιώση ἀκόμα καὶ τὴν ἐπίσκεψί του σὲ κείνη τὴν παχουλὴ κοπέλλα...

Εἶχε ἀρχίσει νὰ νοιώθη τὶς εὐθύνες, ποὺ φέρνει ὁ πλοῦτος.

★

Σ' ἕνα μικρό, ἀπόμερο ἀδιέξοδο, ποὺ ἔβγαζε στὸ σταθμό, ἀνάμεσα σὲ δυὸ παλιὰ κτίρια, ποὺ ἔσκυβαν ἀπὸ πάνω του, σὰ γιὰ νὰ τὸ προστατεύσουν, ἦταν σταματημένη μιὰ μαύρη κούρσα, μὲ τὰ φανάρια σβυστά. Οἱ δυὸ ἄντρες, ποὺ κάθονταν μέσα, εἶχαν διαλέξει αὐτὸ τὸ μέρος, γιατὶ μποροῦσαν νὰ βλέπουν καλὰ τὴν πλατεῖα καὶ εἰδικὰ τὸ σταθμὸ τῶν λεωφορείων, χωρὶς συγχρόνως νὰ προκαλοῦν τὴν προσοχή. Δὲν εἶχαν καμμιὰ διάθεσι νὰ πέσουν πάνω σὲ κανένα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο. Εἶχαν κλέψει τὴ μαύρη κούρσα πρὶν ἕξη ὧρες κι' ἴσως νὰ εἶχε εἰδοποιήσει τὴν ἀστυνομία ὁ ἰδιοκτήτης της.

Γιὰ δέκατη φορά, ὁ τύπος, ποὺ καθόταν στὸ τιμόνι, ἔβγαλε μηχανικὰ ἕνα τσιγάρο ἀπ' τὸ πακέτο του καὶ τὸ ἔβαλε στὸ στόμα του. Ἀλλὰ ὁ σύντροφός του τοῦ τὸ ἅρπαξε, πρὶν προλάβη νὰ τὸ ἀνάψη.

— Λουΐ! γρύλλισε. Πόσες φορὲς πρέπει νὰ σοῦ πῶ;...

— Οὔφ, τὸ ξέχασα! γκρίνιασε ὁ Λουΐ. (Κουνήθηκε νευρικὰ στὸ κάθισμά του). Αὐτό, ποὺ κάνουμε, εἶναι βλακεία, Τζώρτζ. Δὲν πρόκειται νὰ ἔρθη μὲ λεωφορεῖο. Κι' ἄλλωστε, κανένα λεωφορεῖο δὲ θὰ φτάση πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα. Γιατί, λοιπόν, δὲν πᾶμε νὰ πιοῦμε μερικὰ ποτηράκια;

Ὁ ἄλλος, ὁ μικρότερος ἀπ' τοὺς δυό, δὲν ἔκανε κἂν τὸν κόπο νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του γιὰ ν' ἀπαντήση. Τὸ βλέμμα του ἦταν καρφωμένο στὴν τσιμεντένια νησίδα τοῦ σταθμοῦ, ποὺ ἦταν ἐντελῶς ἔρημη.

— Γιατὶ σοῦ λέω ὄχι, γι' αὐτό! Θὰ ἔρθη ὁπωσδήποτε μὲ λεωφορεῖο. Δὲ μπορεῖ νὰ κάνη διαφορετικά. Καὶ θὰ φροντίση νὰ φτάση νύχτα.

— Μά, ἴσως νὰ ἔφτασε κιόλας... παρατήρησε ὁ Λουΐ.

— Πῶς; Τὸ νυχτερινὸ τραῖνο δὲ θὰ ἔρθη πρὶν ἀπὸ αὔριο τὸ πρωΐ, στὶς ὀχτώ. Ἀκόμα κι' ἂν πῆγε πρῶτα στὸ Σάο Πάολο, πρᾶγμα, ποὺ δὲν τὸ πιστεύω, γιὰ νὰ πάρη τὸ τραῖνο. Ἄν, πάλι, ἔρθη ἀπ' τὴν ἀκτή, δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ πάρη τὸ λεωφορεῖο. Ὄχι, θὰ τὸν περιμένουμε ἐδῶ.

Ὁ Λουΐ κύτταξε κατσουφιασμένα τὸ πὰρ-μπρίζ.

— Ἴσως νὰ ἔκανε ὠτο-στόπ, εἶπε.

Ἤξερε καλὰ πὼς ἦταν γελοῖο νὰ φαντάζεται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ παραμόνευαν, θὰ μποροῦσε νὰ περιμένη μήπως τὸν πάρη κανένα αὐτοκίνητο, στοὺς σχεδὸν ἀδιάβατους δρόμους τοῦ ἐσωτερικοῦ, προπαντὸς δὲ μὲ τὸ πακέτο, ποὺ ἔσερνε μαζί του. Μά, ἔχοντας ὄρεξι γιὰ γκρίνια, ἦταν ἀποφασισμένος νὰ βρίσκη ἀντιρρήσεις.

— Ἔτσι, ἔ; σάρκασε ὁ Τζώρτζ. Τότε, μπορεῖ νὰ ἦρθε καὶ κολυμπῶντας. Ἡ Οὐρουμπουάπα καὶ τὸ Ρίο Ἰανέϊρο βρίσκονται στὸν ἴδιο ὠκεανό.

Ὁ Λουΐ ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Δὲν εἴμαστε σίγουροι πὼς θὰ ἔρθη στὸ Ρίο.

Ὁ Τζώρτζ χαμογέλασε μὲ κακία.

— Ἔννοια σου, στὸ Ρίο θἆρθη. Δὲ μοῦ λές, γιατί ἦρθε στὸ Ρίο, τὴν περασμένη βδομάδα, κατὰ τὴ γνώμη σου; Πᾶνε χρόνια, ποὺ δὲν εἶχε πατήσει τὸ πόδι του ἐδῶ. Ἦρθε νὰ κλείση μιὰ συμφωνία. (Βλαστήμησε). Κι' ὅταν σκέφτωμαι πὼς ἐγὼ τὸν πῆγα μὲ τ' αὐτοκίνητο στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Σάντος! Ἂν ἤξερα...

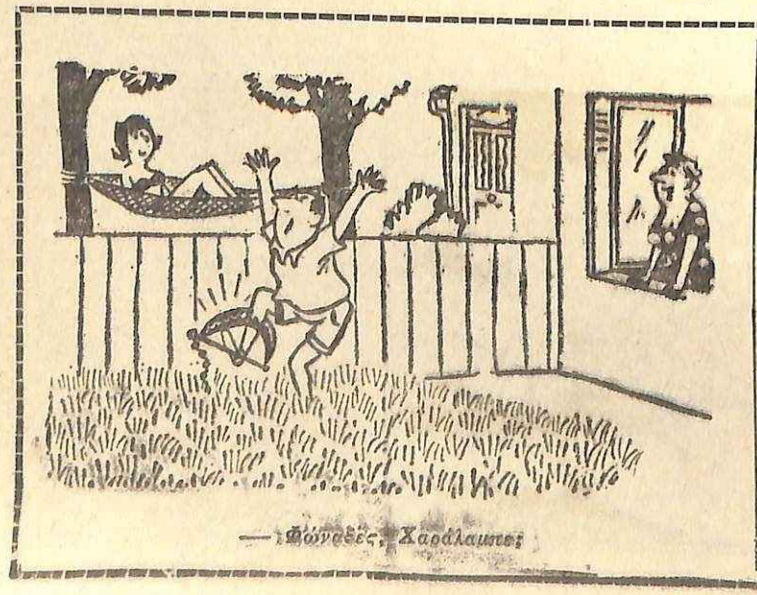

— Φωνάζει, Χαράλαμπε!

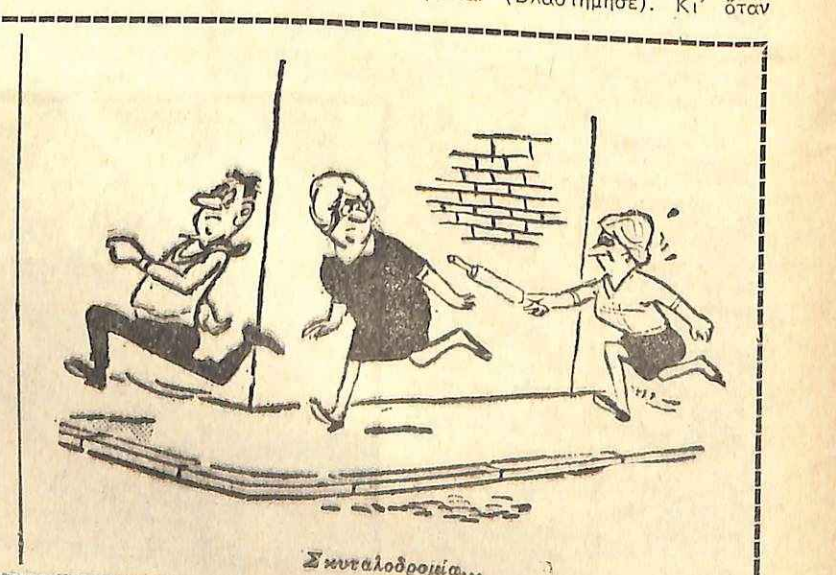

Σκυταλοδρομία...

— Τὴν περασμένη βδομάδα, μπορεῖ νὰ ἦρθε γιὰ καμμιὰ γυναῖκα.

— Ἢ μπορεῖ νὰ τὸν κάνανε εἰσπράκτορα κι' ἦρθε νὰ μαζέψη τοὺς φόρους, πρόσθεσε ἀηδιασμένα ὁ Τζώρτζ.

Ὁ Λουΐ δὲν ἐπέμεινε. Τὰ δάχτυλά τους γλύστρησαν στὴν τσέπη του καὶ ψηλάφησαν τὸ πακέτο μὲ τὰ τσιγάρα.

— Ἂν πεταγόμουνα, μιὰ στιγμή, μέχρι τὸ μπάρ... ἄρχισε δειλά.

— Δὲ θὰ πᾶς στὸ μπάρ, οὔτε θ' ἀνάψης τσιγάρο. Θὰ μείνης ἐδῶ καὶ θὰ βουλώση τὸ στόμα σου, αὐτὸ εἶν' ὅλο! Ἐπιτέλους, μπὰς καὶ φαντάζεσαι πὼς παίζουμε; Δὲ χώρεσε ἀκόμα στὸ χοντροκέφαλό σου, πὼς δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο; Τί θὰ ποῦμε στὸν ἀρχηγό, ἔ;

Ἔγειραν κι' οἱ δυὸ πίσω, στὴν πλάτη τοῦ καθίσματος. Τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας κύλησαν ἀργά. Ὁ Λουΐ χασμουρήθηκε.

— Πόση ὥρα θὰ περιμένουμε;

— Θὰ περιμένουμε ὥσπου νὰ ἔρθη, ἢ ὥσπου νὰ ξημερώση ἢ καὶ περισσότερο, ἴσως γιὰ πάντα... Μὴ μιλᾶς συνέχεια!

Ἕνα φορτηγὸ βγῆκε στὴν πλατεῖα ἀπ' τὸ δρόμο τῆς ἀποβάθρας κι' ἔστριψε πρὸς τὸ παραπέτο, στὴν ἄκρη τοῦ νεροῦ. Τὸ ἀδύνατο φῶς τῶν φάρων του τρεμόσβυνε, καθὼς ἔψαχνε νὰ βρῆ μιὰ ἄδεια θέσι κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο. Παρκάρησε πίσω ἀπὸ ἕνα ἄδειο καμιόνι. Τὰ φανάρια ἔρριξαν μιὰ τελευταία ἀναλαμπὴ καὶ ἡ μηχανὴ σταμάτησε, βήχοντας. Γιὰ μιὰ στιγμή, τίποτα δὲν κουνήθηκε, ἐκτὸς ἀπ' τὸν ὁδηγό, ποὺ πήδησε στὸ δρόμο. Ὕστερα, διάφοροι ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν ἀπ' τὸ πίσω μέρος, ἁπλώνοντας τὰ χέρια τους γιὰ νὰ πάρουν τοὺς μπόγους, ποὺ τοὺς ἔδιναν οἱ συνταξιδιῶτες τους. Τὰ παιδιὰ περνοῦσαν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, ἐνῶ τὰ μεγαλύτερα γλυστροῦσαν μόνα τους μέχρι κάτω.

— Ἕνα Πάου ντὲ Ἀράρα, εἶπε περιφρονητικὰ ὁ Λουΐ. Ἤθελα νὰ ἤξερα τί ἔρχονται νὰ κάνουν στὸ Ρίο μὲ τέτοια σαράβαλα

Μὰ ὁ σύντροφός του δὲν ἀπάντησε. Τὰ ἀδύνατα δάχτυλά του χώθηκαν σκληρὰ στὸ μηρὸ τοῦ Λουΐ.

— Ἐκεῖ, πίσω!... ψιθύρισε ὁ Τζώρτζ, μ' ἔξαψι. Ὁ τύπος, ποὺ πήδησε, ἐκεῖνος μὲ τ' ἄσπρα! Κύττα, μιλάει στὸ σωφέρ...

— Αὐτὸς εἶναι! εἶπε κατάπληκτος ὁ Λουΐ, μὲ τόνο, ποὺ ἔδειχνε κάποιο θαυμασμό. Ἐμεῖς περιμένουμε στὸ σταθμὸ τῶν λεωφορείων κι' αὐτὸς ἔρχεται μ' ἕνα Πάου ντὲ Ἀράρα!

Ἅπλωσε τὸ χέρι του γιὰ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα, ἀλλὰ ὁ ἄλλος τοῦ ἅρπαξε τὸ μπράτσο.

— Περίμενε! Ὄχι ἐδῶ!

Ὁ Λουΐ τὸν κύτταξε σὰν ἀποβλακωμένος.

— Γιατί ὄχι;

Ἡ φωνὴ τοῦ Τζώρτζ ἦταν ἕνα παράξενο μῖγμα θριάμβου καὶ ἄγριου μίσους.

— Γιατὶ ἔτσι, σοῦ λέω!

— Μά, θὰ μᾶς ξεφύγη!

— Δὲ θὰ μᾶς ξεφύγη, μπορεῖς νὰ μὲ πιστέψης. Ὄχι ἐδῶ! Ἐδῶ ὑπάρχουν καμμιὰ σαρανταριὰ ἄνθρωποι γύρω του, βλάκα!

— Μά...

— Σκασμός! Σκέφτομαι! (Ἀκολούθησε μιὰ μικρὴ σιωπή, ἐνῶ τὰ χείλια τοῦ Τζώρτζ κουνιόνταν σὰ νὰ μιλοῦσε μόνος του). Θὰ πάρη ταξὶ καὶ θὰ τὸν ἀκολουθήσουμε.

— Μά...

— Σκάσε, λοιπόν, ἀκοῦς; (Τὸ στενό του κεφάλι δὲν κουνήθηκε.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΘΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ 47 ΧΡΟΝΩΝ

Ἡ Ζακελὶν Κέννεντυ καὶ τὰ δυὸ παιδιά της ἡ Κάρολιν καὶ ὁ Τζὼν πῆγαν νὰ καταθέσουν μερικὰ λουλούδια πάνω στὸν τάφο τοῦ τόσο ἄνανδρα δολοφονηθέντος Ἀμερικανοῦ Προέδρου. Ἦταν ἡ μέρα ποὺ ὁ Τζὼν θὰ γιόρταζε—ἂν ζοῦσε—τὴν 47η ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του. Ἐπάνω στὸν τάφο διακρίνεται καὶ ἕνα στρατιωτικὸ πηλίκιο, ποὺ ἄφησε ἐκεῖ ἕνας συμπολεμιστὴς τοῦ Κέννεντυ, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ὁ Τζών, μὲ τὴν παλληκαριά του, ἔσωσε κατὰ τὸν πόλεμο ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Τὸ κατόρθωμα αὐτὸ τοῦ Τζὼν Κέννεντυ, στὶς θάλασσες τοῦ Εἰρηνικοῦ, ξαναζωντάνεψε ὁ κινηματογράφος μὲ τὸ πρόσφατο φίλμ «Τορπιλλάκατος Ρ. Τ. 109», στὸ ὁποῖο τὸ ρόλο τοῦ Κέννεντυ ὑποδύεται ὁ Ρόμπερτ Πρέστον.

Τὰ μικρά, κατάμαυρα μάτια του, ἦταν καρφωμένα πάνω στὸν ἄντρα, ποὺ κουβέντιαζε ἤρεμα μπροστὰ στὸ φορτηγό. Εἶδε τὸν ὁδηγὸ νὰ χαϊδεύη τὸ καπό. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα γέλασε καὶ τὸν ἀποχαιρέτησε, κουνώντας τὸ χέρι του. Μέσα στὸ σκοτάδι τῆς μαύρης κούρσας, τὰ δόντια τοῦ Τζώρτζ ἄστραψαν σ' ἕναν ἀπαίσιο μορφασμό). Γελάει κιόλας! εἶπε σιγά. Ὡραῖα, λοιπόν, θὰ δοῦμε ποιὸς θὰ γελάση τελευταῖος ἀπόψε, ἀγόρι μου!

— Τζώρτζ, νομίζω πὼς θὰ ἔπρεπε...

— Θὰ τὸ βουλώσης, ἐπιτέλους;

Ὁ Λουΐ ἀφέθηκε νὰ ξαναπέση πίσω στὸ κάθισμα. Ἀναρωτιόταν πολλὲς φορὲς γιατί ὑπάκουγε στὸ Τζώρτζ. Στὸ κάτω-κάτω, αὐτὸς ἦταν ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός. Ἡ μόνη του παρηγοριὰ ἦταν πὼς δὲν ἤξερε κανένα, ποὺ νὰ μὴ φοβόταν τὸν Τζώρτζ. Ἀκόμα κι' ὁ Ἀρμάντο...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα διέσχισε τὸ δρόμο. Τώρα μιλοῦσε μ' ἕναν ἀπ' τοὺς ὁδηγοὺς τῶν σταματημένων ταξί. Ὁ Λουΐ ἅπλωσε ἀνυπόμονα τὸ χέρι του γιὰ νὰ γυρίση τὸ κλειδὶ τῆς μηχανῆς, ἀλλὰ τὰ κοκκαλιάρικα δάχτυλα τοῦ ἀδελφοῦ του σφίχτηκαν γύρω ἀπ' τὸν καρπό του.

— Περίμενε! Ὄχι πρὶν μπῆ στὸ ταξί.

— Μά...

Ὁ μικρότερος δὲν ἔκανε τὸν κόπο ν' ἀπαντήση, ἀλλὰ ἔσφιξε περισσότερο τὸ χοντρὸ χέρι τοῦ ἄλλου. Περίμεναν, ἀμίλητοι, παρατηρῶντας τὸν ἄνθρωπο μὲ τ' ἄσπρα.

«Ἕνα ποτῆρι παραπάνω! σκεφτόταν ὁ Λουΐ. Ἤπιε μόνο ἕνα ποτῆρι παραπάνω κι' εἶπε περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔπρεπε. Εὐτυχῶς γιὰ μᾶς. Διαφορετικά, θὰ ἤμαστε ἀκόμα στὴν Οὐρουμπουάπα, χωρὶς νὰ ὑποπτευόμαστε καθόλου τί λαχτάρα ἑτοιμάζεται νὰ μᾶς σκαρώση!».

Μουρμούρισε κάτι καὶ βάλθηκε νὰ παίζη νευρικὰ μὲ τὸ λεβιὲ τῶν ταχυτήτων...

★

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα ἐξέτασε προσεχτικὰ ἕνα γῦρο τὴν πλατεῖα, πρὶν διασχίση τὴ λεωφόρο, γιὰ νὰ πλησιάση τὴ γραμμὴ τῶν ταξί, ποὺ στάθμευαν μπροστὰ στὸ μοναδικὸ ἀνοιχτὸ μπάρ. Ἡ εἴσοδός του φωτιζόταν ἀπὸ δυὸ καντηλέρια μὲ μαρμάρινη βάσι καὶ τὸ πεζοδρόμιο ἦταν στρωμένο μὲ μωσαϊκό. Οἱ σωφὲρ τῶν ταξί, πεσμένοι πάνω στὰ μικρὰ τραπεζάκια, ἄκουγαν ἕνα ραδιόφωνο, ποὺ ἔκανε τόση φασαρία, ὥστε θὰ ξυπνοῦσε καὶ πεθαμένο. Δὲ φυσοῦσε καθόλου κι' ἡ ζέστη ἦταν ἀποπνιχτικὴ μέσα στὴν πόλι. Δυὸ ἀπ' τοὺς ὁδηγοὺς ἔπαιζαν ντόμινο καὶ φαίνονταν ἐντελῶς ἀπορροφημένοι ἀπ' τὸ παιχνίδι τους. Οἱ ἄλλοι τοὺς κύτταζαν βαρυεστημένα. Κανεὶς δὲν ἔδωσε τὴν παραμικρὴ σημασία στὸν πιθανὸ πελάτη, ποὺ στάθηκε μπροστά τους.

— Ταξί!

Κανεὶς δὲ σήκωσε τὸ κεφάλι. Ἡ τεράστια γροθιά του κατέβηκε μὲ δύναμι πάνω στὸ τραπέζι, σκορπῶντας τὸ ντόμινο. Οἱ παῖχτες ἔκαναν νὰ διαμαρτυρηθοῦν, ἀλλά, βλέποντας τὴν ἐντυπωσιακὴ κορμοστασιὰ τοῦ ἀγνώστου καὶ τὰ σκληρά του χαρακτηριστικά, τὸ μετάνοιωσαν.

— Ζήτησα ἕνα ταξί.

Κάποιος ἡλικιωμένος σωφέρ, ποὺ καθόταν σὲ ἕνα διπλανὸ τραπεζάκι, σήκωσε τὸ κεφάλι του.

— Ποῦ θὰ πᾶτε;

— Σὰ νότια. Στὴν Κοπακαμπάνα.

Ὁ σωφὲρ δίπλωσε τὴν ἐφημερίδα του καὶ σηκώθηκε.

— Θὰ σᾶς πάω ἐγώ.

Πέρασαν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ τραπέζια καὶ τοὺς ἀμίλητους ὁδηγούς, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσαν μὲ τὸ βλέμμα.

— Τὸ δεύτερο αὐτοκίνητο τῆς σειρᾶς, εἶπε ὁ σωφέρ.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα κάθησε στὸ μπροστινὸ κάθισμα, δίπλα στὸν ὁδηγό. Ἐκεῖνος κατέβασε τὴ σημαία καὶ κάρφωσε τὸ νυσταγμένο του βλέμμα στὸ λερωμένο πὰρ-μπρίζ.

— Ποιὸ δρόμο θέλετε νὰ πάρουμε, σενιόρ;

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα δίστασε. Ἦταν σίγουρος πὼς δὲν τὸν εἶχε δῆ κανείς, ἀλλὰ συλλογίστηκε πὼς θὰ ἦταν ἀνόητο νὰ διατρέξη τὸν παραμικρὸ κίνδυνο, τώρα, ποὺ ἡ δουλειὰ κόντευε πιὰ νὰ τελειώση. Ἀρκετὰ εἶχε διακινδυνεύσει μέχρι ἐδῶ. Ἂν δὲν εἶχε πιῆ πολὺ τὸ περασμένο βράδυ, δὲ θὰ ὑπῆρχε λόγος ν' ἀνησυχῆ. Ἔσφιξε τὸ μπράτσο του στὸ στῆθος του, γιὰ νὰ νοιώση τὸ πακέτο, καὶ χαμογέλασε. Καλύτερα νὰ ἔπαιρναν ἐρημικοὺς δρόμους, χωρὶς μεγάλη κυκλοφορία.

— Θ' ἀνεβῆς τὴ λεωφόρο Βάργκας. Ὕστερα θὰ κατέβης τὴ Ριατσουέλο, θὰ περάσης ἀπ' τὴ Λάπα καὶ θὰ μπῆς στὸ παλιὸ τοῦννελ.

Παραξενεμένος, ὁ σωφὲρ γύρισε καὶ κύτταξε τὸν περίεργο πελάτη.

— Στὸ παλιὸ τοῦνελ;... Μὰ θὰ φτάναμε πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπ' τὴν παραλία.

Ὁ ψηλὸς τοῦ ἔρριξε ἕνα παγωμένο βλέμμα.

— Μὲ ρώτησες καὶ σοῦ ἀπάντησα. Ἐγὼ πληρώνω. Τί τὶς θέλεις τὶς κουβέντες, λοιπόν;

Ὁ σωφὲρ σήκωσε τοὺς ὤμους του, χωρὶς νὰ βγάλη ἄχνα καὶ πῆρε τὸ δρόμο, ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδείξει. Ἡ μαύρη κούρσα ξεκίνησε πίσω τους καὶ τοὺς ἀκολουθοῦσε ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόσταση, μὲ σβυστὰ φανάρια.

Ὁ Λουΐ ἐξακολουθοῦσε νὰ κουνάη κάθε τόσο τὸ κεφάλι του, κατάπληκτος.

— Τί ἀπίστευτη τύχη! μουρμούρισε. Ἐμεῖς τὸν περιμένουμε στὸ σταθμὸ τῶν λεωφορείων καὶ νάτος ποὺ ἔρχεται μ' ἕνα Πάου ντὲ Ἀράρα, νὰ πέση ἀκριβῶς μέσα στὰ χέρια μας! Τί τύχη!

— Κύττα μὴν τοὺς χάσης, τὸν συμβούλευσε ὁ Τζώρτζ, μ' ἀπειλητικὸ τόνο, γιατί τότε ἡ τύχη σου θὰ γυρίση ἀνάποδα.

Ὁ Λουΐ χαμογέλασε περιφρονητικά. Ὅταν τύλιγε τὰ δάχτυλά του γύρω ἀπ' τὸ τιμόνι ἑνὸς αὐτοκινήτου, ἢ γύρω ἀπ' τὴ λαβὴ ἑνὸς μαχαιριοῦ, ξανάβρισκε ὅλη του τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του. Ἀκόμα κι' ὁ Τζώρτζ τὸν φοβόταν λιγάκι σ' ἐκεῖνες τὶς στιγμές.

— Νὰ τοὺς χάσω; Μὰ δὲ βλέπεις τί σαράβαλο εἶναι; Δὲ λὲς πὼς θὰ χρειαστῆ νὰ τὸ σπρώξουμε λίγο, γιὰ νὰ φτάση ἐκεῖ ποὺ θέλει νὰ πάη;

— Τὸ ποῦ θέλει νὰ πάη καὶ τὸ ποῦ θὰ πάη εἶναι δυὸ ἐντελῶς διαφορετικὰ πράγματα... δήλωσε ὁ Τζώρτζ, μὲ παγωμένη σκληρότητα.

Ἔστριψαν στὴν ὁδὸ Ριατσουέλο, ποὺ ἦταν ἐντελῶς ἔρημη ἐκείνη τὴν ὥρα. Ὁ Λουΐ ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸν ἀδελφό του.

— Εἶναι καλὰ ἐδῶ; ρώτησε. Νὰ τοὺς βουτήξουμε τώρα;

— Δὲ θὰ τοὺς βουτήξουμε, τοῦ πέταξε κοφτὰ ὁ Τζώρτζ. Θὰ βουτήξουμε μόνο ἐκεῖνον. Κι' ὄχι ἐδῶ! Ὅταν διώξη τὸ ταξὶ καὶ μείνη μόνος του. Σοῦ εἶπα πὼς δὲ θέλω νὰ ὑπάρχουνε μάρτυρες.

— Καλά, καλά! βιάστηκε ν' ἀπαντήση ὁ Λουΐ.

Πέρασε ἕνα σταυροδρόμι μὲ κόκκινο σῆμα, γιὰ νὰ μὴ χάση τὸ ταξί, καὶ τὸ πλησίασε λίγο, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ τὸ ἀκολουθῆ μὲ τὴν ἡσυχία του. Ὅταν [illegible] τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο, ὁ σωφὲρ ἔρριξε ἄλλη μιὰ ματιὰ στὸ καθρεφτάκι καὶ γύρισε πρὸς τὸν ἐπιβάτη του. Ἡ φωνή του πρόδινε λίγο φόβο.

— Μὲ συγχωρῆτε, σενιόρ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς μᾶς παρακολουθοῦν.

Dr Scholl's Bath Salts

ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ

Τώρα τὸ καλοκαίρι τὰ πόδια ταλαιπωροῦνται μὲ τὴν ζέστη καὶ τὸν ἱδρῶτα.

ΑΛΑΤΙ ΔΙΑ ΠΟΔΟΛΟΥΤΡΑ ·

BATH SALT Dr SCHOLL
Ξεκουράζει ἀνακουφίζει

D'Scholl
Ὅ,τι ἀφορᾶ τὰ πόδια

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ Dr SCHOLL
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 21
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ Α.Ε.
Τηλ. 532.631

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ
G. PANTSOS

(ἐξ Αἰγύπτου) ΜΥΣΤΗΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ. Ἱκανότης ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ ΕΝ ΕΓΡΗΓΟΡΣΕΙ. Μαντεύει καὶ καθοδηγεῖ ἐπὶ αἰσθηματικῶν προβλημάτων (ἀμφιβολίας κλπ.) Καὶ βοηθεῖ διὰ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΣΑΣ εἰς ἕτερα ἄτομα. Δέχεται 2—8 μ.μ. καθ' ἑκάστην πλὴν Κυριακῆς καὶ 9—12 π.μ. μόνον Τρίτην — Πέμπτην — Σάββατον. ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ 17, Ἀμφιθέα. Λεωφορεῖον Νέας Σμύρνης — Πανωνίου. Τηλ. 910-271. ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ γράψατε: G. PANTSOS, Τ.Θ. 1109, Ὁμόνοια, Ἀθῆναι. Ἀποστείλατε διὰ ταχυδρομικὰ τέλη γραμματόσημον 5 δρχ. διὰ νὰ λάβετε εἰδικὸν ἐρωτηματολόγιον.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Ἐπιστρέψασα εἰς Ἀθήνας δέχεται ὡς καὶ πρότερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 98 Ἀμφιλοχίας 1. — Τηλ. 810-760.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523-708.

ΚΙΡΣΟΙ—ΦΛΕΒΙΤΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΛΚΗ ΠΟΔΩΝ

Θεραπεύονται τάχιστα ριζικῶς ἄνευ ἐγχειρήσεως. Αἰσθητικὸς Φ. ΒΑΛΣΑΜΗ Σίνα 32, τηλ. 624-777, 11—2 καὶ 5—8. Ἐκτὸς Παρασκευῆς καὶ Σαββάτου. Πρώτη ἐπίσκεψις δωρεάν.

— Τί;...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα ἔνοιωσε ἕναν πραγματικὸ κλονισμό. Ἂν καὶ τὶς τριάντα τελευταῖες ὧρες βρισκόταν συνεχῶς σ' ἐπιφυλακή, δοκίμασε τρομαχτικὴ ἔκπληξι. Γύρισε, μ' ἕνα τίναγμα, καὶ κύτταξε τὴ μαύρη κούρσα, ποὺ διατηροῦσε τώρα μιὰ ὡρισμένη ἀπόστασι καὶ κυλοῦσε ἤρεμα πίσω τους. Δὲ μπόρεσε νὰ ξεχωρίση καθαρὰ τὰ δυὸ κεφάλια, μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι, ἀλλὰ τὸν πλημμύρισε μιὰ ξαφνικὴ βεβαιότητα... Ἡ ἐπιδερμίδα του ὑγράνθηκε καὶ πάγωσε. Μιὰ ὀδυνηρὴ κράμπα τοῦ ἔσφιξε τὸ στομάχι.

— Στρίψε στὸν πρῶτο δρόμο, ποὺ θὰ βρῆς μπροστά σου, εἶπε, μὲ πνιγμένη, βραχνὴ φωνή. (Ἔγειρε λίγο τὸ καθρεφτάκι, γιὰ νὰ βλέπη καλύτερα). Κάνε τὸ γῦρο τοῦ τετραγώνου...

Δὲν εἶχε προλάβει νὰ τελειώση τὴ φράσι του καὶ τὸ ταξὶ πῆρε μιὰ ἀπότομη στροφὴ στὸ πρῶτο σταυροδρόμι. Ὁ φόβος τοῦ πελάτη εἶχε μεταδοθῆ καὶ στὸν ὁδηγό. Εἶδε, μέσα στὸ καθρεφτάκι, τὰ φῶτα τοῦ δρόμου νὰ ἀντανακλοῦν πάνω στὸ κυρτὸ καπὼ τοῦ ἄλλου αὐτοκινήτου, ὅταν πῆρε κι' ἐκεῖνο μὲ τὴ σειρά του τὴ στροφή.

— Μπορεῖς νὰ τοὺς κάνης νὰ μᾶς χάσουν; ρώτησε τὸ σωφέρ, ξετρελλαμένος, σχεδὸν ἱκετευτικά. Μπορεῖς νὰ τὰ καταφέρης, γιὰ δέκα χιλιάδες κρουζέϊρος;

Ὁ σωφὲρ κούνησε ἀπελπισμένα τὸ κεφάλι του. Δέκα χιλιάδες κρουζέϊρος ἦταν πολλὰ λεφτὰ κι' ἤθελε τόσο ὅσο κι' ὁ ἐπιβάτης του, νὰ ξεφορτωθῆ τὸν ἄγνωστο κίνδυνο, ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε. Ἀλλά...

— Ὄχι, σενιόρ, δὲ θὰ μπορέσω. Δὲν εἶναι δυνατόν, μ' αὐτὸ τὸ ταξί, προπαντὸς τώρα, ποὺ οἱ δρόμοι εἶναι ἄδειοι...

Μὰ ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα εἶχε πάψει νὰ τὸν ἀκούη ἀπ' τὶς πρῶτες του λέξεις. Πάλευε ὑπεράνθρωπα μὲ τὸν πανικό, ποὺ τὸν ἔπνιγε. Ἔπρεπε νὰ βρῆ ἕναν τρόπο νὰ γλυτώση!

Ξαφνικά, μιὰ σκέψι πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του. Τὰ δάχτυλά του συσπάστηκαν στὸν ὦμο τοῦ σωφέρ.

— Σταμάτα στὸ πρῶτο μπάρ, ποὺ θὰ διανυκτερεύη, εἶπε ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Κάπου, ποὺ νὰ ὑπάρχη τηλέφωνο. Καὶ θὰ περιμένης... Θὰ μὲ περιμένης;

Ὁ ὁδηγὸς κατάπιε μὲ δυσκολία τὸ σάλιο του.

— Θὰ σᾶς κατεβάσω καὶ θὰ φύγω, σενιόρ. Δὲ θέλω νὰ μὲ πληρώσετε... (Ἅπλωσε τὸ χέρι του, γιὰ νὰ σηκώση τὴ σημαία). Δὲ θέλω μπλεξίματα...

— Ἂν μὲ περιμένης, δὲ θὰ ἔχης κανένα μπλέξιμο. Διαφορετικά...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα ἔσκυψε ἀπότομα πάνω ἀπ' τὸ βολὰν καὶ τράβηξε ἕνα πορτοφόλι ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ πουκάμισου τοῦ σωφέρ, ποὺ ἄφησε τὸ τιμόνι καὶ προσπάθησε ἄδικα νὰ τοῦ τὸ ξαναπάρη. Τὸ ταξὶ ντεραπάρησε ἐπικίνδυνα, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα εἶχε τραβηχτῆ πάλι στὴ γωνιά του κι' ἔχωνε τὸ πορτοφόλι στὴν τσέπη του.

— Δῶστε μοῦ το! φώναξε, ἀγανακτισμένος καὶ τρομαγμένος ὁ ὁδηγός.

— Θὰ στὸ ξαναδώσω, μὲ δέκα κόντος! Ἀλλὰ μόνο ὅταν φτάσουμε ἐκεῖ ποὺ θέλω. Ἔτσι, εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ μὲ περιμένης. Καὶ τώρα γρήγορα... ἕνα μπάρ!

Τὸ ταξὶ ἔκοψε ταχύτητα μπροστὰ σὲ μιὰ φωτισμένη εἴσοδο, ἀλλὰ τὸ πόδι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τ' ἄσπρα πάτησε βαριὰ τὸ πόδι τοῦ σωφὲρ πάνω στὸ πεντὰλ τοῦ γκαζιοῦ καὶ τ' αὐτοκίνητο ρίχτηκε πάλι μπροστά.

— Ὄχι ἐδῶ! γρύλλισε. Πιὸ κάτω, στὴ Λάπα. Ἐκεῖ ποὺ θὰ ὑπάρχη κόσμος!

Τὸ ταξὶ συνέχισε τὸ δρόμο του. Μέσα στὸ δεύτερο αὐτοκίνητο, ὁ Τζὼρτζ γέλασε μὲ κακία, σὰ νὰ διάβαζε τὶς σκέψεις τοῦ θηράματός του.

Ὁ δρόμος ἔφτασε σὲ μιὰ διακλάδωσι καὶ ξεπρόβαλαν τὰ σκεπασμένα πεζοδρόμια τῆς Λάπα.

— Ἐδῶ! εἶπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα, ἁπλώνοντας τὸ χέρι του. (Ὁ σωφὲρ σταμάτησε κατσουφιασμένος. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα εἶχε ἁρπάξει τὸ κλειδὶ τῆς μηχανῆς πρὶν καλὰ-καλὰ σταματήση ἐντελῶς τὸ ταξί). Κάτσε φρόνιμα καὶ περίμενέ με, πρόσθεσε σκληρά.

Ὁ Λοῦϊ φρενάρησε κι' αὐτός.

— Σταμάτησαν, εἶπε ἀναποφάσιστα. Ξέρει πὼς τὸν παρακολουθοῦμε.

— Φυσικά, τὸ ξέρει, γέλασε παγωμένα ὁ Τζὼρτζ. Τὸ ξέρει ἀπὸ πολλὴ ὥρα. Ὡραῖα! Ἄφησέ τον νὰ ἱδρώση λίγο...

Τὸ τεράστιο χέρι τοῦ Λοῦϊ ἁπλώθηκε γιὰ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα, ἀλλὰ ὁ μικρότερος τὸν ἐμπόδισε.

— Ὄχι! Σοῦ εἶπα, ὅταν θὰ εἶναι μόνος. Ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ ἡρέμησε. Ἔχουμε καιρό...

Ἔγειρε πίσω στὸ κάθισμα, χωρὶς νὰ ξεκολλήση τὰ μάτια του ἀπ' τὸ σταματημένο ταξὶ καὶ τὴν εἴσοδο τοῦ μπάρ.

— Μὰ θὰ τὸ σκάση! Μπῆκε μέσα στὸ μπάρ. Θὰ πάη...

— Δὲ θὰ πάη πουθενά. Ποῦ θέλεις νὰ πάη; Τὸν βλέπω μέσα στὸν καθρέφτη, ποὺ εἶναι πίσω ἀπ' τὸν πάγκο. Κάπου τηλεφωνεῖ...

— Θὰ βγῆ ἀπ' τὴν πίσω πόρτα, Τζὼρτζ! Τζὼρτζ, νὰ πάρη ὁ διάολος! Τί σ' ἔχει πιάσει;

— Πάψε, λοιπόν, τὸν παρακολουθῶ. Τηλεφωνεῖ, σοῦ λέω!

— Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς ἑτοιμάζεται νὰ ζητήση βοήθεια. Ἐγὼ θὰ τὸν ἁρπάξω τώρα ἀμέσως.

Γύρισε τὸ χερούλι τῆς πόρτας. Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ χτύπημα, ποὺ ἔφαγε στὸ χέρι, τὸν πόνεσε.

— Λοῦϊ! (Ὁ Τζὼρτζ εἶχε χαμηλώσει τὴ φωνή του. Μιλοῦσε ψυχρά, σχεδὸν ἤρεμα. Ἦταν ὁ τόνος, ποὺ φοβόταν περισσότερο ὁ Λοῦϊ). Ἄλλη μιὰ βλακεία ἐκ μέρους σου καὶ δὲν εἶσαι πιὰ στὴν κομπίνα. Κατάλαβες; Ἐγὼ θὰ τ' ἀναλάβω ὅλα κι' ἐσὺ θὰ κάνης ὅ,τι σοῦ λέω (Χαμογέλασε μὲ κακία). Ἄφησέ τον νὰ ζητήση βοήθεια. Ἀπὸ ποιόν θέλεις νὰ τὴ ζητήση; Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὸν βοηθήση...

Τράβηξε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πιστόλι καὶ τὸ ἄφησε νωχελικὰ πάνω στὸ κάθισμα. Ὁ Λοῦϊ ξανάπεσε μὲ μισὴ καρδιὰ στὴ θέσι του, καρφώνοντας τὸ βλέμμα του στὴ φωτισμένη πρόσοψι τοῦ μπάρ.

«Ὁ Τζὼρτζ κάνει ἕνα μεγάλο λάθος», σκέφτηκε ἀπελπισμένα. «Ἕνα φοβερὸ λάθος!».

Μέσα στὸ μπάρ, ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα σχημάτιζε ἕναν ἀριθμὸ στὸ καντρὰν τοῦ τηλεφώνου.

«Ἂν πέσουν πάνω μου τώρα, εἶμαι χαμένος», συλλογιζόταν. Ἀλλὰ δὲ θὰ τολμήσουν, μπροστὰ στὸ ζευγάρι, ποὺ πίνει καφέ, στὸ νεαρό, ποὺ κοιμᾶται στὴ γωνιά, στὸ μπάρμαν καὶ στὸ σωφέρ. Θὰ περιμένουν νὰ μείνω μόνος. Ἔτσι ἐλπίζω...».

Ἄκουσε ἀνυπόμονα τὸ μακρυνὸ κουδούνισμα. Ξαφνικά, ἔνοιωσε πὼς ὁ γιακὰς του τὸν ἔσφιγγε. Οἱ παλάμες του ἦταν ὑγρές.

Ἐπιτέλους, τοῦ ἀπάντησαν:

— Ξενοδοχεῖο «Περναμπούκο». Καλησπέρα σας.

Προσπάθησε νὰ μιλήση ἤρεμα, μὲ ἀδιάφορη φωνή:

— Τὸν ὑπάλληλο ὑποδοχῆς, σᾶς παρακαλῶ.

Περίμενε λίγο ἀκόμα.

«Εἶναι ἐκεῖ, ἔξω, πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα καὶ μὲ περιμένουν... σκέφτηκε. Κι' ὅμως, εἶναι ἀπίστευτο! Πῶς μπόρεσαν νὰ μὲ βροῦν; Κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ πηγαίνω, ἢ πῶς... Δὲν τὸ ἤξερα οὔτε κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος, πρὶν ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ, στὴν προκυμαία, ὅταν πέρασε ἐκεῖνο τὸ σαραβαλιασμένο φορτηγὸ καὶ κατάφερα νὰ πηδήσω μέσα. Τί βλάκας, ποὺ εἶμαι! Ἂν εἶχα κρατήσει κλειστὸ τὸ στόμα μου, δὲ θὰ γινόταν τίποτα! Εἶχα ὅλα τὰ ἀτοῦ στὸ χέρι! Εἶχα...».

— Ἐδῶ ὁ ὑπάλληλος ὑποδοχῆς. Τί ἐπιθυμεῖτε; ρώτησε μιὰ φωνή, ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

Προσπάθησε νὰ μὴ σκέφτεται πιὰ τίποτα, γιὰ νὰ συγκεντρωθῆ στὸ σχέδιό του.

— Σᾶς τηλεφωνῶ ἐκ μέρους τῆς Ἀεροπορικῆς Ἑταιρείας Ἀμέρικο-Μπραζίλιαν, εἶπε καθαρά. Συγχωρῆστε μας, ποὺ σᾶς ἀνησυχοῦμε τέτοια ὥρα, ἀλλὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς διευθυντάς μας, ὁ κύριος... (Τὸ βλέμμα του ἔπεσε πάνω σὲ μιὰ μποτίλια μὲ οὐΐσκυ, στὸ ράφι τοῦ τοίχου, πίσω ἀπ' τὸ στενὸ πάγκο)...Ντροῦρι, Γουΐλλιαμ Ντροῦρι, μᾶς τηλεγράφησε πὼς ἔρχεται ἀπὸ τὸ Μαϊάμι μὲ τὸ πρῶτο πρωϊνὸ ἀεροπλάνο. Εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ κρατήσετε ἕνα ἀπὸ τὰ διαμερίσματά σας; Κάτι πολὺ καλό, βέβαια, καταλαβαίνετε;...

Ἦταν σίγουρος πὼς τὸ κόλπο του θὰ ἔπιανε.

— Ἀπὸ τὴν Ἀμέρικο-Μπραζίλιαν, εἴπατε; Ἀσφαλῶς! Ἕνα ὁλόκληρο διαμέρισμα; Μιὰ στιγμή, σᾶς παρακαλῶ. (Μιὰ μικρὴ παῦσι, κι' ὕστερα ἡ φωνὴ ξανακούστηκε). Μποροῦμε νὰ σᾶς δώσουμε τὸ διαμέρισμα 502, ποὺ βλέπει στὴν πισίνα. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ μείνετε ἱκανοποιημένος.

— Θαυμάσια! Γιὰ αὔριο τὸ πρωΐ, ἔτσι;

— Μάλιστα, κύριε, τὸ σημείωσα. Μπορεῖτε νὰ ἐπαναλάβετε τὸ ὄνομα, σᾶς παρακαλῶ;

— Ντροῦρι. Γουΐλλιαμ Ντροῦρι!...

Τὸ συλλάβισε, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὴν ἐτικέττα τῆς μποτίλιας.

«Εἶναι πολὺ ἀνόητο!», συλλογίστηκε. «Δὲ θὰ πιάση. Θὰ καταλάβουν τὸ ὄνομα. Κι' ὅμως, κάτι ἔπρεπε νὰ προσπαθήσω νὰ κάνω. Δὲ μπορῶ νὰ καθήσω νὰ μὲ σφάξουν, χωρὶς νὰ κάνω τίποτα...».

— Σᾶς εὐχαριστῶ! Μείνετε ἥσυχος, τὰ σημείωσα ὅλα. Καληνύχτα σας, κύριε!

Ἔκλεισε, ἔρριξε μερικὰ νομίσματα πάνω στὸν πάγκο καὶ ξαναγύρισε βιαστικὰ στὸ ταξί.

Ἕνα τετράγωνο πιὸ κάτω ἦταν σταματημένη ἡ μαύρη κούρσα, σκοτεινὴ κι' ἀκίνητη, σὰν τυφλὸ θηρίο, ἕτοιμο νὰ ὁρμήση πάνω στὴ λεία του, μόνο μὲ τὴν ἀκοὴ καὶ τὴν ἀφή. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρο κοστοῦμι γλύστρησε στὸ μπροστινὸ κάθισμα, δίπλα στὸ σκυθρωπὸ σωφέρ.

— Ὡραῖα! Καὶ τώρα στὸ ξενοδοχεῖο «Περναμπούκο», στὴν Κοπακαμπάνα.

— Καὶ τὰ κλειδιά μου; Καὶ τὰ χαρτιά μου;

Ὁ ὁδηγὸς ἔβραζε ἀπὸ ἀνίσχυρο θυμό.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρο κοστοῦμι τοῦ τὰ ἔδωσε ὅλα κι' ἔψαξε στὴν τσέπη του.

— Ἠρεμία, εἶπε μὲ ἄχρωμη φωνή. Στὸ κάτω-κάτω, δὲν κυνηγᾶνε ἐσένα, ἐμένα κυνηγᾶνε!

Μέτρησε τὰ χαρτονομίσματα καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε. Ὁ ὁδηγὸς τὰ ἔχωσε στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του, μαζὶ μὲ τὰ χαρτιά, κι' ἀκούμπησε στὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴ μπορῆ νὰ τοῦ τὰ ξαναρπάξη ὁ ἄλλος.

— Τώρα, ἄκουσέ με, εἶπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρο κοστοῦμι, κυττάζοντας πίσω ἀπ' τὸ παρμπρίζ. Ὅταν φτάσουμε στὸ ξενοδοχεῖο, θὰ σταματήσης μπροστὰ στὴν εἴσοδο. Θὰ μείνης ἐκεῖ δέκα λεπτά, μὲ τὴ σημαία σου κατεβασμένη, σὰ νὰ μὲ περιμένης νὰ γυρίσω. Ὕστερα, πήγαινε ὅπου θέλεις. Ἐν τάξει;

— Εἴσαστε τῆς ἀστυνομίας, σενιόρ;

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα δίστασε μιὰ στιγμή.

— Ὄχι, εἶπε τέλος. Δὲν εἶμαι τῆς ἀστυνομίας. Μὰ θὰ κάνης ὅ,τι σοῦ λέω, διαφορετικὰ θὰ τὸ μετανοιώσης!

Ὁ σωφὲρ ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ τιμόνι του κι' ἄφησε τ' αὐτοκίνητο νὰ ριχτῆ πρὸς τὰ μπρός, σὰν τρομαγμένο ἀγρίμι.

«Ἀκοῦς, νὰ περιμένω δέκα λεπτὰ μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο!...» σκέφτηκε μὲ ἀγανάκτησι. Λὲς καὶ θὰ περίμενα ποτέ, ἐκεῖ ποὺ ἔγινε ἕνα ἀτύχημα, γιὰ νὰ περάσω ἕνα μῆνα στὴ φυλακή, σὰ μάρτυρας».

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα σήκωσε ξαφνικὰ τὸ χέρι του, γιὰ νὰ πιάση ἕνα μολύβι, ποὺ ἦταν στερεωμένο πίσω ἀπ' τὸ παρ-σολέϊ. Ἔψαξε στὶς τσέπες του. Γύρευε ἕνα κομμάτι χαρτὶ καὶ τελικὰ βρῆκε τὴν ἀπόδειξι, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ ὁδηγὸς τοῦ φορτηγοῦ, γιὰ τὴν ἐπιστροφή του στὴν Οὐρουμπουάπα. Σημείωσε ἀπὸ πίσω τὸ ὄνομα «Γουΐλλιαμ Ντροῦρι», γιὰ νὰ μὴν τὸ ξεχάση, καὶ ξανάβαλε τὸ χαρτὶ στὸ μπροστινὸ τσεπάκι τοῦ παντελονιοῦ του, πρὶν ἀφήση τὸ μολύβι ἐκεῖ ποὺ τὸ εἶχε πάρει. Ὁ σωφὲρ δὲν ἔβγαζε μιλιά. Δὲ σκεφτόταν παρὰ πὼς νὰ πάη, ὅσο γρηγορώτερα μποροῦσε τὸν πελάτη του στὸν προορισμό του, γιὰ νὰ τὸν δῆ νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ ταξί του.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα δὲν ἔκανε πιὰ τὸν κόπο νὰ κυττάξη πίσω, γιὰ νὰ βλέπη ἂν τοὺς παρακολουθοῦσε τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο, ἢ νὰ σφίγγη τὸ πακέτο πάνω στὸ στῆθος του. Ἡ ἐπαφή του δὲν τοῦ προκαλοῦσε πιὰ καμμιὰ εὐχαρίστησι. Βρισκόταν σὲ πολὺ δύσκολη θέσι καὶ τὸ ἤξερε.

Βγῆκαν ἀπ' τὸ παλιὸ τοῦννελ. Οἱ ὑγροί του τοῖχοι καὶ οἱ μικροσκοπικές, ἠλεκτρικὲς λάμπες, εἶχαν αὐξήσει τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Τὸ δεύτερο αὐτοκίνητο τοὺς ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πολὺ κοντά. Σκυμμένος πρὸς τὰ μπρός, ὁ Τζὼρτζ εἶχε ἀνάψει τὰ φανάρια, σὰ γιὰ νὰ ἀναγγείλη στὸ θήραμά του πὼς τὸ παιχνίδι εἶχε τελειώσει καὶ πὼς ἦταν περιττὸ νὰ τρέχη...

Ἡ ὁδὸς Σικουΐερα Κάμπος ἁπλωνόταν μπροστά τους καὶ τὴν πῆραν, ἀκολουθώντας τὶς γραμμὲς τοῦ τράμ, μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸν ὠκεανό.

Ἡ κυκλοφορία ξανάσχιζε. Τόσο τὴ μέρα ὅσο καὶ τὴ νύχτα, ἡ λεωφόρος Κοπακαμπάνα δὲν ἦταν ποτὲ τόσο ἔρημη, ὅσο τὸ κέντρο τῆς πόλεως. Τὰ φῶτα τῆς τροχαίας, στὸ σταυροδρόμι, ἔγιναν κόκκινα ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ποὺ πλησίαζαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται: 28ης Ὀκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807 Οἰκία Ἀγ. Ἀλεξάνδρου 10 Παλ. Φάληρον — Τηλ. 99.746

Μὲ πολὺ λιγώτερα χρήματα μπορεῖτε ν' ἀγοράσετε μία πακετίνη πολὺ καλλίτερη ἀπὸ τὶς ξένες. Τὴ ΝΕΑ LAMBO SPECIAL WAX. Ζητῆστε την σήμερα. LAMBO ΣΠΕΣΙΑΛ σὲ ἄσπρο κουτὶ καὶ μὲ ἄρωμα ΛΕΒΑΝΤΑΣ. Καὶ μὴ ξεχνᾶτε... γιὰ Μωσαϊκά... ΛΑΜΠΟΛΙΝ.

Τὰ ΖΩΑ τοῦ σπιτιοῦ σας

Τὰ πουλιὰ

Ὅλα τὰ πουλιὰ χρειάζονται ἀρκετὸ χῶρο καὶ παιχνίδια. Φροντίστε λοιπὸν νὰ εἶναι τὸ κλουβί τους μεγαλείτερο ἀπ' τὸ ἀπολύτως ἀπαραίτητο καὶ νὰ ἔχη μέσα διάφορα πράγματα κατάλληλα γιὰ νὰ παίξουνε.

Τὰ βάζετε σὲ μιὰ φωτεινὴ καὶ εὐάερη γωνιὰ τοῦ δωματίου, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἀναθυμίασι γκαζιοῦ ἢ ἀπὸ καπνοὺς πετρελαίου, καὶ προφυλαγμένα ἀπὸ τὸ δυνατὸ ἥλιο. Ὅταν κάνη ζέστη καὶ δὲ βρέχη, μπορεῖτε νὰ τὰ βγάλετε στὸ ὕπαιθρο, ἀλλὰ στὴ σκιὰ πάντα καὶ σὲ μέρος ποὺ δὲν τὰ φτάνουν οἱ γάτες.

Καθαρίζετε κάθε μέρα τὸ πάτωμα τοῦ κλουβιοῦ καὶ τὸ πλέγμα. Ὕστερα μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ σόδα. Ὕστερα σκορπίζετε πάνω ἕνα στρῶμα ἄμμου, γιὰ νὰ τρίβεται σ' αὐτὸ καὶ νὰ καθαρίζεται τὸ πουλί.

Τὸ καλοκαίρι, ἂν τὸ κλουβὶ μείνη κρεμασμένο μέσα στὸ δωμάτιο, κοντὰ σ' ἕνα κλειστὸ παράθυρο, μπορεῖ νὰ ἀρρωστήση τὸ πουλί, ἀπ' τὴ ζέστη καὶ τὸν κακὸ ἀερισμό. Πέφτει τότε ἀπ' τὴν «κούρνια» του καὶ φαίνεται σχεδὸν ἀναίσθητο. Γιὰ νὰ συνέλθη, πρέπει νὰ τὸ μεταφέρετε ἀμέσως σ' ἕνα μέρος δροσερό, σκιερὸ καὶ καλὰ ἀεριζόμενο (προτιμώτερο στὸ ὕπαιθρο).

Ὕστερα, τὸ ὑποβάλλετε γιὰ λίγες μέρες σὲ ἐλαφρειὰ δίαιτα, μὲ ψωμὶ καὶ γάλα, καὶ γιὰ ἄλλες λίγες μέρες τοῦ δίνετε σπόρους μουσκεμένους σὲ νερό.

Ἡ τροφὴ τοῦ πουλιοῦ σας θὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὸ εἶδος του: καναβοῦρι, κεχρί, κλπ. Πάντοτε ὅμως θὰ προσθέσετε καὶ κάποιο χορταρικό, π.χ. φύλλα ἀπὸ μαρούλι.

Ὅταν τὰ πουλιὰ ἀλλάζουν φτερὰ (πτερόρροια), χρειάζονται προφύλαξι ἀπ' τὰ ρεύματα καὶ περισσότερη τροφὴ — στὴν ὁποία προσθέτετε καὶ λίγες σταγόνες μουρουνόλαδο.

Ἂν ἔχουν μιὰ πληγή, τὴ διατηρεῖτε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ στεγνὴ καὶ τὴν ἀλείφετε μὲ ἀραιὸ ἰώδιο. Ἂν αἱμορραγῆ, βάλετε πάνω λίγο βαμπάκι.

Ἂν τὸ πουλὶ μαδάη τὰ φτερά του μὲ τὸ ράμφος του, ἴσως νὰ ἔχη παράσιτα ἢ νὰ μὴν τρέφεται κανονικά. Ρωτῆστε τὸν κτηνίατρο.

Ὅπως οἱ ἄνθρωποι, ἔτσι καὶ τὰ πουλιά, ἔχουν ἀνάγκη νὰ κοιμοῦνται ἥσυχα καὶ ἀνενόχλητα, ἀρκετὲς ὧρες, στὰ σκοτεινά. Ἂν ὑπάρχη ἀναμένο φῶς στὸ δωμάτιο ὅπου βρίσκεται τὸ κλουβί τους, τὸ σκεπάζετε μ' ἕνα σκοῦρο πανί, φροντίζοντας ὅμως νὰ παίρνη ἀέρα.

ΤΑ ΧΡΥΣΟΨΑΡΑ

Ἡ γυάλα τους πρέπει νὰ εἶναι ἀρκετὰ εὐρύχωρη καὶ τὸ νερό τους καθαρὸ καὶ σταθερῆς θερμοκρασίας (γύρω ἀπὸ τοὺς 25 βαθμούς).

Στὸ βάθος της, στρώνετε λίγη ἄμμο.

Τὰ ταΐζετε δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, πρωῒ καὶ βράδυ. Ἡ πολυφαγία μπορεῖ νὰ τοὺς κάνη κακό.

Μὴ μεταχειρίζεσθε σαποῦνι ἢ ἀπορρυπαντικὲς σκόνες γιὰ τὸ καθάρισμα τῆς γυάλας.

ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ

Προκόβουν καλλίτερα, ὅταν βρίσκωνται στὸ ὕπαιθρο, σ' ἕνα χῶρο καλὰ ἀεριζόμενο, παρὰ κλεισμένα σὲ μιὰ ἀποθήκη.

Χρησιμοποιεῖτε γιὰ φωλιά τους ἕνα κασόνι ἀναλόγου μεγέθους, χωρίζοντας ἕνα τμῆμα του γιὰ νὰ κοιμᾶται τὸ ζῶο. Κλείνετε τὸ ἐμπρὸς μέρος μὲ συρματόπλεγμα, ἀφίνοντας ὅμως μιὰ πορτίτσα γιὰ νὰ καθαρίζετε εὔκολα τὸ ἐσωτερικό του.

Τὸ στερεώνετε ψηλότερα ἀπ' τὸ ἔδαφος καὶ σὲ μέρος ποὺ νὰ μὴ τὸ βρίσκουν τὰ ρεύματα.

Σκεπάζετε τὸ πάτωμά του μὲ πριονίδι κι' ἀπὸ πάνω βάζετε ἕνα παχὺ στρῶμα ἀπὸ ἄχυρα, ποὺ τ' ἀλλάζετε κάθε μέρα. Καθαρίζετε καλὰ τὸ ἐσωτερικὸ μὲ μιὰ σκληρὴ βούρτσα καὶ μὲ ἀπολυμαντικὴ διάλυσι μιὰ φορὰ τὸ μῆνα — τὸ καλοκαίρι πιὸ συχνὰ — καὶ περιμένετε νὰ στεγνώση τελείως πρὶν ξαναβάλετε μέσα τὰ ζῶα.

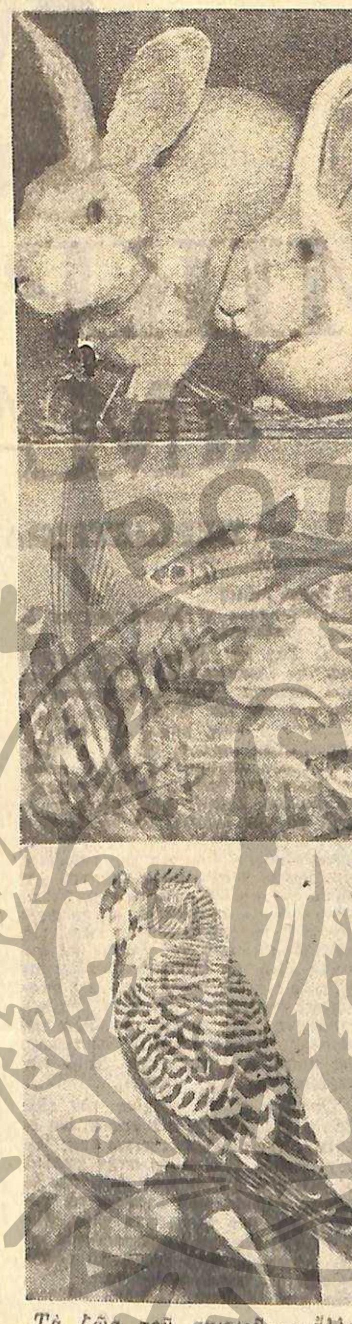

Τὰ ζῶα τοῦ σπιτιοῦ — ἄλλως κατοικίδια — θέλουν μεγάλη προσοχὴ καὶ περιποίησι, πρὸ παντὸς τὰ χρυσόψαρα καὶ οἱ παπαγάλοι.

Ἕνα μεγάλο κουνέλι χρειάζεται ἕνα κύριο γεῦμα κάθε μέρα, ἀποτελούμενο ἀπὸ 100—200 γραμμάρια ἑνὸς μίγματος ἀπὸ μουσκεμένο ψωμὶ καὶ βρώμη. Τοῦ δίνετε ἐπίσης διάφορα χορταρικά, τ' ἀφίνετε νὰ φάη ὅσο θέλει καὶ παίρνετε τὰ περισσεύματα, γιὰ νὰ μὴ σαπίζουν καὶ λερώνουν τὸ χῶρο. Τὸ μαροῦλι, τὸ λάχανο καὶ τὰ φύλλα ἀπὸ κουνουπίδι εἶναι ἄριστες τροφὲς γιὰ τὰ κουνέλια. Ἀποφεύγετε, ἀντίθετα, τὰ βολβοειδῆ.

Φυσικά, πρέπει νὰ ὑπάρχη διαρκῶς ἄφθονο καὶ καθαρὸ νερό.

Νἄχετε ὑπ' ὄψι ὅτι, ἂν τὰ κουνέλια δὲν ἔχουν νὰ μασήσουν κάτι σκληρό, τὰ δόντια τους μεγαλώνουν τόσο πολὺ ὥστε τὰ δυσκολεύουν πιὰ στὸ φαγητό τους. Ἀλλὰ καὶ τὰ νύχια τους εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ μακρύνουν ὑπερβολικά, καὶ τότε μπορεῖτε νὰ τοὺς τὰ κόψετε.

Τὰ κουνέλια ὑποφέρουν ἀπὸ τοὺς ψύλλους. Παθαίνουν συχνὰ δερματικὲς ἀρρώστειες, πεπτικὲς διαταραχὲς καὶ χρυλογήματα στὰ μάτια καὶ στὴ μύτη. Ὁ κτηνίατρος θὰ σᾶς συμβουλέψη τί θὰ κάνετε, σὲ κάθε περίπτωσι.

⁂

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΣΤΟ ΓΙΑΤΡΟ

Οἱ νοσοκόμοι τῶν «πρώτων βοηθειῶν» τοῦ Πολιτικοῦ νοσοκομείου τοῦ Τάραντος ἦταν ἀπησχολημένοι νὰ μεταφέρουν στὸ χειρουργεῖο δυὸ ἄτομα, ποὺ εἶχαν τραυματιστῆ σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα. Τὸ σκυλί, ἕνα κοινὸ ἄσπρο σκυλάκι, μὲ μαῦρα μπαλώματα, εἶχε εἰσχωρήσει, μέσα στὸ νοσοκομεῖο, καὶ καθόταν κουλουριασμένο μπροστὰ στὴν πόρτα κλαυθμηρίζοντας σιγανά.

— Φαίνεται πὼς θὰ ἀνήκη σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς δυὸ τραυματίες καὶ κλαίει, ἐπειδὴ ὁ κύριός του χτύπησε... εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ νοσοκόμους ὅταν τὸ πρόσεξε.

Οἱ ἄλλοι ἔγνεψαν καταφατικὰ ἀφηρημένοι καὶ ἀπομακρύνθηκαν. Μὰ ὅταν ἡ πόρτα τοῦ χειρουργείου ἄνοιξε καὶ οἱ δυὸ τραυματισμένοι μεταφέρθηκαν μὲ τὰ φορεῖα στοὺς θαλάμους, τὸ σκυλὶ δὲν γύρισε κἂν νὰ τοὺς κυττάξη. Σύρθηκε μὲ κάτο μέσα στὸ δωμάτιο καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δόκτορος Τσιπολάρο, ποὺ ἔπλενε τὰ χέρια του στὸ νιπτῆρα. Ἔπιασε μὲ τὰ δόντια του τὴ λευκή του μπλούζα καὶ τὴν τράβηξε ἐλαφρά. Τότε ὁ γιατρὸς γύρισε τὸ κεφάλι καὶ τὸ κύτταξε κατάπληκτος. Μὰ τὸ ζῶο, μὲ μιὰ καταπληκτικὴ καὶ ἐκφραστικώτατη ἁπλότητα, τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ μουσούδι του τὴν ἀριστερή του ὠμοπλάτη καὶ γαύγισε πιὸ δυνατά. Ὁ γιατρὸς κατάλαβε καὶ ἄγγιξε τὸ πονεμένο μέρος. Ἡ ὠμοπλάτη ἦταν ἐξαρθρωμένη. Τὸ σκυλὶ ἄφησε τὸ γιατρὸ νὰ τὸ περιποιηθῆ καὶ νὰ τοῦ δέση σφιχτὰ τὴν ἄρθρωσι χωρὶς νὰ γρυλλίση πιὰ οὔτε μιὰ φορά, κυττάζοντας μ' εὐγνωμοσύνη τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν ἄσπρη μπλούζα. Ὕστερα, τοῦ ἔγλειψε τὸ χέρι καὶ χωρὶς ἄλλες διατυπώσεις προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο καὶ ἔφυγε.

Η ΜΙΚΡΗ «ΜΑΓΙΣΣΑ»

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ ὁ Ζὰν Λεμπρὲν ἔφτασε στὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο χωριὸ τῆς Φιλλανδίας, τὸν ὑποδεχτηκε ὁ Ζὼρζ Γκαρτιέ, ὁ συνάδελφός του.

— Θὰ μείνης, τοῦ εἶπε, ὅπως ἔμεινα κι' ἐγὼ στὸ σπίτι τοῦ πάστορα Ντινάνσκι. Εἶναι μιὰ καλὴ καὶ περιποιητικὴ οἰκογένεια.

Τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὶς ἀποσκευὲς τοῦ Λεμπρὲν σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ.

— Ὁ νέος μηχανικός σας, εἶπε ὁ Γκαρτιὲ στὸν πάστορα ποὺ βγῆκε νὰ τοὺς ὑποδεχθῆ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸν φιλοξενήσετε τόσο καλὰ ὅσο καὶ μένα.

— Καλῶς ὡρίσατε, εἶπε ὁ πάστορας σφίγγοντας τὸ χέρι του νεοφερμένου. Εἴμαστε φτωχοί, ἀλλὰ ὅ,τι βρίσκεται ἐδῶ εἶναι δικό σας.

Ὕστερα ὁ Γκαρτιὲ πῆρε τὸν συνάδελφό του γιὰ νὰ τὸν παρουσιάση στὴ μεγάλη γαιοκτήμονα καὶ ἰδιοκτήτρια τοῦ μεγάλου ἐργοστασίου ξυλείας, δεσποινίδα Χριστίνα Γκρέλουνεν.

Ὡστόσο, πρὶν φτάσουν στὴν πολυτελῆ βίλλα τῆς Χριστίνας ὁ Γκαρτιέ, γιὰ νὰ τὸν ἐνημερώση τοὖπε εἰρωνικά:

— Εἶναι γυναίκα παράξενη. Στοιχηματίζω πὼς δὲν ἀνήκει, οὔτε στὸ ἀρσενικὸ οὔτε στὸ θηλυκὸ γένος. Δεκαοχτὼ μῆνες ποὺ εἶμαι ἐδῶ, δὲν εἶπε ἡ ψυχή της νὰ μὲ καλέση μιὰ μέρα στὸ τραπέζι της!

Ὅταν οἱ δυὸ μηχανικοὶ ἔφτασαν στὸ σπίτι τῆς Χριστίνας Γκρέλουνεν ὁ Γκαρτιὲ τῆς σύστησε τὸν συνάδελφό του:

— Εἶναι πολὺ νέος! παρετήρησε ἐκείνη.

Ἡ ξηρότητά της πάγωσε τὸν Λεμπρέν. Ὕστερα ὁ Γκαρτιὲ ἔφερε τὸ νέο συνάδελφό του στὸ ἐργοστάσιο, τοῦ ἔδειξε τὶς μηχανικὲς ἐγκαταστάσεις καὶ μετὰ ἔκαναν ἕνα μικρὸ περίπατο στὸ δάσος ὅπου δούλευαν οἱ ἐργάτες. Ὁ Μάττι ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου μιλοῦσε λίγα γαλλικὰ καὶ ἔλεγε κωμικὰ τὸν Γκαρτιὲ «Καπετάνιε μου».

★

Τὴν Κυριακὴ πρὸς μεγάλη ἔκπληξι τοῦ Ζὰν Λεμπρέν, ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ ἐργοστασίου τὸν κάλεσε νὰ γευματίσουν μαζὶ στὴ βίλλα της.

Ἦταν ἐκεῖ, ποὺ γιὰ πρώτη φορά, ὁ Γάλλος μηχανικὸς ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Χριστίνας νὰ γίνεται λόγος γιὰ μιὰ μάγισσα. Τοῦ ἐξήγησε πὼς ἦταν μιὰ πολὺ γριὰ γυναίκα ποὺ ζοῦσε μέσα στὸ δάσος. Οἱ χωριάτες τὴν φοβόντουσαν, μὰ ὅταν εἶχαν κάποια ἀνάγκη πήγαιναν κρυφὰ τὴ νύχτα καὶ τὴν συμβουλευόντουσαν. Ὁ θρῦλος ἔλεγε πὼς ἡ γριὰ αὐτὴ ἦταν δισέγγονη μιᾶς χωρικῆς, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ ξέρη, παντρεύτηκε τὸν Διάβολο!

Τὸ γεῦμα ἦταν ἐξαίρετο. Ἀντίθετα πρὸς τὴ συνηθισμένη κατσουφιά της ἡ Χριστίνα χαμογελοῦσε. Μάλιστα δὲν τῆς κακοφάνηκε καθόλου, ὅταν ὁ Γάλλος μηχανικὸς τῆς εἶπε, ὅτι τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ χωρὶς ὑποδήματα καὶ πὼς οἱ γάμπες της ἦταν θαυμάσιες.

Τὴν ἄλλη μέρα τὴν ξανάδε νἄρχεται στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, ὅπου ὁ Ζὰν μάθαινε νὰ ψαρεύη μὲ καθεστή, ἔχοντας γιὰ δάσκαλο στὸ πλάϊ του τὸν Μάττι.

— Ἦρθα, τοὖπε γελῶντας γιὰ νὰ δῶ, ἂν τὰ καταφέρνετε στὸ ψάρεμα τόσο καλὰ ὅσο καὶ στὶς ἄλλες σας δουλειές...

—Αὐτὴ τὴ στιγμή, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος εὔθυμα, θἄθελα νὰ εἶστε ἕνα ὡραῖο ψάρι νὰ σᾶς ψαρέψω!

— Εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ ποὺ δὲν μ' ἔκανε ψάρι!

Σπηρούνισε τ' ἄλογό της κι' ἔφυγε γελῶντας.

Ὁ Ζὰν δὲν ἤξερε τί νὰ σκεφθῆ γιὰ τὴν ξερακιανὴ αὐτὴ ἰδιοκτήτρια ποὺ εὕρισκε χίλια δυὸ προσχήματα γιὰ νὰ τὸν βλέπη κάθε μέρα. Ὡστόσο ὁ νέος μηχανικὸς δὲν καταπιανόταν μονάχα μὲ τὸ ψάρεμα. Τοῦ ἄρεσε ἐπίσης νὰ στήνη παγίδες μέσα στὸ δάσος. Ἤθελε νὰ πιάση κανένα ἐλάφι. Μιὰ μέρα πῆγε μαζὶ μὲ τὸν Μάττι, νὰ δῆ τί ἔγινε, μὰ βρῆκε ὅλες του τὶς παγίδες χαλασμένες. Κάποιο μυστηριῶδες χέρι ἔμπαινε στὴ μέση καὶ τοῦ χαλοῦσε τὰ σχέδια. Περίεργος νὰ ἀνακαλύψη τί συνέβαινε, προχώρησε βαθύτερα μέσα στὸ δάσος, παρὰ τὶς προειδοποιήσεις τοῦ Μάττι νὰ φυλαχτῆ ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα τέλματα καὶ ἀπὸ τὶς μάγισσες. Ξαφνικὰ σταμάτησε ἀπότομα. Κοντὰ σ' ἕνα καταρράχτη, μιὸ μικρὴ κοπέλλα μὲ μακρειὰ ξανθὰ μαλλιά, λευτέρωνε ἕνα μικρὸ ἀγριοκάτσικο ἀπὸ τὴν παγίδα ποὺ εἶχε πιαστῆ.

Ὡστόσο μόλις ἐκείνη τὸν εἶδε τὄβαλε στὰ πόδια, σὰ φοβισμένη ἐλαφίνα. Ὁ Ζὰν ἔτρεξε πίσω της. Ἔτρεχε πολλὴ ὥρα μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ δάσους, ὁδηγημένος ἀπὸ τὸν ὑπόκωφο θόρυβο ποὺ ἔκαναν τὰ γυμνὰ πόδια της πάνω στὴ χλόη. Μὰ ἐκείνη γιὰ νὰ σωθῆ σκαρφάλωσε σ' ἕνα δέντρο κι' ἀπὸ ἕνα ψηλὸ κλαδὶ τὸν εἶδε νὰ περνᾶ τρέχοντας.

Ξαφνικά, ὁ Πὼλ Λεμπρὲν πήδησε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη μέσα σ' ἕνα τέλμα. Ἦταν πιὰ πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ γυρίση πίσω. Παρὰ τὶς ἀγωνιώδεις του προσπάθειες βούλιαζε σιγά-σιγὰ μέσα στὸ βοῦρκο. Τρομαγμένος φώναξε «βοήθεια».

Τοῦ κάκου ὅμως. Στὰ βογγητά του ἀπαντοῦσαν μονάχα μὲ κρωξίματα τὰ ἀγριοπούλια. Ὁ Πὼλ εἶχε κιόλας βυθιστῆ στὸ βάλτο ὣς τὸ στῆθος. Ἦταν χαμένος. Ξαφνικὰ τὰ μάτια του γούρλωσαν. Λίγα μέτρα πιὸ πέρα μιὰ φοβερὴ γριὰ τὸν κύτταξε σαρκαστικά. Ἔπειτα τὴν εἶδε νὰ φεύγη. Νόμισε πὼς ἔπεσε θῦμα παραισθήσεως. Ἔκλεισε τὰ μάτια του, ὑποταγμένος στὴ μοῖρα του.

Ξάφνου, ἕνα σχοινὶ τὸν μαστίγωσε κατάμουτρα. Ἄνοιξε τὰ μάτια του κι' εἶδε μ' ἀνέκφραστη χαρά, πὼς ἡ γριὰ ἔδενε τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ στὸν κορμὸ ἑνὸς γεροῦ δέντρου. Τότε ἄσπαξε τὸ σχοινὶ καὶ μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες τραβήχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸ βάλτο.

Ἡ φοβερὴ αὐτὴ γριά, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη, ἀπὸ τὴ μάγισσα τοῦ δάσους, τὸν ὡδήγησε στὴν καλύβα της. Ἦταν μιὰ τρώγλη καμωμένη μὲ ξερὰ κλαδιά. Πάνω σ' ἕνα ξύλο καθόταν ἥσυχα μιὰ κουρούνα. Ἦταν ἕνα πραγματικὸ ἄντρο μάγισσας. Ἡ γριὰ τοὔδωσε νὰ πιῆ ἕνα ζεστό. Τὸ πιοτὸ αὐτὸ τοῦ φάνηκε σὰν ἕνα θαυματουργὸ φίλτρο, γιατὶ ἀμέσως ἦρθε στὰ σύγκαλά του. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἄκουσε μιὰ κρυστολλένια φωνὴ κοριτσιοῦ ποὺ τραγουδοῦσε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα κι' εἶδε μ' ἔκπληξι νἄρχεται ἡ ὁλόξανθη κοπελλίτσα ποὺ τοῦ χαλοῦσε τὶς παγίδες.

Μόλις ἡ μικρὴ ζύγωσε καὶ τὸν εἶδε ἔκαμε ἕνα πήδημα πίσω καὶ φώναξε τρομαγμένη:

— Γιαγιά! Αὐτὸς εἶναι ὁ κακὸς ἄνθρωπος ποὺ στήνει παγίδες γιὰ νὰ σκοτώνη τὰ φτωχὰ ζῶα. Μὲ κυνήγησε καὶ μένα...

— Ἂν τὄξερα, γρύλλισε ἡ γριά, θὰ τὸν ἄφηνα νὰ τὸν καταπιῆ ὁ βοῦρκος...

Ὁ Ζὰν ἂν καὶ δὲν ἐννοοῦσε τὴ γλῶσσα, κατάλαβε τί ἔλεγε ἡ μικρὴ ἀπὸ τὶς χειρονομίες της. Ἔβγαλε ἕνα χρυσὸ νόμισμα, τὄδωσε στὴ γριὰ καὶ μὲ νοήματα τοὺς ὑποσχέθηκε πὼς δὲν θὰ ξανάβαζε πιὰ παγίδες στὸ δάσος.

Ἡ γριὰ εὐχαριστήθηκε κι' εἶπε στὴν ἐγγονή της νὰ τὸν ὁδηγήση ὣς τὸν καταρράκτη. Ἡ μικρὴ δὲν ἤθελε, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ τὰ ἱκετευτικὰ βλέμματα τοῦ μηχανικοῦ δέχτηκε.

Ὡστόσο πῆρε τὰ μέτρα της. Πήγαινε πέντε ὣς ἔξη μέτρα μπροστὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν πλησιάση, παρὰ μονάχα ὅταν ἔφτασαν στὸ καταρράχτη. Τότε εἶδε τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ μπράτσου του, τὴν πληγὴ ποὺ τοῦ ἄνοιξε μιὰ σουβλερὴ πέτρα, καθὼς ἀγωνιζόταν νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ τέλμα. Ἡ μικρὴ τὸν κύτταξε μὲ συμπόνια. Τοὔγνεψε νὰ περιμένη. Σὲ λίγο τὴν εἶδε νὰ γυρίζη κρατῶντας μερικὰ βότανα καὶ μιὰ λουρίδα ἀπὸ κορμὸ δέντρου. Τοὔβαλε τὰ αἱμοστατικὰ βότανα στὴν πληγή, ποὺ τὴν ἔδεσε, ἐνῶ ἐκεῖνος μὲ τ' ἄλλο του χέρι, τῆς χάϊδευε τρυφερὰ τὰ λυτὰ ξανθὰ μαλλιά της.

— Πῶς σὲ λένε, καλό μου κορίτσι; τὴ ρώτησε.

— Ἄϊλεν, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

Μὰ ἀμέσως πῆρε δρόμο κι' ἔφυγε τρέχοντας σὰ φοβισμένο ζῶο.

Ὁ Ζὰν κύτταξε τὸ δεμένο του χέρι. Τὸ αἷμα ἔπαψε νὰ τρέχη. «Τί περίεργο καὶ τί συγκινητικό, σκέφθηκε. Τὸ ἀγρίμι αὐτὸ εἶχε τόσο ἀνθρωπιστικὰ αἰσθήματα!» Ἔμεινε ἀκίνητος, θαμπωμένος. Ἀπὸ τὴν ἔκτασί του, τὸν ἔβγαλαν οἱ φωνὲς καὶ τὸ φῶς τῶν δαδιῶν τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐρχόταν νὰ τὸν σώσουν. Ἦταν ἡ Χριστίνα μὲ μερικοὺς ἐργάτες. Μόλις τὸν εἶδε πήδησε ἀπὸ τ' ἄλογό της καὶ τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της:

— Ζάν, ἀγαπημένε μου, μᾶς τρόμαξες! Φοβηθήκαμε μήπως σοῦ συνέβη κανένα κακό...

— Φτηνὰ τὴ γλύτωσα, τῆς ἀποκρίθηκε, ἐκεῖνος ἀνταποδίδοντας τὸ φιλί της.

Τῆς διηγήθηκε τὴν περιπέτειά του. Γύρισαν πίσω γελῶντας.

Τὸ βράδυ, ὁ Ζὰν πηγαίνοντας στὸ δωμάτιό του παρακάλεσε τὸν πάστορα νὰ τοῦ δώση μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν Ἄϊλεν.

— Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶδα, εἶπε ὁ πάστορας ἦταν ὀκτὼ χρόνων. Ἦταν κιόλας ἕνα μικρὸ φοβισμένο ἀγριοκάτσικο. Ἡ μητέρα της πέθανε ὅταν ἦταν πολὺ μικρή. Ἡ γιαγιά της τὴν ἀνάθρεψε στὸ δάσος. Δὲν τὴν ἔστειλε στὸ σχολειό. Τῆς ἔμαθε μονάχα ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνοησίες ποὺ οἱ χωριάτες πιστεύουν πὼς εἶναι μαγεῖες. Ἄφησε τὸ κακόμοιρο παιδὶ ἀγράμματο, ἀστοιχείωτο, χωρὶς Θεό, χωρὶς πίστι.

★

Τὸ φθινόπωρο ἔφτασε. Ἡ Χριστίνα εἶχε κάποια δουλειὰ στὴν πρωτεύουσα κι' ἦρθε στὸ ἐργοστάσιο νὰ ἀποχαιρετήση τὸν Λεμπρέν.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγεμα ὁ Ζὰν κατέβηκε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, γιὰ νὰ κάμη μπάνιο.

Ὅταν τέλειωσε τὸ μπάνιο του κι' ἔβγαινε ἔξω εἶδε μέσα στὸ νερὸ τὴν εἰκόνα τῆς Ἄϊλεν, ποὺ ἦταν ἀνεβασμένη σ' ἕνα δέντρο καὶ τὸν παραφύλαγε. Ὁ Ζὰν τῆς χαμογέλασε, πῆρε τὸ λαγωνικό του καὶ προσπάθησε νὰ τῆς μιλήση φιλανδέζικα. Διάλεγε τὶς πιὸ γλυκὲς λέξεις, μὰ ἦταν πρὸ πάντων ὁ χαϊδευτικὸς τόνος τῆς φωνῆς του ποὺ συγκινοῦσε τὴν Ἄϊλεν. Τὸν κυττοῦσε μ' ἐκεῖνο τὸ ἔξυπνο βλέμμα τῶν ζώων ποὺ καταλαβαίνουν, ἀλλὰ δὲν μποροῦν ν' ἀπαντήσουν.

Τότε ὁ Ζὰν σκέφτηκε μιὰ πονηριά: Ξαπλώθηκε κατὰ γῆς κι' ἔκανε τὸν κοιμισμένο. Ἡ Ἄϊλεν γελάστηκε, κατέβηκε ἀπὸ τὸ δέντρο κι' ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ πλησιάζη, σταματῶντας ποῦ καὶ ποῦ νὰ δῆ μήπως ξύπνησε. Ὁ Ζὰν χαμογελοῦσε κρυφοβλέποντάς την μὲ τὸ μισόκλειστο μάτι του. Ὅλο καὶ ξεθαρρεύοντας ἡ μικρὴ ζύγωσε. Ὕστερα ἔσκυψε πάνω του γιὰ νὰ πάρη τὸ λεξικό του.

— Κατεργάρα! τῆς φώναξε καὶ τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο. Τώρα δὲ θὰ μοῦ μοῦ ξεφύγης...

Ἡ Ἄϊλεν τρέμοντας ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη. Μὰ ἐκεῖνος τῆς μίλησε μὲ τόση γλύκα ποὺ ἡ κοπέλλα μέρεψε.

— Ἄφησέ με, τοὖπε, ἱκετευτικὰ καὶ σοῦ ὑπόσχομαι πὼς δὲν θὰ φύγω...

Τὴν ἄφησε καὶ ἐκείνη τὸν κύτταξε μ' ἕνα τόσο ἀθῶο, τόσο ἁγνὸ βλέμμα, ποὺ ὁ νεαρὸς μηχανικὸς ἔμεινε μαγεμένος.

Ὅταν σηκώθηκε καὶ περπάτησε πλάϊ στὴν ἀκροποταμιά, ἡ Ἄϊλεν πήγαινε ἄφοβα πλάϊ του.

Ὅταν γύρισε στὴν καλύβα τῆς γιαγιᾶς της ἡ Ἄϊλεν καταπιάστηκε μὲ τὸ διάβασμα τοῦ λεξικοῦ ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ Λεμπρέν. Τοῦ κάκου ἡ Ντάϊρα, ἡ γριὰ μάγισσα, τῆς προεῖπε πὼς οἱ σχέσεις της μ' αὐτὸ τὸν ξένο θὰ τῆς φέρουν συμφορά:

— Γιαγιά μου, τὸν ἀγαπῶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴ ζωή μου. Κάμε σὲ παρακαλῶ ὅ,τι μπορεῖς γιὰ ν' ἀλλάξης τὴν μοῖρα μου;

— Δύστυχο, παιδί, ἀναστέναξε ἡ γριά. Ἡ μοῖρα εἶναι γραμμένη μὲ πύρινα γράμματα. Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὴν ἀλλάξη!

Κι' αὐτὸ τὸ βράδυ ὅπως καὶ τὰ ἄλλα, ἡ Ἄϊλεν ἔτρεξε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ὁ Ζὰν τὴν περίμενε. Κάθησαν σὲ μιὰ πέτρα. Ὁ Ζὰν ἔμεινε συγκινημένος μὲ τὶς ἐπίμονες προσπάθειες ποὺ ἔκανε ἡ μικρὴ νὰ μάθη μερικὲς γαλλικὲς λέξεις ποὺ τοῦ τὶς ξανάλεγε μὲ περηφάνεια. Σὲ ἀνταμοιβὴ ἐκεῖνος τῆς ἔδωσε στὰ χείλη ἕνα τρυφερό, ἁγνὸ φιλί. Ἦταν γι' αὐτὴν κάτι καινούργιο, κάτι ἄγνωστο. Στύλωσε πάνω του τὸ ἔκπληκτο καθάριο βλέμμα της μὲ ἀπορία. Τότε ἐκεῖνος τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε μὲ πάθος. Μὰ ξαφνικὰ ἐκείνη ταράχτηκε, ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του καὶ τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένη. Ὕστερα ἔφυγε κλαίγοντας.

Τὴν ἐπομένη τὸ βράδυ μάταια ὁ Ζὰν περίμενε τὴν Ἄϊλεν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἡ φτωχὴ κοπέλλα ἦταν κρυμμένη σὲ μιὰν ἄλλη γωνιὰ τοῦ δάσους.

Ὡστόσο ἐκεῖνο ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὸ φίλο της ἦταν πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὴν ἀπόφασί της νὰ μὴν τὸν ξαναδῆ.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες ποὺ πάλεψε σκληρὰ μὲ τὴν καρδιά της σύρθηκε πάλι στὸ συνηθισμένο μέρος τοῦ ραντεβοῦ τους. Εἶδε τὸν Ζὰν νὰ κυττάζη μελαγχολικὰ τὰ γαλήνια νερὰ τοῦ ποταμοῦ, σὰν νἄθελε νὰ τὰ ρωτήση, γιατὶ τὸν ἀπαρνήθηκε ἡ ἀγαπημένη του, καὶ ἡ καρδιά της σφίχτηκε. Μ' ἕνα τρελλὸ πήδημα πετάχτηκε μπροστά του, ἅπλωσε μὲ λαχτάρα τὰ γυμνὰ μπράτσα της καὶ τὸν ἔσφιξε παράφορα πάνω στὸ στῆθος της.

★

Ὅταν ἡ Χριστίνα γύρισε στὸ χωριὸ ἦταν ντυμένη μὲ τὴν τελευταία μόδα. Ἡ χαρὰ ἔλαμπε πάνω στὸ πρόσωπό της. Μὰ ὁ ἐνθουσιασμός της διαλύθηκε ὅταν ὁ ἀμαξᾶς Μπέλλινεν τῆς μίλησε γιὰ τὸν ἔρωτα τοῦ Γάλλου μηχανικοῦ μὲ τὴ «μικρὴ μάγισσα».

Τὴ μέρα αὐτὴ ὁ Ζὰν εἶχε φέρει τὴν Ἄϊλεν στὸ Χελσίνκι. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ ἐγγονὴ τῆς μάγισσας ἐρχόταν στὴν πρωτεύουσα. Ὅλα ἦταν νέα καὶ καταπληκτικὰ γι' αὐτήν, ὁ κόσμος, ὁ θόρυβος, τὰ μαγαζιά, τὰ σπίτια. Ἦταν τόσο θαμπωμένη ποὺ δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐκφράση τὸ θαυμασμό της. Ὁ Λεμπρὲν ἤθελε νὰ τῆς ἀγοράση παπούτσια χωρὶς τακούνια, σαντάλια, ἀλλὰ ἐκείνη προτίμησε τὰ χρυσὰ γοβάκια τοῦ χοροῦ, γιατὶ ἔλαμπαν. Μὰ μόλις ἐπιχείρησε νὰ περπατήση πάνω στὰ ψηλὰ τακούνια κλονίστηκε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου της.

— Πάρε καλύτερα αὐτά, τῆς εἶπε, δείχνοντάς της τὰ πέδιλα.

Ἐκείνη τὰ φόρεσε, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ δώση πίσω τὰ γοβάκια τοῦ χοροῦ ποὺ τὰ κρατοῦσε σφιχτὰ στὸ στῆθος της. Τῆς ἀγόρασε ἐπίσης ἕνα κομψὸ μάλλινο φορεματάκι κι' ἕνα κολλιὲ ἀπὸ ψεύτικα μαργαριτάρια ποὺ τὴν ἐνθουσίασαν. Ὕστερα τὴν πῆγε σ' ἕνα πολυτελὲς ρεστωράν. Στὴν ἀρχὴ ἡ Ἄϊλεν ἦταν κωμικὰ ἀμήχανη. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ φάη.

— Γιατί δὲν τρῶς, χρυσή μου; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος.

— Τρῶγε ἐσὺ πρῶτα νὰ δῶ;

Καὶ πραγματικὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸν μιμήθηκε θαυμάσια.

Ὅταν τέλειωσε τὸ γεῦμα τους μ' ἕνα περίφημο παγωτό, τὴν πῆγε σ' ἕνα χορευτικὸ κέντρο κατάφωτο.

— Ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της, σὲ λίγο θὰ μάθης καὶ σὺ νὰ χορεύης!

Ἦταν δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ Λεμπρὲν τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν ἔφερε στ' αὐτοκίνητό του. Ἦταν μιὰ γλυκειὰ νύχτα. Τ' ἀστέρια ἔλαμπαν στὸν οὐρανό.

— Σ' ἀγαπῶ, τῆς εἶπε τρυφερὰ καὶ τὴ φίλησε.

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Ζάν, τοῦ ἀποκρίθηκε καὶ πέρασε τὰ κοντυλένια χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του.

★

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἡ Χριστίνα σηκώθηκε μὲ πρόσωπο αὐλακωμένο ἀπὸ τὴ θλῖψι. Ὅλη νύχτα εἶχε μείνει ἄγρυπνη. Ἔρριξε ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα στὶς ὡραῖες τουαλέττες ποὺ εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ Χελσίνκι καὶ τράβηξε ἀπὸ τὴ γκαρνταρόμπα της τὸ ἀνδρικὸ κοστούμι ποὺ συνήθιζε ἄλλοτε νὰ φορῆ καὶ τὶς ψηλὲς μπόττες της.

Ὕστερα καβάλλησε τ' ἄλογό της καὶ διέσχισε τὸ δάσος μ' ἕνα τρελλὸ καλπασμό.

Ἔφτασε στὴν καλύβα τῆς Ντάϊρας, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἄϊλεν γυρνοῦσε κρατῶντας τὰ παπούτσια τοῦ χοροῦ.

— Νὰ φύγετε ἀμέσως ἀπὸ τὸ δάσος μου, φώναξε ἡ Χριστίνα.

Ἡ γριὰ ἄρχισε τὰ κλάματα:

— Νὰ πάρης κι' αὐτὸ τὸ τέρας, οὔρλιασε ἡ Χριστίνα, δείχνοντας τὴν Ἄϊλεν.

Ἡ μικρὴ τὴν κύτταξε σαρκαστικὰ καὶ τῆς πέταξε:

— Πιὸ μεγάλο τέρας ἀπὸ σένα δὲν μπορεῖ νὰ γίνη!

Ἡ Χριστίνα μαστίγωσε τ' ἄλογό της μὲ λύσσα. Γυρίζοντας στὴν ἔπαυλί της κάλεσε τὸν Λεμπρέν. Τὸν δέχτηκε παγερά. Ἐκεῖνος τῆς ἔκανε ἀπολογισμὸ γιὰ τὴν ἐργασία ποὺ ἔγινε κατὰ τὴν ἀπουσία της.

— Κύριε Λεμπρέν, τοὖπε ὅταν τέλειωσε. Ἡ ἰδιωτική σας ζωὴ δὲν μὲ ἐνδιαφέρει, ἀλλά... μ' ἐνδιαφέρει ἡ δουλειά σας, τὴν ὁποία τελευταίως ἔχετε παραμελήσει ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς μικρῆς μάγισσας. Φυσικὰ πῆρα τὰ μέτρα μου. Τὸ παλιοκόριτσο αὐτὸ θὰ ἐγκαταλείψη τὸν τόπο μου...

Ὁ Ζὰν Λεμπρὲν ἔσφιξε μὲ πεῖσμα τὶς γροθιές του.

— Λοιπόν, τῆς εἶπε ἔντονα, σᾶς ὑποβάλλω ἀπὸ σήμερα τὴν παραίτησί μου καὶ σᾶς δηλώνω ὅτι θὰ τὴν παντρευτῶ μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς τιποτένιους ἀνθρώπους σας. Ἀκόμα καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ἠλίθιο φεουδαρχικὸ καθεστώς σας, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἀπελάσετε τὴ γυναίκα ἑνὸς Γάλλου μηχανικοῦ!

— Εἶστε τρελλός, κραύγασε τρέμοντας ἡ Χριστίνα.

★

Τὴν Κυριακὴ τὸ πρωῒ οἱ καμπάνες χτυποῦσαν δυνατά. Ἡ Ἄϊλεν τὶς ἄκουγε μὲ λαχτάρα κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Ξάφνου τῆς ἦρθε στὸ μυαλὸ μιὰ ἰδέα: Νὰ πάη κι' αὐτὴ μαζὶ μ' ὅλο τὸν κόσμο στὴν ἐκκλησία. Μὲ βῆμα σταθερό, βγῆκε ἀπὸ τὸ δάσος καὶ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ. Μέσα στὴν ἐκκλησία ὁ πάστορας διάβαζε μιὰ περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπου ὁ Ἰησοῦς μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ πλησίον. Οἱ γυναῖκες ἄκουγαν μὲ κατάνυξι. Ἡ Ἄϊλεν σταμάτησε δειλὰ μπροστὰ στὸ κατώφλι τῆς ἐκκλησίας. Ὕστερα πῆρε θάρρος καὶ προχώρησε. Ὁ φόβος κι' ἡ ἐλπίδα πάλευαν στὴν καρδιά της. Ὁ πάστορας τὴν εἶδε κι' εὐχαριστήθηκε. Ἦταν τὸ χαμένο πρόβατο ποὺ γύριζε μόνο του στὸν καλὸ ποιμένα. Ὡστόσο ἡ εἴδησι τοῦ ἐρχομοῦ της κυκλοφόρησε μ' ἕνα σούσουρο ἀνάμεσα στοὺς πιστούς. «Ἡ μάγισσα», εἶπε μιὰ φανατικὴ γεροντοκόρη «ἦρθε νὰ βεβηλώση τὴν ἐκκλησία». Σηκώθηκαν ὅλοι μ' ἀγανάκτησι καὶ ἄρχισαν νὰ βγαίνουν ἔξω. Ἡ Χριστίνα τοὺς ἀκολούθησε. Ἕνας ἄντρας πῆρε τὴν Ἄϊλεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξε ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Οἱ γυναῖκες τὴν τριγύρισαν ἀπειλητικά. Καὶ τότε ἀκολούθησε μιὰ τρομερὴ σκηνή. Οἱ γυναῖκες ποὺ ἄκουγαν μὲ τόση πίστι τὸν πάστορα νὰ μιλάη γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ πλησίον, σήκωσαν τὶς γροθιές τους κατὰ τῆς μικρῆς. Μιὰ ξερακιανὴ θρησκόληπτη τὴν ἔφτυσε κατάμουτρα. Ἄλλες τὴν τραβοῦσαν ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ τὴν χτυποῦσαν. Ἡ Ἄϊλεν τρομοκρατημένη ἔκαμε νὰ φύγη. Μὰ δὲν πρόφτασε. Ἀκούγοντας τὶς φωνὲς βγῆκαν ἀπὸ τὰ καπηλειὰ μερικοὶ μεθυσμένοι ἄντρες κι' ἄρχισαν νὰ χτυποῦν μὲ λύσσα τὴ μικρή.

Βλέποντας τὴ φοβερὴ αὐτὴ σκηνὴ ἡ Χριστίνα, σπηρούνισε τ' ἄλογό της κι' ὅρμησε μαστιγώνοντας τὸ μανιασμένο πλῆθος ποὺ ἄρχισε νὰ διαλύεται. Σὲ λίγο δὲν ἔμεινε μπροστὰ στὸν Οἶκο τοῦ Θεοῦ παρὰ μονάχα ἡ Ἄϊλεν, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νἆναι ματοκυλισμένη στὸ χῶμα. Μὰ ἐκεῖ ποὺ ὅλοι τὴν εἶχαν γιὰ σκοτωμένη ἡ μικρὴ ἀνασηκώθηκε καὶ βάλθηκε νὰ τρέχη κουτσαίνοντας. Στὸ μεταξὺ ὁ Μάττι εἰδοποίησε τὸν Ζὰν Λεμπρὲν ποὺ ἔτρεξε ξεψυχισμένος νὰ σώση τὴ φίλη του. Μπῆκε ἔξαλλος μέσα στὸ δάσος ὀλολύζοντας:

— Ἄϊλεν! Ἄϊλεν!

Μὰ ἡ φτωχὴ Ἄϊλεν εἶχε πέσει καὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ξανασηκωθῆ. Σὰν ἕνα μικρὸ πληγωμένο ζῶο βογγοῦσε ἀδύνατα. Δυὸ ἐλαφάκια ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν, ἔτρεξαν συγκινημένα κι' ἄρχισαν νὰ γλείφουν τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ κρανίο της. Ἔτσι πέθανε, ὁλομόναχη, στὴ μέση τοῦ δάσους, ἡ μικρὴ αὐτὴ «μάγισσα», ποὺ ἦταν ἄπειρα πιὸ ἁγνὴ καὶ πιὸ σπλαχνικὴ ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς κριτές της!

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

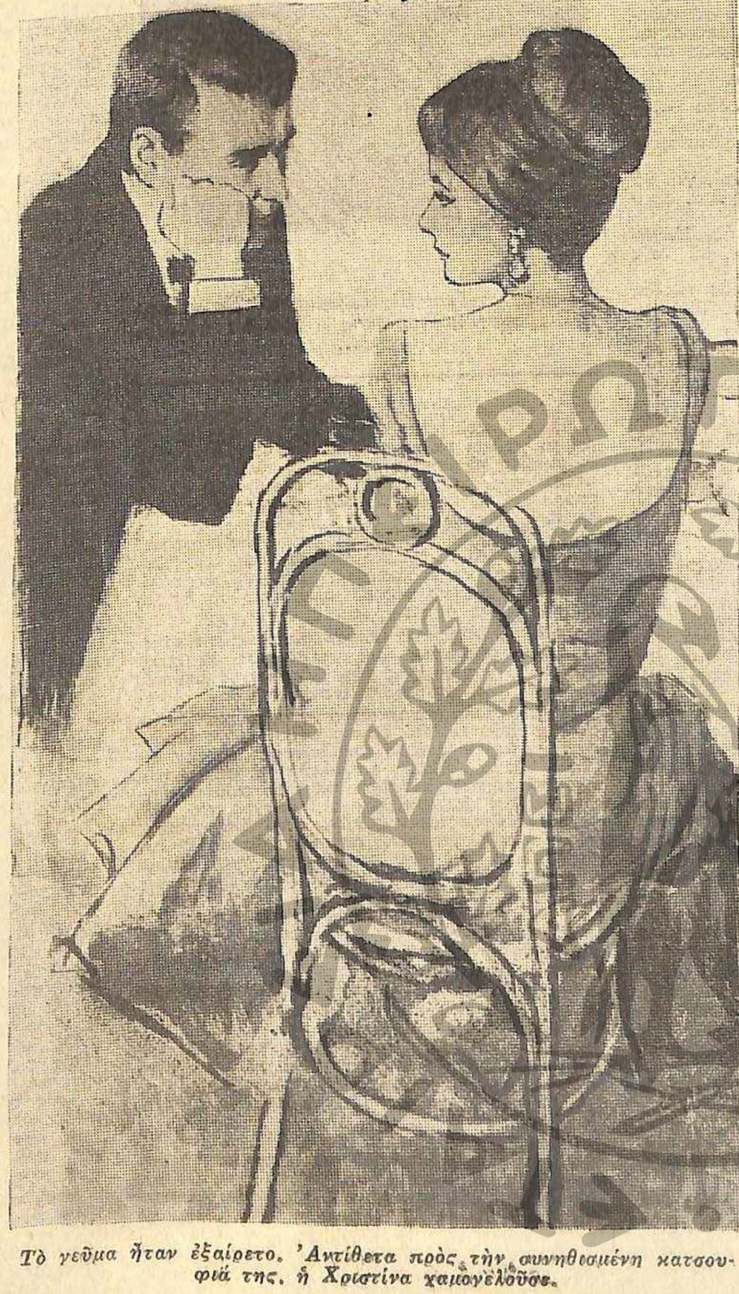

Τὸ γεῦμα ἦταν ἐξαίρετο. Ἀντίθετα πρὸς τὴν συνηθισμένη κατσουφιά της, ἡ Χριστίνα χαμογελοῦσε.

Ἡ σελὶς τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΔΥΟ ΚΑΚΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

ΕΝΑ μπουλούκι στρατιῶτες γύρισαν στὸ σπίτι τους ἀπὸ τὸν πόλεμο, γιατὶ ἡ εἰρήνη εἶχε κλείσει καὶ ὁ βασιλιᾶς τους δὲ χρειαζόταν πιὰ τὶς ὑπηρεσίες τους.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἄλκη, εἶχε μαζέψει ἀρκετὰ χρήματα ἀπὸ τὸ μισθό του, γιατὶ δὲν ἦταν σπάταλος καὶ δὲν ξόδευε τὰ λεφτά του στὸ φαγοπότι καὶ στὰ γλέντια, ὅπως οἱ περισσότεροι σύντροφοί του.

Δυό, λοιπόν, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συντρόφους του, ἔβαλαν στὸ νοῦ τους νὰ τοῦ κλέψουν αὐτὰ τὰ λεφτά. Ἔτσι, μιὰ μέρα τοῦ εἶπαν φιλικά:

— Φίλε, γιατὶ νὰ καθώμαστε κλεισμένοι σὲ τούτη τὴν πολιτεία σὰ φυλακισμένοι, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐσὺ τοὐλάχιστον ἔχεις κερδίσει ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ ζήσης ἥσυχα καὶ εἰρηνικὰ στὸν τόπο σου, καὶ νὰ ξεκουραστῆς στὸ σπιτάκι σου;

Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ ἔλεγαν καὶ τοῦ τὰ ξανάλεγαν τόσες φορές, ποὺ στὸ τέλος, ἀποφάσισε νὰ ξεκινήση μαζί τους, γιὰ νὰ γυρίση στὸν τόπο του.

Οἱ κακοὶ σύντροφοί του, ὡστόσο, τὸ μόνο ποὺ εἶχαν στὸ νοῦ τους ἦταν μὲ ποιό τρόπο θὰ ἔκλεβαν τὰ λεφτὰ τοῦ καϋμένου τοῦ Ἄλκη.

Σὰν ξεμάκρυναν ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν πολιτεία, οἱ δυὸ κακοὶ σύντροφοι τοῦ εἶπαν:

— Πρέπει νὰ πάρουμε τὸ δεξὶ δρόμο, γιὰ νὰ φτάσουμε πιὸ γρήγορα σὲ μιὰ ἄλλη χώρα, ὅπου θὰ εἴμαστε πιὸ ἀσφαλισμένοι.

Στὸ βάθος ἤξεραν, φυσικά, πὼς δὲν ἔλεγαν ἀλήθεια. Μὰ ὁ Ἄλκης τὸ κατάλαβε καὶ τοὺς εἶπε:

— Ὄχι. Τοῦτος ὁ δρόμος θὰ μᾶς γυρίση πάλι στὴν πολιτεία, ἀπ' ὅπου φύγαμε. Τὸν ἀριστερὸ πρέπει νὰ πάρουμε.

Οἱ κακοὶ σύντροφοι ἔκαναν τάχα πὼς θύμωσαν, καὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Ἄδικα μᾶς κάνεις τὸ σπουδαῖο. Δὲν ξέρεις τί λές!

Ὕστερα ἔπεσαν ἀπάνω του καὶ τὸν χτύπησαν στὸ κεφάλι, ὥσπου τὸν ξάπλωσαν ἀναίσθητο στὸ χῶμα.

Τότε τοῦ πῆραν τὰ λεφτά του ἀπὸ τὶς τσέπες του, τὸν τράβηξαν ὡς ἕνα ψηλὸ ἔλατο, ποὺ ἦταν πιὸ κεῖ, τὸν ἔδεσαν γερὰ στὸν κορμό του, καὶ γύρισαν γρήγορα-γρήγορα στὴν πολιτεία ἀπ' ὅπου εἶχαν φύγει.

Ὁ καϋμένος ὁ Ἄλκης ἀπόμεινε μονάχος καὶ δεμένος σ' αὐτὸν τὸν ἔρημο τόπο. Τὸ χειρότερο ἦταν πὼς ἀπὸ τὰ χτυπήματα, εἶχε χάσει τὸ φῶς του καὶ δὲν ἔβλεπε πιὰ τίποτα γύρω του.

Ἔψαξε μὲ τὰ χέρια του ὁλόγυρα, καὶ σὰν κατάλαβε πὼς ἦταν δεμένος πάνω σ' ἕνα χοντρὸ ξύλο —νόμισε πὼς ἦταν σταυρὸς— συλλογίστηκε:

— Μεγάλη τους καλωσύνη ποὺ μ' ἄφησαν κάτω ἀπὸ τοῦτον τὸ σταυρό. Τώρα ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήση.

Ὅταν νύχτωσε, ἄκουσε κάτι νὰ φτερουγίζη πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ἦταν τρία κοράκια ποὺ πέταξαν λίγη ὥρα ὁλόγυρα στὸ δέντρο καὶ στὸ τέλος κούρνιασαν σ' ἕνα κλωνάρι του. Ὕστερα ὁ τυφλὸς τ' ἄκουσε νὰ κουβεντιάζουν μὲ ἀνθρώπινη λαλιά.

— Ἀδερφή, τί νέα μᾶς φέρνεις σήμερα; ρώτησε τὸ ἕνα.

— Ἄχ, ἂν ἤξεραν οἱ ἄνθρωποι ὅσα ξέρουμε ἐμεῖς τὰ κοράκια, εἶπε τὸ ἄλλο. Ἡ βασιλοπούλα εἶναι ἄρρωστη, καὶ ὁ βασιλιᾶς ἔταξε πὼς θὰ τὴ δώση γυναίκα σὲ ὅποιον τὴν κάνει καλά. Κανεὶς ὅμως δὲν θὰ μπορέση νὰ τὴν παντρευτῆ, γιατὶ ἡ βασιλοπούλα θὰ πεθάνη ἂν δὲν τῆς δώσουν νὰ καταπιῆ, στάχτη ἀπὸ καμένους κίτρινους κρίνους, σὰν κι' αὐτοὺς ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τοῦτο τὸ δέντρο.

— Ἀλήθεια, εἶπε καὶ τὸ ἄλλο κοράκι. Ἂν ἤξεραν οἱ ἄνθρωποι ὅσα ξέρουμε ἐμεῖς! Ἀπόψε θὰ πέση ἀπ' τὸν οὐρανὸ μιὰ ψιχάλα, καὶ ὅποιος τυφλὸς μαζέψη λίγο νερὸ στὴ χοῦφτα του καὶ βρέξη τὰ μάτια του, θὰ ξαναβρῆ ἀμέσως τὸ φῶς του.

Ὕστερα μίλησε πάλι τὸ πρῶτο κοράκι καὶ εἶπε:

— Ὤ! ἂν οἱ ἄνθρωποι ἤξεραν ὅσα ξέρουμε ἐμεῖς τὰ κοράκια!... [illegible] χρειάζεται μονάχα ἡ βασιλοπούλα, καὶ τὴν [illegible] ψιχάλα πολὺ λίγοι. Μὰ τὰ πηγάδια τῆς πολιτείας ξεράθηκαν καὶ ὅλες οἱ βρύσες στέρεψαν, καὶ ὁλάκερη ἡ πολιτεία διψάει, μὰ κανένας δὲν ξέρει τί πρέπει νὰ κάνη. Κανένας δὲν ξέρει, πὼς ἂν σηκώση τὴ μεγάλη τετράγωνη πλάκα ποὺ βρίσκεται πλάϊ στὴν πηγὴ τοῦ νεροῦ, καὶ σκάψη ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω, θὰ βρῆ νεράκι ἄφθονο καὶ δροσερό, τὸ καλύτερο τοῦ κόσμου.

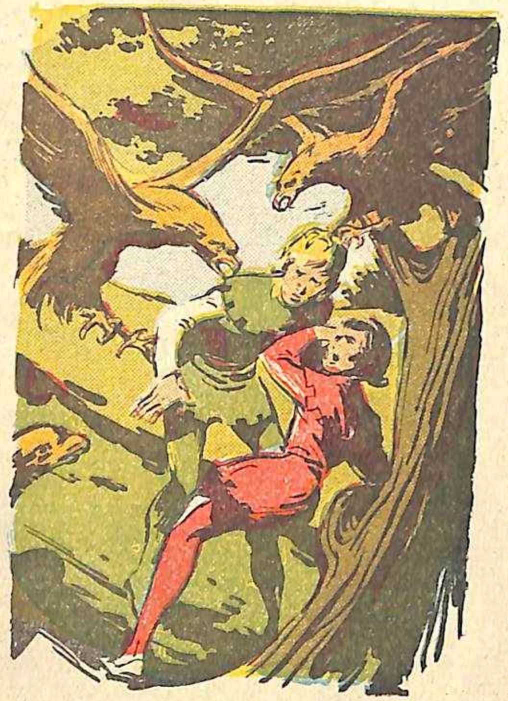

Τὰ τρία κοράκια δὲν ἄργησαν νὰ ἰδοῦν τοὺς δυὸ ἄντρες καθισμένους κάτω ἀπ' τὸ δέντρο...

Ὁ Ἄλκης τ' ἄκουσε ὅλ' αὐτὰ ἀκίνητος κι' ἀμίλητος, καὶ δὲ σάλεψε ἀπὸ τὴ θέσι του. Ὥσπου ἄκουσε τὰ κοράκια νὰ φτερουγίζουν πάλι, νὰ κάνουν λίγους γύρους πάνω ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ τέλος νὰ φεύγουν μακρυά.

Γεμᾶτος θαυμασμὸ καὶ ἀπορία γιὰ ὅσα ἄκουσε, καὶ χαρούμενος στὴ σκέψι πὼς θὰ ξανάβρισκε τὸ χαμένο φῶς του, πάσχισε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι νὰ σπάση τὰ δεσμά του.

Μὲ τὰ πολλὰ κατάφερε νὰ λυτρωθῆ, καὶ ἅπλωσε τὶς χοῦφτες του ὥσπου μάζεψε λίγο νεράκι ἀπὸ τὴ λεπτὴ ψιχάλα ποὺ ἔπεφτε ἀπ' τὸν οὐρανό. Ὕστερα ἔπλυνε καλὰ-καλὰ τὰ μάτια του, καὶ στὴ στιγμὴ γιατρεύτηκαν. Εἶδε πάλι τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια καὶ στὸ φέγγος του, εἶδε πὼς δὲν ἦταν δεμένος κάτω ἀπὸ ἕνα σταυρό, ὅπως νόμιζε, μὰ κάτω ἀπὸ ἕνα ἔλατο. Σ' ἕνα μπουκαλάκι ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του, μάζεψε ὅση πιὸ πολλὴ μπόρεσε ἀπ' αὐτὴ τὴ θαυματουργὴ ψιχάλα κι' ἔψαξε ὁλόγυρα ὥσπου εἶδε τὰ κίτρινα κρινάκια ποὺ εἶχε πῆ τὸ κοράκι.

Ἔκοψε, λοιπόν, μερικά, τὰ ἔκαψε, μάζεψε τὴ στάχτη τους σ' ἕνα χαρτὶ καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ.

Ἀφοῦ ἔφτασε στὸ παλάτι, ζήτησε νὰ τὸν πᾶνε στὸ βασιλιά, καὶ τοῦ εἶπε πὼς εἶχε ἔρθει νὰ γιατρέψη τὴ βασιλοπούλα.

Ὁ βασιλιὰς τὸν πῆγε στὴν ἄρρωστη καὶ μόλις ὁ στρατιώτης τῆς ἔδωσε νὰ καταπιῆ λίγη στάχτη ἀπὸ τὰ καμένα κίτρινα κρινάκια, ἔγινε στὴ στιγμὴ καλὰ καὶ σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι της.

Τότε ὁ καϋμένος ὁ Ἄλκης, ζήτησε ἀπὸ τὸ βασιλιὰ νὰ τοῦ δώση γιὰ γυναίκα του τὴ βασιλοπούλα, σύμφωνα μὲ τὸ τάξιμό του. Ἡ βασιλοπούλα ὅμως γύρισε καὶ τὸν εἶδε κακοντυμένο καὶ βρώμικο, ὅπως ἦταν, καὶ δὲν θέλησε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν πάρη ἄντρα της.

Οὔτε καὶ ὁ βασιλιὰς ὅμως ἤθελε γιὰ γαμπρό του αὐτὸν τὸν φτωχὸ στρατιώτη, καὶ προσπάθησε νὰ τὸν ξεφορτωθῆ.

Τοῦ εἶπε λοιπόν:

— Ὅποιος θέλει νὰ πάρη γυναίκα του τὴ βασιλοπούλα, πρέπει νὰ φέρη στὴν πολιτεία νερό, γιατὶ τὰ πηγάδια ξεράθηκαν, οἱ βρύσες στέρεψαν, καὶ ὁ λαὸς θὰ πεθάνη ἀπὸ τὴ δίψα.

Χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ὁ στρατιώτης ἔφυγε ἀπ' τὸ παλάτι καὶ εἶπε σὲ μερικοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ νὰ σηκώσουν τὴ βαρειά, τετράγωνη πλάκα, ποὺ ἦταν πλάϊ στὴν πηγή, καὶ νὰ σκάψουν ἀπὸ κάτω. Γρήγορα ξεπήδησε ἀπὸ τὸ χῶμα μιὰ πηγὴ μὲ κατακάθαρο, δροσερὸ νερό, ποὺ ἔφτανε νὰ ξεδιψάση ὅλο τὸ λαὸ τῆς πολιτείας.

Τώρα πιὰ ὁ βασιλιὰς δὲ μποροῦσε νὰ μὴν κρατήση τὸ λόγο του. Καὶ ἡ βασιλοπούλα ὅμως ἄρχισε ν' ἀλλάζη γνώμη, κι' ἔτσι παντρεύτηκαν οἱ δυό τους κι' ἔζησαν πολὺ εὐτυχισμένοι.

Μιὰ μέρα ὡστόσο, ὁ Ἄλκης, καθὼς βγῆκε ἀπὸ τὴν πολιτεία γιὰ ἕναν περίπατο, ἔτυχε νὰ συναντήση τοὺς δυὸ κακοὺς συντρόφους του, ποὺ τοῦ εἶχαν φερθῆ τόσο ἄσχημα.

Δὲν τὸν γνώρισαν, φυσικά, μὰ ἐκεῖνος τοὺς γνώρισε ἀμέσως καὶ πῆγε κοντά τους.

—Γιά κυττάξτε με! τοὺς εἶπε. Εἶμαι ὁ σύντροφός σας. Μὲ χτυπήσατε, μὲ κλέψατε, καὶ μ' ἀφήσατε τυφλὸ καὶ δεμένο σ' ἕνα ἔλατο. Ὁ Θεὸς ὅμως εἶδε τὸ ἄδικο, καὶ ὅλο τὸ κακὸ ποὺ θελήσατε νὰ μοῦ κάνετε, τὸ γύρισε στὴν πιὸ μεγάλη εὐλογία.

Μόλις τ' ἄκουσαν αὐτὰ οἱ δυὸ κακοῦργοι, ἔπεσαν στὰ πόδια του γονατιστοὶ καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς συγχωρέση.

Ὁ καϋμένος ὁ Ἄλκης ποὺ εἶχε πάντα καλή, καὶ πονετικὴ καρδιὰ τοὺς συγχώρεσε, τοὺς πῆρε μαζί του στὸ παλάτι καὶ τοὺς ἔδωσε φαγητὸ καὶ καινούργια ροῦχα. Ὕστερα τοὺς εἶπε τὴν ἱστορία του: πὼς εἶχε κερδίσει ὅλες αὐτὲς τὶς τιμές.

Σὰν ἄκουσαν ὅλ' αὐτὰ τὰ θαυμαστὰ περιστατικὰ οἱ δυὸ κακοὶ σύντροφοι, ζήλεψαν πολὺ καὶ συλλογίστηκαν:

—Γιατί νὰ μὴν πᾶμε κι' ἐμεῖς νὰ περάσουμε μιὰ νύχτα κάτω ἀπὸ τὰ ἔλατα; Ἴσως ν' ἀκούσουμε κάτι ποὺ νὰ φέρη καὶ σ' ἐμᾶς καλὴ τύχη, πλούτη καὶ τιμές.

Τὴν ἄλλη βραδυὰ ἔφυγαν κρυφὰ ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ κάθησαν κάτω ἀπ' τὸ δέντρο.

Σὲ λίγο ἄκουσαν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους φτερουγίσματα, καὶ τὰ τρία κοράκια κούρνιασαν στὰ κλωνάρια τοῦ δέντρου.

— Ἀδέρφια, εἶπε τὸ ἕνα. Φαίνεται πὼς κάποιος κρυφάκουγε καὶ ἄκουσε τὶς κουβέντες μας, γιατὶ ὅλοι ἔχουν νὰ λένε γιὰ τὰ θαυμαστὰ περιστατικὰ ποὺ συνέβησαν στὴν πολιτεία. Ἡ βασιλοπούλα γιατρεύτηκε, καὶ βρῆκαν τὸ νερὸ ποὺ ἦταν κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὴ βαρειὰ τετράγωνη πλάκα τῆς πηγῆς. Κάποιος ἔκοψε κι' ἔκαψε τὰ κίτρινα κρινάκια, κι' ἕνας τυφλὸς ξαναβρῆκε τὸ φῶς του.

— Ἂς ψάξουμε ἐδῶ γύρω, εἶπε τὸ ἄλλο. Ἴσως νὰ τὸν βροῦμε τὸν κλέφτη ποὺ μᾶς ἔκλεψε τὰ μυστικά μας.

— Ναί, ναί, συμφώνησε καὶ τὸ τρίτο κοράκι, πρέπει νὰ τὸν βροῦμε καὶ νὰ τὸν τιμωρήσουμε.

Ἄρχισαν λοιπὸν τὰ τρία κοράκια νὰ φτερουγίζουν ὁλόγυρα καὶ δὲν ἄργησαν νὰ δοῦν τοὺς δυὸ ἄντρες ποὺ κάθονταν κάτω ἀπ' τὸ δέντρο τους.

Χύμηξαν στὴ στιγμὴ καὶ τὰ τρία μαζὶ καὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς χτυποῦν μὲ μανία μὲ τὸ ράμφος καὶ μὲ τὶς φτεροῦγες τους στὸ πρόσωπο. Ἔτσι καὶ οἱ δυὸ κακοὶ σύντροφοι, ἀπόμειναν μισοπεθαμένοι καὶ ἐντελῶς τυφλοὶ κάτω ἀπ' τὸ ψηλὸ ἔλατο.

Τὴν ἄλλη μέρα δὲν γύρισαν στὸ παλάτι καὶ ὁ καϋμένος ὁ Ἄλκης ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ. Τὸ δεύτερο πρωΐ, καθὼς δὲν εἶχαν ἀκόμα φανῆ, ἔστειλε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ψάξουν νὰ δοῦν τί εἶχαν ἀπογίνει.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλιᾶ ἔψαξαν παντοῦ, καὶ τέλος τοὺς βρῆκαν κάτω ἀπὸ τὸ ἔλατο, τιμωρημένους σκληρὰ γιὰ τὸ κακούργημά τους.

Τοὺς σήκωσαν καὶ τοὺς πῆγαν στὸ παλάτι, καὶ ὁ καλόκαρδος Ἄλκης τοὺς ἔπλυνε τὰ τυφλά τους μάτια μὲ τὸ θαυματουργὸ νερὸ τῆς βροχῆς, ποὺ εἶχε φυλάξει, καὶ τοὺς ξανάδωσε τὸ φῶς τους.

Ἀπὸ τότε οἱ δυὸ κακοὶ σύντροφοι, μετανοιωμένοι πικρὰ γιὰ τὸ κακό τους φέρσιμο, ἔζησαν μαζί του, ξένοιαστοι καὶ εὐχαριστημένοι, καὶ τὸν δούλεψαν πιστὰ σὰ φίλοι καὶ σὰν ἀληθινοὶ σύντροφοί του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΡΗΣ καὶ τὸ πρησμένο πόδι

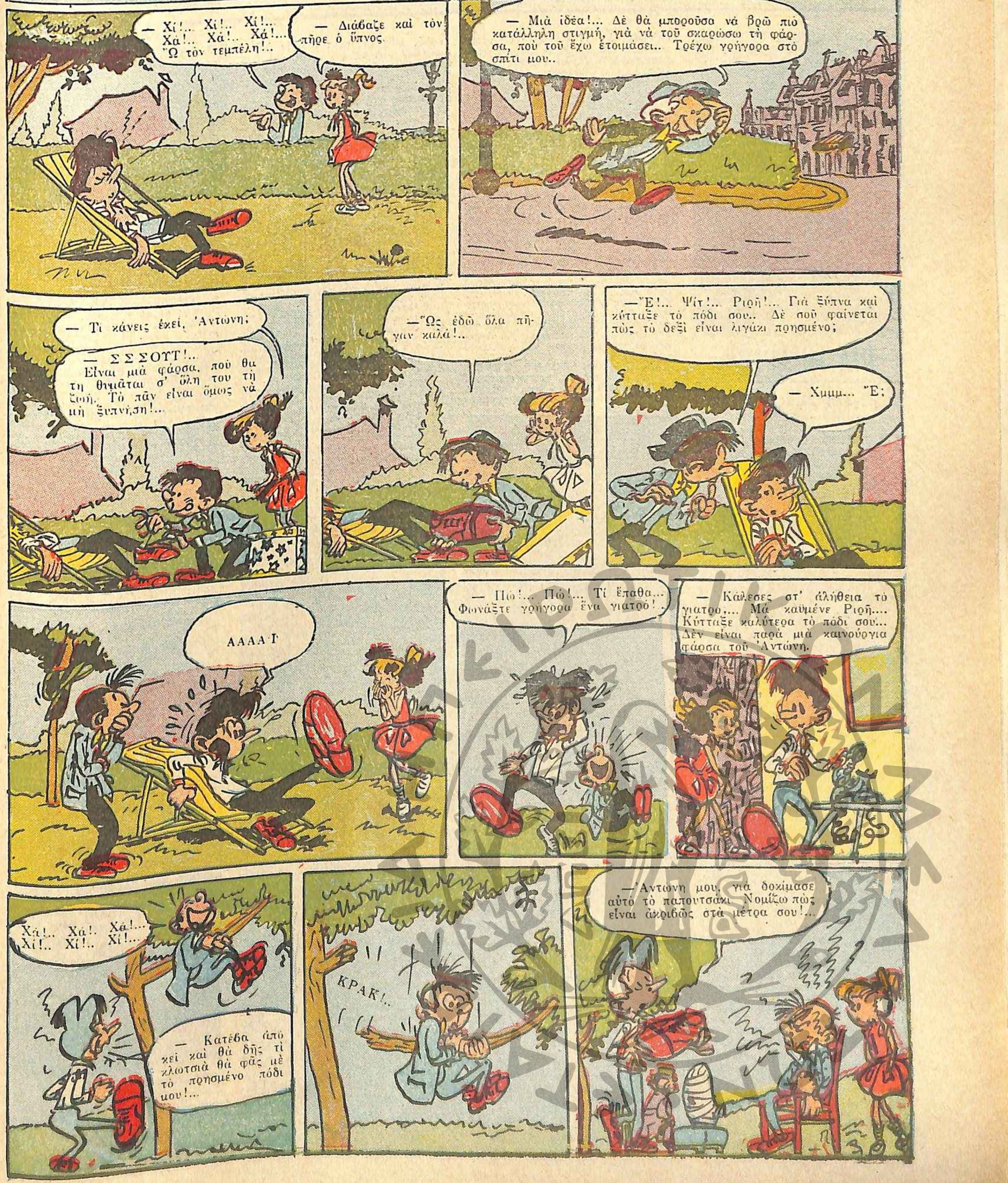
— Χί!.. Χί!.. Χί!.. Χά!.. Χά!.. Χά!... Ὤ τὸν τεμπέλη!..
— Διάβαζε καὶ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.
— Μιὰ ἰδέα!... Δὲ θὰ μποροῦσα νὰ βρῶ πιὸ κατάλληλη στιγμή, γιὰ νὰ τοῦ σκαρώσω τὴ φάρσα, ποὺ τοῦ ἔχω ἑτοιμάσει.. Τρέχω γρήγορα στὸ σπίτι μου..
— Τί κάνεις ἐκεῖ, Ἀντώνη;
— ΣΣΣΟΥΤ!.. Εἶναι μιὰ φάρσα, ποὺ θα τη θυμᾶται σ' ὅλη του τὴ ζωή. Τὸ πᾶν εἶναι ὅμως νὰ μὴ ξυπνήση!...
— Ὡς ἐδῶ ὅλα πῆγαν καλά!..
— Ἔ!... Ψίτ!... Ριρῆ!... Γιά ξύπνα καὶ κύτταξε τὸ πόδι σου.. Δὲ σοῦ φαίνεται πὼς τὸ δεξὶ εἶναι λιγάκι πρησμένο;
— Χμμμ... Ἔ;
ΑΑΑΑΪ
— Πώ!... Πώ!... Τί ἔπαθα... Φωνάξτε γρήγορα ἕνα γιατρό!..
— Κάλεσες στ' ἀλήθεια τὸ γιατρό;... Μὰ καϋμένε Ριρῆ.... Κύτταξε καλύτερα τὸ πόδι σου... Δὲν εἶναι παρὰ μιὰ καινούργια φάρσα τοῦ Ἀντώνη.
Χά!.. Χά!.. Χά!.. Χί!.. Χί!.. Χί!..
ΚΡΑΚ!..
— Κατέβα ἀπὸ κεῖ καὶ θὰ δῆς τί κλωτσιὰ θὰ φᾶς μὲ τὸ πρησμένο πόδι μου!..
— Ἀντώνη μου, γιὰ δοκίμασε αὐτὸ τὸ παπουτσάκι. Νομίζω πὼς εἶναι ἀκριβῶς στὰ μέτρα σου!...

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ τῶν δίσκων

ΡΙΑ ΜΠΑΡΤΟΚ

Ἡ μεγάλη ἐλπίδα τοῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ χιλιάδων ἐπιδόξων τραγουδιστῶν καὶ τραγουδιστριῶν σ' ὅλον τὸν κόσμο, εἶναι μιὰ θέσι στὸν μουσικὸ γαλαξία. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς σβύνουν πρὶν ἀκόμη διαγράψουν κάποια τροχιά. Ἀρκετοὶ κατορθώνουν νὰ λάμψουν γιὰ λίγο σὰν κομῆτες καὶ ἐλάχιστοι, οἱ πιὸ ἐκλεκτοί, ἀνεβαίνουν σταθερὰ καὶ κάποτε μεσουρανοῦν...

Ὁ πρόλογός μας, ποὺ θυμίζει μάθημα ἀστρολογίας, ἦταν ἀναγκαῖος γιὰ νὰ ἀξιολογήσουμε ἕνα ἀκόμη ἀστέρι τοῦ πεντάγραμμου: τὴν Ρία Μπάρτοκ.

Ἡ Ρία, μολονότι τραγουδάει περισσότερο γαλλικὰ τραγούδια, δὲν εἶναι Γαλλίδα, ἀλλὰ Γερμανίδα. Γεννήθηκε πρὶν εἴκοσι χρόνια στὸ Ἀϊνμπεκ, μιὰ μικρὴ πόλι κοντὰ στὸ Ἀννόβερο καὶ μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα κατάφερε νὰ γίνη ἀστέρι πρώτου μεγέθους στὸ καλλιτεχνικὸ στερέωμα τοῦ Παρισιοῦ.

Τὰ παιδικά της χρόνια ἡ Ρία πέρασε σ' ἕνα στενόχωρο περιβάλλον. Τὸν πατέρα της δὲν τὸν γνώρισε ποτέ, γιατὶ σκοτώθηκε στὸν τελευταῖο πόλεμο. Ἦταν πιλότος τῆς γερμανικῆς ἀεροπορίας. Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ συγκινοῦσε ἀπὸ παιδὶ τὴν εὐαίσθητη Ρία ἦταν ἡ μουσική. Ἴσως στὴν κλίσι της αὐτὴ νὰ ἔπαιξε κάποιο ρόλο καὶ ἡ καταθλιπτικὴ πόλι τους. Ἡ ἀγάπη της γιὰ τοὺς ἤχους πολὺ σύντομα ἔγινε πάθος ποὺ τῆς φλόγιζε τὴν ψυχή. Ἐξ ἄλλου, μόνη της ἀνακάλυψε πὼς ἡ φωνή της δὲν ἦταν καθόλου ἄσχημη...

Ἴσως ἡ σημερινὴ βεντέττα νὰ εἶχε μείνει γιὰ πάντα στὴν ἀφάνεια, ἂν δὲν εὕρισκε στὸ πρόσωπο ἑνὸς θείου της, ἐρασιτέχνη μουσικοῦ, τὸ δάσκαλο καὶ συμπαραστάτη της. Ἐκεῖνος τὴν ἔμαθε νὰ παίζη κιθάρα καὶ τὴ βοήθησε ὅσο μποροῦσε στὰ πρῶτα της δύσκολα βήματα.

Στόχος, βέβαια, ἦταν τὸ Παρίσι, ἡ πόλι ποὺ μπορεῖ νὰ πραγματοποιήση κάθε καλλιτεχνικὴ φιλοδοξία. Ἡ Ρία, ποὺ δὲν ἤξερε λέξι γαλλικά, μέσα σὲ λίγους μῆνες μιλοῦσε καὶ τραγουδοῦσε σὰν Παριζιάνα. Παράλληλα μελετοῦσε ἀκούραστα τραγούδι καὶ περίμενε τὴ μεγάλη εὐκαιρία γιὰ νὰ ἀναδειχθῆ.

Ὁ καιρός, ὡστόσο, περνοῦσε καὶ ἡ ἐπιτυχία γιὰ τὴν Ρία παρέμενε ἕνα ἀνεκπλήρωτο ὄνειρο. Στὸ Παρίσι ὑπάρχουν πάντα τὰ μεγάλα ὀνόματα καὶ ὁ συναγωνισμὸς εἶναι σκληρός. Μὲ τί κουράγιο νὰ ντεμπουτάρη ἕνα ἄγνωστο κορίτσι ὅταν μεσουρανῆ ὁ Τζόννυ Χάλλυνταίη, ἡ Βαρτάν, ὁ Ἄντονυ, ἡ Σεϊλά, ὁ Μπαρριέρ, ἡ Ἀρντύ;

Κάποια μέρα, ὅμως, ἡ τύχη τῆς μικρῆς Γερμανιδούλας τῆς χαμογέλασε. Ἡ Ρία Μπάρτοκ κέρδισε σ' ἕναν ραδιοφωνικὸ διαγωνισμὸ τραγουδιοῦ καὶ ἀπὸ τότε ὅλα πῆγαν καλά. Μία ἑταιρεία δίσκων ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴ φωνή της καὶ ἐκυκλοφόρησε τοὺς πρώτους δίσκους της. Ἀκολουθοῦν μερικὲς ἐκπομπές, ἡ τηλεόρασι καὶ ἡ Ρία γίνεται πασίγνωστη στὴ γαλλικὴ νεολαία. Κάτι καινούργιο κι' ἐντελῶς πρωτότυπο, εἶναι πάντα εὐπρόσδεκτο. Καὶ ἡ Ρία Μπάρτοκ ἔφερε κάτι νέο στὸ ἐλαφρὸ τραγούδι.

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

«ΠΑΡΙ, ΤΥ Μ' Α ΠΡΙ ΝΤΑΝ ΤΕ ΜΠΡΑ»: «Παρίσι, μ' ἔκλεισες στὴν ἀγκαλιά σου», σημαίνει αὐτὸ τὸ ὡραιότατο βάλς (τὸν θυμοῦνται κάπου - κάπου κι' αὐτὸ τὸ ρυθμό), ποὺ τραγούδησε ὁ Μασίας σὲ πρώτη ἐκτέλεσι τὴν ἄνοιξι στὸ θέατρο «Ὀλύμπια» καὶ ἠχογραφήθηκε συγχρόνως σὲ δίσκο. Μὲ τὸ τραγοῦδι αὐτό, ποὺ εἶναι ἕνας ὕμνος στὸ χιλιοτραγουδισμένο Παρίσι, ἔχουμε τὴν εὐκαιρία ν' ἀκούσουμε τὶς ἀντιδράσεις καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ προκαλεῖ στὸ ἀκροατήριό του ὁ μαΐτρ τοῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ.

«ΣΕΡΦΙΝΓΚ ΜΠΑΝΤ ΣΕΡΦ»: Δίσκος — κεραυνός, χαρακτηρίστηκε τὸ ζωηρότατο αὐτὸ Σέρφ, ἐπειδὴ ὁ ρυθμός του θυμίζει... ἀφηνιασμένο

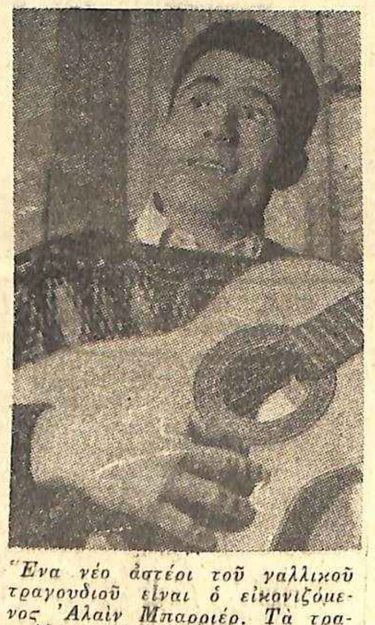

Ἕνα νέο ἀστέρι τοῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ εἶναι ὁ εἰκονιζόμενος Ἀλαὶν Μπαρριέρ. Τὰ τραγούδια του, ποὺ τὰ γράφει ὁ ἴδιος, κι' εἶναι χαμηλόφωνα καὶ νοσταλγικά, γνωρίζουν, ὡστόσο, τεράστια ἐπιτυχία.

τουΐστ στὶς 78 στροφές... Ἔτσι, ἡ ὀρχήστρα Ἂλ Μπλέην ποὺ τὸ ἐκτελεῖ, μπορεῖ νὰ εἶναι ἥσυχη ὅτι ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νά... ἐξημερώση τὰ ἤθη τῆς νεολαίας καὶ νὰ ἐξασφαλίση ἀρκετὴ δουλειὰ στοὺς ὀρθοπεδικούς... Καὶ μία λεπτομέρεια: Στὸ «Σέρφινγκ κλπ.», κατορθώνει ν' ἀκούγεται καὶ χορωδία...

«Α'Ι' ΛΑΒ ΓΙΟΥ ΜΠΗΚΟΖ»: Τραγοῦδι ἀξιώσεων, ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ χαρακτηριστῆ ἀπὸ τὰ καλύτερα τῆς χρονιᾶς, εἶναι ἡ «οὐέστερν» μπαλάντα «Ἄϊ λὰβ γιοῦ μπηκόζ...» (Σ' ἀγαπῶ ἐπειδή...) μὲ τὸν λαϊκὸ τραγουδιστὴ τῆς Ἀμερικῆς Τζῆμ Ρῆβς. Ἡ φωνὴ τοῦ Τζῆμ εἶναι ἀρρενωπή, σὰν τὸ Φὰρ Οὐέστ καὶ διαυγής, ὅπως ὁ οὐρανός του... Χορεύεται ταγκό.

«ΒΙΑ ΜΠΡΟΛΕΤΤΟ, 34»: Τί πιὸ πρωτότυπο ἀπὸ τὸ νὰ διαλέξης γιὰ τίτλο τραγουδιοῦ μιὰ διεύθυνσι;...Ὁ Σέρτζιο Ἐντρίγκο, μόλις τὸ σκέφτηκε, πήδηξε ἀπὸ τὴ χαρά του. Τὴν ἰδέα τοῦ τὴν ἐνέπνευσε μία ὁδὸς τοῦ Μιλάνου, ἡ βία Μπρολέττο, ποὺ ἔχει συνδέσει τὸ ὄνομά της μὲ κάποιο ἐρωτικὸ δρᾶμα. Ὅσο γιὰ τὸν ἀριθμὸ 34, ὁ Σέρτζιο μᾶς γνωρίζει ὅτι εἶναι φανταστικός. Σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόθεσι τοῦ κομματιοῦ καὶ ἡ μελωδία του εἶναι κάπως περίεργη καὶ λυπημένη.

«ΚΡΙΕ ΤΟΝ ΝΟΜ»: Ὁ νεαρούλης τραγουδιστὴς τοῦ Βελγίου Ἀνταμό, ποὺ κάποτε μᾶς εἶχε βάλει σὲ μπελάδες ὡς πρὸς τό... γένος του — ἡ φωνή του δύσκολα καθορίζεται σὲ ποιὸ ἀπὸ τά... τρία φῦλα ἀνήκει — μᾶς ἔστειλε ἕνα καινούργιο τραγοῦδι ποὺ ἔγραψε ὁ ἴδιος. Τίτλος του «Φώναξε τ' ὄνομά σου» καὶ ρυθμὸς γρήγορου ταγκό. Δυστυχῶς, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ μᾶς ἱκανοποίησε ὅπως μὲ τὸ παλιὸ σουξέ του «Μὲ μπλοῦ τζῆνς καὶ πέτσινα σακκάκια»...

«ΛΑ ΠΛΥ ΜΠΕΛΛ ΠΟΥΡ ΑΛΛΕ ΝΤΑΝΣΕ»: Τὸ ὄμορφο αὐτὸ κομμάτι τὸ ἔγραψε ὁ Σὰρλ Ἀζναβοὺρ γιὰ τὸ φίλμ «Ἀναζητήσατε τὸ εἴδωλο» καὶ τὸ διάλεξε ἡ Συλβὶ Βαρτὰν γιὰ τὸ νέο ρεπερτόριό της. Σημαίνει «Ἡ πιὸ ὄμορφη γιὰ νὰ χορέψης» καὶ εἶναι ἕνα χαριτωμένο ταγκό, ποὺ ἀρέσει πολύ. Τὴν ὀρχήστρα διευθύνει ὅπως πάντα, ὁ ἀδελφός τῆς Συλβί, Ἔντυ.

«ΑΜΑΝΤΟ ΜΙΟ»: Τὸ πολὺ γνωστὸ γιὰ τὸ τρυφερό του πάθος «Ἀμάντο μίο», ποὺ ἔμεινε κλασσικὸ στὴν ἐλαφρὰ μουσική, μᾶς ξαναθυμίζει ἡ μεγάλη ὀρχήστρα τοῦ Ρόννι Κράνκιν, συνοδεία χορωδίας. Τὸ νέο «Ἀμάντο μίο», χωρὶς νὰ χάση τὸ παραμικρὸ ἀπὸ τὴ γοητεία του, εἶναι προσαρμοσμένο στὰ νέα χορευτικὰ γοῦστα. Ἐξαίρετη διασκευὴ σὲ τσὰ — τσά...

«ΑΚΟΜΠΑΝΙΑΤΑ»: Μία καινούργια μελωδία ποὺ ἔγραψε ὁ Μάριο Ριγκουὰλ καὶ τραγούδησε μὲ τὰ δυὸ ἄλλα ἀδέρφια του Πέντρο καὶ Κάρλο. Ρυθμικό, ἀλλὰ καὶ μελωδικὸ μπλούζ, ποὺ ἐπιβεβαιώνει ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴ μουσικὴ ἀξία τοῦ δημοφιλοῦς τριο.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

★ Δυὸ κορίτσια ἀπὸ τὴ Βιρτζίνια τῶν ΗΠΑ, ἔλειψαν ἀπὸ τὸ σπίτι τους δυὸ ἑβδομάδες, προσπαθώντας νὰ φτάσουν στήν... Ἀγγλία γιὰ νὰ δοῦν τὰ εἴδωλά τους, τοὺς Μπήτλς... Φυσικά, τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσαν ἦταν νά... χειροτονηθοῦν ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ, καὶ νὰ ὑποσχεθοῦν ὅτι δὲ θά... τὸ ξανακάνουν!

★ Σὲ συνέντευξί της ἡ Κόννυ Φράνσις δήλωσε, ὅτι πρῶτον τραγουδιστὴ καὶ σὲ ποιότητα ἀλλὰ καὶ σὲ κυκλοφορία θεωρεῖ τὸν Πρίσλεϋ, κατόπιν τὸν ἑαυτό της καὶ τὸ Νὴλ Σεντάκα... Ὄχι τόση... μετριοφροσύνη, Κόννυ!...

★ «Εἶναι στὸ χέρι μου νὰ δημιουργήσω ἕνα παγκόσμιο σουξέ. Προτιμῶ ὅμως νὰ «γράφω» δίσκους μακρᾶς διαρκείας μὲ τὰ παλιὰ ἀγαπημένα μου τραγούδια. Ὅσο γιὰ τὴν κυκλοφορία τους, ἀδιαφορῶ ἂν εἶναι μειωμένη...». Αὐτὰ εἶπε ἡ ὑπερήφανη Κόννι Φράνσις.

★ Ὡπλισμένοι σὰν ἀστακοὶ γύρισαν ἀπὸ τὸ Μεξικὸ οἱ Ρόλλινγκ Στώουνς... Οἱ θαυμαστές τους τοὺς χάρισαν γιὰ σουβενὶρ τό... ἐθνικόν τους προϊόν: μερικὰ ἐξάσφαιρα στὸν καθένα. «Τὰ παιδιὰ ἐκεῖ κάτω παίζουν μὲ ἀληθινὰ πιστόλια», βεβαίωσε τοὺς δημοσιογράφους ὁ Κέϊθ Ρίτσαρντ, κρατώντας ἐπιδεικτικὰ ἕνα καουμπόϋκο κόλτ...

★ Τώρα ποὺ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Τζόννυ Χάλλυνταίη ὑπηρετεῖ τὴν πατρίδα του, ἡ Συλβὶ Βαρτὰν περνάει τὶς λίγες ἐλεύθερες ὧρες της σὲ μοναχικοὺς περιπάτους στὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Φυσικά, οἱ κακὲς γλῶσσες λένε πολλὰ γι' αὐτοὺς τοὺς «μοναχικοὺς» περιπάτους, ἀλλὰ ἡ Συλβὶ τὰ διαψεύδει κατηγορηματικῶς...

★ Ὡστόσο, γιὰ νὰ κάνη ἀντίποινα στὸν Τζόννυ, ποὺ εἶναι ξετρελλαμένος μὲ τὴν Κατρὶν Ντενέβ, λέγεται πώς, ἡ Συλβὶ φλερτάρει μὲ κάποιον νέο συνάδελφό της...

★ Μέχρι στιγμῆς ἔχουν πουληθῆ 1.250.000 δίσκοι τοῦ «Ἄϊ λὰβ γιοῦ μπηκὸζ» μὲ τὸν Τζῆμ Ρῆβς καὶ ἄλλοι τόσοι τοῦ «Οὔνα λάκριμα σοὺλ βίζο (Ἕνα δάκρυ στὸ πρόσωπο) μὲ τὸν Μπόμπυ Σόλο...

★ Ὁ Σάμμυ Νταίηβις γράφει τὴν βιογραφία του. Στὸ πρῶτο αὐτὸ βιβλίο του ἔδωσε γιὰ τίτλο ἕνα νέο τραγοῦδι του, τὸ «Ναί, μπορῶ»...

★ Ὁ Σὰμ Κούκ, ποὺ ἔγινε τώρα τελευταῖα πολὺ τῆς μόδας, βρίσκεται καὶ πάλι στὸ «Τὰπ 20» τῆς Ἀμερικῆς μὲ τὸ τραγοῦδι του «Γκοὺτ τάϊμς» ποὺ σημαίνει «Καλοὶ καιροί».

★ Ἕνα καινούργιο νοτιοαμερικάνικο συγκρότημα τῆς περιωπῆς τῶν Λὸς Χερμάνος Ριγκουὰλ καὶ τῶν Λὸς Μαρσέλος Φεριάλ, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸν μουσικὸ κόσμο. Εἶναι οἱ Λὸς Τρὲς Καμπαλλέρος, ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ φτάσουν ψηλά...

★ Πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα ἀπεκάλυψε ἡ Ἂνν Μάργκρετ σὲ πρόσφατη συνέντευξί της. Δὲν τὴν ἐνδιαφέρει ὁ γάμος... Δὲν ἐρωτεύθηκε ποτέ... (Συμμεριζόμαστε τὸν Ἔλβις...). Κατὰ βάθος δὲν εἶναι τὸ τρελλοκόριτσο ποὺ ὑποδύεται στὶς ταινίες της. Ὅταν τρέχη στοὺς λόφους τοῦ Χόλλυγουντ μὲ τὸ σκοῦτερ της, τὸ κάνει γιὰ νὰ μὴ πλήττη. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο δὲν ἀφήνει παιγνίδι μπάσκετ καὶ φοὺτ μπώλ... Τρέχει στὶς δεξιώσεις καὶ στὰ πάρτυ, δημιουργεῖ σκάνδαλα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν παύει νὰ εἶναι... κλειστὸς τύπος!... Δέχεται ἀλληλογραφία στὴν διεύθυνσι: ANN MARGRET 8966 SUNSET BLD. HOLLYWOOD, CAL. U.S.A.

★ Ὁ Φιλίπ, ὁ Ζάκ, ὁ Ἀλαίν, ὁ Φρανσὶς καὶ ὁ Ζὰν Πιέρ, ἦσαν πέντε ἐντελῶς ἄγνωστοι μουσικοὶ πρὶν προσκολληθοῦν στὴν μικρούλα Γαλλίδα ντιζὲζ Σεΐλα. Τώρα ἡ Σεΐλα καὶ οἱ «Κιθάρες», ὅπως αὐτοβαφτίστηκε τὸ συγκρότημα, κάνουν χρυσὲς δουλειές...

★ Ὑπάρχουν ἐλπίδες νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ ὁ δημιουργὸς τοῦ «Ἴο κὲ ἄμο σόλο τέ». (Ἐγὼ ποὺ ἀγαπῶ μόνο ἐσένα) καὶ τόσων ἄλλων ἐπιτυχιῶν, Ἰταλὸς τραγουδιστὴς Σέρτζιο Ἐντρίγκο...

Ν. ΚΥΤΤΑΡΗΣ

Ὁ μάγος τῆς τρομπέττας Ἂλ Χὲρτ (δεξιά) δέχεται ἀπὸ τὸν δεξιοτέχνη τῆς κιθάρας Τσὲτ Ἄτκινς τὸν «Χρυσὸ Δίσκο» ποὺ τοῦ ἀπενεμήθη γιὰ τὸ ἕνα ἑκατομμύριο πωλήσεις τοῦ δίσκου του «Χόνυ ἴν δὲ γόρν» (Μέλι στὴν [illegible]).

Ἀθλητικὰ παρασκήνια

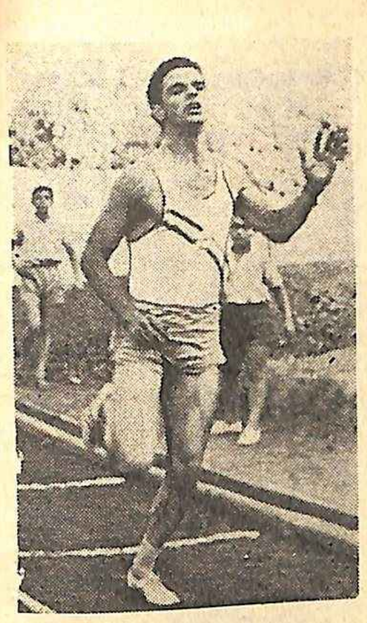

Ὁ Ἐμμ. Μοσχονᾶς.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΕΜΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

Ταλέντο στοὺς δρόμους

ΟΙ εἰδικοὶ τοῦ στίβου δὲ μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν ποῦ ὀφείλεται ἡ στασιμότητα ποὺ παρουσιάζει τὸν τελευταῖο καιρὸ ὁ δρομέας ταχύτητος Ἐμμανουὴλ Μοσχονᾶς. Ἡ φετεινή του ἐμφάνισι στοὺς ἀγῶνες ποὺ ἔγιναν μέχρι τώρα δὲν ἦταν ἐκείνη ποὺ ἀναμενόταν, ὕστερα ἀπὸ τὴ ραγδαία ἄνοδο ποὺ παρουσίασε τὸ περασμένο ἔτος. Ἕνα σημαντικὸ ποσοστὸ τῆς στασιμότητας πιθανὸν νὰ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι κατετάγη ἐθελοντὴς στὴν Β. Ἀεροπορία. Ἀλλὰ τὸ ἐρώτημα παραμένει ὁπωσδήποτε ἀναπάντητο, γιατὶ κι' ἄλλοι ὑπηρετοῦν στὶς ἔνοπλες δυνάμεις χωρὶς νὰ μειώνεται ἡ ἀπόδοσί τους.

Ὁ Μοσχονᾶς εἶναι ἕνας ταλαντοῦχος δρομέας. Γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1944, πρὸς τὸ τέλος τῆς γερμανικῆς κατοχῆς. Μαζὶ μὲ τὸ φῶς τῆς ζωῆς εἶδε —ἀλλὰ δὲν κατάλαβε φυσικά...— καὶ τὰ ἐχθρικὰ στρατεύματα νὰ φεύγουν. Μετὰ 16 χρόνια, δηλ. τὸ 1960, μπῆκε στὸ γυμναστήριο τοῦ «Πανελληνίου» γιὰ ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὰ σπόρ. Ἡ ἐκλογὴ δὲν ἦταν δύσκολη. Δὲν εἶχε, ἄλλωστε, νὰ διαλέξη πολλά. Οὔτε τὸ ποδόσφαιρο «τοῦ πήγαινε», οὔτε τὸ κολύμπι, οὔτε τὸ μπάσκετ. Τοῦ ἄρεσε νὰ τρέχη. Νὰ τρέχη γρήγορα. Ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του νὰ εἶναι κατάλληλος γιὰ σπρίντερ. Καὶ δὲν ἔπεσε ἔξω. Κι' ὁ προπονητής του, ποὺ τὸν παρέλαβε στὴν ὁμάδα τῶν «σπρίντερς» τὸν κατάταξε. Ὁ κ. Σακελλαράκης εἶδε ὅτι ὁ νεαρὸς ἦταν ταχύτης καὶ τοῦ ἄρχισε εἰδικὴ προπόνησι. Ἔτσι τὸ 1962 «ἔπιασε» τὰ πρῶτα καλὰ ἀτομικὰ ρεκὸρ στὸ δρόμο 100 μέτρων μὲ 11΄΄6—11΄΄7. Μέσα σ' ἕνα χρόνο ἡ πρόοδός του ἦταν καταπληκτική. Ἀπὸ τοὺς παραπάνω χρόνους κατέβηκε στὰ 11΄΄3, ἀργότερα στὰ 11΄΄0 καὶ τὸ περασμένο καλοκαίρι, στοὺς ἀγῶνες τῆς Πρεβέζης, τὰ «Ἄκτια», πέτυχε τὸ περίφημο 10΄΄9, ποὺ παραμένει καὶ τὸ ἀτομικό του ρεκόρ. Παράλληλα στὰ 200 μέτρα ἔχει ἐπίδοσι 22΄΄4. Ἐνῶ ὅμως, ὅλοι πίστευαν ὅτι θὰ καταπλήξη, φέτος παρέμεινε στάσιμος. Ἐν τούτοις εἶναι ἕνα σπάνιο ταλέντο, ποὺ μπορεῖ νὰ διαπρέψη ἂν καταβάλη λίγη μόνο προσπάθεια. Αὐτὸ τουλάχιστο ὑποστηρίζει ὁ προεδρεύων τῆς Τεχνικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθλητισμοῦ τοῦ ΣΕΓΑΣ κ. Κ. Παπαναστασίου.

Σήμερα εἶναι μαζὶ μὲ τὸ Νικολαΐδη ἡ καλύτερη δυάδα δρομέων ταχύτητος τοῦ συλλόγου του, γι' αὐτὸ καὶ κλήθηκε στὴν ἐθνικὴ ὁμάδα ἀνδρῶν καὶ ἐφήβων γιὰ τὴ σκυταλοδρομία 4Χ100 μ.

Τὰ πάντα τώρα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν ἴδιο. Τὸ μέλλον εἶναι μπροστά του καὶ τὸν ἀναμένει...

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ «Παναιγιάλειος» ἐζήτησε ἀπὸ τὴν ΕΠΟ ἢ τὸν «Ὀλυμπιακὸ» τὸ ποσὸν τῶν 150000 δραχμῶν γιὰ ἔξοδα ποὺ πραγματοποίησε, ἑτοιμαζόμενος νὰ μετάσχη στὸ «Κύπελλο Ράππαν».

—Ὅπως εἶναι γνωστό, ὁ «Παναιγιάλειος» κλήθηκε τὴν τελευταία στιγμὴ νὰ ἀναπληρώση τὸν «Ὀλυμπιακὸ» καὶ τὸν «Ἄρη» Θεσσαλονίκης (ὁ ὁποῖος ἐνῶ εἶχε δηλώσει συμμετοχή, μετὰ ἀρνήθηκε κι' αὐτός).

—Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ αἰγιώτικη ὁμάδα ἦταν ἡ μόνη ποὺ κατώρθωσε νὰ συγκεντρώση παίκτες, πρόθυμους νὰ ταξιδέψουν...

—Οἱ Δανοὶ πρωταθλητὲς τοῦ στίβου ἦρθαν στὴν Ἀθήνα μὲ εἰδικὸ ἀεροπλάνο, νοικιασμένο γιὰ ἐκδρομή. Μαζί τους ἔφτασαν καὶ 30 περίπου ἐκδρομεῖς, γονεῖς καὶ φίλοι τῶν ἀθλητῶν.

—Καὶ ὅπως ἦταν φυσικό, μετὰ τοὺς ἀγῶνες ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἀπόλαυσαν τὶς ἀκρογιαλιὲς τῆς Ἀττικῆς...

—Στὸ σεμινάριο προπονητῶν ποὺ ὀργανώνει ὁ ΣΕΓΑΣ ἀπὸ 20—24 Ἰουλίου, στὸ ἀθλητικὸ κέντρο Ἁγίου Κοσμᾶ, κλήθηκαν νὰ πάρουν μέρος 37 προπονητές.

—Στὸ μεταξύ, ὅμως, ἔγινε γνωστὸ ὅτι ὅλα τὰ ἔξοδα ἀναλαμβάνει ὁ ΣΕΓΑΣ (μετακινήσεις, διαμονή, διατροφή) κι' ἔτσι δεκάδες ἄλλοι ὑποβάλλουν ἀκόμη αἰτήσεις...

—Ὁ κ. Ἐπ. Πετραλιᾶς ἔχει ἀναλάβει τὴ διοργάνωσι τῆς τελετῆς τῆς παραδόσεως τοῦ ὀλυμπιακοῦ φωτὸς γιὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ Τόκιο καὶ κάθε μέρα «τρώει» πολλὲς ὧρες μ' αὐτὸ τὸ θέμα.

—Ἂν ὁ νόμος ποὺ θὰ γίνη γιὰ τὸν ἀθλητισμὸ λέη ὅτι οἱ ἔχοντες πενταετίαν καὶ ἄνω στὶς διοικήσεις ἀθλητικῶν ὀργανώσεων ὑποχρεοῦνται νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς θέσεις τους, θὰ φύγη κι' ἕνας... ὑπουργός!

—Πρόκειται γιὰ τὸν ὑπουργὸ Ἐσωτερικῶν κ. Ἰ. Τούμπα, ποὺ εἶναι χρόνια πρόεδρος τῆς Κολυμβητικῆς Ὁμοσπονδίας.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ„ ΤΗΣ 19-7-64

Συμβουλές, ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1 ΜΑΛΜΕ — ΤΟΥΛΟΥΖ	1
2 ΑΝΖΕ — ΣΛΟΒΝΑΦΤ	1 Χ 2
3 Α·Ι·Κ (Σουηδ.) — ΣΕΡΑΓΙΕΒΟ	1
4 ΠΟΛΟΝΙΑ (Μπότομ) — ΛΑΝΣ	1
5 ΣΑΛΚΕ (Δ. Γ.) — ΝΤΕΓΚΕΡΦΟΡΣ	1 Χ
6 ΦΕΡΣΤ ΒΙΕΝΝΑ — Σ. Κ. ΛΕΙΨΙΑ	1
7 ΓΕΝΕΝΟΤΑ (Τσεχ.) — ΒΟ·Ι ΒΟΝΤΙΝΑ	1 Χ 2
8 ΡΑΝΤΝΙΣΚΙ — ΝΟΡΚΕΠΙΓΚ (Σουηδ.)	1 Χ
9 ΕΜΠΟΡ ΡΟΣΤΟΚ — ΓΚΒΑΡΝΤΙΑ (Πολ.)	1 Χ 2
10 ΦΟΡΒΕΡΤΣ (Α. Γ.) — ΒΙΝΝΕΡ	1 Χ
11 ΣΠΑΡΤΑΚ (Βουλγ.) — ΟΝΤΡΑ (Πολ.)	1
12 ΤΑΤΡΑΝ (Τσεχ.) — ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ	1
13 ΖΟΜΠΙΕΡΣΚΙ (Πολ.) — ΚΟΖΙΤΣΕ	1
Ἀναπληρωματικοί:	
1 ΤΑΤΡΑΝ (Τσεχ.) — ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ (1ον ἡμ.)	Χ
2 ΖΟΜΠΙΕΡΣΚΙ (Πολ.) — ΚΟΖΙΤΣΕ (1ον ἡμ.)	1

Μιὰ ἐξαιρετικὴ φωτογραφία ἀπὸ τὴν προσπάθεια τοῦ ἅλτου Χρ. Παπανικολάου ποὺ κατέρριψε μὲ 4.69 τὸ ἑλληνικὸ ρεκὸρ τοῦ ἅλματος ἐπὶ κοντῷ τοῦ Γ. Ρουμπάνη (4.60).

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΠΑΛΑΙΣΤΩΝ

Στὸ Βουκουρέστι ἔγιναν διεθνεῖς ἀγῶνες πάλης γιὰ λόγους προετοιμασίας τῶν ἀθλητῶν, ἐν ὄψει τῆς Ὀλυμπιάδος τοῦ Τόκιο. Ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, ἐκπληκτικὴ ἐμφάνισι ἔκανε ὁ Σάββας, ποὺ κατέκτησε τὴν πρώτη θέσι, στὴν κατηγορία του, μὲ δεύτερο τὸ Ρῶσο Γιουτίκωφ καὶ τρίτο τὸ Γιουγκοσλάβο Μαρτίνοβιτς. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους παλαιστές μας, ὁ Μοσχίδης πῆρε τὴν πέμπτη θέσι (57 κιλά) καὶ ὁ Γανωτῆς τὴν τετάρτη, στὰ 52 κιλά.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΚΟΠΗ

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄρνησι τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» νὰ συνεχίση τὴ συμμετοχή του στὸ «Κύπελλο Ράππαν», ἀναζητήθηκε ἡ ὁμάδα ποὺ θὰ τὸν ἀντικαταστήση. Πρῶτα ὁ «Ἄρης» Θεσσαλονίκης κι' ὕστερα ὁ «Παναιγιάλειος» δέχτηκαν τὴν πρότασι, ἀλλὰ στὴ συνέχεια καμμιὰ ὁμάδα δὲ μετέσχε στοὺς ὑπολοίπους ἀγῶνες, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει γήπεδο μὲ ἠλεκτροφωτισμὸ κατάλληλο γιὰ νυκτερινοὺς ἀγῶνες — τὸ γήπεδο τοῦ ΠΑΟ, ὅπως εἶναι γνωστὸ ὑπέστη ζημίες.

«ΠΑΟ» — «ΓΚΛΕΝΤΟΡΙΑΝ»

Ὁ πρωταθλητὴς Ἑλλάδος «Παναθηναϊκὸς» κληρώθηκε ν' ἀντιμετωπίση τὴν πρωταθλήτρια βορείου Ἰρλανδίας ὁμάδα τῆς «Γκλεντόριαν», στὸ Κύπελλο Εὐρώπης. Ὁ πρῶτος ἀγῶνας θὰ διεξαχθῆ στὴν ἕδρα τῆς ἰρλανδικῆς ὁμάδας.

ΜΕ ΤΗ «ΔΥΝΑΜΟ»

Κατὰ τὴν κλήρωσι ποὺ ἔγινε γιὰ τὸ σχηματισμὸ τῶν ζευγῶν στὸ τουρνουὰ «Κυπελλούχων» ὁμάδων Εὐρώπης, ἡ Ἑλλὰς κληρώθηκε ν' ἀγωνιστῆ μὲ τὴ «Δυναμὸ» Ζάγκρεμπ.

ΣΤΟ ΒΟΛΟ

Οἱ ἑλληνοβουλγαρικοὶ ἀγῶνες στίβου, μεταξὺ τῶν Ἐθνικῶν Ἐφηβικῶν ὁμάδων, θὰ διεξαχθοῦν στὸ Βόλο.

Μικρὸς ὁδηγὸς ΠΡΩΤΩΝ ΒΟΗΘΕΙΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΕΤΑΝΟΣ

Ὁ κίνδυνος τῆς μολύνσεως ἀπὸ τέτανο εἶναι μεγαλύτερος, ὅταν ὁ τραυματισμὸς ἔχη προέλθει ἀπὸ σίδερα ἢ καρφιὰ σκουριασμένα. Ἐκτεθειμένες στὸ κίνδυνο εἶναι ἐπίσης καὶ οἱ «ἄσχημες» πληγές, δηλαδὴ οἱ πολὺ ἀνοιχτές. Ἂν δὲν προφτάσετε ν' ἀπολυμάνετε ἀμέσως τὴν πληγή, καλὸ θἆναι νὰ κάνετε γρήγορα ἀντιτετανικὸ ὀρό. Στὴν περίπτωσι, ὅμως, ποὺ θἄχετε ὑποβληθῆ πρόσφατα σὲ μιὰ παρόμοια θεραπεία, μὴ λησμονήσετε νὰ τὸ πῆτε στὸ γιατρό, γιατὶ διαφορετικὰ μπορεῖ νὰ παρουσιαστοῦν ἐπικίνδυνα φαινόμενα ἀναφυλαξίας.

Ὁ γιατρὸς συμβουλεύει πάντα ἕνα προληπτικὸ ἐμβολιασμό, ἰδιαίτερα γιὰ κεῖνα τὰ ἄτομα, ποὺ εἶναι περισσότερο ἐκτεθειμένα στὸν κίνδυνο τοῦ τετάνου.

ΤΡΟΦΙΚΕΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΙΣ

Ἂν μιὰ ἢ δυὸ ὧρες μετὰ τὸ φαγητὸ παρουσιαστοῦν τὰ συμπτώματα μιᾶς τροφικῆς δηλητηριάσεως, δηλαδὴ ἔμετος, δυνατὸς πονοκέφαλος, εὐκοιλιότητα καὶ κατάστασι γενικῆς ἐξαντλήσεως, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἐπέμβασι τοῦ γιατροῦ, ποὺ τὸ πιθανώτερο εἶναι νὰ συστήση μιὰ πλύσι στομάχου.

Μπορεῖτε νὰ δώσετε στὸν ἄρρωστο ἕνα καθαρτικό, μὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἀπόφασι πρέπει νὰ τὴν πάρη ὁ γιατρός.

Ἂν τὸ ἄτομο, ποὺ ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ τέτοια συμπτώματα εἶναι ἕνα παιδί, δὲν πρέπει νὰ τοῦ δώσετε κανενὸς εἴδους φάρμακα ἢ τροφές, περιμένοντας τὸ γιατρό. Στὴν περίπτωσι ποὺ ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος τοῦ παιδιοῦ παρουσιάζει μείωσι, προσπαθῆστε νὰ τὸ θερμάνετε μὲ μασάζ, μὲ μάλλινες κουβέρτες καὶ δῶστε του νὰ πιῆ ἕνα φλυτζανάκι δυνατὸ καφέ.

ΤΡΟΧΑΙΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

Στὶς περιπτώσεις τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων πολλοὶ θάνατοι ὀφείλονται στὶς κακὲς πρῶτες βοήθειες. Εἶναι ἕνα σοβαρώτατο λάθος, ἐκεῖνο ποὺ κάνουν πολλοί, προσπαθῶντας νὰ κερδίσουν μερικὰ λεπτά. Βάζουν τὸν τραυματισμένο στὸ πρῶτο αὐτοκίνητο, ποὺ περνάει καὶ τὸν ἀναγκάζουν νὰ μείνη σ' ἀκατάλληλη στάσι μέχρι νὰ φτάσουν στὸ πιὸ κοντινὸ νοσοκομεῖο. Μπορεῖ νὰ σᾶς φανῆ ἀπολίτιστο καὶ ἀπάνθρωπο καὶ ὅμως εἶναι προτιμώτερο νὰ μείνη ἐκεῖ, ποὺ βρίσκεται, μέχρι νὰ φτάση ὁ γιατρός. Ἡ πιὸ σωστὴ «πρώτη βοήθεια», ποὺ μπορεῖτε νὰ τοῦ προσφέρετε εἶναι νὰ τὸν ξαπλώσετε κατὰ γῆς στὸ ἀριστερὸ πλευρὸ καὶ μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο πάνω στὸ μπράτσο του, μὲ τρόπο ποὺ νὰ διευκολύνεται ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ ἡ ἀναπνοή. Μόνο ὅταν θὰ βρεθῆ ἕνα κατάλληλο μέσο μεταφορᾶς (ἕνα αὐτοκίνητο μεγάλο μ' ἄνετα καθίσματα) ὁ τραυματίας μπορεῖ νὰ μεταφερθῆ ἀργά, μένοντας πάντα σὲ ὁριζόντια θέσι καὶ νὰ τοποθετηθῆ πάλι ὁριζόντια, χωρὶς νὰ διπλωθῆ τὸ σῶμα του ἢ νὰ πάρη καθιστὴ στάσι. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου πρέπει ν' ἀποφύγη τὰ ἀπότομα φρεναρίσματα καὶ τὶς μανοῦβρες, ποὺ εἶναι δυνατὸ νὰ ταράξουν τὸν τραυματισμένο.

ΦΩΝΗΤΙΚΕΣ ΧΟΡΔΕΣ

Τὸ χαμήλωμα ἢ τὸ βράχνιασμα τῆς φωνῆς ἔχει πάντοτε σχέσι μὲ τὴν κόπωσι τῶν φωνητικῶν χορδῶν (συζητήσεις μὲ δυνατὴ φωνή, τραγούδι) ἢ μὲ τὸ κάπνισμα πολλῶν τσιγάρων ἢ ἀκόμη καὶ μ' ἕνα κρυολόγημα. Ἑπομένως ἀποφεύγετε αὐτὲς τὶς διάφορες αἰτίες, ποὺ εἶναι δυνατὸ νὰ ἐπιδράσουν στὶς φωνητικὲς χορδές. Γιὰ νὰ καταπολεμήσετε τὸ βράχνιασμα ἢ τὸ χαμήλωμα τῆς φωνῆς, κάνετε εἰσπνοὲς μὲ μινθέλαιο, ἀποφεύγετε τὸν καπνὸ καὶ προσπαθῆστε νὰ ξεκουράσετε τὶς φωνητικὲς χορδές, μιλῶντας μόνο χαμηλόφωνα. Οἱ ἐπίμονες μεταβολὲς στὸν τόνο τῆς φωνῆς δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦνται. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἐπέμβασι ἑνὸς εἰδικοῦ γιατροῦ.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΣΑΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

Τὸ μικρὸ φαρμακεῖο τῶν πρώτων βοηθειῶν, ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχη σὲ κάθε σπίτι θὰ πρέπει νὰ ἔχη μέσα τὰ ἀκόλουθα:

1) Ἀποστειρωμένες γάζες γιὰ τὴν περιποίησι τῶν τραυμάτων, ἐπιδέσμους τοὐλάχιστον δύο διαστάσεων (ὕψους δυὸ καὶ πέντε ἑκατοστῶν) γιὰ τὶς ἐπιδέσεις, ἕνα πακέττο μπαμπάκι ὑδρόφιλο.

2) Μιὰ αἱμοστατικὴ ταινία, γιὰ τὶς αἱμορραγίες. Μιὰ λαβίδα, μιὰ θερμοφόρα καὶ μιὰ παγοκύστη.

3) Οἰνόπνευμα καὶ ἰώδιο γιὰ ἀπολυμάνσεις.

4) Ἕνα μπουκαλάκι μὲ ἀμμωνία.

5) Διάφορα φάρμακα:

—Ἐνέσεις κάμφορας, καφεΐνης, κλπ.

—Ἀντινευραλγικὰ καὶ παυσίπονα χάπια.

— Καταπραϋντικὰ καὶ ὑπνωτικὰ χάπια.

6) Μιὰ σύριγγα ἐνέσεων μὲ μερικὲς βελόνες διαφορετικοῦ πάχους.

Ὑπάρχει ἕνας ἄρρωστος στὸ σπίτι καὶ πρέπει νὰ τὸν περιποιηθῆτε; Πρὶν ἀπ' ὅλα ἀκολουθῆστε σχολαστικὰ τὶς ὑποδείξεις τοῦ γιατροῦ καὶ προσπαθῆστε νὰ συνεργαστῆτε μαζί του, γιὰ νὰ καθησυχάσετε τὴν ἀνησυχία, τὶς ὑποψίες, τὶς προκαταλήψεις τοῦ ἀρρώστου. Ὕστερα φροντίστε γιὰ τοὺς διάφορους κανόνες ὑγιεινῆς.

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

Πρέπει νὰ διορθώνεται δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα μὲ κουβέρτες ἐλαφρὲς καί, ἂν ὁ ἄρρωστος δὲ μπορῆ νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, μὲ μιὰ λουρίδα ἀπὸ ἀδιάβροχο ὕφασμα ἢ μουσαμᾶ στὴ μέση τοῦ κρεβατιοῦ. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, γιὰ νὰ τακτοποιήσετε τὸ κρεβάτι, χωρὶς νὰ μετακινήσετε τὸν ἄρρωστο, ἐνεργῆστε ἔτσι: Γιὰ νὰ ἀλλάξετε τὸ ἀπὸ κάτω σεντόνι, τυλῖξτε σὲ κύλινδρο τὸ καθαρὸ σεντόνι κατὰ μῆκος καὶ στερεῶστε το στὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ κρεβατιοῦ (κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα) ἀφοῦ θἄχετε τραβήξει τὸ λερωμένο. Ὕστερα κάνετε τὸν ἄρρωστο νὰ γυρίση πρῶτα στὸ ἕνα πλευρὸ καὶ ὕστερα στὸ ἄλλο καὶ περᾶστε πρῶτα τὸ λερωμένο σεντόνι καὶ ὕστερα τὸ καθαρό. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἁπλώνετε καὶ τὸ μουσαμά.

Γιὰ ν' ἀλλάξετε τὸ ἀπὸ πάνω σεντόνι ,τραβῆξτε τὸ λερωμένο μαζὶ μὲ τὶς κουβέρτες ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ κρεβατιοῦ, γιὰ νὰ τὸ ἐλευθερώσετε ἀπὸ τὸ στρῶμα. Ὕστερα, ἀνασηκῶστε μόνο τὶς κουβέρτες καὶ τραβῆξτε τὸ λερωμένο σεντόνι ἀπὸ τὸ ἀπάνω μέρος. Ὕστερα, τυλῖξτε τὸ καθαρὸ σεντόνι σὲ κύλινδρο ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω. Ἐφαρμόστε τὸ κάτω μέρος του κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα, περᾶστε το κάτω ἀπὸ τὶς κουβέρτες καὶ ξετυλῖξτε το πρὸς τὰ πάνω μέχρι νὰ βγῆ ἀπὸ τὶς κουβέρτες. Τὰ μαξιλάρια τοῦ κρεβατιοῦ πρέπει νἆναι πάντα περισσότερα ἀπὸ ἕνα καὶ νὰ τοποθετοῦνται κλιμακωτά, γιὰ νὰ κρατοῦν τὶς πλάτες τοῦ ἀρρώστου.

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ

Ἡ καθαριότητα τοῦ ἀρρώστου πρέπει νὰ γίνεται κάθε μέρα, ὅπως καὶ ἡ ἀλλαγὴ τῶν ἐσωρρούχων. Ἂν δὲ μπορῆ νὰ σηκωθῆ, πρέπει νὰ τον πλένετε μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ σαπουνισμένο σφουγγάρι, ἀφοῦ θἄχετε ἁπλώσει πάνω στὸ κρεβάτι (ὅπως ὑποδείξαμε γιὰ τὸ ἀπὸ κάτω σεντόνι) ἕνα μουσαμᾶ. Γιὰ τὸ πλύσιμο τοῦ στόματος προμηθευτῆτε ἕνα νεφροειδὲς λεκανάκι καὶ γιὰ τὰ μάτια χρησιμοποιῆτε βορικό.

Γιὰ νὰ ἐλαφρώσετε τὸν ἀσθενῆ σας ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικὴ παραμονὴ στὸ κρεβάτι καὶ ἀπὸ τὴν ἀδιαθεσία, ἡ καθαριότητα δὲ φτάνει. Μιὰ ἐντριβὴ μὲ κολώνια κι' ἕνα πουδράρισμα μὲ τάλκ, θὰ τὸν ἀνακουφίση καὶ θὰ τοῦ δώση θάρρος. Χρησιμοποιῆστε βούτυρο κακάου γιὰ τὰ χείλη του, ποὺ θἄχουν ξεραθῆ ἀπὸ τὸν πυρεττό.

Ἀερίζετε συχνὰ τὸ δωμάτιο, ὅπου βρίσκεται ὁ ἄρρωστος, μὰ κρατᾶτε πάντα μισόκλειστα τὰ ἐξώφυλλα τῶν παραθύρων, γιατὶ τὸ ἡμίφως τὸν ξεκουράζει.

Χρησιμοποιῆστε ἕνα ἀποσμητικὸ γιὰ τὸν ἱδρῶτα καὶ μὴν ξεχνᾶτε νὰ σκουπίζετε τὴν ἀριστερὴ μασχάλη του ἀπὸ κάθε ἴχνος ἱδρῶτα, πρὶν τοῦ βάλετε τὸ θερμόμετρο.

ΤΟ ΜΕΝΟΥ

Ὅταν ὁ πυρετὸς δὲν ἔχη καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ στομάχι, ἂν προέρχεται π.χ. ἀπὸ γρίππη, τὸ μενοῦ πρέπει νὰ εἶναι ὑγρὸ στὴν ὀξεία φάσι τῆς ἀρρώστιας. Τὰ ὑγρά, εἶναι ἰδεώδης διατροφή, γιατὶ χωνεύονται εὔκολα καὶ ἀναπληρώνουν τὶς ἀπώλειες τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ἐφίδρωσι. Ἐξασκοῦν ἐπίσης μιὰ ἐπίδρασι ἀποτοξινωτική. Δῶστε στὸν ἄρρωστο γάλα, ἂν τὸ δέχεται ὁ ὀργανισμός του, χυμοὺς φρούτων μὲ ζάχαρη, ζωμὸ κρέατος, τσαῒ καὶ καφὲ ἐλαφρό, μεταλλικὸ νερό. Ὅταν θὰ περάση ἡ ὀξεία φάσι τῆς ἀρρώστιας καὶ ἂν ὁ πυρετὸς ὑποχωρῆ, μπορεῖτε νὰ προσφέρετε στὸν ἄρρωστο ἕνα μενοῦ πιὸ πλῆρες, μὲ ὑδατάνθρακες, λίπη καὶ πρωτεῖνες (ποὺ θ' ἀντικαταστήσουν ἐκεῖνα ποὺ ἐξαντλήθηκαν ἀπὸ τὴν ἀρρώστια μὲ τὴν αὔξησι τοῦ μεταβολισμοῦ). Γιὰ μιὰ καλύτερη ἀφομοίωσι, ὁ ἄρρωστος, πρέπει νὰ τρώη συχνὰ καὶ λίγο. Νὰ οἱ κατάλληλες τροφές: Κοττόπουλο, ψάρι ψημένο στὴ σχάρα, μοσχάρι, μερικὰ αὐγά, τυρὶ φέτα, ρύζι, λεπτὴ σοῦπα, μπισκότα, πουρέ, κομπόστες. Ἂν ὁ πυρετὸς προέρχεται ἀπὸ τὸ στομάχι ἢ τὸ ἐντερικὸ σύστημα, τότε, θ' ἀκολουθῆστε σχολαστικὰ τὶς ἐντολὲς τοῦ γιατροῦ.

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΝΕΤΕ ΜΙΑ ΕΝΔΟΜΥΪΚΗ ΕΝΕΣΙ

Μιὰ ἔνεσι γίνεται τόσο εὔκολα, ποὺ πολλὲς αὐτοσχέδιες νοσοκόμες, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη δοκιμή, νομίζουν πὼς εἶναι κι' ὅλας ἱκανώτατες. Ἄλλωστε, τὰ σοβαρὰ ἀτυχήματα ἀπὸ ἐνέσεις εἶναι τόσο σπάνια, ὥστε οἱ περισσότεροι ἐρασιτέχνες νοιώθουν σίγουροι γιὰ τὴ δεξιοτεχνία τους. Μὰ καμμιὰ φορὰ αὐτὴ ἡ σιγουριὰ εἶναι ἕνα σφάλμα. Γιὰ ν' ἀποφύγετε δυσάρεστες ἐκπλήξεις πρέπει ν' ἀκολουθῆτε πάντα τὴ μέθοδο, ποὺ σᾶς δίνουμε μὲ δέκα συμβουλές:

1) Βάλετε νὰ βράσουν γιὰ πέντε λεπτὰ ἡ σύριγγα καὶ ἡ βελόνα, τυλιγμένα σὲ μιὰ γάζα, μέσα στὸν εἰδικὸ βραστῆρα ἢ σ' ἕνα κατσαρολάκι μὲ σκέπασμα.

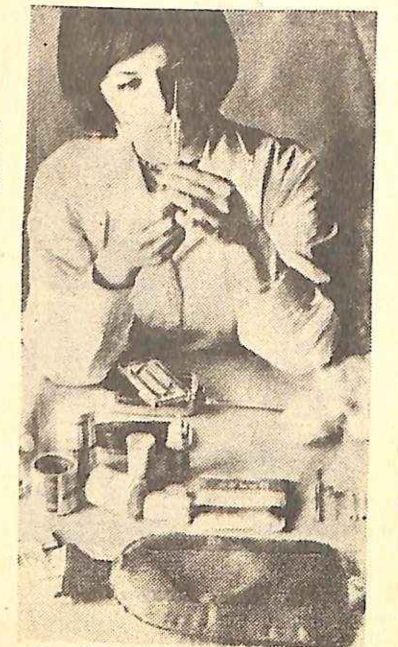

Μιὰ ἔνεσι γίνεται τόσο εὔκολα, ποὺ πολλὲς αὐτοσχέδιες νοσοκόμες νομίζουν πὼς εἶναι ἱκανώτατες!

2) Πλύνετε προσεκτικὰ τὰ χέρια σας.

3) Περᾶστε τὸ ἔμβολο μέσα στὴ σύριγγα καὶ ὕστερα ἐφαρμόστε καλὰ τὴ βελόνα, ἀφοῦ θὰ τὴν ἐλευθερῶστε ἀπὸ τὴν τρίχα. Ὅταν θὰ κάνετε αὐτὲς τὶς κινήσεις, προσέχτε νὰ μὴν ἀγγίξετε μὲ τὰ χέρια σας τὰ σημεῖα, ποὺ θὰ ἔλθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ ὑγρὸ ἢ μὲ τὸ σῶμα τοῦ ἀρρώστου.

4) Ἐξακριβῶστε τὴν «ταυτότητα» τοῦ ὑγροῦ μὲ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ κάνετε τὴν ἔνεσι, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε ἂν γίνεται μόνο ἐνδομυϊκῶς.

5) Λιμάρετε μὲ προσοχὴ τὰ ἀπάνω μέρος τῆς φύσιγγας καὶ σπᾶστε την, κρατῶντας ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά σας μιὰ ἀποστειρωμένη γάζα.

6) Ἀπορροφῆστε μὲ τὴ σύριγγα τὸ ὑγρὸ ἀπὸ τὴ φύσιγγα. Ὕστερα βγάλετε τὸν ἀέρα, ποὺ βρίσκεται μέσα στὴ σύριγγα, κρατῶντας την ὄρθια μὲ τὴ βελόνα πρὸς τὰ πάνω καὶ πιέζοντας σιγὰ - σιγὰ τὸ ἔμβολο.

7) Τρίψετε ζωηρὰ μὲ μπαμπάκι βουτηγμένο σὲ οἰνόπνευμα, τὸ ἀνώτερο ἐξωτερικὸ μέρος τῆς λεκάνης τοῦ ἀρρώστου (τρυπῶντας πιὸ χαμηλά, κινδυνεύετε νὰ χτυπήσετε τὸ ἰσχιακὸ νεῦρο). Τώρα, μὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ κίνησι, κάνετε τὴ βελόνα νὰ εἰσχωρήση βαθειὰ (ἡ ἔνεσι μπορεῖ νὰ γίνη καὶ στὸ ἐξωτερικὸ μέρος τοῦ μηροῦ).

8) Ἂν πρόκειται γιὰ ἔνεσι, ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη καὶ ἐνδοφλεβίως, πιέσετε ἀργὰ τὸ ἔμβολο μὲ τὸ χοντρό σας δάκτυλο. Ἂν πρόκειται γιὰ ἔνεσι, ποὺ γίνεται μόνο ἐνδομυϊκῶς, ἀπορροφῆστε τραβῶντας ἐλαφρὰ τὸ ἔμβολο, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι ἡ βελόνα δὲν ἔχει εἰσχωρήσει σὲ αἱμοφόρο ἀγγεῖο. Ἂν θὰ δῆτε τὸ κάτω μέρος τῆς σύριγγας νὰ γεμίζη ἀπὸ αἷμα, τότε πρέπει νὰ βγάλετε τὴ βελόνα καὶ νὰ ξανακάνετε τὴν ἔνεσι. Ἂν δὲν θὰ δῆτε αἷμα, τότε πιέζετε ἀργὰ τὸ ἔμβολο.

9) Ὅταν θὰ τελειώσετε, βγάζετε τὴ βελόνα μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι καὶ κάνετε μασὰζ στὸ σημεῖο ποὺ ἔγινε ἡ ἔνεσι μ' ἕνα μπαμπάκι βουτηγμένο σὲ οἰνόπνευμα.

10) Πλένετε καὶ στεγνώνετε προσεχτικὰ τὴ σύριγγα καὶ τὴ βελόνα, πρὶν τὴ φυλάξετε. (Μὴν ξεχάσετε νὰ περάσετε στὴ βελόνα τὴν προστατευτικὴ τρίχα). Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι γιὰ τὰ πιὸ πηχτὰ καὶ ἐλαιώδη ὑγρά, χρειάζονται βελόνες μεγαλείτερης διαμέτρου.

ΤΕΛΟΣ

Ἡ ἀλληλογραφία μας

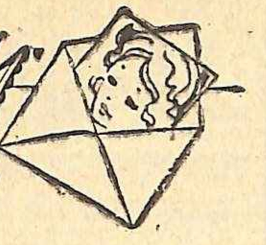

Ὁ ἰατρὸς γυναικολόγος κ. Δ. Διαμαντόπουλος ἀπήντησε ταχυδρομικῶς στίς: Μαργαρίταν Πλατῆ, Κέρκυραν, Μαρίαν Τσουρούκογλου, Θεσσαλονίκην καὶ Καίτην Ἀρβανιτέλλη, Πάτρας.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Θάλεια Μεταξᾶ, TAR—HAME MEDZIDI No 42, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 15—18 χρόνων. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Λουκῆς Λάρας, (17 χρόνων), Ριζοκάρπασον, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Στέλιος Παύλου Στυλιανοῦ, (18 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι.

Ὁ Ἀνδρέας Μ. Σιακήλης, Κοντέα, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Ζήνωνος, Ὀνησίλλου 15, Δασούπολις, Λευκωσία, Κύπρος ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 16—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Δημήτριος Δημητρίου καὶ ὁ Ἄκης Γεωργίου, Τρικούπη No 125 Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἀντώνιος Χριστοδούλου, Κόμα Γιαλοῦ, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Γεώργιος Εὐσταθίου, Πάνω Ἀρόδες, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κυρίως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ Σῖμος Κασιούρης καὶ ὁ Ἄκης Νικολαΐδης, Παραλίμνι, Ἀμμόχωστος, Κύ- σουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 13—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γιαννάκης Κωνσταντίνου, (17 χρόνων), Ἑλλάδος No 116, Κυρήνεια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 14—16 χρόνων μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Μιχαλάκης Ἀγγελῆ, Κρύλλου No 16, Ἅγιος Λουκᾶς Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 14—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Χ. Νικολαΐδης, Ἀπολλωνιάδος No 16., Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 23—27 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν γνωριμία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ Φώτιος Καίσαρης, POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 16—20 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἀγγλία ἢ τὴν Γερμανία, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Κωνσταντῖνος Λαγανᾶς, Ἀγόριανη, Σπάρτη, Λακωνία, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 18—24 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ὀ. Κεραμεύς, (19 χρόνων), Ἀνδρούτσου No 27, Κομοτινή, Ἑλλάς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ τουρκικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Σταμάτιος Ἀρμένης, Ραχτάδες, Κέρκυρα, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀντώνιος Ἄπυρος, (17 χρόνων) καὶ ὁ Ἀντώνιος Δημάνας, (19 χρόνων), Λαγκαδᾶ No 64, Θεσσαλονίκη, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Κ. Κορωνιός, Ἀβέρωφ No 21, Κορυδαλλός, Πειραιεύς, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ. Δ. Ἀϊδίνης, Καρύστου No 4., Πειραιεύς, Ἑλλάς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο ἡλικίας 17 — 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἰωάννης Μανᾶκος, Πελοποννήσου No 9, Κορυδαλλός, Πειραιεύς, Ἑλλάς, καὶ ὁ Γρηγ. Καραθᾶνος, Νάξου No 35, Κορυδαλλός, Πειραιεύς, Ἑλλάς, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ἡλικίας 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ MITSI CHRISTODOULIDOU, (15 χρόνων), AYNALICESME EMIN CAMI SOK. 5)1 ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 18—20 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ DESPINA KALAYCI, STUTTGART FEUERBACH M·U·LH WASSEN No 10., GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς γνωριμίας.

Ἡ KOULA VAFIADOU καὶ ἡ RENA ANASTASIADOU (16 χρόνων),BEYOGLU AGA HAMMAM GULLA—BECI SOK. No 5)2, ISTANBUL, TURKIYE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ NINA CHRISTIDOU, 35—38 No MARSBERG SCH·U·TZEN STR. No 23., GERMANY, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 35—40 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ RITA MAROULA SCH·U·TZEN STR. 19., ROTWELL 721, GERMANY, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ — ποστὰλ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἡ LILA, TARLABASI HACIAHMET SOK.No 14)3,ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—17 χρόνων, στὴ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ ANGELICA K., 28A RUE MANSOURAH HELIOPOLIS CA·I·RO, EGYPTE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους 17 — 22 χρόνων, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Αὐστραλία καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ TEO AKIS, 80 PINEAVENUE AP. 301, MONTREAL, CANADA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ DIMITRIS MAVRIDES καὶ ὁ YIANNIS SIDERIS, ADDIS ABEBA, P. O. BOX 677, ETHIOPIA, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ ANDREAS CONSTANTINIDES, OSMANACA MAH. GAZI. PASA SOK. No 25 ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ CONSTANTINOS PAPAVASILIOU, VIA MENOQUIO No 39., PRESSO MAJIOTTI PAVIA ITALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ G. KOROSIDES, ASLAN SOK. No 3)2 BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Z. YIAKOUMATOS, 65 BUCKINGHAM ST., SURRY HILLS, SYDNEY NSW, AUSTRALIA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 17 — 20 χρόνων ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ MAX SAOUER, STR. UNTEROUNEF MANNHEIM No 68, GERMANY, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἀγγλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία δὲν χρειάζεται.

Ὁ IOANNIS TSURAITES, 4 DU·SSELDORF BILK OBER.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	300
Ἑξάμηνος	»	150
Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία Λίρες Ἀγγλίας	7
» Δολλάρια	20
» Φρ. Βελγ.	1000
» Φρ. Γαλλ. νέα	100
» Φρ. Ἑλβετ.	90
» Μάρκα Γερμ.	90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς — Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».

Δ)ντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝ)ΝΟΣ Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24, Παλαιὸν Φάληρον

ΚΛΙΜΕΝΣ

Κεντρικόν: Πειραιῶς 4 (Ὁμόνοια)
Παράρτημα: Μενάνδρου 36
Τηλ. 530.208 καὶ 535.975
ΑΘΗΝΑΙ (101)

ΣΠΟΥΔΑΙ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ
ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ
ΑΓΓΛΙΚΑ
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε ἢ ἐπισκεφθῆτε μας. Θὰ λάβετε δωρεὰν κανονισμὸν μὲ κάθε πληροφορίαν.

ΤΜΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ ΦΟΙΤΗΣΕΩΣ

ΡΑΔΙΟΤΕΧΝΙΤΩΝ
ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ
ΛΟΓΙΣΤΩΝ
ΝΤΕΚΟΡΑΤΕΡ

Ἐκπαίδευσις ἐπὶ Εὐρωπαϊκοῦ ἐπιπέδου. Λειτουργοῦν τμήματα Πρωϊνὰ — Ἀπογευματινὰ — Βραδυνά. Πληροφορίαι—ἐγγραφαὶ εἰς τὰ γραφεῖα μας.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ.
Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοὶ στὰ Βαλκάνια.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΟΥΣ-ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΘΗΤΕ ΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΛ. 612010
Me KASTRIOTIS
ΠΡΟΣΟΧΗ
Ἀντιρυτιδικὰ σπεσιαλιτὲ τοῦ οἴκου μας ἀπὸ βότανα καὶ κυτταρικὰ ἐκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικὰ ποὺ εἶναι καὶ θὰ μείνουν ἄγνωστα στοὺς ἀνταγωνιστάς μας.

ΟΜΟΡΦΗΝΕΤΕ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ ΕΙΤΕ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΣΑΣ
τώρα τὸ καλοκαῖρι, μὲ μιὰν ἐγγραφὴ στὴν A.B.C., γιὰ σπουδὴ σχεδίου — ζωγραφικῆς, ποὺ θὰ γίνη στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε, στὴν πόλι ἢ στὴν ἐξοχή, μὲ διαρκῆ παρακολούθησι ἀπὸ εὐρύτατα μορφωμένους καλλιτέχνες. Μὲ τὴ σπουδὴ τῆς A.B.C. θὰ βρῆτε μιὰ μοναδικὴ ἀναψυχή, ποὺ δίνει καὶ ἕνα πολύτιμο ἐφόδιο γιὰ τὴ ζωή, γιὰ πλῆθος σταδιοδρομίες, καὶ τὰ παιδιά σας, ἂν ἀρχίσουν ἀπὸ τώρα, θὰ διακριθοῦν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἐρχόμενη χρονιὰ στὶς σχολικές τους ἐπιδόσεις. Γιὰ πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας, ὥστε νὰ δῆτε καὶ ἔργα μαθητῶν μας. Ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες στεῖλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτή, γιὰ νὰ λάβετε ἀναλυτικὸ τεῦχος δωρεάν, χωρὶς καμμιὰ ὑποχρέωσί σας.
Σκίτσο μαθητοῦ μας ἐκ τοῦ φυσικοῦ
ΣΧΟΛΗ A.B.C.
ΣΧΕΔΙΟΥ—ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 628.904
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀπογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει. Χαριλάου Τρικούπη 113 — Τηλέφ. 613.610. — Οἰκία 710.752

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὄροφ. (στάσις Μουσείου). Τηλέφωνον 810.7/5

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (Πλατεῖα Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 10 π.μ. — 1 μ.μ. καὶ 5 — 8 μ.μ. Τηλ. 525.387

BILKER ALLEE 38., GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ Ἑλληνίδα ἡλικίας 18 — 25 χρόνων.

Ὁ LOUIS PHANIS, 28 THE BURGES COVENTRY ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ CON. PETRAKIS, (28 χρόνων), ὁ SPIROS SENDONAS, (23 χρόνων) καὶ ὁ JOHN PAPADATOS, (26 χρόνων), P. O. BOX 38 KATHERANE N.T. AUSTRALIA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ PANOS AVRAAM., (23 χρόνων), 201 WIGHTMAN ROAD., LONDON N. 8., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ G. KONTOS, (19 χρόνων), DENEKAMPER STR. 213., GERMANY, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι 20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ G. MILIOS, YOUNGAL CAMP VIA KHANCOBAN NSW AUSTRALIA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ PAVLOS TSIAOUKAS, 122 HERMITATE LONDON N. 4., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ G. ALEXAKIS, PICKLE GROW ONTARIO, CANADA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ E. PSIANAS καὶ ὁ P. SINANASTASIS, 5142 MILLICH KREIS ERKELENZ SCHAUFENBERGER STR. 70., GERMANY, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ SAKIS PETTAS, BOX 1855Q ELIZABETH ST. P. O. VIC., AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ A. KAJADAS, (27 χρόνων), 8 MUNCHEN 9., WARNGAUER STR. No 55., GERMANY, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἡλικίας 18—22 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἢ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ὁ ANTONIOS KOSTARAS, OSMAN AGA MAHALESI LEYLAK SOK. No 5. ISTANBUL TURKIYE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ T. BACOULIS, 5389 PARK AVE. MONTREAL, CANADA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ GEORGES PASCHOS, (24 χρόνων) καὶ ὁ PAUL KUSKULIS, 32, DUSSELDORF—HASSEL DASSELSTRASSE 14., GERMANY, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Πάτρα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ C. SKOUTAS καὶ ὁ IOANNIS BELESSIS, S)S ISTROS II. Co N. AND J. VLASSOPOULOS LTD. BEVIS MARKS HOUSE BEVIS MARKS LONDON E. C. 3., ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ NICOLAOS PAXOS, (18 χρόνων), S)T IOLCOS, INTEROCEAN TRAMPING LTD., STONE HOUSE BISHOPS GATE LONDON E. C. 2., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 16 — 20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν περιοχὴ Ἀθηνῶν—Πειραιῶς. Ὅσες γράψουν παρακαλοῦνται νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία του.

Ὁ SPIRIDON GOUZOS, ὁ NIC. ROSSOLATOS καὶ ὁ IOANNIS TSIRIGOTIS, S)S NOUTSI Co MESSRS P. WICHAM RICHARDSON AND Co LTD., ARMADORES HOUSE BURY STREET, LONDON E. C. 3., ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μαθήτριες Γυμνασίου, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ GEORGIOS SKALIMIS καὶ ὁ G. MANAKAS, S)T NEFELI, Co STRATIS ANDREADIS 52 LIME STR. LONDON E. C. 3., ENGLAND, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ I. FLABOS, S)S JOHN CHANDRIS MR. CHANDRIS (USA) INC 17 BATTERY PLACE NEW YORK 4., N. Y., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 22—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ N. COSMAS καὶ ὁ IOANNIS COSMAS, S)S WANDERLUST DUNAMIC SHIPPING INC., 80 BROAD STREET, NEW TORK 4., N. Y., USA, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ COSTAS ARLIOTIS καὶ ὁ THANOS DIAMANTOPOULOS M)V GRECIAN ISLES Co GOULANDRIS BROS 61 ST. MART AXE. LONDON E. C. 3., ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ σπουδάστριες τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας καθὼς καὶ νεαρὲς δασκάλες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι ἰδεῶν ἐπάνω σὲ λογοτεχνικὰ θέματα.

Ὁ GEORGE MICHAILIDES, M)V TETI N. NOMICOS KEPSON HOUSE 3538 CAMOMILE ST., LONDON E. C. 3., ENGLAND ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ ἡλικίας 25—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ NORMAN PRESCOTT, (28 χρόνων), S)S PORTORAFTI TRANSOCEAN STEAMSHIP AGENCY LTD., 21 WEST STREET, NEW TORK 10006 N. Y., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 18 — 22 χρόνων, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ LOUIS GEORSON, (26 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι.

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Πρὸς δύο κατευθύνσεις

ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ:

1) ΠΕΙΡΑ. 2) ΛΑΥΡΑ. 3) ΣΕΙΡΑ. 4) ΜΟΙΡΑ. 5) ΗΜΕΡΑ. 6) ΑΧΑΡΑ. 7) ΟΧΥΡΑ. 8) ΝΕΚΡΑ.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ:

1) ΠΕΤΡΑ. 2) ΛΑΤΡΑ. 3) ΣΕΒΡΑ. 4) ΜΟΥΡΑ. 5) ΗΜΕΡΑ. 6) ΑΧΥΡΑ. 7) Ο' ΧΑΡΑ. 8) ΝΕΥΡΑ.

7 ὀνόματα ἀστέρων

1) Στέφεν Μπόϋντ. 2) Ζυλιὲτ Γκρεκό. 3) Στὴβ Μὰκ Κουήν. 4) Ὑβὸν ντὲ Κάρλο. 5) Μωρὶς Σεβαλιέ. 6) Ἔλβις Πρίσλεϋ. 7) Γκρέγκορυ Πέκ.

Ἕνα ἔγκλημα

Ἂν ὁ ἔνοχος ἦταν ὁ Βασίλης, τότε ἡ πρώτη βεβαίωσί του θἆναι ψεύτικη, κι' ἐπομένως οἱ δυὸ ἄλλες θἆναι ἀληθινές. Τότε ἡ βεβαίωσι 1 τοῦ Πέτρου θἆναι ψεύτικη, γιατὶ δὲ μπορεῖ νὰ καθόταν ἀντίκρυ στὸ Σπύρο, ἂν ὁ Βασίλης κι' ὁ Ὀρέστης κάθονταν ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο. Ἐπίσης θἆναι ψεύτικη κι' ἡ βεβαίωσι 2 τοῦ Πέτρου, ἀφοῦ ἔρχεται σ' ἀντίθεσι μὲ τὴ βεβαίωσι 3 τοῦ Βασίλη. Ἀλλ' ἀφοῦ ἀποκλείεται νἆναι ψεύτικες δυὸ βεβαιώσεις τοῦ ἴδιου, ὁ ἔνοχος δὲν ἦταν ὁ Βασίλης. Ἂν ἦταν ὁ Πέτρος, θἆναι ψεύτικες οἱ δυὸ πρῶτες βεβαιώσεις τοῦ Ὀρέστη. Μένει λοιπὸν ὁ Ὀρέστης. Αὐτὸς πρέπει νἆταν ὁ δράστης.

Οἱ ἀφηρημάδες τῆς οἰκογενείας Παπατρέχα

Τὸ ἀντικείμενο, ποὺ ὑπάρχει καὶ μέσα στὸ μεγάλο σχέδιο, εἶναι τὸ σβουράκι — φελλός, γιὰ τὸ ψάρεμα (ἀριθμ. 4). Σχηματίζεται ἀνεστραμμένο, στὸ κέντρο τῆς ὀμπρέλλας.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1014 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΡΑΚΑΛΛΑΣ — ΕΛΕΑ. 2) ΚΥΦΟΣ — ΣΑΡΙΣΑ. 3) ΧΑΣΙΣ — ΝΩΡΙΣ — ΝΙΓΗΡ. 4) ΩΤΙΣ — ΜΙΝΑΡΕΣ — ΣΙΚΑ. 5) ΡΟΣ — Ε.Ι.Ρ. — ΞΙΝΟΣ — ΣΟΣ. 6) ΑΣ — ΚΑΛΒΕ — ΟΣΦΥΣ — ΣΤ. 7) ΑΡΡΙΑΝΟΣ — ΑΡΠΑ. 8) ΑΝΝΑ — ΝΤΙ — ΑΣΙΑΤΗΣ. 9) ΕΝΑ — ΑΑ — ΕΠ — ΑΡΜ. 10) ΤΙΤΑΝΟΣ — ΤΡΟΤ — ΤΟΥΣ. 11) ΑΙΑΣ — ΠΛΑΔΑΡΟΣ. 12) ΟΣ — ΑΣΤΗΡ — ΡΗΞΙΣ — ΣΒ. 13) ΝΑΣ — ΑΙΝΟΣ — ΜΙΣ — ΚΑΙ. 14) ΟΜΕΡ — ΣΙΣΑΝΕΣ — ΚΑΜΑ. 15) ΜΟΛΙΣ — ΑΙΔΩΣ — ΚΑΔΟΣ. 16) ΙΣΑΛΟΣ — ΚΑΡΙΑ. 17) ΣΑΛΙ — ΑΝΑΤΙΝΑΞΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΧΩΡΑ — ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ. 2) ΑΚΑΤΟΣ — ΣΑΜΟΣ. 3) ΡΥΣΙΣ — ΑΝΕΤΑ — ΣΕΛΑΣ. 4) ΑΦΙΣ — ΚΡΑΝΑΙΑ — ΡΙΛΑ. 5) ΚΟΣ — ΕΑΡ — ΑΝΑΣΑ — ΣΟΛ. 6) ΑΣ — ΜΙΛΙΑ — ΟΣΤΙΣ — ΣΙ. 7) ΝΙΡΒΑΝΑΣ — ΗΝΙΑ. 8) ΛΥΩΝ — ΕΝΤΑ — ΠΡΟΣΙΤΑ. 9) ΡΑΞ — ΟΙ — ΤΛ — ΣΑΔ. 10) ΣΕΙΡΙΟΣ — ΕΡΑΡ — ΝΩΔΑ. 11) ΣΕΝΣ — ΑΠΟΔΗΜΕΣ. 12) ΕΣ — ΣΟΦΑΣ — ΤΑΞΙΣ — ΚΙ. 13) ΛΑΝ — ΣΥΡΙΑ — ΡΙΣ — ΚΑΝ. 14) ΕΡΙΣ — ΣΠΑΡΤΟΣ — ΚΑΡΑ. 15) ΑΙΓΙΣ — ΑΤΜΟΣ — ΚΑΔΙΞ. 16) ΣΗΚΟΣ — ΣΑΜΟΑΙ. 17) ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ — ΒΙΑΣ.

ΝΩΝΤΑΣ ΒΑΛΣΑΜΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Μέλος τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας διὰ τὴν θεραπείαν τῆς στειρώσεως. Σίνα 32, τηλ. 624—777. 11—2 καὶ 5—8, ἐκτὸς Παρασκευῆς καὶ Σαββάτου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης). Τηλέφ. 532.563.

ΕΝΑΣ ΠΡΟΔΟΜΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Μεταμόρφωσε σὲ δολοφόνο ἕναν ἥσυχο ἄνθρωπο

Ὁ Σαλβατόρε Ροῦσο, σύζυγος τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἐσπερίνας καὶ τρυφερὸς φίλος τῆς Βιβόνε.

«ΓΛΥΚΕΙΑ μου Ἐστερίνα, αὐτὴ τὴ φωτογραφία, τὴν ἔβγαλα γιὰ σένα, γιὰ νὰ δῆς πόσο ἄσχημη καὶ γεμάτη ἀπὸ ὁμίχλη εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Γερμανίας. Κι' ἐγὼ εἶμαι γεμάτος μελαγχολία, γιατὶ βρίσκομαι μακρυά σου. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀγαπῶ πραγματικὰ κάποιον. Σ' ἔχω πάντα στὴν καρδιά μου καὶ δὲ θὰ σὲ λησμονήσω ποτέ. Ὅταν σὲ σκέπτωμαι, μοῦ ἔρχονται δάκρυα στὰ μάτια. Πάντα δικός σου, Νατσαρένο».

Ἡ φωτογραφία, ποὺ ἔχει στὸ πίσω μέρος της αὐτὴ τὴν παθητικὴ ἀφιέρωσι, δείχνει τὸ Νατσαρένο Σπινίλλο, στὰ κουπιὰ μιᾶς βάρκας πάνω σὲ μιὰ μεγάλη λίμνη καὶ βρέθηκε, ἀπὸ τοὺς καραμπινιέρους, στὴν τσάντα τῆς Ἐστερίνα Βιβόνε, στὴν πρώτη ἔρευνα, ποὺ ἔγινε στὸ μικρὸ σπίτι τοῦ Πορτεκανιάνο (Σαλέρνο). Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ὁ Νατσαρένο Σπινίλλο εἶχε σκοτώσει τὴ νεαρή του σύζυγο καὶ τὸν ἐραστή της Σαλβατόρε Ροῦσο, ἑφτὰ μῆνες μόλις μετὰ τὸ γάμο τους.

Σ' ἕνα μπαοῦλο, βρέθηκαν δεμένα μὲ μιὰ πορτοκαλιὰ νάϋλον κορδέλλα τὰ ἀμέτρητα γράμματα ποὺ ἔγραφε ὁ μετανάστης στὴ μνηστή του. Τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ μαρτυρεῖ ἕναν ἔρωτα ἀπέραντο καὶ βαθύ. «Ἡ δουλειὰ εἶναι σκληρή», γράφει ὁ Νατσαρένο σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα του γράμματα. Μὰ σκέπτομαι τὴ χαρὰ ποὺ μὲ περιμένει καὶ βρίσκω τὴ δύναμι νὰ κάνω καὶ ὑπερωρίες. Μερικὲς βραδυές, εἶμαι τόσο κουρασμένος, ποὺ κοιμᾶμαι χωρὶς νὰ δειπνήσω. Μὰ εἶμαι εὐτυχισμένος, γιατὶ σκέπτομαι τὴν τύχη ποὺ εἶχα νὰ μὲ διαλέξης ἀνάμεσα σὲ τόσους ἄντρες, ποὺ εἶναι πιὸ ὄμορφοι καὶ λιγώτερο φτωχοὶ ἀπὸ μένα. Λατρεμένη μου Ἐστερίνα, ἂν ὅλα πᾶνε καλά, σὲ δυὸ ἢ σὲ τρία χρόνια, θὰ ἔχω βάλει στὴν ἄκρη τὰ χρήματα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ φτιάξουμε τὸ σπιτάκι μας κοντὰ στὸ δάσος μὲ τὶς καστανιές. Τὸ θυμᾶσαι; Σκέπτομαι, πὼς μποροῦμε νὰ κάνουμε στὴν ἀρχὴ τὸ πρῶτο πάτωμα καὶ ἀργότερα, ἂν ὁ Θεὸς μᾶς βοηθήση, θὰ χτίσουμε καὶ τὸ δεύτερο».

Ὁ Νατσαρένο Σπινίλλο, ποὺ εἶναι τώρα εἰκοσιοκτὼ χρόνων, γνώρισε τὴν Ἐστερίνα Βιβόνε πρὶν ἀπὸ ἑφτὰ χρόνια, ὅταν ἐκείνη ἦταν μόλις δεκάξη χρόνων. Μὰ ἦταν κι' ὅλας μιὰ ἑλκυστικὴ κοπέλλα, ποὺ τὴ φλερτάριζαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νέους τοῦ χωριοῦ. Μὰ ἡ φιλία τους κράτησε πολὺ λίγο, γιατὶ ὁ Νατσαρένο ἀναγκάστηκε νὰ φύγη γιὰ τὴ στρατιωτική του θητεία.

Γύρισε στὸ Ποντεκανιάνο, ὕστερα ἀπὸ δεκαοχτὼ μῆνες μ' ἐλάχιστες ἐλπίδες νὰ βρῆ τὴν κοπέλλα ἐλεύθερη.

Τὴν ξαναεῖδε στὴ γιορτὴ τῆς σταφίδας. Φοροῦσε ἕνα γραφικὸ χωριάτικο κοστοῦμι, εἶχε στολισμένα τὰ μαλλιά της μ' ἕνα στεφάνι ἀπὸ λουλούδια, τὰ μάγουλά της ἦταν κόκκινα σὰ ρόδα καὶ τὰ μάτια της γεμάτα φωτιές. Τοῦ φάνηκε πολὺ ὄμορφη. Τὴν πλησίασε δειλά, θέλοντας νὰ τὴ χαιρετήση καὶ βρῆκε τὸ θάρρος νὰ τῆς κάνη τὴν ἐρώτησι ποὺ τοὔκαιγε τὰ χείλη: «Εἶσαι ἀρραβωνιασμένη;»

Ἡ Ἐστερίνα πρῶτα γέλασε, ὕστερα ἔγινε σοβαρὴ καὶ ἀπάντησε μὲ μιὰ ἄλλη ἐρώτησι: «Γιατί μὲ ρωτᾶς; Θέλεις νὰ μὲ παντρευτῆς;»

Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ὁ Νατσαρένο, ἀποφάσισε νὰ μεταναστεύση, γιὰ νὰ κερδίση χρήματα. Μὰ ἀπὸ τὴν ἀπόφασι μέχρι τὴν ἀναχώρησι, χρειάστηκε νὰ περάσουν δυὸ χρόνια. Ἐπὶ τέλους, ἔφτασε στὴ Γερμανία τὴν παραμονὴ τοῦ Πάσχα τοῦ 1961 καὶ βρῆκε δουλειὰ σὲ μιὰ ἠλεκτροτεχνικὴ βιομηχανία.

Στὸ Ποντεκανιάνο γύρισε τὸν Ἰούλιο τοῦ 1963.

«Ἔφερα μαζί μου ἀρκετὰ χρήματα», εἶπε στὴν ἀρραβωνιαστικιά του, μόλις κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραῖνο. «Θὰ παντρευτοῦμε σὲ τρεῖς μῆνες, μόλις θὰ εἶναι ἕτοιμο τὸ σπίτι».

Πρὶν νὰ φύγη ἀπὸ τὸ χωριό, ὁ Νατσαρένο ἦταν γεωργός. Στὴ Γερμανία ἔγινε ἠλεκτροτεχνίτης καὶ τώρα, γυρίζοντας, ἔμαθε μιὰ τρίτη δουλειά: Ἔγινε χτίστης γιὰ νὰ φτιάξη τὸ σπίτι του, χωρὶς νὰ πληρώση ἐργάτες. Ἕνας φίλος του ἐργολάβος τοῦ ἔφτιαξε τὸ σχέδιο, τοῦ ἔμαθε τὴ δουλειὰ καὶ στὶς ἐλεύθερες στιγμές του, πήγαινε νὰ τὸν βοηθήση. Τὸ σπίτι ἄρχισε νὰ μεγαλώνη σιγὰ-σιγά, σὲ μερικὲς δεκάδες μέτρα ἀπὸ τὴ διασταύρωσι τοῦ μεγάλου δρόμου Σαλέρνου — Ρέντζιο Καλαβρίας, δίπλα σ' ἕνα μεγάλο ἀγρόκτημα, γεμάτο ἀπὸ ψηλὲς ροδακινιὲς καὶ συκιές.

Στὶς πρῶτες μέρες τοῦ Ὀκτωβρίου, τὸ σπιτάκι ἦταν ἕτοιμο. Ὅταν ὁ Νατσαρένο ἄφισε τὴν Ἐστερίνα νὰ πάη νὰ τὸ δῆ, ἐκείνη ἔκλαψε ἀπὸ χαρά. Ἦταν ἡ κρεβατοκάμαρα, ποὺ τὸ παράθυρό της κύτταζε σ' ἕνα μικρὸ κῆπο, ὅπου ἄνθιζαν κι' ὅλας πολύχρωμα λουλούδια. Ἦταν ἡ σάλα — τραπεζαρία εὐρύχωρη καὶ φωτεινή, ἦταν ἡ κουζίνα μικρή, μὰ ἐφοδιασμένη μ' ὅλες τὶς εὐκολίες καὶ ἦταν, τέλος, ἕνα χαριτωμένο λουτρὸ μὲ ρὸζ πλακάκια.

«Εἶσαι πολὺ καλός, εἶπε ἡ κοπέλλα ἀγκαλιάζοντας τὸν ἀρραβωνιαστικό της. Πόσες θυσίες ἔκανες γιὰ μένα!»

Ὁ γάμος ἔγινε στὶς 21 Ὀκτωβρίου μὲ πολλοὺς προσκεκλημένους, φίλους καὶ συγγενεῖς, ποὺ πρόσφεραν στὸ ζευγάρι πολὺ ὄμορφα δῶρα. Μὰ τὸ ὡραιότερο δῶρο ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε ὁ Σαλβατόρε Ροῦσο, ἕνας ὁδηγὸς φορτηγοῦ, τριαντατεσσάρων χρόνων, ποὺ εἶχε παντρευτῆ τὴ Γιολάντα Βιβόνε, ἀδελφὴ τῆς Ἐστερίνα. Ὁ Νατσαρένο Σπινίλλο ἦταν πολὺ συγκινημένος. Τοῦ φαινόταν ψέματα ὅτι εἶχε κατορθώσει νὰ πραγματοποιήση τὸ μεγάλο του ὄνειρο. Μὰ ἡ συγκίνησι δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ προσέξη, ὅτι ἡ Ἐστερίνα ἦταν χλωμὴ καὶ ἀνήσυχη. Ἐνῶ ἔτρωγαν τὴ ρώτησε ἀνήσυχος τί τῆς συνέβαινε κι' ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε ὅτι εἶχε ἕνα φοβερὸ πονοκέφαλο.

Μὰ ἡ αἰτία ἦταν ἄλλη καὶ ὁ νεαρὸς γαμπρὸς τὴν ἔμαθε λίγες ὧρες ἀργότερα, ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὴν Ἐστερίνα στὸ νυφικὸ δωμάτιο.

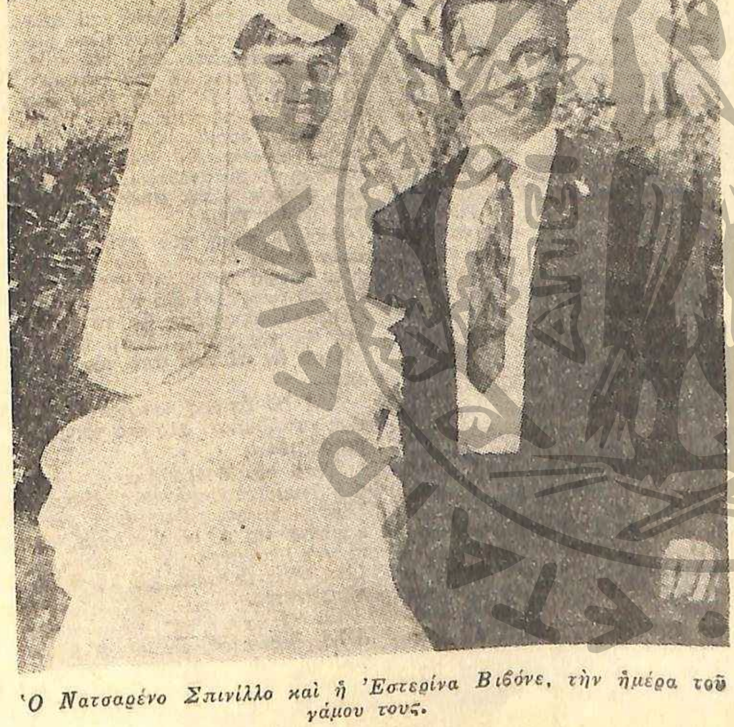

Ὁ Νατσαρένο Σπινίλλο καὶ ἡ Ἐστερίνα Βιβόνε, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους.

Ξαφνικά, ὁ Νατσαρένο ἔνοιωσε νὰ γκρεμίζεται ὁ πύργος τῆς εὐτυχίας του. Γιὰ τὴν Ἐστερίνα δὲν ἦταν ὁ πρῶτος ἄντρας!

Ἡ Ἐστερίνα ἔκλαψε, τοῦ ζήτησε συγγνώμη, τοῦ ὁρκίστηκε πὼς ἔπεσε θῦμα ἑνὸς ἀνάνδρου, ὅταν ἦταν μόλις δεκαπέντε χρόνων.

Ὁ Νατσαρένο, καλὸς καὶ ἐρωτευμένος, ὅπως ἦταν, τὴν πίστεψε καὶ τὴ συγχώρεσε.

Γιὰ νὰ συμπληρώση τὶς ἐλλείψεις τοῦ σπιτιοῦ καὶ γιὰ νὰ μὴ λείψη τίποτα ἀπὸ τὴ σύζυγό του, ὁ Νατσαρένο ἐξακολούθησε νὰ κάνη τὸν κτίστη. Τὴ δουλειὰ τὴν εἶχε μάθει καλὰ καὶ πῆγε νὰ ἐργαστῆ μαζὶ μὲ τὸ φίλο του τὸν ἐργολάβο. Ἔτσι, στὸ μικρὸ σπίτι, ποὺ τὸν περίμενε ἡ Ἐστερίνα, γύριζε μόνο τὸ βράδυ.

Ἕνα βράδυ, ὁ Νατσαρένο βρῆκε σ' ἕνα σταχτοδοχεῖο τοῦ σαλονιοῦ ἕνα ἀποτσίγαρο μὲ φίλτρο, ἐνῶ αὐτὸς κάπνιζε πάντα κοινὰ τσιγάρα. Ρώτησε ἀμέσως τὴν Ἐστερίνα ποιὸς εἶχε πάει στὸ σπίτι στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του. Ἐκείνη δὲν ἀρνήθηκε. Εἶπε πὼς πέρασε ἀπὸ κεῖ ὁ Σαλβατόρε, ὁ ἄντρας τῆς ἀδελφῆς της καὶ μπῆκε γιὰ νὰ τὴ χαιρετήση καὶ νὰ πιῆ ἕνα καφέ. Ὁ Νατσαρένο, ἀκούγοντας πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸ Σαλβατόρε, δὲν ὑποψιάστηκε τίποτα.

Μὰ ἀργότερα, παρουσιάστηκαν ἄλλα φανερὰ σημάδια γιὰ νὰ ξυπνήσουν τὶς ὑποψίες του. Ἔβλεπε συχνά, πάνω στὸ δρομάκι, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ σπίτι, ἴχνη ἀπὸ χοντρὰ λάστιχα αὐτοκινήτου καὶ αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ καταλάβη ὅτι ὁ Σαλβατόρε Ροῦσο πήγαινε συχνὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Ἐστερίνα.

Ὅταν ἡ Ἐστερίνα τοῦ ἀνάγγειλε πὼς περίμενε παιδί, ὁ Νατσαρένο δὲ μπόρεσε νὰ νοιώση καμμιὰ χαρά. Οἱ ὑποψίες τὸν βασάνιζαν ὅλο καὶ περισσότερο καὶ μιὰ μέρα, ἕνα μήνα ἀργότερα, πῆγε στὸ Σαλέρνο καὶ ἀγόρασε ἕνα πιστόλι. Ὕστερα περίμενε.

Βασανιζόταν σιωπηλά, γιατὶ συλλογιζόταν πὼς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ καταστρέψη τὴ ζωὴ τριῶν ἀνθρώπων (δὲ λησμονοῦσε τὸ παιδί, ποὺ θὰ γεννιόταν τὸ καλοκαῖρι), χωρὶς νὰ ἔχη ἀποδείξεις γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς Ἐστερίνας.

Στὶς 18 Μαΐου, τὴ Δευτέρα, ἀποφάσισε νὰ δράση.

—Ἀπόψε, εἶπε στὴ σύζυγό του, θὰ πάω νὰ δουλέψω στὸ Περσάνο καὶ θὰ γυρίσω αὔριο τὸ πρωΐ.

Ἡ Ἐστερίνα, τοῦ ἑτοίμασε φαγητὸ καὶ τοῦ τὄβαλε σὲ μιὰ τσάντα μαζὶ μ' ἕνα μπουκάλι κρασί. Τὸ βράδυ, ὁ Νατσαρένο τὴ χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Μὰ μόλις ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ σπίτι, καμμιὰ εἰκοσαριὰ μέτρα, ἔβγαλε τὰ παπούτσια του καὶ γύρισε πίσω, χωρὶς θόρυβο. Σκαρφάλωσε σὲ μιὰ ροδακινιά, πήδησε στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ του, κατέβηκε ἀπὸ μιὰ τρύπα, ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει, ἀφαιρῶντας μερικὰ κεραμίδια καὶ βρέθηκε στὴ σοφίτα.

Ἡ ἀναμονὴ κράτησε δυόμισυ ὧρες. Ἔπειτα ἄκουσε τὸ θόρυβο ἑνὸς μεγάλου αὐτοκινήτου, ποὺ πλησίαζε, τὸν ἦχο ἑνὸς κλάξον νὰ ἐπαναλαμβάνεται τρεῖς φορὲς καὶ τὸ θόρυβο τῆς πόρτας, ποὺ ἄνοιγε. Κατάλαβε τότε μὲ ἀπελπισία, πὼς δὲν εἶχε κάνει λάθος...

Δὲν κατέβηκε ἀμέσως. Κατώρθωσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ ἄφισε νὰ περάσουν δεκαπέντε φοβερὰ λεπτά...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ Νατσαρένο Σπινίλλο, κατάχλωμος καὶ κρατῶντας τὸ πιστόλι στὸ χέρι, παρουσιάστηκε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τοῦ Πορτεκανιάνο.

— Σκότωσα τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸν ἐραστή της, εἶπε. Ὅταν ἄναψα τὸ φῶς, τοὺς βρῆκα στὸ κρεβάτι. Ἐκεῖνος τότε μοῦ φώναξε: «Μὴν πυροβολήσης. Αὐτὴ μὲ κάλεσε νὰ ἔρθω. Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ σὲ προσβάλω!» Ἡ σύζυγός μου ἄρχισε κι' αὐτὴ νὰ φωνάζη: «Συγχώρεσέ με! Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς δὲ θὰ σὲ ξαναπατήσω!» Μὰ ἐγὼ τράβηξα τὴ σκανδάλη πέντε φορές, στέλνοντας δυὸ σφαῖρες σ' αὐτὸν καὶ τρεῖς σ' ἐκείνη. Ὕστερα ξαναγέμισα τὸ πιστόλι καὶ πυροβόλησα ἄλλες τρεῖς φορὲς ἀπάνω της. Εἶχε βάλει ἕνα μαξιλάρι πάνω στὸ πρόσωπό της. Μὰ ὕστερα δὲν κινήθηκε πιά.

Οἱ δυὸ ἔνοχοι βρέθηκαν ἀκόμη ζωντανοί, μὰ πέθαναν μόλις μεταφέρθηκαν στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Σαλέρνου.

Τώρα ὁ Σπινίλλο κατηγορεῖται γιὰ ἔγκλημα ἐκ προμελέτης. Ἡ κατηγορία ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Νατσαρένο δὲν ἔχει δικαίωμα στὰ ἐλαφρυντικὰ τοῦ περίφημου ἄρθρου περὶ «ἐγκλήματος τιμῆς». Ὅποιος προμελετάει ἕνα ἔγκλημα καὶ δὲν τὸ κάνει σὲ μιὰ κατάστασι ἐξάλλου θυμοῦ, ἀνακαλύπτοντας ξαφνικὰ τὴν προσβολὴ τῆς τιμῆς του, δὲ μπορεῖ νὰ ὑποστηρίξη ὅτι ἐγκλημάτησε «ἐν βρασμῷ ψυχῆς». Ὁ Νατσαρένο Σπινίλλο, σκέπτεται ἡ πολιτικὴ ἀγωγή, ἤξερε ἀπὸ καιρὸ τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας του καί, ἐπομένως, ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴ συλλάβη ἐπ' αὐτοφώρῳ μὲ τὸν ἐραστή της.

Ἀντίθετη γνώμη ἔχουν, ὅμως, οἱ δυὸ δικηγόροι ὑπερασπίσεως τοῦ δολοφόνου. Ὁ Νατσαρένο Σπινίλλο, λένε αὐτοί, ὑποψιαζόταν, μὰ δὲν ἤξερε. Ὅταν ἔμαθε, ἐνήργησε «ἐν βρασμῷ ψυχῆς».

Ὅταν μετέφεραν τὸν κρατούμενο ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα στὶς φυλακές, ἕνα μεγάλο πλῆθος εἶχε συγκεντρωθῆ στοὺς δρόμους. Καὶ οἱ καραμπινιέροι φοβήθηκαν ὅτι θὰ γινόταν καμμιὰ ἀπόπειρα ἀπελευθερώσεως τοῦ Σπινίλλο, γιατὶ ὅλη ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι μὲ τὸ μέρος του...

ΕΝΑ ΑΝΩΝΥΜΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ ἀτμόπλοιο «Πηνελόπη» εἶχε σηκώσει ἄγκυρα. Ἦταν ἕτοιμο νὰ ἐγκαταλείψη τὸ λιμάνι τῆς Τουλῶνος, φεύγοντας γιὰ τὸ Τογκῖνο, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ μεταφέρη στρατό. Οἱ βάρκες μὲ τοὺς συγγενεῖς τῶν στρατιωτῶν εἶχαν ἤδη ἀπομακρυνθῆ. Μονάχα μιὰ ἔμενε κοντὰ στὴ σκάλα τοῦ καραβιοῦ. Ὁ βαρκάρης εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνυπομονῆ, βλέποντας πὼς νύχτωνε.

Τέλος, στὸ κεφαλόσκαλο φάνηκε μιὰ νέα μελαχροινὴ γυναῖκα, κομψή, μὲ μαῦρα μαλλιά. Στηριζόταν στὸ μπράτσο τοῦ πλοιάρχου, ποὺ φαινόταν πολὺ στενοχωρημένος. Πίσω τους ἕνας ἀξιωματικὸς ἔκανε βαθειὲς ὑποκλίσεις.

— Ἀντίο! Ἀντίο! ψιθύριζε ὁ πλοίαρχος, μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι.

Καί, σφίγγοντας τὸ χέρι τῆς συζύγου του, τὴν ὡδήγησε ὡς τὸ κάτω μέρος τῆς σκάλας. Ἐκεῖ, ρίχνοντάς της ἕνα βλέμμα γεμᾶτο πάθος, τῆς ψιθύρισε:

— Ἀντίο!...

— Ἀντίο! εἶπε ἡ γυναῖκα του κι' ἔκανε μιὰ κίνησι μὲ τὸ χέρι της.

Κι' ἀμέσως ἡ βάρκα ἀπομακρύνθηκε.

Ἐπάνω στὸ πλοῖο ὅλα ἦταν ἕτοιμα γιὰ ἀναχώρησι. Δὲν περίμεναν παρὰ τὴ βάρκα μὲ τὸ ταχυδρομεῖο. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἔφτασε κι' αὐτό. Ἀνάμεσα στὶς ἐπιστολές, ἦταν καὶ μιά, ἀπευθυνόμενη προσωπικὰ στὸν πλοίαρχο...

Ὁ πλοίαρχος τὴν πῆρε, κύτταξε τὸ πανώγραμμά της καὶ τὴν πέταξε στὸ τραπέζι του. Δὲν εἶχε καιρὸ τώρα νὰ τὴ διαβάση... Καί, χωρὶς νὰ χασομεράη, ἀνέβηκε στὴ γέφυρα. Σκουπίζοντας τότε ἕνα δάκρυ, ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, διάταξε:

— Μηχανὴ ἐμπρός!...

Ἀμέσως ὁ ἕλικας ἄρχισε νὰ χτυπάη τὰ νερά, σηκώνοντας βουνὰ ἀφροῦ. Καὶ τὸ «Πηνελόπη», ἀφοῦ ἔκανε μιὰ ἀργὴ στροφή, ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες, ὁ πλοίαρχος ξαναγύρισε στὸ διαμέρισμά του, μὲ πλημμυρισμένη τὴν ψυχὴ ἀπὸ μελαγχολία γιὰ τὸ χωρισμό... Ἡ μοναξιὰ τοῦ ἔφερνε ἀγωνία κι' οἱ γλυκειὲς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος τοῦ τρυποῦσαν τὴν καρδιά... Τὸ ταξίδι του αὐτὸ θὰ βαστοῦσε δυὸ χρόνια... Δυὸ αἰῶνες μακρύτερα ἀπὸ αὐτήν, ποὺ ἦταν μακρυὰ ἀπὸ αὐτήν, ποὺ ἦταν

Κάθησε στὸ τραπέζι μὲ τὸ κεφάλι στηριγμένο στὸ χέρι καὶ μὲ μιὰ μηχανικὴ κίνησι πῆρε τὸ γράμμα.

Ἔσχισε τὸ φάκελλο κι' ἔψαξε νὰ βρῆ τὴν ὑπογραφή. Μὰ δὲν τὴν εἶδε πουθενά.

— Ἀνώνυμο γράμμα! ἔκανε περιφρονητικά.

Ἑτοιμάστηκε νὰ τὸ πετάξη. Μὰ οἱ πρῶτες λέξεις τῆς ἐπιστολῆς, καθὼς ἔπεσαν στὰ μάτια του, τὸν ἔκαναν ν' ἀνασκιρτήση... Τὶς ξαναδιάβασε, νομίζοντας πὼς ὀνειρεύεται. Μὰ ὄχι! Ἦταν ξύπνιος καὶ πολὺ καλὰ στὰ λογικά του καὶ κρατοῦσε πράγματι στὰ χέρια του τὸ καταραμένο αὐτὸ χαρτί... Τότε τὸ διάβασε μονομιᾶς, χωρὶς νὰ πάρη ἀνάσα... Δυὸ χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτα ἔπεσαν πάνω στὸ γράμμα, ποὺ τὸ κρατοῦσαν σπασμωδικὰ τὰ χέρια

Ἦταν τάχα ἀληθινὴ αὐτὴ ἡ ἄτιμη κατηγορία; Ποιός θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξη;

Τὸ γράμμα ἔγραφε:

«Ἀγαπητέ μου πλοίαρχε,

»Εἶσθε, χωρὶς ἄλλο, πολὺ κουτὸς ἄνθρωπος, γιατὶ ἐσεῖς μονάχα ἀγνοεῖτε, ὅτι ἡ γυναῖκα σας σᾶς ἀπατᾶ πρὸ ἔξη μηνῶν μ' ἕνα γελοῖο ὑποκείμενο, ποὺ σᾶς κοροϊδεύει. Ἂν εἶσθε τόσο καλὸς καπετάνιος, ὅσο καὶ σύζυγος, σίγουρα θὰ φουντάρετε πολὺ γρήγορα τὸ πλοῖο σας... Σᾶς τὰ γράφω αὐτά, γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι μπορεῖ νὰ γίνη κανεὶς καπετάνιος, χωρὶς νὰ βλέπη πάρα πέρα ἀπὸ τὴ μύτη του».

Ὁ πλοίαρχος εἶχε σηκωθῆ, ὠχρός, καὶ μὲ βλέμμα ἀφηρημένο. Ἔμοιαζε ἀκριβῶς σὰ βόδι, ποὺ ὀρθώνεται, ἐνῶ τὸ χτυπᾶ ὁ σφαγεύς του... Ἄρχισε νά στριφογυρίζη στὸ διαμέρισμά του καὶ νὰ πέφτη πάνω στὰ ἔπιπλα, σακατεύοντας τὸ κορμί του. Δὲ μποροῦσε νὰ περπατήση καλά, αὐτὸς ὁ παλιὸς θαλασσινός... Ἀπὸ τὸ πρόσωπό του ἔσταζε ὁ ἱδρῶτας, ποὺ κυλοῦσε πάνω στὴ στολή του.

Ὁ δυστυχισμένος ὑπέφερε τὸ τρομερὸ αὐτὸ μαρτύριο, χωρὶς νὰ ἔχη καμμιὰ ἐλπίδα ἀνακουφίσεως. Ἦταν τάχα ἀληθινὴ αὐτὴ ἡ ἄτιμη κατηγορία; Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξη;

Καταριόταν τὴ θάλασσα, ποὺ τόσο τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε. Τὴ θάλασσα τὴ σκληρὴ καὶ ἀδυσώπητη, ποὺ τὸν ἔφερνε τώρα μακρυά, σκοτωμένον ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα, χωρὶς νὰ τοῦ ἐπιτρέπη νὰ μάθη, ἂν ὅλ' αὐτὰ ἦταν μιὰ τρομερὴ συκοφαντία... Θὰ ἤθελε ν' ἀλλάξη δρόμο, νὰ ξαναγυρίση στὴν Τουλῶνα. Κι' ἐκεῖ, ἂν ἦταν ἀληθινὴ ἡ συκοφαντία, νὰ πνίξη τὴν ἄπιστη μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου της...

Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ καθήκοντος, στὴν ὁποία ὑπάκουε μόνο ἐπὶ εἴκοσι χρόνια τώρα, τοῦ μίλησε πιὸ δυνατὰ ἀπὸ τὸν πόνο του... Ὄχι! Ἔπρεπε νὰ φτάση ὣς τὸ τέλος καὶ θὰ πήγαινε!... Τόσο τὸ καλύτερο ἂν πέθαινε ἀπὸ τὸν πόνο του...

Ἄ! Ὁ ἄτιμος καταδότης, τὸν εἶχε καταδικάσει στὸ πιὸ τρομερὸ μαρτύριο!...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἔγινε πιὰ ἀγνώριστος γιὰ τοὺς ἄλλους... Ἔμενε μόνος, κλεισμένος στὴν καμπίνα του. Δὲ μιλοῦσε παρὰ μόνο γιὰ ζητήματα τῆς ὑπηρεσίας... Εἶχε γίνει σκληρός, ὀξύθυμος, ἀπλησίαστος.

— Ὁ καπετάνιος εἶναι, χωρὶς ἄλλο, ἄρρωστος, ἔλεγαν οἱ ἀξιωματικοί.

— Μπᾶ! τοὺς ἀπαντοῦσε ὁ γιατρός. Ἔχει τὴν ἀρρώστεια τῶν ἀνδρῶν, ποὺ παντρεύονται στὰ σαραντοπέντε...

Ὅταν οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ μιλοῦσαν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὁ νεαρὸς ὑποπλοίαρχος ντὲ Μὰρν κατσούφιαζε κι' ἔσπευδε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ κοντά τους. Μιὰ μέρα, ὡστόσο, παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὶς προσωπικές του σχέσεις μὲ τὸν πλοίαρχο, τὸν πλησίασε καὶ τὸν ἐρώτησε γιὰ τὴν αἰτία τῆς μυστηριώδους αὐτῆς μελαγχολίας του.

— Ἀγαπητέ μου, τοῦ ἀπάντησε αὐτός, μὲ φωνὴ σακατεμένη, δὲ μπορῶ παρὰ ἕνα μόνο πρᾶγμα νὰ σᾶς πῶ... Ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι στὴ γῆ, τοὺς ὁποίους θὰ ἤθελα νὰ κόψω σὲ μικρὰ-μικρὰ κομματάκια...

Ἀπομακρυνόμενος ὁ ντὲ Μάρν, ψιθύρισε:

— Εἶναι τάχα αὐτὸ ἀρχὴ τρέλλας ἢ μήπως ξέρει τίποτε;... Μὰ ποιός, λοιπόν, θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀποκαλύψη τὸ τρομερὸ αὐτὸ μυστικό, ἐδῶ ἀνάμεσα σὲ οὐρανὸ καὶ θάλασσα;

★

Ἔπειτα ἀπὸ ταξίδι δυὸ μηνῶν, τὸ «Πηνελόπη» ἔφτασε στὸ πρῶτο λιμάνι τῆς Κίνας, τὸ Χαϊφόγκ. Ἐκεῖ τοὺς προσέγγισε μιὰ βάρκα, ποὺ ἔφερε τὸ ταχυδρομεῖο. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἦταν καὶ ἕνα γράμμα γιὰ τὸν ντὲ Μάρν, ὁ ὁποῖος τὸ πῆρε μὲ λαχτάρα καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν καμπίνα του. Ἄξαφνα, καθὼς τραβοῦσε βιαστικός, σκόνταψε στὸν πλοίαρχο, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά, καὶ τὸ γράμμα τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια. Ὁ πλοίαρχος ἔσκυψε μηχανικά, γιὰ νὰ τὸ πάρη. Μὰ ὁ ἀξιωματικὸς ἔσκυψε γρηγορώτερα... Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργα... Ὁ πλοίαρχος εἶχε ἀναγνωρίσει στὸ φάκελλο τὸ χαρακτῆρα τῆς γυναίκας του...

Ἔφερε ἀμέσως τὸ χέρι του στὸ στῆθος σὰ νὰ πνιγόταν. Κι' ὁρμῶντας πρὸς τὸ ντὲ Μάρν, φώναξε:

— Πιάστε τον! Σκοτῶστε τον! Εἶναι αὐτός! Ὁ ἄθλιος... Μὰ σκοτῶστε τον, λοιπόν!... Δὲν καταλαβαίνετε πὼς εἶναι ὁ φίλος τῆς γυναίκας μου;...

Ὁ πλοίαρχος φαινόταν σὰν τρελλός. Καί, ἄξαφνα, καθὼς ἔφτασε μπροστὰ στὸ κῦτος, ἔδωσε μιὰ καὶ ἔπεσε μέσα στὰ βάθη τοῦ πλοίου...

.. ..

Μετὰ μερικὰ λεπτά, ὁ δεύτερος πλοίαρχος ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καί, δείχνοντας τὸν προϊστάμενό του, νεκρό, εἶπε:

— Κατεβᾶστε τὴ σημαία μεσίστιο! Ὁ πλοίαρχος πέθανε!...

Ζ. ΤΖΑΛΛΙΛ

✪ ✪

ΤΗΝ ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ ΤΟ ΞΥΡΑΦΙ ΓΙΑΤΙ ΦΟΡΕΣΕ «ΜΠΛΟΥΤΖΗΝΣ»

Ἕνας κάτοικος τοῦ Σαμπαντὲλ (Ἰσπανία) σκότωσε μὲ τὸ ξυράφι τὴν κόρη του, ἐπειδὴ φόρεσε μπλοὺ τζήνς. Κατόπιν πῆρε ἕνα μαχαίρι καὶ τερμάτισε τὴ ζωή του, βυθίζοντάς το στὴν καρδιά του. Ὁ ὀξύθυμος πατέρας λεγόταν Ἀντόνιο Τορρὲς καὶ ἦταν 53 χρόνων. Ἡ κόρη του Ἐλεονώρα βρισκόταν στὰ 16 της χρόνια καὶ ἐθεωρεῖτο σὰν ἡ ὡραιότερη νέα τῆς μικρῆς κωμοπόλεως.

τὰ ΑΣΤΡΑ καὶ τὸ μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 16—22 Ἰουλίου 1964

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Ἐπιτυχία, ποὺ ὀφείλεται περισσότερο στὴν τύχη παρὰ σὲ προσωπικές σας προσπάθειες. ★ Μιὰ αὔξησι τῆς νευρικότητος θὰ ἔθετε σὲ κίνδυνο τὶς σχέσεις μὲ προϊσταμένους ἢ στενοὺς συνεργάτες σας.	★ Οἱ γυναῖκες θ' ἀκριβοπληρώσουν τὴν ἐπιμονή τους ν' ἀποδείξουν πὼς τὸ δίκιο εἶναι πάντα μὲ τὸ μέλλον τους. ★ Ἄς προσέξουν ἐπίσης τὶς ἐφήμερες περιπέτειες καὶ ἂς φροντίσουν ν' ἀντισταθοῦν στοὺς πειρασμούς.	★ Προσέξετε τὰ νεφρά. Μὴ μπαίνετε ποτὲ στὴ θάλασσα ἱδρωμένος καὶ ἀποφύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ τὰ τηγανητά. ★ Πρέπει ἐπίσης ν' ἀποφύγετε τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις, γιατὶ θὰ ἐπηρέαζαν δυσμενῶς τὴν ὑγεία..
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Προσέξετε πολὺ τὴν ἐργασία κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ καὶ ἀποφύγετε μὲ κάθε τρόπο προστριβὲς μὲ τὴ δικαιοσύνη. ★ Μὴ δανείζετε χρήματα καὶ μὴ ζητᾶτε νὰ σᾶς δανείσουν. Τὰ δάνεια αὐτὰ δύσκολα θὰ ἐπιστραφοῦν.	★ Εὐχάριστο φλὲρτ θὰ σᾶς κάνη ν' ἀλλάξετε γνώμη γιὰ τὸ ἄλλο φῦλο. ★ Θὰ παρουσιαστῆ πρόβλημα, ποὺ θ' ἀπαιτήση ταχεία ἀλλὰ καὶ λογικὴ λύσι. ★ Ἕνα παιδὶ θὰ γίνη ἀφορμὴ νὰ στενοχωρηθῆτε. ★ Νέα γνωριμία.	★ Προσέξετε τὰ νεφρά. Μὴ μπαίνετε ποτὲ στὴ θάλασσα ἱδρωμένος καὶ ἀποφύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ τὰ τηγανητά. ★ Πρέπει ἐπίσης ν' ἀποφύγετε τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις, γιατὶ θὰ ἐπηρέαζαν δυσμενῶς τὴν ὑγεία σας.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Εὐνοϊκὴ περίοδος, κατὰ τὴν ὁποία θὰ μπορέσετε νὰ ἐπιτύχετε ἀλλαγή, ποὺ ἐπιδιώκετε. ★ Γράμμα μὲ εὐχάριστο περιεχόμενο θὰ σᾶς προξενήση μεγάλη χαρά. ★ Ἕνα ταξίδι θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ βελτιώσετε τὰ οἰκονομικά σας.	★ Ἡ Ἀφροδίτη σᾶς χαμογελᾶ. Μὲ ἐλαχίστη προσπάθεια θὰ κάνετε τὴν περίοδο αὐτὴ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη. Φροντίστε νὰ ξεχάσετε τὶς μικροδιαφορές, ποὺ σᾶς ἔφεραν τελευταῖα ἀντιμέτωπο μὲ ἀγαπημένο πρόσωπο. ★ Μὴ ζηλεύετε.	★ Ἡ Σελήνη ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὸν ψυχικό σας κόσμο καὶ αὐτὸ προκαλεῖ ἀνωμαλίες, ποὺ γίνονται αἰσθητὲς σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς. ★ Πρέπει ν' ἀποφύγετε τὰ λιπαρὰ φαγητὰ καὶ νὰ μὴν κάνετε κατάχρησι τοῦ γάλακτος.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Περίοδος εὐνοϊκή, ἰδιαίτερα γιὰ ὅσους ἔχουν τὰ γενέθλιά τους κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές. Ἀποφύγετε τὶς ἐκμυστηρεύσεις καὶ τὰ ἔκτακτα ἢ ὑπερβολικὰ ἔξοδα, ποὺ θὰ σᾶς ἔβαζαν σὲ δύσκολη θέσι στὸ προσεχὲς μέλλον.	★ Εὐχάριστη ἀλλαγὴ θὰ σημειωθῆ στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. Διώξετε τὶς μαῦρες σκέψεις, ποὺ σᾶς βασανίζουν καὶ μὴν ἀφῖστε τὶς ὑποψίες νὰ σᾶς δηλητηριάσουν τὴ ζωή. ★ Κερδίζετε εὔκολα τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἄλλων.	★ Ἕνα μεταλλικὸ νερὸ θ' ἀπομάκρυνε τὸν κίνδυνο ἀνωμαλιῶν στὰ νεφρά. Μὴν κάνετε τίποτα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὰ ἐρεθίση καὶ πρὸ παντὸς προφυλάξετέ τα ἀπὸ ψῦξι. ★ Μιὰ ἀνάλυσι αἵματος ἐπιβάλλεται.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Δὲν πρόκειται νὰ σημειώσετε καμμιὰ θετικὴ ἐπιτυχία. Θὰ θέσετε ὅμως τὶς βάσεις μιᾶς ἐργασίας, ποὺ θ' ἀποδώση σημαντικὰ κέρδη στὸ προχεχὲς μέλλον. ★ Σημαντικὴ βοήθεια φιλικοῦ προσώπου συμβάλλει στὴν ἐπιτυχία.	★ Περίοδος γεμάτη χαρὲς καὶ εὐχάριστες ἐκπλήξεις. Παράλληλα θὰ δοκιμάσετε καὶ μερικὲς μικροαπογοητεύσεις, χωρὶς καμμιὰ ξεχωριστὴ σημασία, γιὰ τὶς μελλοντικὲς σχέσεις σας μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. ★ Κίνδυνος νὰ παρεξηγηθῆτε.	★ Τὸ δέρμα παρουσιάζει τὴν περίοδο αὐτὴ μιὰ ξεχωριστὴ εὐαισθησία. Μὴν ἐκτίθεστε στὸν ἥλιο περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἐπιτρέπεται. Θὰ δοκιμάσετε δυσάρεστες ἐκπλήξεις. ★ Μὴ σηκώνετε ἀπότομα βάρη καὶ προσέχετε στὶς σκάλες.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ ἢ ἀξιοσημείωτο δὲ θὰ συμβῆ τὶς ἡμέρες αὐτές. ★ Ἐντείνετε τὶς προσπάθειες, χωρὶς νὰ ζητήσετε νὰ βγῆτε ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο. Ἡ περίοδος εἶναι ἀκατάλληλη γιὰ καινοτομίες καὶ ἀλλαγές.	★ Ἡ διαίσθησι θὰ σᾶς βοηθήση ν' ἀποφύγετε σοβαρὸ κίνδυνο. Ἐνῶ ὅμως στὸν αἰσθηματικὸ τομέα ὅλα ἐξελίσσονται ὁμαλά, ἕνας φιλικὸς δεσμὸς θὰ διατρέξη σοβαρὸ κίνδυνο καὶ θὰ γίνη ἀφορμὴ λύπης. ★ Φανῆτε αἰσιόδοξος.	★ Δὲν πρόκειται νὰ δοκιμάσετε καμμιὰ δυσάρεστη ἔκπληξι. Μετριάσετε πάντως τὸ κάπνισμα καὶ ἀποφύγετε τὰ δυνατὰ ποτά. Θὰ προφυλάξετε ἔτσι τὴν καρδιά σας ἀπὸ ἕνα σοβαρὸ κίνδυνο. ★ Χρῶμα σας τὸ μπλέ.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Μιὰ γενικὴ ἀνασκόπησι θὰ σᾶς ἐπέτρεπε νὰ ρυθμίσετε καλύτερα τὴ δουλειά σας καὶ νὰ ἐπιτύχετε μεγαλύτερα κέρδη, ἀποφεύγοντας συγχρόνως μιὰ σπατάλη προσπαθειῶν. ★ Περίοδος εὐνοϊκὴ γιὰ τοὺς καλλιτέχνες.	★ Ὁ Ποσειδῶν δημιουργεῖ μερικὲς ἀνωμαλίες καὶ μειώνει τὴν τύχη σας στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. ★ Οἱ σύζυγοι ἂς ἀποφύγουν τὶς σκηνές, τὶς προστριβὲς καὶ ἂς δώσουν τόπο στὴν ὀργή. Θὰ βγοῦν ἔτσι κερδισμένοι.	★ Θὰ διατηρῆστε τὴν εὐεξία ἂν συμπεριφερθῆτε λογικὰ καὶ ἀποφύγετε προσκλήσεις καὶ πρόσωπα, ποὺ θὰ σᾶς ὠθοῦσαν σὲ ξενύχτια καὶ καταχρήσεις. ★ Βαρὺ φαγητὸ τὸ βράδυ θὰ προκαλοῦσε στομαχικὲς ἐνοχλήσεις κι' ἀϋπνία.
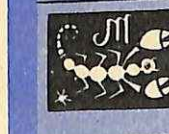 **ΣΚΟΡΠΙΟΣ** 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Ἡ τύχη στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα παρουσιάζει μιὰ μικρὴ κάμψη. Προσέξετε ἰδιαίτερα τὰ οἰκονομικὰ καὶ ἀποφύγετε κάθε σπατάλη ἢ περιττὸ ἔξοδο. ★ Οἱ ἀστρολογικὲς συνθῆκες σᾶς βάζουν σὲ λεπτὴ καὶ δύσκολη θέσι.	★ Σοβαρὸς κίνδυνος, ἰδιαίτερα γιὰ τὶς γυναῖκες, νὰ πάρουν τὰ μυαλά τους ἀέρα. Οἱ παντρεμένες πρέπει νὰ προσέχουν περισσότερο, γιατὶ μιὰ στραβοτιμονιὰ θὰ προκαλοῦσε σωστὴ καταστροφή.★Νὰ προσέχουν οἱ ἐρωτευμένοι.	★ Μὴν ἀφῖστε φιλικὲς συντροφιὲς νὰ σᾶς παρασύρουν σὲ ξενύχτια καὶ σὲ διάφορες ἄλλες καταχρήσεις. Θὰ κλόνιζαν τὴν ὑγεία σας, ποὺ δύσκολα θὰ ξανάβρισκε τὴ χαμένη ἰσορροπία της. ★ Τὸ ἄσπρο σᾶς φέρνει τύχη.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Ἀκοῦστε προσεκτικὰ καὶ ἀκολουθῆστε τὶς συμβουλές, ποὺ σᾶς δίνει πρόσωπο τοῦ Λέοντος. Θὰ σᾶς ἐμπόδιση νὰ διαπράξετε σφάλμα, ποὺ θὰ εἶχε δυσάρεστα ἐπακόλουθα στὸν ἐπαγγελματικὸ καὶ οἰκονομικὸ τομέα.	★ Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν δυσμενῶς τὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο καὶ δύσκολα θ' ἀποφύγετε τὶς προστριβές. Ἀποφύγετε, πάντως, νὰ ρίξετε λάδι στὴ φωτιά. ★ Νέο πρόσωπο θὰ σᾶς προξενήση μεγάλη χαρὰ μὲ ἐνέργειά του.	★ Ὑγεία καλή. Γιὰ νὰ τὴ διατηρῆστε ὅμως πρέπει ν' ἀποφύγετε τὶς προσπάθειες, ποὺ ξεπερνοῦν τὶς δυνατότητές σας. ★ Ἡ ὑπερβολικὴ ζέστη μειώνει τὴ δραστηριότητά σας καὶ ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὸν ὀργανισμό.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Θὰ χρειαστῆ νὰ πάρετε μιὰ σημαντικὴ ἀπόφασι, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἐξαρτηθῆ ἡ ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία μιᾶς ἐπιδιώξεως. ★ Μὴ σταματῆστε τὶς προσπάθειες μπροστὰ στὸ πρῶτο ἐμπόδιο. Βρίσκεστε κοντὰ στὴν ἐπιτυχία.	★ Χρειάζεται καλὴ θέλησι καὶ κατανόησι, γιὰ νὰ διατηρηθῆ κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ἡ ἁρμονία στὶς αἰσθηματικὲς σχέσεις. ★ Μιὰ ἐγωϊστικὴ συμπεριφορὰ θὰ εἶχε ὀλέθριες συνέπειες, πρὸ παντὸς γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους.	★ Τὰ πόδια εἶναι κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τὸ εὐαίσθητο σημεῖο τοῦ ὀργανισμοῦ σας. Ἀποφύγετε τὴν ὀρθοστασία καὶ μὴ φορᾶτε στενὰ παπούτσια. Οἱ γυναῖκες πρέπει ν' ἀποφύγουν τὰ πολὺ ψηλὰ τακούνια. ★ Τυχερὸ τὸ 4.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Θὰ βρῆτε τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὴ λύσι ἑνὸς προβλήματος, ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ ἀπὸ καιρό. Θὰ παρουσιαστῆ ἕνας σύμμαχος, ποὺ θὰ σᾶς προσφέρη, στὴν κατάλληλη στιγμή, τὴ βοήθεια, ποὺ σᾶς χρειάζεται. ★ Δυσχέρειες.	★ Οἱ ἀνύπανδροι θὰ ἔχουν τὶς ἡμέρες αὐτὲς μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα συνάντησι, ποὺ θὰ τοὺς κάνη ν' ἀλλάξουν γνώμη γιὰ τὸ ἄλλο φῦλο. ★ Τὸ κλειδὶ τῆς εὐτυχίας εἶναι γιὰ σᾶς ἡ αἰσιοδοξία. ★ Δείξετε σταθερότητα.	★ Ὅσοι ὁδηγοῦν αὐτοκίνητο ἢ ἄλλο τροχοφόρο ἂς προσέξουν πολὺ τὶς ἡμέρες αὐτές. ★ Ἀποφύγετε τὰ ξενύχτια καὶ αὐξήσετε τὶς ὧρες ὕπνου. Φροντίστε ἐπίσης ὁ ὕπνος σας νὰ εἶναι ἀδιατάρακτος.★Τὸ ρουμπίνι φέρνει τύχη.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Θὰ βρῆτε μιὰ διέξοδο σὲ ζήτημα, ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦσε ἀπὸ καιρὸ καὶ θὰ νοιώσετε, σὰ νὰ ἔφυγε ἀπὸ πάνω σας μεγάλο βάρος. ★ Πρότασι, ποὺ θὰ σᾶς ἀνοίξη διάπλατα τὶς πόρτες ἑνὸς λαμπροῦ μέλλοντος.	★ Εὐχάριστα νέα ἀπὸ προσφιλὲς πρόσωπο, ποὺ βρίσκεται μακρυὰ καὶ ἔχετε καιρὸ νὰ δῆτε. ★ Μιὰ νέα συνάντησι θὰ σᾶς ἐνθουσιάση καὶ θὰ ἱκανοποιήση ἀπόλυτα τὸ ρωμαντικὸ χαρακτῆρα σας. ★ Αὔξησι τοῦ ἐρωτισμοῦ.	★ Ὁ ὀργανισμός σας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κίνησι, συστηματικὴ γυμναστικὴ καὶ παραμονὴ στὸν καθαρὸ ἀέρα. ★ Μὴ παίρνετε φάρμακα, χωρὶς τὴ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ σας καί, πρὸ παντός, ἀποφύγετε τὰ ὑπνωτικά. ★ Τυχερὸ τὸ 2.

Ἡ καλύτερη
κουζίνα
τοῦ κόσμου
μὲ τὰ περισσότερα
πλεονεκτήματα

IMPERIAL

ΠΕΙΡΑ 100 ΕΤΩΝ

Imperial

Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

• ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΔΗΜ. Σ. ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6 - ΠΑΤΗΣΙΩΝ 154 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 31